Đuổi theo mùa hạ
1
Mộc Qua Hoàng
Lycoris Ruan dịch
metbooks
NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ

Đuổi Hạ

Mộc Qua Hoàng

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Đô Thị
Văn án:

Thanh mai trúc mã.

Nhân vật làm mưa làm gió trong trường ấy, là trúc mã của tôi.

Lâm Chiết Hạ x Trì Diệu

Cô gái hài hước (hồi nhỏ một cước đánh ba người) x Duệ Vương (Hồi nhỏ một ngày uống ba bịch thuốc)

Chậm rãi trường thành, chậm nhiệt hàng ngày.

–

Một số đoạn trích trong truyện:

Kể chuyện trước khi ngủ

Lúc Trì Diệu kể chuyện vẫn không có một chút diễn cảm nào, thậm chí trong từng câu chữ có thể mơ hồ lộ ra một loại thái độ cá nhân kiểu "Đây là câu chuyện thiểu năng", nhưng bởi vì thanh âm đã hạ thấp đi rất nhiều, hơn nữa lại có không gian ban đêm phụ trợ, thậm chí Lâm Chiết Hạ tự nhiên cảm thấy thanh âm bên tai cũng có chút ôn nhu.

"Đám thỏ con đi ra ngoài để hái cà rốt, thỏ con Thỏ Thỏ," giữa chừng, cậu dừng lại để hỏi một câu, "Cái tên kiểu gì đây."

Lâm Chiết Hạ: “Cậu không nên tùy ý phát biểu giữa chừng, rất là phá hoại bầu không khí của câu chuyện.”

Trì Diệu: “Đã là thỏ rồi, có cần phải đặt tên là Thỏ Thỏ không.”

Lâm Chiết Hạ: “… Cậu cứ để yên.”

Trì Diệu: “Người kể chuyện là tôi, tôi cảm thấy khó đọc.”

2. Chuyện theo đuổi

“Tại sao cậu lại nói với bạn cùng phòng tôi rằng cậu là anh trai tôi?”

(Nữ chính là con một, nam chính nhận mình là anh trai nữ chính trước mặt các bạn học cốt là để gia tăng sự nghi hoặc về mối quan hệ của họ hơn)

Bởi vì say rượu, gương mặt thiếu nữ ửng đỏ lên, ánh mắt có chút mơ hồ nhưng vẫn rất sáng.

“Tại sao nói thế mà họ lại càng hiểu lầm cậu là bạn trai của tôi, tại sao vừa rồi mới gặp mặt lần đầu tiên ngay cả bạn cùng phòng của cậu cũng nói là tôi là bạn gái của cậu…”

“Tại sao cậu…lại để họ nghĩ như vậy?”

Nói xong, cô đột nhiên cảm thấy có chút uất ức, cô nghĩ nếu như đây chỉ là lời nói đùa, vậy có phải cô chẳng khác gì một đứa ngốc hay sao.

“Rõ ràng chúng ta không phải như vậy.” Cô nói từng chữ một, “Cậu như vậy dễ khiến cho mọi người hiểu lầm.”

Người đứng ở trước mặt cô lại không hề giải thích, thậm chí hỏi ngược lại: “Vậy cậu thì sao, cậu có hiểu lầm hay không?”

“Cậu như vậy, đương nhiên tôi cũng sẽ hiểu lầm rồi…”

“Cậu không hiểu lầm.”

Ánh mắt Trì Diệu nhìn cô rất sâu, cậu đứng dưới ánh đèn đường, yết hầu khẽ cuộn, giọng lạnh nhạt chậm rãi của thiếu niên bởi vì căng thẳng mà trở nên khô hơn: “Là do tôi cố ý, Lâm Chiết Hạ, việc tôi theo đuổi cậu rất khó để nhận ra hay sao?”

“Nếu như vẫn chưa đủ rõ ràng,” Thấy cô vẫn chưa phản ứng lại, cậu lại nói, “…Ngày mai tôi thử thể hiện rõ hơn nữa.”

–

Thể loại: Mùa mưa mùa hoa*, yêu phải oan gia, thiên chi kiêu tử, thanh mai trúc mã.

Một câu giới thiệu: Trúc mã thành người yêu.

Lập ý: Thiếu niên luôn luôn sáng chói.

Mục lục

- Chương 1
- Chương 2
- Chương 3
- Chương 4
- Chương 5
- Chương 6
- Chương 7
- Chương 8
- Chương 9
- Chương 10
- Chương 11
- Chương 12
- Chương 13
- Chương 14
- Chương 15
- Chương 16
- Chương 17
- Chương 18
- Chương 19
- Chương 20
- Chương 21
- Chương 22
- Chương 23
- Chương 24
- Chương 25
- Chương 26
- Chương 27
- Chương 28
- Chương 29
- Chương 30
- Chương 31
- Chương 32
- Chương 33

- Chương 34
- Chương 35
- Chương 36
- Chương 37
- Chương 38
- Chương 39
- Chương 40
- Chương 41
- Chương 42
- Chương 43
- Chương 44
- Chương 45
- Chương 46
- Chương 47
- Chương 48
- Chương 49
- Chương 50
- Chương 51
- Chương 52
- Chương 53
- Chương 54
- Chương 55
- Chương 56
- Chương 57
- Chương 58
- Chương 59
- Chương 60
- Chương 61
- Chương 62
- Chương 63
- Chương 64
- Chương 65
- Chương 66
- Chương 67
- Chương 68
- Chương 69

- Chương 70
- Chương 71
- Chương 72
- Chương 73
- Chương 74
- Chương 75
- Chương 76
- Chương 77
- Chương 78
- Chương 79
- Chương 80
- Chương 81
- Chương 82
- Chương 83
- Chương 84: TOÀN VĂN HOÀN

Chương 1

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Vào tháng tám giữa hạ, ánh nắng mặt trời như lửa đốt, tiếng ve sầu vang lên không ngớt.

Lâm Chiết Hạ thu mình trên sô pha, trên tay cầm một túi snack khoai tây, căn phòng không bật đèn, chỉ có chút ánh sáng yếu ớt của máy chiếu phim hắt lên. Bộ phim đang chiếu đến phân đoạn kịch liệt, ánh đèn từ màn hình sáng chói lên, một con ma nhe răng trợn mắt đột nhiên xông ra….

Căn phòng đột nhiên sáng lên, từ ánh đèn chiếu có thể nhìn ra được một vài phần trang trí bên trong.

Cả căn phòng gọn gàng ngăn nắp. Trên bàn bày biện vài cuốn [Đề luyện thi học sinh giỏi], một chiếc đồng hồ màu đen và hai, ba chiếc bút mực đen.

Ngoài ra không có bất kỳ đồ đạc thừa thãi nào khác.

Thứ nhìn có vẻ không được sạch sẽ gọn gàng, hơn nữa còn đối lập hoàn toàn với những món đồ kia, chỉ có một đống đồ ăn vặt được bày khắp nơi.

Lâm Chiết Hạ xem phim một lúc, sau đó cầm điện thoại lên mở ô trò chuyện gửi tin nhắn cho ai đó.

[Đồ lừa đảo.]

[Đích thị là đồ lừa đảo.]

[Bộ phim kinh dị nhất năm không đáng sợ chút nào, có thể trình báo lên tổ chức phòng chống lừa đảo quốc gia được rồi.]

Cách mười phút sau.

[Này.]

[Tuy nhiên tiếng kêu của con quỷ kia cũng lại rất đặc biệt.]

[Này này này.]

Lại mười phút sau.

[Đã nửa tiếng rồi.]

[Cậu vẫn chưa trả lời tôi.]

[Có phải đang ở bên ngoài ăn chơi trác táng rồi không…]

Lâm Chiết Hạ cúi đầu, từng chữ, từng chữ một, vô cùng nghiêm túc gõ nốt nửa câu còn lại: [Sau đó chơi bời vui vẻ quá, quên mất người bố này của cậu.]

Tin nhắn này gửi đi chưa được vài giây, cuối cùng phía đối phương cũng có chút động tĩnh.

Trong ô trò chuyện với người được lưu tên là ‘Uống Thuốc’ có hiện lên một dòng chữ: [Đối phương đang nhập tin nhắn….]

Vài giây sau, qua vài hàng chữ được gửi qua mạng di động cũng thấy được sự kiêu ngạo hiện lên trên màn hình trò chuyện.

[Đang chơi bời, rất bận.]

[Còn tại sao không trả lời cậu là vì]

[Lười phải nói chuyện với người không phân biệt được vai vế.]

Cô còn chưa kịp trả lời, đối phương lại gửi đến một tin nhắn: [Cậu đang xem phim ở đâu vậy.]

Lâm Chiết Hạ nhìn xung quanh căn phòng một lượt, phong cách ở đây với phòng cô hoàn toàn không giống nhau, vừa nhìn đã biết là phòng của con trai, trong phòng khách có lắp một máy chiếu, đây cũng là lý do chính cho việc hôm nay cô đem theo đồ ăn vặt có mặt tại đây.

Nhưng cô lại không có lấy một chút ngại ngùng, trả lời lại ba chữ: [Rạp chiếu phim.]

[?]

Nghĩ đến việc rạp chiếu phim căn bản không chiếu bất kì bộ phim kinh dị nào, Lâm Chiết Hạ đính chính: [….Rạp chiếu phim tư nhân.]

[Ồ.]

Lâm Chiết Hạ biết rõ người này không dễ đối phó như vậy, quả nhiên, sau tiếng 'Ồ' kia là một câu: [Chụp một tấm cho tôi xem xem, đời này tôi còn chưa được đến rạp chiếu phim lần nào, cho tôi mở rộng tầm mắt với.]

[….]

Cô đi đâu chụp được chứ.

Không giấu được nữa rồi, vì vậy chỉ đành thành thật trả lời: [Ở nhà cậu, không phải cậu vừa mua máy chiếu mới hay sao, kết quả vừa mua xong đã đi chơi xa rồi, tôi thay cậu xem xem dùng có ổn hay không.]

Hình như đối phương đã sớm đoán ra được câu trả lời này.

Cách vài giây sau, cậu khí phách ném qua một câu: [Vì vậy, ai là bố đây?]

[….]

[Cậu.]

Ngón tay Lâm Chiết Hạ nhấn lên màn hình điện thoại, bỏ qua luôn việc tranh đấu, biết phục thiện mà quỳ xuống:

[Là tôi đã không phân rõ vai vế.]

[Bố ơi.]

Trò chuyện đến đây bị một cuộc điện thoại chen ngang.

Trong điện thoại, giọng điệu quen thuộc của Lâm Hà truyền đến: “Hạ Dạ, sắp ăn cơm rồi, khi nào thì con về vậy?”

“Con quên mất nhìn đồng hồ.” Lâm Chiết Hạ luống cuống tạm dừng bộ phim, “Con về ngay đây.”

Tốc độ trở về nhà của Lâm Chiết Hạ rất nhanh.

Lâm Hà gọi điện thoại xong, vừa bưng các món ăn đặt lên bàn, Lâm Chiết Hạ đã về đến cửa rồi: “Mẹ, con về rồi đây.”

Lâm Hà nhìn cô một cái: “Từ nhà Trì Diệu về đúng không.”

Lâm Chiết Hạ không ngờ bà vừa đoán đã trúng, “Hay là mẹ chuyển nghề làm thầy bói đi.”

“Có thế mà còn phải dùng đến bói toán sao,” Lâm Hà có thể dựa trên thời gian đoán được con gái từ đâu trở về, “Con về nhanh như vậy, mà cũng chẳng có chuyện con đi dạo xung quanh tiểu khu được. Nhưng không phải

kỳ nghỉ này Trì Diệu không ở nhà hay sao, thằng bé nói là…nhà họ hàng có chút việc nên về thăm họ? Thằng bé không ở nhà, con đến nhà người ta làm gì?”

Trì Diệu.

Bạn từ nhỏ của cô.

Cũng là người vừa rồi lên giọng khí phách ở trong điện thoại.

Hai người đã quen nhau từ khi còn rất nhỏ. Nhà Trì Diệu ở toà nhà đối diện nhà cô, đi đi về về mất không đến ba phút. Từ cửa sổ phòng ngủ của cô có thể nhìn thấy được ngôi nhà có rèm cửa đã được kéo lại bên nhà cậu.

Lâm Chiết Hạ chậm rì ăn cơm, quả thực cũng ngại nói ra chuyện mình tự đến nhà Trì Diệu dùng thử xem chất lượng máy chiếu mới mua của cậu ra sao. Hơn nữa nghỉ hè ở nhà, rất dễ bị Lâm Hà trách mắng các kiểu, vì vậy cô tìm cho mình một lý do: “Cậu ấy…Cậu ấy nói lúc ra khỏi nhà hơi gấp, quên mất mình đã đóng cửa sổ hay chưa nên bảo con qua xem giúp.”

Lâm Hà không chút nghi ngờ.

Là một ‘học sinh sắp vào lớp 10’, kỳ nghỉ này của Lâm Chiết Hạ vô cùng thoải mái. Điểm thi vào lớp 10 của cô không tồi, tốt nghiệp được cấp hai, kỳ nghỉ cũng bởi vậy mà không có bài tập.

Lâm Hà tất nhiên nhìn không thuận mắt việc con gái ngày ngày chơi bời như vậy: “Mẹ mua cho con vài cuốn sách kiến thức cấp ba, bắt đầu học trước từ hè này luôn đi, tránh việc vào học không theo kịp các bạn.”

“…..” Lâm Chiết Hạ nuốt cơm xuống, “Sách kiến thức….cấp ba?”

“Chim ngốc phải bay trước*, đạo lý này chắc con cũng hiểu.”

*Chim ngốc phải bay trước: Sức yếu phải lo trước, biết thân biết phận làm trước vẫn hơn.

Lâm Chiết Hạ tự thay mình phản biện, “Con đã thi được vào trường trọng điểm của quận rồi, còn cùng trường với Trì Diệu nữa, cũng không tính là chim ngốc đúng không ạ.”

Đã có bảng thành tích, các trường cũng đưa ra điểm chuẩn rồi.

Trước đây thành tích thi thử của Lâm Chiết Hạ luôn không ổn định, gặp được đề bài phù hợp với năng lực sẽ giống như ngồi tên lửa bay lên, nhưng gặp được đề lạ thành tích sẽ bình bình, khiến cho đến những ngày ôn tập cuối cùng, tất cả mọi người đều không biết cô sẽ thi được khoảng bao nhiêu điểm.

May là cuối cùng đề thi khá phù hợp với năng lực của cô.

Lâm Hà tổng kết nói: “Con như vậy là phát huy hơn mức mình thường, chỉ là chuyện thỉnh thoảng mới có thể xảy ra được.”

“Hơn nữa sao con lại không biết ngại mà nhắc đến việc mình và Trì Diệu cùng trường vậy?”

Lâm Hà chậm rãi nói, giọng điệu mang theo chút sắc thái khó mà tưởng tượng ra được, “Mặc dù hai đứa cùng một trường, nhưng điểm của con vừa hay bằng điểm chuẩn, người ta hơn điểm chuẩn chín mươi điểm kia kìa.”

“….” Lâm Chiết Hạ cảm thấy cơm trong miệng có hơi nghẹn.

“Nhưng mà nói lại cũng thấy hơi kì,” Lâm Hà chuyển chủ đề, “Điểm số của thằng bé cao như vậy, có thể nộp vào trường cấp ba số Một rồi, sao lại ở lại đây chứ.”

Trường cấp ba số Một là trường trọng điểm của thành phố Liên Vân.

Lâm Chiết Hạ không đăng ký vào trường ấy, một là vì không đỗ nổi, hai là bởi cách nhà quá xa.

Nhưng chủ yếu vẫn là do không thi đỗ được.

Cô kiên trì đăng kí vào trường số Hai, mặc dù tên hai trước chỉ khác nhau một nét chữ, nhưng điểm chuẩn lại cách một đoạn thật xa.

Mặc dù cô và Trì Diệu là bạn từ nhỏ nhưng chỉ học cùng trường cấp một, bởi lúc ấy cô thường 'lăn lộn' với đám con trai, Lâm Hà cảm thấy tính cách cô không giống con gái lắm nên sau khi tốt nghiệp tiểu học đã ném cô vào một trường nữ sinh.

Bây giờ cuộc sống trong trường nữ sinh kết thúc rồi, cách một khoảng thời gian thật dài mới lại học cùng trường với tên kia.

Lâm Chiết Hạ nghĩ ngợi, "Có lẽ là do gần nhà."

Nói xong, cô thử chuyển chủ đề, thấy trên bàn ăn chỉ có cô và Lâm Hà, lại hỏi, "Chú Ngụy đâu rồi hả mẹ?"

Nhà họ Lâm lập gia đình mới, từ khi cô còn rất nhỏ bố Lâm đã rời đi rồi, một mình Lâm Hà khắc khổ nuôi cô khôn lớn, đến năm cô bảy tuổi bà gặp được chú Nguỵ. Cũng bởi vì xây dựng gia đình mới, năm bảy tuổi Lâm Chiết Hạ mới chuyển nhà đến đây.

"Hôm nay công ty của chú Nguỵ có việc," Lâm Hà gắp thức ăn cho cô, "Chắc là muộn một chút mới trở về."

Lâm Hà gắp thức ăn xong lại chuyển chủ đề lại: "Ba cuốn tài liệu học tập kia liệu có đủ không, nghe nói kiến thức cấp ba khó hơn rất nhiều, không ít người còn mời gia sư về dạy nữa đấy."

"Ba cuốn đã…rất đủ rồi ạ."

"Nghỉ ở nhà con cũng chẳng có gì làm, dù sao cũng nhàn rỗi."

Lâm Chiết Hạ cầm bát cơm, bữa cơm này quả thực không nuốt trôi được nữa rồi.

Những ngày tháng sau đó của Lâm Chiết Hạ vô cùng khổ cực lầm than.

Những ngày tháng trốn trong nhà Trì Diệu mượn máy chiếu xem phim một đi không trở lại.

Lúc này bày trước mắt cô là ba cuốn sách, đó là: [Tuyển chọn: nâng cao năng lực kỳ hè], [Chuẩn bị trước vào cấp ba] và [100 đề rèn luyện tư duy].

Mỗi ngày hai mươi trang.

Mỗi, ngày.

[555*]

[Cuộc sống đang đè nặng áp lực lên tôi.]

[Tôi khổ quá mà.]

[Tôi không sống nổi nữa rồi.]

Trong lúc nghỉ ngơi giữa giờ, Lâm Chiết Hạ để điện thoại lên trên cuốn sách, gõ từng chữ, từng chữ một trên màn hình.

[Tôi sắp bị, đè, bẹp, rồi.]

Đối phương vẫn dùng thái độ khí phách trả lời: [Tết Thanh Minh sẽ đốt vàng mã cho cậu.]

*555: Cách đọc gần âm với huhuhu.

Lâm Chiết Hạ: “…..”

Cô hít thật sâu thoát ra khỏi màn hình trò chuyện, mở thông tin liên lạc của đối phương ra, sửa từ gần âm với tên Trì Diệu là ‘Uống Thuốc*’ đổi thành ‘Trì Cẩu’.

*Uống thuốc đọc là [chī yào], còn Trì Diệu có phiên âm đọc là [chí yào], hai từ này gần âm nhau.

Nhưng với vốn từ nghèo nàn cùng với ‘tấm lòng lương thiện’ của cô, tạm thời không nghĩ ra được từ nào càng mang tính sỉ nhục hơn cả.

Cô không định tiếp tục nói chuyện với Trì Diệu nữa.

Cô khẽ nhấn lên danh sách liên lạc, mở cuộc trò chuyện với một người khác ra.

[Trì Diệu.]

[Cậu không phải người.]

[Cậu là ‘tró’.]

[Đợi cậu trở về, nhất định tôi sẽ cho cậu một trận.]

Người được lưu tên là ‘Đại Tráng’ trả lời một dãy dấu chấm thật dài

Đại Tráng: [……..]

Đại Tráng: [Hai cậu lại cãi nhau đấy à.]

Đại Tráng: [Không đúng, cậu mắng cậu ấy thì đừng tìm tôi chứ.]

Lâm Chiết Hạ trả lời: [Đây không phải là do sợ đánh không lại hay sao.]

Đại Tráng: [Học được rồi.]

Tiểu khu có rất nhiều người bằng tuổi, Đại Tráng cũng là một người cùng họ lớn lên, tên thật của Đại Tráng là Hà Dương, hồi nhỏ có hơi mập một chút nên mọi người gọi cậu với biệt danh ‘Đại Tráng’.

Hà Dương hỏi được đầu đuôi câu chuyện xong, an ủi nói: [Cậu phải biết thế nào là đủ chứ, tôi gửi tin nhắn cho cậu ấy cậu ấy còn không thèm trả lời, thỉnh thoảng chỉ đáp lại một hai chữ, còn lại đều là 'Đã đọc'. Còn cậu thì có, để tôi đếm xem, có tận chín chữ cơ đấy. Nếu đem ra so sánh thì anh Diệu của tôi trả lời cậu vô cùng nhiệt tình, tôi còn không nhịn được mà cảm thấy ghen tỵ trong lòng đây, cậu vui rồi chứ.]

Lúc này đổi thành Lâm Chiết Hạ trầm mặc.

[Cảm ơn cậu.]

Lâm Chiết Hạ đặt điện thoại xuống, lại bắt đầu làm vài đề. Khi đồng hồ vừa điểm 11 giờ, đang chuẩn bị nghỉ ngơi, cô đột nhiên nhớ ra đống đồ ăn vặt trước đó mình để lại ở nhà Trì Diệu.

"Vốn dĩ muốn để lại cho cậu ăn, cũng không tính là mượn không máy chiếu của cậu," Lâm Chiết Hạ dùng bút khẽ vạch một đường lên giới, tự mình lẩm bẩm, "Nhưng không ngờ cậu lại không muốn làm người."

Nghĩ đến đây Lâm Chiết Hạ đưa ra một quyết định.

Cô ném bút xuống, muốn đi lấy đồ ăn vặt của mình về.

Lúc cô vội vã ra khỏi cửa hoàn toàn không chú ý đến toà nhà đối diện, một khung cửa sổ vốn dĩ tối om của nhà nào đó đã sáng đèn.

Hơn mười một giờ.

Tiểu khu chìm vào trong bóng đêm, chỉ còn lại ánh sáng của những chiếc đèn đường.

Lâm Chiết Hạ cầm chìa khoá, quen đường quen lối chạy qua toà nhà bên cạnh.

Sở dĩ cô có chìa khoá nhà của Trì Diệu chủ yếu là do từ nhỏ cô đã thường chạy qua nhà cậu, tần suất dày đặc khiến Trì Diệu cảm thấy phiền, vì vậy

bèn ném chìa khoá phụ qua để cô tự mở cửa vào.

Cứ như vậy chiếc chìa khoá này ở trong tay cô đã rất nhiều năm rồi.

Công việc của bố mẹ Trì Diệu rất bận rộn, bình thường đều ở bên ngoài bận kinh doanh, trong nhà chỉ có một mình cậu.

Vì vậy khi Lâm Chiết Hạ dùng chiếc chìa khoá này mở cửa, hoàn toàn không chú ý đến việc trong nhà có tiếng động hay không.

Cô mở cửa ra, phát hiện bên trong đèn đang bật sáng. Sau đó cô nhìn qua phòng khách một lượt, nhìn thấy chiếc vali màu đen.

Lần trước cô đến đây không thấy có chiếc vali này.

Cô thậm chí còn chưa kịp nghĩ xem là ai đã trở về.

Một giây sau.

Cửa phòng tắm mở ra.

Người bước ra mặc một chiếc áo phông màu đen, tóc còn chưa được lau khô, mấy lọn tóc hơi dài dính lên trán.

Cậu rất cao, ở độ tuổi thiếu niên, xương cốt gần như chưa phát triển hết, vì vậy cho người ta cảm nhận đầu tiên là eo thon chân dài. Cậu mặc chiếc sơ mi đen càng làm nổi bật làn da trắng, trắng đến mức thậm chí nhìn giống như đau ốm.

Khuôn mặt thiếu niên sắc nét, khuôn mày giống như được tô vẽ, ương ngạnh mà lại tự nhiên.

Cậu đang rũ mắt xuống, mi mắt rất dài, hai mí mắt rất rõ rệt. Không giống với đôi mày màu đen đậm đó chính là màu đồng tử đôi mắt cậu lại rất nhạt, mang theo vài nét tài hoa.

Trì Diệu liếc qua người vừa vào nhà là Lâm Chiết Hạ, một hồi lâu sau mới không lạnh không nhạt ném ra một câu, “Có phải rất bất ngờ hay không?”

“?”

Giống như không nhìn thấy được biểu cảm ngơ ngác của Lâm Chiết Hạ, cậu ném qua một câu: “Bố cậu về rồi đây.”

- -----oOo------

Chương 2

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Lâm Chiết Hạ cảm thấy cậu không giỏi làm người, nhưng không ngờ lại không làm người đến trình độ này. Nhất thời cô không biết phản kích ra sao.

Chỉ đành rặn ra một câu hỏi lịch sự, “Cậu về từ khi nào vậy?”

Vừa tắm xong, giọng Trì Diệu có mang theo chút lười biếng, nhưng vẫn không che được màu sắc thiếu niên, “Nửa tiếng trước.”

“Vậy cậu thấy, chúng ta đã lâu không gặp mà cậu vừa về đã nói với tôi như vậy, cậu thấy có thích hợp không?”

“Chỗ nào không thích hợp?”

Lâm Chiết Hạ lên án: “Đấy là lời của con người nên nói sao?”

“Tôi không nói tiếng người,” Trì Diệu nhấc mi mắt, từ tốn bày tỏ vài phần kinh ngạc, “Vậy mà cậu lại nghe hiểu được.”

“…..”

“Xem ra cậu cũng có thiên phú về mặt ngôn ngữ đấy, lúc nào con Golden

dưới lầu cắn loạn lên cậu qua nghe giúp tôi xem nó muốn nói gì.”

“……”

Cuộc trò chuyện này không thể tiếp tục được nữa rồi. Nếu như tiếp tục thì sẽ biến thành cô không phải là người.

May là năng lực ứng phó của cô rất mạnh, dù sao quen biết người này cũng không phải một, hai ngày.

Cô chậm chạp nói: “Tôi hỏi cậu một vấn đề, cậu phải trả lời đúng sự thật đấy.”

Trong lúc nói Trì Diệu đã đi qua cô, mở tủ lạnh ra lấy một lon nước ngọt có gas.

Lon nước không ngừng toát ra hơi lạnh.

Cậu dùng một tay cầm lon nước, ngón tay thon dài giữ thẳng chiếc lon, sau đó dùng ngón trỏ đẩy mở nắp khoen, cùng với tiếng ‘cạch’ khi nắp khoen được mở ra một cách dễ dàng là vài chữ thốt ra từ miệng cậu: “Hỏi đi.”

“Nếu như bây giờ tôi đánh cậu, sẽ có bao nhiêu phần khả năng thắng.”

“Một phần.”

“Nói ra tôi nghe xem nào,” Lâm Chiết Hạ vểnh tai lắng nghe, “Phân tích cụ thể ra đi.”

Một tay Trì Diệu cầm lon nước, tay còn lại khoác lên vai cô, nhìn giống như là đang ôm vai nhưng thực ra là đẩy người về phía cửa. Rất nhanh chóng cô bị cậu đẩy ra, sau đó cô trợn tròn mắt nhìn đồ ‘tró’ này chặn trước cửa, rũ mi nhìn cô nói: “Bây giờ lập tức quay đầu về nhà, tắt đèn lên giường, sau đó cố gắng tối nay mơ thấy tôi.”

Dứt lời, cậu thậm chí còn cong miệng lên nói một câu, “Ngủ ngon.”

–

Lâm Chiết Hạ về đến nhà, sau khi tắm giặt xong nằm lên giường lật đi lật lại. Cô vẫn chưa tan cục tức, mở ô trò chuyện với “Trì Cẩu” ra.

Gửi một loạt nhãn dán đánh người để trút giận.

[Đánh người.]

[Đập đầu.]

[Tay cầm con dao dài mười mét chém giết dọc đường.]

[Aaaa]

*Trong dấu ngoặc vuông là từ miêu tả các nhãn dán ấy.

…

Cuối cùng cô cũng học theo Trì Diệu, tự cho rằng mình lạnh lùng kiêu ngạo mà gửi một câu: Ngủ ngon.

Sau khi gửi xong, rất nhanh cô đã chìm vào giấc ngủ.

Cô là người rất ít khi mang theo cảm xúc đến hôm sau, nếu không đã không thể làm bạn bè nhiều năm với Trì Diệu như vậy được. Sau khi ngủ dậy, cô lại như thể chưa có chuyện gì xảy ra cả.

Lúc mọi người gửi tin nhắn trong nhóm ‘Phân đội ngõ Nam’ hỏi xem có đến nhà Trì Diệu xem phim hay không, cô cắn chiếc bánh quẩy rồi đáp, “Có.”

Nơi bọn họ sống gọi là “Ngõ Nam.”

Ngõ Nam chỉ là tên của đầu con đường dẫn vào tiểu khu. Trong nhóm

không có nhiều người. Sở dĩ gọi là “Phân đội ngõ Nam” chủ yếu là vì trước kia Lâm Chiết Hạ đề nghị rằng dùng tên tiểu khu nghe có vẻ phổ thông bình thường, không toát ra được khí thế, nhưng nếu dùng tên đường sẽ đem lại cảm giác là bá chủ khi nghe.

Đây là phát ngôn ấu trĩ của Lâm Chiết Hạ khi còn học tiểu học nhưng lại được chấp thuận ngay lập tức, hơn nữa họ cũng không đổi tên mà dùng đến tận bây giờ.

“Mẹ, chốc nữa con qua nhà Trì Diệu một lát,” Lâm Chiết Hạ nói, “Hôm nay bọn con hoạt động tổ chức.”

Lâm Hà và chú Ngụy đang ngồi ở phía đối diện ăn sáng.

Lâm Hà biết mấy đứa trẻ trong khu rất thân thiết, cũng không nói gì nhiều, chỉ hỏi: “Trì Diệu về rồi sao?”

Ba người ngồi cùng một chỗ.

Giọng điệu của Lâm Chiết Hạ trầm ổn hơn một chút: “Vâng, cậu ấy vừa về tối qua.”

Chú Ngụy cũng rất khách sáo nói: “Đúng lúc tối qua chú có mua dưa hấu, lát nữa cháu xách qua cho mọi người cùng ăn.”

Lâm Chiết Hạ uống ngụm sữa đậu nành, cũng đã ăn xong rồi, chuẩn bị đi thu dọn đồ đạc, “Cảm ơn chú Nguỵ.”

Không ngờ trước khi đi, Lâm Hà không quên nhét cho cô thứ còn nặng hơn cả dưa hấu.

“Bài tập hè của con,” Lâm Hà vội vàng sắp xếp mấy cuốn bài tập trong phòng Lâm Chiết Hạ, “Mang qua tranh thủ làm, tránh việc chơi quá muộn mà quên mất bài tập ngày hôm nay.”

Lâm Chiết Hạ nhìn về chồng bài tập đã hành hạ cô vài ngày nay.

Cô kì kèo mè nheo: “Như vậy không ổn lắm mẹ ơi.”

“Có gì không ổn?”

“Con đem bài tập qua,” Lâm Chiết Hạ có thể mường tượng ra được Trì Diệu sẽ trào phúng cô như thế nào, “Sẽ rất mất mặt.”

Lâm Chiết Hạ thử thuyết phục Lâm Hà, “Mẹ nghĩ mà xem, như vậy giống như việc đi chơi mà mang theo người lớn ấy, rất không thích hợp.”

Cuối cùng đáp lại cô….

Là một tiếng ‘ầm’, tiếng đóng cửa chắc nịch vang lên.

—

Cuộc họp nhỏ đột ngột của tổ chức này, Lâm Chiết Hạ là người đầu tiên có mặt. Nhà cô gần nhà Trì Diệu nhất.

Vài phút sau.

Trì Diệu mở cửa cho cô, nhìn cậu giống như vừa mới ngủ dậy. Đầu tóc có hơi rối, nhưng lại giống như cố tình dùng tay vò đầu mà rối lên.

Nhiệt độ điều hoà rất thấp, hơi lạnh theo đó phả vào mặt.

Cậu rũ mắt liếc qua chỗ đồ cô cầm đến, sau khi nhận lấy dưa hấu vẫn chưa lên tiếng, Lâm Chiết Hạ bèn ra mặt, “Thấy đống bài tập trên tay tôi rồi chứ. Con người tôi ấy à, nhiệt tình yêu thích việc học.”

“Cho dù có ra ngoài chơi cũng không quên việc học hành.”

“….”

Trì Diệu “Ồ” một tiếng.

“Hôm nay tôi phải vừa chơi vừa làm hai mươi trang,” Lâm Chiết Hạ xách tập sách, cố gắng tỏ ra ung dung bình tĩnh, “Đây là thái độ học hành của tôi.”

“Rất tốt đấy.”

Lâm Chiết Hạ nghe được thì cảm thấy, trực giác mách bảo nào có đơn giản như vậy.

Quả nhiên, câu tiếp theo của Trì Diệu chính là: “Dù sao vừa đủ điểm chuẩn vào được trường cấp ba số Hai, quả thực nên bày tỏ chút thái độ học hành.”

Cậu tưởng rằng,

Cậu hơn mức điểm chuẩn chín mươi điểm,

Là rất trâu bò sao?

Lâm Chiết Hạ nghiến răng nghiến lợi nghĩ vậy. Đương nhiên câu nói này cô không mở miệng nói ra nổi….

Bởi vì cao hơn điểm chuẩn chín mươi điểm, quả thực rất trâu bò.

“Cậu thì trâu bò rồi, cậu lợi hại như vậy,” Lâm Chiết Hạ cùng cậu đi vào nhà, tự mình nhỏ giọng lẩm bẩm làu bàu: “….Sao cậu lại nộp vào trường số Hai chứ?”

Rất nhanh mọi người đã đến đầy đủ.

Lần tụ tập này có tổng cộng năm người đến, trong chớp mắt đã ngồi kín chiếc ghế sô pha lớn ở giữa phòng.

Đại Tráng là người đầu tiên đến, nhưng thực ra cậu ấy không hề cường tráng, ngược lại còn khá gầy, mắt một mí, mang đậm hơi thở thiếu niên.

Bình thường mọi người đều xưng hô là huynh đệ, Đại Tráng bước vào cửa gọi “Anh Diệu” xong, lại quay sang gọi một câu, “Anh Hạ.”

“Anh Hạ làm bài tập cơ đấy, đây không phải là phong độ của cậu.”

“Tôi thấy đống đồ ăn vặt này giống với phong cách của cậu hơn.”

“…” Cái gì mà giống chứ. Chỗ đồ ăn vặt này là cô để lại quên không cầm đi.

Lâm Chiết Hạ không chen cùng bọn họ mà ngồi qua chiếc sô pha lười rộng rãi bên cạnh, bày bài tập lên đùi, trợn mắt, “Nói nhiều như vậy, có phải muốn chia sẻ một chút với tôi hay không?”

Chỉ bằng một câu này, tất cả mọi người đều không lên tiếng, không dám trêu chọc bài tập của cô nữa.

Mọi người cùng tụ tập, bắt đầu chọn phim xem.

Chọn tới chọn lui cuối cùng chọn ra một bộ phim hành động, “Phim này hay này, nhiệt huyết, xem cái này đi. Anh Hạ của tôi chắc cũng không có ý kiến gì, nhất định cậu ấy cũng là một người nhiệt huyết.”

Nói xong, có người đứng dậy tắt đèn.

Khúc nhạc dạo đầu của bộ phim vang lên.

Lâm Chiết Hạ vội vàng làm nốt đề bài đang làm dở, ngẩng đầu lên thấy Trì Diệu cầm vài lon nước ngọt có gas đi qua.

Khi cậu đi đến phòng khách, ánh sáng xanh từ máy chiếu ập qua người cậu.

Người này vốn dĩ đã đẹp trai đến mức khiến người ta phải đố kị, lúc này ánh sáng màu lạnh vô tình chiếu lên cậu, khiến ngoại hình toát ra vẻ ngạo mạn không ai sánh bằng.

Sau khi Trì Diệu ném nước qua cho bọn họ, cậu đi đến bên cạnh Lâm Chiết Hạ.

Sau đó, chỗ bên cạnh cô lún xuống.

Lâm Chiết Hạ không muốn chen chúc cùng cậu, cho dù chiếc ghế này khá rộng rãi: “Cậu không thể ngồi qua chỗ khác được sao?”

Trì Diệu nhàn nhạt hỏi: “Nhà cậu à?”

“….”

Nói xong, cậu lại đưa lon nước có gas trên tay qua hỏi, “Uống không?”

“Có.”

Lâm Chiết Hạ đang định nói “Cảm ơn” theo thói quen, nhưng từ ‘Cảm’ còn chưa thốt ra, bàn tay cầm lon nước đột nhiên xoay một vòng rồi thu lại, sau đó giọng điệu thanh thoát mang theo chút tuỳ ý vang lên một lần nữa: “….Vậy tôi nên ngồi đâu?”

Lâm Chiết Hạ cắn răng, trong lòng thầm nói người này bụng dạ vẫn hẹp hòi như thường ngày.

Cô trực tiếp đầu hàng, phối hợp nói: “Cậu muốn ngồi đâu thì ngồi đấy, bây giờ cậu ngồi ở đây, cũng, rất thích hợp.”

Nhận được đáp án, Trì Diệu buông lỏng tay đưa nước ngọt có gas cho cô.

Tạm thời Lâm Chiết Hạ không định uống. Bài làm trên trang giấy còn thiếu bước cuối cùng, cô đã ghi những điều kiện đề bài cho xuống, vì vậy bây giờ mò mẫm, cúi đầu tiếp tục tính toán.

Sau khi đoạn mở đầu kết thúc, tình tiết đầu tiên chính là nhân vật chính bị nhốt trong hang động, ánh sáng yếu ớt hơn rất nhiều.

Nhạc phim dồn dập, nghe rất k1ch thích. Tránh bỏ qua tình tiết phim, cô tính toán xong rồi khoanh vào đáp án "C".

Cô không có yêu cầu gì nhiều đối với việc xem phim, khẩu vị rất dễ dãi, phim hành động cũng rất thú vị, còn ở bên cạnh Đại Tráng bày tỏ cảm xúc khi xem, đoán đông đoán tây tình tiết sau đó, "Người này đã cắm flag rồi, mười phút sau nhất định anh ta phải chết."

*Cắm flag: Ngôn ngữ mạng phổ biến bên Trung, chỉ việc đề ra mục tiêu.

"Quả nhiên chết rồi. Tôi, Lâm mỗ đây, nhà tiên đoán."

"Tôi thấy ấn đường vị thí chủ này đã đen rồi, có lẽ ông ta cũng cách cái chết không xa."

Lại hơn mười phút trôi qua.

Lâm Chiết Hạ lại tiếp tục lẩm bẩm: "….Tôi đợi lâu lắm rồi đấy, sao ông ta vẫn sống vậy."

Khi xem phim Trì Diệu rất ít nói chuyện, khiến người ta có cảm giác chăm chú lạnh lùng.

Vốn dĩ cậu đã là người kiệm lời, cho dù bình thường lúc nói móc cô, cũng nói móc một cách vô cùng cao ngạo.

Lúc này cả người cậu gần như hoà vào trong bóng tối, qua ánh sáng mờ nhạt chỉ có thể thấy được sườn mặt thiếu niên. Vẫn là chiếc T-shirt tối qua, nhưng chân cậu rất dài giống như không có chỗ để mà khom lại, cậu mặc một chiếc quần rách gối màu đen, sau khi ngồi xuống thuận tay chống lên đùi.

Tuy nhiên Lâm Chiết Hạ cũng không cần cậu đáp lời, dù sao khi bày tỏ cảm xúc lúc xem phim có ai tiếp lời hay không cũng không quan trọng. Cô có thể ngồi nói một mình.

Vì vậy cô ngầm mặc định rằng Trì Diệu tập trung xem phim nên không muốn đánh mất sự tập trung vào những việc khác.

Xem được một nửa cô mới thấy khát.

May là lon nước được để bên ngoài một hồi lâu, cũng không lạnh nữa.

Giây phút cô cầm lon nước lên, không hiểu vì sao đột nhiên lại nhớ đến hình ảnh tối qua Trì Diệu dễ dàng mở được lon nước.

Dùng một tay kéo nắp khoen,

Hình như,

Rất đẹp trai…

Nói không chừng cô cũng làm được?

Lâm Chiết Hạ mô phỏng động tác tối qua của Trì Diệu, thử dùng một tay kéo nắp khoen, nhưng sức cô rất yếu lại không rõ động tác cụ thể, căn bản không nắm được điểm mấu chốt…

Cô…hình như….không làm được.

Sau đó bất giác cô cảm thấy hành động này có chút mất mặt. May là mọi người đều đang xem phim, không có ai chú ý đến cô.

Tuy nhiên ngay lúc cô định từ bỏ, lặng lẽ coi như không có chuyện gì xảy ra, bàn tay của người bên cạnh đột nhiên đưa ra, bàn tay ấy giữ lên ngón tay cô đang định buông ra, ba ngón tay giữ lấy nắp lon, sau đó ngón trỏ nhấn lên tay cô, hướng dẫn cô đưa ngón trỏ vào móc nắp khoen.

Ngón tay trỏ mạnh mẽ hơn cô rất nhiều khẽ dùng lực, cho cô mượn dùng chút sức lực ấy.

“Cạch.” Nắp khoen vòng trên ngón trỏ của cô. Cô thành công mở được lon

rồi.

Tiếng bọt gas khẽ vang lên, một hương chanh nhàn nhạt tuyền đến.

“IQ này của cậu,” Khi Trì Diệu thu tay lại có nói, “Ba cuốn bài tập có lẽ cũng không đủ.”

- -----oOo------

Chương 3

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Lâm Chiết Hạ có chút mơ hồ.

Nắp khoen của chiếc lon vẫn đang vòng trên ngón tay trỏ của cô. Chủ yếu là do động tác đột ngột này của Trì Diệu khiến người ta không chút phòng bị, giống như bị tập kích bất ngờ vậy.

Rõ ràng vừa rồi là một bộ dáng không thèm để ý đến cô.

Vì vậy đến khi cô phản ứng lại thì đã lỡ mất thời cơ phản k1ch thích hợp nhất rồi.

Cô chỉ có thể trả lời một câu: “Biết cậu thông minh rồi, tôi cũng chưa từng luyện qua, không biết mở cũng là điều rất bình thường.”

Lâm Chiết Hạ tiếp tục chậm rãi: “Hơn nữa ai mà biết được liệu có phải cậu vì để tỏ ra đẹp trai nên trộm luyện tập từ rất lâu rồi hay không.”

“….”

Trong lúc trò chuyện.

Trì Diệu đã thu tay lại, vẫn đặt tay lên đầu gối, tiếp tục xem phim, thu lại

ánh mắt lướt qua cô vừa rồi.

Chỉ ném lại một câu: “Nhìn tôi giống kẻ rất rảnh rỗi sao?”

Tình tiết của nửa sau bộ phim giống như quy luật thường thấy, sau khi nhóm nhân vật chính tìm ra được nhân vật phản diện sau đó liều chết quyết đấu với chúng, cùng với hiệu ứng âm thanh “Xoẹt xoẹt xoet”, mấy người họ gần như không rời nổi tầm mắt.

Lâm Chiết Hạ uống một ngụm nước chanh có gas, cũng tiếp tục xem cùng mọi người.

Sau khi bộ phim kết thúc, nhóm Hà Dương đề nghị muốn chơi board game.

Đối với một đám học sinh đang trong kỳ nghỉ hè mà nói, thứ không thiếu nhất chính là thời gian.

Hà Dương có đem bài đến, lấy một tập bài màu đen từ trong túi quần ra, “Tôi chia bài cho các cậu, muốn chơi thì tụ tập qua đây, tôi giải thích một chút về quy tắc trò chơi.”

“Anh Diệu,” Khi Hà Dương phát bài đến chỗ bọn họ thì đưa sấp bài qua, “Rút một tấm?”

Trì Diệu nhìn qua xấp bài trên tay cậu ta, không nhận: “Tôi hơi buồn ngủ, ngủ một lát đã.”

Hà Dương nhìn về phía Lâm Chiết Hạ: “Được, anh Hạ, cậu rút bài đi.”

Lâm Chiết Hạ giống như copy paste lại bộ dáng của Trì Diệu vậy: “Các cậu chơi đi, tôi làm bài tập đã.”

“….”

Hà Dương thu bài lại, đã quen với điều này, “Mỗi lần như vậy hai cậu đều làm trò đặc biệt.”

Mấy người trong nhóm “Phân đội ngõ Nam” cùng nhau trưởng thành, nhưng quan hệ có gần có xa, tất cả mọi người trong nhóm đều mặc nhận một sự thật: Lâm Chiết Hạ và Trì Diệu, hai người này suốt ngày đấu khẩu, nhưng trên thực tế lại là hai người có quan hệ thân thiết nhất trong nhóm người bọn họ.

Trì Diệu nói hơi buồn ngủ, quả thực có ngủ một lát.

Lâm Chiết Hạ đoán tối qua cậu vội về, có lẽ mệt mỏi suốt cả dọc đường. Chỉ là cậu không về phòng ngủ, có lẽ không định ngủ quá lâu nên trực tiếp chợp mắt bên cạnh Lâm Chiết Hạ.

Vốn dĩ chiếc sô pha lười được đặt trên chiếc thảm, có thể ngủ trên thảm rồi gối đầu lên, nhưng do chân ai kia quá dài, cho dù có ngủ trên tấm thảm dưới đất cũng có chút chật chội.

Lâm Chiết Hạ cúi đầu nhìn đôi chân mình, thầm so sánh độ dài, sau đó lặng lẽ mở vở làm nốt bài tập.

Cô làm bài tập được một nửa thì Trì Diệu đã tỉnh dậy.

Lâm Chiết Hạ đang chìm đắm trong biển học mênh mông nên không nhận ra. Mãi cho đến khi cô nghe thấy một câu: “Câu này sai rồi.”

Qua nửa phút sau, lại thêm một câu: “Câu này cũng không đúng.”

“….”

“Có thể vừa đạt điểm chuẩn vào trường số Hai,” Cuối cùng Trì Diệu bình luận, “Không dễ gì.”

Đầu bút chì trên giấy của Lâm Chiết Hạ khẽ dừng lại, đáp lễ: “Cảm ơn cậu đã công nhận, may mắn quả thực là một phần thực lực.”

Cuối cùng câu chuyện phát triển thành: nhóm Hà Dương ở bên bàn chơi trò

chơi, một đám người cười đùa ầm ĩ, ở trong không gian ồn ào này Trì Diệu giảng bài cho cô.

Cậu vừa ngủ dậy.

Một tay chống lên tấm thảo, ngồi cách cô rất gần, tay còn lại cầm bút, liên tiếp viết lên các bước giải trên trang giấy trắng của cô.

“Câu này hơi khó,” Lâm Chiết Hạ cứu vãn lại chút hình tượng bản thân, “Đề tổng hợp, vốn dĩ cũng có nhiều chỗ mất điểm hơn.”

Chữ của Trì Diệu rất giống với con người cậu.

Nét bút phóng khoáng, chữ viết rất đẹp, chỉ là cậu viết rất nhanh nên nhìn có chút loạn.

“Khó?” Cậu cầm bút viết chữ cuối cùng, “Câu này tôi còn lười không thèm giải.”

“….”

Bình tĩnh.

Bình tĩnh một chút.

Bỏ qua vẻ ngoài, nhìn vào bản chất.

Nói thế nào đi nữa bây giờ người này cũng đang giảng bài cho cô. Hơn nữa đây cũng không phải là lần đầu tiên.

Người làm việc lớn không chấp chuyện nhỏ nhặt.

Vì vậy, nhất định phải, bình, tĩnh.

Lâm Chiết Hạ đã thông suốt tâm lý, điều chỉnh cảm xúc lại rất nhanh, “Quả thực vất vả cho cậu rồi, cậu nguyện ý động đầu ngón tay cao quý kia mà lưu

lại những dòng chữ vô cùng đắt giá trên sách bài tập của tôi, tôi vô cùng, vô cùng cảm động.”

Trì Diệu ném bút xuống, căn bản không trúng chiêu này của cô.

Lâm Chiết Hạ dựa theo các bước cậu viết đi giải câu vừa rồi. Thực ra Trì Diệu thường xuyên giảng bài cho cô, thường xuyên đến mức Lâm Chiết Hạ đã quá quen với điều ấy.

Cô vừa tẩy đáp án ban đầu vừa nói về chuyện Trì Diệu trước đó tới thành phố khác thăm người thân, “Đúng rồi, mấy ngày trước cậu đi đâu thăm người thân vậy?”

“Thành phố bên cạnh,” Trì Diệu nói, “Tham gia tiệc sinh nhật tròn một tuổi của con một người họ hàng.”

Lâm Chiết Hạ vừa sửa bài vừa nói: “Có tiết mục cho bé chọn đồ vật không? Hồi nhỏ tôi chọn….”

Cô còn chưa nói xong, Trì Diệu đã tiếp lời, “Cậu túm lấy khăn trải bàn.”

“Trước đây tôi có nói với cậu rồi sao?” Lâm Chiết Hạ không có ấn tượng gì, dù sao cô và Trì Diệu cũng đã nói với nhau nhiều chuyện như vậy, những gì từng nói qua những gì chưa, rất khó nhớ được, “Trí nhớ của cậu tốt thật đấy.”

Giọng điệu Trì Diệu có chút trào phúng, “Ồ, điều này không có liên quan đến trí nhớ, nhưng chỉ cần một người nói với cậu lặp đi lặp lại ba lần những chuyện ngu ngốc cô ấy từng làm, cậu cũng sẽ nhớ được.”

“….”

Lâm Chiết Hạ chuyển chủ đề đúng lúc, “Hồi nhỏ cậu đã chọn thứ gì vậy? Chắc cậu không lấy thứ gì cả đúng không.”

Quả thực Trì Diệu không chọn gì cả.

“Không tổ chức.” Cậu nói.

“Không tổ chức?”

“Ngày sinh nhật tròn một tuổi,” Trì Diệu không chút để ý nói, “Năm ấy việc kinh doanh của nhà tôi quá bận.”

Lâm Chiết Hạ nhớ đến gương mặt có chút lạnh lùng, vô cùng khí chất của mẹ Trì Diệu, từ rất lâu về trước cô đã nghe Lâm Hà nói năm ấy khi vừa sinh cậu xong, mẹ Trì Diệu đã quay lại làm việc luôn, một nữ cường giống vậy, không tổ chức sinh nhật tròn một tuổi cho con cũng không khiến người ta ngạc nhiên chút nào.

Một hồi sau, Lâm Chiết Hạ nói: “Vì vậy quả nhiên cậu không chọn được đồ gì.”

“….?”

Cô lại nói tiếp từng câu từng chữ, “Chẳng trách bây giờ cậu lại, không ra gì như vậy.”

—

Sau khi Trì Diệu trở về, bài tập của Lâm Chiết Hạ cũng có chỗ dựa dẫm rồi.

Từ ngày thứ hai sau khi Trì Diệu về trở, Lâm Chiết Hạ luôn ôm bài tập chạy qua nhà cậu.

“Mẹ,” Hôm nay khi Lâm Chiết Hạ ra khỏi nhà có hùng hổ nói, “Con đến nhà Trì Diệu, chắc trưa nay sẽ không về ăn cơm, không cần phải đợi con đâu ạ.”

Có những lúc Lâm Hà cũng sẽ có chút ý kiến, “Bây giờ con đã là một cô gái lớn rồi, đừng có mà cứ giống như hồi nhỏ mãi, cả ngày chạy đến nhà người

ta.”

Lâm Chiết Hạ: “Không sao đâu, trong mắt Trì Diệu con không được coi là con gái, có thể miễn cưỡng được coi là linh trưởng thuộc chi Homo đã là không tồi lắm rồi.”

Chỉ là ngoài Lâm Hà ra, còn có một người khác cũng có chút ý kiến với cô.

Lâm Chiết Hạ cầm theo bài tập đi gõ cửa nhà Trì Diệu, Trì Diệu nhìn thấy cô đã muốn đóng cửa lại.

Lâm Chiết Hạ ôm bài tập, đưa một tay ra giữ lấy cánh cửa, thử chen vào từ chỗ trống nhỏ, “Tôi đến làm bài tập.”

Trì Diệu dùng giọng điệu ‘Cậu có bệnh à’ nói với cô, “Cậu mắc bệnh rời khỏi nhà tôi nửa bước là không làm được bài tập sao?”

Lâm Chiết Hạ nói: “Bài tập có hơi khó….”

Trì Diệu: “Thay địa điểm làm bài tập chắc không có tác dụng, có lẽ phải thay não mới được.”

Lâm Chiết Hạ tiếp tục chen vào: “Cậu cứ coi như là một ngày làm việc thiện đi.”

Sau khi cô nói câu này xong, cánh cửa đang được đẩy ra kéo vào đột nhiên bất động.

Tay Trì Diệu để trên tay nắm cửa không dùng sức nữa, vì vậy cánh cửa khẽ mở như bị kẹt lại vậy, qua khe cửa, vừa đủ nhìn thấy được một nửa gương mặt của Trì Diệu.

Lâm Chiết Hạ nhìn thấy mái tóc rối rũ xuống trước mắt cậu cùng chiếc cằm gầy, và một nụ cười khẽ nhếch lên. Cả người cậu cho người ta một cảm giác xa cách, cho dù có cười lên, dáng vẻ kiêu ngạo trên gương mặt lạnh nhạt ấy cũng không phai đi.

“Thực xin lỗi.”

“Trước giờ tôi không làm việc thiện,” Trì Diệu cười như không cười nói, “Bởi vì tôi, rất không ra gì.”

Lâm Chiết Hạ: “…..” Cô hoài nghi cậu đang nhân thời cơ báo thù.

Hôm đó không phải cô chỉ thuận miệng nói một câu sao! Có đến mức phải như vậy không!

Vài giây sau.

Cô trợn tròn mắt nhìn cánh cửa nhà Trì Diệu đóng lại trước mặt mình. Lâm Chiết Hạ ôm bài tập ngồi xuống trước cửa nhà cậu kiên quyết không rời đi.

Vừa ngồi xổm vừa gửi tin nhắn cho Trì Diệu.

[Cho tôi vào đi orz]

*Orz: Ký tự mô tả dáng vẻ vô vọng, mình để hình ở cuối chương nha.

[Ngoài trời gió to lắm.]

[Tôi lạnh quá.]

Nửa phút sau, Trì Diệu đã trả lời, hơn nữa nhắc cô: [Cậu đang ở trong toà nhà.]

[Tôi muốn nói là trong lòng tôi, lọt gió rồi.]

[….]

Bên trong nhà.

Trì Diệu dán lưng lên cánh cửa, chỉ cách cô có một vách ngăn, khi nhìn

thấy câu này, cậu cúi đầu mắng một câu, ‘Đồ ngốc’.

Sau đó ngón tay dừng lại trên màn hình điện thoại gõ vài chữ: [Cậu tự mở cửa vào.]

Cậu còn chưa kịp gửi đi đã nghe thấy bên ngoài có động tĩnh mới.

Là giọng của hàng xóm bên cạnh.

Ở đối diện nhà có một ông cụ, có lẽ đúng lúc ông cụ ra ngoài vứt rác, mọi người đều đã ở đây nhiều năm nên vô cùng quen thuộc, vừa nhìn thấy Lâm Chiết Hạ ông cụ đã lên tiếng: “Tiểu Hạ đấy à, lại đến tìm Trì Diệu sao? Sao lại ngồi ở trước cửa vậy?”

“Ông nội Vương.”

Giọng Lâm Chiết Hạ lớn hơn rất nhiều, cố ý để cho người trong nhà nghe thấy, “Cháu đến hỏi bài cậu ấy, bây giờ đang nghỉ hè nhưng cháu cũng không dám lơ là dù chỉ là một giây, mỗi ngày đều kiên trì làm bài tập, trong lòng cháu chỉ có việc học. Sở dĩ cháu lại ngồi trước cửa là vì…Trì Diệu, con người cậu ấy quá hẹp hòi, lo rằng cháu sẽ thông minh hơn, thành tích tốt hơn cậu ấy, vì vậy không chịu dạy cháu, cho cháu ở…” ngoài cửa.

Nhưng hai chữ ‘ngoài cửa’ còn chưa thốt ra.

‘Cạch’ một tiếng, cánh cửa được mở ra.

Lâm Chiết Hạ cảm nhận được sau lưng mình có một luồng sức lực mạnh mẽ, luồng sức lực ấy kéo lấy cổ áo phía sau của cô, trực tiếp lôi cô vào trong nhà.

Trì Diệu vừa lôi vừa nói: “Đem theo bài tập của cậu cút vào đây mau.”

—

Tiếng côn trùng rả rích của tháng tám năm nay kéo dài từ đầu tháng đến tận

cuối tháng.

Ký ức của Lâm Chiết Hạ đối với mùa hè năm nay là ở nhà Trì Diệu với điều hoà mát lạnh, trên bàn là nước chanh có gas, còn có chồng bài tập đang dần vơi đi của cô.

Lúc cô làm bài tập, Trì Diệu như thiếu đánh ở bên cạnh chơi game.

Con người này khi chơi game vẫn hờ hững như thường lệ, ngón tay tuỳ ý nhấn lên màn hình hiển thị, có lúc Lâm Chiết Hạ liếc nhìn qua, thường xuyên thấy được hệ thống hiện lên dòng chữ ‘Penta Kill’.

Bàn học nhà Trì Diệu rất rộng rãi.

Việc thường xuyên xảy ra nhất là, cậu sẽ ngả lên đầu bàn bên kia ngủ.

Một tay buông xuống mép bàn, tay còn lại vắt qua sau gáy, vô cùng giống với cậu học sinh ở dãy bàn cuối không chịu nghe giảng.

Mùa hè cứ vậy mà trôi đi, chớp mắt đã gần đến ngày khai trường.

Hôm nay trên bàn ăn.

Lâm Hà nhắc đến chuyện khai giảng, “Sắp tựu trường rồi, thu lại tâm tư, điều chỉnh trạng thái một chút, cấp ba là một giai đoạn vô cùng quan trọng, đã biết chưa?”

Lâm Chiết Hạ vừa nghe, vừa ăn cơm trong bát vừa gật đầu.

“Đúng rồi, chú Nguỵ còn mua cho con vở mới rồi.”

Lâm Chiết Hạ lập tức nói, “Cảm ơn chú Nguỵ.”

Lâm Hà bổ sung, “Còn có cả cặp sách mới, ăn xong con đi xem có thích hay không. Năm học mới, không khí mới.”

Sau khi ăn cơm Lâm Chiết Hạ ngồi trên sô pha bóc quà.

Nguỵ Bình cũng ngồi quađó.

Những lúc Lâm Hà không có mặt, cô ở cùng một chỗ với Nguỵ Bình, ít nhiều cũng có vài phần gượng gạo.

Lâm Chiết Hạ phá vỡ sự trầm mặc: “Cảm ơn chú Nguỵ, cặp sách rất đẹp ạ, cháu rất thích, chú có muốn…uống nước không? Cháu đi rót cho chú.”

Nguỵ Bình có đeo một cặp kính, nhìn rất thật thà lại văn nhã, “À không cần đâu, cảm ơn cháu. Cái kia, cháu thích thì tốt rồi.”

Nguỵ Bình lại nói: “Cháu có muốn ăn hoa quả không, chú đi bổ cam cho cháu.”

Lâm Chiết Hạ vừa ăn cơm xong, từ chối nói: “Cháu cũng không cần đâu ạ, cảm ơn chú, không cần phải phiền đâu.”

Một hồi hàn huyên xong, chủ đề nói chuyện đã đi đến hồi kết.

Lâm Chiết Hạ cúi đầu nghịch điện thoại, cô theo thói quen nhấn mở khung trò chuyện với Trì Diệu.

Vô cùng nhàm chán gửi cho cậu một câu: [Cậu đang làm gì vậy?]

[Sắp khai giảng rồi.]

[Lần này chúng ta học chung một trường! Có thể! Đi học cùng nhau rồi!]

[Liệu hai chúng ta có cùng một lớp không nhỉ.]

Trì Diệu không trả lời.

Cô đợt một lát rồi thoát ra.

Ở bên cạnh, Nguỵ Bình khẽ ‘khụ’ một tiếng, thật không dễ gì mới tìm được một chủ đề, “Sắp khai giảng rồi, đến một ngôi trường mới, cháu có căng thẳng không?”

Lâm Chiết Hạ nghĩ ngợi, trả lời ông: “Cũng bình thường ạ, không căng thẳng lắm.”

Quả thực cô không cảm thấy căng thẳng. Nếu như nhất định phải nhắc đến việc căng thẳng, thì đó không phải là việc đến ngôi trường mới, mà là quả thực thành tích của cô có hơi ‘ngượng’.

Mặc dù thi đỗ vào trường số Hai, nhưng nói thế nào đi nữa cũng là do phát huy vượt mức bình thường, sát điểm chuẩn mới vào được.

Lâm Chiết Hạ vẫn luôn là người vô cùng biết mình biết ta. Mặc dù về mặt cảm xúc cô rất không muốn làm bài tập Lâm Hà sắp xếp thêm, nhưng về mặt lý trí, cô biết rõ bản thân quả thực cần đến chỗ bài tập ấy.

Cô cũng biết thành tích của bản thân mình không ổn, cần phải nỗ lực hơn nữa. vì vậy mỗi ngày cô đều duy trì việc hoàn thành hai mươi trang bài tập.

Hơn nữa khoảng thời gian này vì có Trì Diệu ở đây….Mặc dù phong cách giảng bài của cậu không được thân thiện cho lắm, thường xuyên cười lạnh châm biếm cũng như công kích nhân sinh, nhưng quả thực bởi có cậu mà cô nắm bắt trước được rất nhiều nội dung kiến thức của lớp mười.

Những ngày này dưới sự ‘phụ đạo’ của Trì Diệu, cô dần dần phát hiện, một chút cảm giác của việc khai trường mang lại đã hoàn toàn tan biến rồi.

Cô nói xong, màn hình điện thoại sáng lên.

[Bạn nhận được hai tin nhắn mới.

Trì Cẩu: [Từ điểm số mà nói]

Trì Cẩu: [Không có khả năng]

Cách vài giây, màn hình lại sáng lên.

[Còn nữa.]

[Có thể học cùng trường với tôi đã là vinh hạnh của cậu rồi.]

[Đừng yêu cầu quá nhiều.]

[….]

Lâm Chiết Hạ nhìn mấy dòng tin nhắn này, không khỏi ngẫm nghĩ, có phải tối nay cô ăn quá no rồi hay không. Nếu không sao lại ăn no không có việc gì làm mà đi gửi tin nhắn cho người này.

- -----oOo------

Chương 4

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Vào ngày khai giảng.

Lâm Chiết Hạ đã ăn sáng xong từ sớm, cầm theo hộp sữa bò chưa uống hết, đeo balo chạy về phía nhà Trì Diệu.

Đi bộ một đoạn ra khỏi cổng tiểu khu có một trạm xe bus, qua tám trạm dừng là đến trường cấp ba số Hai, trước đó cô và Trì Diệu đều cùng đi học, Lâm Hà và người nhà không có gì lo lắng cả: "Ừ, đi đi, đến trường nhớ nghiêm túc nghe giảng."

Hai ngày trước cô đã nhận được sách giáo khoa và đồng phục mới. Đồng phục của trường cấp ba số Hai rất đơn giản, chủ đạo là màu trắng, chỉ có cổ áo và ống tay là màu đỏ đen phối hợp.

Một màu áo trông chín chắn trưởng thành hơn bộ đồng phục màu hồng trắng của trường cũ rất nhiều, hơn nữa còn vô cùng ngầu.

Lâm Chiết Hạ mặc đồng phục mới, cảm thấy bản thân cũng theo đó mà trưởng thành hơn.

Con gái ở độ tuổi này vô cùng khao khát đối với hai chữ 'trưởng thành'.

Khi cô chạy đến trước cửa nhà Trì Diệu, đúng lúc cậu cũng mở cửa toà nhà đi ra, cô nhảy chân sáo qua bậc cầu thang đến trước mặt cậu, cười nói: “Cậu nhìn tôi đi.”

Trì Diệu đóng cửa lại, không bị việc Lâm Chiết Hạ ập đến phía trước làm cho giật mình.

Nguyên nhân không bị giật mình chính là….Cho dù Lâm Chiết Hạ có mạnh mẽ xông tới, nhưng bởi vì khoảng cách chiều cao nên sẽ không tới mặt cậu, chỉ vừa chạm đến cằm dưới.

Cô gái trước mắt chỉ buộc kiểu tóc đuôi ngựa đơn giản, mái tóc mềm mại.

Nhìn xuống dưới cũng không có gì đáng bất ngờ, gương mặt vẫn còn chút non nớt. Ngoại hình Lâm Chiết Hạ không phải kiểu mạnh mẽ, cô mang những nét điển hình của con gái phương nam, trắng trẻo thuần khiết, chiếc cằm nhỏ nhắn, đôi mắt có mang chút lạnh nhạt nhưng khi cười lên lại giống hồ ly nhỏ.

“Nhìn gì chứ,” Trì Diệu cúi đầu nói, “Nhìn đồ lùn à?”

“….”

Một ngày tâm trạng tốt của Lâm Chiết Hạ bị hai chữ ‘đồ lùn’ làm cho vụn vỡ, cô cắn răng nói: “Nhìn đồng phục mới của tôi. Ngày đầu tiên đi học, tôi muốn làm một học sinh tốt, cậu đừng ép tôi phải động tay.”

“Vậy cậu lùi về phía sau một chút,” Trì Diệu kéo dài giọng điệu, “….Cậu như vậy tôi không nhìn thấy.”

Lâm Chiết Hạ nuốt cục tức nói: “Vậy thì cậu cũng thật đáng thương, còn trẻ như vậy đã mù rồi.”

Mặc dù có chút tức giận, nhưng đã lâu rồi Lâm Chiết Hạ không cùng tên này đi học rồi, hồi cấp hai mặc dù hè nào hai người cũng dán vào một chỗ, nhưng vừa khai giảng cô đã phải lẻ loi một mình đi đến trường nữ sinh, vừa

nghĩ đến điều này, cô lập tức không còn giận nữa.

Ở phía xa.

Nhóm Hà Dương cũng chuẩn bị đến trạm xe buýt, nhìn thấy họ từ xa, vẫy tay chào: “Anh Diệu, anh Hạ…Hai người đợi tôi với….”

Lâm Chiết Hạ đang cùng Trì Diệu bước qua, chào hỏi nói: “Cậu cũng đến trạm xe buýt sao? Cậu bắt tuyến xe nào vậy?”

Hà Dương không còn gì để nói: “Hai người các cậu có thể quan tâm tôi nhiều hơn một chút được không, tôi cùng đường với hai cậu, đều bắt tuyến số 3.”

Trì Diệu cũng vì điều này mà bày tỏ vài phần ngạc nhiên, phương thức biểu đạt cụ thể là, cậu chiếu cố nhấc mắt lên, nhìn qua Hà Dương một cái.

“….”

Theo kinh nghiệm nhiều năm quen biết, Hà Dương mẫn cảm hiểu ra được ngụ ý của ánh mắt ấy: “Không phải đấy chứ, không ai biết tôi thi đỗ vào trường thí điểm phụ thuộc cách cấp ba số Hai ba trạm sao?”

Trì Diệu thu lại ánh mắt: “Bây giờ đã biết rồi.”

Hà Dương: “….”

Lâm Chiết Hạ nói theo: “Bây giờ tôi cũng đã biết rồi.”

“Thì ra cậu thi đỗ trường thí nghiệm phụ thuộc à,” Trì Diệu ném câu này ra xong thì không nói nữa, Lâm Chiết Hạ suy nghĩ cho tâm trạng của Hà Dương, cô vỗ vỗ vai cậu nói thêm vài câu: “….Mặc dù cách trường cấp ba số Hai một khoảng không ngắn, nhưng tôi tin chỉ cần cậu không ngại khó ngại khổ học tập thì vẫn sẽ có cơ hội đuổi kịp được bọn tôi, cố lên, Đại Tráng.”

Tâm tình Hà Dương càng phức tạp hơn, “Anh Hạ, không biết cách nói chuyện thì có thể bớt nói vài lời.”

Hà Dương không suy nghĩ được bao lâu, lại ríu rít không ngừng, “Nói ra thì lần này hai cậu lại học cùng một trường đấy, thật ngưỡng mộ.”

Lâm Chiết Hạ: “Không cần phải ngưỡng mộ, cậu miễn cưỡng có thể được coi là bạn cùng trường ‘tinh thần’ của chúng tôi.”

Hà Dương không hiểu được cách nói đùa này của cô.

Nhưng sau khi Trì Diệu nghe xong lại cười một tiếng.

Lâm Chiết Hạ giải thích nói: “Bởi vì trường thí điểm phụ thuộc ở ngay gần cấp ba số Hai, chỉ cách có ba trạm xe buýt, nửa được coi là bạn cùng trường ‘tinh thần’.”

Hà Dương: “….Cảm ơn.”

Họ trò chuyện vẫn giống như trước kia, vừa nói vừa bước ra khỏi cửa tiểu khu, tấm biển màu xanh chữ trắng ‘Đường Ngõ Nam’ vẫn thẳng đứng trên đầu con đường.

Nhưng lần này khi Lâm Chiết Hạ đi qua ngã tư lại có cảm giác không nói thành lời, giống như có điều gì đó đã khẽ khàng thay đổi.

Có lẽ là bởi bộ đồng phục mới trên người.

Có lẽ là do ba chữ ‘Học sinh cấp 3’.

Cũng có lẽ, là bởi vì bọn họ đã mười sáu tuổi.

Loại cảm giác này giống như một người bình thường luôn chìm trong cuộc sống hàng ngày, đột nhiên ngẩng đầu lên. Sau đó ngay cả bản thân mình cũng không rõ, thì ra đã bước tới ngã tư tiếp theo của cuộc đời.

—

Bước xuống trạm xe buýt, cổng trường tấp nập người qua lại. Bảng tin ngoài cửa có dán danh sách phân lớp. Tất cả mọi người đều vây quanh đó tìm tên của mình.

Cấp ba số Hai có tên đầy đủ là ‘Trường cấp ba số Hai Thành An’, nằm ở trung tâm thành phố Liên Vân của Thành An, cũng là nơi hiện tại Lâm Chiết Hạ đang sinh sống.

Danh tiếng của cấp ba số Hai cũng không tồi, cũng không quản thúc học sinh quá mức nghiêm ngặt, không hề ép buộc phải ở lại trường. Mà trường cấp ba số Một Liên Vân mà cô đã ‘bỏ lỡ mất’ lại vô cùng nghiêm khắc, quản lý học sinh theo hình thức của quân đội, đến cả điện thoại cũng không được mang theo.

Lâm Chiết Hạ kéo Trì Diệu vào, đột nhiên nghĩ: Sở dĩ Trì Diệu không đến cấp ba số Một có lẽ không chỉ vì muốn học gần nhà, hơn hết là do cậu có một trái tim yêu thích sự tự do.

Lâm Chiết Hạ nhiệt tình nói: “Mau xem xem ở lớp nào đi.”

Người bị cô kéo vào đám đông rõ ràng không có sự nhiệt tình như vậy.

Trì Diệu có chút mất kiên nhẫn: “Cậu không thấy rất chật chội sao?”

Lâm Chiết Hạ: “Vậy cậu đi ra đi, tôi tự xem.”

Điều cô không chú ý đến chính là, cho dù người này nói như vậy, nhưng vẫn ở sau lưng cô mặc cô kéo vào, một tay khẽ cầm lấy cánh tay cô, tránh việc cô bị người bên cạnh đẩy ra chỗ khác.

Lâm Chiết Hạ vừa nhìn đã thấy tên của Trì Diệu trong danh sách lớp 10-1.

Cô kích động dùng sức kéo góc áo cậu, nói cho cậu biết: “Trì Diệu Trì Diệu, cậu ở lớp 10-1.”

Cùng với lúc đó, gần như cùng một thời gian, Trì Diệu cũng nói một câu: “10-7.”

Lâm Chiết Hạ không kịp phản ứng: “10-7 gì vậy?”

Trì Diệu: “Cậu.”

Có những lúc hai người sẽ có thần giao cách cảm mà làm những việc như vậy, giống như ngay lúc này, giống như việc tìm lớp vậy, suy nghĩ đầu tiên trong đầu là tìm tên của đối phương.

Lâm Chiết Hạ nhìn về phía sau, quả nhiên tìm được tên mình ở hàng cuối cùng: “….10-7 à, xa vậy sao.”

Cô sợ câu vừa rồi của mình hiểu được bằng ý khác, nghe có vẻ như đang không nỡ, vì vậy lại giải thích, “Ý của tôi là, cách xa cậu như vậy thì tôi yên tâm rồi.”

Đáp lại cô là một tiếng cười rất nhẹ.

Bị Trì Diệu đoán trúng rồi, quả nhiên cấp ba số Hai phân lớp dựa trên điểm số. Bởi vì điểm đầu vào, hai người không chỉ không cùng lớp, còn bị phân vào một đầu một cuối, cách nhau một khoảng cách xa nhất.

Dựa theo hình thức dạy học của cấp ba số Hai, lớp 10-1 có lẽ là một lớp ít học sinh, những lớp còn lại đều là lớp đại trà.

Lâm Chiết Hạ cũng không nói rõ được bản thân mình hy vọng sẽ cùng lớp với cậu hay là không.

Quan hệ giữa cô và Trì Diệu thuộc kiểu, nếu ở cạnh sẽ nhìn không vừa mắt, nhưng thực sự tách ra rồi lại có chút không quen.

Trong sân trường có vài bức tượng của những người nổi tiếng, đi qua sân trường, bước lên bậc cầu thang là đến toà nhà dạy học.

Cô và Trì Diệu không cùng lớp, sau khi đi đến toà lớp học thì không cùng đường nữa.

Ở trước cầu thang sau khi tách ra, vốn dĩ Lâm Chiết Hạ đã chạy lên, nhưng được nửa đường lại quay lại, cô gọi Trì Diệu, gương mặt nghiêm túc nói: "Tôi có câu này muốn nói với cậu."

Trực giác mách bảo Trì Diệu đây không phải là câu nói tốt đẹp gì.

Quả nhiên, Lâm Chiết Hạ nghiêm túc nói: "Vừa khai giảng nên còn lạ lẫm, nếu như cậu có chuyện gì cứ đến 10-7 tìm đại ca đây, đại ca bảo kê cho cậu."

"…."

"Nói xong rồi?" Một lát sau, Trì Diệu hỏi.

Lâm Chiết Hạ nghĩ ngợi, "Lời đại ca đây muốn nói có vậy thôi, tạm thời không còn gì khác nữa."

Trì Diệu dựa vào bức tường ở khúc quẹo cầu thang, hơi ngẩng đầu lên, đột nhiên nói: "Thực ra ở trong trường tôi có không ít kẻ thù."

"?"

"Cũng không nhiều lắm, có khoảng hơn mười tên thôi."

Trì Diệu nghĩ ngợi: "Nếu như cậu bằng lòng, lát nữa tôi tạo một nhóm chat, bảo họ sau khi tan học đợi cậu ở khu rừng nhỏ, hôm nay đánh luôn một trận, bảo kê cho tôi."

Nói đến đây Trì Diệu khẽ ngừng lại, kéo dài đuôi câu: "Cậu xem xem thế nào…Đại ca?"

"…."

Lâm Chiết Hạ không nói hai lời, lập tức cút luôn.

–

Cho dù Lâm Chiết Hạ dám ra oai ở trước mặt người trông có vẻ giống đại ca hơn cô nhiều, nhưng thực ra tính cách cô không quá hướng ngoại.

Sau khi mò tìm được lớp 10-7, cô lặng lẽ ngồi xuống vị trí có dán tên mình, chủ động chào hỏi đơn giản với người ngồi cùng bàn bên cạnh tên là Trần Lâm, chậm rãi lấy sách từ trong balo ra để làm vơi bớt sự ngượng ngùng này.

Ngược lại bạn cùng bàn mới của cô, chưa đến ba phút sau đã thân thiết chia sẻ cho cô một tin tức nhỏ: “Nghe nói hôm nay chúng ta không học bài mới mà kiểm tra tổng quát đầu năm luôn, hơn nữa không chỉ thi kiến thức trước đây mà còn có một vài nội dung bài lớp 10 chưa được học nữa.”

Lâm Chiết Hạ kinh ngạc trước khả năng tình báo của cô ấy: “Sao cậu biết được vậy?”

Trên gương mặt Trần Lâm có vài chấm tàn nhang nhỏ, con người cô ấy mang theo vẻ cởi mở nhiệt tình.

Cô ấy lắc lắc chiếc điện thoại giấu dưới cuốn sách.

“Diễn đàn của trường,” Trần Lâm giải thích nói, “Các anh chị lớp trên có đăng bài, trên đó nội dung tình báo gì cũng có.”

Lâm Chiết Hạ không đam mê lên mạng như Trần Lâm, ngay cả việc theo đuổi thần tượng cô cũng chưa từng, bình thường dùng điện thoại nhiều nhất clà ho việc tìm nội dung xem phim, ngoài ra còn để nói chuyện với Trì Diệu nữa.

Trần Lâm thấy cô không có phản ứng gì, lại nói: “Cậu điềm tĩnh thật đấy.”

Lâm Chiết Hạ ‘Ừm’ một tiếng: “Con người tôi ấy à, gặp chuyện gì cũng tương đối là bình tĩnh.”

Trần Lâm tưởng rằng con người Lâm Chiết Hạ đặc biệt bình tĩnh, đột nhiên nghe thấy câu trả lời khác thường này của cô, có chút kinh ngạc.

Một lát sau.

Giáo viên bước vào, quả nhiên sau khi đơn giản giới thiệu bản thân xong, cô chủ nhiệm họ Từ, tóc xoăn, đeo kính bắt đầu phát đề: “Mỗi người một tờ, mã số học sinh thì viết lại số bàn, thời gian làm bài 120 phút, làm xong nộp lên tôi sẽ chấm ngay tại đây.”

Lời vừa dứt, trong phòng học có người không nhịn được mà đau khổ than vãn.

Thầy Từ cảnh cáo: “Trong thời gian làm bài không được thì thầm to nhỏ, tôi rất hiểu được tâm trạng muốn làm quen với bạn mới của các em, buổi chiều sẽ dành hẳn ra một tiết học để mọi người tự giới thiệu bản thân mình.”

Đề thi được truyền từ dãy bàn đầu đến dãy bàn cuối.

Lâm Chiết Hạ cầm chiếc bút mực màu đen, sau khi nhận được đề bài, cô đọc qua các câu hỏi một lượt.

Thói quen này của cô giống với Trì Diệu như đúc. Đây là thói quen Trì Diệu tạo thành cho cô từ khi còn nhỏ, mặc dù thành tích của cô không được xuất sắc như cậu, nhưng thói quen khi làm đề lại rất giống nhau.

Sau khi đọc qua xong các câu hỏi thì phát hiện, có rất nhiều câu trong đề….cô đã làm qua trong kỳ nghỉ hè. Trong đó thậm chí còn có câu Trì Diệu ‘lười không thèm giải’ kia, gần như giống như đúc, chỉ sửa vài số liệu.

“Vậy thì,” Khi Lâm Chiết Hạ viết tên mình lên góc trái của đề thi, lặng lẽ lẩm bẩm, “Vậy thì tôi sẽ miễn cưỡng tha thứ việc sáng nay cậu nói tôi là đồ

lùn.”

Sau khi thi xong, bài thi nộp lên được chấm ngay tại lớp.

Phần lớn mọi người đều vừa đủ điểm chuẩn nhập học, điểm số thảm đến không nỡ nhìn.

Điểm tối đa là 120, Trần Lâm chỉ được 81 điểm, sau khi được trả bài trạng thái có chút sụp đổ: “Cái này có lẽ không cần đem về cho phụ huynh xem đâu nhỉ.”

Cô vừa nói xong, thầy Từ đọc tên của Lâm Chiết Hạ.

“Lâm Chiết Hạ,” Thầy Từ khẽ đẩy kính mắt, sau khi học sinh được đọc tên đứng dậy bà nhìn nhiều hơn vài lần, “110, người duy nhất đạt điểm số có ba chữ số trong lớp ta, rất tốt, tiếp tục cố gắng nhé.”

Bạn học phía dưới sau khi nghe được một loạt điểm số với hai chữ số xong, khi nghe được con số ‘110’, không nhịn được mà ầm ĩ lên, “Ôi vãi, 110 đấy.”

“Đề bài như ác quỷ thế này mà lại có người kiểm tra được ba con số.”

“Tôi tưởng rằng 99 điểm vừa nãy là đã xếp đầu lớp rồi cơ.”

“….”

Lâm Chiết Hạ không ngờ vì bài kiểm tra tổng quát ngày đầu tiên nhập học đã bị mọi người chú ý đến.

Nhưng việc bị chú ý đến không phải là việc ngượng nhất. Mà ngược nhất chính là, thầy Từ cũng rất hài lòng về thành tích của cô, muốn cô phát biểu một chút cảm nghĩ.

Thầy Từ: “Em có gì muốn chia sẻ với những người bạn học mới không?”

Lâm Chiết Hạ đứng ở bên cạnh bục giảng, cầm bài kiểm tra trên tay, đầu óc lúc này là một mảng trống rỗng, hoàn toàn không biết phải nói gì.

Dưới ánh mắt của mọi người, cô không biết mình đã nghĩ gì, cuối cùng thốt ra một câu, “Em không có gì đặc biệt muốn nói cả, nhưng nếu nhất định phải nói thì em chỉ có thể nói là, mọi người có thể học tập tôi.”

Dưới bục giảng bỗng yên tĩnh trong giây lát.

Sau đó có người dần đầu vỗ tay: “Trâu bò!”

Sau khi đi xuống dưới, Trần Lâm cũng không nhịn được mà nói: “Cậu lợi hại thật đấy.”

Lúc này Lâm Chiết Hạ muốn xuyên không đến vài phút trước b0p chet bản thân mình: “Có lẽ vừa rồi não tôi bị cái gì đó kẹp vào.”

Trần Lâm: “Không đâu, bộ dáng phát biểu của cậu vừa rồi rất ngầu, quả nhiên cậu là người rất điềm tĩnh.”

“….” Lâm Chiết Hạ không có mặt mũi nào nhớ lại, “Cậu cứ coi như không nhìn thấy tôi đi.”

Bây giờ, cô rất muốn, mở khung trò chuyện với Trì Diệu lên, sau đó gõ một dòng chữ “A” thật dài.

Nhưng không được, trong giờ học không được nghịch điện thoại.

Cô và Trần Lâm lại bởi vì chuyện đáng xấu hổ này mà trở nên thân thiết. Sau tiết học, Trần Lâm vẫn chưa hiểu được những câu mình làm sai, Lâm Chiết Hạ giảng qua cho cô một lần.

Trần Lâm cầm lại đề bài nói: “Cảm ơn cậu, đợt nghỉ hè cậu có học thêm sao? Kiểu mời gia sư ấy đúng không?”

Lâm Chiết Hạ nghĩ đến gương mặt mà mình không có tiền mời nổi của Trì

Diệu, “Cũng coi như là vậy….”

Trần Lâm: “Vậy thầy gia sư của cậu nhiệt tình nghiêm túc thật đấy, ngay cả những câu này cũng từng dạy qua.”

“Cậu ấy nào có tốt như vậy,” Dù sao Trì Diệu cũng không ở đây, Lâm Chiết Hạ mở miệng nói: “Cậu ấy vừa xấu, tính khí lại không tốt.”

Trần Lâm: “Hả?”

“Còn rất thích tỏ ra là mình ngầu nữa.” Cuối cùng Lâm Chiết Hạ nói: “… Dù sao cũng chẳng ra sao cả, chủ yếu là do tớ thông minh vốn sẵn tính trời.”

Điều không ai biết được đó chính là, trong tiết học cô trộm mở điện thoại ra, mở khung trò chuyện với ai kia lên, nghiêm túc gửi đi một nhãn dán hình ‘tiểu nhân quỳ lạy’, sau đó gõ vài dòng chữ.

(Quỳ lạy)

[Trì Diệu đại soái ca bất khả chiến bại.]

[Cậu giỏi thật đấy.]

[Có cậu thật tốt.]

[Cậu, chính, là, bố, tôi!!!]

Mà vị đại soái ca bất khả chiến bại đối diện lại rất kiêu ngạo lạnh lùng đáp lại năm chữ:

[Phát điên nữa thì block.]

- -----oOo------

Chương 5

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Cuộc sống ở cấp ba có chút khác với trong suy nghĩ của Lâm Chiết Hạ, nhìn có vẻ không có thay đổi gì quá lớn, vẫn ngày ngày đi học rồi kiểm tra.

Nhưng trên thực tế, điều khiến cô cảm thấy có nhiều thay đổi là những người bạn cùng lớp bên cạnh, mọi người gần như bắt đầu chú ý đến một vài chuyện tai tiếng và bát quái, ví dụ như ‘ai và ai đang yêu đương’, ‘ai và ai trước đây học cùng trường, quan hệ không đơn giản’.

Bạn nữ ngồi trước dãy cô, sau giờ học còn đến nhà vệ sinh trộm tô son, cho dù màu son rất nhạt, chẳng khác với việc không tô là bao.

Còn có cả Trần Lâm bên cạnh.

Bám sát những ‘điểm nóng’ trong trường, sau tiết học sẽ chia sẻ với cô, từ chuyện ‘Ngay từ ngày đầu đến trường đã có một soái ca cùng khoá chúng ta đại sát tứ phương’, rồi sau đó đến ‘Có lẽ tuần sau chúng ta sẽ bắt đầu năm ngày tập quân sự’.

Lâm Chiết Hạ vùi đầu trong đống bài tập, Trần Lâm chuyển chủ đề quá nhanh, cô chỉ có thể nhớ được câu cuối cùng, thuận miệng đáp, “Tuần sau phải tập quân sự sao?”

Trần Lâm: “Đúng vậy, vốn dĩ còn tưởng sẽ trốn được, thời tiết nóng như vậy mà còn phải ra ngoài thiêu đốt năm ngày.”

Rất nhanh chủ đề ấy cũng trôi đi.

Sau khi làm bài tập xong, Lâm Chiết Hạ lén mở điện thoại dưới ngăn bàn, gửi cho Trì Diệu một câu: [Có ở đây không, có ở đây không, có ở đây không]

Đang trong giờ ra chơi, đối phương trả lời rất nhanh.

Trì Cẩu: [?]

Lâm Chiết Hạ lập tức tố cáo: [Sao cậu lại vậy chứ, đi học lại nghịch điện thoại, cảnh cáo lần một.]

Trì Cẩu: [Có bệnh à.]

Lâm Chiết Hạ vào chủ đề chính: [Gửi tôi xem thời khoá biểu lớp cậu.]

Cô nhanh chóng gửi thêm một câu: [Muốn xem xem chúng ta có môn nào trùng nhau hay không, ví dụ như thể dục chẳng hạn, bình thường sẽ có vài lớp học chung.]

Lúc này Trì Diệu không tiếp tục khịa cô nữa, chụp ảnh gửi qua.

Trì Cẩu: [Gắn kèm hình ảnh]

Lâm Chiết Hạ vừa nói đã trúng. Môn thể dục lớp 10-1 và 10-7 học cùng nhau, mà đúng luôn ngày hôm nay, vào tiết cuối cùng.

Trước tiết thể dục, Trần Lâm kéo cô qua căng-tin bán đồ ăn vặt trong trường: “…Đói quá đi mất.”

Lâm Chiết Hạ đang thu dọn đồ đạc: “Đi thôi, đúng lúc tớ cũng muốn qua đó xem xem.”

Căng-tin ở ngày bên cạnh nhà ăn.

Trần Lâm cầm cuộn sushi lên, đang định đi tính tiền, cô sờ vào túi, “Tớ quên đem tiền mất rồi.”

Lâm Chiết Hạ sờ túi quần chỉ sờ thấy hai đồng bạc: “Tớ…cũng không đem.”

“Vậy thôi vậy,” Trần Lâm đặt đồ lại, muộn phiền nói, “Cứ để tớ nhịn đói cả tiết học đi.”

Lâm Chiết Hạ nghĩ ngợi, đột nhiên nói, “Cậu có tin không, tớ dùng hai đồng này cũng có thể giúp cậu ăn được cuộn sushi kia.”

Trần Lâm nhìn cô: “Chủ căng-tin là họ hàng của cậu sao?”

Lâm Chiết Hạ: “….Không phải.”

Biểu cảm của Trần Lâm trở nên phức tạp: “Cậu định nợ tiền?”

Lâm Chiết Hạ: “Cũng không phải.”

Biểu cảm của Trần Lâm càng phức tạp hơn, “Ăn quỵt không tốt đâu.”

Lâm Chiết Hạ dùng hai đồng tìm được từ trong túi ra, lấy một chai nước lọc từ trong tủ lạnh, hơn nữa còn là loại rẻ nhất, cô trả hai đồng cho ông chủ: “Cậu đợi ở đây, tớ ra ngoài ăn cướp.”

“….?”

Lâm Chiết Hạ: “Đợi tớ ăn cướp về là có thể nuôi cậu được rồi.”

Lâm Chiết Hạ cầm chai nước lọc đi về phía sân vận động, dọc đường tìm kiếm bóng dáng của lớp 10-1. Nhưng bây giờ vẫn chưa vào học, mọi người đều tản ra tứ phía, không có vị trí cố định nên không dễ tìm được.

Cũng bởi cô quá quen thuộc với Trì Diệu, cho dù chỉ nhìn thấy bóng lưng, thậm chí chỉ là sau gáy, cô đã có thể biết được đó có phải là cậu hay không.

Chưa chạy được vài bước cô đã nhìn thấy Trì Diệu ở sân bóng rổ.

“Trì Diệu!”

Thực ra ở bên cạnh Trì Diệu có rất nhiều người, nhóm thiếu niên ở cùng một chỗ, xa xa còn có một nhóm thiếu nữ, gần như cũng nhìn về phía bên này.

Nhưng Lâm Chiết Hạ hoàn toàn không chú ý đến, cô giống như thường lệ, đứng trước mặt Trì Diệu cười hi ha nhìn cậu: “Trì Diệu, cậu có khát, có mệt không? Chơi bóng rổ nhất định sẽ rất khổ cực nhỉ, vừa rồi từ phía xa xa tôi đã nhìn thấy tư thế oai hùng của cậu rồi, giống như Rukawa Kaede* tái thế vậy.”

*Rukawa Kaede: nhân vật truyện tranh của Nhật, cậu là thiên tài bóng rổ.

Bởi vì chơi bóng mà Trì Diệu đã thay quần áo, mặc một chiếc T-shirt màu xám rộng rãi.

Còn chưa vào học, cậu ngồi xuống bên cạnh bồn hoa ngoài sân bóng rổ.

Nghe Lâm Chiết Hạ nói xong, cậu ‘Ồ’ một tiếng, khẽ hất cằm: “Tiếp tục đi.”

“Kỹ thuật đánh bóng của cậu xuất thần nhập hoá,” Lâm Chiết Hạ tiếp tục nói: “Khiến người ta mãn nhãn ngoạn mục, thán phục không thôi.”

Trì Diệu: “Dùng thành ngữ không tồi.”

Lâm Chiết Hạ: “Quá khen rồi, tôi Lâm mỗ đây cũng có chút hiểu biết văn hoá trong người.”

Nịnh hót đến đây, Lâm Chiết Hạ cảm thấy bầu không khí lúc này không tồi, đưa nước trong tay mình qua, “Cậu có muốn uống một ngụm nước không, tôi đặc biệt mua cho cậu đấy.”

Trì Diệu lại không nhận lấy nước của cô.

Bàn tay đặt lên đầu gối cậu khẽ động, chỉ ngón tay về một phía nào đó trên sân bóng, “Cậu có nhìn thấy trái bóng kia không?”

Lâm Chiết Hạ nhìn về hướng cậu chỉ: “Nhìn thấy rồi.”

Trì Diệu: “Tôi vừa mới đến được hai phút, còn chưa động đến nó.”

Trì Diệu thu thay lại, nhìn về phía cô, “Không biết người mà cậu thấy là vị Rukawa Kaede nào, tôi cũng khá hiếu kì đấy, hay là cậu giới thiệu cho tôi được biết với.”

Lâm Chiết Hạ: “….”

Cô nhìn thấy cái rắm.

Cô căn bản chẳng thấy gì cả. Hơn nữa người này ở sân bóng mà chỉ ngồi đó không tham gia.

Có thích hợp không?

Lâm Chiết Hạ quyết định không dây dưa ở câu chuyện này nữa: “Dù sao! Tôi có mua nước cho cậu!”

Quen biết nhiều năm như vậy, Trì Diệu căn bản không tin cô sẽ tốt bụng như thế: “Không thu phí?”

Lâm Chiết Hạ: “Có thu.”

Trì Diệu nhận lấy nước: “Bao nhiêu.”

Lâm Chiết Hạ: “Hai đồng.”

Đợi sau khi Trì Diệu mở nắp chai nước ra, cô nhanh chóng tiếp lời: “… Cộng thêm tám đồng tiền chạy vặt, vì vậy tổng cộng là mười đồng.”

“….”

Lâm Chiết Hạ đưa tay ra, chuẩn bị nhận tiền: “Nếu như cậu có lòng tốt, muốn đưa thêm chút tiền tip, tôi cũng không để ý.”

Vài phút sau, ở cửa căng-tin.

Trần Lâm cầm cuộn sushi trên tay, vô cùng shock.

Lâm Chiết Hạ: “Cứ yên tâm mà ăn đi, hành động của tôi thuộc về hành động cướp bóc hợp pháp.”

Nhưng nguyên nhân khiến Trần Lâm shock không phải bởi vì hành động ‘cướp bóc’ này, mà là đối tượng người bạn cùng bàn này đi ‘cướp bóc’.

Một hồi sau, cô mới tìm được giọng của chính mình: “Vừa rồi người kia, Trì Diệu? Hai người quen nhau sao?”

Lâm Chiết Hạ giới thiệu đơn giản: “Bạn từ nhỏ của tôi, là huynh đệ vào sinh ra tử, nhưng sao cậu biết tên cậu ấy vậy?”

Trần Lâm nói từng chữ một: “Bởi vì cậu ấy, rất, nổi, tiếng, đó.”

Lâm Chiết Hạ: “?”

Trần Lâm nói đến đây thì bị tiếng còi của giáo viên thể dục cắt ngang, tất cả mọi người đều tập hợp về phía sân tập.

Cô ấy vội vã kéo Lâm Chiết Hạ vào hàng: “Tập hợp rồi, đợi tan học thì gửi link cho cậu, cậu tự xem rồi sẽ biết ngay.

–

Bởi tiết cuối là tiết thể dục, rất nhiều người đều trực tiếp đem ba lô đến sân vận động.

Tiếng chuông tan học vừa vang lên, mấy người họ lập tức đeo ba lô chạy ra ngoài trường.

Lâm Chiết Hạ còn phải quay lại lớp học thu dọn đồ đạc, sau đó qua lớp 10-1 tìm Trì Diệu.

Thời điểm tan học xe buýt không có nhiều chỗ trống như những lúc khác, khắp trên xe đều là học sinh của trường cấp ba số Hai, Lâm Chiết Hạ và Trì Diệu cùng bắt xe về nhà, sau khi cô ở phía sau lưng Trì Diệu đút tiền lên xe xong, nhìn khắp xung quanh thì chỉ thấy có một chỗ trống.

Chỗ trống ấy ở sát cửa sau của xe.

Lâm Chiết Hạ có chút ngại, cô đưa tay kéo ba lô của Trì Diệu xuống: “Cậu không có lời nào muốn nói với tôi sao?”

“Ví dụ như nhường chỗ trống này cho tôi hay gì đó,” Lâm Chiết Hạ nói tiếp, “Nếu không tôi sẽ rất ngại mà ngồi.”

Trì Diệu đã mặc đồng phục lại, sau khi chơi bóng xong cậu có gội đầu qua nên lúc này sợi tóc có hơi ướt.

Lúc nói cậu nhìn Lâm Chiết Hạ một cái: “Làm sao bây giờ, da mặt tôi rất dày. Cậu ngại nhưng tôi lại không ngại.”

Lâm Chiết Hạ: “….Làm người phải biết kính trên nhường dưới.”

Trì Diệu: “Già và trẻ, cậu là cái nào?”

Lâm Chiết Hạ thích ứng được tình thế rất nhanh, cô thành thật nói: “Tôi là trẻ.” Nói xong, cô lại bổ sung thêm một câu, “Bố ơi.”

“…..” Trì Diệu không còn gì để nói.

Cậu tháo ba lô trên vai xuống ném vào lòng Lâm Chiết Hạ: “Cậu ngồi cầm ba lô giúp tôi.”

Rất nhanh sau đó, tài xế đóng cửa xe lại, bánh xe dần dần chuyển động.

Tiếng huyên náo trong xe không ngừng bên tai.

Lâm Chiết Hạ ngồi trên ghế, Trì Diệu đứng ở bên cạnh cô, giơ một tay lên cầm tay cầm trên đỉnh đầu, chỉ cần cô ngẩng đầu lên là đã có thể nhìn thấy được cậu.

Vì có Trì Diệu chắn ở bên cạnh nên cho dù những trạm sau càng nhiều người lên xe hơn cũng không có ai chen về phía cô.

….Giống như một bức chắn tự nhiên.

Trên đường, cô cầm điện thoại ra, muốn xem xem Lâm Hà có gửi tin nhắn gì cho mình hay không. Kết quả lại không nhận được tin nhắn nào của Lâm Hà cả, mà là tin nhắn của người bạn mới thêm vào danh bạ chưa được bao lâu.

Trần Lâm: (Đường link)

Trần Lâm: [Chính là cái này.]

Trần Lâm: [Cậu ấy chính là người đại sát tứ phương trên diễn đàn ngay trong ngày đầu đến trường, trong vòng một ngày, nội dung trang đầu trên diễn đàn đều là cậu ấy, bài viết được thảo luận nhiều nhất bây giờ đã dài hơn mười trang rồi.]

Trần Lâm: [Hôm nay tớ đã nói với cậu rồi mà, biết ngay cậu chỉ cúi mặt làm bài tập thôi, căn bản không thèm nghe[○?? ` Д???? ○]]

Trên chiếc xe xóc nảy Lâm Chiết Hạ nhấn mở đường link kia lên, sau phút chốc, một tấm ảnh chụp nhanh mờ mờ lọt vào mắt cô.

Tấm ảnh này được chụp vào buổi chiều. Trong tấm ảnh, ánh sáng mặt trời đang chói lọi chiếu xuống, tuỳ ý chiếu vào khung cửa sổ.

Trong tấm ảnh có chụp lại rất nhiều người, nhưng trong đám đông ấy, có một cậu thiếu niên khiến người ta không thể phớt lờ.

Cậu thiếu niên ngồi ở dãy bàn phía sau mặc đồng phục của trường cấp ba số Hai, cổ áo khẽ hở, thấy được xương quai xanh mờ mờ, cậu ngồi giữa đám người, có những bạn học nam khác vây quanh, có vẻ mối quan hệ với mọi người không tồi, nhưng cả người cậu khiến người ta có cảm giác vô cùng xa cách.

Cũng là bộ đồng phục trường nhưng khi cậu mặc lên lại cảm thấy có gì đó khang khác, đôi đồng tử màu nhạt được ánh nắng chiếu sáng trở nên sắc sảo bắt mắt.

Nhưng đây không phải điều quan trọng nhất,

Quan trọng nhất chính là….người trong bức ảnh kia, với người đang đứng bên cạnh cô, là một.

Là người cho dù có biến thành tro cô cũng sẽ nhận ra.

Trì Diệu.

“….” Biểu cảm của Lâm Chiết Hạ rất mơ hồ, sau đó muốn nói lại thôi.

Tiếp đến từ muốn nói lại thôi thành hoàn toàn không có gì để nói.

Cuối cùng trên gương mặt là biểu cảm của người già xem điện thoại ở dưới tàu điện ngầm.

Ở dưới tấm hình này tràn ngập các dòng bình luận.

Lầu 1: (Hình ảnh)

Lầu 2: [Người này, ai đây, học sinh trường chúng ta hay sao?]

Lầu 3: [Tiếng tim đập của ai mà lớn vậy? Ồ, là tôi.]

Lầu 4: [Trong vòng 10 phút, tôi muốn có được toàn bộ thông tin của cậu ấy.]

Cách một hồi, thực sự có người tình báo tin tức.

Lầu 133: [Trước khi nhấn vào tôi còn tưởng là ai mà làm mưa làm gió được vậy, sau khi nhấn vào….Trì Diệu à, vậy cũng không có gì cả.]

Thật không dễ gì mới bắt được người biết chút nội tình, những người khác đều mong lầu 113 đừng đi.

Vì thế lầu 113 có nói một câu: [Lớp 10-1, Trì Diệu.]

[Là bạn cùng học trước đây của tôi, trước đây ở trường cũ cậu ấy đã rất nổi tiếng rồi.]

[Còn cậu ấy đã có bạn gái hay chưa ư? Tôi không biết.]

[Nhưng các cậu đừng có mà đến gần, bởi vì, sẽ bị từ chối rất thảm.]

Lâm Chiết Hạ càng đọc xuống dưới biểu cảm càng phức tạp. Trước đây cô và Trì Diệu không học cùng trường, không hề biết người này ở trường lại gây chú ý đến vậy.

Cô cảm thấy hình như bản thân đã nhìn thấy một người không quen biết. Người này, cùng họ cùng tên cùng một gương mặt với Trì Diệu.

Hơn nữa Trì Diệu này ở trong trường, hình như còn rất nổi tiếng nữa…

Lâm Chiết Hạ nhìn vào tấm ảnh ấy một hồi lâu, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Trì Diệu đang đứng bên cạnh cô.

So với 'Trì Diệu' ở trong tấm ảnh xa đến không thể với tới, Trì Diệu của bây giờ càng gần gũi với cuộc sống hơn, ánh sáng mặt trời chiếu lên người cậu, cả người bị những tiếng huyên náo bao lấy.

Cậu rất cao, trong xe nhiều người như vậy cậu vẫn rất nổi bật, lúc này cậu cũng đang rũ mắt nhìn vào màn hình điện thoại.

Giống như cảm nhận được ánh mắt của cô, cậu đột nhiên rời mắt nhìn xuống: "Gương mặt này của tôi có thu phí, nhìn một lần 50 đồng."

Lâm Chiết Hạ trố mắt đứng hình, cô đang định nói 'Cậu lừa đảo đấy à…'

Ngay sau đó đã nghe thấy một câu của Trì Diệu: "Dù sao có người chạy vặt thu phí tám đồng, giá tiền này của tôi cũng là hợp lý."

- -----oOo------

Chương 6

Editor: Đá bào

Beta: Gió

—

Lâm Chiết Hạ bị trình độ mặt dày vô sỉ của người này làm cho nghẹn họng không nói nên lời.

Nhưng cô lại không thể phản bác. Bởi vì quả thật trước đó, cô đã lừa cậu trong tiết thể dục.

Lâm Chiết Hạ: “Hôm nay tôi quên mang theo tiền, cùng lắm thì lát về trả lại cho cậu.”

Cô nói rồi tắt điện thoại di động đi.

“Hơn nữa, muốn nhìn cậu chứ,” cô nói, “Ngoại hình cậu trông cũng được thôi.”

Vừa dứt lời.

Xe cũng vừa lúc chạy đến trạm tiếp theo, lúc phanh bị xóc nảy một chút.

Cùng lúc đó, Trì Diệu vốn đang đứng nhìn xuống chỗ cô bỗng nhiên khom lưng xuống, kéo gần khoảng cách giữa hai người, kề sát mặt vào trước mặt cô.

Cậu nhếch khóe môi, nhìn cô ở khonagr cách gần gần, cười lạnh nói: “Tôi, ngoại hình trông cũng được ư?”

“……”

Lâm Chiết Hạ duy trì tư thế ngẩng đầu, nghiêm túc lại nhìn cậu một cái, sau đó thẳng thừng nói: “Cậu có dựa vào gần cũng vô dụng, dù nhìn thế nào, tôi cũng vẫn cảm thấy rất bình thường.”

Trì Diệu giật giật khóe miệng: “Vậy lúc trong giờ học người gửi tin nhắn cho tôi, khen tôi là đại soái ca là ai thế?”

Lâm Chiết Hạ: “Cậu cũng nói rồi đấy thôi, lúc đó tôi đang phát bệnh.”

Trì Diệu chỉ khom lưng đến gần cô một chút, rất nhanh lại đứng thẳng lưng, bộ dạng lười tranh cãi với cô: “Ngày mai xin nghỉ một buổi, tôi sẽ đưa cậu đến bệnh viện.”

Lâm Chiết Hạ: “Đến bệnh viện làm gì? ”

Trì Diệu lạnh lùng nói: “Không cần dùng đến mắt nữa thì đi quyên góp cho người có nhu cầu đi.”

Lâm Chiết Hạ nhìn cậu, nhịn không được lắc lắc đầu, lời cảm khái phát ra từ nội tâm: “Bộ dạng lớn lên tầm thường còn chưa nói, đến lòng dạ cũng nhỏ nhen.”

–

Sau khi trở về, Lâm Hà đã ở nhà nấu cơm chờ cô.

Lâm Chiết Hạ đưa bài kiểm tra hôm nay cho Lâm Hà xem, Lâm Hà tỏ ra hài lòng với điểm số này của con gái: “Mẹ đã nói rồi, ‘chim ngốc sợ không kịp phải bay trước’, những lời này là có đạo lý.”

**Chim ngốc sợ không kịp phải bay trước: Ý là người chậm chạm, không*

được giỏi thì nên bắt đầu từ sớm để theo kịp mọi người.

Lâm Chiết Hạ vùi đầu ăn cơm, lười sửa lời của mẹ rằng mình không phải là chim ngốc.

Lâm Hà đặt đề thi xuống: “Tuy rằng khai giảng lần này con làm bài không tệ, nhưng cũng không được kiêu ngạo, việc học tập tiếp theo đây rất quan trọng…Đúng rồi, lần này con thi không tồi, ít nhiều công lao cũng nhờ vào Trì Diệu.”

Lâm Chiết Hạ nhịn không được mà phản bác: “Con cảm thấy, chủ yếu vẫn là con vẫn khá thông minh mà.”

Lâm Hà: “Con thông minh á? Vậy con tự mình đếm xem, trên đây được bao nhiêu câu mà Trì Diệu chưa dạy con.”

Lâm Chiết Hạ: “…”

“Nhưng cái kia, ” Lâm Chiết Hạ lại nói, “Cũng có một câu nói như thế này, không bột đố gột nên hồ.”

*Không bột đố gột nên hồ: Không có nền tảng cơ sở, không có cái cốt lõi thì không thể đạt được kết quả mong muốn.

Lâm Hà: “Mẹ lười nói thêm với con nữa, con ăn cơm xong thì mang giỏ trái cây qua cho Trì Diêu đi.”

Lâm Chiết Hạ đành phải nghe theo.

Buổi tối hôm nay cô còn chưa nhìn thấy Trì Diệu, trên đường đem giỏ trái cây qua đã đụng phải Hà Dương.

Hà Dương đang cầm máy chơi game trong tay: “Đến nhà anh Diệu à? Cùng qua luôn đi?”

Lâm Chiết Hạ vốn không muốn đi, vừa hay bắt được một người chạy việc,

vì thế nhét ngay giỏ trái cây vào tay Hà Dương: “Cậu đi đi, giúp tôi mang cái này cho cậu ta.”

Hà Dương xách giỏ trái cây: “Cậu không đi sao?”

“Được, vậy tôi đi đây.”

Hà Dương nói xong, còn chưa bước được mấy bước, lại bị Lâm Chiết Hạ gọi lại.

“Đợi một lát.” Lâm Chiết Hạ gọi cậu lại và nói: “Tôi có chút việc muốn hỏi cậu.”

Trời đã tối, muỗi bắt đầu nhiều hơn.

Hai người ngồi xổm bên gốc cây xanh, vừa nói chuyện phiếm vừa vỗ muỗi.

Hà Dương khó hiểu: “Anh Hạ, mau hỏi đi, trên đùi tôi đã có mấy vết đốt rồi này.”

Lâm Chiết Hạ nhớ tới mấy bài đăng trên diễn đàn kia thì ổn định lại suy nghĩ, cũng không biết vì sao lại giống như ma xui quỷ khiến gọi cậu ấy để hỏi chuyện, cô sắp xếp từ ngữ một chút, hỏi: “Trước kia cậu và Trì Diệu học cùng một trường, cậu ta ở trường…Có, có rất nhiều người mù nghĩ rằng cậu ta đẹp trai sao?”

Biểu cảm của Hà Dương có chút phức tạp.

Tuy rằng cậu không biết vì sao Lâm Chiết Hạ bỗng nhiên giữ cậu lại hỏi chuyện này, nhưng cậu vẫn thành thật nói: “Dựa theo tiêu chuẩn này của cậu mà tính, vậy trước kia ở trường học cũ, chắc sẽ không có mấy người có thị lực bình thường.”

Hà Dương nói thêm: “Nhưng cậu hỏi cái này để làm gì?”

Lâm Chiết Hạ còn muốn hỏi câu “Sẽ bị cự tuyệt rất thảm” kia là có điển cố

gì.

Nhưng suy nghĩ một chút, cảm thấy câu hỏi này hỏi ra rất kỳ quái, vì vậy đành từ bỏ: “Không có gì, chỉ là đột nhiên phát hiện ra trên thế giới này, có rất nhiều người mù.”

–

“Tinh” một tiếng.

Hà Dương mở cửa nhà Trì Diệu.

Vừa đi vào, đụng phải Trì Diệu vừa từ phòng tắm đi ra.

Trì Diệu vốn đang điều chỉnh bộ quần áo trên người, cổ áo quá rộng, thoạt nhìn không được đứng đắn cho lắm

Sau khi thấy người tới là Hà Dương, cậu cũng lười sửa sang lại.

“Cậu xách cái gì trên tay đó,” Trì Diệu nói, “Đừng để ở chỗ tôi.”

Hà Dương: “Giỏ trái cây, Lâm Chiết Hạ vừa đưa cho tôi, nói là muốn mang đến cho cậu.”

Lâm Chiết Hạ sẽ không tự nhiên mang giỏ trái cây cho cậu, nhất định là Lâm Hà bảo cô mang qua, Trì Diệu không nói thêm nữa.

Ngược lại, Hà Dương lại có khá nhiều vấn đề: “Sao cậu ấy không tự mang qua đây, hai người lại cãi nhau sao?”

Mí mắt Trì Diệu khẽ nhấc lên: “Cậu ấy nói với cậu là bọn tôi cãi nhau sao?”

Hà Dương: “Không có, nhưng quả thật cậu ấy có nói mấy thứ rất kì lạ.”

Trì Diệu ý bảo cậu nói tiếp.

Hà Dương: “Cậu ấy hỏi tôi trước đây trong trường học của chúng ta có phải có nhiều người mù hay không, tôi nói với cậu ấy, rất nhiều.”

Trì Diệu: “…”

Tuy rằng nghe giống như mấy kẻ đầu óc có vấn đề, nhưng quả thực lại giống như những thứ cô sẽ hỏi.

Mái tóc Trì Diệu vẫn đang ướt sũng, cậu ngồi xuống sô pha, cổ áo lộ một đường xuống tận dưới xương quai xanh, cậu cầm lấy điều khiển rồi mở màn hình TV lên, nghiêng đầu nhìn lướt qua cuộn băng trò chơi trong tay Hà Dương, hỏi: “Có chơi hay không.”

Hà Dương thiếu chút nữa bị “nam sắc” trước mắt mê hoặc.

Có thể là do vấn đề kỳ quái vừa rồi của Lâm Chiết Hạ đã khơi mào một số sợi dây thần kinh trong cậu, cậu bỗng nhiên nghĩ đến một số hình ảnh trước kia khi cùng người anh em này đi học.

Hồi đó ở trường học Trì Diệu thật sự rất nổi tiếng.

Nhưng loại nổi danh này, không phải kiểu khua chiêng gõ trống, mà là ai cũng biết nhưng lại không nói ra.

Tất cả mọi người chỉ có thể ngắm nhìn từ một khoảng cách xa, khó có thể đến gần, càng không thể với tới.

Thành tích của Trì Diệu rất tốt, nhưng cậu đi học lại rất tùy ý.

Đôi khi cũng lén lút chơi game trong lớp học, bị giáo viên gọi ra ngoài đứng ở hành lang để phạt.

Cậu thiếu niên dựa vào góc có bóng râm, dựa lưng vào tường, thân cao chân dài, trên người mặc bộ đồng phục học sinh.

—— Thu hút rất nhiều ánh mắt len lén nhìn xung quanh.

Một lúc lâu sau, Hà Dương lấy lại tinh thần nói: “Chơi.”

“Nhưng cậu có thể mặc quần áo tử tế lại được không?” Hà Dương lại nói, “Tuy rằng tôi cũng là nam, hơn nữa là nam thẳng, nhưng cậu không sợ tôi không khống chế được bản thân sao.”

Trì Diệu túm cổ áo kéo về phía sau, mắng cậu bạn một câu: “Đồ ngốc.”

Một lát sau, hai người ngồi trên ghế sofa, mỗi người cầm một chiếc điều khiển trò chơi trên tay.

Hà Dương điều khiển nhân vật trò chơi trong tay: “Nhưng cậu làm xong bài tập về nhà chưa? Trường cấp ba số Hai dễ thở như vậy sao, không có bài tập về nhà hả?”

Trì Diệu: “Có một số bài tập chuẩn bị bài mới, không cần phải làm.”

“Cậu đều biết hết sao?”

“Nhờ phước người nào đó,” Ngón tay của Trì Diệu đặt trên bộ điều khiển, thờ ơ nói, “Vì để dạy cậu ấy, kỳ nghỉ trước tôi đã học qua rồi.”

–

Lâm Chiết Hạ phát hiện mình tiếp thu rất nhanh nội dung học kỳ mới.

Mấy ngày liên tiếp ở trong lớp học, cho dù đó là nội dung bài học, hay là giáo viên đưa ra một đề bài khó khó sau giờ học, cô đều nắm bắt được nội dung.

Ngày hôm nay rất nhanh lại đến tiết thể dục.

Lâm Chiết Hạ nghĩ đến tám đồng lần trước còn nợ Trì Diệu, cân nhắc mua chút đồ ăn trả lại cho cậu.

Cô và Trần Lâm đi đến quầy bán đồ ăn vặt, Trần Lâm đề nghị mua bánh sandwich, Lâm Chiết Hạ từ chối nói: “Cậu ấy không thích ăn bánh mì.”

“Đồ ăn nhanh cũng không ăn nhiều.”

“Đồ ăn vặt cũng không được.”

“……”

“Thật phiền toái.” Lâm Chiết Hạ nhìn một vòng, phát hiện những thứ Trì Diệu thích ăn, quầy hàng nhỏ này đều không bán, cuối cùng cô ấy đi tới tủ lạnh, “Hay cứ mua nước đi, khá hữu dụng.”

Trần Lâm: “Nhưng làm thế nào để mua đủ tám đồng tiền nước?”

Lâm Chiết Hạ: “Lúc này mua đắt một chút là được rồi, ví dụ như chai nước khoáng nhập khẩu mười hai đồng này, so với tám đồng còn nhiều hơn bốn đồng, cũng thể hiện được sự hào phóng của tớ.”

Trần Lâm: “…”

Trần Lâm nhớ tới ngày hôm qua sau khi gửi link liên kết cho Lâm Chiết Hạ xong, người bạn cùng bàn này của cô chỉ trả lời lại cho cô một cái icon biểu hiện không còn gì để nói.

Vì vậy, cô không thể không hỏi: “Cậu không biết trước đây cậu ấy là một nhân vật rất nổi tiếng hay sao?”

Lâm Chiết Hạ thanh toán xong, nói: “Hồi cấp hai tớ học khác trường cậu ấy, vì vậy cũng không rõ lắm.”

Trần Lâm vẫn kinh ngạc trước chuyện đại soái ca gây chấn động toàn trường lại là bạn từ nhỏ với cô bạn cùng bàn cô.

“Tớ hỏi một câu,” Trần Lâm nói, “Cậu cảm thấy như thế nào khi nhìn

khuôn mặt ấy từ nhỏ đến lớn vậy?”

Cô ấy chỉ muốn nói, “Nếu đó là tớ, có nằm mơ tớ cũng sẽ mỉm cười hạnh phúc.”

Nhưng mà, Lâm Chiết Hạ suy nghĩ một chút, nghiêm túc trả lời cô: “… Ngứa tay. ”

Trần Lâm: “? ”

Lâm Chiết Hạ: “Chính là có rất nhiều lúc, tớ đều rất muốn đánh cho cậu ta một trận, nhưng lại đánh không lại, là loại cảm giác ấy đấy. ”

“……”

Tiết học này sau khi tập hợp xong là thời gian hoạt động tự do, Lâm Chiết Hạ mang theo chai nước khoáng nhập khẩu đi đến sân bóng rổ tìm Trì Diệu, còn chưa tới gần, xa xa đã nhìn thấy bên ngoài sân bóng có rất nhiều người vây xem.

Trì Diệu đã lên sân, cậu mang theo bóng lướt qua mấy người, một giây sau, quả bóng rơi vào chính giữa rổ, xung quanh lập tức vang lên một tràng tiếng hô vang.

Tuy rằng các cô gái biểu hiện không rõ ràng, nhưng vẫn không khó mà nhìn ra được, đối tượng cụ thể mà đám người này muốn vây quanh xem là ai.

Dưới tiếng hô này, cùng với việc xung quanh mọi người nhìn chăm chú quá nhiều, Lâm Chiết Hạ lại do dự.

Lần trước khi cô chạy ra ngoài là trước giờ học, hơn nữa hoàn toàn không biết gì về mức độ nổi tiếng của Trì Diệu ở trường.

Nhưng lần này thì khác.

Cô nhìn đám người, nghĩ thầm có nhiều người như vậy, chen vào có vẻ rất

ngượng ngùng, cô cũng không phải tới xem Trì Diệu chơi bóng.

Hơn nữa, cô còn phải đưa nước cho Trì Diệu trước mắt bao người.

Chai nước này dù có đắt đến đâu, ít nhiều cũng có chút…

Khó mà đem tặng được.

“Hay là để tan học rồi đưa cho cậu ta,” Lâm Chiết Hạ đứng bên cạnh mấy nữ sinh, yên lặng lẩm bẩm, “…Hình như cũng có những người khác muốn đưa nước cho cậu ấy, mấy người bên cạnh cũng rất nóng lòng muốn thử, nếu cậu ta đã không thiếu nước, chi bằng tớ tự uống thì hơn.”

Ngay khi Lâm Chiết Hạ chuẩn bị một mình xử lý chai nước khoáng ‘xa hoa’ này, lại có tiếng còi vang lên.

Kết thúc hiệp 1, các đội được nghỉ ngơi.

Trì Diệu đi ra khỏi sân.

Dường như cậu đã nhìn thấy cô từ lâu, đi thẳng về phía này.

Trì Diệu đi tới trước mặt cô, rất tự nhiên đưa tay qua.

Thấy cô sững sờ, cậu nhắc nhở: “Nước.”

Dù sao cũng là người đến trả lại nhân tình, Lâm Chiết Hạ cũng không để ý đến đám người xung quanh, hầu hạ đại gia, đưa nước trong tay cho cậu: “Mời ngài.”

Trì Diệu vặn nắp chai ra trước, do dự một giây.

Lâm Chiết Hạ vội vàng nói: “Hôm nay tôi làm từ thiện, không thu phí chạy việc vặt, cậu cứ yên tâm mà uống.”

“Hơn nữa chai nước này,” Lâm Chiết Hạ nhấn mạnh giá của nó, “Mười hai

đồng đấy.”

“Yên tâm, tôi cũng không thu thêm tiền —— Dù sao tôi cũng là một người hào sảng như vậy, không giống với người nào đó vừa mở miệng thét giá năm mươi đồng cho một lần nhìn mặt.”

Lâm Chiết Hạ nói xong, nước cũng đã đưa rồi, bèn định rút lui.

Nhưng mà Trì Diệu làm đại gia rất thuần thục, sau khi uống nước xong, vặn nắp chai lại rồi nhét vào trong tay cô.

Lâm Chiết Hạ: “Cậu không thể tự cầm à?”

Trước khi trở lại sân, Trì Diệu nói: “Tính tình tệ như tôi, thích thích thét giá trên trời, không thích tự cầm nước.”

“…”

Lâm Chiết Hạ nhịn xuống ý nghĩ muốn dùng chai nước đập vỡ đầu Trì Diệu, cô tìm một chỗ trống bên ngoài sân bóng ngồi xuống, giúp Trì Diệu cầm nước, nhìn cậu chơi bóng từ xa.

Ánh mặt trời chói lọi phủ toàn bộ sân bóng, bao gồm cả những người trên sân.

Lúc này Trì Diệu lại lấy được bóng, tay trái tay phải truyền bóng qua lại, bị hai đối thủ kìm kẹp phòng bị.

Cậu thiếu niên trên sân thực hiện động tác giả, lúc nhảy lên, làn gió thổi qua, khiến vạt áo khẽ lay động, cả người giống như bay lên trời…

“Bịch” một tiếng.

Bóng rơi vào giỏ.

Lâm Chiết Hạ nhìn chằm chằm quả bóng, trong đầu bỗng nhiên hiện lên

câu nói lần trước của Trần Lâm: “Cậu ấy rất nổi tiếng đó.”

Gần đến giờ tan học, hiệp hai kết thúc.

Sau khi Trì Diệu kết thúc trận bóng lập tức tới tìm cô lấy nước, cậu đi về phía cô

Nhưng lần này mới đi được một nửa đường đã bị người khác chặn lại.

Lâm Chiết Hạ chú ý tới nữ sinh đang chắn trước cậu chính là hai nữ sinh vừa rồi đứng bên cạnh cô, trong đó có một nữ sinh cũng cầm nước trong tay, giống như đang lấy hết dũng khí, vành tai hơi ửng hồng, nhỏ giọng nói một câu gì đó với Trì Diệu.

Cụ thể là nói gì, cô không nghe rõ.

Nhưng cô lại nghe rõ được câu trả lời của Trì Diệu.

Giọng điệu của cậu thiếu niên nhàn nhạt, lịch sự, nhưng toát lên một cảm giác xa cách rõ ràng.

Cậu nói, “Cảm ơn, nhưng tôi bị dị ứng với nước của người lạ đưa.”

- -----oOo------

Chương 7

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Lâm Chiết Hạ hoài nghi liệu có phải tai mình có bệnh gì rồi hay không, nếu không sao lại có thể nghe thấy câu nói như vậy được.

Một câu không giống tiếng người.

Dị ứng, với nước của người lạ đưa.

Hai cô gái kia quả nhiên cũng đơ người ra, sau đó đứng nguyên tại chỗ, không đi tiếp.

Lúc này, một bạn học nam vừa cùng nhóm với cậu xách nước qua, hét gọi: “Anh Diệu, có uống nước của tôi không? Tôi lỡ mua nhiều.”

Cậu con trai ấy đeo kính mắt, nhìn quan hệ của hai người có vẻ không tồi. Cậu ấy dùng giọng điệu thân thiết nói: “Uống của tôi, uống của tôi đi.”

Trì Diệu cũng không nhận lấy: “Cút mau, tôi cũng dị ứng với nước của cậu.”

“….”

Lâm Chiết Hạ không chút hoài nghi, những ngày tháng về sau nhất định sẽ

chẳng còn ai dám tặng nước cho Trì Diệu nữa rồi. Vô hình cô cũng cảm nhận được câu nói ‘Sẽ bị từ chối rất thảm’ ở trên diễn đàn là có ý gì.

Trì Diệu không nhận nước của ai cả, đi thẳng về phía Lâm Chiết Hạ. Sau đó cầm lấy nước trong tay cô, mở nắp chai ra.

–

Tan học trên đường về nhà.

Lâm Chiết Hạ nhấn mạnh công sức vất vả mình đã bỏ ra trong tiết thể dục: “Trời nóng như vậy, tôi đội nắng cầm nước cho cậu cả một tiết liền.”

Trì Diệu: “Cậu không biết tìm chỗ không nắng mà ngồi à?”

Lâm Chiết Hạ suýt thì nghẹn họng: “…Nếu cậu không biết cách nói chuyện có thể không cần nói với tôi.”

Đường đến trạm xe buýt có rất nhiều người, hầu hết đều là học sinh.

Bên ngoài trường cấp ba số Hai Thành An có một cái ngõ, cả một con ngõ dài mọc lên đầy ắp các cửa hàng.

Từ giây phút đầu tiên khi Lâm Chiết Hạ bước ra khỏi trường, ánh mắt đã rơi vào tiệm trà sữa ở trong ngõ bên cạnh, mắt thấy tiệm trà sữa cách hai người càng ngày càng gần, cô mới nói ra mục đích cuối cùng: “Dù sao nếu như ai kia có thể mời tôi uống trà sữa, tôi sẽ không so đo với cậu ấy việc mình bị phơi nắng cả một tiết nữa, trà sữa 50% đường….”

Trong lúc nói chuyện, đúng lúc hai người bước đến cửa tiệm trà sữa.

Cô còn chưa kịp nói xong, Trì Diệu đã thay cô nói vế còn lại của câu với nhân viên trong tiệm:

“50% đường, 0% đá, thêm trân châu.”

Nhân viên nhập đơn theo theo yêu cầu, ngẩng đầu lên hỏi: “Một ly sao? Mang về hay uống ngay?”

Lâm Chiết Hạ đứng sau lưng Trì Diệu, cô là một đứa lùn, nhón chân cố gắng nhướn đầu ra từ phía sau lưng cậu, lảnh lót nói: “Một ly là được ạ, cậu ấy không uống. Em muốn mang về, cảm ơn chị.”

Thực ra nữ nhân viên của tiệm không hề trẻ tuổi, đột nhiên có người gọi mình là chị, cô ấy bật cười: “Được, miễn phí thêm trân châu cho em, không cần phải trả tiền.”

Lâm Chiết Hạ rất nhanh đã hết giận. Có trà sữa uống, cô cũng không tiếp tục so đo nữa.

Trên đường đi về nhà vui vẻ cầm cốc trà sữa nói chuyện với Trì Diệu.

Lâm Chiết Hạ: “Đúng rồi, cậu đoán xem ngày đầu tiên đến trường, kiểm tra tôi được bao nhiêu điểm, đoán cao vào, cứ mạnh dạn mà đoán.

Trì Diệu: “Hai chữ số.”

Lâm Chiết Hạ cảm thấy bị xúc phạm: “Cậu coi thường ai vậy, điểm của cậu mới là hai chữ số ấy.”

Trì Diệu: “Tôi được điểm tối đa.”

“….”

Lâm Chiết Hạ nhủ thầm trong lòng, cuộc trò chuyện đến đây kết thúc được rồi, cô không muốn nói thêm với Trì Diệu một chữ nào cả.

Tuy nhiên sau khi hai người đi đến trạm xe buýt, trong thời gian đợi xe cô lại không nhịn được: “Vừa rồi trong giờ học tôi đã có một vấn đề muốn hỏi cậu, sao cậu lại không dị ứng với nước của tôi đưa vậy?”

Trì Diệu đứng bên đường, nghe thấy câu này, cậu hơi nghiêng mặt qua nhìn

cô: “Nước của cậu?”

“Nếu tôi nhớ không lầm, chai nước đó là do tôi trả tiền.”

“….” Kết thúc trò chuyện tại đây đi.

Lâm Chiết Hạ lặng lẽ uống trà sữa, vết thương nhanh lành thì dễ quên vết sẹo, đang định hỏi xem Trì Diệu đã làm xong bài tập hay chưa, nhưng lời vừa đến bên miệng đã nhớ ra ngày mai không cần đi học, phải tập quân sự.

“Không muốn tập quân sự,” Lâm Chiết Hạ kêu ca, “Tập quân sự mệt muốn chết, hơn nữa thầy phụ trách cũng rất ghê nữa.”

Nói rồi, cô khẽ ngừng lại, sau đó nói ra trọng điểm: “Quan trọng nhất là, đồ ăn trong khu tập quân sự rất khó ăn, có thể không tham gia được không.”

Trì Diệu đột nhiên nói: “Có một cách.”

Lâm Chiết Hạ nhìn về phía cậu: “?”

“Xin nghỉ đến bệnh viện, hiến giác mạc.”

Suýt chút nữa Lâm Chiết Hạ đã cắn đứt ống hút trong miệng. Lần trước cô có nói mỗi câu ngoại hình cũng bình thường mà tên này lại nhớ đến tận bây giờ.

Con người này, sao lại, hẹp hòi đến vậy chứ.

Trong lúc trò chuyện, xe buýt đã đến nơi, trước khi lên xe Lâm Chiết Hạ cắn răng cắn lợi nói: “Tôi cũng cho cậu một lời khuyên, nhớ mua nhiều kem chống nắng thêm một chút, vốn dĩ đã không ưa nhìn rồi, tránh việc cháy nắng lại càng xấu hơn.”

–

Họ có khu vực tập quân sự chuyên dụng, nằm cách trường học 20km.

Trước khi xuất phát, Lâm Hà chuẩn bị cho cô một vài đồ dùng cần thiết, đồ đạc chật đầy chiếc ba lô và một chiếc túi xách trên tay khác: “Năm ngày, số đồ này chắc là đủ rồi, quần áo mặc, còn có những chai dầu gội sữa tắm nhỏ mẹ đều để ở trong túi xách trên tay con rồi.”

“Hay là đem thêm vài quyển bài tập qua đó?” Lâm Hà hỏi.

“Không cần đâu ạ,” Lâm Chiết Hạ vội vã xách đồ rời đi, “Con phải chuyên tâm tập luyện, làm việc gì cũng phải hết sức chuyên chú vào nó, chuyện bài tập để khi nào con về thì tính sau.”

Sau khi đến trường, bên ngoài cổng có vài chiếc xe khách lớn đã đỗ tại đó.

Chiếc xe đưa học sinh lớp mười đến khu tập quân sự, trên xe lớp trưởng phân phòng cho mỗi người, sáu người một phòng, Lâm Chiết Hạ và Trần Lâm cùng bốn người cùng nhóm nhưng không thân thiết lắm được phân vào cùng một phòng.

Nội dung tập quân sự ngày đầu tiên không nhiều.

Ở trên xe thầy Từ cầm chiếc loa dặn dò: “Chút nữa xuống xe sẽ đi nhận đồng phục quân sự trước, nhận xong về phòng ngủ cất đồ, sau đó thay đồ đến tham gia nghi thức khai mạc. Đến buổi chiều nghe theo chỉ thị của sĩ quan huấn luyện, chắc sẽ dạy các em cách gấp chăn màn.”

Khu tập quân sự giống như một ngôi trường nhỏ, chỉ khác là những toà nhà ngoài cùng bao xung quanh sân vận động. Bên ngoài cổng có treo chiếc băng rôn chào mừng.

Sĩ quan huấn luyện đứng thành một hàng nhận lớp mình phụ trách.

Sau khi lấy đồng phục quân sự xong Lâm Chiết Hạ và Trần Lâm cùng đi về phòng của mình. Khu phòng cho nữ ở bên trên phòng dành cho nam, không có nhà vệ sinh khép kín.

Khi hai người vào phòng, bốn bạn nữ còn lại đang thay đồ. Trong số đó có một người tính cách hoạt bát, cô ấy nở nụ cười chào hỏi, “Các cậu có đem theo thắt lưng da không, eo của chiếc quần này khá rộng, nếu không có tôi có thể cho các cậu mượn.”

Bạn học nữ ấy tên là Đường Thư Huyên, vị trí giường ở đối diện giường của cô.

Lâm Chiết Hạ không thân với cô ấy, chỉ nói một câu, “Không cần đâu, cảm ơn cậu.”

Nhưng ‘nhà xã hội học’ là Trần Lâm lại đáp vô cùng nhiệt tình, “Tôi có đem, các cậu có mang theo cái gì khác không, tôi có trộm giấu ít đồ ăn vặt trong túi nữa đấy.”

Đường Thư Huyên không tiếp lời Trần Lâm, ngược lại lại vô cùng nhiệt tình với Lâm Chiết Hạ, thấy cô đeo thắt lưng da xong, đang điều chỉnh độ rộng của mũ lưỡi trai, chủ động nói, “Để tôi giúp cậu.”

Lần này Lâm Chiết Hạ không kịp nói lời từ chối, Đường Thư Huyên đã đi đến sau lưng cô, giúp cô cài mũ nhỏ hơn một nấc.

Hoạt động của buổi sáng khá khô khan, chỉ là đứng dưới nắng gắt nghe lãnh đạo của trường và tổng sĩ quan huấn luyện phát biểu diễn văn khai mạc.

“….Lần huấn luyện quân sự này của chúng ta là để rèn luyện đào tạo tinh thần không ngại khó ngại khổ của học sinh, trường cấp ba số Hai Thành An chúng ta trước giờ không chỉ xem trọng thành tích mà nhất định đức trí thể mĩ phải được phát triển toàn diện.”

Lâm Chiết Hạ đứng ở hàng đầu. Cô cảm thấy rất nhàm chán, lén quay sang muốn nhìn một gương mặt ở phía xa xa, nhưng ánh mắt của cô lại không thể với tới vị trí của lớp 10-1.

Trong lúc cô đang định thu lại ánh mắt bỗng nhìn thấy có một người từ phía bên kia đi ra.

Bóng hình ấy vô cùng quen thuộc.

Thiếu niên với vóc dáng cao gầy một mình bước ra khỏi hàng ngũ, cách chỗ cô ngày càng gần.

Trên sân khấu.

Hiệu trưởng trường cấp Ba số Hai nói lời kết xong, tiếp tục: “Tiếp theo đây đại diện học sinh khối mười sẽ thay mặt các bạn học sinh phát biểu suy nghĩ cảm tưởng của bản thân…”

Lời này vừa buông xuống, bóng dáng vốn ở phía xa xa bỗng gần ngay trước mắt, cậu đứng trên bục sân khấu.

Thiếu niên mặc đồng phục quân ngũ với hoạ tiết rằn ri, rất cao, cậu khẽ kéo mũ lưỡi trai xuống khiến cho chiếc mũ ấy xe đi đôi mắt đen láy của cậu.

Cậu nhận lấy micro, giọng điệu rõ ràng truyền đến: “Xin chào mọi người, tôi là học sinh lớp 10-1, Trì Diệu.”

Lâm Chiết Hạ có chút bất ngờ, nhưng nghĩ đến Trì Diệu với điểm số hoàn toàn có thể đỗ được vào trường cấp ba số Một, được chọn làm đại diện cho học sinh khối 10 cũng không có gì là kì lạ.

Sau khi người trên sân khấu đổi thành Trì Diệu, cô bỗng có tinh thần hơn hẳn. Loại tinh thần này đến từ việc người quen đang ở trên bục phát biểu, còn cô ở dưới bục ôm tâm thái của một người đến xem kịch.

Trần Lâm đứng sau lưng cô nhỏ giọng nói: “Đại diện học sinh là Trì Diệu à, cậu ấy giỏi thật đấy.”

Lâm Chiết Hạ cũng nhỏ giọng: “Nhìn tâm trạng của cậu ta có vẻ không được tốt lắm, chắc là do không muốn lên phát biểu nhưng lại bị thầy bắt ép phải lên.”

Từ gương mặt kia của Trì Diệu, ngoài hai chữ ‘đẹp trai’ ra, Trần Lâm không nhìn thấy bất kỳ điều gì khác: “Sao cậu nhìn ra được tâm trạng cậu ấy không tốt?”

“….” Lâm Chiết Hạ cũng rất khó để trả lời vấn đề này, “Thì, nhìn một cái là thấy.”

Trần Lâm đang định nói không phải đâu thì rất nhanh sau đó, cô nhìn thấy người trên bục phát biểu điều chỉnh micro xong, nói ra một lời mở đầu vô cùng không có sự nhẫn nại: “Tôi chỉ tuỳ tiện nói vài câu, sẽ không lãng phí thời gian của mọi người, sẽ cố gắng nói xong trong vòng ba phút.”

Nghe qua quá nhiều lời phát biểu rườm rà ở phía trước, đối với bọn họ ba phút có thể nói là hy vọng đến với nhân gian quá mức đột ngột.

Tràng pháo tay cũng nhiệt tình hơn trước đó rất nhiều.

Đường nhiên, nguyên nhân của tràng pháo tay nồng nhiệt ấy chủ yếu là vì, người phát biểu là Trì Diệu.

Khi vừa khai giảng đã có người trộm thảo luận về Trì Diệu trên diễn đàn.

Vốn dĩ Lâm Chiết Hạ muốn xem kịch, nhưng trong ba phút ngắn ngủi, cô mơ hồ nghe thấy những lời thầm thì từ xung quanh.

“Trì Diệu đấy.”

“Trước đây tôi có từng nhìn trộm cậu ấy.”

“Lần đầu tiên có thể quang minh chính đại nhìn cậu ấy ba phút đồng hồ.”

“Mặc dù rất nóng, nhưng thực ra tôi sẽ không để ý nếu được đứng lâu hơn một chút.”

“Nếu như người phát biểu là cậu ấy, nói ba mươi phút cũng không có vấn đề gì.”

“….” Tâm trạng vốn muốn xem kịch của Lâm Chiết Hạ bỗng trở nên phức tạp.

Nội dung của bài luyện tập buổi chiều rất đơn giản, sĩ quan đến từng phòng kí túc xá một, dạy gấp chăn cả một buổi chiều.

Đợi đến tối, sau khi sáu người xách đồ đi tắm về xong đã lên giường chuẩn bị đi ngủ.

Trên lý thuyết đi tập quân sự sẽ không được đem điện thoại theo, nhưng cơ bản mọi người đều lén giấu vào trong balo mang vào.

Sau khi Lâm Chiết Hạ mở điện thoại ra, gửi tin nhắn báo bình an cho Lâm Hà trước, sau đó nhấn mở khung chat với Trì Diệu ra.

[Cậu ngủ chưa vậy?] (Nhướn đầu ra ngó)

Rất nhanh sau đó đối phương đã trả lời: [Vẫn chưa.]

Lâm Chiết Hạ chui vào trong chăn, gõ chữ: [Vậy cậu đang làm gì?]

[Đang nói chuyện với một đồ lùn nào đó đứng ở hàng đầu.]

[Cậu, bảo, ai, là, đồ, lùn, thế?]

[Muốn tôi nói ra số chứng minh thư của cậu?]

Lâm Chiết Hạ không chút do dự mà gửi sticker hình bạn nhỏ đánh nhau mới vừa sưu tầm được qua.

Trong lúc Lâm Chiết Hạ nói chuyện với Trì Diệu, Trần Lâm và bạn cùng phòng cũng đang chuyện trò.

Trong phòng ngủ sáu người hầu hết đều là học sinh ngoại trú, đối với bất kì chuyện gì cũng đều cảm thấy vô cùng mới mẻ.

Vì vậy sau khi tắt đèn đi, Đường Thư Huyên bắt đầu trước: “Chúng ta nói chuyện đi.”

Nội dung của câu chuyện ban đầu chỉ xoay quanh nội dung tập luyện ban ngày, sau đó Đường Thư Huyên nhắc đến bài phát biểu, kèm theo đó là bài phát biểu của đại diện học sinh lớp mười.

“Lâm Chiết Hạ,” Đường Thư Huyên gọi tên cô, “Nghe nói cậu và Trì Diệu có quen biết.”

Không biết bởi vì sao cô lại có cảm giác từ buổi sáng Đường Thư Huyên đang cố ý thể hiện sự thân thiết với cô. Có lẽ là do vài lần rõ ràng cô ấy đang nói chuyện với Trần Lâm, nhưng lại đột nhiên chuyển chủ đề qua người vốn chưa thân thiết là cô.

Lâm Chiết Hạ không định nói nhiều, chỉ “Ừm’ một tiếng.

Đường Thư Huyên: “Hai cậu đã quen biết bao lâu rồi vậy.”

Lâm Chiết Hạ nghĩ ngợi: “Hình như…chín năm rồi.”

Đường Thư Huyên: “Lâu như vậy sao, vậy hai cậu quen nhau từ hồi nhỏ rồi.”

Sau khi ánh đèn được tắt đi, cả căn phòng ngủ hoà vào cái đen tối của màn đêm, giọng nói cũng trở nên lớn hơn.

Lâm Chiết Hạ không tiếp tục chủ đề này.

Nhưng Đường Thư Huyên lại mở miệng: “À….”

“Có thể nói lời có chút mạo muội, nhưng cậu có thể cho tôi phương thức liên lạc của cậu ấy được không?”

Lời nói của cô ấy lộ ra vẻ ngại ngùng: “Tôi không tìm thấy trên diễn đàn,

bên lớp 10-1 cũng nói cậu ấy không thêm bạn với người khác.”

Lâm Chiết Hạ đã tìm thấy được nguyên nhân cô bạn muốn thân thiết với mình, vì thế cô nói: “Để tôi hỏi cậu ấy xem.”

Xin phương thức liên lạc bằng cách này đã đủ ngại rồi, còn phải hỏi ý kiến của chính chủ nữa, Đường Thư Huyên theo bản năng ngăn lại: “Có thể đừng hỏi cậu ấy hay không, chúng ta thêm bạn đi, cậu trực tiếp gửi nick Wechat của cậu ấy qua cho tôi là được.”

Sau khi Đường Thư Huyên nói xong, những người khác đều lên tiếng trêu chọc.

Lâm Chiết Hạ ngại từ chối nên chỉ có thể gửi cho cô ấy ID.

Đường Thư Huyên liên tục nói cảm ơn, vài phút sau, cô ấy tìm thấy nick của Trì Diệu, không nhịn được mà nói: “Ảnh đại diện của cậu ấy thật đáng yêu.”

Trần Lâm cũng tò mò: “Ảnh đại diện gì vậy?”

Đường Thư Huyên: “Chú mèo.”

Trần Lâm không nhịn được mà nghĩ đến gương mặt kia của Trì Diệu: “Đây là sự đối lập trong truyền thuyết hay sao….”

Người đang nói chuyện với Trì Diệu là Lâm Chiết Hạ cũng nhìn qua ảnh đại diện của cậu. Tấm ảnh ấy là hình của một chiếc mèo trốn trong thùng giấy.

Mà tấm ảnh này là do cô chọn.

Đây có lẽ là chuyện của ba năm về trước rồi, nguyên nhân của việc đổi ảnh đại diện vô cùng ấu trĩ, chỉ là do cô phàn nàn kêu ca ảnh đại diện của cậu không đủ đáng yêu.

Bởi cô thường tìm Trì Diệu nói chuyện, vì vậy hy vọng cậu có thể thay một tấm ảnh đại diện đáng yêu hơn một chút, sau đó lên mạng tỉ mỉ tìm kiếm vài tấm đáng yêu cho cậu chọn.

Cô còn nhớ lúc ấy Trì Diệu không nhịn được mà hỏi: “Tại sao tôi phải đổi?”

Cô đáp: “Để giúp tôi phát triển sức khoẻ và tinh thần được tốt hơn.”

–

Lâm Chiết Hạ nghĩ đến đây, phát hiện sau khi cô chia sẻ phương thức liên lạc của Trì Diệu xong, bản thân có chút không vui vẻ.

Cô rất khó để hình dung được cảm xúc của bản thân vào lúc này, bởi cô căn bản không có lý do gì để không vui cả.

Nằm trên giường nghĩ ngợi một hồi lâu. Cuối cùng cảm thấy loại cảm giác này có chút giống với người luôn ở bên cạnh mình, bạn tốt của mình…

Có lẽ, cũng sẽ thân quen với người khác.

Đột nhiên có một loại cảm giác kỳ quái, đó là đời sống cá nhân của mình bị xâm phạm tới.

–

Cuối cùng cô gõ mở màn hình điện thoại, thầm nói với bản thân rằng đừng có nhỏ mọn như vậy.

Sau khi chuẩn bị tâm lý xong, cô giống như không có gì để nói mà tìm chủ đề nói chuyện, gõ vài dòng vào khung chat với Trì Diệu:

[Trì Diệu.]

[Cậu đã mua kem chống nắng hay chưa?]

[Nhất định đừng có mà để bị cháy nắng đấy, là một người bạn tốt của cậu, tôi thành tâm hy vọng cậu có thể giữ màu da ở mức độ thông thường.]

Trì Cẩu: [Tôi cũng hy vọng cậu có thể sớm ngày lấy lại được trí thông minh.]

Cùng với lúc đó, Đường Thư Huyên gửi tin nhắn qua cho cô.

Đường Thư Huyên: [Tôi nên nghe lời khuyên của mấy người trên diễn đàn mới đúng.]

Đường Thư Huyên: [Tôi không nên xin phương thức liên lạc của Trì Diệu~]

Đường Thư Huyên: [Ban đầu cậu nên ngăn tôi lại mới đúng (Sụp đổ)]

Lâm Chiết Hạ: [?]

Mọi người trong phòng nói chuyện mãi rồi âm thanh dần lặng đi, có lẽ đều đã ngủ rồi. Cô và Đường Thư Huyên chỉ có thể trò chuyện qua điện thoại.

Đường Thư Huyên không nói nhiều, gửi qua một tấm ảnh chụp màn hình.

Trong tấm ảnh, sau khi Đường Thư Huyên được đối phương chấp nhận bạn bè, gửi qua một chữ ‘Chào’.

Trì Diệu đáp: [Cậu là ai vậy?]

Đường Thư Huyên: [Bạn học Trì, chào cậu, tôi là Đường Thư Huyên lớp 10-7, chúng ta có thể làm quen được không?”

Chiếc ảnh đại diện hình mèo ‘đáng yêu’ kia chỉ đáp bốn chữ: [Không muốn làm quen.]

- -----oOo------

Chương 8

Editor: Đá bào

Beta: Gió

_____

Một phòng ký túc xá dành cho nam sinh sẽ có tám người, là giường tầng.

So với kí túc xá của nữ sinh ở bên kia thì điều kiện có vẻ kém hơn, bên này một phòng sẽ nhiều hơn hai giường, rất chật chội.

Căn phòng cũng tối đen như vậy, đám nam sinh bên này càng ồn ào hơn.

Trì Diệu nửa ngồi ở trên giường, cậu vừa tắm rửa xong, trên người đang mặc một bộ đồ của mình.

Đám nam sinh này vì lập tổ đội chơi game nên thêm bạn bè với nhau: “Tôi chơi ở vị trí đường trên, anh Diệu, thêm bạn đi.”

Trì Diệu ở trên giường nói ra một dãy số.

Nam sinh kia: “Được rồi.”

Sau khi cậu tớ nhập số ID tìm kiếm, nhìn thấy hình ảnh đại diện hiện ra thì rất sửng sốt: “Ảnh đại diện này của cậu… rất đáng yêu nha.”

Trì Diệu không tiếp lời.

Cậu đang xóa người kỳ quái vừa thêm vào danh sách bạn bè kia, lúc này mới nói tiếp: “Ảnh do người nào đó chọn.”

“Em gái cậu sao?” Nhìn loại ảnh đại diện đáng yêu này, phản ứng đầu tiên của nam sinh kia chính là trong nhà Trì Diệu không chừng còn có em gái, “Con gái quả thật thích loại avatar này, nhưng mà nếu là tôi, tôi không chịu nổi mà để quá lâu được, sẽ tìm cơ hội đổi ảnh khác.”

“Không đổi được.”

Trì Diệu không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ nói: “Cô ấy là kiểu không nói đạo lý, không chỉ thích náo loạn, mà còn hay khóc.”

Ở phía bên kia.

Đường Thư Huyên nhìn thông báo “Bạn không còn là bạn bè của đối phương” cùng với dấu chấm than màu đỏ đột nhiên xuất hiện, cô trầm mặc: […]

Đường Thư Huyên: [Được lắm.]

Đường Thư Huyên: [Cậu ấy đã xóa tớ rồi.]

Lâm Chiết Hạ không biết phải an ủi cô bạn như thế nào, chỉ có thể gõ vài chữ nói: [Con người cậu ấy là như vậy, cậu có biết biệt danh tớ đặt cho cậu ta là gì hay không?]

Đường Thư Huyên: [Là gì?]

Lâm Chiết Hạ: [Trì Cẩu.]

Đường Thư Huyên: [Vô cùng phù hợp.]

Đường Thư Huyên: [Trước khi tớ đến, trên diễn đàn đã có rất nhiều người khuyên tớ.]

Đường Thư Huyên: [Đó là một nữ sinh đưa nước cho Trì Diệu, cậu ấy nói, đề nghị mọi người không nên đi đưa nước cho Trì Diệu, để cho cậu ấy khát chết đi.]

Không biết vì lý do gì, rõ ràng người cự tuyệt là Trì Diệu, nhưng Lâm Chiết Hạ lại có loại cảm giác tội lỗi khó hiểu, một lát sau cô lại gửi qua một tin nhắn: [Cậu đừng tự làm khổ bản thân.]

Đường Thư Huyên ngược lại vô cùng kiên cường, rất nhanh đã bình tĩnh lại: [Tớ không tự làm khổ, đàn ông trên thế giới này có ngàn vạn người, tại sao phải đi gặm xương cứng chứ, khối lớp 11 có một học trưởng cũng rất đẹp trai, hôm nào tớ qua thử xem.]

Lâm Chiết Hạ: […]

–

Kì huấn luyện quân sự trong vài ngày nay bắt đầu tăng cường độ lên, mỗi ngày tập hợp đều phải đứng một tiếng đồng hồ.

Không biết có phải vì sợ cái gì cái 4y đến hay không, sĩ quan huấn luyện lớp Lâm Chiết Hạ vô cùng hung dữ, yêu cầu hà khắc, không hài lòng điều gì lập tức bắt toàn bộ bọn họ phạt đứng.

Hôm nay lớp cô đi đội hình đội ngũ không đồng đều, buổi trưa các lớp khác đều đã đi ăn cơm, chỉ có họ bị huấn luyện viên phạt ở lại.

Giữa trưa nắng gắt, phơi nắng đến mức mũ đội quân sự cũng nóng lên.

Đường Thư Huyên khẽ lẩm bẩm nói với Lâm Chiết Hạ: “Tuy rằng tớ luôn ghét bỏ và chê đồ ăn trong căng tin không ngon, nhưng có ăn so với không ăn vẫn còn tốt hơn.”

Trải qua chuyện xin phương thức liên lạc lần trước, quan hệ giữa cô và Đường Thư Huyên bỗng được kéo gần lại, trở thành bạn bè thân thiết.

Lâm Chiết Hạ: “Tớ sắp chết đói rồi.”

Đường Thư Huyên: “Bụng tớ vừa rồi kêu một tiếng, chắc là không có ai nghe thấy đâu.”

Một lát sau

Trần Lâm ở hàng phía sau nói: “Tớ nghe thấy rồi.”

Lâm Chiết Hạ tự an ủi mình, cũng là an ủi các bạn: “Tớ cảm thấy thầy ấy cũng không đến mức thật sự không cho chúng ta cơm…”

Sĩ quan huấn luyện nghe được bên các cô có âm thanh xì xào, ánh mắt đảo qua, lớn tiếng chất vấn: “Ai đang nói chuyện, đứng ra đây.”

“…”

Không ai nhúc nhích.

Lâm Chiết Hạ to gan đi về phía trước một bước: “Em.”

Sĩ quan: “Đang bàn tán điều gì? Nói tôi nghe xem.”

Lâm Chiết Hạ: “Phát biểu một ít ý kiến nhỏ thôi ạ.”

Sĩ quan: “Em nói đi.”

Dù sao đứng cũng đứng ra rồi, Lâm Chiết Hạ dứt khoát kiên trì nói: “Sức khỏe là vốn liếng của cách mạng, cho nên ăn cơm là chuyện rất quan trọng ạ.”

Nhưng mà cô đã đánh giá thấp trình độ tàn nhẫn độc ác của thầy huấn luyện rồi, những lời này của cô không có tác dụng gì, lớp bọn họ vẫn bỏ lỡ giờ cơm trưa.

Đói bụng chờ đến tối, buổi tối vừa ăn cơm xong, không bao lâu lại cảm

thấy đói.

Cái đói này không chỉ là bởi vì buổi trưa hôm nay không có cơm ăn, nó giống như là điểm bùng phát nào đó, dù sao mấy ngày liền không được ăn ngon, tối nay cảm giác "ăn không no" này kéo đến lại càng mãnh liệt.

Buổi tối hôm nay nội dung trò chuyện đêm trong kí túc trở thành chuyên mục kể tên các món ăn.

"Tớ muốn ăn lẩu, muốn ăn thịt nướng…"

"Thật ra tình huống hiện tại của chúng ta, thích hợp nhất vẫn là mì ăn liền, bên ngoài hành lang có chỗ lấy nước nóng, các cậu có ai mang theo mì tôm không."

"…"

Một mảnh yên tĩnh.

"Thế thì vẫn là nên đi ngủ đi, trong mơ thì cái gì cũng đều có."

Ngoài miệng nói đi ngủ, thực tế không ai có thể ngủ nổi.

Càng không ngủ thì lại càng đói.

Gần mười giờ, Lâm Chiết Hạ ở trong chăn, mở khung chat có avatar của Trì Diệu lên

Giao diện trò chuyện lập tức hiển thị dòng chữ"Gõ một cái".

Cô cho rằng lúc này Trì Diệu đã ngủ, không nghĩ tới đối phương lại trả lời một dấu [?], hơn nữa còn rất nhanh.

[Cậu không ngủ đi, nửa đêm còn chưa ngủ, đang làm gì vậy!]

Mấy giây sau đối phương trả lời.

[Chơi game.]

Lâm Chiết Hạ: [Ồ, vậy cậu chơi tiếp đi.]

Trì Cẩu: [Cậu không ngủ à?]

Lâm Chiết Hạ: [Tôi không ngủ được.]

Lâm Chiết Hạ không còn sức lực, gõ chữ: [Đói đến không ngủ được.]

Nói xong câu này, cô nhịn không được chửi bới sĩ quan huấn luyện: [Ông thầy quả thực là một tên bi3n thái, buổi trưa không cho chúng tôi ăn cơm, tôi nói với ông ấy sức khỏe là tài nguyên của cách mạng, nói xong ông ấy lại càng tức giận hơn.

Trì Diệu không trả lời nữa.

Lâm Chiết Hạ ngẫm nghĩ, chắc ván game bắt đầu rồi, vì thế không quấy rầy cậu nữa.

–

Trong khi đó, ở ký túc xá của nam sinh.

“Để tôi đi dẫn dụ, làm chậm bước đi của đối thủ.”

“Đối phương kìa, đuổi theo mau.”

“Anh Diệu, cứu mạng nhanh”, có nam sinh hét lên, “Sao cậu lại bất động trong khu rừng hoang dã vậy? Mạng lag à?”

Trì Diệu: “Trả lời tin nhắn.”

“Cậu thế mà có thể dành ra thời gian trả lời tin nhắn, đây chính là sự tự tin của kẻ mạnh mà người ta thường nói sao.” Trận game đang diễn ra được

một nửa, đúng thời khắc mấu chốt, nam sinh kia nói, “Vào thời điểm này, cho dù là có người cầm đao tới chém tôi, tôi cũng phải đứng tại chỗ, chờ đánh xong trận này, lúc ấy mới chạy.”

Một nam sinh khác nói: “Không đến mức đó, con người vẫn phải có một chút lý trí mới được, nếu là tôi, tôi sẽ vừa chạy vừa đánh xong trận này.”

“…”

Hai người này nói xong, một giây sau, nhận được thông báo bạn bè rời khỏi trò chơi.

Trên giường truyền đến một chút động tĩnh.

Trì Diệu chống tay xuống giường, không cần đi bằng thang leo bên cạnh, chân cậu dài, trực tiếp trèo xuống từ bên trái: “Tôi đi ra ngoài một chuyến.”

“? ”

“Giờ này rồi mà cậu còn muốn đi ra ngoài?”

“Cậu định làm gì?” Hơn nữa cửa của khu huấn luyện quân sự cũng đã đóng, không cho bất kỳ ai ra khỏi nơi này.

Trì Diệu đẩy cửa phòng ngủ, trực tiếp đi ra ngoài.

–

Trong phòng ngủ của Lâm Chiết Hạ yên tĩnh gần hai mươi phút.

Tất cả mọi người đều cố gắng đi vào giấc ngủ để chống lại cơn đói, nhưng hai mươi phút sau, phòng ngủ yên tĩnh đột nhiên vang lên một tiếng “ọt ọt”.

Trần Lâm mở mắt ra: “Bụng tớ kêu rồi.”

Đường Thư Huyên cũng mở mắt ra: “Căn bản không ngủ được.”

Không biết là ai đi đầu, mấy người bởi vì tiếng bụng kêu kia mà cười một tràng, hoàn toàn không còn tâm tư ngủ.

Lâm Chiết Hạ cũng cười mất nửa ngày.

Lúc này, màn hình điện thoại di động đặt bên cạnh gối bỗng nhiên sáng lên.

Là một thông báo có tin nhắn mới.

Cô mở điện thoại ra, thấy Trì Diệu chỉ gửi tới hai chữ:

[Xuống lầu.]

Xuống cầu thang?

Hay đi xuống tòa nhà nào?

Phản ứng đầu tiên của cô là cảm thấy khó hiểu.

Khu tập quân sự có quy định nghiêm ngặt, ký túc xá tắt đèn không được phép ra ngoài.

Hơn nữa đêm hôm thế này…

Đi xuống lầu để làm gì?

Nhưng với sự hiểu biết của cô về Trì Diệu, tuy rằng cậu thường xuyên không làm người, nhưng không có khả năng tùy tiện gửi tin nhắn này cho cô để đùa giỡn.

Vì thế Lâm Chiết Hạ lên tiếng hỏi những người khác: “Cửa dưới tòa nhà của chúng ta có khóa không?”

Trần Lâm: “Không khóa đâu, hình như đến 12 giờ mới khóa, sao vậy?”

Lâm Chiết Hạ: “…Tớ có thể sẽ phải đi xuống một chuyến.”

Nói xong, cô đứng dậy thay quần áo, sau đó cầm điện thoại di động, giống như một tên trộm rất nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ đi ra ngoài, trước khi đóng cửa còn để lại một câu: “Các đồng chí, nếu tớ không may không thể trở về, các cậu phải nhớ rõ, hung thủ chính là Trì Diệu lớp 10-1.”

Vào lúc này, cho dù là hành lang tòa nhà hay đại sảnh dưới lầu đều không bật đèn, chỉ có mấy ngọn đèn đường bên ngoài sáng lên, ánh đèn yếu ớt phủ lên bốn phía tòa nhà.

Lâm Chiết Hạ mặc áo ngủ rộng thùng thình, phía dưới mặc một cái quần rộng màu lam lục.

Cách ăn mặc này vô cùng tự nhiên, không chút cầu kì.

Sau khi cô đi ra ngoài thì nhìn bốn phía xung quanh, ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy.

Lối đi trước lầu ký túc xá trống rỗng, bên cạnh kí túc xá của nam sinh cũng đã tắt đèn, căn bản không có người.

[Tốt nhất là cậu,]

[Đừng có mà đùa giỡn với tôi.]

[Bằng không thì cậu chết chắc.]

Lâm Chiết Hạ ngồi xổm, từng chữ từng chữ hung ác gõ lên màn hình điện thoại.

[Tôi sẽ cho cậu không nhìn thấy mặt trời ngày mai.]

[Tôi sẽ giết người.]

[Tôi! Thực sự!! Có thể giết người!!!]

Cô còn không dám đứng gần nơi có nguồn sáng, sợ bị các thầy tuần tra nhìn thấy, chỉ có thể ngồi xổm bên cạnh tòa nhà.

Xung quanh tối tăm, đầy muỗi.

Sau khi cô ngồi xổm vỗ chết hai con muỗi, Trì Diệu trả lời lại tin nhắn.

Lần này vẫn là mấy chữ ngắn gọn: [Quay đầu lại.]

Phía sau ký túc xá là một bức tường, bao quanh toàn bộ khu vực huấn luyện quân sự.

Lâm Chiết Hạ nhìn câu [Quay đầu lại] này, sửng sốt một chút, một phỏng đoán có chút khó tin xuất hiện.

Cô quay đầu lại, trong bóng tối này, nhìn thấy một bóng người không rõ ràng, bóng người kia đang từ bên ngoài tường trèo vào, bóng người đó giẫm lên mép tường, một giây sau, với ưu thế chiều cao dễ dàng đáp xuống đất.

Chờ cho đến khi cậu thiếu niên đến gần cô mới thấy rõ, trong tay người nọ còn mang theo một túi nilon.

"…Trì Diệu?"

"Sao cậu lại trèo tường vào đây." Lâm Chiết Hạ hoàn toàn không ngờ tới Trì Diệu sẽ xuất hiện trước mặt cô theo cách này, cô duy trì tư thế ngồi xổm, khiếp sợ ngẩng đầu nhìn cậu, "Cậu lén trốn ra ngoài Đánh nhau, gây lộn với người khác sao?"

Gió vào ban đêm khác với ban ngày, mang theo chút mát mẻ.

Trì Diệu "Ừ" một tiếng: "Tôi đi ra ngoài đánh nhau."

“Tâm tình không tốt, ngứa tay, chỉ muốn tìm một cái bao tải đánh một trận.”

Lâm Chiết Hạ há miệng: “Vậy cậu đã đánh mấy người?”

Trì Diệu lãnh đạm: “Ba, bốn người.”

Lâm Chiết Hạ: “Đánh thắng không?”

Trì Diệu: “Không thắng thì bây giờ tôi nên ở bệnh viện rồi.”

“Đánh thắng cũng chưa chắc đã ở chỗ này.” Lâm Chiết Hạ khiếp sợ, chút lý trí còn sót lại, “Có khi phải vào cục cảnh sát…”

Trì Diệu không tiếp tục nói chuyện này với cô nữa, cậu tới gần như bố thí ném túi nilon trong tay cho cô.

Lâm Chiết Hạ thiếu chút nữa dùng mặt đón lấy, túi nilon kia ném thẳng vào lòng cô.

Trời quá tối, hơn nữa phương thức xuất hiện của Trì Diệu quá đặc biệt, cô vẫn không chú ý tới chiếc túi này, càng không thấy rõ trong túi chứa cái gì.

Lúc này cô ôm túi, ngược lại đã thấy rõ.

Bên trong đều là đồ ăn, có bánh quy sữa cô thích ăn, bánh mì sữa bò, hai túi kẹo, đương nhiên trong đó, bắt mắt nhất vẫn là mấy hộp mì thịt bò trong mộng của cô.

Lâm Chiết Hạ ôm đống đồ ăn này, hỏi: “Không phải cậu đi đánh nhau sao.”

“Đánh được một nửa thì có người khóc lóc cầu xin tôi tha cho bọn họ,” Trì Diệu nói, “Mua một đống đồ vô dụng này hối lộ tôi.”

Lâm Chiết Hạ có chậm chạp đến đâu cũng phản ứng lại, hiểu được Trì Diệu nói "đánh nhau" là lừa gạt cô.

Cô có một cảm giác choáng váng khi hạnh phúc đột nhiên đến quá đột ngột.

Lúc nhìn về phía Trì Diệu cũng cảm thấy người này hôm nay, thuận mắt lạ thường.

Lâm Chiết Hạ không có bủn xỉn với lời khen ngợi của mình: "Tôi xin lỗi vì những gì đã nói mấy ngày trước, quả thật cậu lớn lên đẹp trai như Phan An, khuôn mặt anh tuấn của cậu khiến trời đất nghe thấy cũng biến sắc, có thể nói là kinh thiên động địa, quỷ thần cũng phải khóc thét, lúc trước tôi là bởi vì quá ghen tị với cậu, cho nên mới nói cậu trông tầm thường."

** Phan Nhạc, tên tự là An Nhân, đời sau quen gọi là Phan An, người Trung Mưu, Huỳnh Dương. Ông nổi tiếng là một nhà văn thời Tây Tấn và được mệnh danh là đệ nhất mỹ nam Trung Quốc, đứng trên cả Lan Lăng Vương, Tống Ngọc và Vệ Giới. Người dân Hà Dương dành tặng danh xưng "Hoa huyện lệnh" cho ông, ý chỉ người còn đẹp hơn hoa.*

"Ngày tôi nổi điên khen cậu là đại soái ca, thật ra là nhịn không được nói ra tiếng lòng của mình, lại ngượng ngùng không dám thừa nhận."

Cô nói tiếp, hướng về phía Trì Diệu giơ lên một ngón tay cái.

"Ghen tị, là sự ca ngợi cao nhất của tôi dành cho cậu."

Trì Diệu: "Tiếp tục đi."

Lúc này tâm tình Lâm Chiết Hạ vô cùng tốt, đừng nói là nịnh hót một đoạn, cho dù bắt cô nịnh cả đêm cũng được.

"Tôi cũng có thể chuyển sang tiếng Anh."

Đèn đường khiến bóng hai người hắt dài trên đường.

Lâm Chiết Hạ vất vả mà bắt đầu nói tiếng Anh: “Im sorry about…Ấy, I say you ugly.”

Trì Diệu: “Ngữ pháp sai rồi.”

Lâm Chiết Hạ: “Ồ, tiếng Anh của tôi không tốt lắm, nếu không thì thôi…”

Cô tưởng rằng nếu cậu không muốn nghe thì phiên bản tiếng Anh dừng lại ở đây là được rồi.

Nhưng mà Trì Diệu lại không dễ dàng buông tha cho cô như vậy: “Nếu cậu đã không kiềm chế được tình cảm muốn khen ngợi tôi như vậy…”

“Sau khi trở về, viết một bài viết tiếng Anh không ít hơn ba trăm chữ gửi cho tôi.”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Sao lại có thể có người, đối với đoạn văn ngợi ca nhan sắc của bản thân mình…

Lại tiếp nhận được

Một cách thản nhiên như vậy???

- -----oOo------

Chương 9

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Trước khi tạm biệt Trì Diệu, Lâm Chiết Hạ ôm đống đồ ăn vặt một lần nữa long trọng cảm ơn: “Sau này nếu có việc gì cứ nói với tiểu đệ đây, chỉ cần không phạm pháp, có phải nhảy vào dầu sôi lửa lỏng tiểu đệ cũng không chối từ.”

Trì Diệu rũ mắt: “Còn gì nữa?”

Lâm Chiết Hạ kìm nén sự cạn lời trong nội tâm: “Còn có bài tập nhỏ tôi sẽ viết, chỉ có ba trăm chữ ấy mà, chuyện nhỏ, tôi chỉ sợ ba trăm chữ không đủ để thể hiện hết được khí chất rạng ngời của cậu thôi.”

Sau khi Trì Diệu rời đi, Lâm Chiết Hạ rón ra rón rén quay về phòng ngủ.

Cô đứng ở cửa phòng, thanh thanh giọng, “Các đồng chí, tôi về rồi đây, xem xem tôi mang gì về này.”

Trần Lâm nghe thấy giọng cô, ngồi dậy, cô nhướn đầu ra, nhìn thấy Lâm Chiết Hạ như ma, một tay cầm điện thoại có mở đèn flash, tay còn lại giơ cao hộp mì tôm lên: “…”

Lâm Chiết Hạ đã bày sẵn tư thế nhưng đợi cả nửa ngày cũng không thấy Trần Lâm có phản ứng gì.

Không có sự hồ hởi phấn khỏi như trong dự đoán của cô, Trần Lâm bình tĩnh nằm xuống: “Tớ đang nằm mơ.”

Đường Thư Huyên cũng bị động tĩnh từ phía hai người làm thức giấc, cô mở mắt ra, hai giây sau lại nhắm mắt lại: “Thật không dễ dàng gì tới mới ngủ được mà lại mơ thấy mì ăn liền.”

Lâm Chiết Hạ: “….”

“Đây không phải là nằm mơ,” Lâm Chiết Hạ véo vành tai Đường Thư Huyên, “Dậy đi…Chúng ta có đồ ăn ăn rồi.”

Vài phút sau.

Sáu người ngồi vây quanh một chiếc bàn được đặt giữa căn phòng, trên bàn có bày vài hộp mì ăn liền.

Trần Lâm: “Tớ sống lại rồi.”

Đường Thư Huyên: “Đời này, thứ ngon nhất tớ từng ăn chính là mì ăn liền tối nay.” Nói xong, cô ấy lại hỏi: “Trì Diệu cho cậu sao?”

Lâm Chiết Hạ bóc vỏ chiếc bánh mì vị sữa, từ từ nhai: “Ừm, cậu ấy trèo tường ra ngoài mua.”

“Không ngờ có những lúc cậu ấy cũng có hành động giống con người,” Đường Thư Huyên nói, “Tớ đơn phương hoà giải với Trì Diệu rồi.”

Mì đã được úp xong, Đường Thư Huyên mở nắp hộp ra, “Nhưng mà cậu ấy đối tốt với cậu thật đấy, trèo tường ra ngoài mua đồ ăn cho cậu, tình cảm của hai cậu thật sâu đậm.”

“Cũng bình thường thôi.” Lâm Chiết Hạ lại chưa từng nghĩ đến điều này. Cô và Trì Diệu ở cạnh nhau, cho dù là cãi cọ hay Trì Diệu lúc lúc lại ‘bố thí’ lòng tốt cho cô kiểu này, cô đều đã quen với nó.

Hơn nữa, cũng không phải là cho không. Cái giá trả cho cậu ấy là bài tập tiếng Anh ba trăm chữ.

Rất nhanh sau đó lại có người nói: “Dù sao cũng đã quen nhau nhiều năm như vậy rồi, chẳng khác người nhà là bao, như thế cũng là bình thường.”

Mấy người ăn uống no nê xong cùng thu dọn lại đống hỗn độn trên bàn, đến lúc này, đêm nay mới thực sự trở nên bình lặng.

Sau khi mọi người đều ngủ, Lâm Chiết Hạ trốn trong chăn vắt não viết bài.

Năm mươi chữ đầu tiên cô còn có thể miễn cưỡng viết ra được, nhưng sau đó quả không nhịn được cơn buồn ngủ, kèm theo đó kho từ vựng tiếng anh của bản thân không được dồi dào cho lắm, vì vậy cô mở web dịch của Baidu ra.

Dịch: [Cậu thật đẹp trai quá đi mất, trước giờ tôi chưa từng gặp qua người nào đẹp trai như vậy.]

Dịch: [Vẻ đẹp trai của cậu, vô cùng bắt mắt, rực rỡ chói loá, khí thế không thôi…]

Miễn cưỡng nhét thêm vài dòng vào cho đủ chữ, Lâm Chiết Hạ đang định đi ngủ thì đột nhiên nhớ đến câu ‘Chẳng khác người nhà là bao’ của bạn cùng phòng.

Cô đột nhiên cảm thấy, thực ra cô và Trì Diệu còn thân thiết hơn cả người thân.

Có những lời không thể nói với Lâm Hà, cô có thể nói cho Trì Diệu nghe một cách dễ dàng.

Có những lời không thể kể với bạn bè, nhưng Trì Diệu lại là đối tượng chia sẻ vô cùng thích hợp.

Bao gồm cả những cảm xúc không biết bắt nguồn từ đâu.

Lúc không vui, cô có thể mắng Trì Diệu.

Lúc vui, mặc dù Trì Diệu thường hắt cho cô thau nước lạnh, nhưng cô vẫn có thể vui vẻ với cậu.

Lâm Chiết Hạ nghĩ đến đây, lương tâm đột nhiên trỗi dậy, ở sau bài văn tiếng anh gõ thêm một câu 'Chúc ngủ ngon' kèm theo nhãn dán vô cùng quê mùa, hình ảnh một bông hoa nở giữa màn hình, sau đó ở giữa bông hoa ấy hiện lên dòng chữ, 'Bạn của tôi'.

–

Năm ngày tập quân sự, rất nhanh sau đó đã phải đếm ngược thời gian kết thúc.

Nhóm Lâm Chiết Hạ vẫn đang luyện tập động tác diễu hàng theo đội ngày hôm qua vẫn chưa làm tốt, nam nữ được chia thành hai hàng, đi đi đi lại, sĩ quan yêu cầu phải đi thành một đường thẳng.

Trong thời gian nghỉ ngơi, nhóm nữ sinh đi đến phía bóng cây uống nước.

Trần Lâm nhìn về phía sân vận động: "Sĩ quan huấn luyện của chúng ta sao lại rời đi vậy?"

Đường Thư Huyên: "Tớ cũng không biết nữa, sĩ quan huấn luyện của các lớp khác cũng không ở đây, chắc là đi họp rồi."

Lâm Chiết Hạ không để ý: "Chắc là phổ cập hoạt động mới rồi, nghe nói ngày cuối sẽ có tiết mục biểu diễn của các sĩ quan, không phải sao?"

Trần Lâm gật gật đầu: "Chắc là vậy."

Tất cả mọi người đều tưởng rằng có thể sẽ được phổ biến về hoạt động mới.

Nhưng mà họ lại không ngờ rằng trước giờ tập luyện buổi chiều, họ không được tự tập luyện như trước đó nữa mà bị gọi qua tập trung.

Tất cả các lớp lại tập trung lại dưới bục sân khấu giống như ngày đầu tiên đến đây vậy.

Tiết trời nóng nực, ngay cả ngọn gió cũng ngừng thổi.

Có thể là do thời tiết quá oi bức, mí mắt phải của Lâm Chiết Hạ bỗng khẽ run lên.

Tổng sĩ quan đứng trên bục phát biểu, biểu cảm vô cùng nghiêm khắc, ông cầm micro, liếc qua nhóm học sinh phía dưới trước, sau đó mới nói: “Tối hôm qua khi thầy giáo trực ban kiểm tra camera thì nhìn thấy có người trèo tường ra ngoài.”

“Buổi tối khoảng mười rưỡi, người mặc quần áo đen, khá cao, vóc dáng không tồi kia, tôi hy vọng cậu có thể tự đứng ra chủ động thừa nhận, nhưng vậy còn dễ nói chuyện, đợi tôi tìm được cậu rồi thì chuyện sẽ không còn dễ giải quyết như vậy nữa.”

Dưới khán đài vốn là một mảnh yên lặng bỗng xôn xao lên.

Khu tập quân sự quản rất nghiêm khắc, không ai ngờ rằng sẽ có người có thể trèo tường ra ngoài.

Càng không ngờ rằng, thực sự đã có người làm vậy.

Lâm Chiết Hạ nghe thấy hai câu này, trái tim và mi mắt cùng run lên.

Trần Lâm nhỏ giọng: “Không phải là Trì Diệu đấy chứ.”

Lâm Chiết Hạ hy vọng không phải là cậu ấy.

Nhưng mà ngoài cậu ấy ra, hình như cũng không tìm được người thứ hai giống với những đặc điểm miêu tả trên.

“Nếu đã chưa tìm được xem người này là ai ngay, vậy chắc là do camera ghi lại không rõ,” Lâm Chiết Hạ dụng giọng điệu nhẹ nhàng nói, “Hơn nữa có lẽ camera cũng không quay đến khu vực gần toà kí túc xá, nếu không họ đã không chỉ tìm một người, mà là hai người mới đúng. Tớ còn rất khẳng định, tối hôm qua tớ mắc chiếc quần ngủ hình hoa, vô cùng bắt mắt.”

Lâm Chiết Hạ thầm nói trong lòng, nếu camera đã không quay rõ được đối tượng, không chừng chuyện này sẽ cứ vậy mà được cho qua.

Song, khi sĩ quan huấn luyện nhắc nhở học sinh giữ trật tự, nói từ ‘Yên lặng’ xong, phía dưới trở nên tĩnh lặng, có một âm thanh quen thuộc vang lên trong nhóm người: “Là em trèo.”

Giây phút thiếu niên bước ra từng hàng ngũ, tất cả mọi người đều không khỏi nhớ tới ngày đầu tiên đến đây.

Chỉ là khi ấy cậu là đại diện học sinh, còn bây giờ lại biến thành ‘kẻ trèo tường’.

Sĩ quan huấn luyện cũng hơi sững sờ: “Cậu trèo tường ra ngoài làm gì?”

Trì Diệu bước đến trước bục phát biểu, nói: “Hóng gió ạ.”

“….”

Sĩ quan nhìn cậu: “Không nhìn ra được, tay chân cậu cũng khá nhanh nhẹn hoạt bát đấy.”

“Cũng bình thường ạ,” Trì Diệu nói, “Tường cũng không cao lắm.”

Đại diện học sinh và kẻ trèo tường lại là cùng một người, hiện thực này khiến cho sĩ quan bị đả kích không thôi, khiến khi răn rạy không phát huy được năng lực thực sự của mình.

Tổng giáo quan: “Cậu có biết quy định không được tự ý ra ngoài này

không? Có chuyện gì mà nhất định phải ra ngoài, chiều nay cậu tạm dừng luyện tập, chạy quanh sân vận động hai mươi vòng, tối nay viết bản kiểm điểm rồi giao cho tôi. Được rồi, tất cả các em giải tán."

"Lâm Chiết Hạ," Sĩ quan phụ trách lớp 10-7 dẫn lớp đi tập luyện, khi quay đầu nhìn thấy trong hàng có người đang thất thần, "Ngây người ra đó làm gì, đi thôi."

Lâm Chiết Hạ chỉ đành chậm chạp đi theo, lúc này đầu cô vẫn đang vang lên câu 'Hai mươi vòng' kia.

Hai mươi vòng.

Dưới thời tiết như thế này, chạy hai mươi vòng.

Cô đột nhiên cảm thấy mì ăn liền tối qua bỗng không còn ngon một chút nào nữa.

Buổi chiều các lớp luyện tập, chỉ có Trì Diệu cởi áo khoác đồng phục bên ngoài ra để chạy quanh sân vận động.

Trước đó Lâm Chiết Hạ bảo cậu nhớ mua kem chống nắng nếu không sẽ bị cháy nắng, thực ra câu nói ấy chỉ là lời nói đùa. Cho dù có dãi nắng vài ngày, màu da của thiếu niên trên sân vận động vẫn rất trắng, chắc là cậu cảm thấy khá nóng, vừa chạy vừa đưa tay cởi áo khoác đồng phục và mũ xuống.

Sau đó khi đi ngang qua lớp cậu, ném chúng cho một bạn nam khác, là người lần trước đưa nước cho cậu ở sân bóng rổ.

Mỗi người đều đứng tại khu vực hoạt động của lớp mình, đứng thành một hàng ngũ trước, sau đó luyện tập đi thẳng.

Trước đó Lâm Chiết Hạ vẫn luôn luyện tập không tồi, nhưng lúc này bởi không nhịn được mà liếc nhìn người đang chạy trên sân, nên động tác tay chân lệch nhau, hoặc là sai lệch động tác so với những người khác.

Bên cạnh có người thầm thì: “Vẫn đang chạy à.”

“Mấy vòng rồi vậy?”

“Bốn, năm vòng rồi, còn mười mấy vòng nữa.”

“….”

Buổi tập luyện kết thúc, trong giờ nghỉ giải lao, Trần Lâm cũng cảm thấy tội lỗi đầy mình: “Tớ cảm thấy khá có lỗi.”

Đường Thư Huyên: “Tớ cũng vậy.”

Trần Lâm: “Nhưng mà sao cậu ấy phải thừa nhận vậy? Dù sao camera cũng không rõ.”

Người vẫn đang trầm mặc là Lâm Chiết Hạ lại hiểu được nguyên nhân Trì Diệu thừa nhận, mở miệng nói: “Bởi vì không muốn ảnh hưởng đến việc mọi người luyện tập, cậu ấy vẫn luôn là người dám làm dám nhận. Hơn nữa, nếu không tìm được người có thể sĩ quan sẽ tra camera từ góc khác nữa.”

Đường Thư Huyên: “Camera từ góc khác…Vậy cậu không phải cũng….”

Lâm Chiết Hạ không tiếp lời nữa. Cô nhìn qua sân vận động, sau đó đột nhiên đứng dậy.

Tổng sĩ quan không cần phải tự mình dẫn dắt, công việc của ông là đứng ở một bên quan sát.

Ông đang đi đến kiểm tra tình hình, từ phía xa xa có một nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa chạy tới.

Gương mặt trắng trẻo của nữ sinh nhuốm đầy mồ hôi, th0 dốc nói: “Sĩ, sĩ quan.”

Tổng sĩ quan hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Thực ra lòng Lâm Chiết Hạ có chút thấp thỏm.

Nhưng nghĩ đến hai mươi vòng, vẫn cố gắng lấy dũng khí mở miệng: “Báo cáo sĩ quan, em muốn chủ động thừa nhận hành vi phạm lỗi, thực ra tối qua người trèo tường….”

Tổng giáo quan: “Sao vậy?”

Lâm Chiết Hạ: “Là em.”

Tổng giáo quan trầm mặc.

Ông trầm mặc một hồi lâu, lâu đến nỗi khiến Lâm Chiết Hạ tưởng rằng liệu có phải ông đang nghĩ nên phạt cô như thế nào hay không.

Song,

“Chiều cao của em không thể làm được,” Tổng giáo quan trầm mặc xong nói, “Em trèo tường như thế nào? Bây giờ em thử không dùng thang trèo cho tôi xem.”

Lâm Chiết Hạ: “….” Quả thực, cô không trèo được.

Tổng giáo quan: “Hơn nữa vốn dĩ em định giải thích cho việc trèo tường ra người như thế nào?”

Dù sao lời nói dối vừa bắt đầu cũng đã bị vạch trần, cô chỉ đành thành thật nói: “Em đến có chút vội, tạm thời vẫn chưa kịp nghĩ ra lý do.”

Tiếp đó, cô thử nói về việc đồ ăn vặt: “Nhưng quả thực việc trèo tường có liên quan đến em, là vì em nên mới…”

Tổng sĩ quan cảm thấy buồn cười, cắt ngang lời cô: “Được rồi, em không

cần phải nói nữa.”

Lâm Chiết Hạ: “Thực sự là em, tối hôm qua em…”

Tổng sĩ quan: “Tôi biết.”

Lâm Chiết Hạ còn chưa nói xong, không biết tổng sĩ quan đã biết điều gì: “?”

“Thời thanh xuân ấy mà, chút tâm tư nhỏ của nữ sinh bọn em tôi đều hiểu được.”

Lâm Chiết Hạ sửng sốt: “Không phải ạ…”

Tổng sĩ quan: “Nhưng cho dù có thích một người cũng không được như vậy.”

Lâm Chiết Hạ: “Thực sự không phải vậy…”

“Tuổi này của em nên tập trung vào việc học tập,” Cuối cùng sĩ quan nói, “Lời hôm nay tôi sẽ coi như không nghe thấy, em về hàng tập luyện đi.”

Lâm Chiết Hạ không có cách nào biện bạch được.

Không chỉ không giúp Trì Diệu giải thích được, chia sẻ hình phạt với cậu, hơn nữa còn úp cho Trì Diệu cái danh kẻ theo đuổi không não điên cuồng.

Cô về lại khu lớp mình, tiếp tục tập luyện.

Sau đó trong giờ giải lao tiếp theo, cô chạy qua đưa nước cho Trì Diệu.

Cô chạy bên cạnh Trì Diệu, cùng cậu chạy một đoạn: “Cậu còn chạy được nữa không, có muốn uống chút nước không?”

Trì Diệu cầm lấy chai nước trên tay cô, uống vài ngụm sau đó đưa qua.

Mồ hôi trên trán nhuộm ướt mái tóc cậu, giọng nói có chút hổn hển: “Có hai mươi vòng, không mệt như cậu nghĩ.”

Lâm Chiết Hạ: “Vậy cậu đừng có thở hổn hển như vậy.”

Trì Diệu: “Cậu bảo tôi đừng thở luôn đi.”

Trong lúc nói chuyện, hai người chạy được gần nửa vòng.

Lâm Chiết Hạ có chút tự trách: “Đều tại tôi.”

Trì Diệu không chút khách sáo, không có giằng co: “Cậu biết là tốt.”

Thái độ không chút khách sáo này của cậu lại làm tan biến đi sự áy náy trong lòng Lâm Chiết Hạ.

Lâm Chiết Hạ cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, quay lại phương thức nói chuyện hàng ngày: “Nhưng tôi cảm thấy cậu cũng có một phần trách nhiệm, con người cậu không thích hợp để làm chuyện tốt cho lắm, tối qua cậu nên để tôi chết đói trong phòng mới đúng.”

“Cậu nói đúng,” Trì Diệu cười, “Nếu có lần sau, nhất định tôi sẽ để cậu chết đói.”

Lâm Chiết Hạ lại nói: “Thực ra vừa rồi tôi đã chủ động đi tìm sĩ quan nói rằng mình mới là người trèo tường, vốn dĩ muốn chạy vài vòng cho cậu, nhưng ông ấy không tin tôi.”

Trì Diệu: “Cậu cao thêm 20cm nữa rồi đi tìm ông ấy thì may ra còn có chút hy vọng.”

“…”

Lâm Chiết Hạ cầm chai nước, cố gắng nói với bản thân mình, chỉ bằng hai mươi vòng chạy này, cho dù cậu có gọi cô hai mươi lần là đồ lùn, cô cũng không được tức giận.

May là sĩ quan không có bi3n thái như vậy, khi Trì Diệu chạy được sáu vòng, sĩ quan gọi cậu quay lại, để cậu chạy nốt số vòng còn lại vào buổi tối.

Sau đó đợi đến chiều tối…

Trên sân vận động lại không thấy bóng hình kia.

Lâm Chiết Hạ kìm nén sự ngại ngùng mà đi tìm tổng sĩ quan một lần nữa: “Sĩ quan, cho em hỏi là Trì Diệu đã chạy xong chưa ạ?”

Tổng sĩ quan lại dùng ánh mắt thể hiện việc ông rất hiểu để nhìn cô: “Cậu ấy ở phòng y tế.”

Lâm Chiết Hạ lập tức hoảng sợ, lần này cô không có trí óc đi hiểu ánh mắt kia của sĩ quan, khi mở lời giọng có chút run: “Phòng y tế?”

Tổng giáo quan ‘Ừ’ một tiếng, đang định tiếp tục nói với cô điều gì đó.

Nhưng nữ sinh trước mắt lại giống như mất hồn vậy, ông còn chưa kịp tiếp lời nói xong, một giây sau nữ sinh đã chạy về phía phòng y tế.

Ông lắc lắc đầu, lại cho rằng bản thân mình rất hiểu: “Học sinh bây giờ cũng thật là…”

Phòng y tế ở bên cạnh nhà ăn.

Vài trăm mét ngắn ngủi nhưng Lâm Chiết Hạ lại cảm thấy thật dài.

Thực ra ngay từ khi cô nghe được cậu phải chạy hai mươi vòng đã bắt đầu cảm thấy lo lắng, vì vậy mới cố gắng lấy dũng khí đi hỏi xem có thể chạy phụ cậu vài vòng hay không…

Bởi vì, chỉ có mình cô biết, trước đây trạng thái sức khoẻ của Trì Diệu không được tốt lắm.

‘Trước đây’ là chỉ chín năm trước.

Cô như chạy xuyên qua cơn gió nóng nực của mùa hạ, giống như xuyên qua cơn gió ấy, bước vào một mùa hạ khác.

Mùa hạ chín năm trước, cái oi bức đến khó chịu, bên tai là tiếng ve rả rích.

Năm bảy tuổi Lâm Chiết Hạ cùng Lâm Hà bước xuống xe, chiếc xe dừng ở đầu ngõ, đầu ngõ được lát đầy gạch, viên gạch màu xám xanh bị ánh nắng chiếu phát bỏng.

Nguỵ Bình lấy đồ đạc trên xe xuống.

“Hạ Hạ,” Lúc ấy Lâm Hà trẻ hơn bây giờ rất nhiều, bà xoa đầu cô, hơi quỳ xuống nói, “Đây là nơi về sau chúng ta sẽ cùng sinh sống.”

Lâm Chiết Hạ nắm chặt gấu bông trên tay, không có tiếp lời.

Lúc ấy cô cũng không giống với bây giờ.

Năm bảy tuổi Lâm Chiết Hạ cao hơn bạn bè đồng chăng lứa, cô rất gầy, trên mặt không có nhiều cảm xúc, đôi mắt to tròn chứa đầy sự phòng bị.

Cô giống như một chú nhím nhỏ.

Nguỵ Bình kéo hành lý qua, cũng cười với cô.

Cô cầm gấu bông, quay đầu đi. Lúc này cô chú ý đến tấm biển bên đường, vì vậy ra sức ngẩng đầu nhìn.

“Đường Ngõ Nam”

Nơi này vô cùng lạ lẫm với cô.

Người chú họ Nguỵ ấy cũng rất lạ lẫm, tất cả đều xa lạ.

Lâm Hà nói với cô: “Trong nhà hơi bừa bộn, phía sau còn có hai xe của công ty chuyển nhà nữa, nhân viên còn phải gỡ hàng, chuyển đồ qua lại, con ngồi ở bên này trước được không? Đợi chuyển nhà xong rồi vào.”

“Vâng.” Lâm Chiết Hạ đáp một tiếng.

Vì thế cô ôm chiếc gấu bông cũ ngồi lên bậc cầu thang của toà nhà bên cạnh nhìn mọi người chuyển đồ.

Ánh mặt trời vô cùng chói mắt.

Cô nhìn một hồi lâu.

Sau lưng đột nhiên truyền tới tiếng mở khoá cửa, ‘cạch’ một tiếng.

Cô quay đầu nhìn, ngược theo ánh nắng, cô nhìn thấy một cậu bé cao khoảng bằng cô, làn da trắng đến nỗi nhìn nhợt nhạt, trông không được khoẻ mạnh cho lắm, màu môi rất nhạt, trong khi những bạn cùng tuổi vẫn còn đôi má mũm mĩm, ngũ quan của cậu đã rất sắc nét.

Chiếc cằm gầy, mặt mũi ưa nhìn, nhưng nhìn có vẻ như đang ốm đau.

- -----oOo------

Chương 10

- ----------

“Ma ốm”

Editor: Đá bào

Beta: Gió

Bây giờ nghĩ lại, khi còn nhỏ Lâm Chiết Hạ cũng từng bị gương mặt này mê hoặc.

Nhưng thời gian đó không vượt quá mười giây.

Bởi vì mười giây sau, người này dùng giọng điệu như muốn đánh nhau mà mở miệng.

“Cậu,” Cậu cúi xuống và nói, “Chắn đường rồi.”

“……”

“Tránh ra.”

Trong nháy mắt Lâm Chiết Hạ cảm thấy khuôn mặt này, bộ dạng này, thật ra cũng không đẹp như vậy.

Tính cách của cô lúc đó và bây giờ rất khác nhau, khi ấy cả người vô cùng bén nhọn.

Nếu như người này có thể nói được mấy lời tử tế, cô sẽ cảm thấy việc mình ngồi ở đây chắn đường của người khác là một chuyện vô cùng đáng ngượng.

Nhưng người trước mắt này lại thờ ơ mà thốt ra chữ ‘Lăn ra mau’.

Lâm Chiết Hạ cũng không cho cậu sắc mặt tốt: “Có phải dù chỉ là một câu tốt đẹp cậu cũng không nói được đúng không.”

Thiếu niên đáp: “Tôi đang nói tiếng người, cậu nghe không hiểu sao?”

“Tiếng người tôi nghe hiểu,” Lâm Chiết Hạ xụ mặt, “Nhưng vừa rồi tiếng chó sủa kia tôi nghe không hiểu.”

Bởi vì Lâm Chiết Hạ cũng bày ra cái thái độ “thiếu đánh”, hai người cứ như vậy ở trước cửa tòa nhà lao vào giằng co.

“Tôi nói lại một lần nữa, tránh ra.”

“Tôi không cho, có bản lĩnh thì cậu bước qua đây.”

“Bệnh thần kinh.”

“Vậy cậu cẩn thận một chút, lúc tôi phát điên sẽ cắn người.”

…

Lần đầu tiên cô và Trì Diệu gặp nhau, không hề vui vẻ.

Hai người rất ấu trĩ mà đối đầu hơn mười phút, khiến Lâm Hà chú ý tới sự việc bên này, cất cao giọng hỏi: “Hạ Hạ, làm sao vậy? Lại đây, mau vào nhà đi.”

Lâm Chiết Hạ đáp lại một tiếng.

Cô đáp xong, cảm thấy việc này không thể cứ như vậy mà cho qua, vì thế

trước khi đi lạnh lùng nói: “Đánh một trận đi. ”

“Mười hai giờ trưa ngày mai, tôi ở đây chờ cậu.” Lâm Chiết Hạ rất oai dũng mà dùng giọng nói non nớt học theo người ở trên TV để khiêu chiến, “Không tới là chó con.”

Buổi chiều cùng ngày, thời tiết thay đổi đột ngột, gió bão đột nhiên thổi tới.

Cũng may trận gió mạnh này tới nhanh mà đi cũng nhanh, sáng sớm hôm sau ngoài trời lại hửng nắng.

Lâm Chiết Hạ vô cùng trịnh trọng đợi đến trưa ngày hôm sau.

Cô thậm chí còn ăn thêm nửa bát cơm trước khi tới chỗ hẹn.

“Khẩu vị không tệ nha.” Ngụy Bình cười cười nói, “Vốn dĩ chú còn lo lắng con sẽ không quen.”

Lâm Chiết Hạ đặt chén cơm xuống bàn, nói: “Con ăn no rồi, con đi ra ngoài một chuyến.”

“Con ra ngoài làm gì?” Lâm Hà hỏi.

“…Tắm nắng ạ. ”

Lâm Chiết Hạ ngồi ở cửa tòa nhà của mình, nhìn sang tòa nhà đối diện.

12 giờ.

Tòa nhà đối diện không có ai ra vào.

12:30.

Vẫn không có ai.

1 giờ chiều.

Cánh cửa mở ra, có một ông lão bước ra.

Cô đã đợi đến buổi tối, nhưng không thể chờ được cậu bé kia đến nơi giao hẹn.

Lâm Chiết Hạ không ngờ rằng, cậu thật sự không muốn làm người.

Cậu ta chính là, một con, chó con!

Buổi tối ông lão kia lại ra ngoài vứt rác một chuyến, rất nhanh sau đó đã trở về, Lâm Chiết Hạ nắm lấy cơ hội đi tới hỏi: "Ông ơi, toà nhà chỗ ông có một cậu bé cao bằng cháu, da rất trắng, cháu muốn hỏi hôm nay cậu ấy có ở nhà không ạ?"

Khi đó thân thể ông Vương vẫn còn rất cường tráng, đối với một cô gái nhỏ, hỏi gì đáp nấy: "Có phải là một cậu bé rất đẹp trai hay không?"

Vì tìm người, Lâm Chiết Hạ ép buộc mình gật gật đầu: "Cũng có thể coi là như vậy ạ."

"Đó là tiểu Diệu, thằng bé ở đối diện nhà ông," ông Vương nói, "Giờ cậu bé đang ở trong bệnh viện."

Lâm Chiết Hạ: "Hả? "

Cô còn chưa đánh người, sao đã phải nhập viện rồi.

Ngay sau đó ông Vương lập tức giải thích: "Không phải hôm qua có một cơn bão quét qua hay sao, hình như thằng bé bị cảm lạnh."

"…"

Lâm Chiết Hạ thật sự rất khó để tưởng tượng ra được hình ảnh kia.

Ngày hôm qua còn ở trước mặt cô giẳng co qua lại, thoạt nhìn trông giống

cậu con trai có thể một đánh năm, vậy mà ra ngoài bị gió thổi một chút, một đêm trôi qua đã ngã bệnh rồi ư.

Đây là ‘con ma bệnh’ hay sao.

Lâm Chiết Hạ đang định lén cười nhạo cậu ở trong lòng.

Sau đó chỉ thấy ông Vương lắc đầu, có chút đau lòng nói: “Đứa nhỏ này cũng rất đáng thương, còn nhỏ tuổi như vậy bố mẹ đã thường xuyên vắng nhà, phải ở một mình.”

“Sức khoẻ cũng không được tốt cho lắm, cứ được một khoảng thời gian là lại phải chạy đến bệnh viện, cũng không biết cha mẹ thằng bé nghĩ gì, để con ở nhà một mình mà có thể yên tâm được. Công việc có quan trọng đến đâu cũng không bằng con cái chứ…”

Lâm Chiết Hạ nghe đến đây, bỗng nhiên muốn tha thứ cho cậu.

Lần thứ hai cô gặp Trì Diệu đã là một tuần sau, lúc đó cô đang đi cùng Lâm Hà từ siêu thị trở về.

Một tuần trôi qua, cô vẫn chưa thích nghi được với cuộc sống sinh hoạt mới của gia đình.

Cô xách túi đồ ăn vặt, từ xa nhìn thấy một bóng dáng có chút quen mắt.

Bóng lưng của cậu lúc ấy rất yếu ớt, mặc dù bây giờ là mùa hè, cậu vẫn mặc một chiếc áo khoác chống gió màu đen, đang đứng mở khoá cửa nhà.

Lâm Hà vào nhà trước, Lâm Chiết Hạ suy nghĩ một chút, chạy về phía tòa nhà đối diện.

Cô gọi cậu lại: “Này.”

Bàn tay đang mở cửa của cậu bé dừng lại, mu bàn tay có dấu vết của lỗ kim tiêm vô cùng rõ ràng.

Lâm Chiết Hạ lấy từ trong túi đồ ăn vặt của mình ra một túi bánh quy vị sữa mình thích ăn nhất, nhét vào trong tay cậu: “Cho cậu này.”

Đối phương rõ ràng như muốn nói “Cầm về đi”.

Lâm Chiết Hạ nghiêm mặt nói: “Nghe nói cậu bị bệnh, mau khoẻ lại đi, nếu không tôi không thể đường đường chính chính đánh bại cậu được.”

Đối phương không nghĩ tới cô có thể tìm ra loại lý do này, ngẩn người, vì vậy không kịp trả lại bánh quy cho cô ngay.

Sau tháng đầu tiên chuyển đến con ngõ này.

Lâm Chiết Hạ đánh nhau với người khác một trận.

Trận đánh này vô cùng oanh liệt, trực tiếp làm cho tiểu khu biết tới “uy danh” của cô, lúc ấy cũng bị Lâm Hà lôi cổ về đánh cho một trận, nhưng đối tượng đánh nhau của cô không phải Trì Diệu, mà là Hà Dương.

Ngày hôm đó cô đang đi dạo trong khu phố.

Lâm Hà tìm được một công việc mới ở gần nhà, bà đã ra ngoài đi làm từ sáng sớm, hôm nay Ngụy Bình được nghỉ ở nhà.

Cô không muốn ở trong nhà với Ngụy Bình, ăn cơm xong bèn nói: “Chú Ngụy, cháu ra ngoài đi dạo một vòng đây.”

Ngụy Bình cũng rất luống cuống, ông chưa từng có con, không biết phải tiếp xúc với trẻ con như thế nào, cũng không biết phải làm sao để có được thiện cảm của Lâm Chiết Hạ: “Vậy cháu…Chú ý an toàn, không được ra khỏi khu phố, bên ngoài rất nguy hiểm. ”

Lâm Chiết Hạ gật gật đầu: “Dạ, cháu biết rồi.”

Trong tiểu khu có một sân bóng nhỏ, vào lúc chạng vạng người lớn mới

thường tới đây chơi bóng, buổi tối tan ca hoặc tan học sẽ tụ tập ở chỗ này.

Vào buổi chiều, trên sân bóng chủ yếu là những đứa trẻ chạc tuổi cô.

Khi đó Hà Dương là một cậu nhóc mập mạp, tính cách ngang ngược, tự xưng là "lão đại của tiểu khu này".

Có lẽ là bởi vì rất ngang ngược ấu trĩ, phía sau còn có mấy đứa nhóc đi theo nhận cậu ta làm lão đại.

"Lão đại, bóng cậu đánh lên thật cao."

"Lão đại, cậu đánh đầu chuẩn thật đấy."

"Lão đại! Chúng ta đến quầy ăn vặt mua kem đi!"

"……"

Lâm Chiết Hạ ngồi ở một bên xích đu, cảm thấy đám người này rất trẻ con.

Cô ngồi được một lúc, mặt trời chiếu nắng quá nên chuẩn bị quay về nhà, nghe được có người cuối cùng cũng buông được từ "lão đại" khỏi miệng, nói một câu: "Nhìn kìa…đó có phải là Trì Diệu hay không?"

Cô nhìn qua và thấy khuôn mặt mà mình đã gặp cách đây không lâu.

Làn da trắng bệch đang xách đồ đạc, đi ngang qua con đường bên ngoài sân bóng.

Lúc ấy Hà Dương là một đứa trẻ mập đầu gấu, lấy việc trêu chọc giễu cợt người khác làm niềm vui: "Gọi nó lại đây, bắt nó chơi bóng với chúng ta."

Có người nói, "Cậu ta không thể cầm bóng."

Người khác lại nói: "Cậu ta vẫn luôn bị bệnh, không thể chơi với chúng ta được."

Một đám đông cười cợt thành một tràng.

Hà Dương chống tay lên eo, kiêu ngạo hô: “Tao chỉ muốn thấy nó bị xấu mặt, chắc chắn nó sẽ không biết chơi bóng, đến lúc đó xem xem nó sẽ làm gì. Gọi nó lại đây mau.”

Sau đó, bọn chúng ném quả bóng ra ngoài.

“Bộp” một tiếng, quả bóng vừa vặn đập vào người cậu bé ốm yếu.

Lúc đó Trì Diệu thoạt nhìn quả thật có chút “yếu đuối mong manh”, mùa hè mặc áo khoác, mặt mày thiếu sức sống.

Tuy rằng tính tình người này có vẻ không dễ chọc vào, nhưng vẫn không thể cản được việc có người vì lợi dụng thể chất ốm yếu ấy mà bắt nạt cậu.

Hà Dương: “Thằng ốm yếu bệnh tật kia, đến đây chơi bóng đi, có chơi nổi hay không?”

Cảnh bắt nạt “kẻ yếu” này vô cùng quá đáng.

Khi ấy Lâm Chiết Hạ lập tức muốn nổ tung.

Khi còn bé cô không có ý thức gì về giới tính, còn không biết hai chữ rụt rè viết như thế nào, cũng không hề biết sợ hãi, làm việc gì cũng hoàn toàn dựa vào bản năng.

Vì thế, lúc nghe Hà Dương nói xong, Trì Diệu còn chưa có hành động gì, ngược lại bên cạnh đã có một cô nhóc chưa từng thấy qua lao ra.

Cô bé cùng tuổi che chắn cho Trì Diệu ở phía sau, sau đó nhặt quả bóng trên mặt đất lên, không nói hai lời lại ném bóng về phía bọn nhóc kia.

Bọn chúng đông người, tùy tiện ném một cái cũng có thể đập trúng một đứa trong số đó.

Tên xui xẻo này lại là Hà Dương.

Hà Dương che mặt, suýt chút nữa bị đập cho phát khóc.

Nghĩ đến uy nghiêm khi làm lão đại, cậu ta cố nén cơn đau đớn ở sống mũi lại: “Mày là ai vậy? Tại sao lại đập tao?”

Lâm Chiết Hạ chỉ vào cậu nhóc ốm yếu phía sau: “Tôi, anh trai của cậu ấy.”

“Cậu muốn đánh cậu ấy.” Lâm Chiết Hạ lạnh mặt, nghiêm túc nói, “Thì phải bước qua tôi trước.”

Hà Dương bị mối quan hệ này làm cho ngây ngốc: “Cậu ta có anh từ khi nào vậy?”

Lâm Chiết Hạ: “Cậu không quản được.”

“Mày là nữ,” Hà Dương tuy rằng đầu gấu, nhưng cũng không có đầu gấu đến cực hạn, “Mẹ tao nói không được đánh con gái, mày tránh ra ngay.”

Lâm Chiết Hạ: “Đánh không lại thì cứ nói đánh không lại, đừng tìm cớ.”

“…”

Tối hôm đó, bởi chuyện Lâm Chiết Hạ đánh nhau mà bị Lâm Hà đuổi ra khỏi nhà.

Cô đứng ở cổng tòa nhà và bị phạt đói.

Ngược lại Ngụy Bình không ngừng xin cho cô: “Trời nóng như vậy, cũng đã đứng một tiếng rồi, để con bé vào đi.”

Giọng nói của Lâm Hà trở nên sắc bén: “Cứ để con bé đứng đấy! Ai dạy nó đi đánh nhau với người khác vậy!”

Lâm Chiết Hạ đứng một tiếng đồng hồ, đứng đến chân cũng tê dại mất cảm giác.

Cô chờ giọng điệu của Lâm Hà bình ổn lại, cảm thấy bà chắc không còn đang nhìn chằm chằm mình nữa, mới lén lười biếng một lát, ngồi xuống bậc thang.

Cô vừa ở một bên đấm đấm chân, một bên cảm thán ‘làm anh thật khó’.

Trong khi cô đang thất thần, đột nhiên một bàn tay đẹp cầm túi bánh quy vị sữa bò xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Hơn nữa còn là hãng bánh quy cô thích ăn nhất nữa.

‘Ma ốm’ lạnh mặt, nói chuyện cũng rất kiêu căng, chỉ là lần này cậu tránh mắt đi, không nhìn cô mà cố ý nhìn qua chỗ khác: “Trả cậu.”

Hình như cô và Trì Diệu cũng dần trở nên quen thuộc từ lúc này, tại thời khắc vô cùng đặc biệt trong cuộc đời.

Cảm giác xa lạ do việc nhà mang lại từ giờ phút ấy cũng bắt đầu từng chút từng chút phai dần.

“Lâm Chiết Hạ,” Cô nhận lấy túi bánh quy kia, báo tên mình, “Tên đại ca của cậu. ”

“……”

“Chiết trong từ gấp giấy, Hạ trong từ ngày Hạ, cậu tên là gì?”

‘Ma ốm’ nhịn lại, cuối cùng vẫn nhịn xuống về cách xưng hô “đại ca” kia, không lạnh không nóng ném cho cô hai chữ: “Trì Diệu.”

Lâm Chiết Hạ: “Cậu có cân nhắc đổi tên không? ”

“?”

“Vốn dĩ sức khoẻ đã không tốt rồi lại còn tên là ‘Uống Thuốc*’, nghe không được may mắn cho lắm.

*Cách đọc của từ ‘uống thuốc’ gần giống với Trì Diệu.

“….”

Từ đó về sau cô bắt đầu thường xuyên chạy đến nhà Trì Diệu, nhà cậu không có ai, bớt phải nghe người lớn cằn nhằn bên tai.

Mặc dù Trì Diệu với tính cách khá ‘chó’, có những lúc ở cạnh cậu khiến cô vô cùng tức giận.

Sau khi cô chuyển đến đường Ngõ Nam thì cũng chuyển qua một ngôi trường tiểu học khác.

Đám nhóc trong tiểu khu gần như đều học tại ngôi trường ấy, bởi vì cách nhà rất gần.

Thật tình cờ, cô và Trì Diệu lại cùng chung một lớp, còn Hà Dương ở lớp bên cạnh.

Quan hệ hồi nhỏ của cô và Hà Dương vô cùng tệ.

Gặp Hà Dương lần nào, cô mắng cậu ta lần nấy.

Hà Dương dẫn đám nhóc tiểu đệ kia cũng nhìn cô bằng ánh mắt thù địch.

Trước khi cách xưng hô ‘Anh Hạ’ được ra đời, Hà ‘Mập’ gọi cô là ‘Hổ cái’.

Vì vậy cô cũng biết được nhiều khi Trì Diệu còn không đến trường, cậu thường xuyên nhập viện, thậm chí các bạn học trong lớp còn không nhớ tới sự tồn tại của cậu.

Hồi nhỏ thành tích của Lâm Chiết Hạ ổn định ở giữa, có lần Trì Diệu nhập viện một thời gian cô còn đến giảng đề cho cậu.

“Tuần trước tôi kiểm tra được 80 điểm đấy,” Lâm Chiết Hạ của năm lớp ba ngẩng đầu lên nói, “Sắp thi cuối kỳ rồi, tôi sợ cậu không theo kịp nên miễn cưỡng qua đây dạy cậu.”

Trì Diệu nằm trên giường bệnh đang truyền dịch, sau đó đặt cuốn sách trên tay xuống.

Lâm Chiết Hạ không nhìn xem đó là cuốn sách gì, nếu như cô có nhìn thì sẽ thấy đó là cuốn sách cấp hai cô đọc không hiểu.

Cô lấy vở của mình và bài kiểm tra được 80 điểm đầy tự hào ra.

Thấy anh mắt của Trì Diệu rơi trên con số 80 kia, cô nói: “Cậu không cần phải ngưỡng mộ điểm số của tôi, chỉ cần cậu cố gắng một chút thì cũng có thể đạt được 80 điểm.”

Sự tự tin này của Lâm Chiết Hạ hoàn toàn vỡ vụn sau khi kết quả thi cuối kỳ được công bố.

Thầy giáo ở trên bục giảng cười nói: “Lần này người đứng đầu lớp ta vẫn là Trì Diệu, môn nào bạn ấy cũng đạt điểm tối đa.”

Điểm tối đa.

Điểm, tối, đa.

Lâm Chiết Hạ cầm bài thi được 78 điểm của mình, còn thấp hơn trước đó hai điểm, đột nhiên trầm mặc.

Cô lấy đâu ra tự tin mà chạy đến bệnh viện giảng nhiều bài cho Trì Diệu như vậy chứ?

Cô, là một đứa, vô cùng ngu ngốc.

–

Cách phòng y tế ngày càng gần.

Lâm Chiết Hạ vừa chạy vừa thở dồn dập, cô tưởng rằng những ký ức ấy sẽ phai nhạt dần theo tháng năm.

Nhưng không hề.

Mỗi câu chuyện diễn ra vào chín năm trước, mỗi hình ảnh của kí ức, cô đều nhớ vô cùng rõ ràng.

Cô còn nhớ sau đó Trì Diệu dần khoẻ mạnh hơn, cùng với sự trưởng thành, cậu cũng không tới bệnh viện nữa, dần dần cậu cũng cao hơn bạn bè đồng chăng lứa, rồi bắt đầu chơi bóng.

Sau đó nữa, sức khoẻ của cậu thậm chí còn tốt hơn những người bằng tuổi. Trong mùa cảm mạo, khi rất nhiều người không may bị cảm mà ngã bệnh, còn cậu vẫn rất khoẻ mạnh.

'Ma ốm' Trì Diệu kia, chưa từng xuất hiện lại thêm một lần nào nữa. Cô và Trì Diệu đánh nhau mãi với Hà Dương rồi dần trở thành bạn bè.

Lâm Chiết Hạ đẩy mở cửa phòng y tế, giọng nghẹn ngào gọi tên cậu: "Trì Diệu…"

Vừa mở cửa ra cô đã nhìn thấy Trì Diệu đang nằm trên chiếc giường đơn giản.

Thiếu niên đang nắm mắt, đã không còn bộ dáng hồi nhỏ nữa, cậu mặc chiếc T-shirt trên người, vạt áo được sơ vin vào quần thể thao, nhìn không giống người bệnh mà giống học sinh lách quy định chạy vào phòng y tế ngủ trộm hơn.

Lâm Chiết Hạ đỏ mắt, bối rối nói: "Thật xin lỗi, sớm biết cứ để tôi chết đói

đi, tôi không nên để cậu phải chạy quanh sân vận động…”

“Nhất định cậu đừng xảy ra chuyện gì đấy,” Tay chân Lâm Chiết Hạ lạnh toát, “Bây giờ y tế phát triển, cho dù có mắc phải bệnh gì, chỉ cần tích cực điều trị, cậu nhất định sẽ không sao cả.”

Người trên giường bệnh khẽ động.

Động tác cụ thể là, thiếu niên mất kiên nhẫn đưa tay lên bịt tai.

“…”

Một giây sau.

Lâm Chiết Hạ nghe thấy Trì Diệu nói: “Tôi chỉ bong gân một chút, cũng chưa đến nỗi phải hạ táng vào ngày mai.”

- -----oOo------

Chương 11

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Bong…gân.

Chỉ là bong gân sao?

Lâm Chiết Hạ đứng hình.

“Chạy sáu vòng,” Trì Diệu nói, “Thì có thể bị thương gì khác được chứ.”

Lâm Chiết Hạ đứng hình xong mới kịp nhận ra là bản thân mình đã phản ứng quá kích động rồi.

Lúc này, bác sĩ đẩy cửa phòng ra, dặn dò thêm một lần nữa, “Không có vấn đề gì nghiêm trọng cả, nghỉ ngơi một lát là được, cậu tự cảm nhận một chút, nếu như xuống đất đi lại thấy không sao thì có thể về hàng được rồi.”

Lâm Chiết Hạ thấy bác sĩ nói vậy, trái tim căng thẳng mới dần được thả lỏng.

Bác sĩ còn có việc bận khác, ông phải đến quan sát sân tập luyện, phòng tránh xảy ra những tình huống đặc biệt.

Lâm Chiết Hạ ngồi ở bên cạnh một lát, đang định rời khỏi: “Nếu đã không

sao thì tôi đi trước đây.”

Trì Diệu: “Ai nói tôi không sao?”

Nói rồi cậu cầm một tờ giấy và một chiếc bút ở trên bàn ném qua cho cô.

Lâm Chiết Hạ cầm giấy bút, không hiểu cậu có ý gì.

Trì Diệu: “Bản kiểm điểm.”

Lúc này Lâm Chiết Hạ mới nhớ ra, tổng sĩ quan ngoài việc phạt cậu chạy hai mươi vòng còn phải viết bản kiểm điểm nộp cho ông ấy nữa.

Cô sợ nhất việc viết lách, cô thà chạy vài vòng còn hơn, vì vậy lôi ra lời Trì Diệu từng nói: “Không phải tôi không muốn viết giúp cậu, chỉ là tôi thấy xấu hổ khi dùng trình độ môn ngữ văn không cả đạt này, làm bẩn mất trang giấy trắng của cậu.”

Trì Diệu chế giễu: “Từ điển của cậu cũng có hai chữ ‘xấu hổ’ này cơ à.”

Lâm Chiết Hạ: “Hôm nay vừa học xong.”

“Thôi bỏ đi,” Trì Diệu đưa tay qua, ra hiệu cô đưa giấy bút cho mình, “Tôi không nên ôm hy vọng gì nhiều với kẻ mù chữ.”

Lâm Chiết Hạ nắm chặt tờ giấy, “Cậu mới là kẻ mù chữ ấy, lúc viết văn nếu phát huy khả năng tốt tôi cũng được 58 điểm đấy.”

Cho dù cô rất sợ viết văn, nhưng chiêu khích tướng này lại thực sự vô cùng có tác dụng. Hơn nữa quả thực cô đã ăn đồ của Trì Diệu, viết bản kiểm điểm giúp cậu hình như cũng không có gì là thiệt thòi.

Thời gian tập luyện buổi chiều khá thoải mái, cô có nửa tiếng để ở lại phòng y tế giúp cậu viết bản kiểm điểm.

Lâm Chiết Hạ viết xuống ba chữ ‘Bản Kiểm Điểm’.

Trì Diệu: “Chữ đừng có mà xấu quá đấy.”

Bàn tay cầm bút của Lâm Chiết Hạ bỗng khựng lại: “Vì để sĩ quan không phát hiện ra nên tôi mới cố ý viết chữ bay bổng một chút, đây là chiến thuật, cậu không làm thì im miệng.”

Trì Diệu yên lặng một lát.

Vài phút sau cậu đọc nội dung bản kiểm điểm: “…Không giấu gì các vị sĩ quan, thực ra em vẫn luôn sống rất bức bối.”

Trì Diệu chậm rãi hỏi: “Tôi sống rất bức bối?”

“Có thể đừng ảnh hưởng đến việc tôi sáng tạo được không.” Lâm Chiết Hạ ngẩng đầu.

Lâm Chiết Hạ lại nói: “Tự cậu nói rằng mình ra ngoài hóng gió, tôi cũng phải nhắc đến chứ, tại sao lại ra ngoài hóng gió…là bởi bức bối.”

Trì Diệu ‘Ồ’ một tiếng: “Vì vậy sao tôi lại cảm thấy bức bối?”

Lâm Chiết Hạ: “Cái này tôi vẫn chưa nghĩ ra.”

Ngẫm nghĩ được hai phút, Lâm Chiết Hạ tiếp tục viết: Nguyên nhân em cảm thấy bức bối là bởi bản thân luôn hướng tới một cuộc sống tự do, em, Trì Diệu đây chính là người không chịu được sự gò bó như vậy.

Tự do! Đề tài khiến con người từ khi được sinh ra đã không ngừng kiếm tìm, từ khi còn rất nhỏ em đã nghĩ, rốt cuộc như thế nào mới được gọi là tự do?

Tối ngày hôm qua, em đã thử trèo tường ra ngoài tìm đáp án cho câu hỏi ấy.

Bộ mộc của chữ ‘án’* trong từ ‘đáp án’ còn chưa được viết xong, tờ giấy trong tay Lâm Chiết Hạ đã bị Trì Diệu giật đi mất.

*Chữ ‘án’ (案) gồm chữ An(安) và chữ mộc(木) ghép thành.

“Cửa ra ở ngay bên cạnh,” Trì Diệu nói, “Tự giác bước ra.”

Vạn sự khởi đầu nan, sau khi có chút cảm hứng viết lách Lâm Chiết Hạ bỗng cảm thấy không nỡ: “Tôi vừa nhập tâm vào trạng thái sáng tác…”

Trì Diệu: “Ra ngoài.”

“…” Ra ngoài thì ra ngoài, cô mới là người không thèm ở lại đây.

Cô vừa đứng dậy, người trên giường bệnh khẽ ho một tiếng.

Cô đang định nói ‘Còn cái rắm gì mau thả đi*’, nhưng Trì Diệu lại nói một câu với giọng điệu hoàn toàn khác với vừa rồi.

*Còn cái rắm gì mau thả đi: Còn gì mau nói đi.

Con người này đa số thường nói chuyện với giọng điệu tản mạn đem theo chút châm chọc khiêu khích không rõ rệt lắm, nhưng khi cậu nói câu này đã thu lại những điều ấy, hạ thấp giọng xuống, bỗng khiến cô thấy có chút ảo giác về sự dịu dàng ôn nhu trong đó.

“Tôi không sao,” Trì Diệu nói, “Lần sau đừng khóc.”

–

Tuần tập quân sự rất nhanh đã trôi qua chỉ còn một ngày, trong thời khắc chia tay, giữa học sinh và sĩ quan bỗng nảy sinh một loại phản ứng hoá học kì lạ nào đó.

Nơi từng muốn nhanh chóng thoát khỏi, bây giờ lại cảm thấy không nỡ.

Đối diện với sĩ quan mình từng mắng trong lòng một vạn lần, giờ đây bỗng phát hiện ra các thầy cũng không có đáng sợ như vậy.

“Đám nhóc có mỗi việc tập diễu hành cũng không đi thẳng được này,” Vào ngày cuối cùng, sĩ quan cười nói, “Sau khi về trường nhớ học hành cho tốt.”

Lúc này đang là thời gian nghỉ giải lao, đợi sau khi lễ bế giảng buổi chiều kết thúc bọn họ sẽ lên xe về trường luôn.

Mọi người trong lớp ngồi thành một vòng, cùng trò chuyện với sĩ quan.

Đường Thư Huyên chủ động hỏi: “Sĩ quan, có phải bọn em là lớp có biểu hiện tốt nhất trong tất cả những lớp thầy từng huấn luyện không ạ?”

Sĩ quan: “Thật ngại quá, mấy đứa là khoá tệ nhất thầy từng huấn luyện.”

Cả lớp bật cười.

Lâm Chiết Hạ ngồi dưới bóng cây, lớp 10-7 và 10-1 đối diện nhau, chỉ cần ngẩng đầu lên là đã có thể nhìn thấy hàng ngũ lớp 10-1 ở trước mắt rồi.

Trong đám người đông đúc, Trì Diệu ngồi ở hàng cuối cùng. Thiếu niên cởi áo khoác tập luyện, đang trốn ở hàng cuối nhắm mắt ngủ.

Ánh mặt trời len qua cành cây kẽ lá, chiếu lên người cậu.

Bạn học có quan hệ không tồi ở bên cạnh đẩy đẩy cậu, nói một câu gì đó, Trì Diệu mở mắt ra, nhìn khẩu hình miệng có vẻ đang nói hai chữ.

Lâm Chiết Hạ đoán, mười phần có đến chín phần, hai chữ ấy là ‘Đừng phiền’.

Trần Lâm ghé sát vào cô, nói: “Cậu biết gì không, bây giờ Trì Diệu lại càng nổi tiếng hơn rồi.”

Lâm Chiết Hạ không kịp phản ứng: “Hả?”

Trần Lâm: “Hồi mới khai giảng không phải có rất nhiều bài đăng liên quan

đến cậu ấy hay sao, bây giờ qua lần tập quân sự này, bởi vì chuyện bị phạt mà lại làm mưa làm gió một trận nữa.”

Lâm Chiết Hạ không thể hiểu được: “…Mặc dù phải chạy hai mươi vòng cũng khá nhiều, những cũng không đến nỗi phải lên bài khen ngợi chứ.”

Trần Lâm: “Trọng điểm không là hai mươi vòng. Là trèo tường cơ.”

Trường cấp ba số Hai Thành An là trọng điểm của quận, mặc dù không quản thúc nghiêm khắc như trường số Một nhưng gần như chưa từng xuất hiện qua trường hợp nào vi phạm cả, trong mắt nhóm học sinh ngoan ngoãn thành thật mà nói, hai chữ ‘trèo tường’ này, ít nhiều cũng nằm ngoài sức tưởng tượng.

Trì Diệu từ một nam thần rất đẹp trai của lớp 10-1, biến thành, người rất đẹp trai nửa đêm trèo tường.

Tóm lại, có mang theo vài phần nguy hiểm.

Lâm Chiết Hạ vẫn luôn không quen với những chủ đề bát quái trên diễn đàn, nói được một nửa cô bèn chuyển chủ đề.

Trong lúc cô và Trần Lâm đang nói về bộ phim hoạt hình mới vừa tải xuống, có người khẽ chọc vào cánh tay cô từ phía sau.

Lâm Chiết Hạ quay đầu nhìn, là một bạn học cùng lớp. Nữ sinh ấy tóc ngắn, dáng vẻ thẹn thùng e ấp.

Hai người không thân quen, vì vậy trông cô ấy càng dè dặt, nhịn một hồi lâu mới dám nói một câu: “Lâm Chiết Hạ, có phải cậu quen Trì Diệu hay không?”

Lâm Chiết Hạ: “…” Cô cảm nhận được ý nghĩa của câu ‘Càng nổi tiếng hơn rồi’ mà Trần Lâm nói.

Bạn học nữ kia tiếp tục ngấp ngứng: “Tôi…”

“…Tôi muốn…”

“Xin phương thức liên…”

Lâm Chiết Hạ vẫn không biết nên đáp ra sao, cho cũng không ổn, không cho cũng không ổn.

Cô đang nghĩ đối sách.

Nữ sinh kia còn chưa nói xong bốn chữ ‘phương thức liên lạc’ thì người ngồi ở hàng trước là Đường Thư Huyên đột nhiên đứng lên.

Đường Thư Huyên hỏi cô ấy: “Cậu muốn xin phương thức liên lạc của Trì Diệu?”

Nữ sinh kia ngẩn người: “A.”

Đường Thư Huyên đột nhiên hùng hổ mà nói một câu: “Chị em tốt, đừng xin.”

“Muốn xin phương thức liên lạc gì chứ, con người Trì Diệu kia có gì đáng lưu luyến chứ, không phải chỉ được mỗi cái đẹp trai hay sao…”

Giọng điệu của cô ấy y hệt kẻ bị hại, cũng không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của đối phương, hết nước hết cái nói: “Thật lòng khuyên cậu đấy, đến chó cũng không thèm phương thức liên lạc của Trì Diệu.”

Ba tiếng sau, trên đường quay về trường.

Trần Lâm và Lâm Chiết Hạ ngồi cùng nhau, cô ấy nghĩ đến câu chuyện ban trưa, vẫn cười không ngừng lại được: “Đừng nói là cô ấy, đến ngay cả tớ ngồi ở bên cạnh nghe cũng phát ngốc, cách nói của người bị hại đây mà.”

Lâm Chiết Hạ được cứu khỏi tình thế khó xử: “Lúc ấy tớ còn đang rối rắm thì cậu ấy đã đứng ra rồi.”

Trần Lâm: “Sau này nếu có ai tìm cậu xin phương thức liên lạc của Trì Diệu, cậu đều có thể bảo họ đi tìm Thư Huyên.”

Lâm Chiết Hạ nghe vậy, cảm thấy đây là một ý kiến không tồi.

Trò chuyện một hồi, cô lấy điện thoại ra nhìn thời gian, sau đó nhìn thấy hai dòng tin nhắn Lâm Hà gửi đến.

Lâm Hà: [Khoảng mấy giờ thì con về đến nhà?]

Lâm Hà: [Mẹ nấu cơm, con gọi Trì Diệu cùng qua ăn.]

Vì vậy Lâm Chiết Hạ gõ vào ảnh đại diện của Trì Diệu, sau khi gõ xong cô đoán đối phương sẽ trả lời cô bằng một dấu hỏi.

Quả nhiên.

Một giây sau, dấu hỏi lời ít ý nhiều xuất hiện trên màn hình trò chuyện.

[?]

Lâm Chiết Hạ gõ chữ trả lời: [Lát nữa qua nhà tôi ăn cơm.]

[Ồ?]

Cô sợ Trì Diệu nghĩ nhiều, lại tiếp tục giải thích: [Không phải là tôi mời, mẹ tôi mời cậu.]

Trì Diệu trả lời: [Tôi biết rồi.]

Lâm Chiết Hạ kết thúc cuộc trò chuyện, đang định đóng khung chat lại.

Bỗng ngón tay cô khẽ ngừng lại, cô nghĩ đến cảnh tượng ban trưa, cuối cùng gõ một dòng: [Tôi cảm thấy sau này cậu vẫn nên làm người đi thì hơn.]

Lúc này, chiếc xe rẽ khỏi bức tường trong con đường hẹp, lái về phía trường học, rất nhanh sau đó khu tập quân sự xa dần, mơ hồ khỏi tầm mắt.

–

Sau khi Trì Diệu về nhà cất đồ, tắm giặt xong, Lâm Chiết Hạ kéo cậu chạy về phía nhà mình.

Trì Diệu còn chưa lau khô tóc: “Cậu là quỷ đói đầu thai đấy à?”

Lâm Chiết Hạ cũng không thèm quay đầu: “Tôi đang rất đói, cậu đi nhanh một chút.”

Lâm Chiết Hạ kéo vạt áo Trì Diệu suốt dọc đường, đẩy mở cửa rồi nói lớn: “Mẹ…Con đem người đến rồi đây, mau ăn cơm thôi.”

So với căn nhà lạnh lẽo của Trì Diệu, nhà họ Lâm trông ấm áp hơn nhiều.

Nguỵ Bình ngồi trên sô pha nghiên cứu chiếc kính viễn vọng ông mới mua, thấy Trì Diệu đến, ông đẩy gọng kính, mở lời: “Trì Diệu, qua đây ngồi, giúp chú xem làm sao để lắp chiếc kính viễn vọng này với.”

Lâm Hà bận rộn ở trong bếp, bà đang đổ canh ra bát.

Lâm Chiết Hạ nói ‘Mẹ, con vào giúp mẹ’, thực ra là để trốn vào bếp ăn trộm một miếng cánh gà chiên coca.

Lâm Hà nói lớn: “Con rửa tay chưa.”

Lâm Chiết Hạ cắn cánh gà lẩm bẩm, “Rửa rồi ạ.”

Lâm Hà: “Rửa cái đầu con ý, mau đi rửa tay đi.”

Lâm Chiết Hạ: “Gà đến rồi đây.”

Sau khi tất cả các món ăn được dọn lên, mọi người cùng ngồi vào bàn.

Trì Diệu nhận lấy đũa: “Cảm ơn dì Lâm ạ.”

Lâm Hà cười cười: “Khách sáo với dì làm gì chứ, ăn nhiều một chút, hôm nay dì nấu toàn món con thích.”

Lâm Chiết Hạ thầm nói trong lòng, thảo nào ngoài món cánh gà chiên coca ra, những món trên bàn không giống với bình thường lắm: “Rốt cuộc ai mới là con ruột của mẹ vậy, mấy món con thích thì sao?”

Lâm Hà cười vỗ vỗ đầu cô, tuy nhiên lần này cũng chỉ cười lạnh: “Con có ăn là tốt lắm rồi.”

“…”

Thực ra Trì Diệu cũng thường hay đến nhà cô ăn cơm. Hồi nhỏ ‘ma ốm’ Trì Diệu ăn uống rất thanh đạm, mỗi lần đến nhà cô, cô đều phải ăn mấy món không có mùi vị gì.

Sau khi ăn xong trời đã tối mịt.

Lâm Chiết Hạ lấy hai que kem từ tủ lạnh ra, chia cho Trì Diệu một cái, hai người đi bộ trong tiểu khu cho tiêu cơm.

Khi lấy kem, Lâm Chiết Hạ chỉ tiện tay lấy bừa, cô hỏi: “Của cậu là vị gì thế?”

Trì Diệu: “Cậu tự đi mà nhìn.”

Không biết bởi vì sao Lâm Chiết Hạ lại cảm thấy cây kem trên tay Trì Diệu ngon hơn: “Tôi đổi cho cậu nhé.”

Trì Diệu không có phản ứng gì.

Lâm Chiết Hạ nghĩ ngợi, lại đưa ra một đề nghị mới: “Hay là cậu đừng ăn

nữa?”

Lúc này Trì Diệu có phản ứng rồi, cậu đưa tay đặt lên sau gáy Lâm Chiết Hạ, khẽ bóp xuống.

Hai người sóng vai đi dạo, đúng lúc gặp được Hà Dương.

Hà Dương cũng vừa tham gia tập quân sự xong, cả người bị rám nắng: “Mẹ nó, hai cậu không đi tập quân sự à?”

Lâm Chiết Hạ: “Đi chứ, năm ngày.”

Hà Dương lại chỉ qua Trì Diệu: “Cậu cũng đi?”

“Vậy sao hai cậu đều không bị cháy nắng vậy…” Hà Dương chỉ vào mình: “Rõ ràng tôi có bôi kem chống nắng rồi nhưng vẫn thành ra thế này, rốt cuộc hai cậu sao vậy, tại sao lại không công bằng như thế được chứ.”

Lâm Chiết Hạ còn không nỡ lòng nói cho cậu ta biết thực ra Trì Diệu còn không bôi kem chống nắng.

Cô vỗ vai Hà Dương, lúc đi qua cậu ta có lấy luôn chiếc kem ống* trên tay Trì Diệu, chia cho cậu ta một nửa: “Lần sau nhớ đổi hãng kem chống nắng khác, có thể do hãng cậu mua không có hiệu quả lắm.”

*Kem ống: Chỉ thạch ống sữa chua để đông lạnh ở Việt Nam mình.

Hà Dương nhìn về phía Trì Diệu: “Thật vậy sao? Vấn đề nằm ở kem chống nắng à? Cậu dùng của hãng nào vậy, giới thiệu cho tôi với.”

Trì Diệu nhìn cậu ta một cái: “Khuyên cậu nên đầu thai lần nữa.”

Hà Dương: “…”

Sau khi ba người cùng tụ tập một chỗ xong, đi dần về phía nhà của Trì Diệu.

Lâm Chiết Hạ ăn kem xong ngồi ngẩn người ở sô pha một lát, sau đó đột nhiên đấm cho Hà Dương một cước.

Hà Dương bị đánh một cách vô cớ: “Cậu làm gì vậy?”

Lâm Chiết Hạ: “Không có gì, chỉ là đột nhiên nhớ tới hồi nhỏ cậu khiến người ta rất ghét.”

Hà Dương: “???”

Hà Dương: “Đã là chuyện của bao nhiêu năm trước rồi chứ, sao cậu vẫn còn nhớ vậy.”

Lâm Chiết Hạ muốn nói bởi vì Trì Diệu phải tới phòng y tế, nhưng cô không nói lời này ra, cuối cùng chỉ đáp: “Tôi cứ nhớ đấy, con người tôi vốn hẹp hòi như vậy, thỉnh thoảng nhớ ra tôi vẫn muốn đánh cậu.”

Hà Dương: “Cậu bị điên đấy à!”

Thực ra họ và Hà Dương trở thành bạn bè cũng không trải qua chuyện gì đặc biệt cả.

Đánh nhau rồi đánh nhau, mọi người trưởng thành qua từng năm, những mâu thuẫn của năm tháng tuổi thơ ấu trĩ cũng được hoà giải dần theo tháng năm.

Mọi người đều quen biết, lại là hàng xóm. Con người mẹ Hà rất hào sảng, thường bảo cậu đem đồ qua.

Ban đầu Hà Dương cũng không được tự nhiên, dù sao cũng từng đánh nhau, nếu không phải không dám phản kháng mệnh lệnh của mẹ Hà, cậu cũng không muốn đến.

Cậu thường trực tiếp để đồ ở cửa rồi chạy luôn.

Nhiều lần như vậy, Lâm Chiết Hạ cũng dần dần nói với cậu vài câu: “Cậu làm gì mà cứ như trộm thế.”

Hà Mập xấu hổ: “Cậu mới là trộm ấy!”

Lâm Chiết Hạ: “Vậy lần sau cậu đến nhà tôi gõ cửa, đến nhà Trì Diệu cũng nhớ gõ cửa.”

Hà Mập: “…”

Lâm Chiết Hạ: “Sau đó nói với cậu ấy một câu ‘Xin chào, cho cậu cái này này’.”

Hà Mập: “Dựa vào cái gì mà tôi phải nói với cậu ta chứ?”

Lâm Chiết Hạ: “Vậy thì cậu chính là tên trộm.”

Hà Mập: “Tôi không phải!”

Lâm Chiết Hạ: “Vậy cậu qua nói đi.”

Vì thế ngoài Lâm Chiết Hạ ra, lại có thêm một người nữa gõ cửa nhà Trì Diệu.

Lần đầu tiên Hà Mập nói chuyện với Trì Diệu, trên tay cậu ta cầm một giỏ quýt: “Xin…xin chào, tôi không có ăn trộm, đây là mẹ tôi cho cậu, quýt ở quê nhà trồng, cậu, cậu có thích ăn hay không?”

Lúc ấy cậu ta tưởng rằng Trì Diệu sẽ không cho mình sắc mặt tốt. Nhưng cậu con trai hay ốm ấy lại nói một câu ‘Cảm ơn’.

Bị Lâm Chiết Hạ nhắc đến, Hà Dương cũng nhớ đến một vài chuyện hồi nhỏ, bao gồm cả Trì Diệu của khi ấy.

Cậu nhìn về phía sô pha, mấy năm nay tóc của Trì Diệu đã dài hơn rất nhiều, cậu co chân lại, bàn tay tuỳ ý cầm chiếc điều kiển trò chơi.

Anh Hạ của cậu ta dán người ở bên cạnh cũng muốn chơi, nhưng lại không biết gì cả.

Lâm Chiết Hạ: “Đây là trò gì vậy?”

Trì Diệu: “The King of Fighters.”

Lâm Chiết Hạ: “Phím này có tác dụng gì vậy, còn phím này thì sao, tôi phải làm thế nào mới xuất quyền được, sao tôi đi đến đâu cậu ta cũng đều có thể đánh tôi được vậy?”

Trì Diệu: “Trốn mau, nhấn cái này.” Trì Diệu nhấn một phím khác.

Lâm Chiết Hạ cũng nhấn vào, nhân vật trên màn hình nhảy lên.

Lâm Chiết Hạ: “Được, tôi biết chơi rồi, xem tôi ra cú đánh tổng hợp đây, bảo đảm cậu ta sẽ chết trong vòng ba chiêu.”

Hà Dương nhìn hai người họ, trong lòng thầm nghĩ bây giờ ngoài việc Trì Diệu vẫn có một làn da rất trắng, thì rất khó để liên tưởng tới tên ‘ma ốm’ trước kia.

Thiếu niên mặc dù có chiếc eo gầy, nhưng qua lớp áo mỏng có thể mờ mờ thấy được những đường nét vạm vỡ bên trong.

Hà Dương nhớ ra rồi, thậm chí Trì Diệu còn có cơ bụng nữa.

Cậu không nhớ rõ là ngày nào nữa, vài năm trước, cậu đến rủ Trì Diệu cùng chơi game, hôm ấy không biết sao cửa lại không khoá, cậu không chút phòng bị đẩy cửa vào, nhìn thấy Trì Diệu đang chống đẩy, cậu bạn đang không mặc áo, mồ hôi dọc theo sườn mặt rơi xuống.

Lúc ấy Trì Diệu chưa cao như bây giờ, nhưng cũng đã khá cao rồi, ánh mắt của cậu lướt qua eo của thiếu niên, cuối cùng rơi trên những múi cơ bụng ấy.

Trì Diệu thấy người đến đây là cậu, thấp giọng nói ‘Đệch’ một tiếng, sau đó bảo: “Đóng cửa lại.”

Hà Dương ngơ ngác đóng cửa vào.

Là từ khi nào đã bắt đầu vậy?

Cậu vẫn luôn nhớ mang máng trước ngày hôm đó hình như đã xảy ra một chuyện gì đó.

Nhưng thời gian đã trôi qua lâu rồi, quả thực cũng không nhớ ra nổi.

Rất nhanh sau đó âm thanh ồn ào trong phòng đã kéo cậu trở về với thực tại.

Anh Hạ của cậu trong vòng ba chiêu không giết được đối phương, đang tự tìm lý do biện minh cho bản thân: “Vừa rồi là tôi nhường cậu ta vài chiêu, tôi muốn cho đối thủ chút cơ hội.”

Trì Diệu: “Ồ.”

Lâm Chiết Hạ: “Tôi nói thật đấy.”

Trì Diệu: “Ừm.”

Lâm Chiết Hạ: “Cậu không tin tôi, cậu thấy tôi chơi tệ đúng không.”

Trì Diệu: “Cậu biết được như vậy là tốt.”

Hà Dương: “…”

Hai người này, vẫn cứ như vậy.

- -----oOo------

Chương 12

Editor: Đá bào

Beta: Gió

—

Kỳ huấn luyện quân sự kết thúc, cuộc sống sau khi trở lại trường học không khác gì trước đây.

Bận rộn với việc học tập và kiểm tra, trong thoáng chốc một nửa học kỳ đã trôi qua.

Sau khi kỳ thi giữa kỳ kết thúc, Lâm Chiết Hạ mới cảm thấy ngọn núi lớn vẫn luôn đè nặng lên ngực giờ mới trở nên nhẹ hơn một chút.

Kỳ thi diễn ra liên tục ba ngày, trước khi thi cô thường chạy đến nhà Trì Diệu, nhờ Trì Diệu vạch ra trọng điểm để ôn tập.

“Cậu dự đoán đề thật chuẩn xác.” Sáng nay, trong lúc đang chờ xe buýt, Lâm Chiết Hạ cầm một hộp sữa bò nói, “Hai câu khó nhất cuối cùng của đề toán đều bị cậu đoán trúng được.”

Trì Diệu dựa vào lan can bên cạnh sảnh chờ, trên người mặc đồng phục học sinh, thoạt nhìn có vẻ chưa tỉnh ngủ.

Lâm Chiết Hạ: “Chỉ là câu hình học có chút biến hóa, tôi vẫn chưa giải được.”

Trì Diệu ngước mắt lên: “Không sao, ít nhất thì cậu vẫn có thể nhìn ra hai câu đó là cùng một dạng đề.”

Lâm Chiết Hạ: “Hôm nay tâm tình của tôi rất tốt, sẽ không so đo với cậu.”

Trong khi họ nói chuyện, xe buýt từ từ đi vào trạm đỗ.

Trên xe, Lâm Chiết Hạ vừa uống sữa bò, vừa tò mò xem Trì Diệu đang nghe bài hát gì: “Cậu đang nghe cái gì đấy, tôi cũng muốn nghe.”

Trì Diệu ngồi tít ở hàng ghế sau, dựa vào cửa kính xe, đang nhắm mắt ngủ bù.

Nghe vậy, cậu giơ tay lên, cầm một bên tai nghe đưa cho cô.

Lâm Chiết Hạ nhận lấy, nghe thấy một loại âm thanh trầm thấp.

Thật ra cô cũng nghe không rõ bài hát này, vì căn bản nó không giống với phong cách nghe nhạc bình thường của cô, cho nên khi bài hát này vẫn chưa kết thúc, cô đã dùng khuỷu tay huých huých Trì Diệu: “Trì Diệu, đổi bài khác đi.”

“Không đổi,” Trì Diệu nói, “Thích nghe thì nghe.”

Lâm Chiết Hạ: “Gần đây có một bài hát rất nổi tiếng, tôi muốn nghe bài đó.”

Trì Diệu: “Tôi không muốn.”

Lâm Chiết Hạ: “Cậu nghe thử đi, không chừng cậu cũng cảm thấy bài đó hay đấy.”

Trì Diệu: “Trả lại tai nghe cho tôi.”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Mới sáng sớm, hai người ấu trĩ này lại cãi nhau đến hai lần chỉ vì chủ đề bài hát.

Hà Dương ngồi phía trước bọn họ, thấy cảnh không chút xa lạ này mà lắc lắc đầu, tiếp tục tranh thủ lúc rảnh rỗi ở trên xe chép bài để lúc xuống trường kịp giờ nộp bài tập.

Sau khi đến trường, cuộc sống mỗi ngày cũng quay trở lại quỹ đạo như bình thường, hơn một nửa học kỳ đã trôi qua, Lâm Chiết Hạ cũng dần dần thân quen với các bạn trong lớp, cô, Trần Lâm và Đường Thư Huyên còn hợp thành một nhóm nhỏ.

Thời gian giải lao giữa giờ sẽ cùng nhau nói chuyện phiếm, có hai nam sinh hàng sau cũng sẽ tham gia vào đề tài.

Nam sinh ngồi ghế sau cô rất văn nhã, bình thường sẽ không nói nhiều.

Đường Thư Huyên: “Vừa rồi trong giờ học, dáng vẻ lão Ngô đang giảng bài thì phát hiện ra bản thân tính sai số liệu làm tớ cười gần chết.”

Ngược lại Trần Lâm không nói gì, cứ đến giờ nghỉ là cô ấy luôn bận rộn nghịch điện thoại di động.

Đường Thư Huyên: “Cậu đừng lướt web nữa, sao mà suốt ngày chúi mũi vào điện thoại vậy.”

Trần Lâm cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục lướt các bài đăng trên diễn đàn, tốc độ lướt tay như gió, còn thuận miệng chia sẻ với các cô: “Tớ đang bận, các cậu có biết ngôi trường bên cạnh chúng ta không?”

Lâm Chiết Hạ: “Trường học bên cạnh?”

Trần Lâm: “Chính là trường thí điểm phụ thuộc ấy.”

Cái này thì có chút ấn tượng, đây là trường học của Hà Dương.

Lâm Chiết Hạ: “Có phải ngôi trường cách chúng ta…Ba trạm dừng xe buýt không?”

“Ừ,” Trần Lâm nói, “Tớ đang theo chân mọi người cãi nhau với những người bên ấy.”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Internet thực sự biết cách thu hẹp khoảng cách giữa mọi người.

Nhắc tới điện thoại di động, cậu nam sinh ngồi phía sau đột nhiên nói: “Tôi vừa nhớ ra là chúng ta còn chưa thêm bạn bè với nhau.”

Là bạn cùng lớp, việc thêm bạn bè không có gì là khó hiểu.

Sau khi thêm Đường Thư Huyên và Trần Lâm, cậu ta lại quay sang Lâm Chiết Hạ: “Vậy, bạn học Lâm, có thể thêm bạn bè với tôi không?”

Lâm Chiết Hạ không có lý do gì để từ chối, vì thế đã đọc dãy số ID của mình cho cậu bạn.

Đến giữa trưa, Lâm Chiết Hạ và Trần Lâm đến căng tin ăn cơm trưa.

Đồ ăn trong căng tin trường rất phong phú, các món ăn ở đây không tệ, Lâm Chiết Hạ bưng khay cơm, trong lúc đang tìm chỗ ngồi, liếc mắt một cái nhìn thấy chiếc bàn bên kia của Trì Diệu còn có hai chỗ trống.

“Chắc là không có ai ngồi đây nhỉ.” Lâm Chiết Hạ bưng khay thức ăn đi qua, “Nếu không có ai, vậy tôi sẽ cho cậu một cơ hội được ăn trưa với bổn thiếu gia đây.”

Hiển nhiên là Trì Diệu bị ba từ “bổn thiếu gia” của cô tác động: “Chỗ trống, nhưng không hoan nghênh người có vấn đề về đầu óc.”

Lâm Chiết Hạ: “Bổn thiếu gia đây có chỉ số thông minh là hai trăm tám mươi, thuộc về nhóm người có chỉ số IQ cao đấy.”

Trì Diệu chậm rãi nhìn cô một cái: “Tôi thấy cậu giống như 250 (đồ ngốc) hơn.”

Ngồi đối diện Trì Diệu chính là cậu nam sinh đưa nước lần trước, nghe được đoạn đối thoại này thì buồn cười không nhịn nổi, cậu ta chào hỏi Lâm Chiết Hạ, tiếp lời mà nói: “Lâm thiếu, trùng hợp quá, đi đâu cũng có thể chạm mặt.”

Lâm Chiết Hạ khẳng định với cậu ta: “Vẫn là bạn học Từ nói dễ nghe hơn, không giống với ai kia.”

Cậu nam sinh đưa nước tên là Từ Đình.

Bởi vì Lâm Chiết Hạ thường xuyên đến lớp 10-1 tìm Trì Diệu, cũng thường xuyên xuất hiện vào tiết thể dục nên cậu ta và Lâm Chiết Hạ cũng coi như quen biết.

Lâm Chiết Hạ gọi Trần Lâm cùng ngồi xuống, lại nói: “Tớ đi lấy canh.”

Trần Lâm cũng đứng dậy theo: “Tớ…”

Lâm Chiết Hạ: “Cậu không cần đi, tớ sẽ lấy giúp cậu.”

Trần Lâm thật ra vẫn muốn đi cùng cô.

Bởi vì sau khi Lâm Chiết Hạ đi, để cô một mình đối mặt với hai bạn nam ngồi đối diện, chủ yếu là đối mặt với Trì Diệu.

Trần Lâm cầm đũa lên, yên lặng ăn cơm, cô không dám nói chuyện với Trì Diệu.

Mặc dù trong ngày đầu tiên của năm học người này đã khiến cô phải chú ý và theo dõi từng tin tức về cậu trên diễn đàn.

Nhưng trong hơn nửa học kỳ này, cô phát hiện ra rằng Trì Diệu là một

người rất khó hòa hợp.

Lúc đầu, cô giới thiệu bản thân: “Tớ, tên tớ là Trần Lâm, là bạn cùng bàn của Hạ Hạ.”

Trì Diệu chỉ “Ừm” một tiếng.

Sau đó hai người nhìn nhau không nói gì.

Lúc cô nhìn Lâm Chiết Hạ và Trì Diệu nói chuyện vô cùng tự nhiên, nhưng không hề nghĩ tới, đến lượt mình, một câu cũng không đối đáp được.

Cho nên ở trong mắt Trần Lâm, con người Trì Diệu toát ra vẻ vô cùng xa cách, lãnh đạm, không dễ tiếp cận.

Tựa hồ cũng chỉ có người bạn cùng bàn họ Lâm kia mới có thể nói chuyện với cậu mà không coi ai ra gì, thậm chí còn có thể ấu trĩ mà cãi cọ cùng nhau.

Lâm Chiết Hạ múc canh xong đã trở về, ăn một bữa cơm cũng không yên tĩnh.

Cô thuận tay lựa những bông cải xanh mình không thích ăn bỏ vào đĩa của Trì Diệu: “Cậu vẫn còn cao được, nên ăn nhiều chút.”

Trì Diệu: “Nếu không muốn tôi úp đĩa ăn vào đầu cậu thì lấy ra ngay.”

Lâm Chiết Hạ: “Đồ Lâm thiếu tôi đã đưa thì không lấy về.”

“Ồ, cám ơn Lâm thiếu.” Trì Diệu buông đũa xuống, nghiêng đầu nói, “Đùi gà trong bát của Lâm thiếu không tồi, cũng cho tôi luôn đi.”

Lâm Chiết Hạ: “… Không, cái này thì không được.”

Trì Diệu: “Không ngờ Lâm thiếu lại nhỏ mọn như vậy.”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Ăn cơm được một nửa, mấy người bỗng nhiên nhắc tới kết quả thi giữa kỳ.

Từ Đình: “Kỳ thi giữa kỳ lần này của chúng ta khó thật đấy.”

Lâm Chiết Hạ vô cùng đồng tình: “Công nhận.”

Từ Đình chỉ chỉ Trì Diệu ở đối diện, lên án nói: “Tôi bảo cậu ta vạch ra trọng điểm cho tôi ôn tập, thế mà cậu ta lại không cho—”

Lần này Lâm Chiết Hạ lại không có cách nào phụ họa nổi.

Từ Đình: “Lâm thiếu, sao cậu không nói lời nào, chẳng lẽ cậu không cảm thấy cậu ta lãnh khốc vô tình sao?”

“Bởi vì cậu ấy đã vạch trọng điểm cho tôi,” Lâm Chiết Hạ nói, “Tôi không biết phải nói gì tiếp.”

Từ Đình: “…”

Sao lại vậy, đây là đang khinh thường cậu ta không có thanh mai trúc mã phải không?

Lâm Chiết Hạ khích lệ nói: “Có thể buổi chiều sẽ có thành tích của một vài môn, đừng sợ, thi kém đến đâu cũng phải dũng cảm đối mặt.”

Lâm Chiết Hạ đoán không sai, buổi chiều quả nhiên thông báo điểm một vài môn.

Ba môn Toán Văn Anh được phát xuống.

Thành tích của Lâm Chiết Hạ trong kỳ thi này duy trì rất ổn định, vẫn ở top đầu của lớp.

Nhưng thành tích của Trần Lâm lại không được lý tưởng như vậy, điểm số

của cô ấy rất thấp.

Bắt đầu từ buổi chiều, Lâm Chiết Hạ đã để ý đến thần sắc trên mặt cô ấy không ổn cho lắm.

“Sau này hạn chế chơi điện thoại sẽ tốt hơn.” Lâm Chiết Hạ cho rằng cô bạn buồn vì thành tích, an ủi nói, “Những đề này không khó quá đâu, tốn chút thời gian bổ sung kiến thức là được.”

Trần Lâm thất thần nhìn chằm chằm lên mặt bàn, có chút mất hồn lạc phách đáp một tiếng.

Nhưng đợi đến giờ học, Trần Lâm vẫn luôn trong trạng thái thất thần.

Tiết học cuối cùng là toán học, giáo viên dạy môn toán đã nhiều lần gọi tên của cô: “Trần Lâm, Có chuyện gì với em vậy? Điểm thi đã không tốt, ngồi trên lớp còn không chịu lắng nghe.”

“Em mau đứng lên,” Giáo viên toán nói, “Tôi vừa giảng cái gì?”

Trần Lâm ấp úng nói không nên lời.

Lâm Chiết Hạ nhỏ giọng nói “đề thứ ba”, nhưng đã quá muộn.

Giáo viên toán: “Em cứ đứng đó mà nghe giảng.”

Trần Lâm đứng cho đến khi tiết học kết thúc.

Mãi đến khi chuông tan học vang lên, Lâm Chiết Hạ trực nhật xong, chuẩn bị đeo túi xách đến lớp 10-1 tìm Trì Diệu cùng về nhà, lúc này cô ấy mới không nhịn được nữa, giữ chặt Lâm Chiết Hạ nói: “Cái kia…Cậu có thể đi cùng tớ về nhà được không.”

Lâm Chiết Hạ cảm thấy kỳ quái: “Nhưng hai chúng ta hình như không thuận đường cho lắm.”

Trần Lâm nắm lấy tay cô, giọng nói có chút run rẩy: “Buổi tối có thể sẽ có người tới tìm tớ gây chuyện, tớ không dám về một mình.”

“Mấy ngày nay tớ lên diễn đàn cãi nhau với người của trường bên cạnh, không biết bọn họ làm thế nào, tìm được thông tin cá nhân của tớ rồi…”

Trần Lâm nói xong bèn cho Lâm Chiết Hạ xem màn hình điện thoại di động của mình.

Mấy bài đăng trên diễn đàn đều là ẩn danh.

Nội dung cãi nhau quả thật không có gì to tát, idol của Trần Lâm và idol của đối phương có nảy sinh mâu thuẫn, fan hai bên đang cãi nhau, bên nào cũng ra sức bảo vệ idol của mình.

Diễn đàn là một phần của khối liên kết chung giữa các trường, bài đăng về cơ bản đều là của học sinh của các trường khác nhau trong thành phố.

ID của Trần Lâm tên là Tiểu Chanh Tử, trong giao diện trò chuyện riêng của cô có vài tin nhắn quả thực rất dễ doạ người.

[Tôi ở trường thí điểm phụ thuộc, cậu ở đâu? Có dịp chúng ta cần gặp nhau để nói chuyện.]

Cách mấy tiếng sau.

Người kia lại gửi thêm hai tin nhắn:

[Tên cậu là Trần Lâm, phải không? Lớp 10-7.]

[Cậu đợi đấy.]

Lâm Chiết Hạ nhìn thấy mấy tin nhắn này, sống lưng cũng có chút rờn rợn.

Dù gì cũng không ai có thể tưởng tượng được, thông tin cá nhân trong một diễn đàn ẩn danh sẽ bị tiết lộ với tốc độ nhanh như vậy.

Lâm Chiết Hạ bình tĩnh nói: “Tất cả mọi người đều là học sinh với nhau, tớ cảm thấy xác xuất bọn họ dùng kỹ thuật để tra ra được thông tin cá nhân của cậu không lớn, hơn nữa gần đây tất cả mọi người đều bận rộn thi giữa kỳ, càng không có thời gian rảnh làm chuyện này, cho nên không chừng là một số ít người biết thân phận của cậu rồi tiết lộ ra ngoài.”

Cô hỏi lại: “Cậu nghĩ kỹ xem, có ai biết Tiểu Chanh Tử là Trần Lâm hay không?”

Trần Lâm đã bị hoảng sợ, nào có thời gian suy nghĩ về vấn đề này.

Lâm Chiết Hạ thấy cô như vậy, cũng không yên tâm để cho cô một mình trở về, thở dài nói: “Vậy tan học tớ cùng cậu về nhà, mấy người đó cho dù có tới tìm cậu, hẳn là cũng không dám làm gì đâu, đợi tớ nói với Trì Diệu một tiếng.”

Vì thế Lâm Chiết Hạ vừa chờ cô ấy sửa sang lại cặp sách, vừa móc điện thoại di động nhắn tin cho Trì Diệu.

[Tan học không cần phải đợi tôi đâu.]

Trì Diệu trả lời lại một dấu chấm hỏi cộng thêm hai chữ.

[?]

[Lý do.]

Lâm Chiết Hạ không nói chuyện của Trần Lâm cho cậu biết, loại chuyện riêng tư này cũng không tiện tiết lộ, chỉ gõ mấy chữ trả lời: [Bởi vì tôi còn có bạn tốt khác, hôm nay tan học phải đi cùng Trần Lâm về.]

Đối phương nhanh chóng trả lời.

[Tôi biết rồi.]

Trạm buýt bắt xe về nhà Trần Lâm cách trường tương đối xa, phải đi qua hai con phố.

Trên đường đi, Trần Lâm lo lắng hỏi: ” Có khi nào bọn họ sẽ mang theo rất nhiều người đến đánh tớ hay không?”

Lâm Chiết Hạ nói: “Không đến mức đó đâu, không phải là chỉ ở trên mạng cãi nhau có hai câu thôi sao.”

Trần Lâm: “Đối với fan cuồng mà nói, như vậy đã là to chuyện rồi.”

Lâm Chiết Hạ hỏi ngược lại: “Cũng bao gồm cả cậu sao?”

Trần Lâm: “… Sau chuyện này, tớ đã quyết định rút khỏi vòng fan và tập trung vào việc học.”

Lâm Chiết Hạ: “Cậu biết giác ngộ như thế là tốt rồi.”

Đề tài xoay một vòng, lại bị Trần Lâm vòng trở về: “Bọn họ liệu có thật sự dẫn người tới đây hay không?”

Lâm Chiết Hạ ôn nhu nói: “Cậu đừng nhìn tớ như vậy, thật ra tớ cũng có thể đánh nhau.”

“…Cậu?”

“Hồi còn bé, tớ dùng một cước đánh được ba tên.”

Vì để Trần Lâm yên tâm, Lâm Chiết Hạ lấy chiến tích khi còn bé của mình ra mà nói: “Đến cậu nhóc mập mạp cao lớn như vậy còn bị tớ đánh cho phải khóc nhiều lần, cậu ta còn có một đám tiểu đệ, cũng đều đánh không lại tớ.”

Cô càng nói, càng có loại cảm giác anh dũng bảo vệ đàn em khi còn bé.

Chỉ là em trai nhỏ năm đó cô bảo vệ, họ Trì.

Cô vừa đi vừa chú ý đến khung cảnh xung quanh.

Con phố đầu tiên rất ồn ào, đường phố tấp nập người qua lại, nhưng khi rẽ từ ngã ba vào con phố thứ hai, người trên đường không còn nhiều người như vậy nữa.

Nơi này cách trường học một đoạn, cửa hàng kinh doanh không tốt lắm, hầu hết đã đóng cửa.

Bên kia đường có một con hẻm tối, chắc hẳn là một con ngõ cụt, trong hẻm ánh sáng rất kém, đầu ngõ chất một đống đồ tạp nham.

Nguyên nhân cô để ý tới của con hẻm tối này là do hình như bên trong có hai, ba người đang đứng, mấy tên đó đó ăn mặc lưu manh, kẹp điếu thuốc giữa những ngón tay.

Cầm đầu là tên nhuộm tóc đỏ, ngồi xổm ở đầu hẻm, hắn đang cắn điếu thuốc, tùy ý quan sát người qua lại.

Bước chân Lâm Chiết Hạ chậm lại: “Tuy rằng tớ cảm thấy không đến mức đó, nhưng mà…bình thường khi cậu đi ngang qua đây, trong hẻm đối diện có những người này không?”

Trần Lâm cũng nhìn qua, lắc đầu, khẳng định mà trả lời cô: “Không có, mỗi ngày tan học tớ đều đi qua con đường này, chưa từng thấy có ai ở đó cả.”

Lâm Chiết Hạ lúc này mới cảm thấy sợ hãi.

Ban đầu cô nghĩ những người kia sẽ không thật sự đến tìm Trần Lâm gây chuyện là vì cho rằng tất cả mọi người đều là học sinh, không ai muốn làm liều để rồi bị xử phạt.

Nhưng điều cô không nghĩ tới là, có đôi khi nếu muốn gây chuyện, chưa chắc cần tự mình ra mặt.

Lâm Chiết Hạ cố mạnh mẽ để trấn an bản thân lại, giả vờ như không có

chuyện gì, làm bộ như không phát hiện ra bất kỳ điểm dị thường nào, sau đó cô lấy điện thoại di động từ trong túi ra, không suy nghĩ gì, mở khung trò chuyện với Trì Diệu lên.

Nhưng đầu ngón tay có chút run rẩy vẫn bán đứng tâm trạng của cô lúc này, lúc cô gõ lên bàn phím có đánh sai đến vài chữ.

[Tôi đang ở chỗ này.]

[Ở bên ngoài hai con phố, trạm xe buýt số 9.]

[Có mấy tên côn đồ lưu manh.]

Động tác của Lâm Chiết Hạ không dám quá rõ ràng, đang muốn sửa hai sai cụm từ chính tả là “trường học”, “một đám”, đề phòng Trì Diệu đọc không hiểu.

Đúng lúc này, người trong hẻm lập tức hành động.

Tên cầm đầu ném tàn thuốc xuống, chỉ về hướng của hai người, những người khác đều biết ý, đồng loạt đi theo.

Lâm Chiết Hạ lập tức nắm tay Trần Lâm, chạy như điên trên đường quay về hướng trường học: “Chạy!”

Đám người kia muốn tới đây, cần phải đi xuyên qua con đường ở chính giữa, điều này giúp cho các cô có thêm một chút thời gian, nhưng cũng không kéo dài được bao lâu, khi hai người tới cuối con đường này, cách khu vực náo nhiệt một con đường thì bị chặn lại.

“Chạy cái gì chứ,” Tên tóc đỏ khi nói, miệng đầy mùi thuốc lá, “Hai đứa chúng mày, ai là Trần Lâm?”

Lâm Chiết Hạ siết chặt tay Trần Lâm: “Anh là ai vậy? Tôi không quen biết anh.”

Tóc đỏ: “Mày quản tao là ai sao, nhanh khai ra, đứa nào là Trần Lâm đã cãi nhau với em gái tao trên mạng? Nếu không nói, tao sẽ đánh cả hai chúng mày.”

Tóc đỏ nói đến đây, tầm mắt dừng lại trên mặt Lâm Chiết Hạ vài giây.

“Con bé này trông xinh đẹp đấy,” Tên tóc đỏ nói, “Nếu tao xuống tay mà không biết nặng nhẹ thì khuôn mặt này cũng đáng tiếc thật đấy.”

Lâm Chiết Hạ muốn kéo dài thời gian nhiều hơn một chút, vì thế nói: “Tôi không biết Trần Lâm là ai, các anh tìm nhầm người rồi.”

Tóc Đỏ thấy hai người này nói chuyện không thông, cười cười nhổ nước miếng xuống đất, sau đó đang muốn giơ tay lên túm tóc Lâm Chiết Hạ, kéo cô đến trước người mình…Đúng lúc này, một bàn tay từ bên cạnh người hắn vươn ra, sau đó hắn mới phát hiện ra ở phía sau không biết đã có một người đứng từ lúc nào.

Người kia cao hơn hắn nhiều, hơi khom lưng, trên người mặc một bộ đồng phục học sinh trường cấp ba số 2.

Cậu đứng ở phía sau hắn, vươn một cánh tay vòng ra phía trước, khoác lên vai hắn, ấn lại bàn tay vừa mới vươn ra được nửa đường kia, giống như hai anh em cùng kề vai sát cánh.

Nhìn từ xa, giống như là cùng một bọn.

Lâm Chiết Hạ ban đầu vì sợ hãi mà theo bản năng nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra, đã nhìn thấy một màn như vậy.

“Anh bạn,” Cậu thiếu niên có đôi mắt rất nhạt, nghiêng đầu nhìn tóc đỏ nói, “Chặn người đấy à?”

Tóc đỏ bị cậu chỉnh cho có chút ngây ngốc, trong lúc nhất thời không phân biệt nổi đây là địch hay bạn.

Nhưng hắn cảm thấy có thể đây là đồng bọn, bằng không sẽ không đi lên khoác vai hắn: “Cậu là ai vậy? Cũng đến đây để đánh nhau à?”

Sắc mặt Trì Diệu không thay đổi, cằm hơi nhếch lên, kéo dài âm thanh trả lời hắn: “Ừ, đúng, tôi là đại ca bên trường số hai, thường xuyên đánh nhau trên con phố này.”

Tóc đỏ đang muốn nói “Chưa từng nghe ở Thành An có đại ca.”, giây tiếp theo…

Tay thiếu niên đã hung hăng đặt ở sau gáy, liên tục túm tóc kéo hắn, khiến người hắn ta cứng ngắc đổ về phía sau. Động tác của dứt khoát lưu loát, lực ở tay rất mạnh, mấy ngón tay cứng lại, sau đó dùng một cước đá vào bắp chân tên tóc đỏ.

“Tôi ấy à,” Trì Diệu nói, “Không có việc gì làm thì thích đi dạo trên con phố này, thấy ai không vừa mắt thì đánh người đó.”

- -----oOo------

Chương 13

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Chân của ‘‘tóc đỏ’’ bị đạp một cước, cả người không nhịn được đau mà quỳ xuống, đầu vẫn bị người kia nhấn xuống, muốn từ phía dưới lăn đi cũng không được, chỉ có thể cố gắng nhịn đau.

Tóc đỏ đau đớn hét lớn: “Mẹ nó! Mấy đứa chúng mày còn đứng đó làm gì!”

“…Mẹ nó chứ!”

“Đánh nó mau!”

Hai tên do ‘tóc đỏ’ dẫn đến cùng nhìn nhau, nghe thấy vậy cùng xông lên.

Lâm Chiết Hạ bị một màn trước mắt doạ cho hoảng sợ. Mặc dù hồi nhỏ cô có từng đánh nhau, nhưng khung cảnh này không giống với việc một đám nhóc đánh nhau. Tình hình rất hỗn loạn, cảm thấy bản thân không thể hoà giải được cuộc đấu đá này, điều duy nhất cô có thể làm là không gây phiền phức thêm cho Trì Diệu.

Lâm Chiết Hạ kéo tay của Trần Lâm lùi về phía sau.

Trần Lâm: “Có cần báo cảnh sát hay không…”

Vốn dĩ Lâm Chiết Hạ cũng định báo cảnh sát, nhưng một mình Trì Diệu đánh mấy người kia lại có thể chiếm được ưu thế.

Động tác của thiếu niên mạnh mẽ, không có lấy một hành động thừa, cậu cởi balo xuống ném qua một bên, một cánh tay nắm chặt lấy cổ của tên 'tóc đỏ' khiến hắn ta không thể động đậy, có người muốn nhân cơ hội ra tay từ phía sau cậu, nhưng còn chưa tìm được cơ hội đã bị khuỷu tay cậu huých thật mạnh vào người.

Cú đánh ấy trực tiếp rơi vào ngực của tên kia, khiến hắn ta lùi về phía sau vài bước.

Khi tên còn lại nhào lên, Trì Diệu đã buông lỏng cổ của 'tóc đỏ', cậu đẩy ngược 'tóc đỏ' về phía trước, khiến hắn ta đâm thẳng vào đồng bọn, hai tên đó cùng ngã xuống.

Thấy tình hình này, Trần Lâm cũng lập tức ném suy nghĩ muốn báo cảnh sát ra sau đầu: "Nhìn tình hình này có vẻ…"

Lâm Chiết Hạ nói: "Nhìn có vẻ không giống người khác đánh cậu ấy, giống cậu ấy đánh người khác."

"Vì vậy chúng ta cứ xem tình hình một chút rồi quyết định có báo cảnh sát hay không."

Dù sao việc báo cảnh sát sẽ làm lớn chuyện hơn, cũng có thể sẽ ảnh hưởng đến Trì Diệu.

Trận đánh này còn kết thúc nhanh hơn nhiều so với trong suy nghĩ của họ, vài phút sau chỉ thấy có Trì Diệu còn đang đứng ở đó.

"Đi thôi," Trì Diệu đánh nhau xong rồi nói, "Đưa các cậu đến trạm xe."

Lâm Chiết Hạ ngẩn người 'Ừm' một tiếng.

Mặc dù không ai ngờ rằng sau cùng 'tóc đỏ' còn muốn đối chọi lại, ngay

trong lúc Lâm Chiết Hạ cùng Trì Diệu đi được hai bước, hắn ta đột nhiên vùng dậy từ trên mặt đất.

Lâm Chiết Hạ không chút phòng bị.

Chỉ trong giây phút đó bỗng cảm nhận được Trì Diệu đưa tay ra, bàn tay ấy giữ lấy gáy cô, kéo cô vào lòng mình.

Sống mũi cô cọ sát lên cổ áo cậu, trên áo của thiếu niên còn vương hương thơm nhàn nhạt của nước giặt, còn có cả mùi hương sạch sẽ của nắng vàng lưu lại.

Trong thời gian ngắn nhất, động tác này của Trì Diệu đã kéo ra một khoảng cách giữa tên tóc đỏ và Lâm Chiết Hạ, 'tóc đỏ' vồ hụt, còn trượt chân.

Lâm Chiết Hạ bị Trì Diệu nhấn vào trong lòng, nghe thấy ngực cậu khẽ rung khi cất lời.

Giọng điệu của thiếu niên vô cùng lạnh lùng: "…Thích ăn đập đến vậy sao?"

Lúc này 'tóc đỏ' không dám xông lên trước nữa.

Phía trước là trạm xe buýt, lúc này vừa lúc xe đi đến trạm.

Trì Diệu và Lâm Chiết Hạ lên xe, cùng đưa Trần Lâm về nhà.

Dọc đường ba người không ai nói một lời nào.

Khi đi đến cửa tiểu khu, Trần Lâm mới bình tĩnh lại sau cơn hoảng sợ: "Cảm ơn các cậu, nếu như hôm nay không có hai cậu, tớ không biết phải làm thế nào nữa."

Lâm Chiết Hạ: "Không sao, nhưng ngày mai cậu vẫn nên nói với thầy cô về chuyện này đi, xem xem có cách nào tra được ra xem đối phương là ai không, tránh việc lại bị tìm đến một lần nữa."

Trần Lâm gâth đầu: “Vậy tớ về trước đây, hai cậu trở về chú ý an toàn.”

Lúc này trời đã hơi tối rồi.

Sau khi đưa Trần Lâm về xong chỉ còn Lâm Chiết Hạ và Trì Diệu sóng vai đi về.

Lâm Chiết Hạ thử khuấy động bầu không khí: “Bộ dáng đánh nhau vừa rồi của cậu trông vô cùng anh dũng.”

Trì Diệu không nói gì.

Lâm Chiết Hạ tiếp tục: “Một đánh ba dễ như vắt cải bắp vậy, đối phương căn bản không có sức chống trả.”

Trì Diệu vẫn không đáp.

Lâm Chiết Hạ: “Hơn nữa cậu còn rất thông minh nữa, tôi gõ thiếu nhiều chữ như vậy mà cậu vẫn đọc hiểu được. Học bá trường số Hai, sao cậu không nói gì vậy?”

Lúc này Trì Diệu trực tiếp đi qua cô, tiến về phía trước.

“…”

Lúc này Lâm Chiết Hạ mới nhận ra được Trì Diệu đang tức giận.

“Tôi cũng đã khen cậu đẹp trai rồi,” Lâm Chiết Hạ rảo bước đuổi về phía trước, thử thăm dò: “Hay là tôi khen thêm vài câu nữa nhé?”

Trì Diệu dừng bước, quay đầu nhìn cô.

Ánh sáng của ngọn đèn đường chiếu lên lưng cậu, khiến bóng cậu đổ lên mặt đất.

Hiếm khi Trì Diệu mới nói ra nửa câu chửi thề: “Mẹ nó cậu…Cậu có biết là rất nguy hiểm hay không?”

Nhất thời Lâm Chiết Hạ không biết nói gì.

Trì Diệu còn cười lạnh một tiếng, nói ra lý do đầy gượng ép vừa rồi cô gửi cho cậu: “Còn có bạn tốt khác nữa.”

“Người bạn tối này của cậu cũng không tồi, biết rằng sẽ nguy hiểm còn kéo cậu theo, cậu cũng lợi hại đấy, một người dám lôi kéo một người dám đi.”

“…”

“Nếu như cậu không có thời gian gửi tin nhắn cho tôi, nếu như tôi không xem điện thoại, nếu như tôi không trùng hợp đang ở gần đây thì cậu định làm thế nào.”

“…”

“Lần trước cậu có thể chạy kịp, lần này thì sao.”

“…”

Lâm Chiết Hạ: “Lúc ấy tiểu đệ không có nghĩ nhiều như vậy.”

Mặc dù biết rằng Trì Diệu vì lo cho cô mà giận cá chém thớt sang Trần Lâm, cô vẫn giải thích thay cho cô ấy: “Cậu ấy cũng không kéo tôi đi, là tôi cảm thấy chắc cũng không có chuyện gì được, tôi không ngờ chỉ cãi nhau ở trên mạng thôi cũng thành ra như vậy.

Trước đây Trì Diệu tức giận, cô dỗ vài câu là cậu sẽ nguôi giận.

Nhưng lần này lại khác, cô nói suốt cả dọc đường mà Trì Diệu vẫn không thèm để ý đến.

“Trì Diệu, Trì Diệu, cậu xem, chiếc đèn đường kia giống hình ngôi sao chưa

kìa.”

“Chú cún phía đối diện đáng yêu thật, có hơi giống với Tiểu Bạch mà trước đây Hà Dương nuôi.”

“Bây giờ tôi phát hiện ngay cả mỗi sợi tóc của cậu cũng thật đẹp mắt, tôi đi ở phía sau lưng cậu, cảm thấy lúc này cậu đẹp trai như một bức tranh vậy.”

“Khi gần về đến nhà, Lâm Chiết Hạ đưa tay kéo lấy chiếc balo trên lưng cậu: “Trì Diệu, cậu, để, ý, đến, tôi, đi!”

“Cậu đừng có không nói chuyện như vậy,” Lâm Chiết Hạ nói: “Mặc dù bình thường lúc cậu nói chuyện tôi đều muốn hạ thuốc để cậu câm miệng lại.”

Lúc này Trì Diệu không nhịn được, tức đến bật cười: “Cậu còn muốn đầu độc để tôi câm.”

Lâm Chiết Hạ cúi đầu nói: “Cũng chỉ thỉnh thoảng mới nghĩ vậy thôi.”

Vì đưa Trần Lâm về nên cô về nhà muộn hơn bình thường hơn một tiếng.

Lâm Hà hâm nóng lại đồ ăn: “Sao hôm nay con về muộn thế.”

Lâm Chiết Hạ để balo xuống, tìm một lý do: “Con và Trì Diệu đi vào hiệu sách xem một chút nên về hơi muộn.”

Nguỵ Bình: “Lần sau có về muộn nhớ nói cho mẹ con một tiếng, mẹ con rất lo lắng đó.”

Lâm Chiết Hạ thấp giọng đáp một tiếng.

Cô vội vã và cơm, sau đó hỏi Lâm Hà: “Mẹ, hộp y tế nhà mình ở đâu vậy ạ?”

Lâm Hà: “Ở dưới tủ trà, sao vậy? Con không thoải mái ở đâu sao?”

“Không phải ạ,” Lâm Chiết Hạ nói, “Trì Diệu có hơi…có hơi bị cảm lạnh, con đem thuốc qua cho cậu ấy.”

Cô lại nhớ đến cảnh tượng vừa rồi. Mặc dù Trì Diệu đánh thắng mấy tên kia, nhưng không biết cậu có bị thương ở đâu không?

Khi đánh nhau dễ bị xây xát, hơn nữa cậu đấm mạnh như vậy, chắc cũng sẽ đau tay.

Cô nghĩ đến bàn tay của cậu, không thể không thừa nhận rằng nếu đôi tay ấy có xây xát gì thì rất đáng tiếc.

Cô ăn cơm xong rồi cầm theo hộp băng y tế chạy về phía toà nhà đối diện.

Sau khi nhấn chuông cửa xong cô nghĩ ngợi, với tính cách của Trì Diệu, bây giờ cậu còn chưa hết giận, có thể sẽ không mở cửa cho cô.

Vì vậy cô dùng chìa khoá của mình mở cửa, trước khi đẩy cánh cửa ra nói: “Khụ, vậy thì, tôi vào đây.”

Sau khi vào nhà không thấy ai, cũng không nghe thấy tiếng động trong nhà tắm.

Cô ở đứng cửa quan sát một hồi, sau đó nhìn thấy Trì Diệu vừa tắm xong, đang đi từ trong phòng ngủ ra.

Sau khi thay bộ đồng phục, cậu càng gần hơn với hình tượng ‘Lúc tan học sẽ đánh nhau’, rất giống với những học sinh cá biệt trong ấn tượng, không chịu khó học hành, ở trường hung hăng vênh váo.

“Cậu có việc gì?”

“Tôi đến xem cậu có bị thương hay không,” Lâm Chiết Hạ ôm hộp y tế nói, “Cậu đưa tay ra đây để tôi xem.”

Tóc Trì Diệu mới khô được một nửa, cậu dựa bên cạnh cửa, nhàn nhạt hỏi ngược lại: “Tôi bị thương? Thêm ba người nữa tôi cũng không sao cả.”

Lâm Chiết Hạ: “Tôi nhìn thấy vết thương trên tay cậu rồi.”

“…”

“Đừng giả bộ nữa,” Cô không nhịn được mà nói, “Ở đây không có người ngoài.”

Trên tay Trì Diệu có một vết thương khoảng bốn, năm centimet, dọc theo xương bàn tay, sau khi tắm xong vết thương có hơi tím đỏ, bản thân cậu mãi sau mới nhận ra, không biết bị quẹt phải từ lúc nào.

Lâm Chiết Hạ sợ cậu tiếp tục giả bộ không sao, ép cậu ngồi xuống sô pha: “Tôi biết đây chỉ là vết thương nhỏ, đối với cậu không đủ dính răng, nhỏ đến độ không lọt nổi vào mắt ngày, nhưng chúng ta vẫn phải khử trùng cái đã.”

Sau khi nói xong cô đưa tay nắm lấy tay cậu.

Trì Diệu rũ mắt xuống, nhìn thấy tay hai người gần như đan lại vào nhau, không nói gì.

Lâm Chiết Hạ mở hộp y tế lấy ra tăm bông và dung dịch sát khuẩn.

“Nếu cậu,” Lâm Chiết Hạ chậm rãi nói, “cảm thấy đau thì…”

Trì Diệu: “Thì sao, có thể đánh cậu một trận để quên đi cơn đau sao?”

Lâm Chiết Hạ: “Không phải, thì cậu cố mà nhịn.”

Đây là lần đầu tiên cô nhìn kỹ tay Trì Diệu như vậy.

Có lẽ là bởi căng thẳng, cô bất giác cẩn thận điều chỉnh lại hô hấp.

Đầu ngón tay cô thỉnh thoảng sẽ đụng vào tay cậu, dường như trời sinh nhiệt độ cơ thể của con trai đã cao hơn con gái một chút, cô cảm thận được nhiệt độ cơ thể Trì Diệu truyền đến tay mình.

Bầu không khí có chút kỳ quái.

Lâm Chiết Hạ vừa thoa thuốc vừa nghĩ, có phải đã quá yên lặng rồi không. Cô đang định nói gì đó, nhưng còn chưa kịp hắng giọng thì cánh cửa nhà Trì Diệu đã được đẩy mở.

“Ôi vãi,” Hà Dương kinh ngạc đứng hình tại cửa nói lời: “Tôi thề vừa rồi tôi có định gõ cửa, nhưng là do cửa không đóng ấy, tôi vừa gõ khẽ một cái nó đã tự mở rồi.”

Cậu ta ồn ào nói xong, ba người sáu mắt nhìn sau.

Cậu ta nhìn thấy anh Diệu của mình ngồi trên sô pha, anh Hạ của mình đang quỳ xuống, sống mũi như sắp dán vào tay người ta, hai người rất gần nhau.

“…Hai cậu làm gì vậy?”

Lâm Chiết Hạ cầm tăm bông đứng dậy, mang theo vài phần chột dạ mà ngay cả bản thân mình cũng không hiểu tại sao: “Thoa thuốc, tay cậu ấy bị thương rồi.”

“À.” Hà Dương không nghĩ nhiều, cậu ta cũng đi đến ngồi xuống sô pha, chen vào một chỗ với Trì Diệu, nói: “Tôi qua đây để tránh nạn, đã có điểm thi giữa kì rồi, mẹ tôi đuổi đánh tôi.”

“Tôi nói mặc dù mình đứng thứ 23 nhưng phía sau còn có mấy người nữa, mẹ tôi lại hỏi sao cứ mãi so sánh với những người ở phía sau vậy?”

“Nếu tôi không so sánh với những người ở phía sau thì tìm đâu ra tự tin để tiếp tục học hành được?”

Lâm Chiết Hạ thu dọn hộp y tế, gật gật đầu: “Cũng có vài phần đạo lý đấy.”

Hà Dương: “Đúng chứ.” Cậu ta quay đầu nhìn Trì Diệu, hy vọng nhận được sự đồng tình từ cậu.

“Tôi chưa lọt khỏi top 3 bao giờ,” Trì Diệu nói: “Cũng không rõ lắm.”

Hà Dương: “…”

Hà Dương quyết định chuyển chủ đề: “Tay của cậu sao vậy, sao lại có một vệt xước dài thế?”

Trì Diệu chỉ nói: “Gặp chút chuyện.”

Hà Dương kinh ngạc: “Mẹ nó, cậu đánh nhau à?”

“Còn là một đánh ba nữa,” Lâm Chiết Hạ bổ sung, “Tan học tôi gặp phải đám côn đồ, cậu đừng có mà nói chuyện này ra ngoài đấy.”

Có rất nhiều chuyện không thể nói cho người lớn biết được, nhưng giữa những người bạn đồng chăng lứa lại chẳng có gì phải giấu diếm cả.

Tất nhiên Hà Dương hiểu được đạo lý này: “Yên tâm, tôi sẽ không nói đâu. Nhưng mà anh Diệu của tôi một đánh ba thật là…Trâu bò.”

Lâm Chiết Hạ không có sức lực ỉ ôi với cậu ta, cô còn phải về nhà làm bài tập.

Sau khi Lâm Chiết Hạ rời đi, Hà Dương tiện tay cầm máy chơi game trên bàn trà của Trì Diệu lên.

Cậu chơi được một lúc rồi nói chuyện phiếm với Trì Diệu: “Một đánh ba thật à?”

Trì Diệu: “Giả đấy.”

Hà Dương: “Cậu đã nói như vậy thì xem ra là thật rồi.”

Hà Dương chơi game một lát, Trì Diệu đi vào mở tủ lạnh lấy nước, tiện thể hỏi cậu ta: “Có uống không?”

“Có.”

Cậu ta nói xong rồi đưa tay ra nhận lấy chai nước khoáng, sau đó liếc thấy chiếc áo T-shirt mỏng trên người Trì Diệu, nghĩ đến vừa rồi khi nhắc đến chuyện đánh nhau, đột nhiên cậu ta nhớ tới chuyện cũ mà trước đó không nhớ ra.

Hai chữ ‘đánh nhau’ tựa như rễ cây, liên kết một chuỗi câu chuyện trước đó mà cậu ta không nhớ ra lại.

Cậu ta đã nhớ ra trước khi Trì Diệu bắt đầu rèn luyện cơ thể đã xảy ra chuyện gì.

Đại khái là câu chuyện năm bọn họ mười một, mười hai tuổi.

Không biết vì sao tiểu khu lại thường có một đám học sinh trường nghề rất hay xuất hiện. Có một buổi tối nọ, đám nhóc bọn họ ra tiệm tạp hoá mua đồ ăn vặt, vừa ra khỏi tiểu khu đã bị mấy tên bên trường nghề cao lớn kia chặn lại ở góc tường.

“Các bạn nhỏ,” Mùi thuốc lá trên người bọn chúng rất nặng, một trong số đó gõ đầu Hà Dương, “Đưa tiền tiêu vặt cho anh trai tiêu giúp cho.”

Đối với bọn họ khi đó mà nói, đám người này vô cùng đáng sợ, chỉ cần một nắm đấm cũng đủ khiến họ bay sang con đường đối diện.

May là lúc đó Lâm Chiết Hạ trong cái khó ló cái khôn, nhìn về phía một dì lạ mặt đi qua hét lớn: “Mẹ ơi!”

Sau đó nhân lúc mấy kẻ đó ngẩn người thì thành công trốn thoát.

Cũng may là xung quanh tiểu khu có rất nhiều người, nếu không thì có gọi thêm vài tiếng ‘Mẹ ơi’ nữa cũng không có tác dụng gì.

Mặc dù không có căn cứ nhưng cậu vẫn luôn cảm thấy hai chuyện này có gì đó liên quan đến nhau.

–

Lâm Chiết Hạ vừa về đến nhà đã vội làm bài tập, cô đang viết thì phát hiện hình như có gì đó sai sai.

Lúc Trì Diệu đang tức giận có nói ‘Lần trước chạy được’ là lần nào vậy?

Cô nghĩ ngợi một hồi, nhưng bởi vì giữa cô và Trì Diệu đã cùng trải qua quá nhiều chuyện, làm thế nào cũng không nhớ ra được.

Thôi bỏ đi.

Rất nhanh sau đó cô đã từ bỏ, chắc là cũng chỉ có một lần thôi.

Trong lúc làm bài tập, Lâm Chiết Hạ nhận được vài dòng tin nhắn của Trần Lâm.

Trần Lâm: [Tớ xin lỗi QAQ]

Trần Lâm: [Thực sự tớ cảm thấy vô cùng áy náy, còn kéo cả cậu và Trì Diệu vào cùng.]

Trần Lâm: [Tớ xin lỗi, tớ xin lỗi, tớ xin lỗi!]

Trần Lâm: [Tớ xoá tài khoản ở trên diễn đàn rồi, từ hôm nay trở đi tớ sẽ chăm chỉ học hành, quay lại làm người.]

Lâm Chiết Hạ trả lời bằng một nhãn dán xoa xoa đầu.

Sau khi trả lời xong cô để điện thoại qua một bên, muốn tập trung làm bài

tập nhưng lại không nhịn được mà nhớ tới hình ảnh vừa rồi khi Trì Diệu đánh nhau.

Nhưng điều khiến cô nghĩ mãi tới chuyện này không phải bởi vì hai chữ 'đánh nhau'. Rất nhiều lời nói dần dần vang lên bên tai cô.

Những lời nói ấy bắt đầu từ câu 'Cậu quen Trì Diệu sao'.

"Cậu ấy rất nổi tiếng đó."

"Còn đang nghĩ xem ai mà làm náo động đến vậy, thì ra là Trì Diệu à, vậy thì không sao"

"Trước đây ở trường cũ cậu ấy cũng rất nổi tiếng."

"…"

Thời gian gần như vụt bay qua trước mắt.

Còn hồi nhỏ, đã là rất nhiều năm về trước.

"Sức khoẻ vẫn chưa ổn, dăm ba hôm lại phải nhập viện…."

"Cậu ta không cầm nổi trái bóng."

"Cậu ta suốt ngày bị ốm, không thể cùng chơi với chúng ta được."

"…"

Sau đó nữa, bóng hình tên 'ma ốm' từng được cô bảo vệ sau lưng trong kí ức và Trì Diệu của hôm nay dần dần chồng lên nhau.

Lâm Chiết Hạ ngẫm nghĩ, đặt bút xuống bò lên bàn, khi cằm gần chạm lên cổ tay áo, cô như cảm thấy mùi hương nước giặt sạch sẽ mà cô đã ngửi thấy trong lúc hoảng loạn ban chiều vẫn đang vấn vương nơi đầu mũi, không hề phai đi.

Lúc này cô mới đột nhiên phát hiện ra từ khi khai giảng đến giờ, Trì Diệu trong mắt người khác có chút khác với Trì Diệu mà cô vẫn luôn quen biết.

Sự khác biệt này đến từ việc cô và cậu đã quá thân thiết, vì vậy ngược lại không cảm nhận ra được sự thay đổi trên người cậu.

Vì vậy cô mới cảm thấy những lời miêu tả trong bài đăng trên diễn đàn khiến người ta mơ hồ.

Vì vậy cô mới không thể cảm nhận rõ ràng được.

Là bởi Trì Diệu hồi nhỏ cô quen, rất khác với cậu bây giờ…

Thế nên mãi đến bây giờ cô mới phát hiện, thì ra Trì Diệu sớm đã không phải là tên ‘ma ốm’ trong kí ức của cô nữa rồi.

Mãi đến hôm nay cô mới quen cậu thêm một lần nữa.

Một người vừa lạ vừa quen, Trì Diệu phiên bản mới.

Buổi tối trước khi ngủ, cô không nhịn được mà gõ gõ vào ảnh đại diện hình chiếc mèo.

[Bạn đã gõ ‘Trì Cẩu’*]

*Trên wechat có tính năng gõ vào ảnh đại diện của đối phương thì trong khung trò chuyện sẽ hiện ra dòng chữ thông báo như trên, đồng thời đối phương cũng sẽ biết được điều ấy.

Thực ra Lâm Chiết Hạ muốn hỏi ‘Cậu vẫn còn đang tức giận sao?’.

Nhưng Trì Diệu lại hiểu lầm dụng ý của cô.

Trì Cẩu: Không ngủ được à?

Lâm Chiết Hạ do dự nói: […Ừm.’]

Qua một lúc, đối phương lại gửi qua cho cô một tin nhắn.

[Cho dù cậu có mơ thấy sáu tên côn đồ, tôi cũng có thể hạ gục được bọn họ.]

Lúc này Lâm Chiết Hạ mới kịp phản ứng, cậu đang cho rằng ban chiều cô bị doạ sợ, sợ sẽ mơ thấy ác mộng nên không ngủ được.

Cô giơ điện thoại lên, lật người ở trên giường.

Cô gõ chữ trả lời: [Vậy nhỡ đâu tôi mơ thấy sáu mươi tên thì sao?]

Lần này cách một quãng đối phương mới trả lời.

[Vậy đúng lúc cậu được trải nghiệm]

[Bị đánh chết có cảm giác như thế nào.]

–

–

Editor: Mặc dù bình thường Hạ Hạ to mồm đầu đất là thế, nhưng cũng tinh tế dịu dàng mà nhỉ~

- -----oOo------

Chương 14

- ----------

Ngày mưa bão

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Chắc là do những câu trò chuyện với Trì Diệu trước khi đi ngủ đã có tác dụng, tối nay Lâm Chiết Hạ không nằm mơ, cô ngủ sâu đến tận sáng ngày hôm sau.

Lâm Hà làm sandwich cho cô, cô ăn được vài miếng rồi tìm chiếc túi bọc phần sandwich còn lại vào, sau đó xách đồ vội chạy ra ngoài: “Mẹ, con đưa bữa sáng qua nhà Trì Diệu. Thì là, không phải cậu ta bị ốm hay sao, con qua quan tâm một chút.”

Lúc cô qua nhà Trì Diệu, cậu còn đang thu dọn đồ đạc.

Trên tay cậu có dán miếng băng gâu, chiếc áo trên người chưa được cài hết cúc, để nửa hờ.

Lâm Chiết Hạ cung cung kính kính đưa túi đồ ăn qua: “Biếu ngài đây.”

Trì Diệu: “Tạm thời bố cậu chưa ăn vội, để bên cạnh đi.”

Lâm Chiết Hạ: “Được.” Cô đặt sandwich xuống, ngồi ở phòng khách đợi cậu, trong lúc chờ đợi đột nhiên nói bậy bạ: “Trì Diệu, tối qua tôi có nằm mơ.”

“Trong giấc mơ một mình tôi đánh nhau với sáu mươi tên, mỗi một nắm đấm giải quyết được ngay một tên, tôi lợi hại thật đấy.”

“Sáu mươi người kia, mỗi người đều vô cùng vạm vỡ nhưng lại đều không phải là đối thủ của Lâm thiếu tôi đây, không đến ba phút, tất cả đều bò lăn ra rồi.”

Trì Diệu mấp máy môi: “Cậu biết mình đang nằm mơ là được rồi.”

Thực ra Lâm Chiết Hạ chỉ muốn chọc cho cậu vui, nói xong cô thử dò hỏi: “Hôm nay tâm trạng của cậu sao rồi?”

“Không tốt lắm,” Trì Diệu nói, “Muốn giết người.”

“…”

Lâm Chiết Hạ thầm nói đều đã qua cả một đêm rồi: “Sao cậu vẫn còn tức giận vậy?”

Giọng điệu Trì Diệu nhàn nhạt: “Tính tình tôi không tốt, dễ cáu gắt.”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Cô cũng đã xin lỗi rồi, không biết phải nói gì mới có thể khiến Trì Diệu nguôi giận được nữa.”

Nghĩ cả nửa ngày, cô nói: “Tôi thề đây là lần cuối cùng, sau này có gặp phải chuyện gì tôi cũng sẽ lập tức nói cho cậu biết đầu tiên.”

Nói rồi cô phát hiện Trì Diệu có chút phản ứng sau khi nghe xong.

Cô nghĩ ngợi, tiếp tục bổ sung: “Không giấu diếm cậu bất kì điều gì, nếu

như cậu không tin thì chúng ta có thể ngoéo tay.”

Lâm Chiết Hạ bày ra động tác muốn nghéo tay.

Trì Diệu không đưa tay ra, khi đi qua cô chỉ nói một câu: “Ấu trĩ.”

Giọng điệu của hai chữ ‘ấu trĩ’ không còn giống với những câu trước nữa, lời nói đã nhẹ nhàng hơn, nếu là bất kỳ ai khác có thể sẽ không nghe ra, nhưng Lâm Chiết Hạ lại lập tức nhận ra được cậu đã nguôi giận rồi.

Khi hai người đi đến trạm xe buýt, Hà Dương đã đến đó đợi xe từ trước.

Ba người cùng quẹt thẻ trả tiền lên xe.

Trì Diệu thường ở trên xe ngủ bù, Lâm Chiết Hạ giành tai nghe của cậu như thường lệ, nghe ké nhạc từ điện thoại, vừa nghe vừa uống sữa bò, đến khi uống xong hộp sữa trên tay thì nhìn bốn chung quanh xem có nơi nào để vứt rác hay không.

Trên xe người bắt đầu đông dần.

Lâm Chiết Hạ ngẩng đầu nhìn qua, không thấy thùng rác đâu nhưng lại phát hiện trên xe có vài bạn học mặc đồng phục trường cấp ba số Hai, hơn nữa họ còn có vẻ cố ý vô tình nhìn về phía họ.

Bài hát trong tai nghe kết thúc, giữa đó là một quãng ngừng. Trong quãng ngừng ấy Lâm Chiết Hạ cũng nhìn về phía ánh mắt của họ hướng tới.

Trì Diệu ngồi ở bên cạnh cửa sổ, vừa lúc ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu lên người cậu, rất giống với tấm ảnh trên diễn đàn hồi mới khai giảng.

Dưới những ánh nhìn như vậy, đột nhiên Lâm Chiết Hạ có cảm giác khó chịu không nói thành lời.

Cô không muốn bản thân mình trở thành đối tượng bị chú ý đến, vì vậy cô bỏ tai nghe xuống, ôm balo cùng hộp sữa rỗng ngồi xuống hàng ghế trước

bên cạnh Hà Dương.

Hà Dương vẫn đang chép bài tập, cảm thấy kì lạ thì hỏi: “Cậu qua đây làm gì?”

Lâm Chiết Hạ: “…Đến xem xem cậu chép bài tập sao rồi.”

Hà Dương: “Sắp chép xong toán rồi, còn môn anh nữa thôi.”

“Nhưng mà cậu vẫn nên tự làm bài tập đi,” Lâm Chiết Hạ nói, “Ở trên xe chép bài tập chẳng ra làm sao cả.”

Nói rồi Lâm Chiết Hạ không nhịn được mà nhắc một câu: “Hình như mấy người ở phía kia là học sinh trường tôi.”

Tay chép bài tập của Hà Dương vẫn không dừng lại, nhanh nhẹn ngẩng đầu, sau đó nói: “Mấy người đang nhìn chằm chằm anh Diệu kia sao?”

Lâm Chiết Hạ ‘Ừ’ một tiếng.

Trước khi Hà Dương lên tiếng cô còn tưởng mình nhìn nhầm rồi.

Nhưng Hà Dương lại chẳng thấy có gì làm lạ: “Này có gì đâu…trước đây hồi tôi còn học cùng trường với anh Diệu còn khoa trương hơn như này nhiều, có người rõ ràng không cùng đường nhưng vẫn kiên trì ngồi tuyến xe này cả một học kì liền.”

Lâm Chiết Hạ: “Hả?”

Hà Dương lại quay đầu liếc qua người ở hàng ghế phía sau, thấy Trì Diệu vẫn đang ngủ bù, không chú ý đến bọn họ đang nói chuyện, sau đó đáp: “Cuối hành lang chỗ lớp tôi có máy lọc nước, mỗi lần ra chơi mọi người đều xếp hàng dài ở đó, tất cả đều đến nhìn trộm cậu ấy, có lúc tôi còn không lấy được nước, thậm chí còn muốn đá mấy người não tàn đó về hết.”

“Tôi nói như vậy có tàn nhẫn quá không?”

Lâm Chiết Hạ tưởng tượng đến cảnh tượng ấy: “Không tàn nhẫn, tôi hoàn toàn có thể hiểu được suy nghĩ của cậu.”

Cô ngừng một lát, rồi lại như muốn nói gì đó: “Nhưng mà…”

Nhưng mà hoá ra Trì Diệu vẫn luôn rất thu hút như vậy, chỉ là trước ngày hôm qua sao cô lại không phát hiện ra nhỉ.

Hà Dương: “Nhưng mà gì?”

Lâm Chiết Hạ không nói tiếp: “Không có gì. Sắp đến trạm của cậu rồi, mau thu dọn đồ đạc đi.”

–

Sau khi đến trường, Lâm Chiết Hạ mới biết ngăn bàn mình bị nhét đầy đồ ăn vặt.

Đầy ắp, muốn gì có đó.

“Làm sao bây giờ,” Vừa lúc này Trần Lâm bước vào lớp, cô có chút bối rồi nói: “Hình như có người muốn tỏ tình với tớ, ai mà lại mua cho tớ nhiều đồ ăn vặt như vậy chứ.”

Sắc mặt Trần Lâm có chút phức tạp: “Ngại quá, là tớ mua.”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Trần Lâm: “Là để cảm ơn các cậu đó, nhưng tớ không dám đưa cho Trì Diệu, hay là cậu cầm qua cho cậu ấy đi?”

Có cơ hội độc chiếm sao Lâm Chiết Hạ có thể chia sẻ cho Trì Diệu được chứ: “Cậu ta không cần đồ ăn vặt đâu, con trai ít ăn vặt thì tốt hơn.”

Nhắc đến chuyện hôm qua, Trần Lâm lại nói: “Sáng nay tớ tìm thầy rồi,

thầy bảo sẽ nói chuyện với trường cấp ba trực thuộc bên kia, sau khi báo cáo với nhà trường, chắc cậu ta sẽ không dám kêu người qua tìm tớ nữa.”

Lâm Chiết Hạ cảm thấy giải quyết như vậy khá là thoả đáng. Dù sao nếu như làm lớn chuyện này lên, lần theo đầu mối của tên tóc đỏ thì có thể tìm được học sinh của trường cấp ba trực thuộc, đặc biệt là hai người thông đồng kia, hôm qua tóc đỏ có nhắc đến ‘Em gái tao’, có thể họ là anh em gì đó.

Thế nhưng cô không biết được là chuyện này lại có một đoạn diễn biến nhỏ tiếp sau đó,

Trong lớp 10-1.

Trì Diệu ngồi ở bàn cuối lớp, thầy giáo đang giảng giải bài tập trên bảng.

Một tay cậu cầm bút, tay kia để dưới ngăn bàn, rũ mắt nhìn tin nhắn mới hiện lên trên màn hình điện thoại.

Hà Dương: [Bị cậu tóm được rồi.]

Hà Dương: [Là một học sinh nữ lớp 11, cô ta có nhận vài người ở ngoài trường là ‘anh kết nghĩa, trong đó có một ‘anh trai’ rất nổi tiếng, tóc đỏ.]

Hà Dương: [Cô ta còn từng khoe khoang với người khác rằng mình có quen người ngoài trường, không lệch đi đâu được.]

Hà Dương: [Trường tôi đã đưa ra thông báo rồi, nhưng không điều tra được cụ thể là ai, giờ ra chơi sẽ cho người qua cảnh cáo cô ta một trận, có vẻ cô ta cũng không ngờ rằng bản thân sẽ bị tìm ra, còn khá hoảng sợ, nói rằng biết mình sai rồi.]

Hà Dương: [Dám bắt nạt anh Hạ của chúng ta, chỉ cần cô ta còn ở trường cấp ba thí điểm phụ thuộc một hôm thì đừng có mơ.]

Trong lớp chọn như lớp 10-1, có thể tự nhiên nghịch điện thoại trong giờ

chắc cũng chỉ có một người là cậu.

Ngay cả bạn cùng bàn ở bên cạnh cũng vô cùng kinh ngạc bởi hành động này.

Ngón tay dán băng gâu gõ lên màn hình điện thoại, trả lời một dấu chấm bày tỏ cậu đã biết rồi: [.]

Lâm Chiết Hạ nghĩ tới nghĩ lui, nhưng vẫn quyết định đợi giờ ăn trưa sẽ đem đồ ăn vặt qua cho Trì Diệu.

Trần Lâm: “Không phải cậu nói là con trai không cần ăn đồ ăn vặt sao?”

Lâm Chiết Hạ vô cùng tự nhiên nói: “Chủ yếu là hơi tốn chỗ, cặp tớ không chứa hết.”

Trần Lâm: “…”

Bên ngoài lớp 10-1.

Trong giờ nghỉ trưa, hành lang vô cùng náo nhiệt, có không ít người tụ tập trước cửa lớp mình, duy chỉ có lớp 10-1 là vô cùng yên tĩnh.

Ngoài người của lớp 10-1 ra, có rất ít học sinh lớp khác đến gần

Trước đây Lâm Chiết Hạ có đến đây vài lần, lúc ấy cô vẫn chưa nhận ra bên ngoài cửa có rất ít người.

Cô xách đồ, quen đường quen lối dừng lại ở bên ngoài cửa sổ cuối lớp.

Trì Diệu ngồi ở bên cạnh cửa sổ, lúc này đang nằm lên bàn ngủ, cậu cướp áo khoác của Từ Đình để che nắng, chiếc mũ đen che đi hầu hết gương mặt cậu, từ góc này nhìn qua cô chỉ nhìn thấy được bàn tay của thiếu niên đặt bên mép bàn.

Cô gõ hai cái lên cửa kính, gọi cậu: “Trì Diệu!”

Lời vừa buông xuống, bàn tay kia vô cùng không tình nguyện động một chút, nhấc tay lên bịt tai.

Lâm Chiết Hạ: "…"

Cô hít sâu một hơi, gọi càng lớn tiếng hơn: "…Trì Diệu, Trì Diệu, Trì Diệu."

Trì Diệu đang ngủ trưa bị làm ồn mà tỉnh giấc, tâm tình không tốt cho lắm: "Cậu có chuyện gì?"

"Tặng ấm áp qua cho cậu đây," Lâm Chiết Hạ ở bên cửa sổ đung đưa chiếc túi trên tay, "Không cần cảm ơn, cũng không cần phải cảm động quá đâu."

Trì Diệu liếc nhìn qua, không nhận lấy: "Cảm ơn, cậu cố tình đem đống đồ mình không thích ăn qua cho tôi, tôi khá cảm động đấy."

Trong túi, quả thực đều là, những món đồ ăn vặt cô không thích ăn.

Lâm Chiết Hạ trực tiếp buông tay, để lên bàn cậu: "Cái tôi thích ăn cậu lại không thích, hơn nữa quan trọng không phải là bản thân món quà mà là một phần tâm ý của tôi ở trong này."

Cô nói xong lại hỏi: "Hôm nay sao ngoài lớp cậu không có ai vậy?"

Trì Diệu: "Cậu không phải là người sao?"

Lâm Chiết Hạ: "Ngoài tôi ra ấy. Dù sao tôi cũng nhận ra được bọn họ đều vòng qua lớp cậu…Cậu ngồi ngay cạnh cửa sổ chẳng lẽ không nhận ra sao?"

Chiếc áo khoác trùm trên người Trì Diệu trượt xuống, cậu đưa tay túm lấy tóc, nhàn nhạt nói ra vài chữ: "Tôi lười quản họ."

Được đấy.

Rất phù hợp với phong cách của người này.

Trên đường từ lớp 10-1 về, Lâm Chiết Hạ phát hiện có rất nhiều người đang nhìn cô, cô có chút bối rối, đến khi cô về đến lớp 10-7 mới có vài bạn học nữ muốn nói lại thôi qua hỏi cô: “Vừa rồi cậu qua lớp 10-1 sao?”

“…” Lâm Chiết Hạ tưởng rằng họ lại muốn xin phương thức liên lạc của Trì Diệu. Cô đang muốn nói hay là cậu qua hỏi Đường Thư Huyên đi.

Nhưng cô nhìn một vòng lại không thấy Đường Thư Huyên đâu, cô chỉ có thể tự mình trả lời.

“À,” Cô nói, “Nhưng mà cậu ấy…” Không thích thêm bạn với người lạ lắm.

Lâm Chiết Hạ còn chưa nói xong, mấy người kia đã chen lời: “Thế nên chuyện kia là thật hay sao? Sau khi tan học cậu ấy thích đến con phố phía sau trường đánh nhau, hôm qua một mình cậu ấy đánh ba tên côn đồ thật à?”

Cô không biết tin đồn này truyền ra từ đâu, nhưng có thể truyền ra được, có vẻ cũng không kì lạ.

Hơn nữa…cụ thể mà nói, hình như cũng không phải hoàn toàn là ‘tin đồn’, bởi có một phần lớn trong đó là sự thật.

“Ngầm truyền đi rồi,” Sau khi Lâm Chiết Hạ về chỗ ngồi, Trần Lâm nói nhỏ, “Vốn dĩ Trì Diệu đã rất được chú ý đến, chuyện đánh nhau hôm qua bị truyền đi rồi, bây giờ mọi người đều cho rằng cậu ấy là kiểu người không tốt đẹp gì cho cam, trước đây còn có người muốn xin phương thức liên lạc của cậu ấy, bây giờ còn không cả dám đến gần.”

Lâm Chiết Hạ: “Sao truyền ra ngoài lại lố như vậy chứ, vừa rồi tớ có giải thích cho bọn họ nhưng không có tác dụng.”

Trần Lâm: “Quan hệ giữa cậu và Trì Diệu không tồi, cậu nói vậy đương nhiên họ sẽ cho rằng cậu đang che giấu cho cậu ấy rồi.”

Sự nổi tiếng của Trì Diệu, sau chuyện đánh nhau này đã có rất nhiều thay đổi.

Tính chất của việc đánh nhau và trèo tường không giống nhau, thiếu niên khi tan học sẽ đi đánh nhau, phần lớn mọi người đều không dám lại gần.

Người chú ý đến cậu càng nhiều, nhưng người dám đến gần lại ít đi.

Sau đó có vài lần Lâm Chiết Hạ đến lớp 10-1 tìm cậu, luôn cảm thấy có ánh mắt mang tính đánh giá nhìn mình. Có lúc Trì Diệu cầm bình nước đi ngoài hành lang, trên đường về có rất nhiều người dè dặt tránh đi, nhưng sau khi đụng phải vai cậu lại quay đầu lén nhìn một cái.

Ma xui quỷ khiến thế nào cô lại đăng nhập vào diễn đàn của trường, mở những bài đăng có liên quan đến Trì Diệu lên.

Những bài đăng gần đây đều là: [Cậu, ấy, rất, đẹp, trai, nhưng bây giờ tôi lại không cả dám nhìn cậu ấy.]

[Lầu trên ơi, cậu không cô đơn đâu.]

[Mặc dù nói lời này không được tốt lắm, nhưng tôi lại rất muốn xem soái ca đánh nhau…]

[Dẹp đi dẹp đi, từ xa nhìn là được rồi.]

…

Hiếm khi Lâm Chiết Hạ mới đăng kí một tài khoản, cô dùng tài khoản ẩn danh ấy trả lời: [Thực ra cậu ấy hành hiệp trượng nghĩ đó, không giống như mọi người nghĩ đâu.]

Nhưng dòng bình luận này căn bản không có ai để ý, rất nhanh lập tức

giống như đá chìm đáy biển.

–

Mùa hạ qua đi, tiết trời dần mát mẻ lên.

Không biết tự khi nào tiếng ve đã biến mất, phiến lá chuyển vàng, nhiệt độ dần dần hạ xuống.

Rất nhanh sau đó học sinh trong trường mặc quần áo ngày càng dày hơn, đổi sang bộ đồng phục mùa đông của trường cấp ba số Hai, đồng phục mùa đông chỉ là một chiếc áo khoác dày màu đỏ, còn quần có thể tự mặc đồ của mình.

Sau khi Lâm Chiết Hạ bọc mình cẩn thận xong, Trì Diệu lại như không sợ lạnh vậy, cậu chỉ mặc một chiếc áo len mỏng bên trong áo khoác đồng phục, khiến cả người càng thêm gầy, bên dưới mặc chiếc quần bò, đôi chân vừa dài vừa rắn chắc.

“Cậu không lạnh sao?” Trên đường đến trường Lâm Chiết Hạ không nhịn được mà hỏi.

“Có phải là cậu cố ý hay không,” Cô nói, “Trong lúc mọi người đều mặc thật dày như vậy, vì tỏ ra đẹp trai mà cậu cố ý mặc ít đồ.”

Trì Diệu nhìn cô.

Cô gái trước mắt bởi vì sợ lạnh mà hơn nửa gương mặt trốn trong chiếc khăn quàng cổ màu gạo, chỉ lộ ra đôi mắt lanh lợi.

“Cậu có bệnh đấy à?”

“…Nói không chừng, cậu thực sự có bệnh đấy.”

Lâm Chiết Hạ càng nghĩ càng thấy đúng: “Thực ra cậu đang lạnh vô cùng, nhưng bởi vì mặt mũi mà cố gắng chịu lạnh ra oai.”

Đáp lại cô là tiếng cười lạnh của Trì Diệu: “Thời tiết như vậy mà cậu còn không chịu lo xem não mình có bị đông cứng hay không trước.”

Lâm Chiết Hạ muốn tự mình kiểm chứng xem: “Não cậu mới dễ bị đông cứng ấy, cậu đưa tay ra đây mau.”

Trì Diệu cảm thấy cô rất nhạt nhẽo nhưng vẫn đưa tay về phía cô.

Lâm Chiết Hạ chạm lên mu bàn tay cậu, phát hiện quả thực không hề lạnh.

Cô khó mà tin được lại chạm lên lần nữa, lần này dừng lại lâu hơn một chút.

Đủ để cô nhận ra được một vết sẹo rất mờ trên tay Trì Diệu và nhiệt độ bàn tay của thiếu niên.

Độ ấm ấy khiến cô nhớ đến hình ảnh khi mình giúp Trì Diệu thoa thuốc.

“…” Lâm Chiết Hạ thu tay lại, lúc mở lời hơi thở gấp gáp bị chặn lại trong chiếc khăn ấm, hơi nóng ấy sau đó truyền đến bên tai, “Cái kia, xe đến rồi.”

Thời gian trước lúc thi cuối kì trôi qua rất nhanh.

Học bài trong sách, bổ sung kiến thức, giữa lúc đó có một kì thi tháng, sau đó kì thi cuối kì đã tới.

Thời tiết quá lạnh, Lâm Chiết Hạ hắt hơi, bị cảm lạnh suốt ba ngày thi.

Thi xong cô nhận bài tập nghỉ đông, mê man đi về đến nhà vùi đầu ngủ.

Trong lúc mơ màng cô nghe thấy Lâm Hà bước vào phòng mình nói: “Hạ Hạ, mẹ và chú Nguỵ của con phải qua thành phố bên cạnh một chuyến.”

Cô mang máng nhớ được có chuyện này.

Nguỵ Bình phải qua thành phố bên cạnh công tác vài ngày, Lâm Hà cũng xin nghỉ để qua cùng ông, hiếm khi hai người mới có dịp cùng đi du lịch một lần.

“Con ở nhà cẩn thận nhé, mẹ có làm sủi cảo cho con đấy, nhớ đem ra ăn, còn có cả mì nữa, trong tủ lạnh cái gì cũng có.”

“Chú ý an toàn, đóng cửa cẩn thận, ra ngoài nhớ đem theo chìa khoá, nếu không không có ai mở cửa cho con đâu…Phải nhớ kĩ đấy.”

Lâm Hà không ngừng dặn dò những điều cần chú ý.

Lâm Chiết Hạ chỉ đáp một tiếng.

Đến khi cô tỉnh dậy, trong nhà chỉ còn có một mình.

Cô mở tủ lại ra, cô nhìn chỗ sủi cảo đã được mẹ gói xong trong tủ lạnh trầm mặc một hồi lâu, sau đó lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Trì Diệu.

[Tít tít tít.]

[Cậu ăn cơm chưa vậy?”]

[Nếu chưa thì mình cùng ăn đi?? (^??^*)]

Mười phút sau.

Lâm Chiết Hạ ngồi bên bàn ăn nhà Trì Diệu, tay cầm đôi đũa nhìn về phía nhà bếp.

Trong phòng bếp, Trì Diệu chỉ mặc một chiếc áo len đảo sủi cảo trong nồi nước sôi bốc khói nghi ngút, bàn tay từng đánh nhau với ba tên côn đồ kia đang gói từng chiếc sủi cảo cho vào nồi.

Thực ra gương mặt của cậu không giống với người đảm việc nhà lắm, cũng không giống người biết vào bếp, mà ngoại hình tựa như đang đợi người ta

đến hầu hạ…

Lâm Chiết Hạ đang nghĩ đến đây thì nghe thấy gương mặt kia chủ động hỏi: “Muốn dấm hay là nước tương.”

“Dấm!”

“Có muốn thêm dầu cay không?”

Lâm Chiết Hạ gật gật đầu: “Có.”

“Cậu còn dám nói có,” Trì Diệu nói, “Chê bị cảm chưa đủ lâu, ho chưa đủ nặng à?”

“…” Thế cậu hỏi làm gì.

Trong lúc ăn cơm Lâm Chiết Hạ nói, “Hay là, chút nữa để tôi rửa bát đi.”

Trì Diệu không có phản ứng gì.

Lâm Chiết Hạ nhắc cậu: “Tôi cũng chỉ khách sáo một chút thôi, cậu phải từ chối tôi.”

Trì Diệu: “Tại sao tôi phải từ chối?”

Lâm Chiết Hạ chậm chạp đáp: “Bởi vì tôi đến nhà cậu làm khách, mà đã là khách thì cậu không thể để tôi rửa bát được.”

“Ngại quá,” Trì Diệu nói, “Nhà tôi không có nhiều quy định như vậy, không ngăn cản khách đến rửa bát.”

Lâm Chiết Hạ câm miệng, không muốn tiếp tục đôi co với cậu nữa.

Tốc độ ăn của cô rất chậm, đợi cô lề mề nuốt xong, ngẩng đầu lên nhìn thời gian thì đã gần tám rưỡi rồi.

Trong lúc hai người ăn cơm, tivi ngoài phòng khách có phát bản tin dự báo thời tiết, tuy nhiên âm thanh bị điều chỉnh nhỏ xuống, chỉ mơ hồ nghe thấy được: "…Ban đêm khu vực phía bắc có thể sẽ đổ mưa lớn trong một khoảng thời gian ngắn, dự đoán mưa to gió lớn sẽ kéo đến, hy vọng người dân ra ngoài chú ý an toàn."

Một rưỡi đêm hôm đó.

Lâm Chiết Hạ bị âm thanh tiếng sấm làm tỉnh giấc.

"Đùng, đoàng…"

Tiếng mưa như một lưỡi dao sắc nhọn chặt lên màn đêm đen, khắp xung quanh đều là tiếng sấm chớp rền vang.

Cả người cô trốn trong chăn, mơ hồ nhớ đến cơn ác mộng vừa rồi, mở mắt ra, khi nghe thấy tiếng sấm chớp không kiếm chế được mà phát run lên.

Nhưng việc cơ thể run rẩy lại không đến từ cơn ác mộng ấy.

Mà là âm thanh tiếng sấm.

Lâm Chiết Hạ nghĩ, ban ngày vẫn đang yên ổn, sao đến tối lại có sấm rồi. Ngay sau đó cô lại nghĩ đến việc lúc này trong nhà chỉ có một mình mình…

Có rất ít thứ khiến cô sợ hãi, tiếng sấm là một trong số ít đó.

"Đùng, đùng, đùng…." Từng tiếng sấm liên tục vang lên, không có dấu hiệu dừng lại.

Bên tai Lâm Chiết Hạ dường như lặp đi lặp lại tiếng sấm ấy, kí ức cũng vì vậy mà ùa về.

Đó là một đêm mưa sấm chớp.

Giọng điệu non nớt của một đứa bé bốn, năm tuổi, mang theo âm thanh thút

thít nói lớn: “Bố ơi.”

“…Bố ơi, bố đừng đi mà, bố ơi.”

Những mảnh ký ức vụn vặt nối tiếp nhau, sau đó vang lên giọng điệu cứng rắn của Lâm Hà.

“Anh muốn đi thì đi đi, sau này anh không còn bất kỳ mối liên quan nào với mẹ con tôi nữa, không cần phải liên lạc, cũng không cần phải xuất hiện trước mặt chúng tôi.”

“…Mang theo đồ của anh đi, cút ngay!”

Đầu óc trĩu nặng, đợi khi cô phản ứng lại mới nhận ra được bản thân mình đang ở trong chăn run lên.

Lâm Chiết Hạ đưa tay mò lấy chiếc công tắc đèn ở đầu giường, cô muốn mở đèn lên nhưng lại không thể với tới được.

Cuối cùng cô rũ tay xuống, lòng bàn tay đè lên chiếc di động bên gối.

Cô nắm chặt lấy điện thoại tựa như bắt chặt lấy ngọn cỏ cứu mạng, nhờ vào ánh sáng của màn hình di động, cô nhấn vào chiếc ảnh đại diện hình chú mèo quen thuộc, cả người cuộn tròn trong chăn, chậm chạp gõ chữ: [Cậu đã ngủ chưa, nếu chưa ngủ thì cậu có thể…]

Có thể đến nhà tôi tìm tôi hay không?

Cô còn chưa gõ xong những lời muốn nói ấy thì đã có cuộc gọi gọi đến.

[‘Trì Cẩu’ đang gọi cho bạn…]

“Tôi ở ngoài cửa,” Sau khi nhấn nghe, âm thanh quen thuộc của thiếu niên truyền đến bên tai cô, làm mờ đi tiếng sấm ngoài cửa sổ, “Ra mở cửa đi.”

- -----oOo------

Chương 15

Editor: Đá bào

Beta: Gió

—

Nếu như không phải thanh âm truyền ra từ trong ống nghe quá mức chân thật, Lâm Chiết Hạ còn mơ hồ cho rằng, hiện tại mới là đang nằm mơ.

Bằng không thì sao có thể một giây trước cô vừa nghĩ đến Trì Diệu, ngay giây sau, đã nhận được cuộc gọi từ cậu.

“Lâm Chiết Hạ,” Trong lúc cô đang ngây người, đối phương lại gọi tên cô một lần nữa, nói, “Có nghe thấy không?”

“…”

“Nghe thấy thì trả lời một câu.”

Lâm Chiết Hạ ngồi dậy, bấm nút công tắc đèn, phòng ngủ bỗng chốc sáng lên.

Cô vén chăn xuống giường, nói qua điện thoại di động: “Có nghe thấy.”

Lâm Chiết Hạ cầm điện thoại di động, vừa mở cửa đã nhìn thấy người nào đó đang dựa vào cửa thang máy.

Trì Diệu đi ra vội vàng, ngay cả áo khoác cũng không mặc, mái tóc rối bời

rũ xuống trán, cả người như nhuốm khí lạnh, trong tay có mang theo một chiếc ô trong suốt để che mưa, mũi ô hướng xuống dưới, đang nhỏ từng giọt nước.

Thấy cô mở cửa, đầu ngón tay của cậu khẽ động, cúp máy.

Sau khi vào nhà, Lâm Chiết Hạ hỏi: “Cậu mặc ít vậy có lạnh hay không, uống nước nóng hay uống trà.”

“Nước.”

Cô xoay người đi vào phòng bếp, lại hỏi một câu: “Tại sao đến giờ này rồi mà cậu còn chưa ngủ?”

Trì Diệu: “Đến xem có phải người nhát gan nào đó đang phát run mà trốn trong chăn hay không.”

Bị nói là kẻ nhát gan, Lâm Chiết Hạ cứng họng mất một giây.

Cô đưa ly nước qua: “Mặc dù những gì cậu nói là sự thật, nhưng cũng nên cho tôi một ít mặt mũi chứ.”

Trì Diệu nhận lấy: “Thế theo cậu thì nên làm thế nào.”

Lâm Chiết Hạ: “Ví dụ như tìm một vài lý do khác, dù sao cũng không nên nói thẳng ra như vậy.”

Ngón tay trắng bệch của Trì Diệu đặt lên ly thủy tinh, Lâm Chiết Hạ đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc bị từ chối, nhưng thấy cậu hơi nghiêng đầu, suy nghĩ hai giây: “Vậy tôi nói lại lần nữa?”

“Được.”

Lâm Chiết Hạ gật gật đầu, hỏi lại một lần nữa: “Trì Diệu, sao trễ như vậy cậu còn chưa ngủ?”

Trì Diệu dùng ngữ điệu bình thản trả lời: “Tôi mất ngủ, không ngủ được, nửa đêm thức dậy đi dạo.”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Trì Diệu: “Có vấn đề gì không, pháp luật quy định không thể đi dạo lúc nửa đêm sao?”

Lâm Chiết Hạ: “Rạng sáng, một giờ rưỡi đi dạo, hình như có chút gượng ép.”

Tối nay Trì Diệu có vẻ vô cùng dễ nói chuyện.

Cậu trầm mặc mất hai giây, lại tìm một lý do khác: “Thật ra thì tôi cũng rất nhát gan, bị tiếng sấm doạ cho tỉnh ngủ, tôi đã rất sợ hãi.”

“Lý do này có thể,” Lâm Chiết Hạ rất tự nhiên nói: “Cậu đừng sợ, nếu cậu tới tìm tôi, tôi sẽ bảo vệ cậu.”

Trì Diệu hơi hơi gật đầu: “Cảm ơn.”

Lâm Chiết Hạ: “Không cần khách sáo.”

“Nếu cậu sợ hãi như vậy,” Lâm Chiết Hạ ôm chăn từ phòng ngủ ra, “Chi bằng tối nay chúng ta ngủ ở phòng khách đi, tôi ngủ trên sô pha, cậu ngủ dưới đất, cái chăn này là để cho cậu.”

Trì Diệu dựa vào tường nhìn cô bận rộn, ngữ khí rất lạnh nhạt mà nói: “Nhà cậu có quy định khách đến chơi nhà thì không để rửa chén, nhưng giờ cậu lại để cho khách ngủ dưới đất, cách tiếp đón khách này quả là rất độc đáo.”

Lâm Chiết Hạ đang trải thảm xuống đất: “…”

“Cái này cũng phải trách cậu,” Sau khi trải xong thì cô đặt gối lên, “Thật ra tôi rất muốn nhường ghế sofa cho cậu, nhưng do cậu quá cao, bản thân lại yêu cầu cao, dẫn đến việc sofa có chút không thích hợp với cậu lắm.”

Trì Diệu còn chưa mở miệng, cô lại tự châm biếm bản thân, làm cho cậu hoàn toàn không còn lời nào để nói: “Mà tôi, lại chỉ là một đứa lùn.”

Cuối cùng Trì Diệu chỉ có thể nói ra một câu: “Không ngờ cậu lại tự biết mình như vậy.”

Lâm Chiết Hạ: “Nên vậy.”

Phòng khách bật máy sưởi, cho dù không đắp chăn cũng sẽ không cảm thấy lạnh, nhưng Lâm Chiết Hạ vẫn quấn mình lại, cuộn tròn trên sô pha chuẩn bị ngủ.

Nhất thời Trì Diệu không ngủ được, co chân ngồi trên thảm, dựa lưng vào sofa.

Ngoài cửa sổ, sấm chớp vẫn ầm ầm như trước, thỉnh thoảng có tia sét đánh xuống, trong nháy mắt rạch sáng bầu trời.

Có thể do trong phòng giờ đã có thêm một người, Lâm Chiết Hạ bỗng nhiên cảm thấy tiếng sấm cách cô rất xa.

Đèn ở giữa phòng khách đã được tắt đi, lúc này chỉ còn lại một chiếc đèn ngủ yếu ớt vẫn còn sáng.

Lâm Chiết Hạ mở to hai mắt, xuyên qua màn đêm, nhìn thấy chiếc cổ gầy gò của thiếu niên.

“Trì Diệu.” Lâm Chiết Hạ gọi cậu.

Trì Diệu “Ừm” một tiếng tỏ vẻ là cậu vẫn đang nghe.

Ngoại trừ thanh âm bên ngoài cửa sổ, chỉ còn lại tiếng nói chuyện của hai người.

“Cậu đang làm gì vậy.”

“Từ Đình tìm tôi, đang trả lời tin nhắn của cậu ta.”

“Muộn rồi cậu ấy chưa ngủ sao.”

“Ừm, cậu ta có bệnh.”

Lâm Chiết Hạ nhắc nhở: “Chúng ta cũng chưa ngủ.”

Trì Diệu nói: “Không giống nhau.”

Lâm Chiết Hạ: “…Tại sao không giống nhau?”

Trì Diệu: “Bởi vì tôi tiêu chuẩn kép.”

“…”

Im lặng một lát.

Lâm Chiết Hạ lại nhỏ giọng hỏi: “Sáng mai cậu muốn ăn gì?”

Cô bổ sung: “Tôi hơi đói, sáng mai tôi muốn ăn tiểu long bao.”

“Vậy cậu phải ngủ trước.” Trì Diệu nói.

“Ồ.”

Lâm Chiết Hạ nhắm mắt lại.

Bên ngoài đã không còn sấm sét nữa, cô nhắm mắt lại, nghe thấy tiếng mưa tí tách.

Cô nhớ tới lần đầu tiên bị bại lộ sự thật là mình sợ sấm sét ở trước mặt Trì Diệu, đã là chuyện của rất nhiều năm trước.

Đã lâu đến nỗi cô cũng không còn nhớ rõ cụ thể là năm nào.

Hình như là năm thứ hai sau khi chuyển đến đây, đêm đó đã có một trận giông bão.

Khi đó Lâm Chiết Hạ vẫn có biệt danh là “hổ cái” trong tiểu khu, Trì Diệu vẫn là “tiểu đệ” mà cô tự thu nhận.

Hôm đó Lâm Hà và Ngụy Bình đi dự tiệc của một người đồng nghiệp, cơm nước xong họ lại đi hát karaoke, lúc định về nhà đã là hơn mười hai giờ đêm, lúc ấy mưa lớn, bởi vì nguyên nhân thời tiết mà hai người bị kẹt trên đường, điện thoại di động cũng không còn pin.

Nỗi sợ sấm sét của Lâm Chiết Hạ không thể hiện rõ rệt khi ở trước mặt Lâm Hà, bởi vì chỉ cần trong nhà có người, quả thật cô sẽ không sợ hãi đến như vậy. Cho nên Lâm Hà chỉ biết con gái không thích những ngày mưa giông, chứ không hề biết cô cực kì sợ tiếng sấm, cứ nghĩ là đã trễ như vậy rồi hẳn là con gái đã ngủ say.

Nhưng đêm đó Lâm Chiết Hạ không ngủ được.

Cô cầm điện thoại di động, cả người căng thẳng, không ngừng gọi điện thoại cho Lâm Hà.

“Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được…”

“Xin hãy để lại tin nhắn sau tiếng bíp…”

“…”

Đôi môi của Lâm Chiết Hạ trắng bệch, trong lòng thầm nghĩ: “Tại sao lại không liên lạc được chứ?”

Thậm chí chỉ cần mẹ cô bắt máy cũng được, chỉ cần cho cô nghe thấy một chút âm thanh là đủ rồi.

Nỗi sợ hãi liên tiếp kéo đến giống như thủy triều dâng cao, gần như muốn

nuốt chửng cô.

Cuối cùng, không biết cô nghĩ thế nào, ô cũng không đem theo, đội mưa ngồi xổm trước cửa nhà Trì Diệu, lúc Trì Diệu mở cửa, toàn thân cô đã ướt đẫm.

“Anh trai cậu vừa đi ra ngoài,” Cô run rẩy bào chữa cho mình và nói, “Quên mang chìa khóa.”

“…”

Trì Diệu phiên bản thu nhỏ đứng ở cửa nhìn cô trong chốc lát: “Đã hơn nửa đêm cậu còn đi ra ngoài?”

“Không được sao,” Cô run rẩy nói, “Tôi thích đi ra ngoài lúc nửa đêm đó.”

Cuối cùng Trì Diệu đành để cô vào nhà, cho cô mượn một bộ quần áo và khăn tắm mới. Lâm Chiết Hạ lúc ấy còn để tóc tém, thay bộ quần áo của Trì Diệu vào thì nhìn không khác con trai là bao.

Lúc đầu Trì Diệu cho rằng cô bạn dầm mưa lâu bị mệt nên mới không ngừng run rẩy, nhưng nửa tiếng sau khi vào nhà, Lâm Chiết Hạ vẫn co ro ở góc sô pha mà run rẩy như trước.

Trì Diệu hỏi cô vài câu “Có lạnh hay không?”, nhưng cô cũng không trả lời.

Mãi đến khi Trì Diệu đứng ở trước mặt cô, đưa tay thăm dò thử nhiệt độ trên trán cô, cô mới lấy lại tinh thần.

“Khi còn nhỏ,” Lâm Chiết Hạ cảm nhận được độ ấm trên trán mình, nhiệt độ này kéo cô trở về thực tại, bỗng nhiên cô không đè nén được mà nói, “Bố tôi đã bỏ đi như vậy.”

“Ông ấy có người phụ nữ khác ở bên ngoài, còn có…đứa con khác.”

“Tiếng sấm lúc đó rất lớn, tôi đã cầu xin ông ấy rất lâu, ông ấy vẫn quyết

rời đi.”

Mấy lời này, cô vẫn luôn giấu ở tận đáy lòng. Cô sợ Lâm Hà lo lắng, cho tới bây giờ cũng chưa từng nói ra.

Cả nỗi sợ hãi mà cô luôn cất giấu, Lâm Hà cũng không biết.

Từ thời khắc này trở đi, đã có thêm một người biết.

Lâm Chiết Hạ nhắm hai mắt lại, dần dần thoát ra khỏi hồi ức, đồng thời nghe thấy có tiếng âm thanh sột soạt ở bên cạnh, là Trì Diệu đang nằm xuống.

Hai người ở vị trí rất gần nhau, chiếc sô pha vốn không cao, cô thả tay xuống, nghiêng sang bên cạnh một chút, là có thể chạm vào mái tóc của Trì Diệu.

Cô đưa tay kéo chăn lên một chút, phủ qua chóp mũi, trầm giọng nói: “Trì Diệu, cậu ngủ chưa?”

“Chưa.”

“Tôi không ngủ được.”

“…”

“Cậu có biết kể chuyện hay không,” Lâm Chiết Hạ lại nói, “Có lẽ tôi sẽ dễ ngủ hơn một chút nếu được nghe chuyện.”

Trì Diệu hỏi ngược lại: “Cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

Lâm Chiết Hạ: “Năm nay ba tuổi.”

Kể chuyện trước khi đi ngủ chỉ là cô thuận miệng nói mà thôi.

Dù sao Trì Diệu, người này, cùng với bốn chữ ‘kể chuyện đêm khuya’, một

chút cũng không có gì liên quan.

So ra thì cậu càng thích hợp để kể chuyện doạ trẻ em hơn.

Nhưng hôm nay Trì Diệu thật sự quá dễ nói chuyện, cô nhịn không được mà đưa ra một yêu cầu quá đáng.

Trong bóng tối, phòng khách yên tĩnh trong chốc lát, sau đó truyền đến một chút động tĩnh nhỏ, tiếp theo Lâm Chiết Hạ nhìn thấy phía dưới sô pha phát ra một chút ánh sáng, Trì Diệu cầm điện thoại di động lên, mở khóa.

“Muốn nghe chuyện gì.”

“Gì cũng được, tốt nhất là mấy chuyện cổ tích phù hợp cho con gái.”

Một lúc lâu sau, Trì Diệu lạnh nhạt mở miệng: “Ngày xửa ngày xưa, có một đàn lợn rừng.”

Lâm Chiết Hạ co người trong chăn, cảm giác có chút nghẹt thở: “Cậu đối với con gái có điều gì, hiểu, lầm, sao!”

Một lúc sau.

Trì Diệu lại lướt điện thoại di động, tìm thấy một câu chuyện khác: “Có một đám thỏ con trong rừng…Này, thỏ con được rồi chứ?”

Cái này còn chấp nhận được.

Câu chuyện liên quan đến thỏ, có lẽ sẽ không có điều kỳ quái nào xảy ra đâu.

Lâm Chiết Hạ không nói lời nào, để cậu tiếp tục đọc.

Lúc Trì Diệu kể chuyện vẫn không có một chút diễn cảm nào, thậm chí trong từng câu chữ có thể mơ hồ nhận ra được một loại thái độ cá nhân kiểu “Đây là câu chuyện thiểu năng”, nhưng bởi vì thanh âm đã hạ thấp đi rất

nhiều, hơn nữa lại là giữa không gian ban đêm, thậm chí Lâm Chiết Hạ tự nhiên cảm thấy thanh âm bên tai có chút ôn nhu.

“Đám thỏ con đi ra ngoài để hái cà rốt, thỏ con Thỏ Thỏ,” Giữa chừng, cậu dừng lại phàn nàn một câu, “Cái tên kiểu gì đây.”

Lâm Chiết Hạ: “Cậu không nên tùy ý phát biểu giữa chừng, rất là phá hoại bầu không khí của câu chuyện.”

Trì Diệu: “Đã là thỏ rồi, có cần phải đặt tên là Thỏ Thỏ nữa hay không?”

Lâm Chiết Hạ: “…Cậu cứ để yên.”

Trì Diệu: “Người kể chuyện là tôi, tôi cảm thấy khó đọc.”

Lâm Chiết Hạ vẫn rúc trong chăn, lười cãi nhau với cậu, thuận miệng nói: “Vậy cậu đổi tên cho nó đi.”

Giọng nói của Trì Diệu dừng lại một lát, sau đó tiếp tục đọc với một giọng không lạnh không nhạt: “Thỏ con Hạ Hạ mang theo giỏ của cô ấy và chiếc ô bằng lá sen yêu quý của mình ra khỏi cửa.

“…”

“Cho dù phải đổi tên,” Lâm Chiết Hạ cảm giác được một sự xấu hổ ‘không hề nhẹ’: “Cũng, đừng, đổi, thành, tên, tôi, chứ!”

Câu chuyện về cà rốt nhàm chán này là một câu chuyện dài.

Giữa đường chú thỏ nhỏ hết gặp gấu đen lại gặp phải hồ ly xảo quyệt, chiếc ô bằng lá sen bị hồ ly lừa cướp đi, cuối cùng thời tiết thay đổi, còn có mưa bão.

Lâm Chiết Hạ mới nghe được nửa đoạn đã cảm thấy mệt mỏi, trước khi kết thúc, cô nhắm lại đôi mắt buồn ngủ hỏi: “… Kết thúc cuối cùng là gì.”

Trì Diệu lật sang trang.

Trong mấy giây tạm dừng, cậu nghe thấy tiếng hít thở đều đặn của Lâm Chiết Hạ.

Cô ngủ thiếp đi mà không chờ được đến khi kết thúc câu chuyện.

Ánh sáng của màn hình điện thoại phản chiếu lên đôi mắt sâu của Trì Diệu bị che giấu sau mái tóc, cậu chống tay, nửa ngồi dậy nhìn người đang nằm trên sô pha.

Tóc cô rối bời, lộn xộn, tư thế ngủ nghiêng, một tay đặt bên sườn mặt, tay kia buông xuống sô pha, cổ tay mảnh khảnh suýt chút nữa đụng phải tóc cậu.

Trì Diệu nhìn cô một hồi.

Hình ảnh Lâm Chiết Hạ trước mắt và Lâm Chiết Hạ của rất nhiều năm về trước lúc ở trên sô pha nhà cậu dần dần chồng chéo lên nhau.

Chỉ là ngoài trận giông bão khi còn bé, cậu vẫn còn nhớ tới một đoạn hình ảnh khác.

Đó là mấy năm trước, vào đêm trước khi lên cấp hai.

Lâm Hà đề nghị Lâm Chiết Hạ đi học ở trường dành cho nữ sinh, nguyên nhân là bởi vì ở trong tiểu khu cô quá nghịch ngợm.

“Con là một cô gái,” Lâm Hà tức giận, “Cả ngày cứ đuổi theo Hà Dương đánh nhau, còn ra cái thể thống gì nữa?”

Khi đó Lâm Chiết Hạ gân cổ cãi lại: “Là do cậu ta thiếu đánh.”

Lâm Hà: “Còn còn dám cãi…”

Lâm Hà xách chổi muốn đánh cô, nhưng Lâm Chiết Hạ đã nhanh chân chạy

ra ngoài, vì thế hai người thường xuyên diễn một màn rượt đuổi giật gân giữa hai mẹ con ở trong tiểu khu.

Lâm Chiết Hạ: “Là cậu ta bắt nạt Trì Diệu trước.”

Lâm Hà: “Vậy con có thể nói đạo lý với cậu ta, tại sao lại động tay động chân làm gì?”

Lâm Chiết Hạ tự cho là mình ngầu, nói: “Thế giới của đàn ông, chính là phải dùng nắm đấm để giải quyết vấn đề.”

Lâm Hà bị chọc giận đến bật cười, vừa đuổi theo vừa quát: “…Con mau lại đây, đừng có chạy, bây giờ mẹ cũng phải dùng nắm đấm để giải quyết vấn đề giữa hai chúng ta, con đứng lại ngay cho mẹ!”

Lúc đầu Lâm Chiết Hạ không cảm thấy việc đi học ở trường nữ sinh có vấn đề gì, dù sao cũng là đi học, mãi cho đến khi ngày tựu trường càng ngày càng gần, cô mới phát hiện ra những bạn học khác trong tiểu khu đều học cùng một trường, điều này có nghĩa là bọn họ có thể cùng nhau đi học, cùng nhau tan học, thậm chí cùng nhau đi mua quà vặt rồi ăn.

Chỉ có cô là một mình, cô đơn ở ngôi trường khác.

Đêm trước khi nhập học, cuối cùng cô không thể chịu đựng được nữa, sụp đổ mà khóc rất lâu ở trước mặt cậu: “Tôi không muốn đi học một mình, tôi cũng muốn đi cùng với các cậu, sau này tôi sẽ không đánh Hà Dương nữa, tôi sẽ chỉ nói đạo lý với cậu ta, tôi nói chuyện tử tế vẫn không được sao?”

Cô khóc lóc và thậm chí còn hét lên.

Đêm đó, Lâm Chiết Hạ nói rất nhiều, trong đó có một câu: “… Trì Diệu, cậu có thể biến thành con gái được không, sau đó đi học với tôi.”

Đó cũng là một trong số ít những lần, cô bộc lộ ra sự yếu đuối ở trước mặt cậu.

Giống như việc sợ sấm sét, cô rất nhát gan, rất sợ sự khác biệt giữa mình và mọi người, luôn không có cảm giác an toàn.

Hình ảnh trong ký ức tiếp tục xoay chuyển.

Chuyển đến khung cảnh trường cấp hai, sau khi cậu điền nguyện vọng vào trường cấp ba, giáo viên đã gọi cậu đến văn phòng, giáo viên chủ nhiệm lớp đã hơn 40 tuổi, nói chuyện điềm đạm: “Trường cấp ba số 1 và 2, có phải em đã viết nhầm thêm một nét hay không?”

*Trong tiếng Trung số 1 là 一 và số 2 là 二 chỉ khác nhau một nét nên ý thầy giáo ở đây là nghĩ Trì Diệu đã ghi nhầm thêm một nét thành đăng kí vào trường số 2.

“Không viết nhầm ạ,” cậu nghe thấy chính mình nói vào thời điểm đó, “Trường em đã điền, chính xác là trường trung học phổ thông số Hai.”

–

Trì Diệu thu hồi tầm mắt lại, nhìn màn hình điện thoại di động.

Phát hiện ra câu chuyện về những chú thỏ con hái cà rốt, kết thúc chỉ là một dòng hời hợt: Đến khi mưa tạnh rồi, chúng cuối cùng cũng hái được cà rốt, vui vẻ cùng trở về nhà.

“Cuối cùng sau cơn mưa trời lại sáng,” Giọng nói của Trì Diệu rất nhẹ, “Thỏ con đã thấy được cầu vồng. Ngủ ngon nhé, đồ nhát gan…”

- -----oOo------

Chương 16

Editor: Đá bào+Gió

Beta: Gió

—

Ngày hôm sau, Lâm Chiết Hạ bị ánh nắng mặt trời chói chang chiếu vào làm cho tỉnh giấc.

Rèm cửa sổ chỉ kéo được một nửa, ánh sáng chói mắt chiếu thẳng vào, sáng lên toàn bộ phòng khách.

Nếu như không phải bên ngoài mặt đất vẫn ướt sũng, cô còn tưởng rằng trận mưa lớn đêm qua chỉ là một cơn ác mộng.

Nhưng khi cô ngồi dậy từ ghế sofa, gãi gãi tóc, nhìn thấy nệm và chăn được gấp gọn gàng trên thảm, ký ức một lần nữa được kéo trở lại về đêm hôm qua.

Đêm qua, có một giọng nói xuất hiện bên tai cô, cùng với câu chuyện trước khi đi ngủ về đám thỏ con, tất cả đều không phải là giấc mơ.

Cô lấy điện thoại ra và nhìn vào đồng hồ.

8:23 sáng.

Cô mở danh sách liên lạc, nhắn cho Trì Diệu mấy câu.

[Cậu có quay lại không?]

[Có muốn ăn sáng cùng tôi không?]

[Tôi mời cậu ăn tiểu long bao, không cần phải khách sáo với tôi đâu, hôm nay tôi mời cậu ăn no thì thôi.]

Có lẽ Trì Diệu vừa mới đi chưa lâu, tin nhắn hiện "Đã đọc".

Lâm Hà không có ở nhà, không có ai xuống bếp, bữa sáng đương nhiên phải ra ngoài ăn.

Trước cửa tiểu khu có một dãy các quán ăn, cửa tiệm ăn sáng mọc san sát nhau.

Đã ăn ở đây nhiều năm như vậy, đám trẻ con và mấy chủ tiệm trong tiểu khu đều quen biết nhau.

Lâm Chiết Hạ kéo Trì Diệu, đẩy cửa một tiệm ăn sáng rồi đi vào, còn chưa gọi món, chủ tiệm đang ngồi trước quầy thu ngân đã cười chào hỏi hai người: "Tiểu Hạ, tới đây, Tiểu Trì cũng tới sao, hôm nay hai đứa ăn gì, tiểu long bao hả?"

Lâm Chiết Hạ tìm một chỗ trống rồi ngồi xuống, cô mặc một chiếc áo lông màu trắng rất dày, vừa cởi áo khoác vừa nói: "Sao dì đoán chuẩn vậy ạ, cháu cảm thấy mỗi lần tới đây là không cần gọi món luôn…"

Chủ tiệm là một người phụ nữ trung niên, bà đang tính tiền trên máy tính, nói đùa: "Hai đứa không cần gọi, cứ trực tiếp quét mã là được, lát nữa đem mấy món lên, nhưng hai đứa thấy có món nào không ngon thì bữa này dì sẽ không lấy tiền."

Nơi này mùi khói bếp rất nồng, đầu bếp phía sau đang hấp bánh bao, mùi thơm trong nháy mắt theo hơi nóng bay ra.

Lâm Chiết Hạ hỏi Trì Diệu: "Cậu ăn bao nhiêu lồng?"

*Lồng đựng tiểu long bao. Ảnh minh hoạ:

Trì Diệu còn chưa trả lời.

Sợ cậu thực sự gọi quá nhiều, ngay sau đó cô lại nói: “Mặc dù tôi nói có thể mời cậu ăn no thì thôi, nhưng bữa sáng vẫn phải cân bằng một chút, cậu thấy sữa đậu nành, còn có cháo bí ngô…, những thứ này không chỉ giàu dinh dưỡng, mà còn tương đối rẻ.”

Hôm nay Trì Diệu mặc một chiếc áo len màu đen, tóc đã dài hơn một chút, làm nổi bật ngũ quan sắc nét, cảm giác kiêu căng trên người cậu không thể tiêu tan được.

Cậu khẽ cười một tiếng: “Đồ nhát gan, cậu mời khách như vậy sao?”

“…” Lâm Chiết Hạ thong thả thừa nhận, “Con người tôi là vậy, tương đối thích lật lọng.”

Rất nhanh sau đó món ăn đã được mang lên.

Tối hôm qua Lâm Chiết Hạ đã bắt đầu nhắc tới tiểu long bao, không quên ý định ban đầu, chuyên tâm nhìn chằm chằm cái lồng đựng bánh.

Hai người mỗi người một lồng.

Lâm Chiết Hạ ăn xong phần của mình, lại nhìn chằm chằm vào phần kia của Trì Diệu.

Thừa dịp Trì Diệu cúi đầu ăn cháo, đũa của cô nhanh chóng vươn qua, gắp một cái rồi bỏ vào trong chén của mình.

Sau khi cô vừa cho rằng thao tác này của mình thần không biết quỷ không hay, trộm ba cái liên tiếp xong, bất thình lình nghe thấy một câu: “Có phải cậu cho rằng tôi không nhìn thấy gì đúng không?”

Lâm Chiết Hạ: “…” Cô ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của Trì Diệu.

Lâm Chiết Hạ cầm chén mà nói: “Tôi cảm thấy, người hào phóng như cậu hẳn là sẽ không để ý.”

“Ngại quá,” Trì Diệu nói, “Tôi để ý đấy.”

Lâm Chiết Hạ: “Tôi đã khen cậu hào phóng rồi, Cậu không nên hẹp hòi như vậy.”

Trì Diệu: “Ồ, là tôi nhỏ mọn.”

Lâm Chiết Hạ: “Nhưng tôi ăn đã ăn rồi, cũng không thể…”

Cô còn chưa dứt lời, Trì Diệu khẽ dựa vào: “Cậu nôn ra đi. “

“…”

Cuối cùng lồng tiểu long bao kia vẫn đi vào bụng cô.

Trì Diệu nói thì nói vậy, nhưng khi đũa của cô lần thứ hai lại muốn trộm bánh của cậu, cậu vẫn lựa chọn mắt nhắm mắt mở, coi như không thấy.

–

Lâm Chiết Hạ vẫn như thường lệ, phần lớn thời gian nghỉ đông đều đến nhà Trì Diệu.

Lâm Hà không ở nhà mấy ngày nay, cô càng chăm chỉ qua đó hơn.

Trên sofa nhà Trì Diệu là một đống đồ: một tấm chăn nhỏ cô dùng để giữ ấm, còn có mấy quyển truyện tranh cô mang từ nhà sang để đọc, trên bàn trà bày toàn những đồ ăn vặt cô thích ăn, trên bàn học ngoài cuốn sách giáo khoa của Trì Diệu ra, còn xen lẫn sách giáo khoa và bài tập về nhà của cô.

Thỉnh thoảng Hà Dương vì trốn mẹ Hà cũng chạy tới đây: “Anh Hạ, ai

không biết còn tưởng rằng đây là nhà cậu đó.”

Lâm Chiết Hạ đang dùng chung một cái bàn học với Trì Diệu, bài tập về nhà trong kỳ nghỉ đông của cả hai đều giống nhau, thỉnh thoảng cô sẽ liếc mắt nhìn đáp án của Trì Diệu.

Cô trực tiếp nhận: “Cậu đến nhà tôi để làm gì?”

Hà Dương: “…Cậu đúng là không kiêng nể gì cả.”

Lâm Chiết Hạ: “Cũng thường thôi.”

Hà Dương quay đầu nhìn Trì Diệu.

Anh Diệu đang cầm chiếc bút màu đen, lơ đãng điền đáp án vào đề thi.

Điền xong, cậu giơ tay kia lên, lòng bàn tay đặt len đỉnh đầu của Lâm Chiết Hạ, xoay đầu cô trở lại: “Tự tính đi.”

Lâm Chiết Hạ: “Tự tính thì tự tính, đề này rất đơn giản, tôi cũng không phải là không biết làm.”

Hà Dương cảm thấy mình giống như một người thừa thãi nơi chốn này.

Nơi đây, không có chỗ cho cậu ta dung thân.

Một kỳ nghỉ nhàm chán.

Chờ hai người bọn họ làm bài tập về nhà xong, Hà Dương mới hào hứng hỏi: “Chơi game không?”

Lâm Chiết Hạ nhìn thoáng qua màn hình điện thoại di động của cậu ta, phát hiện đó là trò chơi mà Trì Diệu vẫn luôn chơi trong kỳ nghỉ hè.

Bình thường cô rất ít khi chơi game, chủ yếu là vì chơi không giỏi, đến nỗi rất khó sinh ra cảm giác đạt được thành tựu. So với chơi game, cô thích đọc

truyện tranh trong những ngày nghỉ, hoặc là hẹn với các bạn cùng lớp ra ngoài chơi.

“Được,” Vừa hay cô cũng không biết làm gì tiếp, đồng ý ngay lập tức, “Nhưng mà tôi không biết chơi lắm.”

Hà Dương: “Từng chơi hay không không quan trọng, tôi và anh Diệu dẫn cậu đi.”

Lâm Chiết Hạ hoài nghi: “Có được không?”

” …” Hà Dương nói, “Cho dù cậu không tin tôi, cũng phải tin tưởng anh Diệu chứ.”

Vì thế Lâm Chiết Hạ cứ như vậy tiến vào Summoner’s Rift*.

*Summoner’s Rift: Chiến Trường Công Lý đầu tiên và nổi tiếng nhất, Summoner’s Rift được đánh giá là tiêu chuẩn vàng trong môi trường thi đấu của Liên Minh Huyền Thoại. Được chia ra thành các giai đoạn riêng biệt, mở đầu với những pha đối đầu với những đối thủ cùng đường, đỉnh điểm là những pha giao tranh tổng hoành tráng trên quy mô lớn. Người chơi giành được chiến thắng qua việc đẩy đến nhà đối phương và phá hủy nhà chính của họ. (Nguồn: lienminh.garena.vn)

Lúc đặt tên, cô suy nghĩ một chút, tiện tay đặt một cái tên “Tùm”.

Một lúc sau, hai người còn lại cũng online.

Nick của Hà Dương là [Dẫn mọi người cùng chơi], còn tên của Trì Diệu thì nhìn rất lạnh lùng, chỉ có một dấu chấm câu.

Trò chơi này đã hot một thời gian dài rồi, Lâm Chiết Hạ hiểu được quy tắc cơ bản.

Sau khi trò chơi bắt đầu, cô giống như một người đang tản bộ trong hẻm núi, có kỹ năng nào tốt thì dùng cái đó, còn thường xuyên bắn lệch.

Cho dù là như vậy, cô cũng rất ít khi bị đối phương bắt được. Mỗi lần bị đối phương vây quanh, trước khi cô định hô "Cầu xin buông tha cho tôi đi", thì dấu chấm câu đang trầm mặc trong bãi đất hoang luôn có thể xuất thần nhập quỷ mà xuất hiện bên cạnh cô, sau đó dứt khoát giải quyết được vài người, rồi lại quay trở về khu đất trống trước đó.

Vì được bảo vệ nên cô dạo chơi rất tự do, thậm chí nếu cô muốn còn có thể đến khu vực của đối thủ tản bộ một lát.

Hà Dương vô cùng tâng bốc, khen ngợi mấy thao tác tệ như 'cứt chó' của cô: "Anh Hạ, chiêu lớn vừa rồi của cậu nhất định có tính toán riêng của mình đúng không, tôi biết rồi, cậu dùng chiêu khinh địch để đánh bại hắn ta, làm nhục tên đó, đánh đòn tâm lý đúng không, cao thủ đấy."

"Anh Hạ, cậu bắn súng lệch hướng, dương đông kích tây để cho tôi một cơ hội, tôi có thể hạ được tên kia chủ yếu đều là nhờ vào công lao của cậu."

"…"

"Cảm ơn," Lâm Chiết Hạ nói, "Nhưng lần sau trước khi nói nhớ viết dàn ý trước."

Lúc chơi game Trì Diệu không nói nhiều lời.

Lâm Chiết Hạ lén liếc cậu một cái, cậu thờ ơ điều khiển nhân vật trong game, thỉnh thoảng sẽ nói với cô vài lời.

"Qua đây."

"Không cần phải chạy."

"Hắn ta chết rồi."

Cảm giác được có người dẫn đi chơi game cùng thật kì diệu.

Cho dù là lúc nào, ở đâu, Trì Diệu cũng có thể xuất hiện ngay lập tức, loại cảm giác này rất giống với lúc ở con ngõ nhỏ đó, cô bất chợt được cậu kéo vào lòng.

Lâm Chiết Hạ nói lớn "Trâu bò 666", Tâm tư lại bất giác mà nghĩ ngợi, cô vừa điều khiển cho nhân vật trong game đi dạo, vừa hỏi: "Có phải cậu thường dẫn…người khác cùng chơi không, nếu không thì, sao lại thuần thục như vậy?"

Trong ấn tượng những nam sinh chơi game giỏi, có lẽ, đã dẫn rất nhiều người chơi cùng.

Vì vậy cậu ấy cũng từng dẫn nhiều người cùng chơi sao?

Trì Diệu nhấc mí mắt, còn chưa kịp nói gì, Hà Dương đã bắt được chủ đề, giành cơ hội phàn nàn: "Cậu ấy?…Bỏ đi, cái tính khí này mà dẫn người khác cùng chơi được sao?"

"Lần trước tôi chơi cùng cậu ấy, hệ thống ghép vào đội một em gái, em gái kia bật mic gọi cậu ta 'Anh trai cứu mạng, nhưng con người này còn không thèm đáp lấy một câu."

"Sau đó em gái kia lại hỏi 'Sao vừa rồi anh không cứu em vậy', cậu biết cậu ta trả lời như thế nào không?"

"Cậu ta nói 'Tôi không phải anh trai cô, liên quan gì đến tôi'."

"Cậu nghe đi, đây là lời của con người nói hay sao, sao có thể nói chuyện với em gái nhỏ như vậy được chứ?!"

Lâm Chiết Hạ: "…Quả thực, cậu ta không bị tố cáo đã là tốt lắm rồi."

Chủ đề này cứ vậy mà qua đi.

Cô phát hiện sau khi nghe mấy lời của Hà Dương, chút tâm trạng khó tả của mình đột nhiên biến mất.

Cô tiếp tục nhìn lên màn hình điện thoại, bản thân không kịp bắt được tia cảm xúc vụt qua ấy, chỉ cảm giác được động tác điều khiển cho nhân vật đi dạo trên màn hình điện thoại bất giác nhanh hơn.

–

Lâm Hà và Nguỵ Bình ở lại thành phố bên cạnh thêm vài ngày, về muộn hơn so với thời gian dự tính.

Khi hai người về đến nhà, vừa lúc đang là buổi tối.

Lâm Chiết Hạ vừa ngủ đã nghe thấy tiếng mở cửa.

Cô bò dậy khỏi giường, chạy ra ngoài cửa, ôm Lâm Hà đã vài ngày không gặp.

Trên tay Lâm Hà có xách không ít đồ trở về: “Sao con vẫn chưa ngủ vậy? Mẹ tưởng rằng con ngủ rồi chứ.”

Lâm Chiết Hạ nói: “Con đang định ngủ thì nghe thấy tiếng mẹ mở cửa.”

Sau cái ôm ngắn ngủi, cô quay sang nhìn Nguỵ Bình, chỉ nói một câu ‘Chú Nguỵ ạ’ làm lời chào.

Nguỵ Bình cười cười, sau khi để đồ trên tay xuống, nói với cô: “Chú có mang quà về cho con, con xem xem có thích hay không.”

Khi đi công tác về Nguỵ Bình luôn mang về những món quà nhỏ cho cô.

Nhưng phần lớn đều là những thứ cô không thích, Nguỵ Bình bị những suy nghĩ dập khuôn ghim sâu, luôn cho rằng con gái đều sẽ thích màu hồng, đều thích váy công chúa, điều thích những đồ trang trí nhỏ xinh xắn.

Thực ra cô không thích màu hồng.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, lần này Nguỵ Bình mang về vẫn là một chú gấu bông màu hồng.

“Món đồ chơi này rất đáng yêu,” Nguỵ Bình nói, “Chú đi qua cửa hàng nhìn thấy nó bèn mua luôn.”

Lâm Chiết Hạ nhận lấy chú gấu bông ấy: “Cảm ơn chú Nguỵ ạ, cháu rất thích, nhưng cứ để chú mang quà về suốt cháu có hơi ngại.”

Nguỵ Bình: “Có gì mà ngại chứ, mấy ngày hôm nay ở nhà thế nào rồi? Có ăn uống đầy đủ không?”

Lâm Chiết Hạ: “Cháu và Trì Diệu cùng ra ngoài ăn, cũng quen ạ.”

Hai người hàn thuyên một hồi, sau đó Lâm Chiết Hạ đem theo món quà vào phòng.

Cô bày món đồ chơi bên cạnh bàn học, nơi đó có một chiếc giá bày đồ đạc, bên trên có rất nhiều những món đồ nhỏ, tất cả đều là Nguỵ Bình mua tặng cô.

Sau khi đặt lên giá xong, cô nhìn món đồ chơi một hồi lâu.

Sau khi cô nằm xuống giường mới phát hiện mình không còn thấy buồn ngủ nữa.

Bởi vì trải nghiệm ở hẻm núi khá tuyệt nên cô có ảo giác rằng mình cũng có thể giống như Trì Diệu, muốn vào game một đánh năm.

Sau khi đăng nhập vào game, cô liếc qua danh sách bạn bè thì không thấy dấu chấm kia đâu.

Lâm Chiết Hạ lại cúi đầu lật xem một lượt.

Lần này cô tìm được một chiếc ảnh đại diện hình mèo, nhưng bên cạnh không còn là dấu chấm câu nữa, mà là bốn chữ: [Heo con rơi xuống nước.]

Lâm Chiết Hạ nhìn sang cái tên [Tùm] của mình: "…"

Cô thoát khỏi màn hình game, nhấn mở khung chat với Trì Diệu lên.

Ngón tay mang theo sự căm ghét gõ lên màn hình điện thoại, gửi qua một câu:

[Cậu, mới, là, heo, ấy.]

—

Editor: [Heo con rơi xuống nước] và [Tùm] là ID phổ biến cho các cặp đôi iu nhau ở bên Trung~

Trì Diệu cũng tâm cơ đấy chứ, nhưng tiếc là Hạ Hạ quá đầu đất, lại không biết được điều này ^^

- -----oOo------

Chương 17

Editor: Đá bào

Beta: Gió

—

Trên thế giới này, sao có thể có, một người nhàm chán như Trì Diệu được vậy???

Nhàm chán đến mức cố ý thay đổi ID trò chơi để chế giễu cô.

Trưa hôm sau, Lâm Chiết Hạ ăn cơm xong thì đến nhà Trì Diệu chất vấn: “Cậu đổi tên nhân vật đi, ngay bây giờ, lập tức, đổi lại mau.”

Trì Diệu đang uống nước ở trong phòng bếp, cậu thiếu niên cầm ly thủy tinh, coi như chưa hề có chuyện gì mà nói một câu: “Có thể.”

Cô đang suy nghĩ sao hôm nay Trì Diệu lại dễ nói chuyện như vậy thì lập tức nghe thấy cậu nói nửa câu sau:

“Phí đổi tên ID là năm tệ một lượt, trả xong tôi sẽ lập tức sửa lại.”

“…”

“Sao lại không nói gì rồi.”

“…”

Giọng nói của cậu nhàn nhạt, tiếp tục hỏi: “Wechat hay Alipay.”

*WeChat, Alipay: những app thanh toán điện tử của Trung Quốc tương tự như Momo, Zalopay, ShopeePay,…

“…”

“Tiền mặt cũng được,” Trì Diệu vươn một tay ra, hơi cúi người nói với cô, “Trả tiền đi.”

Lâm Chiết Hạ nhìn tay cậu, sau khi sự trầm mặc qua đi bèn nói: “Thật ra thì bỗng nhiên tôi cảm thấy, cái tên [Heo con rơi xuống nước] này không tệ, cậu cứ dùng đi.”

“Heo cũng, rất đáng yêu.”

Bởi vì không chịu bỏ ra năm tệ, Lâm Chiết Hạ nhanh chóng chuyển đề tài.

Vài phút sau, cô co người lại trên ghế sofa, đắp chăn của mình, cúi đầu lướt điện thoại di động, vừa lướt vừa chuyển chủ đề nói chuyện: “Tôi có đặt mua mấy thứ, điền địa chỉ số nhà của cậu, mấy hôm nữa nhận được cậu phải nhớ giữ bí mật cho tôi đấy. Đây là bí mật giữa tôi và cậu.”

Trì Diệu: “Cầu xin tôi đi.”

“Cầu xin cậu đó.”

“[Cậu]?”

“Không phải, cầu xin vị soái ca đẹp trai nhất thế gian này.”

“Sắp tới chẳng phải là sinh nhật của mẹ tôi hay sao,” Cô tiếp tục, “Tôi chuẩn bị tặng bà ấy một món quà, muốn cho bà ấy một bất ngờ, nếu tiết lộ ra thì sẽ không còn là bất ngờ nữa.”

Sinh nhật của Lâm Hà là vào tuần tới.

Hàng năm Lâm Chiết Hạ đều chuẩn bị cho mẹ một món quà nên Trì Diệu không hỏi thêm.

Vì Lâm Chiết Hạ vẫn còn cảm giác mới mẻ đối với trò chơi, trong khi chờ chuyển phát nhanh mấy ngày, hai người thỉnh thoảng vẫn sẽ cùng nhau chơi game.

Mấy ngày qua, Lâm Chiết Hạ càng lúc càng hiểu rõ trò chơi này hơn, thỉnh thoảng còn biết thao tác đánh trận, không đến mức kéo chân Trì Diệu.

Trong thời gian đó, có một nữ sinh cùng lớp mà Lâm Chiết Hạ cũng không quá thân quen gửi tới một lời mời gia nhập team: [Cậu cũng chơi trò chơi này à, vậy cùng nhau đánh trận đi ~]

“Tôi có một người bạn cùng lớp muốn chơi cùng chúng ta,” Lâm Chiết Hạ nằm trên sô pha nhà Trì Diệu nói, “Tôi thêm cậu ấy nhé?”

Trì Diệu không có phản ứng gì.

Lâm Chiết Hạ hiểu là “Đồng ý”.

Thấy bạn học cũng online, thêm vào cùng nhau chơi là chuyện rất bình thường.

Giọng nói của cô gái phát ra qua loa: “Này, Hạ Hạ.”

Lâm Chiết Hạ cũng chào hỏi cô bạn.

Trì Diệu không mở loa, toàn bộ quá trình đều im lặng giống cao thủ rảnh rỗi ghé qua chơi cùng.

Bạn học cùng lớp: “Tại sao bạn còn lại không nói gì vậy?”

Lâm Chiết Hạ: “Không cần quan tâm đâu, cậu ta là người câm đấy.”

“Hả?”

Dù sao Trì Diệu cũng không mở loa, Lâm Chiết Hạ tùy tiện chụp mũ cho cậu: “Điện thoại di động của cậu ấy bị hỏng rồi, hơn nữa gia cảnh lại nghèo khó, phải qua một thời gian nữa mới có thể đổi một chiếc điện thoại mới, lúc đó mới nói chuyện được.”

“……”

Một ván đã nhanh chóng kết thúc.

Cô bạn đi cùng họ, trước khi đi còn cảm khái một câu: “Bạn cậu thật sự rất mạnh.”

Sau đó, cô bạn đó lại hỏi: “Bạn học ấy học lớp nào vậy, hình như tớ chưa thêm bạn bè.”

Lâm Chiết Hạ trầm mặc trong chốc lát, không biết nên nói với cô bạn kia như thế nào, quả thật người chơi game cùng với cô chính là Trì Diệu lớp 10-1.

Cuối cùng, cô chỉ có thể nói, “… Không phải ở lớp chúng ta.”

–

Một vài ngày sau, nhân viên chuyển phát nhanh đã đến tận nhà để giao hàng: “Heo lớn ngu ngốc Trì Diệu có phải là cậu không? Nhận hàng, ký ở đây này.”

Bưu kiện không lớn, cũng khá nhẹ.

Trì Diệu vừa tỉnh ngủ, không có biểu cảm gì mà nhận lấy bút do nhân viên chuyển phát nhanh đưa tới.

Chờ nhân viên chuyển phát nhanh đi rồi, cậu đóng cửa lại, khóe miệng mới khẽ nhếch lên, thấp giọng nói một câu “Ấu trĩ”.

Lâm Chiết Hạ vì chuẩn bị quà tặng cho Lâm Hà, vẫn luôn chú ý đến trạng thái vận đơn.

Cô lê dép chạy đến nhà Trì Diệu: “Đồ của tôi có phải đã chuyển đến rồi đúng không…”

“Đến rồi,” Trì Diệu chuẩn bị quay về phòng tiếp tục ngủ bù, trước khi xoay người còn đứng ở cửa cảnh cáo cô, “Lần sau cậu còn đặt tên tôi lung tung để nhận đồ, thì đừng trách một ngày nào đó tôi quăng đồ của cậu ra ngoài hết.”

Lâm Chiết Hạ: “Cậu đổi tên mắng tôi trước.”

Trì Dân: “Có chữ nào tôi mắng cậu vậy.”

“Phong cách mắng chửi của cậu không quang minh lỗi lạc bằng tôi.” Lâm Chiết Hạ nói, “Tuy rằng cậu không dùng một chữ th0 tục nào, nhưng lại là đang mắng tôi.”

Trì Diệu cười lạnh: “Có phải giờ tôi còn phải khen tác phong lỗi lạc của cậu hay không?”

“Nói cho đàng hoàng,” Lâm Chiết Hạ xua xua tay, “Tôi chính là một người ngay thẳng như vậy.”

Nói xong, cô ngồi xổm ở chỗ huyền quan đang đặt đồ chuyển phát nhanh ban nãy, sau đó trịnh trọng lấy từ bên trong ra…

*Huyền quan: Huyền quan là khu vực sảnh giữa phòng khách và cửa chính. Ảnh minh hoạ:

Một cuộn len.

Ngoài cuộn len, còn có mấy que đan rất mỏng, cùng với một cuốn sách nhỏ với tên bìa là [Hướng dẫn cách đan khăn quàng cổ].

–

Không thể để cho Lâm Hà phát hiện ra mình đang đan khăn quàng cổ nên Lâm Chiết Hạ chỉ có thể lén đan ở trong nhà Trì Diệu.

Lúc đầu, cô còn hào hứng mà lớn giọng: “Món quà này của tôi đúng là không tồi, vừa thực tế lại mới mẻ, tôi quả là đứa con gái ấm áp, chờ tôi đan xong rồi, chiếc khăn này sẽ sưởi ấm được cho mẹ trong suốt mùa đông.”

Sự nhiệt tình này không kéo dài được quá ba ngày đã biến mất.

Bởi vì khăn quàng cổ thật sự.

Rất, khó, đan.

Khả năng làm đồ thủ công của cô từ nhỏ đã rất kém cỏi, trước kia lúc đi học, lớp có hoạt động ngoại khoá giao bài tập nặn đất nặn, cô cố gắng một tuần nhưng đến cuối cùng vẫn phải cầu xin Trì Diệu giúp cô hoàn thiện bài để nộp.

Chưa kể đến việc đan khăn quàng cổ là một việc đòi hỏi sự tỉ mỉ khéo léo.

Cô xem video hướng dẫn, người ta có thể làm một lúc đan xong ba cái, mà tay cô giống như một cánh tay robot thất bại, căn bản không nghe theo sự sai khiến của đầu óc.

Video hướng dẫn đang chiếu lặp đi lặp lại: “Lấy mũi, mũi đầu tiên không cần thắt lại mà móc len sang que đan bên phải, que bên phải lấy mũi thứ hai từ que đan bên trái qua…”

“…”

Các câu hỏi toán học có khi còn đơn giản hơn thế này.

Lâm Chiết Hạ nghe xong một lượt, lặng lẽ tua lại video, bắt đầu xem lại từ

đầu: “Lấy mũi…”

Cô ngồi trên thảm với những cuộn len dưới chân.

Trì Diệu nằm ngủ trưa trên sô pha, trên người vẫn đang phủ chiếc chăn nhỏ của cô.

Chiếc áo len màu đen trên người thiếu niên cùng hoa văn nhỏ trên chiếc chăn nhỏ tạo thành một sự đối lập độc đáo, nhưng lại có chút gì đó rất tự nhiên.

Trong phòng có điều hòa và hệ thống sưởi, không khí rất ấm áp.

Người trên sô pha sau khi nghe được câu nói “Lấy mũi” đến lần thứ năm, bắt đầu chậm rãi mở mắt ra.

“Lâm Chiết Hạ.”

Lâm Chiết Hạ đang bị video hướng dẫn làm cho to đầu, không có thời gian để ý đến cậu: “Cái gì.”

Trì Diệu giơ một tay lên, che mắt, có chút khó tin hỏi: “Cậu còn chưa học được sao ”

Lâm Chiết Hạ tức giận trả lời: “Tôi mới xem đến lần thứ năm, rất khó có được không?”

“Rất khó sao?”

Cậu nói, “Năm lần, nghe thôi cũng biết đan rồi.”

Lâm Chiết Hạ buông que đan trong tay xuống, nhìn cậu, học theo giọng điệu giống cậu rồi hỏi ngược lại: “Cậu chưa tỉnh ngủ sao?”

“Nếu chưa tỉnh ngủ thì đề nghị cậu cứ tiếp tục ngủ, hiện giờ không phải là ở trong giấc mơ, không cần phải ra oai đâu, sẽ bị sét đánh.”

Trì Diệu xoa tóc, sau đó ngồi dậy.

Cậu và Lâm Chiết Hạ một người ngồi trên sô pha, người còn lại ngồi khoanh chân trên mặt đất.

Lâm Chiết Hạ ngẩng đầu, ở góc nhìn này trông lên cậu càng cao và dài hơn, ánh mắt cô di chuyển lên trên, nhìn thấy chiếc cằm gầy gò của cậu, còn có yết hầu hơi chuyển động khi nói chuyện.

Giọng nói của thiếu niên vẫn còn ngái ngủ vang lên: “Đưa que đan cho tôi.”

…

Thật sự muốn ra oai ư?

Lâm Chiết Hạ cắn răng.

Căn bản là cô không tin, trong lúc cậu ngủ, chỉ nghe thôi sao có thể làm được.

“Cậu làm được sao,” Cô đưa đống len lộn xộn đang đan dở trong tay cho cậu, “Tôi xem cậu đan thế nào.”

Trì Diệu nhận cuộn len kia, tháo hết toàn bộ số len ban nãy cô đan ra.

Sau khi tháo que đan ra một lần nữa, ngón tay cậu tinh tế cầm lấy que đan kia, điều chỉnh tư thế một chút, sau đó mấy ngón tay phối hợp hạ xuống, thật sự đã đan thành công.

Cậu vừa đan vừa mò mẫm, giữa quá trình có hai lần không được thuần thục, sau khi rút que đan lại, rất nhanh đã đan xong một hàng.

Sợi len màu be được đan gọn gàng và có trật tự trên đó, hầu như không khác những gì được hiển thị trong video hướng dẫn.

Mí mắt Trì Diệu khẽ nhấc lên: “Thấy chưa?”

“……”

Một lúc lâu sau, Lâm Chiết Hạ không muốn thừa nhận, nói: “Nhìn không thấy, tôi bị mù rồi.”

Nghe vậy, động tác trên tay Trì Diệu dừng lại một chút.

Sau đó cậu đứng dậy, đi dép lê ngồi xổm xuống trước mặt cô…với chiều cao của người này, cho dù hai người cùng ngồi xổm, tầm mắt vẫn không thể ngang bằng, cậu nhét que đan vào trong tay cô: “Cầm lấy.”

Trì Diệu vừa ngồi xổm xuống, tầm mắt của Lâm Chiết Hạ lại dừng trên cổ áo mở rộng của cậu.

Cô sững sờ cầm que đan, nói: “Sau đó thì sao.”

Trì Diệu đưa tay ra, giúp cô điều chỉnh tư thế: “Sau đó tôi dạy cậu, đồ mù ạ.”

Loại chuyện đan khăn quàng cổ này, chỉ có thể dạy trực tiếp bằng tay.

Ngón tay thiếu niên đặt trên tay cô, giúp cô móc nối.

Ngón tay Trì Diệu dài hơn tay cô, gấp lên có thể hoàn toàn bao phủ lấy tay cô, điều này càng trực tiếp hơn so với những lần tiếp xúc trước đó của hai người, hơn nữa còn lâu hơn.

Khi cô đan sai, Trì Diệu sẽ dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ ngón tay cô một cái.

“Đồ mù như cậu, mắt không nhìn thấy thì những chi khác sẽ nhạy cảm hơn,” Cậu nói, “Tự mà ghi nhớ động tác đi.”

Lâm Chiết Hạ nói bản thân mình bị mù, hoàn toàn là nói nhảm.

Nhưng bây giờ cô thực sự có một cảm giác kỳ diệu không nói nên lời, có một cảm giác không khác người mù là mấy.

Bởi vì quả thật cô cảm nhận được, những thứ nhìn thấy trong mắt đều dần dần lướt qua, nhưng những chi giác khác lại được phóng đại đến vô hạn.

Nhiệt độ trên tay đối phương.

Động tác rất nhỏ của cậu nhẹ nhàng nắm chặt ngón tay cô…

Thậm chí, là hơi thở nhè nhẹ kia.

Ngón tay Lâm Chiết Hạ càng ngày càng cứng ngắc, ngay cả động tác vốn có thể nhớ kỹ được cũng đã quên mất.

Không khí tựa như ngưng đọng lại.

Trong bầu không khí ngưng trệ này, cô không biết phải làm gì tiếp theo.

Mãi đến khi Trì Diệu phát giác ra cô vẫn đang cầm que đan bất động, cậu mới ngừng lại.

Lâm Chiết Hạ nắm bắt được khoảnh khắc cơ thể th0 dốc, mở miệng phá vỡ bầu không khí nói: “Cậu…không phải đã lén học đan trước đấy chứ?”

Trì Diệu khó hiểu nhướng mày, tựa hồ đang muốn hỏi tại sao cậu phải lén học.

Lâm Chiết Hạ chậm rãi nói: “Bởi vì, cậu muốn ở trước mặt tôi, thể hiện kỹ thuật đan khăn quàng cổ cao siêu của mình, lấy việc đè bẹp tôi làm niềm vui. ”

Nghe xong lời cô nói, Trì Diệu trầm mặc hai giây.

Sau đó, cậu nói, “Tôi đã từng học.”

“Tôi đã học đan khăn quàng cổ trong nhà máy dệt từ năm 1 tuổi.”

“Năm ba tuổi đã có thể dệt năm mươi cái mỗi ngày, là nhân viên ưu tú trong nhà máy.”

“Câu trả lời này thế nào,” Trì Diệu nói, “Nếu cậu còn không hài lòng, tôi sẽ đổi câu khác.”

“……”

Lâm Chiết Hạ lắc đầu: “Cậu không cần thay đổi, đáp án bịa ra này cũng đủ vô lý rồi.”

Trì Diệu rũ mắt xuống, nhìn sợi len lộn xộn trong tay cô, không thể nhịn được nữa nói: “Cậu đan khăn như vậy cũng quá…”

Một mớ hỗn độn.

Lời còn chưa kịp nói xong, Lâm Chiết Hạ bất chợt đứng lên.

“Tôi, tôi đan mệt rồi.” Cô lắp bắp nói: “Hôm nay đan đến đây thôi, tôi phải về nhà đây.”

Lúc Lâm Chiết Hạ đi từ nhà Trì Diệu ra, bên ngoài trời đã tối, cô giống như đang muốn che dấu cái gì đó, lại đứng ở cửa nói với Trì Diệu mấy câu vô nghĩa: “Cậu nhớ giúp tôi giấu đan đó, đừng để người khác phát hiện ra, nhỡ Hà Dương đến nhà cậu, bị cậu ta nhìn thấy…Tuy rằng cậu ta cũng sẽ không nói ra, nhưng tôi vẫn không muốn để cho cậu ta biết, ai biết cũng không được, cậu phải giấu kĩ đó.”

Không đợi Trì Diệu trả lời.

Cô đã xoay người đẩy cửa ra và chạy về nhà.

Sau khi trở về nhà, cô đi vào nhà bếp và lấy một ly nước để bình tĩnh lại.

Chắc là vừa rồi đã tiếp xúc quá gần, không được quen lắm. Nói thế nào đi nữa, Trì Diệu cũng là một chàng trai, cô lúng túng cũng là điều bình thường.

Có là anh em tốt đến đâu cũng sẽ xấu hổ.

Ừm.

Xấu, xấu hổ.

Cô hít một hơi thật sâu rồi cầm ly nước lên uống.

Đang cầm ly nước, bất ngờ cô thấy đèn phòng vệ sinh đang sáng lên, hơn nữa trong phòng vệ sinh cũng có động tĩnh nhỏ.

Hình như là…Ai đó đang nôn mửa.

Ánh đèn yếu ớt, tiếng nôn rất nhẹ của người phụ nữ, cuối cùng là tiếng nước xối ào ào.

Khóa cửa "cạch" được mở ra.

Lâm Chiết Hạ đối diện với gương mặt có chút mệt mỏi của Lâm Hà.

"Mẹ, mẹ không thoải mái ở chỗ nào sao?" Cô hỏi trong lo lắng.

"Không có gì, " Lâm Hà đi ra nhìn thấy con gái thì có chút ngạc nhiên, cười cười nói, "Gần đây mẹ không biết đã ăn cái gì, khó tiêu hóa, uống chút thuốc là ổn rồi."

Trước kia lúc Lâm Hà phải đi làm lại một mình nuôi con, thường xuyên không ăn cơm đúng giờ, có một khoảng thời gian dạ dày quả thật không ổn. Cho dù sau này đã điều dưỡng lại, nhưng cũng không tốt hẳn lên.

Lâm Chiết Hạ không nghĩ nhiều, thuận tay rót cho Lâm Hà một ly nước

nóng, dặn dò: “Vậy mẹ nhất định phải nhớ uống thuốc, nếu còn không thoải mái, ngày mai con cùng mẹ đến bệnh viện khám.”

–

Mấy ngày sau, Lâm Hà không có phản ứng gì khác thường.

Lâm Chiết Hạ lại dặn dò thêm vài lần, sau đó tiếp tục đến nhà Trì Diệu chuẩn bị quà.

Chẳng qua cảnh tượng ở nhà Trì Diệu bây giờ đã hoàn toàn trái ngược với mấy ngày trước.

Lâm Chiết Hạ mới đan được hai hàng, không ngờ rằng những bước tiếp theo càng ngày càng khó khăn, cô còn muốn thêu hoa, nhưng nhìn tình hình không được, vì thế quyết định từ bỏ, lui về trên sô pha, trong tay ôm túi khoai tây chiên, giám sát: “Hai hàng này của cậu không tệ, về sau không chừng thật sự có thể đến xưởng dệt làm việc, tiếp tục phát huy.”

Bên cạnh Trì Diệu có đặt mấy cuộn len, trong tay cầm que đan, gương mặt lạnh lùng: “Cậu nghỉ ngơi đủ chưa?”

Lâm Chiết Hạ: “Còn chưa đủ, tôi còn phải nghỉ ngơi thêm một lát, cậu giúp tôi đan trước đi.”

“Nghỉ ngơi đến ba ngày, bộ tay cậu bị gãy sao?”

“……”

“Nội thương,” Lâm Chiết Hạ nói, “Quả thật cần phải tĩnh dưỡng.”

Trì Diệu hơi nghiêng đầu: “Đây rốt cuộc là quà ai tặng.”

Lâm Chiết Hạ: “Tôi tặng.”

Trì Diệu: “Vậy tại sao tôi phải đan.”

Lâm Chiết Hạ cẩn thận trả lời: “Bởi vì, cậu tài giỏi, có năng lực làm nhiều việc, không phải sao? ”

“…”

“Nhưng tôi thật sự không học được,” Lâm Chiết Hạ sợ cậu ném que đan qua, giải thích, “Tôi cũng rất muốn đan. Hơn nữa tôi đã nghĩ đến việc đổi quà, nhưng bây giờ thời gian cũng không còn kịp nữa, chuyển phát nhanh có thể sẽ không kịp.”

Hơn nữa.

Với cách hướng dẫn của Trì Diệu.

Cô cũng không có dũng khí thử lần thứ hai, trong tiềm thức đã mang theo ý nghĩ lảng tránh.

Cô thừa dịp Trì Diệu còn chưa kiên quyết từ chối, lấy sổ bài tập trên bàn trà xé ra một tờ giấy, viết hai dòng chữ trên đó, đưa cho cậu: “Cầm lấy, thù lao.”

Trì Diệu cho rằng trên giấy sẽ là từ “một trăm vạn”. Hồi còn bé, Lâm Chiết Hạ không ít lần lừa gạt cậu bằng loại “chi phiếu” này.

Nhưng cậu vẫn nhận lấy nó, thấy dòng chữ ghi là “Thẻ ước nguyện”.

Dòng dưới ghi: Tôi có thể thực hiện một mong muốn của cậu.

Phía sau dòng chữ này còn có dấu ngoặc đơn, giết người phạm pháp thì không được, làm khó người khác cũng không được.

Cậu khẽ cười nhạt một tiếng, vẫn cất tấm thẻ ước nguyện này đi.

Lâm Chiết Hạ ăn khoai tây chiên xong, lướt xem điện thoại di động.

Thấy một số tin nhắn từ cô bạn cùng lớp.

Cô bạn cùng lớp: [Cậu đang làm gì vậy?]

Cô bạn cùng lớp: [Cậu đã làm bài tập kỳ nghỉ đông hay chưa, tôi muốn so đáp án với cậu.]

Lâm Chiết Hạ lau tay, chuẩn bị trả lời: [Tôi đang ở nhà Trì Diệu xem cậu ấy đan khăn quàng cổ, không có đề bài ở bên cạnh.]

Gõ được một nửa, cô suy nghĩ một chút, lại xóa câu này đi.

Trì Diệu ở trường là kiểu người không ai dám tới gần, nếu cô nói rằng cô đang xem cậu ta đan khăn quàng cổ, đối với bạn cùng lớp này, điều đó nghe có vẻ rất kinh khủng.

Lâm Chiết Hạ nghĩ ngợi, lại ngẩng đầu lên nhìn Trì Diệu.

Khuôn mặt này của cậu quả thật rất khó liên tưởng đến ba chữ khăn quàng cổ.

Thiếu niên ngay cả dáng vẻ đan khăn quàng cổ cũng rất thờ ơ, mặt mày cất giấu vẻ lạnh lùng, đôi tay kia đã từng đánh nhau, lưu lại vết sẹo trên đó, giờ phút này lại đang cầm sợi len

Cô cảm thấy hơi nóng, thu hồi tầm mắt, trả lời một câu: [Tôi đang ở nhà một người bạn, lát về sẽ chụp cho cậu.]

Vừa trả lời tin nhắn xong.

Trì Diệu để ý đến tầm mắt của cô: “Đừng nhìn tôi, dù sao nhìn rồi cậu cũng không biết đan.”

Lâm Chiết Hạ phản pháo lại theo bản năng: “Ai nhìn chứ.”

“Không phải nhìn khăn quàng cổ,” Giọng điệu Trì Diệu khẽ dừng lại, “Thì

là cậu đang nhìn tôi sao?”

Lúc này Lâm Chiết Hạ giống như một con mèo bị giẫm trúng đuôi: “Cậu bớt ảo tưởng lại, khuôn mặt này của cậu tôi nhìn nhiều năm như vậy, đã sớm không còn thấy mới mẻ nữa rồi.”

Trì Diệu đan xong một hàng kia, đặt cuộn len bên cạnh định nghỉ ngơi một lát, cả người như không xương dựa vào phía sau, bẻ khớp ngón tay, nói: “Xin lỗi, tôi quên mất cậu là người mù.”

“……”

“Người mù, có mắt không tròng cũng rất bình thường.”

- -----oOo------

Chương 18

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Hơn mười giờ tối.

Phòng khách nhà Trì Diệu được bật ngọn đèn màu vàng nhạt, cậu cúi đầu xuống, bên tay là cuốn [Hướng dẫn cách đan khăn quàng cổ].

Chiếc khăn màu trắng gạo trên tay đã đan được hơn một nửa, chỉ còn gần một nửa nữa là hoàn thành.

Chiếc điện thoại bên cạnh không ngừng rung lên.

Từ Đình: [Có chơi game không?]

Từ Đình: [Nhanh lên, đợi cậu lên mạng nữa thôi.]

Cách mười phút sau.

Từ Đình: [Đại ca.]

Từ Đình: [Phương thức liên lạc của cậu để làm bù nhìn đấy à, sao không trả lời tin nhắn?]

Trì Diệu chê phiền, miễn cưỡng dùng một tay cầm điện thoại lên, khẽ nhấn

hai cái lên màn hình điện thoại, dưới hai lựa chọn của dòng nhắc nhở trên hệ thống [Xác nhận muốn block đối phương], cậu nhấn vào chữ [Xác nhận].

Vì vậy khi Từ Đình tiếp tục gửi tin nhắn thì nhận được dòng chữ màu đỏ cùng dấu chấm than nhắc nhở không gửi tin được của hệ thống.

Từ Đình phẫn nộ, trực tiếp gọi qua: “Hôm nay nhất định cậu phải cho tôi một lý do.”

Giọng điệu của Trì Diệu vẫn nhàn nhạt như thường lệ: “Phương thức liên lạc của tôi, nếu cậu không muốn cũng có thể không cần.”

“Vì vậy đây là lý do cậu…” Lúc này Từ Đình cảm thấy mình giống như uất phụ: “Lí do cậu block tôi?”

Trì Diệu: “Cũng có lý do khác nữa.”

Từ Đình hỏi: “Gì vậy?”

Trì Diệu: “Cậu quá phiền.”

“…”

Lý do này còn không cả bằng lý do vừa rồi.

Từ Đình không có gì để nói: “Tôi chỉ muốn hỏi cậu có chơi game hay không.”

Trì Diệu: “Không chơi.”

Từ Đình: “Mấy ngày nay đều không lên mạng, cậu đang ở nhà đấy à?”

Trì Diệu: “Không thì ở đâu được?”

“Vậy cậu còn không trả lời tin nhắn của tôi,” Từ Đình lên án, không hiểu mà hỏi, “Ngày nào cậu cũng ở nhà làm gì?”

Trì Diệu mở loa ngoài, cậu ngồi khoanh chân, trên tay là sợi dây len, bên đùi là cuốn sách dạy đã lật mở được hơn một nửa.

Cậu thấp giọng nói: "…Đang đan khăn giúp người nào đó, còn làm gì được."

Từ Đình nghe không rõ: "Người nào đó, cái gì cơ?"

"Cậu không quản được," Trì Diệu lười phải nói nhiều, "Cúp đây."

–

Mặc dù Lâm Chiết Hạ đã nhờ Trì Diệu đan khăn giúp mình nhưng buổi tối trước khi đi ngủ vẫn khó mà ngủ được, ít nhiều cũng có chút áy náy.

Nói là quà cô tặng, nhưng dù sao cũng không phải là do tự tay cô đan.

Ngày sinh nhật của Lâm Hà ngày càng đến gần.

Cô nghĩ ngày kia cứ như vậy mà tặng đi thì hình như không được tốt cho lắm.

Trước khi đi ngủ, cô quyết định ngày mai sẽ lấy tiền mừng tuổi ra trung tâm thương mại xem có món quà nào thích hợp hay không.

Ngày hôm sau.

Vì không để Lâm Hà nảy sinh nghi ngờ, cô chuẩn bị ăn tối xong sẽ chuồn ra ngoài.

Bằng sự hiểu biết của cô về Lâm Hà, sau khi dọn dẹp phòng bếp xong bà sẽ về phòng nghỉ ngơi một lát, tuy nhiên lúc cô đang rón rén mở cửa định lén ra ngoài…lại nhìn thấy Lâm Hà và Nguỵ Bình ở hành lang.

Hai người đứng ở trước cửa nhà vệ sinh, Nguỵ Bình đỡ Lâm Hà.

Lâm Hà đang dựa vào lòng ông, một tay bịt miệng.

Một tay Nguỵ Bình cẩn thận đỡ bà, tay còn lại kéo cửa nhà vệ sinh lại: “Sao mấy ngày hôm nay ốm nghén lại nghiêm trọng như vậy chứ?”

Lâm Hà: “Dạo gần đây ăn gì cũng nôn, phản ứng ngày càng nghiêm trọng hơn.”

Nguỵ Bình đỡ bà đi về phòng: “Anh đỡ em về phòng nghỉ một lát, nếu như vẫn thấy không thoải mái thì chúng ta đến bệnh viện một chuyến.”

Lâm Hà lại không cho là như vậy: “Không cần đâu, không có gì nghiêm trọng cả. Hồi sinh Hạ Hạ còn nghén nghiêm trọng hơn như vậy nhiều, bây giờ như vậy cũng chỉ là bình thường.” Nói rồi bà thấp giọng, “So với điều này, gần đây em vẫn luôn nghĩ phải nói với Hạ Hạ chuyện mình có thai như thế nào.”

Nghe đến đây, cánh tay đẩy mở cửa của Lâm Chiết Hạ khựng lại.

Lâm Hà tiếp tục nói: “Lần nước em nôn nghén bị con bé thấy được, em không biết phải nói thế nào.”

“Tóm lại vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp.”

“Cũng không biết con bé có phản ứng gì đối với đứa trẻ này nữa.”

“…”

Giọng của Lâm Hà xa dần.

Cuối cùng Nguỵ Bình đỡ bà về phòng, cánh cửa được đóng lại, cũng ngăn lại tất cả âm thanh với bên ngoài.

Lâm Chiết Hạ đứng ở cửa thật lâu, cô nhìn chằm chằm hành lang qua khe cửa.

Mãi cho đến khi điện thoại trên tay rung lên, cô mới bàng hoàng bừng tỉnh.

Trì Cẩu: [Đan xong rồi.]

Trì Cẩu: [Qua lấy đồ.]

Lâm Chiết Hạ rũ mắt.

Một hồi sau cô trả lời cậu: [Đợi lát nữa đi, bây giờ tôi có chút việc bận không ở nhà.]

Sau khi trả lời xong cô cầm theo chìa khoá, tránh Lâm Hà và Nguỵ Bình rồi ra ngoài.

Nhưng cô không đến trung tâm thương mại, cũng không tới nhà Trì Diệu.

Bản thân cô cũng không biết mình muốn đi đâu, đôi chân chỉ bước đi theo tiềm thức.

Chiều tối màu trời đen mờ, cô đi giữa con đường nhộn nhịp một hồi, sau đó bị cơn gió lạnh làm cho phát run, cuối cùng đi đến công viên, ngồi xuống bên mặt hồ, lúc này mới phát hiện mình ra ngoài quá vội vàng nên quên mất đem theo áo khoác dày.

Thực ra cô muốn ra ngoài hóng gió một lát, chuyện Lâm Hà mang thai đến quá đột ngột.

Là chuyện vui, cô cũng vui thay cho Lâm Hà, nhưng ở nơi sâu thẳm trong lòng, phần lo lắng bất an vẫn luôn được chôn giấu lại dần dần hiện ra.

Gia đình giống như nhà cô, các phương diện đều rất hoà hợp. Con người Nguỵ Bình cái gì cũng tốt, cũng đối tốt với cô.

Nhưng mấy năm này hai người đều vô cùng khách sáo với nhau, một loại khách sáo khó có thể miêu tả được bằng lời.

Lâm Chiết Hạ ngẩng đầu nhìn bầu trời mờ mịt, hôm nay không mưa, nhưng cô vẫn không khỏi nhớ tới chuyện ngày mưa bão hồi nhỏ.

Cô tự nói thầm với lòng mình: Đây chỉ là chút cảm xúc đến có hơi đột ngột mà thôi.

Đi dạo một lát là ổn.

Cô sợ Lâm Hà sẽ lo lắng, xoa xoa ngón tay đỏ bừng vì lạnh gửi tin nhắn cho bà: [Mẹ, bạn con đến tìm con, con ra ngoài đi chơi với cậu ấy một lát.]

Sau đó cô thoát ra, nhấn mở khung chat với Trì Diệu, Trì Diệu có gửi cho cô một dòng tin nhắn.

Trì Cẩu: [Công việc của Lâm thiếu khá bận rộn đấy.]

Cô không đáp lại tin nhắn này.

Cách vài phút sau, Trì Diệu lại gửi một tin nhắn nữa qua: [Qua mười phút thì khỏi cần qua lấy nữa, tôi lười mở cửa cho cậu.]

–

Ngón tay của Trì Diệu đặt lên viền điện thoại.

Đến thời gian màn hình điện thoại tự động tắt đi, ngón tay cậu khẽ dùng lực, màn hình lại sáng lên.

Màn hình hiển thị cuộc trò chuyện của hai người, cuối cùng là một dòng tin nhắn trả lời của Lâm Chiết Hạ.

Chỉ một chữ: [Ồ.]

Hà Dương đến nhà tìm cậu chơi game, bàn tay bộ điều khiển máy chơi game nói lời: “Mẹ nó, vừa rồi suýt nữa thì tôi qua vòng rồi…Con boss này

sắp hết máu tới nơi rồi.”

Cậu nói rồi ném bộ điều khiển xuống, dán người qua hỏi: “Vừa rồi cậu chỉ lo nói chuyện với anh Hạ của tôi, căn bản không chú ý đến động tĩnh của tôi trong game.”

Trì Diệu không tiếp lời cậu, chỉ nói: “Không đúng lắm.”

Hà Dương: “Cái gì không đúng?”

Trì Diệu lắc lắc chiếc điện thoại trên tay.

Hà Dương thuận thế liếc qua màn hình trò chuyện: “Có chỗ nào không đúng chứ, không phải đều rất ổn hay sao, nói chuyện khá hoà hợp mà, có hỏi có đáp bình thường.”

Trì Diệu không nói tiếp nữa, ngón tay khẽ nhấn lên màn hình điện thoại, gửi qua vài chữ: [Cậu đang ở đâu?]

Tốc độ gõ chữ của đối phương vô cùng chậm chạp.

Gõ cả một hồi mới trả lời được hai câu:

[Không phải đã nói rồi sao, tôi đang ở bên ngoài.]

[Bạn tôi đến tìm, bây giờ bọn tôi đang đi dạo.]

Hà Dương: “Tiện thể nói thêm một chút, hai người nhắn tin nhiều chữ đấy, tôi khá là ngưỡng mộ, bình thường cậu không thể trả lời tôi như vậy được sao? Sao đến lượt tôi hai người lại giống như không thèm liên lạc vậy?”

Hà Dương vẫn tiếp tục cằn nhằn, đột nhiên thấy Trì Diệu đứng dậy, mặc áo khoác, xách theo túi đồ không biết bên trong có gì đi ra ngoài.

“Có chút việc,” Cậu nói, “Tôi ra ngoài một lát.”

Hà Dương: “…Có việc gì vậy?”

Trì Diệu: “Ở cạnh cậu quá lâu nên phải ra ngoài tìm chỗ hít thở đã.”

–

Lâm Chiết Hạ ngồi bên cạnh mặt hồ hai mươi phút.

Cô vừa điều chỉnh lại cảm xúc xong, chuẩn bị giả vờ như không nghe thấy rồi đi về nhà, sau đó đợi Lâm Hà tìm được cơ hội thích hợp để nói với mình.

Tuy nhiên khi cô còn chưa đứng dậy khỏi chiếc ghế dài, từ phía mặt hồ xa xa, bên cạnh chiếc đèn đường đã xuất hiện một bóng hình quen thuộc.

Cho dù người ấy có mặc chiếc áo khoác dày nhưng cũng không hề to béo.

Cả người vẫn toát ra dáng vẻ cao gầy của nam sinh độ tuổi này, dưới ánh đèn đường chiếu xuống càng trở nên thu hút hơn.

“Đang cùng bạn học,” Trì Diệu xuyên qua những tia sáng ấy, đi đến trước mặt cô, miệng nhấn mạnh từng chữ một, “Đi, dạo, sao?”

“…” Lâm Chiết Hạ rất ít khi nói dối, hiếm khi nói dối một lần lại lập tức bị bắt được.

Cô có chút chột dạ nói: “Bạn học của tôi, vừa về xong.”

Giọng điệu của cậu rất nhạt: “Vậy sao?”

“Đúng thế, vừa rồi hai đứa bọn tôi ngồi ở đây này, cùng nói chuyện nhân sinh.”

Vì để tăng thêm độ tin cậy, cô bắt đầu bổ sung thêm những tiểu tiết nhỏ: “Là Trần Lâm, cậu cũng biết cậu ấy, gần đây cậu ấy có đi học thêm, áp lực học hành khá lớn.”

“Bịa xong chưa?”

Trì Diệu cúi đầu nhìn cô, người trước mặt chỉ mặc một chiếc áo khoác len mỏng và rộng, là chiếc áo cô thường mặc ở nhà. Con gái bị lạnh thường rất dễ đỏ tai, bởi vì sợ lạnh, hai tay cô rụt vào trong ống tay áo, trông rất đáng thương.

Trì Diệu tiếp tục nói: “Có cần cho cậu thêm vài phút không, bây giờ cậu gọi qua cho Trần Lâm đi.”

Lâm Chiết Hạ không hiểu: “Gọi qua làm gì chứ?”

“Gọi qua đối chứng.”

“…”

Lâm Chiết Hạ trầm mặc hai giây, sau đó cẩn thận thăm dò: “Nếu như cậu đồng ý cho tôi một cơ hội, cũng không phải không được?”

Trì Diệu nhìn cô một hồi lâu.

Lâm Chiết Hạ tưởng rằng cậu đang tức giận, nhưng ngoài dự liệu, cậu lại không nói gì.

Trì Diệu chỉ giơ tay kéo khoá cởi chiếc áo khoác trên người, sau đó mặc chiếc áo khoác màu đen mang theo nhiệt độ cơ thể của cậu ấy lên người cô, bọc cả người cô lại vào bên trong.

Quần áo của Trì Diệu lớn hơn đồ của cô vài size lận. Chiếc áo khoác cậu mặc đến đầu gối, mặc trên người cô, nó dài đến mắt cá chân.

Cô giống như một đứa trẻ mặc đồ của người lớn, nhìn rất ngu ngốc.

Mặc áo khoác cho cô xong, Trì Diệu dường như vẫn chê chưa đủ. Sau đó cậu lại lấy chiếc khăn len đã đan xong từ trong túi ra, quấn hai vòng lên cổ

cô.

Quả thực Trì Diệu có chút tức giận, nhưng điểm khiến cậu tức giận lại không giống như cô nghĩ.

Sau khi cậu buông tay ra, cười một cách giả tạo nói: “Lâm Chiết Hạ, đầu óc cậu úng nước đấy à.”

Nửa gương mặt của Lâm Chiết Hạ bị chiếc khăn len che mất, có hơi ngạt thở: “Bên trong đầu tôi đều là thông minh tri thức cả.”

“Âm hai độ mặc thế này ra ngoài, thông minh thật đấy.”

“…”

Lâm Chiết Hạ: “Thực ra hôm nay chỉ là ngoài ý muốn thôi.”

“Ồ,” Trì Diệu nói: “Lúc ra ngoài đầu óc ngoài ý muốn bị cương thi ăn mất rồi à.”

“…”

Bỏ đi.

Không có đầu óc thì không có đầu óc.

Hôm nay cô ra ngoài quên đem theo áo khoác, quả thực khá ngu ngốc.

Lâm Chiết Hạ cảm nhận được nhiệt độ cơ thể dần tăng lên, sự lạnh lẽo dần tan đi, ngón tay cũng không còn đông cứng nữa: “Sao cậu lại biết tôi ở đây?”

Sau khi Trì Diệu ném áo khoác qua cho cô xong, trên người chỉ còn một chiếc áo len, chiếc áo rộng thùng thình.

Cậu ngồi xuống bên cạnh Lâm Chiết Hạ: “Lúc tâm trạng cậu không tốt còn

đi chỗ nào khác được?”

Nơi này là căn cứ bí mật của Lâm Chiết Hạ.

Từ nhỏ chỉ cần tâm trạng không tốt, chuyện lớn như thi không tốt, chuyện nhỏ như không cãi thắng được cậu, cô đều sẽ đến đây.

Lâm Chiết Hạ khẽ động ngón tay: “Nhưng sao cậu lại biết được tâm trạng tôi không tốt vậy?”

Trì Diệu nói: “Chữ [Ồ] kia.

Lâm Chiết Hạ: “[Ồ]?”

Trì Diệu mở khoá màn hình điện thoại, mở màn hình trò chuyện với cô lên.

Lâm Chiết Hạ chỉ nhìn qua một cái, sau đó nghĩ ra: “Tôi trả lời ‘Ồ’ một tiếng không phải là chuyện rất bình thường hay sao, thỉnh thoảng tôi cũng phải thanh cao lạnh lùng một chút chứ.”

“Cậu sẽ không.”

Trì Diệu dùng giọng điệu không nóng không lạnh mô phỏng lại cách nói của cô: “Cậu sẽ nói là ‘Tôi có chìa khoá đấy, lát sẽ tự mở cửa được, có bản lĩnh thì bây giờ cậu thay khoá ngay đi’.”

Lâm Chiết Hạ khẽ mở miệng, không có cách nào phản bác được.

Quả thực đây là kiểu cô sẽ nói.

“Vì vậy,” Trì Diệu chuyển chủ đề, “Cậu sao thế?”

Lâm Chiết Hạ giả bộ nghe không hiểu, tránh khỏi ánh mắt của cậu: “…Cái gì làm sao.”

Trì Diệu đưa tay lên, lòng bàn tay đặt lên phía sau đầu cô, bắt cô phải nhìn

mình: “Tôi đang nói, hôm nay cậu sao vậy?”

Bốn mắt nhìn nhau.

Lâm Chiết Hạ đụng phải đôi đồng tử màu nhạt ấy, thậm chí cô còn nhìn thấy được hình bóng mình phản chiếu bên trong đó.

“Không sao cả.” Cô vẫn kiên trì nói như ban đầu.

“Thực sự không sao cả.”

Cô nói rồi chóp mũi cọ lên chiếc khăn đột nhiên có chút chua xót.

“Chỉ là đột nhiên có hơi không vui, bây giờ đã…”

Đã ổn rồi.

Hai chữ cuối cùng bị kẹt lại trong miệng, không nói thành lời.

Cô chớp chớp mắt, đột nhiên phát hiện mình muốn khóc, khi mở miệng thêm lần nữa, giọng điệu đã mang theo chút nghẹn ngào: “Tôi…”

Mất mặt muốn chết.

Cô đột nhiên muốn khóc.

Một chuyện nhỏ vốn tưởng như không có gì, một chút cảm xúc nho nhỏ đến bất ngờ.

Nhưng khi bị đối phương nghiêm túc hỏi đến, hình như lại có quyền được đau lòng.

Lâm Chiết Hạ không tiếp tục nói nữa.

Cô không muốn khóc trước mặt Trì Diệu, hoặc là nói, thành thật đối mặt với nội tâm yếu đuối của mình vốn dĩ đã không phải là chuyện dễ dàng.

Trì Diệu dường như cũng nhận ra được điều này, cậu đặt tay lên gáy cô.

Sau đó kéo chiếc khăn ở cổ cô lên, che đi đôi mắt như bị nhuốm nước mưa, có chút đỏ lên ấy lại.

“Khóc đi,” Cậu buông tay ra, “Tôi không thấy gì cả.”

- -----oOo------

Chương 19

Editor: Đá bào

Beta: Gió

—

Trước mắt Lâm Chiết Hạ bị khăn quàng cổ che khuất.

Thoáng cái đã không còn nhìn thấy gì nữa, chỉ còn lại một mảnh màu trắng mơ hồ và mềm mại.

Chóp mũi cô cay cay: “Cậu thực sự không nhìn thấy sao?”

Cô không nhìn thấy khuôn mặt của Trì Diệu, chỉ có thể nghe thấy giọng nói cách mình rất gần của cậu: “Cậu đã bọc kín như vậy, chẳng lẽ tôi có đôi mắt nhìn xuyên thấu sao?”

“Nhưng bây giờ tôi như vậy,” Cô nói, nước mắt vẫn còn đọng ở hốc mắt cuối cùng đã rơi xuống, “Trông thật ngu ngốc.”

Cô vốn đang khoác một chiếc áo khoác lớn, bây giờ đầu lại bị khăn quàng cổ bao lấy, bất cứ ai nhìn thấy có lẽ đều sẽ cho rằng cô bị dở hơi.

Thanh âm lười biếng của Trì Diệu lại vang lên: “Không ai biết là cậu, người mất mặt chỉ có tôi.”

“…”

Có lý.

Sau khi nước mắt rơi xuống, những lời tiếp theo cũng rất dễ dàng để nói ra hơn.

Cô khóc nức nở và nói, “Mẹ tôi…đang mang thai.”

“Bà ấy còn chưa nói cho tôi biết, tôi không cẩn thận nghe được.”

“Tôi cũng cảm thấy hạnh phúc cho bà ấy, thực ra tôi cũng đã nghĩ về chuyện đó rất nhiều lần,” Cô nói đến đây, nghẹn một tiếng, “Bà ấy, bà ấy và chú Ngụy sẽ có một đứa con riêng của họ, tôi sẽ có một em trai hoặc em gái…Nhưng nhiều năm như vậy trôi qua bọn họ vẫn chưa có con.”

“Lúc trước tôi sẽ cảm thấy, có phải vấn đề nằm ở chỗ tôi hay không, có phải hai người họ lo lắng cho tôi, cho nên không muốn có con, có phải tôi là gánh nặng của họ hay không?”

“Cho nên tôi thật sự, thật sự rất vui vẻ.”

Lâm Chiết Hạ nghẹn ngào nói chuyện, có đôi khi nói được một nửa, sẽ dừng lại vài giây.

Cô sụt sịt mũi rồi lại tiếp tục: “Vui vẻ thì có vui vẻ, nhưng tôi dường như vẫn có chút ích kỷ.”

“Hai người họ thật sự có con rồi, tôi lại cảm thấy, có thể tôi sẽ bị biến thành một người thừa.”

“Tôi sợ mình sẽ bị bỏ lại, sẽ cảm thấy trong ngôi nhà kia, họ mới thật sự là người trong một gia đình.”

Cô giấu mình dưới lớp khăn quàng cổ, không nhìn thấy Trì Diệu, cũng không biết vẻ mặt bây giờ của cậu trông như thế nào, hoặc là đang dùng ánh mắt gì để nhìn cô.

Có phải, cậu cũng cảm thấy cô là người ích kỷ hay không?

Nhưng giây tiếp theo…

Cô cảm giác được trên đỉnh đầu mình, có một lực rất nhẹ khẽ d3 xuống.

Là lòng bàn tay của Trì Diệu.

Lòng bàn tay cậu đè len đỉnh đầu cô, giống như đang khẽ khàng vu0t ve một chú mèo đi lạc.

“Cậu không phải là kẻ ích kỷ.”

Cô nghe thấy giọng nói của Trì Diệu cất lên: “Mà là đồ nhát gan.”

Giọng nói của cậu trở nên rất nhẹ, ngay cả ý trêu chọc cũng trở nên nhẹ hơn: “Cón dám nói bản thân mình không phải đồ nhát gan.”

Có một số việc, người ngoài cuộc sẽ thấy rõ hơn, mà cậu vẫn luôn là một người ngoài cuộc, đương nhiên càng hiểu rõ Lâm Chiết Hạ hơn nữa.

Từ lâu cậu đã biết sự nhút nhát, sợ hãi và tất cả những điều bất an của cô.

“Là bản thân cậu không dám can đảm tiếp nhận, hiện tại lại ngược lại cho rằng họ có thể sẽ vứt bỏ cậu. Nếu cậu không mở rộng vòng tay để ôm lấy, làm sao cậu biết được rằng cậu không phải là người thân nhất của họ?”

Những lời này vừa dứt, Lâm Chiết Hạ bỗng giật mình.

Trì Diệu lại nói: “Lúc trước tôi đến nhà cậu, thấy chú Ngụy mua quà về cho cậu mấy lần, cậu có nói cho chú ấy biết, sự thật là cậu không thích màu hồng không?”

Lâm Chiết Hạ há hốc: “Tôi…”

Cô không có nói.

Cô vẫn luôn “ngoan ngoãn”, cô không bao giờ đùa giỡn với chú Ngụy Bình, cũng không bao giờ đòi hỏi gì từ chú ấy.

Cho tới nay, cô vẫn luôn sắm vai là một “đứa con gái tiêu chuẩn”, vẫn luôn giữ khoảng cách nhất định.

Thời gian đầu có thể là do xa lạ, nhưng đến sau này lại chỉ còn nỗi bất an.

Nỗi sợ bị bỏ lại phía sau.

Làm thế nào cũng không quên được tiếng sấm, tiếng cầu xin kia.

Trong trí nhớ ấy còn có bóng dáng người đàn ông dứt khoát rời đi trong đêm giông.

Trì Diệu nói quả thật không sai, cô chính là đồ nhát gan.

Cô luôn không có cảm giác an toàn, cho nên vẫn mãi trốn tránh, tự cho là mình đúng, vạch ra khoảng cách an toàn với người khác.

“Tôi không biết,” Cô khóc, “Tôi không biết tại sao tôi lại không nói điều đó.”

Tay Trì Diệu vẫn còn đặt trên đầu cô.

Mặc dù cậu không nói một lời, nhưng lực nhẹ nhàng đè len đỉnh đầu dường như đã cho cô một chút can đảm, vì vậy cô tiếp tục: “Có thể, do tôi sợ khi bản thân đòi hỏi sẽ bị ghét bỏ, sẽ bị từ chối.”

Khóc rồi lại khóc, cô cũng không cần lòng tự trọng gì nữa.

Cuối cùng, cô khóc to và thừa nhận: “Tôi đang sợ, tôi, quả thực tôi là một kẻ nhát gan.”

Đem tất cả những gì nghĩ trong đầu nói hết, tiếng nức nở của Lâm Chiết Hạ

cũng dần dần ngừng lại, thỉnh thoảng chỉ còn tiếng khịt mũi.

Một lát sau.

Cô nghe Trì Diệu hỏi: “Khóc xong chưa?”

Cái đầu trong khăn quàng cổ gật gật.

“Khóc xong rồi để tôi kéo khăn quàng cổ xuống.”

Cái đầu trong khăn quàng cổ kia sửng sốt một chút, lại gật đầu.

Khăn quàng cổ bị cậu kéo xuống, Lâm Chiết Hạ đã khóc xong, đôi mắt ửng hồng lộ ra, ngay cả mũi cũng đỏ.

Mặc dù rất mất mặt, nhưng người trước mặt là Trì Diệu.

Mất mặt trước mặt Trì Diệu, không phải là một chuyện khó chấp nhận.

Hơn nữa sau khi nói ra lời tự đáy lòng, tự nhiên lại có một cảm giác thoải mái khó nói nên lời, giống như là chuyện này, không khó đối mặt như lúc ban đầu.

Cô đỏ mắt và không quên cảnh báo: “Cậu không được phép tiết lộ chuyện hôm nay tôi đã khóc đâu đấy.”

Trì Diệu: “Cậu hối lộ tôi một chút, tôi sẽ cân nhắc.”

Lâm Chiết Hạ trợn tròn mắt, không nghĩ tới lúc này cậu lại thừa dịp nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của: “Con người cậu, tâm thật đen tối, tôi sẽ không cùng cậu thông đồng làm bậy đâu.”

Nhưng một lúc sau.

Cô lại vươn hai ngón tay ra khỏi tay áo, nhẹ nhàng kéo vạt áo len của Trì Diệu: “Cái kia.”

“Vừa rồi tôi có tính qua, tiền tiêu vặt tôi tích góp được khoảng năm trăm tệ, đủ không?”

“……”

“Cậu đây là,” Cậu cúi đầu nhìn cô vươn ra hai ngón tay ra và nói, “Có ý định thông đồng làm bậy với tôi?”

Lâm Chiết Hạ không lên tiếng.

Trì Diệu giật giật khóe miệng: “Lừa cậu thôi. Tôi không nhàm chán đến mức như vậy, sẽ không nói cho ai biết cả.”

Nghe vậy, Lâm Chiết Hạ nói: “Móc nghoéo đi.”

Cô nghĩ rằng Trì Diệu sẽ không móc nghoéo với cô, bởi Trì Diệu rất ít khi làm chuyện này, cậu cảm thấy hành động này của cô vô cùng ấu trĩ.

Nhưng lần này Trì Diệu nhìn tay cô, sau đó không tình nguyện cong cong ngón tay, quặp lấy tay cô, trong khoảnh khắc ngắn ngủi chạm lên ngón tay cái của cô một giây.

Móc nghoéo xong, cô nhìn xương quai xanh của Trì Diệu lộ rõ trong không khí lạnh lẽo, cùng với chiếc áo len thoạt nhìn có vẻ dễ bị lọt gió, bất giác cô nói: “Cậu có lạnh không, tôi trả lại áo khoác cho cậu.”

Trì Diệu bày ra dáng vẻ ông đây đây không sợ: “Không lạnh, không cần đâu.”

Lâm Chiết Hạ: “Thời tiết thế này, làm sao có thể không lạnh được chứ.”

Trì Diệu: “Cậu không cảm thấy…”

Lâm Chiết Hạ: “?”

Trì Diệu: “Tôi ăn mặc như vậy tương đối đẹp hay sao.”

“……”

“Tôi chỉ thích tỏ ra là mình ngầu.”

Đẹp thì có đẹp.

Nhưng, rất điên.

Sắc trời hoàn toàn tối lại, bên hồ cũng đã không còn nhiều người đi bộ nữa.

Lâm Chiết Hạ đề nghị: “Muộn rồi, chúng ta trở về đi.”

Hai người sóng vai nhau trở về.

Đi đến đầu đường Ngõ Nam, Trì Diệu dừng lại gọi tên cô.

“Lâm Chiết Hạ.”

Nghe vậy, Lâm Chiết Hạ nghiêng đầu.

Cô thấy Trì Diệu lấy ra một tờ giấy từ trong túi quần jean, thoạt nhìn khá mỏng manh.

Cậu dùng hai ngón tay kẹp tờ giấy kia: “Tờ giấy rách này lần trước cậu đưa cho tôi, giờ có tính không.”

Trên giấy là những từ cô đã viết: Thẻ ước nguyện.

“Nếu còn tính,” Ngón tay của cậu hơi cuộn lại, “Đồ nhát gan, tôi muốn ước nguyện rồi.”

“Nguyện vọng của tôi là…Bây giờ cậu hãy về nhà, sau đó nói cho chú Ngụy biết, thật ra cậu không thích màu hồng.”

Cậu nói thêm, “Hãy thử mở rộng vòng tay mình ra.”

Lâm Chiết Hạ sững sờ nhận lấy tờ giấy kia.

Đây là nguyện vọng mà cô chưa bao giờ nghĩ đến.

Ngày đó cô chỉ nói đùa, trước khi viết thẻ ước nguyện cho Trì Diệu, còn cho rằng tấm thẻ ước này cuối cùng rồi sẽ bị Trì Diệu dùng để sai khiến hoặc trêu chọc cô.

–

Lúc Lâm Chiết Hạ đẩy cửa vào nhà, Lâm Hà đang ở phòng khách xem TV.

Người phụ nữ với tóc mượt mà thả sau đầu, quay đầu nói: “Hạ Hạ, về rồi sao?”

Ngay sau đó bà nhíu mày: “Con làm gì mà lại mặc mỏng manh như vậy ra ngoài, áo khoác đâu, hôm nay lạnh thế mà.”

Lâm Chiết Hạ: “Con ra ngoài gấp quá, quên mất ạ.”

Lâm Hà rất tức giận: “Sao con không để quên cái thân mình ở bên ngoài luôn đi, còn biết đường về nhà cơ đấy.”

Lâm Chiết Hạ viện cớ, giải thích: “Con và bạn học vừa ra ngoài đã tìm một quán cà phê rồi ngồi xuống, cho nên không thấy lạnh, thật đấy ạ.”

Lúc đầu Lâm Hà không tin, nhưng khi bà thử sờ tay Lâm Chiết Hạ, phát hiện tay cô quả thật vẫn rất ấm áp.

“Lần sau nhớ để ý,” Lâm Hà chỉ có thể d3 xuống bên miệng lời quở trách, “Để tâm một chút, đừng có trước khi làm gì cũng không nghĩ.”

Lâm Chiết Hạ “Vâng.” một tiếng.

Lâm Hà lại nhìn cô một cái, hỏi: “Sao mắt con lại đỏ như vậy?”

Lâm Chiết Hạ nói: “Bị gió thổi đó ạ, bên ngoài gió lớn quá.”

Lúc này, Ngụy Bình đang từ phòng bếp đi ra.

Trong tay ông cầm một ly nước ấm mới rót, đặt nước ấm trước mặt Lâm Chiết Hạ: “À…con uống nước nóng cho ấm trước đi.”

Sau những lời này, phòng khách lại yên tĩnh trở lại.

Chỉ còn lại tiếng TV.

Trên TV đang phát sóng tin tức, nói rằng đêm nay nhiệt độ giảm mạnh, có thể có tuyết.

Lâm Chiết Hạ nhìn ly thủy tinh đang bốc hơi nóng trên bàn trà, tay cô rụt trong chiếc áo rộng thùng thình, nắm chặt tờ giấy vừa rồi Trì Diệu đưa lại cho cô, ý định lấy hết dũng khí nói chuyện với Ngụy Bình.

Nhưng không khí xung quanh quá yên tĩnh, cô có chút không dám mở miệng.

Cô nắm chặt tờ giấy.

Hồi tưởng lại câu nói của Trì Diệu ban nãy.

—— “Đồ nhát gan. ”

—— “Hãy mở rộng vòng tay ra thử xem.”

Ngụy Bình đang ngồi đối diện với Lâm Chiết Hạ, đang định hỏi cô “Sao con không uống nước?”, Bỗng nhiên nghe thấy cô gọi mình một tiếng.

“Chú Ngụy.”

Ngụy Bình đáp: “Hả? Có chuyện gì vậy?”

Ngón tay Lâm Chiết Hạ căng chặt, không tự nhiên nói: “Cháu, thật ra, cháu đã sớm muốn nói với chú, cháu không thích màu hồng, nếu chú muốn mua quà cho cháu, có thể đừng mua loại búp bê màu hồng được không.”

Ban đầu Ngụy Bình sửng sốt, ngay cả Lâm Hà ngồi ở bên cạnh cũng ngẩn người.

Sau đó, ông mỉm cười hạnh phúc hơn một chút: “Được, chú biết rồi, vậy con thích gì, chú sẽ ghi lại.”

Bàn tay căng thẳng của Lâm Chiết Hạ khẽ thả lỏng một chút: “Bây giờ chú bảo cháu nói cháu lại đột nhiên không nghĩ ra được.”

“Dù sao, cháu cũng là một đứa con gái mạnh mẽ.”

“Được, ” Ngụy Bình gật gật đầu, “Mạnh mẽ.”

“……”

Ngụy Bình lại hỏi: “Vậy như súng đồ chơi, cháu có thích không, khi còn bé chú cũng thích loại đồ chơi mạnh mẽ như thế này.”

Lâm Chiết Hạ: “Thế thì lại hơi mạnh mẽ quá, không thích hợp cho lắm ạ.”

Họ đã xây dựng ngôi nhà này đã nhiều năm như vậy.

Đây là lần đầu tiên cô nói chuyện phiếm với Ngụy Bình với một tâm thái không chút phòng bị.

Nội dung cuộc trò chuyện đơn giản và không có gì đặc biệt, nhưng Lâm Chiết Hạ lại cảm nhận được rất rõ ràng, dưới biểu hiện bình thường và thoải mái này, có thứ gì đó đã lặng lẽ thay đổi.

Giống như một cô bé rất muốn mở cửa giao tiếp với người ở bên ngoài,

cuối cùng cũng mở ra cánh cửa kia lần đầu tiên.

Trước khi mở cửa, cô bé nghĩ rằng sẽ có rất nhiều nguy hiểm chờ trực ngoài kia.

Nhưng sau khi cửa mở ra, cô phát hiện ra rằng mình đã được ôm bởi thế giới bên ngoài.

Ngay cả khi chìa khóa để mở cánh cửa này, chỉ là một câu "Cháu thực sự không thích màu hồng." giản đơn.

Tối hôm đó bầu không khí vô cùng thoải mái, Lâm Hà ho nhẹ một tiếng nói: "Hạ Hạ, mẹ cũng có một chuyện muốn nói…Mẹ có thai rồi."

Lâm Hà giải thích: "Mẹ vừa biết được không lâu, trước đó có định nói cho con biết, nhưng thật sự là đứa trẻ này đến quá bất ngờ. Mẹ và chú Ngụy của con quả thực không có kế hoạch sinh em bé, cũng đã thực hiện biện pháp tránh thai."

Nhiều năm trôi qua như vậy, hai người họ quả thật chưa từng nói với cô về đứa nhỏ.

"Nguyên nhân chính mà chúng ta không nói cho con biết là vì chưa quyết định có giữ đứa nhỏ này hay không."

Ngụy Bình tiếp lời: "Chuyện này nhất định là cần phải suy nghĩ cẩn thận, còn phải suy nghĩ đến cảm nhận của con, trong một gia đình có nhiều thêm một thành viên, không phải là chuyện tùy ý được. Hơn nữa bác sĩ cũng khuyên nên cân nhắc cẩn thận, mẹ con đã có tuổi, sinh con ở tuổi này rất có hại đến cơ thể, dễ có nguy cơ gặp nguy hiểm."

Gió thổi mạnh vào ban đêm.

Mùa đông này rất lạnh.

Nhưng Lâm Chiết Hạ cảm giác xung quanh mình mọi sự rét lạnh đều bị xua

tan.

Cuối cùng, cô nghe thấy bản thân mình nói, “Nếu có thể, con hy vọng đó là một em gái xinh xắn, như thế thì con có thể buộc tóc cho em ấy.”

–

Lâm Hà mang thai nên cần phải đi ngủ sớm.

Mấy người tán gẫu một hồi, sau đó người nào về phòng người nấy nghỉ ngơi.

Sau khi Lâm Chiết Hạ rửa mặt thì lên nằm trên giường, cô ôm chăn lăn hai vòng.

Sau đó cô cầm lấy điện thoại di động, gửi tin nhắn cho Trì Diệu báo cáo tình hình.

[Tôi, Lâm thiếu đây, từ trước đến nay luôn là một người nói được làm được.]

[Ước nguyện của cậu, tôi đã hoàn thành rồi.]

[Icon: (Xuất hiện với hoa hồng trong miệng)]

[Icon: (Kính râm mát mẻ)]

Gửi những tin nhắn này cho cậu xong, cô chợt nghĩ ra một chuyện rồi lập tức bật dậy.

Trước khi về nhà, cô đã cởi áo khoác ra và trả lại cho Trì Diệu, nhưng khăn quàng thì vẫn còn ở cổ.

Lâm Hà cũng chỉ chú ý tới việc cô không mặc áo khoác chứ không để ý tới chiếc khăn quàng cổ xa lạ kia.

Lúc này chiếc khăn này đang nằm lặng lẽ trên bàn học, cô cầm khăn quàng cổ lên, trước mắt hiện lên rất nhiều hình ảnh.

Có hình ảnh cô ở nhà Trì Diệu cầu xin cậu giúp mình đan khăn.

Cũng có hình ảnh vừa rồi ở bên hồ, cô núp mình trong chiếc khăn quàng cổ mà khóc.

Chiếc khăn rất mềm.

Là do cậu thiếu niên nhìn ai cũng lạnh lùng không để ý dùng từng mũi len một đan thành.

Cô đột nhiên không muốn tặng chiếc khăn quàng cổ này nữa.

“Dù sao, mình cũng định đổi quà sinh nhật khác,” Cô nhỏ giọng tự nói với mình, “Hơn nữa cũng không phải do mình đan, tặng đi cũng không tốt, lại dùng qua rồi, còn dính nước mắt, cho nên, mình lén giữ lại, cũng không tính là quá đáng.”

Cô gấp khăn quàng cổ, trịnh trọng đặt nó trong tủ quần áo.

Sau đó, cô cẩn thận mở tờ giấy ước nguyện đang nhăn nhúm ra, kẹp nó vào một cuốn truyện mình yêu thích nhất.

Chờ tới khi nằm lại vào trong chăn cô mới nhìn thấy tin nhắn mà Trì Diệu trả lời lại.

Có hai tin nhắn.

[Lâm thiếu cũng coi như thành thật đáng tin cậy.]

Còn một tin nữa.

[Đi ngủ sớm một chút, đồ nhát gan…]

- -----oOo------

Chương 20

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Tối hôm nay Lâm Chiết Hạ có mơ một giấc mơ.

Cô mơ thấy mình biến thành một chú thỏ con sống trong khu rừng, thỏ con tỉnh dậy rời khỏi giường, sau khi mở cửa ra thì phát hiện cửa nhà mình đã mọc đầy là cà rốt.

Trong giấc mơ thậm chí còn có một chiếc ô bằng lá sen, chỉ là hôm ấy ở trong rừng trời không mưa.

Cô vô cùng vui vẻ, khoác chiếc giỏ lên, chuẩn bị nhổ đám cà rốt ấy đem về nhà.

Nhưng đột nhiên lại xuất hiện một chú chó hung dữ, chú ta dựa vào trước cửa nhà cô, khẽ hất cằm lên: “Sức lực cậu kém như vậy không nhổ được đâu, cầu xin tôi đi, cầu xin tôi rồi tôi sẽ suy nghĩ đến việc giúp cậu.”

“…”

Lâm Chiết Hạ ở trong mơ xắn ống tay áo lên: “Ai cần cầu xin cậu chứ?”

“Tôi rất khoẻ đó.”

Sau đó khi cô thử nhổ cà rốt nhưng lại không nhổ được, hơn nữa còn ngã dập mông xuống đất.

Lâm Chiết Hạ bừng tỉnh, cảm thấy giấc mơ này rất vô lý.

Nhưng ngoài sự vô lý ra lại cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Cô nghĩ ngợi cả nửa ngày mới nhớ ra giấc mơ này rất giống với câu chuyện trước khi ngủ mà Trì Diệu kể cho mình nghe.

Nhắc đến thì câu chuyện kể trước khi ngủ ấy có kết cục như thế nào vậy nhỉ?

Vì vậy sau khi cô tỉnh dậy, việc đầu tiên làm là gửi tin nhắn cho Trì Diệu.

[Trì Diệu, Trì Diệu.]

[Câu chuyện thỏ con nhổ cà rốt cuối cùng như thế nào vậy?]

[Là do tôi mất trí rồi sao, sao lại không nhớ ra kết cục câu chuyện nhỉ.]

Có lẽ đối phương vẫn đang ngủ nên chưa trả lời tin nhắn của cô.

Lâm Chiết Hạ cũng không để ý, hôm nay là sinh nhật của Lâm Hà, trong nhà có tổ chức tụ tập ăn cơm, cả ngày đều sẽ bận rộn, cô đặt điện thoại qua một bên rồi rời giường đi đánh răng rửa mặt.

Bởi câu chuyện đột ngột xảy ra tối qua mà cô không có thời gian đi mua quà cho Lâm Hà.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cô ngồi xuống trước bàn học, chăm chú chuyên tâm viết tặng Lâm Hà một chiếc thiệp sinh nhật.

[Người mẹ xinh đẹp nhất nhất nhất thế giới này, con yêu mẹ nhất nhất nhất luôn.

Chúc mẹ sinh nhật vui vẻ.

Hy vọng mẹ luôn bình anh, mạnh khoẻ, hạnh phúc, vui vẻ.

Ps: Đại mỹ nữ Lâm Hà, hôm nay mẹ thêm một tuổi nữa là mười tám rồi.]

Trên tấm thiệp sinh nhật cô dùng bút màu vẽ hình hoạt hình đơn giản lên, trong bức tranh có cô, có Nguỵ Bình đeo kính mặc một chiếc sơ mi văn nhã lịch sự, còn có Lâm Hà mặc váy búi tóc. Bên cạnh đó là tấm biển của con đường Ngõ Nam, cô còn vẽ thêm cả chiếc xe cũ năm đó Nguỵ Bình lái nữa.

Đây là hình ảnh ngày đầu tiên bọn họ chuyển đến đường Ngõ Nam này.

Sau khi chuẩn bị thiệp sinh nhật xong cô đến phòng ăn ăn sáng.

Bữa sáng hôm nay do Nguỵ Bình chuẩn bị, một bát cháo và vài món ăn kèm.

“Ăn nhiều một chút,” Lâm Hà gắp thức ăn cho Lâm Chiết Hạ theo thói quen, “Xem xem con gầy như thế nào rồi kìa.”

Lâm Chiết Hạ: “Cái này con gọi là thon thả.”

Lâm Hà: “Mẹ thấy chẳng khác gì cành củi khô cả.”

Lâm Chiết Hạ nhìn món ăn bà gắp vào bát mình: “…Con không thích ăn dưa chuột thái hạt lựu.”

Lâm Hà: “Mẹ biết con không thích ăn, mẹ cố ý đấy.”

“…” Lâm Chiết Hạ gắp dưa chuột lên, nhân lúc Lâm Hà không chú ý đến nhanh chóng gắp qua bát của Nguỵ Bình.

“Suỵt,” Cô giơ ngón trỏ lên, “Chú mau ăn đi, chậm chút sẽ bị mẹ phát hiện mất.”

Nguỵ Bình khẽ ngẩn người, sau đó động tác tay rất nhanh, lập tức nuốt dưa chuột xuống.

Bỗng chốc hai người như trở thành đồng đội bí mật.

Qua một lát, Lâm Chiết Hạ lại thấp giọng hỏi: “Chú có không thích ăn gì không ạ, con cũng có thể giúp chú ăn.”

Nguỵ Bình nhỏ giọng đáp: “Chú không có kén ăn…”

Lâm Hà chú ý đến động tĩnh ở bên này, đột nhiên ngẩng đầu lên.

Hai người gần như cầm bát lên cùng một lúc, cúi đầu ăn cơm, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.

–

Hôm nay Lâm Hà có trang điểm, bà đặc biệt búi tóc lên, sau khi nhận được tấm thiệp kia thì đôi mắt đỏ lên, cố nhịn thật lâu mới không rơi nước mắt.

Ngày sinh nhật hôm nay họ mời không ít người thân họ hàng đến dùng bữa.

Lâm Chiết Hạ bận rộn ở trong bếp giúp việc, vừa phải bưng trà rót nước chuẩn bị hạt dưa, còn phải chơi cùng với đám nhóc con họ hàng.

Trong lúc nghỉ ngơi mới có thời gian xem điện thoại.

Hai tiếng trước Trì Diệu đã trả lời tin nhắn của cô.

Trì Cẩu: [Kết cục thỏ con không tìm thấy cà rốt.]

Trì Cẩu: [Trên đường về gặp phải chó sói, bị chó sói nuốt chửng rồi.]

Lâm Chiết Hạ: […]

Câu chuyện kể trước khi ngủ sao lại có thể đen tối được như vậy chứ.

Cô dùng lực gõ lên màn hình điện thoại, trả lời một dòng: [Quả nhiên là, người như nào thì kể chuyện như thế.]

Trì Cẩu: [Người như thế nào.]

Trì cẩu: [Thì nghe chuyện như thế.]

Lâm Chiết Hạ tìm trong kho nhãn dán hình tên phát điên gửi qua.

Sau khi hai người cãi nhau một trận xong, cuối cùng Trì Diệu gửi qua một câu: [Giúp tôi nói với dì Hà rằng chúc dì sinh nhật vui vẻ.]

Lâm Chiết Hạ: [Ok.]

Một ngày bận rộn mãi đến hơn tám giờ tối mới kết thúc.

Sau khi mọi người trở về gần hết, cuối cùng có người giúp gia đình họ chụp một tấm ảnh.

Bình thường Lâm Chiết Hạ sẽ hơi tránh đi trong mỗi lần chụp ảnh, nhưng lần này cô do dự một lát, sau đó trước một giây bấm máy ảnh, cô chủ động khoác cánh tay của Nguỵ Bình, tay còn lại giơ động tác 'Hi'.

"Mẹ," Lâm Chiết Hạ thu dọn bàn và hỏi, "Con có thể mang bánh kem qua cho Trì Diệu được không ạ?"

Lâm Hà cười cười: "Đương nhiên là được rồi, con đem hết phần còn lại qua đi."

Lâm Chiết Hạ đáp: "Vậy con dọn xong thì đem qua cho cậu ấy luôn nhé."

Lâm Hà nghĩ nhiều hơn: "Còn có cả nhóm Hà Dương nữa, cũng đem qua cho các bạn đi, hôm nay mua nhiều bánh kem, không ăn hết rất lãng phí."

"Hà Dương ấy à."

Lâm Chiết Hạ bày tỏ sự đối xử khác biệt với Hà Dương: “Để cậu ta tự qua lấy đi ạ.”

Lâm Hà nhẹ giọng quở trách: “…Sao lại để bạn tự đến lấy được.”

Lâm Chiết Hạ: “Cậu ta có chân có tay, tự đến lấy bánh kem thì đã làm sao ạ, mẹ cứ yên tâm, bây giờ con chỉ cần gửi tin nhắn cho cậu ta, đảm bảo năm phút sau cậu ta sẽ có mặt, tốc độ đến đây còn nhanh hơn cún ấy chứ.”

Lâm Hà: “…”

Quả nhiên.

Sau khi cô nói xong, Hà Dương kích động gửi một tin nhắn thoại qua: “Anh ạ, cậu đợi tôi với. Bây giờ, ngay lập tức, tôi sẽ dùng tốc độ chạy năm trăm mét ở trường để chạy qua.”

Khi cô mở tin nhắn thoại thứ hai giọng của Hà Dương đã có chút gấp gáp, có lẽ đã đang ở trên đường rồi.

“Còn bánh kem vị gì vậy, tôi ấy à, tôi thích vị chocolate, ấy, có cần tôi qua nhà anh Diệu, tiện thể gọi cậu ấy qua cùng hay không?”

Lâm Chiết Hạ đáp: “…Không cần đâu.”

Hà Dương trả lời: “Tại sao lại không cần?”

“Bởi vì tôi.” Lâm Chiết Hạ xách bánh kem, nhấn vào nút ghi âm nói, “Đang trên đường đem bánh kem qua cho cậu ấy.”

Thực ra Trì Diệu không thích ăn đồ ngọt nên cô đặc biệt chọn ra vị không ngọt lắm cho cậu.

Chủ yếu là để cậu hưởng ké chút niềm vui ngày hôm nay.

Thế nhưng khi xách bánh kem đến cửa, nhấn chuông nhà Trì Diệu cả nửa ngày nhưng vẫn không thấy có động tĩnh gì.

Cô đặt bánh xuống bên cửa, ngồi xổm xuống gửi tin nhắn cho cậu.

[Cậu không ở nhà à?]

[Sao cậu lại không ở nhà vậy?]

[Đi chơi lêu lổng ở đâu rồi.]

[Cậu ra ngoài chơi, không, dẫn, theo, tôi.]

Dòng tin cuối cùng vừa gửi đi, cánh cửa vang lên ‘Cạch’ một tiếng.

Lâm Chiết Hạ đang ngồi xổm, thuận theo khe cửa nhìn lên, thấy được Trì Diệu đang đứng ở đó.

Nói chính xác hơn thì, Trì Diệu có vẻ đang ốm đứng ở đó.

Trạng thái của cậu không giống với bình thường cho lắm, vốn dĩ làn da trắng quá mức lúc này nhìn càng thêm trắng bệch, lộ ra vẻ ủ rũ khác thường. Mặc dù cậu mặc áo len nhưng vẫn khiến người ta có cảm giác lúc này nhiệt độ đang rất lạnh.

Đôi mày rũ xuống, vô cùng thờ ơ.

Tuy nhiên bộ dáng ‘kiêu căng’ của thiếu niên vẫn không hề giảm đi: “Chìa khoá kia của cậu để làm cảnh à, không biết tự mà mở cửa vào.”

“…” Con người này nói chuyện vẫn khiến người ta chán ghét như trước.

Song, kỳ thực trước khi cô gõ cửa nhà Trì Diệu, ít nhiều cũng có chút mất tự nhiên.

Sự mất tự nhiên này có thể là vì hôm qua cô khóc trước mặt cậu.

Cũng có thể là bởi tối qua Trì Diệu quá mức dịu dàng.

Nhưng hôm nay Trì Diệu xuất hiện trước mắt cô vẫn là bộ dáng quen thuộc như vậy, bởi vì thái độ 'khiến người ta chán ghét' thân quen này, chút mất tự nhiên ấy cũng lập tức tan biến đi.

Lâm Chiết Hạ nói lời chính đáng: "Tôi làm như vậy là vì lịch sự."

Nói rồi, cô chú ý thấy giọng cậu rất khàn, lại hỏi: "Cậu bị ốm đấy à?"

Trì Diệu chỉ 'Ừm' một tiếng: "Có sốt nhẹ."

Cô cầm bánh kem lên vào nhà cùng cậu: "Bao nhiêu độ vậy, có nghiêm trọng không?"

"Chưa đo."

"Phát sốt không đo nhiệt độ, vậy hôm nay cậu làm gì vậy?"

"Ngủ," Cậu đáp, "Vừa bị cậu làm ồn mà tỉnh."

"…"

Lâm Chiết Hạ không nói gì, để đồ đạc xuống đi tìm hộp y tế nhà cậu.

Đồ gì nhà cậu để ở đâu cô đều biết rõ.

Mặc dù mấy năm gần đây con người này rất ít ốm, gần như không uống thuốc, vì vậy hộp y tế cũng đã lâu không được dùng đến, may là thuốc trong đó vẫn chưa hết hạn.

Cô tìm chiếc kẹp nhiệt độ: "Cậu ngồi xuống, đo nhiệt độ trước."

Cậu không thèm để vào mắt mấy loại bệnh nhẹ này: "Không cần đâu, ngủ một lát là được."

“Những lúc như này thì đừng giả bộ mạnh mẽ nữa. Hôm qua tôi đã bảo cậu không cần phải tỏ ra là mình ngầu rồi mà.”

Lâm Chiết Hạ nghĩ đến ngày hôm qua, bỗng không biết nên gói gì: “Còn cứ phải giả bộ.”

Về một số phương diện kỳ quái, Trì Diệu lại rất cho cô mặt mũi.

Cậu khàn giọng, kiên trì: “Không liên quan đến tối qua.”

Lâm Chiết Hạ: “Ồ.”

Trì Diệu nghiêng đầu qua: “Ồ?”

“ Chữ ‘Ồ’ có ý là,” Lâm Chiết Hạ giải thích nói: “Không thèm để ý đến cậu, nhưng vẫn phải đáp một câu lấy lệ.”

“…”

Cuối cùng nhiệt độ cơ thể đo được có hơi cao, nhưng không nghiêm trọng.

Lâm Chiết Hạ nhìn kẹp nhiệt độ một hồi, nói: “Vẫn ổn, với nhiệt độ này chắc là không sốt hỏng não được.”

“Cậu vẫn nên lo thêm cho bản thân mình thì hơn,” Choo dù Trì Diệu có khàn giọng, nói chuyện hơi mất sức nhưng cũng không quên trào phúng cô, “Đầu óc của cậu ấy à, không cần phải phát sốt cũng không dùng được.”

“…”

Bình tĩnh một chút.

Lâm Chiết Hạ.

Bây giờ cậu ta là người bệnh.

Đang nửa sống nửa chết, cũng chỉ có thể cứng miệng được thôi. Hơn nữa cậu ta phát sốt ít nhiều cũng là vì tối qua cho cô mượn áo khoác.

Vì vậy.

Cố gắng hết sức để khoan dung với cậu ta một chút.

Lâm Chiết Hạ hít một hơi thật sâu rồi đi đến phòng bếp lấy một ly nước ấm, một tay cầm ly nước, trên tay còn lại là thuốc hạ sốt: “Thiếu gia, mời ngài.”

“Độ ấm của nước vừa phải, vừa không quá nóng làm bỏng chiếc miệng cao quý của ngài, cũng không quá lạnh khiến ngài cảm thấy không thoải mái.”

Trì Diệu bị cô nhấn ngồi xuống sô pha.

Cũng có thể là do bị ốm, vì vậy cũng không giống dáng ngồi cho lắm, so với ‘ngồi’ thì, lúc này cậu giống như miễn cưỡng khoanh chân lên sô pha thì đúng hơn, bộ dáng như thiếu gia đưa tay qua nhận lấy nước: “Mặc dù cũng không cần, nhưng cũng không phải là không thể cho cậu mặt mũi được.”

Lâm Chiết Hạ trợn mắt một trăm lần trong lòng, “Cảm ơn ngài, tiểu mỗ cảm kích không thôi.”

Trì Diệu uống nước xong, rất tự nhiên trả lại ly nước cho cô: “Có chút nóng đấy, lần sau chú ý.”

“…”

Lâm Chiết Hạ: “Cậu đừng có mà được đằng…” Chân lân đằng đầu.

Ánh mắt mệt mỏi của Trì Diệu liếc qua.

Lâm Chiết Hạ lập tức đổi lời: “Tôi muốn nói, đừng đợi đến lần sau, bây giờ tôi rót ly nữa cho ngài ngay đây.”

Cô cầm ly nước đi vào phòng bếp.

Lúc xoay người, miệng không nhịn được mà lẩm bẩm: “Ốm tý thôi mà khó hầu hạ quá.”

Sau lưng, giọng điệu khàn khàn của Trì Diệu vang lên: “Nhắc nhở một chút, tôi bị sốt chứ không bị ngu.”

Không đủ nước nóng nên cô cắm thêm một ấm, ở trong phòng bếp đợi nước sôi, rót nước cầm ra ngoài thì Trì Diệu đã nằm trên sô pha ngủ rồi.

Hôm nay cậu mặc đồ ở nhà, áo len màu nhạt và chiếc quần dài thoải mái màu xám.

Ống quấn vải bông vô cùng rộng rãi. Bình thường khi Lâm Chiết Hạ nhìn thấy kiểu quần này, phản ứng đầu tiên là lập tức cho rằng nó sẽ làm đôi chân trông thô hơn. Thế nhưng khi cậu mặc trên người lại không hề, ngược lại bởi vì quá mức rộng rãi nên càng phác hoạ được đôi chân dài kia.

Thấy cô ra ngoài, cậu miễn cưỡng mở mắt ra, ngáp một cái.

Sau khi cậu uống nước xong, Lâm Chiết Hạ hỏi: “Bây giờ là mấy giờ rồi vậy?”

Trì Diệu cũng không để ý lắm, tuỳ ý nhấn điện thoại.

Sau khi điện thoại được mở khoá hiển thị lên không phải thời gian trên màn hình chính mà là khung trò chuyện trên Wechat ban nãy.

Cô liếc qua một cái, liếc thấy cái tên trên đỉnh khung chat.

‘Đồ nhát gan…’

“Cậu đợi chút,” Lâm Chiết Hạ lên tiếng, ngăn cậu lướt qua màn hình khác, “Trước đây cậu không có lưu tên này.”

Trì Diệu không có chút tinh thần bày tỏ: “Tối hôm qua vừa đổi xong, hài lòng rồi chứ.”

Lâm Chiết Hạ: “Hài lòng cái đầu cậu ấy.”

“Tốt nhất cậu đổi lại ngay cho tôi,” Cô lại nói: “Nếu không sau này tôi sẽ không nhắn tin cho cậu nữa.”

Trì Diệu khẽ nhướng mày, hiếm khi có được chút tinh thần: “Còn có loại chuyện này nữa à?”

“Đúng lúc tôi cũng bớt phiền phức, còn phải tự block cậu.”

“…”

Lâm Chiết Hạ cắn răng: “Dù sao cậu cũng phải đổi ngay cho tôi, đổi tên khác đi.

Trì Diệu: “Ví dụ như?”

Lâm Chiết Hạ tuỳ tiện nghĩ một cái tên: “Ví dụ như, Lâm to gan gì đó.”

Trì Diệu: “Ồ?”

Lâm Chiết Hạ: “Cậu ‘Ồ’ như vậy là có ý gì.”

Trì Diệu nói lại cách nói ban nãy của cô: “Không thèm để ý đến cậu, nhưng vẫn phải đáp một câu lấy lệ.”

Điện thoại của Trì Diệu ở trước mặt cô, cô chớp chớp mắt, trong lòng nảy lên một ý nghĩ, sau đó nhân lúc Trì Diệu không chú ý, đưa tay ra muốn cướp điện thoại.

Song lại không cướp được.

Còn cho Trì Diệu thêm thời gian giơ điện thoại lên cao khiến cô không với được.

Lâm Chiết Hạ có chút tức giận: “Cậu đưa điện thoại cho tôi.”

Trì Diệu: “Cậu tự mà lấy.”

Chiều cao của Lâm Chiết Hạ có hạn, lại cách một chiếc sô pha, cô có nhảy lên cũng không tiện.

Cô nhón chân, giơ tay qua lấy, nhưng lại không giữ được thăng bằng mà ngã về phía trước.

“…” Trước mắt đen một mảng.

Không biết mũi đâm vào đâu, đau vô cùng.

Sau đó cảm nhận được cảm giác vừa cứng vừa mềm ở dưới thân.

Mềm là chiếc áo len trên người Trì Diệu.

Nhưng người cậu lại không ‘mềm’ chút nào, xương cốt thiếu niên vô cùng cứng cỏi, trên người không chút ‘mỡ’ nào.

Cô đâm phải bờ vai cứng của cậu, l0ng nguc nơi cánh tay đặt lên cũng rất cứng rắn. Người này nhìn có vẻ rất gầy, bây giờ lại còn đang bị ốm, nhưng lại không hề yếu ớt, hình như eo cậu còn có cơ bắp mờ mờ nữa.

Lâm Chiết Hạ ngây người một hồi, ngẩng đầu lên, nhìn người ngay trước mắt, thấy chiếc cổ và sườn mặt nam tính của cậu.

Mái tóc đen rũ xuống trên trán thiếu niên, bởi vì bị ốm mà toát ra vẻ phờ phạc.

Một hồi sao, cậu nhìn cô hỏi: “Lâm Chiết Hạ, cậu còn muốn nằm đây bao lâu nữa.”

Lời chưa kết thúc.

Cậu lại bổ sung thêm một câu: “Cậu là…định dựa vào người tôi không dậy à?”

- -----oOo------

Chương 21

Editor: Đá bào

Beta: Gió

—

Lâm Chiết Hạ chống tay vịn bên sô pha để đứng lên, còn chưa hoàn toàn đứng vững đã vội vàng lui về phía sau.

Sống mũi vẫn còn hơi đau đau.

Ngoại trừ sự đau đớn ra, hình như cô còn mơ hồ ngửi thấy mùi hương nước xả vải, giống với mùi hương mà cô đã từng ngửi thấy lúc ở bên ngoài con ngõ nhỏ nơi Trì Diệu đánh nhau.

Cô hoàn toàn bất động, giải thích: "…Vừa rồi tôi đứng không vững."

"Hơn nữa, ai muốn dựa vào người cậu chứ. Con người cậu, chó còn không thèm dựa vào."

Vì chuyện phát sinh vừa rồi, cô cũng không có ý kiến gì về việc thay đổi tên lưu trong Wechat nữa.

Cô chậm rãi nặn ra một câu: "Không đổi thì không đổi. Tôi là quân tử không chấp kẻ tiểu nhân, tha cho cậu đấy."

Nhưng Trì Diệu lại không định bỏ qua đề tài này.

Cậu nhìn cô, duỗi cánh tay vừa bị cô đè lên, nói: “Đưa điện thoại di động của cậu đây.”

Lâm Chiết Hạ: “?”

Trì Diệu lại nói: “Xem tên cậu lưu.”

“……”

Lâm Chiết Hạ chậm rãi mở miệng, muốn nói điều gì đó, nhưng lại nói không nên lời.

Bởi vì biệt danh cô đặt cho cậu có vẻ càng không giống người hơn.

“Đã nói rồi.” Lâm Chiết Hạ bắt đầu chột dạ, cô cầm điện thoại di động, lặng lẽ giấu ở phía sau, “Tôi không so đo với cậu nữa, sao cậu còn cắn mãi không buông.”

Trì Diệu hỏi: “Cậu lưu tôi là gì? ”

Lâm Chiết Hạ thốt lên: “Trì Diệu đại soái ca. ”

Tất nhiên Trì Diệu không tin vào lời này.

Lâm Chiết Hạ nhấn mạnh: “Thật đó, cậu phải tự tin về giá trị nhan sắc của bản thân mình chứ.”

Trì Diệu tuy rằng không tin, nhưng cũng lười tiếp tục so đo với cô, cậu ngồi cong chân, tay chống lên cằm, sau khi uống thuốc thì có chút mệt mỏi.

“Tôi rất tự tin, cậu có thể lui về được rồi.”

Lâm Chiết Hạ nắm bắt đúng thời cơ mà chạy trốn: “Sáng mai sau khi cậu ngủ dậy nhớ đo nhiệt độ lại lần nữa, xem xem đã hạ sốt hay chưa, tôi để bánh ngọt ở trong tủ lạnh, cậu nhớ ăn đấy.”

Đi đến cửa, cô lại nhớ tới một chuyện.

“Còn nữa, ngày hôm qua,” Cô dừng lại và nói, “Cảm ơn cậu.”

Cô rất ít khi khách sáo nói lời cảm ơn với Trì Diệu như vậy. Hầu hết đều là Trì Diệu giúp cô, cô vừa chiếm được tiện nghi lại được thể khoe khoang, sau đó hai người tiếp tục cãi nhau, cãi tới cãi lui, đến cuối cùng cả hai cũng quên mất tại sao lại cãi nhau, sau đó không giải quyết được chuyện gì.

Nhưng những gì đã xảy ra ngày hôm qua đối với cô lại khác.

Cô thật sự.

Rất cảm ơn Trì Diệu vì ngày hôm qua.

–

Sau khi Lâm Chiết Hạ trở về bắt đầu nghiêm túc học hành.

Ngoại trừ thời kỳ “phản nghịch” thích đánh nhau khi còn bé, tính cách của cô bây giờ quả thật rất ngoan ngoãn, ví dụ như bài tập hôm nay nên làm xong, sẽ không để kéo dài đến ngày hôm sau.

Nhưng mà một bộ đề Tiếng Anh không có bao nhiêu câu mà cô lại thấy bản thân rất khó tập trung.

Bởi vì cô không thể không nhớ lại hình ảnh vừa rồi.

Ban nãy thật sự rất gần.

Trong lúc vô tình, cô thoáng nhìn thấy, trên cổ Trì Diệu, chỗ gần sau tai, hình như có một nốt ruồi rất nhạt…

Không, không.

Cậu ta có nốt ruồi thì liên quan gì đến cô, tại sao cô lại thất thần ở đây chỉ

vì một nốt ruồi?

Thật phiền.

Cô đặt bút xuống.

Cô lại nhìn đề bài một lát, cuối cùng buông tay từ bỏ, quyết định lướt điện thoại một lát.

Kết quả vừa lúc nhận được tin nhắn từ wechat của Trần Lâm.

Trần Lâm lên tiếng hỏi: “Cậu làm xong bài tập chưa.”

Lâm Chiết Hạ rất hiểu mà trả lời: “…. Làm xong cho cậu mượn chép đúng không?”

“Hừm,” Trần Lâm nói, “Không hổ danh là bạn cùng bàn, rất hiểu tớ.” Cô ấy nói thêm, “Tớ biết cậu chắc chắn đã làm xong.”

Lâm Chiết Hạ nằm sấp trên bàn nói: “Tớ vẫn chưa xong, cậu đi hỏi Đường Thư Huyên đi.”

Trần Lâm: “Cậu không làm sao?”

Lâm Chiết Hạ: “Hôm nay là sinh nhật mẹ tớ, sau đó tớ lại đi mang cho Trì…” Cô nói đến đây, theo bản năng lướt qua đoạn này, “Tóm lại chính là, hôm nay tớ bận cả ngày, đang chuẩn bị làm.”

Trần Lâm: “Ồ, được rồi.” Chắc chắn Đường Thư Huyên không trông cậy được gì rồi, xem ra hôm nay cô phải tự mình làm bài tập thôi.

Nói xong, Trần Lâm định cúp điện thoại.

Lâm Chiết Hạ đột nhiên nói: “Chờ một chút.”

Trần Lâm định tắt máy liền dừng tay: “Hả? ”

“Tớ có chuyện muốn hỏi cậu.”

Lâm Chiết Hạ có chút do dự: “Chuyện chính là, tớ có một người bạn.”

Cô cầm bút, tiếp tục nói: “Người bạn của tớ, có một người bạn tốt khác, là con trai, nhưng gần đây dường như cô ấy cảm thấy mình và cậu bạn ấy, có chút kỳ lạ.”

Trần Lâm trực tiếp hỏi: “Cậu và Trì Diệu có gì kỳ lạ sao?”

Lâm Chiết Hạ thiếu chút nữa bẻ gãy bút: “…”

Lâm Chiết Hạ: “Cậu, nói, lại, ngay. ”

Trần Lâm: “Khụ, để tớ nói lại, người bạn của cậu, và bạn của cô ấy, lạ thế nào.”

“Hai người bọn họ chính là, có những lúc dựa vào quá gần, sẽ bắt đầu có chút không được tự nhiên.”

Trần Lâm dựng thẳng lỗ tai, tưởng rằng mình có thể nghe được chuyện gì kinh thiên động địa lắm, đợi nửa ngày, ai dè chỉ đợi được một câu này: “Chỉ có vậy thôi sao?”

Lâm Chiết Hạ: “Chỉ có thế là sao? Cái này còn chưa đủ sao, tớ và Trì Diệu… Không, người bạn của tớ và bạn thân của cô ấy, trước đây có mặc chung một chiếc quần cũng không cảm thấy có gì lạ.”

Trần Lâm trầm mặc.

Sau khi im lặng, cô ấy hỏi: “Trước đây…Là bao lâu về trước rồi?”

Lâm Chiết Hạ: “Lúc tám tuổi, tớ cướp quần cậu ta mặc.”

“…” Trần Lâm lại trầm mặc.

Lâm Chiết Hạ: “Còn có, hồi mười tuổi, tôi buộc tóc cho cậu ấy, cậu ấy đã tức giận rất lâu.”

Lâm Chiết Hạ: “Còn có…”

Trần Lâm: “Dừng, dừng lại. ”

Lâm Chiết Hạ: “? ”

“Bạn học Lâm Chiết Hạ, cậu đã không còn là cô bé tám tuổi, cũng không phải mười tuổi. Bây giờ, cậu đã mười sáu tuổi rồi.”

Trần Lâm thở dài một hơi, “Không phải là cậu trở nên kỳ quái, mà là cậu đã lớn rồi, cuối cùng đã ý thức được TRÌ DIỆU, LÀ, CON, TRAI, mà đã là con trai thì cậu không thể cướp quần của cậu ấy mà mặc được nữa, hiểu không?”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Một lúc lâu sau.

Lâm Chiết Hạ nói: “Tớ hiểu rồi.”

Quả thật lúc trước cô cũng mơ hồ ý thức được điểm này, chỉ là không rõ ràng được như Trần Lâm.

Mãi đến gần đây hay tiếp xúc gần với Trì Diệu, cô mới phát hiện ra, dường như mình không thể ở trước mặt cậu, tuỳ tiện làm mấy chuyện như thời thơ ấu được nữa.

“Không phải,” Cô nhanh chóng bổ sung một câu, “Người bạn của tớ, có lẽ đã hiểu.”

–

Trì Diệu bị sốt nhưng không có gì đáng ngại, ngủ một giấc là nhiệt độ cơ thể trở lại bình thường.

Lâm Chiết Hạ không tin, lại ấn cậu xuống đo nhiệt độ một lần nữa.

Trì Diệu khôi phục lại dáng vẻ thờ ơ thường ngày, lại có chút kiêu căng: "Đã nói không có việc gì rồi."

Lâm Chiết Hạ: "Có thể là bởi vì hôm qua cậu đã uống thuốc."

Trì Diệu: "Tôi không uống thì cũng chẳng sao."

Lâm Chiết Hạ: "…"

Người này ở một số phương diện.

Rất là sĩ diện.

Cuối cùng lúc cô nhìn nhiệt kế, không thể không thừa nhận, quả thật người này hồi phục rất nhanh.

–

Giữa kỳ nghỉ đông, Lâm Hà lại đến bệnh viện kiểm tra thai sản.

Kết quả khám thai không mấy khả quan.

"Bây giờ ở tuổi này có thai quả thật sẽ rất nguy hiểm." Lâm Chiết Hạ cùng Lâm Hà đến bệnh viện, bác sĩ cầm kết quả kiểm tra nói, "Tôi không dám đảm bảo điều gì, vẫn là câu nói lúc trước tôi đã nói với mọi người, nên suy nghĩ cho thật kỹ."

Lâm Hà ngồi ở bên ngoài, có chút thất thần: "Hiện tại mẹ cũng rất bối rối, lý trí nói cho mẹ biết không nên có đứa nhỏ này, quả thật trước đó mẹ và chú Ngụy đã quyết định rồi, nhưng mà…"

Lâm Chiết Hạ có thể hiểu được loại cảm giác này.

Trong khoảng thời gian này cô đã quen với chuyện Lâm Hà mang thai, cô vừa nghĩ đến có thể sẽ có em trai hoặc là em gái, giờ đây nếu không có, trong lòng sẽ có chút trống trải, huống chi là bản thân Lâm Hà.

Cô đột nhiên phát hiện, Lâm Hà cũng có chút yếu đuối.

Hoặc là nói cách khác, sau khi lớn lên cô mới dần dần phát hiện ra "mẫu thân đại nhân" không phải là siêu nhân như cô vẫn tưởng tượng khi còn bé.

Trong cuộc sống có rất nhiều biến cố liên tiếp xảy ra, ngay cả người lớn cũng không thể ngăn cản được.

"Mẹ," Cô nắm lấy tay Lâm Hà, "Mẹ đừng đau lòng, chúng ta trở về suy nghĩ lại một chút, cho dù mẹ quyết định thế nào, con và chú Ngụy đều sẽ ở bên cạnh mẹ."

Lâm Hà lấy lại tinh thần, nắm lấy tay cô.

Cuối cùng bọn họ vẫn nghe theo lời khuyên của bác sĩ, với tình trạng sức khoẻ của Lâm Hà, không dám quá mạo hiểm.

Vì chu kỳ mang thai phù hợp, ca phẫu thuật được lên kế hoạch rất nhanh.

Hôm đó Ngụy Bình chuẩn bị rất nhiều đồ đạc để nhập viện, Lâm Chiết Hạ cũng đi cùng.

Bởi vì cô quá lo lắng, sợ ca phẫu thuật có vấn đề gì đó, trước khi đi còn gửi cho Trì Diệu rất nhiều tin nhắn, vì thế Trì Diệu cũng đi theo đến bệnh viện.

Trong ký ức của cô, ngày hôm nay thật dài.

Hành lang bệnh viện dài, mùi nước khử trùng không thể tiêu tan, bác sĩ mặc áo blouse trắng ra ra vào vào, còn có bóng lưng Ngụy Bình không ngừng đi tới đi lui.

Tất cả điều này giống như một mảnh im lặng, được lặp đi lặp lại liên tục thật lâu.

Ấn tượng cuối cùng của Lâm Chiết Hạ đối với ngày hôm nay là cô không khống chế được sự căng thẳng của bản thân, cứ cấu chặt lấy tay Trì Diệu.

Sau khi phẫu thuật kết thúc thuận lợi, lúc cô phản ứng lại mới phát hiện ra, mình đã nắm tay cậu thật lâu.

Cô buông tay ra.

“Cậu thế này là dùng một tay cấu đủ rồi.” Trì Diệu nhìn cô nói chuyện, thoáng cái đã kéo cô ra khỏi bộ phim dài vô tận kia, “Chuẩn bị đổi tay hả?”

“…Được không?” Lâm Chiết Hạ hỏi.

Trì Diệu rút tay lại nói: “Cậu nghĩ cũng hay đấy.”

Ca phẫu thuật của Lâm Hà diễn ra rất suôn sẻ.

Lúc sau Ngụy Bình gọi cô đến phòng bệnh, cô luống cuống tay chân thu dọn đồ đạc một hồi.

Trì Diệu không biết đã rời đi từ lúc nào, chỉ là sau khi cô thu dọn đồ đạc xong, bất giác phản ứng lại mới nhận ra, chuyện lớn nhỏ trong cuộc đời cô, dường như đều có cậu tham dự.

–

Kỳ nghỉ đông ngắn ngủi qua đi, sau khi Lâm Hà xuất viện, rất nhanh đã sắp đến Tết âm lịch.

Con đường vốn ảm đạm dường như đã thay đổi diện mạo chỉ trong một đêm, khắp nơi đều có đèn lồng kết hoa, cả con đường sáng rực màu đỏ.

Hôm nay sau khi ăn xong bữa cơm tối, Lâm Chiết Hạ lôi kéo Trì Diệu ra phố đi dạo.

“Hôm qua trên con phố này vẫn chưa có gì cả,” Cô mặc một chiếc áo bông rất dày, nhìn từ xa giống như một quả bóng màu trắng đang di chuyển, “Hôm nay đã treo nhiều đồ như vậy rồi.”

Trì Diệu chậm rãi đi theo phía sau, nói một câu: “Người không biết còn tưởng rằng cậu đang sống ở Bắc Cực đấy.”

Quả bóng màu trắng dừng lại, nói: “Tôi khác với người nào đó ưa vẻ bề ngoài, mùa đông vẫn còn mặc quần jean siêu mỏng, đánh chết cũng không chịu mặc quần bông, thực sự là không so được.”

Trì Diệu không để ý tới cô, trực tiếp đi về phía trước.

Lâm Chiết Hạ đuổi theo, hỏi: “Sắp đến tết rồi, cô và chú chưa trở về sao?”

“Không biết.” Trì Diệu nói.

Lâm Chiết Hạ: “Cậu không hỏi họ à?”

Trì Diệu tỏ vẻ không quan tâm: “Lười hỏi.”

Lâm Chiết Hạ nhỏ giọng lải nhải: “Họ ở bên ngoài buôn bán cũng rất bận rộn, năm ngoái cũng không trở về, ít nhất cũng nên trở về thăm cậu một cái chứ.”

Bố mẹ Trì Diệu quanh năm không ở nhà.

Gia đình và sự nghiệp dường như là một điều khiến cho người lớn rất khó để cân bằng.

Ấn tượng của cô đối với bố mẹ Trì Diệu quả thật cũng không sâu, càng không tính là quen thuộc.

Lần duy nhất cô thấy họ nói chuyện là vì cãi nhau.

Đó là chuyện của rất nhiều năm về trước.

Khi còn bé, cô không hiểu chuyện, tính tình cũng không như bây giờ.

Cô nhìn Trì Diệu mỗi lần bị bệnh luôn phải tự mình nằm viện, bên cạnh không có người thân, chỉ có một người dì hộ lý được mời tới, cô nghĩ không chỉ một lần: Tại sao bố mẹ cậu ấy lại không đến thăm cậu?

Một ngày nọ, cô tình cờ gặp bố mẹ Trì Diệu trở về nhà, cô nổi giận chạy đến đầu phố Ngõ Nam chặn người lại.

Bố mẹ Trì Diệu chỉ là đi ngang qua, đang trở về lấy đồ.

Chiếc xe tạm thời đậu ở đầu đường Ngõ Nam.

Hai người lấy đồ xong, đang chuẩn bị lên xe, đột nhiên từ đầu đường lao ra một cô bé, cô bé chặn cửa xe lại: “Tháng trước Trì Diệu phải nhập viện, cô chú có biết không ạ?”

“Tại sao hai người không đến thăm cậu ấy ạ?”

“Một mình nhập viện,” Lâm Chiết Hạ nhỏ tuổi nói, “Rất cô đơn.”

Khi nói chuyện, cô cố gắng nghiêm mặt lại, cố giữ thể diện trước mặt người lớn: “Mặc dù cậu ấy không nói ra, nhưng khi ở trong bệnh viện, chắc chắn rất hy vọng sẽ gặp được bố mẹ.”

Kết quả cuối cùng của chuyện này, là bị Lâm Hà nghe thấy, bà chạy tới kéo cô về nhà.

Lâm Hà liên tục xin lỗi: “Xin lỗi anh chị, con gái tôi còn nhỏ.”

Khi về đến nhà, sau khi đóng cửa lại, Lâm Hà nghiêm túc dạy dỗ cô: “Cho dù có thế nào đi chăng nữa đây cũng là chuyện của nhà người khác, sao con

có thể đến trước mặt bố mẹ người ta nói như vậy. Làm gì cũng phải có chừng mực, đừng có l0 mãng như vậy."

Về sau, khi đã lớn hơn một chút, Lâm Chiết Hạ dần dần hiểu được lời Lâm Hà nói lúc trước, thế giới của người lớn cần chừng mực.

Cô cũng sẽ không giống như lúc còn bé, trực tiếp xông tới chất vấn, nhìn thấy bố mẹ Trì Diệu thì chỉ khách sáo chào hỏi…

Lâm Chiết Hạ nhớ đến những điều này, có chút ấu trĩ mà suy nghĩ trong lòng: Nhưng cho dù là khi còn nhỏ hay bây giờ, cô vẫn cảm thấy bố mẹ Trì Diệu làm như vậy rất không đúng.

Hai người dọc theo con đường dài náo nhiệt tiến về phía trước.

Con phố này rất dài, cùng với đó là những chiếc đèn lồng màu đỏ nối đuôi nhau đến cuối đường.

Đèn đường phản chiếu lại bóng hình của hai người.

Vóc dáng của Lâm Chiết Hạ thấp bé, bước chân quả thật rất chậm, nhưng Trì Diệu thì luôn duy trì tốc độ với cô.

Lâm Chiết Hạ đi được nửa đường, xoay người, mặt đối mặt với Trì Diệu.

Trì Diệu nhìn Lâm Chiết Hạ đứng dưới đèn lồng màu đỏ thẫm, cười tủm tỉm cong mắt nói: "Họ không trở về cũng không sao, dù sao thì tôi cũng sẽ ở bên cậu."

Giọng nói trong trẻo của cô gái hoà lẫn trong sự ồn ào xung quanh.

"Năm mới cậu tới nhà tôi, chúng ta lại có thể đón giao thừa cùng nhau rồi."

Trì Diệu rũ mắt xuống, một lúc lâu sau, định đáp "Mỗi năm chưa đến mười giờ cậu đã ngủ như heo, còn đòi đón giao thừa cái gì", lời nói đến bên miệng, nhưng một chữ cũng không thốt ra.

Cuối cùng cậu quay đầu lại, khẽ đáp một tiếng.

Lâm Chiết Hạ đi ngược chiều, không chú ý tới đứa nhỏ bên cạnh đang đạp xe đạp cho trẻ em ngang nhiên lao tới chỗ cô.

Trước khi cô nghe thấy tiếng xe của đứa trẻ kêu “tinh tinh”, Trì Diệu đã túm lấy cánh tay cô, kéo cô về phía mình…

Đồng thời, trên đường phố có rất nhiều người đang đốt pháo để làm nóng không khí đón năm mới.

Trong tiếng pháo nổ, cô nghe rõ ràng bốn chữ mà Trì Diệu nói.

“Đồ ngốc, nhìn đường.”

- -----oOo------

Chương 22

Editor: Đá bào

Beta: Gió

Lâm Chiết Hạ bị kéo đột ngột nên không kịp đề phòng. Chờ đến khi cô đứng vững trở lại, chiếc xe của trẻ em ở bên cạnh cô mới lảo đảo đi qua.

Lâm Chiết Hạ: “Cậu mới là đồ ngốc.”

Trì Diệu: “Cậu có ý kiến gì với từ này hay sao?”

Lâm Chiết Hạ đang muốn nói “Ai lại hài lòng khi bị nói là đồ ngốc chứ?”

Lại thấy Trì Diệu buông tay ra, hơi đùa cợt nói, “Vậy thì, đồ đần?”

“…”

“Tôi không muốn đi dạo nữa.” Cô xoay người đi về, “Bình thường đi dạo sẽ giúp kéo dài tuổi thọ, nhưng đi dạo với cậu chỉ khiến tôi tổn thọ.”

–

Đêm trước Tết âm lịch, Lâm Chiết Hạ được Lâm Hà dẫn đi mua đồ đón tết, hai mẹ con mua rất nhiều đồ về.

Bây giờ Lâm Hà phải tiếp tục điều dưỡng cơ thể, chủ yếu phụ trách việc nằm trên sô pha sai bọn họ: “Con và chú Ngụy đi dán câu đối xuân lên cửa đi, sau đó đem đồ vào phòng bếp, quần áo mới thì mang vào trong phòng.”

“Còn nữa, ” Lâm Hà chỉ trỏ, “Chỗ này cũng phải lau.”

Lâm Chiết Hạ bận rộn nửa ngày, lúc dán câu đối xuân thì tranh thủ chút thời gian để lười biếng.

Cô giao câu đối cho Ngụy Bình: “Chú Ngụy, thật ra con vẫn luôn cảm thấy chú rất cao. ”

Ngụy Bình ngầm hiểu: “Được rồi, con cứ nghỉ ngơi đi, để chú làm cho.”

Nghe vậy, cô chia hơn một nửa số câu đối xuân trong tay cho Ngụy Bình, ba tấm còn lại vẫn cầm trong tay.

Ngụy Bình hỏi: “Mấy câu đối còn lại trong tay con không dán lên sao?”

Lâm Chiết Hạ nói: “Bí mật ạ.”

“Vậy con tiết lộ cho chú một chút đi, chú đảm bảo sẽ không tiết lộ ra bên ngoài.”

“Nếu nói cho chú biết, ” Lâm Chiết Hạ lắc đầu, “Thì không còn là bí mật nữa rồi.”

Ngụy Bình không hỏi nữa, cũng không ngại, cười cười nói: “Được rồi, Hạ Hạ của chúng ta bây giờ còn có một bí mật nhỏ nữa đấy.”

Thực ra, nó cũng không hẳn là một bí mật.

Lâm Chiết Hạ cầm câu đối xuân trong tay, ngẫm nghĩ, thực ra cô định đợi lát nữa đến trước cửa nhà Trì Diệu dán lên cho cậu.

Cho dù Trì Diệu ngoài miệng không nói không rằng, cũng chẳng biểu hiện thái độ gì, nhưng Tết Nguyên Đán náo nhiệt như vậy, trong nhà lại chỉ có một mình cậu ta, ít nhiều vẫn sẽ có chút cô đơn buồn tủi.

Cô muốn cho Trì Diệu một bất ngờ.

Cô cố ý chọn buổi tối, trước khi đi ngủ lén lẻn ra ngoài, tỉ mỉ dán ba tấm câu đối xuân đỏ rực lên trước cửa nhà cậu.

Đến quần áo cô cũng chưa thay, vẫn đang mặc một bộ đồ ngủ màu xanh, đội mũ nhung san hô, đi như một cơn gió. Dán xong nhanh chóng về nhà tiếp tục ngủ.

Trước khi đi ngủ, cô lại mong đợi đến ngày hôm sau Trì Diệu có thể sớm nhìn thấy câu đối mà cô dán trước cửa.

Vì vậy, cô để lại cho cậu một tin nhắn: [Ngày mai cậu nhất định đừng có mà dậy muộn đấy.]

–

Sáng hôm sau.

Trì Diệu tỉnh dậy rất sớm.

Thật ra là cậu muốn ngủ thêm một lát cũng khó, bên ngoài khắp nơi đều là tiếng pháo nổ, cùng với những thanh âm vui mừng náo nức không ăn nhập gì với nhau, chính là căn phòng trống rỗng cậu đang ở này.

Cậu nằm trên giường, nhắm mắt lại, vò vò tóc, sau đó xỏ dép đi rửa mặt.

Sau khi rửa mặt xong, chuông điện thoại di động reo lên, cậu dựa vào cửa nhà vệ sinh nhấc máy: “Bố, mẹ.”

Đầu dây bên kia truyền đến âm thanh không mang theo nhiều cảm xúc gì mấy: “Hôm nay ăn Tết, bố mẹ đã chuyển khoản cho con, muốn mua cái gì thì mua. Còn nữa, hộp quà Tết bố mẹ gửi cho con rồi, đã nhận được chưa, bên trong có một số đồ tết đấy. Bố và mẹ có việc, có lô hàng phải lập tức giao ngay, không kịp trở về.”

Sau đó mẹ cậu xen vào dặn dò một câu: “Gần đây ở nhà có ổn không, tự mình chăm sóc bản thân nhé.”

Trì Diệu: “Con biết rồi.”

“Nếu không có gì nữa, ” Cậu nói, “Con cúp máy đây.”

Cuối cùng, cậu nói thêm một câu, “Chúc mừng năm mới.”

“……”

Sau hai, ba câu, không có gì khác để nói.

Cuộc gọi nhanh chóng kết thúc.

Cúp điện thoại, cậu thuận tay vào WeChat.

Hôm nay là năm mới, cất nhiều người đã gửi tin nhắn cho cậu, danh sách Wechat tất cả đều là các dấu chấm đỏ chưa đọc.

Cậu không đọc mấy tin kia mà trực tiếp nhấn vào dòng tin ở trên cùng, tên người ấn vẫn luôn được ghim ở đỉnh đầu giao diện: Đồ nhát gan.

Lâm Chiết Hạ gửi tới vài tin nhắn, cậu lướt xuống từng cái một.

[Cậu đừng có mà dậy muộn đấy.]

[Tốt nhất cậu nên dậy sớm một chút.]

[Sau đó ra ngoài hít thở không khí trong lành.]

[Bởi vì, như vậy mới có thể,]

[Mở rộng vòng tay,]

[Ôm lấy ngày mai tươi sáng!]

“…”

Trì Diệu nhìn đống nhắn này một lát: [Lại phát điên cái gì vậy?]

Tuy rằng đống lời này thoạt nhìn khó thể hiểu được, nhưng dựa vào sự hiểu biết của cậu đối với Lâm Chiết Hạ, sau những lời này nhất định có dụng ý gì đó.

Mà đối với cậu mà nói dụng ý này cũng không khó đoán.

Vì vậy, cậu đi ra mở cửa.

Ngoài cửa không có gì đặc biệt, cậu dời tầm mắt, lúc này mới phát hiện trên cửa có thêm ba câu đối xuân màu đỏ.

Trên câu đối mùa xuân, bút mực màu đen cứng rắn mạnh mẽ ghi:

[Thuận buồm xuôi gió năm năm tốt]

[Vạn sự như ý bước bước cao]

Câu đối ngang là: [Cát Tinh cao chiếu]

Có thể thấy được ba tấm câu đối xuân này được người nào đó dán rất nghiêm túc, sắp xếp có trật tự, ngay cả góc cạnh cũng dán rất cẩn thận.

Chỉ là.

Trì Diệu nhìn chiếc cửa, không nhịn được cười một tiếng.

Chỉ là câu đối xuân ở nhà khác đều dán lên phía trên cùng của cánh cửa, mà đồ lùn nào đó bởi vì chiều cao hạn chế, chỉ có thể dán câu đối mùa xuân ở vị trí phía dưới.

[Thấy chưa, rất lộng lẫy đó.]

Một tay cậu gõ tin trả lời ô trò chuyện, phản hồi lại hai câu:

[Vị trí rất độc đáo.]

[Lần sau nếu không với tới, cậu có thể vào và kê thêm một chiếc ghế.]

Hôm nay Lâm Chiết Hạ thức dậy cũng rất sớm.

Mấy giây sau.

Đồ nhát gan: [Hôm nay là ngày đầu năm mới.]

Đồ nhát gan: [Tôi không muốn sát sinh, khuyên cậu nên tự lo lấy mình (icon hình nắm đấm)]

–

“Dán cho cậu đã là tốt lắm rồi.” Bên kia, Lâm Chiết Hạ vừa đánh răng vừa lẩm bẩm, “Còn nói nhiều như vậy.”

“…Tôi không phải là người khổng lồ cao hai mét.”

“Cửa cao như thế, dán thấp một chút, không phải cũng rất bình thường sao?”

Nhưng sau khi cô xả cơn giận, chuyện này cũng trôi qua.

Một lát sau, cô thay quần áo mới, vô cùng vui mừng đi ra ngoài nói: “Mẹ, chú Ngụy, con đi tìm Trì Diệu đây…”

Lâm Hà: “Mẹ đang định nói với con, bảo Trì Diệu qua đây ăn Tết cùng chúng ta.”

Ngụy Bình cũng nói: “Đúng vậy, Tết nhất, càng náo nhiệt càng vui, không nên để một người ở nhà.”

Lúc Trì Diệu tới có mang theo một hộp quà, Lâm Hà nói: “Con không cần khách khí như vậy đâu.”, Rồi bà gọi cậu ngồi xuống phòng khách.

Tết Âm Lịch là chuyện rất bận rộn đối với người lớn.

Nhưng đối với những học sinh như bọn họ mà nói, đến ngày này, thật sự cũng không có quá nhiều khác biệt, phần lớn thời gian đều là nằm trên sô pha nghịch điện thoại, xem TV, thỉnh thoảng còn cùng người thân chơi game.

Hôm nay trong nhà Lâm Chiết Hạ có thêm một cậu bé.

Ban đầu cậu bé vẫn còn rất câu nệ, ngồi một lúc, mới bắt đầu không yên mà nhìn xung quanh.

Cậu bé nhìn Lâm Chiết Hạ: “Chị ơi.”

Lâm Chiết Hạ đang vội vàng trả lời tin nhắn của bạn tốt, cô gửi cho Trần Lâm và Đường Thư Huyên tin nhắn chúc mừng năm mới, sau đó hỏi: “Làm sao vậy?”

Cậu bé nghiêm túc giới thiệu bản thân: “Tên em là Khang Gia Hào, năm nay sáu tuổi.”

Nhìn cậu bé nghiêm túc như vậy, Lâm Chiết Hạ cũng ngồi thẳng, đặt điện thoại xuống, theo bản năng tiếp lời: “Chị, tên chị là Lâm Chiết Hạ, năm nay…Mười sáu tuổi.”

Cậu bé rõ ràng đã học theo một bộ tiêu chuẩn người lớn trước khi đi ra ngoài để nói: “Em đã đạt được 97 điểm cho cả ba môn học cuối kỳ, đứng thứ ba trong lớp, sở thích ngày thường là chơi cầu lông.”

Lâm Chiết Hạ tán thưởng: “Em thi tốt lắm.”

Cậu bé hỏi cô: “Chị làm bài kiểm tra được bao nhiêu điểm vậy ạ?”

Lâm Chiết Hạ: “Bọn chị và em không giống nhau, có lẽ em không hiểu được. Sở thích bình thường của chị là đọc sách.”

Câu “Thích đọc sách” này của Lâm Chiết Hạ vừa nói xong, người bên cạnh nhẹ nhàng cười một tiếng.

Trì Diệu: “Quyển [Hồng Lâu Mộng] mà cậu mua năm mười tuổi, sáu năm qua, đọc được mấy trang rồi?”

“…”

“Cậu không nói, ” Lâm Chiết Hạ nghiến răng, “Cũng không ai bảo cậu bị câm đâu.”

Cô chỉ muốn xây dựng một hình ảnh tốt trước mặt trẻ con.

Cũng không thể nói sở thích của cô là ăn, ngủ hay chơi điện thoại di động được.

Điều này không được tích cực cho lắm.

Tuy nhiên, sau khi Trì Diệu mở miệng, cậu bé lập tức chuyển hướng sự chú ý sang người cậu thiếu niên mặc áo len màu xám, trông rất đẹp trai, hỏi cậu: “Tên anh là gì ạ?”

Trì Diệu liếc nhìn cậu bé một cái: “Tại sao anh phải nói cho em biết.”

Cậu bé: “Chúng ta làm quen ạ.”

Trì Diệu dời mắt đi: “Không cần đâu, anh không muốn làm bạn với một đứa nhóc.”

“…”

Cậu bé như bị đá vào tấm ván sắt, sửng sốt.

Một lúc lâu sau, cậu bé mới lấy lại tinh thần, túm lấy góc áo của Lâm Chiết Hạ, hỏi một câu: “Anh này, là anh trai của chị ạ?”

Mọi người đều cùng nhau sum họp ăn Tết, rất dễ khiến người ta sinh ra ý nghĩ này.

Cậu bé thậm chí còn không cần Lâm Chiết Hạ trả lời, liền tự chủ mình xác nhận: “Anh ấy chính xác là anh trai chị rồi.”

Lâm Chiết Hạ: “???”

Cô cảm thấy như mình cũng bị ảnh hưởng.

“Cậu ấy, anh trai chị?”

Cậu bé gật đầu.

Tuy rằng quả thật Trì Diệu lớn hơn cô hơn một tháng.

Nhưng Lâm Chiết Hạ vẫn bị làm cho khiếp sợ: “Cậu ấy làm sao có thể là anh trai chị được, chị và cậu ấy trông rất giống nhau sao?”

Cách cậu bé xác định ai lớn tuổi hơn ai rất đơn giản và ngây thơ: “Anh ấy cao hơn chị nhiều.”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Cậu bé chưa kịp mở miệng nói tiếp đã bị mẹ cậu gọi đi, phải vội vàng đến nhà họ hàng kế tiếp chúc tết, để lại một mớ hỗn độn này cho họ.

Lâm Chiết Hạ nhìn cậu nhóc rời đi, sau người đi rồi, phòng khách chỉ còn lại cô và Trì Diệu.

Cô chỉ cảm thấy tình cảnh hiện tại này bởi vì một câu “anh trai” mà trở nên có chút xấu hổ.

Cô uống một ngụm nước và nói, “…Trẻ con không hiểu chuyện mắt nhìn không được chuẩn lắm.”

Trì Diệu không bày tỏ ý kiến gì.

Cô không nhịn được, lại nói thêm một câu, “Hơn nữa, tuy rằng về chiều cao tôi không chiếm ưu thế, nhưng giá trị nhan sắc của tôi rõ ràng hơn cậu rất nhiều.”

–

Buổi tối, mọi người đến chúc Tết cũng đã về hết, chỉ còn gia đình họ ngồi lại cùng nhau xem chương trình mừng xuân, Lâm Chiết Hạ khẽ cười, mỗi lần cô đều là người đầu tiên cười.

Ngụy Bình lấy từ trong túi ra hai bao lì xì, một cái cho cô, một cái cho Trì Diệu.

“Cháu không cần đâu ạ, ” Trì Diệu lúc đầu không nhận, “Chú cứ cất đi.”

Ngụy Bình: “Không đáng bao nhiêu, chỉ có hai trăm tệ, coi như lấy may đầu năm, cháu cầm lấy đi.”

Lâm Hà cũng nói: “Đúng vậy, hôm nay cháu đã mang sang nhiều quà như vậy, đừng khách khí với chú Ngụy.”

Lâm Chiết Hạ ở bên cạnh tiếp một câu, “Không lấy cũng có thể cho tôi mà.”, sau bị Lâm Hà dùng ánh mắt cảnh cáo.

Tất nhiên là cô chỉ nói đùa thôi.

Sau khi Trì Diệu đưa tay nhận lấy phong bao lì xì chúc tết, mấy người lại tiếp tục xem chương trình đêm xuân, Lâm Chiết Hạ lén mở phần tiền mừng tuổi của mình ra, sau đó lấy từ bên trong một tờ tiền.

“Cho cậu này.”

Trước mắt Trì Diệu đột nhiên xuất hiện một tờ một trăm đồng.

Hôm nay cô nhận được rất nhiều phong bao màu đỏ, nhưng Trì Diệu mới chỉ nhận được một chiếc nên cô rất muốn chia cho cậu.

Lâm Chiết Hạ vốn còn có một câu nữa, cô sợ Trì Diệu sẽ từ chối, muốn nói tiếp, “Mau cầm đi, tình thương của bố cậu đây với cậu cao như núi, không cần quá cảm động đâu.”

Nhưng mà không ngờ rằng Trì Diệu lại không chút khách sáo nhận lấy tờ một trăm tệ kia.

Chỉ là lúc cậu vươn tay kẹp tờ tiền kia lại, trong lúc nhận lấy, ý vị thâm sâu nói: “…Cậu đây là, cho anh trai cậu tiền mừng tuổi sao?”

…

Ngoài cửa sổ có người bắt đầu bắn pháo hoa.

Lâm Chiết Hạ có cảm giác lỗ tai cô cũng nổ bùm bùm theo, cô không nghĩ tới câu nói của cậu nhóc kia lúc ban ngày sẽ đột nhiên bị cậu lấy ra trêu ghẹo như vậy.

Hơn nữa hai chữ “anh trai”, nói ra từ miệng cậu bé, và từ miệng Trì Diệu, là hai loại giọng điệu hoàn toàn khác nhau.

Bình thường Trì Diệu nói chuyện rất gợi đòn, nhưng thỉnh thoảng có đôi khi, ví dụ như lúc hơi kéo dài âm đuôi nói chuyện như bây giờ, lại có một loại cảm giác khó miêu tả.

“Bùm ——bùm—”

Pháo hoa vẫn đang được bắn bên ngoài cửa sổ.

Trong một khoảnh khắc, những bông hoa rực rỡ thắp sáng toàn bộ bầu trời đêm, ánh sáng chiếu vào cửa sổ.

“Không nói gì nữa à,” Giọng cậu bổ sung thêm, “Vậy anh đây nhận luôn nhé.”

- -----oOo------

Chương 23

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Lâm Chiết Hạ cảm giác bản thân mình như bị chặn họng.

Trì Diệu nói xong, cả nửa ngày cô vẫn không thốt ra được câu nào. Bình thường Trì Diệu nói một câu cô có thể đáp trả lại được mười câu, nhưng đột nhiên lần này lại không phản bác được.

Lâm Hà và Nguỵ Bình vẫn đang tập trung xem tivi, hoàn toàn không chú ý đến.

Tiếng nói cười vui vẻ của trong chương trình Xuân Vãn truyền đến, che đi tiếng trò chuyện của cô và Trì Diệu bên này.

Một lát sau Lâm Chiết Hạ cúi đầu lướt điện thoại.

Thực ra không có ai gửi tin nhắn cho cô, nhưng cô cũng không biết tại sao mình lại rơi vào trạng thái kỳ lạ, muốn trốn tránh bằng cách lướt điện thoại như thế này.

Cô rảnh rỗi tìm việc làm, chủ động đi tìm Trần Lâm và Đường Thư Huyên nói chuyện.

[Các cậu có xem Xuân Vãn hay không.]

[Xuân Vãn năm nay buồn cười lắm.]

[Icon (Cười haha).]

Không có ai trả lời.

Cô lại tiếp tục tìm người khác.

Thật trùng hợp, đúng lúc này Hà Dương gửi tin nhắn đến.

Đại Tráng: [ddd]

Đại Tráng: [Cậu đang ở nhà à.]

Lâm Chiết Hạ trả lời: [Đúng thế.]

Đại Tráng: [Anh Diệu cũng ở đấy à?]

Lâm Chiết Hạ tiếp tục đáp: [Ừm.]

Đại Tráng: […]

Đại Tráng: [Có ra ngoài đốt pháo hoa không, bố mẹ tôi có mua nhiều lắm.]

Đại Tráng: [Còn nữa, cậu có thể đừng có đáp từng chữ một như vậy không, cậu và anh Diệu ở cạnh nhau cả ngày, học những cái khác không được sao mà lại đi học cái kiểu điên này.]

Lâm Chiết Hạ khẽ động ngón tay: [Ồ.]

Đại Tráng: […….]

Đại Tráng: [Hai người các cậu đừng đến nữa, tôi đốt pháo một mình.]

Sau khi nói chuyện với Hà Dương xong, Lâm Chiết Hạ tìm một chủ đề mời,

khẽ thanh thanh họng, cuối cùng cũng thốt ra được một câu: “Khụ, cái kia, Hà Dương gọi chúng ra ngoài đốt pháo hoa.”

Khi cô và Trì Diệu ra ngoài, bên ngoài mọi người đã đốt thêm vài màn pháo hoa nữa.

Màn đêm đen chốc chốc lại sáng lên những ánh sáng của pháo hoa, một tiếng ‘Bùm’ như tách cả bầu trời.

Hà Dương thấy hai người xuất hiện, vẫy vẫy tay: “Mau qua đây, sắp đốt pháo hoa rồi, ai muốn đốt nào?”

Lâm Chiết Hạ chạy qua: “Tôi tôi tôi, tôi muốn đốt.”

Cô nhận lấy bật lửa, cẩn thận ngồi xuống bên cạnh thùng pháo.

Thực ra cô có hơi sợ.

Nhưng vừa nghĩ tới có Trì Diệu đứng ở sau lưng mình, chút sợ hãi đấy lập tức tiêu tan.

Cô nhấn bật lửa, tiếng ngòi pháo được đốt cháy vang lên.

Cô đang định đứng dậy lùi về phía sau, gần như cùng một lúc, cô cảm nhận được phía sau có một lực nhẹ kéo cô lại…Là cánh tay Trì Diệu đặt trên mũ của cô.

Ba.

Hai.

Một.

Pháo hoa bắn lên trời cao.

Cảm xúc của Lâm Chiết Hạ đến nhanh đi cũng nhanh, cô nhìn pháo hoa

trên bầu trời, lập tức quên đi chút ngượng ngùng kỳ lạ ban nãy.

Giống với những năm trước, cô nói với Trì Diệu một câu: “Năm mới vui vẻ…”

Trì Diệu mặc áo khoác màu đen.

Cậu như hoà vào bóng đêm, chỉ có một điều khác biệt duy nhất đó là, trong một khoảnh khắc nào đó, ánh sáng ngọn pháo làm sáng lên sườn mặt cậu.

Cậu thu lại bàn tay trên mũ cô, cũng đáp: “Chúc mừng năm mới.”

–

Tết âm lịch trôi qua, kỳ nghỉ đông cũng nhanh chóng kết thúc.

Ngày đầu tiên quay lại trường học, việc đầu tiên các bạn trong lớp làm khi đến trường là làm bù bài tập nghỉ đông.

Vì đây là chuyện không nói cũng biết nên khi cổng trường vừa mở, hơn một nửa lớp 10-7 đã đến.

Khi Lâm Chiết Hạ bước vào lớp, lần đầu tiên phát hiện lớp mình lại náo nhiệt như vậy.

Đường Thư Huyên và Trần Lâm ngồi sát vào nhau, đang trò chuyện những việc diễn ra trong kỳ nghỉ, thấy cô bước vào, họ nhiệt tình vẫy tay với cô: “Đã lâu không gặp…Còn nữa, năm mới vui vẻ.”

“Năm mới vui vẻ.” Lâm Chiết Hạ cũng đáp lại một câu.

Cô đặt balo xuống rồi hỏi: “Hai cậu đang nói gì vậy?”

Trần Lâm: “Nói về anh trai tớ.”

Lâm Chiết Hạ nghe thấy chữ ‘anh trai’ này, suýt chút nữa làm rơi chiếc túi

bút trên tay: “…”

Trần Lâm liếc thấy: “Cậu sao vậy.”

Lâm Chiết Hạ: “Không có việc gì, có hơi ngạc nhiên vì thì ra cậu cũng có anh trai.”

“Anh trai tớ lớn hơn tớ mười tuổi, đã đi làm rồi, bình thường không ở Liên Vân,” Trần Lâm nói: “Thế nên thật ra chúng ta vẫn chưa thân thiết lắm.”

Lâm Chiết Hạ lặng lẽ đặt túi bút lên bàn: “Thì ra là vậy.”

Bề ngoài có vẻ nhàn nhạt, nhưng nội tâm đang hét lớn: Đều tại Trì Diệu hôm đó đột nhiên nói ra hai câu ấy, hại cô suýt chút nữa thì phản ứng thái quá. Cô và Trì Diệu đã cùng nhau trải qua rất nhiều ngày Tết, nhưng lần nào cũng không giống với lần này…như thế.

…Như thế.

Cô nghĩ thật lâu nhưng vẫn không tìm ra được từ miêu tả phù hợp.

Thôi bỏ đi.

Lâm Chiết Hạ không tiếp tục nghĩ về chuyện đã qua nữa, cô vừa sửa soạn bài tập vừa nghe Đường Thư Huyên nói chuyện.

Đường Thư Huyên thấp giọng: “Các cậu có biết không, lớp mình có một cặp đôi đấy, đợt nghỉ vừa rồi bắt đầu chính thức ở bên nhau rồi.”

“Tớ biết,” Trần Lâm nói, “Rõ ràng như vậy mà, từ kỳ trước tớ đã cho rằng hai người họ là một đôi rồi.”

Đường Thư Huyên lắc vai, mất đi niềm hứng thú của việc chia sẻ chuyện bát quái: “Được, vậy tớ không cần phải nói tên nữa rồi.”

Chỉ có Lâm Chiết Hạ không hiểu gì cả: “Hả?”

“Ai? Ai với ai?” Cô lại gặng hỏi: “Sao lại quá rõ ràng mà tớ không biết gì cả.”

Đường Thư Huyên lén chỉ cho cô: “Thì là ai với ai kia của tổ bên cạnh ấy, cậu không nhìn ra được sao?”

Lâm Chiết Hạ nhìn về phía ngón tay Đường Thư Huyên chỉ, nhìn thấy một bạn học nữ đeo kính và đại diện môn toán lớp họ.

Hai người nhìn có vẻ đều rất rụt rè, đại diện môn toán đang đứng bên cạnh bạn học nữ, vừa xoa tóc vừa có chút ngượng ngùng nói chuyện với cô ấy.

Lâm Chiết Hạ mới hiểu ra: “Hai người họ đang yêu, đương, sao?”

Trần Lâm không nhịn được: “Thực ra tớ đã nói từ rất sớm rồi, cung phản xạ của cậu ở phương diện này dài thật đấy.”

Đường Thư Huyên cũng nói: “Công nhận.”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Trần Lâm lại nói: “Hơn nữa yêu đương cũng chẳng có gì là to tát cả, trước đây hồi cấp hai trong lớp tớ đã có người lén hẹn hò rồi, mặc dù đều mệnh ai nấy lo, trước đây trong lớp cậu có vậy không?”

Lâm Chiết Hạ lắc lắc đầu: “Không có, cấp hai tớ học ở trường nữ sinh, trong lớp không có con trai.”

Những năm này, bạn khác giới mà cô tiếp xúc duy nhất là đám anh em thân quen từ nhỏ không phân giới tính trong đường Ngõ Nam.

Ví dụ như Trì Diệu.

Hồi cấp hai mọi người đều cùng nhau lên mạng chơi game, chỉ là cô không thích những trò chơi ấy, cho dù có qua đó thì cũng chỉ ngồi bên cạnh chơi

game.

Vì vậy đối với chuyện tình cảm, cô hiểu ít hơn một chút so với bạn bè đồng chăng lứa.

Thậm chí ít đến nỗi gần như là không biết gì.

Đường Thư Huyên hiểu ra: “Thì ra trước đây cậu học trường nữ sinh, thảo nào.”

Cô ấy vỗ vỗ ngực: “Không sao, sau này có vấn đề tình cảm cứ đến hỏi tớ, tớ là chuyên gia tình cảm của lớp 10-7 chúng ta đấy.”

Lâm Chiết Hạ nhìn cô ấy: “Cậu từng yêu đương rất nhiều lần hay sao?”

Đường Thư Huyên: “Không có.”

“….?”

“Nhưng thường là những người không có kinh nghiệm yêu đương,” Đường Thư Huyên tự tin nói, “Mới thích đi khắp nơi cho mọi người lời khuyên.”

–

Sau khi thích ứng được cuộc sống ở trường cấp ba, học kì thứ hai cũng trôi qua rất nhanh.

Bất giác bọn họ đã chính thức lên lớp 11.

Một mùa hè nóng nực nữa lại đến.

So với sự non nớt mới lạ khi vừa mới nhập học, khi lên lớp 11 mọi người trở nên giống học sinh cấp ba hơn.

Vô hình sự non nớt ấy đã phai đi vài phần.

Bước vào năm mười bảy tuổi, mỗi người đều bắt đầu tự mình hướng về hai chữ ‘người lớn’ nhiều lơn.

Lâm Chiết Hạ phát hiện bản thân cũng dần dần bắt đầu theo đuổi ‘độc lập’ và ‘tự chủ’. Trong lúc ở cạnh Lâm Hà, cô bắt đầu muốn có nhiều hơn quyền lên tiếng nói. Có những lúc Lâm Hà chỉ cằn nhằn vài câu như ‘Trời vẫn chưa ấm hẳn, con chỉ mặc mỗi sơ mi bên trong như vậy, chiều tối tan học sẽ lạnh đấy.”

Một Lâm Chiết Hạ bình thường nghe lời hiếm khi có chút ngang ngược: “Mẹ, con không lạnh.”

Hơn nữa.

Trong lúc Lâm Hà dặn dò về một việc nào đó cô sẽ đột nhiên không nhịn được mà nói một câu: “Con biết ạ, việc của con con sẽ tự xử lý được mà.”

Có những lúc Lâm Hà cảm thấy cô không nghe lời, sau đó Nguỵ Bình sẽ đứng ra làm hoà: “Con cũng lớn rồi, có suy nghĩ của riêng mình là chuyện rất bình thường, em đừng tức giận với con.”

Tuy nhiên giữa cô và Trì Diệu lại vẫn như trước đó.

Chút suy nghĩ muốn trở thành ‘người lớn’ ấy, khi ở trước mặt cậu lại không hề có tác dụng.

Chỉ cần cô và Trì Diệu ở chung một chỗ thì cô sẽ ngay lập tức biến lại thành một Lâm Chiết Hạ ấu trĩ.

Sáng hôm nay, mấy người họ đến đợi xe buýt như thường lệ. Tiếng ve quen thuộc lại truyền đến bên tai, tiết trời nóng nực, ngay cả gió cũng ngừng thổi.

Lâm Chiết Hạ đột nhiên mở miệng nói: “Trì Diệu, cậu có tin vào vận mệnh không?”

Trì Diệu không biết cô lại muốn làm trò gì.

Lâm Chiết Hạ: “Gần đây tôi có học vài chiêu coi bói, cậu giơ tay ra đây đi để tôi xem cho cậu.”

Trì Diệu mặc một chiếc áo rất mỏng, cổ áo đồng phục hơi mở, vô cùng nổi bật trong đám người.

Trì Diệu: “Hôm nay trước khi cậu ra ngoài quên không uống thuốc à?”

Lâm Chiết Hạ phản kích: “Cậu mới không uống thuốc ấy.”

Hai người lại vì chuyện uống thuốc này mà cãi nhau, Hà Dương bước sang bên cạnh hai bước, tạo khoảng cách với hai người này.

Cậu ấy lặng lẽ nói: Tôi không quen hai người này, không quen, không thân, không phải là bạn bè.

Năm lớp 11 vừa bắt đầu được không lâu thì xảy ra một chuyện ngoài ý muốn.

Trong một tiết học nào đó, Trần Lâm cứ hỏi cô mãi: “Cậu thấy hôm nay tớ có gì khác biệt hay không?”

Lâm Chiết Hạ nhìn cô ấy cả nửa ngày nhưng vẫn không nhìn ra được có gì khác cả, chỉ đành nói: “Hôm nay cậu xinh đẹp hơn bình thường.”

Trần Lâm: “Cụ thể hơn một chút đi, xinh đẹp ở chỗ nào?”

Lâm Chiết Hạ: “Chỗ nào cũng xinh đẹp nên rất khó để chỉ ra cụ thể.”

Trần Lâm bỏ cuộc, trực tiếp thẳng thắn: “Nhìn vào tai của tớ đi.”

Lúc này Lâm Chiết Hạ mới chú ý đến trên vành tai của Trần Lâm có đeo một chiếc khuyên xinh xắn, có vẻ cô ấy vừa bấm khuyên nên quanh đó vẫn còn hơi đỏ, cô ấy có để mái, hai bên tai bị tóc che đi nên không nổi bật.

Lâm Chiết Hạ có chút kinh ngạc: “Cậu bấm khuyên rồi sao?”

“Nhà trường có cho không vậy,” Cô lại nói, “Liệu có bị lão Từ tóm không.”

Trần Lâm: “Không đâu, trường chúng ta không có quản nghiêm như vậy đâu, Đường Thư Huyên bấm khuyên từ lâu rồi mà có thấy lão Từ nói gì cậu ấy đâu. Hơn nữa nếu có người nói thì tớ tháo khuyên ra đeo một chiếc trong suốt là xong, căn bản không thể nhìn ra được.”

Lâm Chiết Hạ gật gật đầu: “Thì ra là như vậy.”

Trần Lâm xúi giục: “Cậu có muốn bấm một cái hay không?”

Cô tiếp lời: “Tớ bấm khuyên ở gần trường phụ thuộc ấy, đi đến con đường nhiều cửa tiệm kia, rẽ vào ngõ sẽ nhìn thấy một tiệm bán đồ trang sức, rất nhiều người đều đến đó bấm khuyên.”

Lâm Chiết Hạ nghe cô ấy nói, bản thân cũng hào hứng muốn thử.

Con gái đang ở độ tuổi thanh xuân đối với chuyện khuyên tai này luôn ôm một sự hào hứng đến lạ kỳ.

Hoặc là lòng yêu thích cái đẹp bắt đầu nổi lên, có thể là muốn ở sau lưng phụ huynh làm những chuyện không to tát lắm nhưng lại có chút phản nghịch.

Cũng có thể là bởi vì ‘người lớn’ đều đeo khuyên tai.

“Tớ cũng nghĩ đến việc đi bấm khuyên,” Lâm Chiết Hạ nói, “Hồi cấp hai đã muốn làm rồi, nhưng mẹ tớ không cho.”

“Bà ấy nói nếu như tớ dám làm,” Lâm Chiết Hạ chậm rãi tiếp tục, “Bà ấy sẽ đánh gãy chân tớ.”

Trần Lâm: “Lén đi bấm khuyên ấy, cũng chẳng phải là chuyện gì to tát cả, vốn dĩ mẹ tớ cũng không cho nhưng sau khi tớ bấm xong, về rồi cũng

không thấy bà ấy nói gì cả.”

Tiếng chuông vào học vang lên, chủ đề này vì vậy mà dừng tại đây.

Nhưng trong tiết học Lâm Chiết Hạ có thất thần một lát, cô dường như bị Trần Lâm làm lay động rồi, thực sự bắt đầu nghĩ đến truyện lén bấm khuyên không cho Lâm Hà biết.

Nhưng so với việc bị Lâm Hà phát hiện, cô càng lo lắng một điều khác hơn: bấm khuyên sẽ rất đau đúng không…

“Không đau đâu.” Lúc tan học Đường Thư Huyên cũng tham gia chủ đề này.

Cô ấy cam đoan nói: “Tớ bấm hai lần rồi, chẳng có cảm giác gì cả, cậu cứ yên tâm đi.”

Lâm Chiết Hạ: “Nhưng dù sao cũng phải xuyên qua vành tai…”

Trần Lâm: “Thực sự không đau đâu, cậu yên tâm.”

Cô thực sự muốn đi, nhưng cũng lại không dám.

Tan học, cô và Trì Diệu sóng vai đi về phía trạm xe, cô đi chậm như ốc sên, giữa đường ánh mắt vẫn luôn liếc về phía con phố với những cửa tiệm chi chít kia.

Trì Diệu cảm thấy tốc độ của cô ngày càng chậm, lên tiếng nhắc nhở: “Chi bằng cậu bò đến trạm xe luôn đi.”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Một giây sau, Trì Diệu lại nói: “Nói đi, muốn mua gì.”

Lâm Chiết Hạ vẫn có chút muốn bỏ cuộc giữa chừng: “Không muốn mua gì cả.”

“Không có gì muốn mua,” Cậu nói, “Nhưng cậu cứ luôn nhìn chằm chằm qua bên đó.”

Cuối cùng cô lấy dũng khí: “Thực ra…Thực ra tôi có hẹn với người ta là tan học sẽ đến con phố kia đánh nhau một trận, cậu đi cùng tôi đi, tiện thể thưởng thức tư thế anh dũng lúc đánh nhau của tôi.”

Trì Diệu: “Ồ.”

Cậu không có phản ứng gì với những lời vớ vẩn từ miệng Lâm Chiết Hạ.

Lâm Chiết Hạ: “Cậu phản ứng kiểu gì đấy?”

“Cậu muốn tôi thưởng thức…” Như mong muốn của cô, Trì Diệu nói: “Hay là sợ không đánh lại, muốn anh đây giúp cậu.”

“…” Lại lấy kiểu xưng hô đáng ghét này ra công kích cô.

Không bỏ kiểu nói chuyện này đi được sao.

Bây giờ Lâm Chiết Hạ đang có việc nhờ vả cậu nên không thể đắc tội, vì vậy chỉ có thể vờ như không nghe thấy, cô lại hỏi: “Vì thế cậu có đồng ý cùng tôi qua đó không?”

Cô nhận được ba chữ.

“Không đồng ý.”

“…Lý do?”

“Tôi sợ.” Trì Diệu với gương mặt không dễ chọc đến đó, nhưng phía sau phảng phất là hình ảnh của ‘tiểu đệ’ hồi nhỏ, dùng giọng điệu kiêu căng nhất nói ra lời không đáng tin nhất, “Tôi vừa nhìn thấy người khác đánh nhau đã sợ rồi.”

- -----oOo------

Chương 24

Editor: Đá bào

Beta: Gió

—

Lâm Chiết Hạ thiếu chút nữa thì buột miệng thốt ra một câu: Cậu sợ cái rắm ấy!

Người đánh ba người trước đó là ai.

Người tỏ ra ngầu nói mình là đại ca khu Thành An là ai.

Lúc đánh nhau nào có thấy cậu sợ sệt gì, ngược lại cô còn nhớ rõ người này còn không chớp mắt lấy một cái.

Một lúc lâu sau, Lâm Chiết Hạ hỏi: “Cậu đang đùa tôi đấy à?”

Trì Diệu ngoài cười nhưng trong không cười mà trả lời cô: “Là cậu đùa giỡn trước.”

“……”

Chuyện đã đến nước này, Lâm Chiết Hạ chỉ có thể nói thật: “Thật ra tôi muốn đi bấm khuyên tai.”

Ánh mắt Trì Diệu chếch xuống mấy phân, rơi ở vành tai nhỏ nhắn trắng nõn của cô gái trước mắt.

Vành tai Lâm Chiết Hạ sạch sẽ trơn bóng.

“Nhưng một mình thì tôi không dám đi.” Lâm Chiết Hạ lại nói, “Tôi sợ đau.”

Trì Diệu thu hồi ánh nhìn: “Dì Hà có biết không?”

Lâm Chiết Hạ: “Tôi định tiền trảm hậu tấu.”

*Tiền trảm hậu tấu: làm trước rồi lãnh hậu quả sau.

Trì Diệu đánh giá cô: “Lá gan lớn đấy.”

Mặc dù cậu không nói rõ là có muốn đi cùng cô hay không, nhưng trong lúc hai người đang nói chuyện, đã bất giác đi về phía con phố nhộn nhịp kia.

Lâm Chiết Hạ: “Thật sự tôi vẫn rất sợ, nhưng tôi đã nghĩ kỹ rồi, hôm nay nếu mẹ không cho tôi vào cửa, tôi sẽ đến nhà cậu làm bài tập về nhà.”

Trì Diệu: “Cậu suy nghĩ chu toàn đấy nhỉ.”

Lâm Chiết Hạ: “Cũng thường thôi.”

Trì Diệu: “Vậy cậu không nghĩ rằng tôi cũng chưa chắc đã cho cậu vào cửa nhà tôi hay sao?”

Một lúc lâu sau, Lâm Chiết Hạ nói: “…Tôi có chìa khóa.”

Con phố buôn bán sau giờ học có rất đông người qua lại, đều là học sinh mặc đồng phục trường cấp ba số Hai, có người xếp hàng mua trà sữa, cũng có người mua đồ ăn vặt. Lúc Lâm Chiết Hạ kéo Trì Diệu đi xuyên qua đám người, mơ hồ nghe thấy có người đang xì xào bàn tán về họ.

Trải qua một năm trải nghiệm hồi lớp 10, Lâm Chiết Hạ bắt đầu có chút miễn dịch với những lời bàn luận này.

Dù sao là người thường xuyên xuất hiện bên cạnh nhân vật tiêu điểm, cô cũng gián tiếp bị người khác chú ý.

Càng đi vào ngõ nhỏ, càng ít người.

Các cửa hàng bên trong không náo nhiệt bằng ngoài kia, rất nhiều cửa hàng trống, trên cửa sổ kính lớn còn dán giấy niêm phong.

Đi một đoạn đường rất dài, lúc này mới nhìn thấy tiệm trang sức mà Trần Lâm nói kia.

Bảng hiệu màu hồng ghi dòng chữ: ‘Cửa hàng trang sức Hinh Hinh’.

Cửa hàng được trang trí rộng rãi sáng sủa, dùng bút màu viết ba dòng chữ tròn trịa và đáng yêu trên cửa kính: Dây chuyền, Bông tai, Xỏ khuyên tai.

Hơn nữa cửa hàng này rất am hiểu sở thích của các cô gái, bên trong có nuôi một chú mèo quýt.

Lâm Chiết Hạ vừa đi vào, chú mèo kia không hề sợ người lạ mà lập tức chạy nhanh tới cọ cọ lên ống quần đồng phục của cô.

“…” Lâm Chiết Hạ vui mừng nói, “Mèo ngoan.”

Trì Diệu đi theo phía sau cô, vai đeo balo, cũng chậm rãi ngồi xổm xuống, sau đó đưa tay vuốt vuốt vành tai chú mèo một lát.

Khi Trì Diệu và chú mèo ở cùng một chỗ, có một loại cảm giác hài hòa lạ thường.

Lạ thường ở chỗ, thoạt nhìn cậu có vẻ không giống kiểu người yêu thích mèo.

Chú mèo dường như rất quý mến cậu, cứ đi vòng vòng quanh cậu.

Lâm Chiết Hạ có chút khó chịu: “Vì sao nó lại thích cậu hơn tôi chứ.”

Trì Diệu: “Bởi vì nó có mắt.”

Lâm Chiết Hạ: “Không chừng…mắt chú mèo này không được tốt cho lắm.”

Trì Diệu rất tự nhiên mà đáp một câu mà chỉ bọn họ mới có thể nghe hiểu: “Vậy chuyện Tiểu Mễ kia thì cậu giải thích như thế nào.”

Tiểu Mễ là con mèo mà Lâm Chiết Hạ từng cứu khi còn bé.

Trước kia, trong tiểu khu thường hay có mèo hoang tới lui, trong đó có một con mèo hoang gầy trơ xương sinh em bé vào ban đêm.

Sáng sớm lúc Lâm Chiết Hạ đi ra ngoài, chợt nghe thấy trong bụi cây gần tòa nhà có tiếng mèo yếu ớt kêu.

Cô vạch bụi cây ra tìm và thấy một bé mèo trắng như tuyết.

“Chú Ngụy của con bị dị ứng với lông mèo.” Lâm Hà thấy con gái có vẻ muốn nuôi mèo, không thể không khuyên cô, “Chỉ sợ là không thể.”

Cô nhớ rõ bản thân mình khi đó đã vô cùng lo lắng nói: “Nhưng nếu chúng ta cứ mặc kệ nó, nó sẽ chết đấy.”

Lâm Hà: “Như vậy đi, chúng ta hỏi xem mọi người ở trong tiểu khu một chút, có lẽ sẽ có người muốn nuôi nó.”

Lâm Chiết Hạ nghĩ đến Trì Diệu đầu tiên.

Lúc đó Trì Diệu mới học trung học cơ sở, nhưng vóc dáng đã rất cao.

Cậu thiếu niên cũng giống như bây giờ, ngồi xổm bên cạnh bụi cây, khẽ vuốt vành tai bé mèo như đang đùa giỡn.

“Ném qua nhà tôi cũng được,” Trì Diệu cuối cùng đứng dậy và nói, “Nhưng

cậu phải chăm sóc cho nó, và nhớ dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ cho tôi.”

Trì Diệu có thói quen sạch sẽ, loại sinh vật dễ mang đến sự “hỗn loạn” như mèo, quả thật cậu không thích lắm.

Nhưng “Tiểu Mễ” lại rất thích cậu.

Chỉ có điều Tiểu Mễ rất yếu ớt, cho dù Lâm Chiết Hạ đã cẩn thận chăm sóc, nó vẫn không thể chống đỡ được quá một tháng.

Ngày Tiểu Mễ ra đi, cô đã khóc rất lâu.

Cuối cùng cô khóc và nói với Trì Diệu: “Tôi vẫn còn có rất nhiều điều muốn nói với nó, nhưng bây giờ nó không thể nghe thấy được nữa.”

Cô đã không ngủ được vào đêm đó.

Cho đến tận khuya, cô đã nhận được một tin nhắn.

Người gửi tin nhắn tới có ảnh đại diện là ảnh của Tiểu Mễ, cô lập tức click mở tin nhắn, thiếu chút nữa còn thực sự cho rằng đây là tin nhắn Tiểu Mễ gửi tới.

Đến giờ Lâm Chiết Hạ vẫn còn nhớ rõ, tin nhắn kia viết:

[Tôi nghe nói cậu còn có chuyện muốn nói với tôi.]

Ngay sau đó, “Tiểu Mễ” lại gửi tới hai câu.

[Nói đi]

[Tôi đang nghe đây.]

Nước mắt vốn đã ngừng lại của cô bỗng nhiên lại chảy ra, cô vẫn cảm thấy rất khó chịu, khó chịu như có người bóp nghẹt trái tim mình vậy, nhưng sau đó, giống như có một bàn tay nhẹ nhàng xoa đầu cô.

Cô cuộn mình lại ở trong chăn và gõ rất nhiều từ.

[Tôi đã không chăm sóc cậu tử tế, tôi xin lỗi.]

[Kiếp sau nếu có thể,]

[Hy vọng cậu sẽ khỏe mạnh hơn, sẽ gặp được một người tốt, sau đó sống vui vẻ và lớn lên khỏe mạnh.]

Cuối cùng cô không nhịn được mà hỏi.

[Có phải cậu đã lên thiên đàng rồi không?]

“Tiểu Mễ” nhập một hồi, cuối cùng gửi cho cô một chữ.

[Ừm.]

–

Lâm Chiết Hạ thoát ra khỏi dòng hồi ức về Tiểu Mễ.

Cô thấy lúc này Trì Diệu đang ở trong cửa hàng trêu chọc chú mèo quýt, sau đó lại liên tưởng đến hình ảnh nửa đêm cậu thay ảnh đại diện để an ủi cô, hiếm khi không cãi lại.

Quên đi.

Cứ để kệ cậu ta muốn nói gì thì nói.

Cô chủ cửa hàng khoảng ba mươi tuổi, thấy bọn họ đi vào bèn nhiệt tình chào hỏi: “Các cháu muốn mua gì, nếu mua quà để tặng sẽ được gói quà miễn phí nhé, đồ trong cửa hàng rất phong phú, các cháu cứ xem thoải mái.”

Lâm Chiết Hạ kéo Trì Diệu đi một vòng ở khu bán trang sức trước.

Mặc dù đã vào cửa hàng, nhưng càng đến gần, cô lại càng sợ hãi.

Cô do dự nói: “Tôi vẫn không dám.”

Trì Diệu không chút do dự: “Vậy thì đi về.”

Lâm Chiết Hạ túm tay áo cậu, sợ cậu thật sự đi về: “Tôi không có nói là không bấm, chỉ là tôi cần phải chuẩn bị một chút.”

Trì Diệu: “Chỉ là bấm khuyên thôi, có gì mà phải chuẩn bị.”

Lâm Chiết Hạ: “Có thể sẽ rất đau.”

Nói xong, Lâm Chiết Hạ đoán được cậu có thể sẽ nói cái gì, bèn bổ sung một câu, “Không được nói tôi nhát gan.”

Tuy nhiên, cô đã chậm bước.

Ngay khi cô mở miệng, Trì Diệu đã khẽ cười nhạo: “Đồ nhát gan.”

Lâm Chiết Hạ muốn phản bác, thực ra trước kia cô không như vậy.

Khi còn bé cho dù có đánh nhau với Hà Dương, không cẩn thận bị đánh đau, cô cũng sẽ không khóc.

Nhưng bây giờ, càng lớn lại càng trái ngược.

Có thể là bởi vì dù cho xảy ra chuyện gì, Trì Diệu cũng sẽ luôn ở bên cạnh cô.

Mà dù là chuyện nhỏ không đáng kể của cô, cũng luôn có thể yên tâm nói cho cậu.

“……”

“Ba phút,” Trì Diệu nhìn đồng hồ, “Nếu hơn ba phút cậu còn chưa chuẩn bị xong, cũng không cần chuẩn bị nữa.”

Lâm Chiết Hạ “Ồ” một tiếng.

Khi tiếng “Ồ” kết thúc, đột nhiên một ý nghĩ xuất hiện trong đầu cô.

“Nếu cậu cảm thấy bấm khuyên không đau.” Cô nhìn cậu và nói, “Hay là cậu cùng bấm với tôi đi.”

Cô càng nói, càng cảm thấy cách này không tồi.

“Bây giờ tôi rất sợ hãi, nhưng nếu có người bấm cùng, chắc hẳn sẽ không sợ nữa.”

Trì Diệu khẽ nhíu mày, nhìn về phía cô.

Lâm Chiết Hạ chậm rãi nói: “…Thêm một người chết cùng càng tăng thêm sự can đảm.”

Lúc đầu Trì Diệu không thèm để ý tới cô, nhưng cô bắt đầu chơi xấu: “Cậu không bấm, tôi sẽ ngồi ở cửa hàng này đến sáng mai, sau này trước lúc lâm chung, tôi vẫn sẽ ghi nhớ kỹ ngày này, ngày mà một người họ Trì vô tình đã từ chối tôi.”

Cuối cùng, cậu không thể chịu đựng được việc cô quá ồn ào, ra điều kiện với cô: “Tôi sẽ chỉ bấm một bên thôi.”

Lâm Chiết Hạ suy nghĩ một chút, con trai mà bấm khuyên hai bên hình như không được ổn cho lắm, vì thế gật gật đầu: “Được.”

“Còn nữa.” Cậu nói thêm, “Thù lao là gì.”

Lâm Chiết Hạ không kịp phản ứng: “Thù lao cái gì?”

Trì Diệu: “Chẳng lẽ thần tiên hạ phàm như tôi, lại phải tới đây phổ độ

chúng sinh không công sao?”

Lâm Chiết Hạ suy nghĩ, lưu luyến nói: “Một tháng tiền tiêu vặt của tôi được có hai trăm tệ thôi.”

“……”

“Có thể đưa cho cậu một trăm năm mươi, còn lại năm mươi, tôi sẽ cố tiết kiệm một chút.”

Cô nhìn thấy Trì Diệu dường như không hài lòng với câu trả lời này.

Vì vậy, hoàn toàn thay đổi giọng nói của mình: “Hai trăm, hai trăm cho cậu hết, được chưa?”

Tuy nhiên, Trì Diệu không nhận: “Ai thèm tiêu tiền tiêu vặt của cậu chứ.”

“…?”

“Như vậy đi, ” Cậu dường như cố ý làm khó cô, nói, “Cậu gọi tôi một tiếng anh trai, tôi sẽ bấm khuyên với cậu.”

“……”

Lâm Chiết Hạ ngây ngốc trong giây lát.

Ngay sau đó cô nghĩ: Không hổ là cậu – Trì Diệu.

Đánh rắn chuyên đánh giập đầu.

Tàn nhẫn độc ác, luôn dồn người ta vào chỗ chết.

Nội tâm Lâm Chiết Hạ bị đả kích trong chốc lát, cuối cùng khao khát muốn bấm khuyên tai trong đầu vẫn chiến thắng: “Vậy phải chờ cậu bấm khuyên xong, tránh cho việc cậu nói không giữ lời.”

Sau khi thương lượng xong chuyện cùng nhau bấm khuyên tai, Lâm Chiết Hạ cuối cùng cũng lấy hết dũng khí.

Cô gọi cô chủ: “Cô chủ ơi, chỗ cô có bấm khuyên tai đúng không ạ?”

Cô chủ mỉm cười và nói: “Có, bấm khuyên tai là sáu mươi tệ, cháu muốn bấm sao?”

Lâm Chiết Hạ chỉ chỉ vào Trì Diệu: “Vâng ạ, nhưng cậu ấy sẽ bấm trước … Chỉ bấm một bên thôi ạ.”

Cô chủ ngược lại rất ít khi nhìn thấy nam sinh tới nơi này bấm khuyên tai, không khỏi nhìn cậu thiếu niên kia thêm hai lần.

Cậu thiếu niên mặc trên người bộ đồng phục học sinh, có lẽ là do ảo giác của cô chủ, cô ấy luôn cảm thấy khuôn mặt kia từ khi bước vào cửa hàng này của mình đã khiến nơi này sáng lên đến vài phần. Giờ phút này cậu thiếu niên đang đứng ở bên cạnh một cô gái, chênh lệch chiều cao giữa hai người rất rõ ràng.

“Một bên cũng được, vậy thì chỉ mất ba mươi tệ.” Cô ấy nói.

“Nếu là con trai thì nên chọn loại khuyên tai có kiểu dáng đơn giản một chút, khuyên tai gắn đá đen được không, gần đây các chàng trai phần lớn đều thích đeo loại này. Nhưng nhìn bạn cháu, hắn là đeo cái gì cũng đẹp.”

Lâm Chiết Hạ lại cảm thấy không thích hợp.

Cuối cùng, trong giỏ khuyên đó, cô chọn lấy một chiếc hình chữ thập bằng bạc với hình dạng đơn giản: “Lấy cái này đi ạ.”

Cô luôn cảm thấy, người như Trì Diệu rất hợp đeo bạc: Kiêu căng, tự phụ, lại lạnh lùng.

Bấm khuyên tai so với tưởng tượng của Lâm Chiết Hạ đơn giản hơn rất nhiều, đầu tiên cô chủ sẽ cố định một vị trí trên vành tai của Trì Diệu, sau

đó cầm dụng cụ đã được khử trùng, kẹp vào vành tai cậu, “Cạch” một tiếng đã bấm xong.

Nhưng thao tác đơn giản, không có nghĩa là không có tác động trực quan.

Lâm Chiết Hạ đứng bên cạnh Trì Diệu, quan sát gần như toàn bộ quá trình cậu bấm khuyên tai, rõ ràng nghe thấy tiếng ‘Cạnh’ kia và làm thế nào để lỗ kim xuyên qua vành tai.

Hình ảnh này so với tưởng tượng càng khiến cho người nhìn thấy sợ hãi hơn.

Ý niệm muốn bấm khuyên tai trong đầu Lâm Chiết Hạ sau tiếng ‘cạnh’ ấy đã hoàn toàn tiêu tan.

Cô tỉnh táo rồi.

Cô chủ làm xong, nhìn về phía Lâm Chiết Hạ: “Cô bé, cháu…”

Không đợi bà chủ nói xong, Lâm Chiết Hạ lui về phía sau một bước, quyết đoán nói với cô chủ cửa hàng trang sức: “bấm cho cậu ấy là được rồi, cháu không cần bấm nữa.”

“…..?”

Cô chủ cầm một cái gì đó giống như đồ vật để bấm khuyên và hỏi: “Cháu không bấm sao?”

Lâm Chiết Hạ: “Vâng ạ, cháu cảm thấy mình vẫn nên nghe lời mẹ thì hơn.”

Trên đường trở về, bầu không khí rất trầm mặc.

Sự trầm mặc này xuất phát từ việc, rõ ràng là cô muốn bấm khuyên tai, hứa hẹn một hồi, kết quả cô lại không làm.

Lâm Chiết Hạ lừa người, có chút chột dạ.

Hai người bước xuống xe buýt, cuối cùng cô căng da đầu phá vỡ sự im lặng: “Tai cậu có còn đau không?”

Trì Diệu dùng một loại giọng điệu nghe có vẻ không sao cả, nhưng giữa các từ rõ ràng mang ngữ khí rất lạ: “Cậu đi bấm một cái, sẽ biết ngay là có đau hay không.”

“……”

Lâm Chiết Hạ: “Sự việc phát triển thành như vậy, tôi cũng không hề nghĩ tới.”

“Cái đầu cậu,” Trì Diệu nói, “Có thể nghĩ được cái gì sao?”

Hai người đi từ trạm xe đến phố Ngõ Nam.

Ở cửa hàng trang sức mất hơi nhiều thời gian, lúc trở về sắc trời đã tối.

“Nhưng cậu cũng không có thiệt.” Lâm Chiết Hạ nói ra nguyên nhân, “Cậu đeo khuyên tai rất đẹp, càng nâng cao giá trị nhan sắc hơn.”

Ban đầu Trì Diệu đi trước mặt cô, sau khi nghe lời này thì dừng bước, xoay người, mặt đối mặt, cười lạnh: “Nói như vậy, có phải tôi còn phải cảm ơn cậu hay không?”

Lâm Chiết Hạ to gan nói tiếp một câu: “Không cần khách sáo với tôi như vậy.”

Cô nói điều này không phải là cố ý khoe khoang.

Mặc dù bình thường cô hay nói Trì Diệu lớn lên vẻ ngoài cũng chỉ bình thường, nhưng cũng không thể không thừa nhận, người này thật sự rất thích hợp đeo khuyên tai.

Thích hợp đến nỗi…trên đường về cô đã không kìm được mà lén nhìn cậu

đến vài lần.

Vừa rồi cô chủ đã dặn dò cậu phải dưỡng lỗ bấm một thời gian rồi mới có thể đeo khuyên bạc lên, nhưng mà Trì Diệu không hề sợ đau, hơn nữa chỉ bấm có một bên, lại ngại phiền nên trực tiếp thay khuyên.

Giờ phút này, cậu thiếu niên đứng ở trước mặt cô, một bên tai là chiếc khuyên màu bạc lạnh lẽo càng làm nổi bật vẻ lạnh lùng của cậu.

Ánh mắt Lâm Chiết Hạ không khống chế được, lại rơi vào vành tai cậu.

Nhưng mà một câu nói của Trì Diệu đã khiến cô hoàn hồn.

“Lâm Chiết Hạ, có phải cậu đã quên cái gì rồi hay không?”

Cô biết Trì Diệu đang nói đến lời hứa kia, lấy ra lý do đã sớm chuẩn bị sẵn: “Tôi không quên, nhưng lúc trước đã nói là cậu sẽ bấm với tôi, nhưng không phải tôi vẫn chưa bấm khuyên hay sao. Nếu tôi đã không có lỗ khuyên, vậy mấy lời lúc trước đã nói đương nhiên cũng không được tính.”

Sau khi cô nói xong, Trì Diệu cúi người xuống, hướng tới gần cô hơn một chút.

Dưới ánh đèn đường, cô càng thấy rõ hơn dáng vẻ của Trì Diệu đang đeo khuyên tai, thậm chí còn thấy rõ hoa văn chiếc chiếc khuyên bạc hình chữ thập kia.

Sau đó, cô nghe thấy Trì Diệu ghé vào bên tai mình nói: “Được, muốn quỵt nợ đúng không?”

- -----oOo------

Chương 25

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Khi Lâm Chiết Hạ bước vào cửa, Lâm Hà quở trách: “Sao con về muộn vậy.”

Cô đứng ở huyền quan thay giày, nói: “Con…con và Trì Diệu vừa ghé qua hiệu sách một lát.”

“Hôm nay thầy ngữ văn giảng bài, nói có một cuốn sách viết rất hay, khuyên bọn con mua về đọc tham khảo, nhưng con qua hiệu sách tìm một vòng mà không tìm được.”

Lâm Hạ không chút nghi ngờ: “Tiền tiêu vặt có đủ không, nếu như không đủ tiền mua sách thì nói với mẹ.”

Lâm Chiết Hạ: “Vẫn đủ ạ.”

Đến khi Lâm Chiết Hạ cất balo, ngồi xuống bàn ăn cơm, Lâm Hạ lại hỏi: “Sao mặt con đỏ vậy?”

Lâm Chiết Hạ không hề để ý đến việc mặt mình ửng đỏ, cô bất giác đưa tay lên sờ mặt, lúc này mới phát hiện nơi này đang nóng nỏng.

“Có lẽ là do trời nóng quá,” Cô nói, “Gần đây nhiệt độ khá cao.”

Quả thực gần đây thời tiết càng ngày càng nóng.

Lâm Hà không hỏi nhiều nữa, gắp thức ăn vào bát cho cô: “Cũng đúng, gần đây nhiệt độ tăng cao nên con nhớ chú ý một chút, đừng để bị say nắng.”

–

Buổi tối Trần Lâm có gửi cho cô một tin nhắn.

Trần Lâm: [Cậu đã đi chưa?]

Lâm Chiết Hạ đáp: [Tớ đi rồi.]

Trần Lâm: [Tớ đã nói rồi mà, không đau chút nào đúng không?]

Lâm Chiết Hạ: […Ừm.]

Quả thực không đau.

Bởi cô không phải là người xỏ khuyên.

Trần Lâm lại vô cùng hào hứng hỏi: [Cậu chọn khuyên hình gì vậy?]

Trần Lâm: [Thực ra tớ khá thích đeo bông tai.]

Trần Lâm: [Nhưng mấy kiểu ấy nổi bật quá, sợ bị lão Từ cảnh cáo.]

Lâm Chiết Hạ không biết nên giải thích với cô ấy như thế nào, vì vậy lờ đi chủ đề này.

Lâm Chiết Hạ tạm thời ném chuyện mình lừa Trì Diệu qua sau não, nhưng cho dù đang làm bài tập, chữ thập bạc và gương mặt của Trì Diệu vẫn lúc lúc hiện lên trước mắt cô.

Trước khi đi ngủ, cô nhấn mở khung chat với Trì Diệu, thành thật nhận sai.

[Tôi xin lỗi.]

Cô cầm điện thoại lên, vành tai đỏ ửng, gõ từng chữ một: [Anh, trai.]

Nhưng sau khi gõ xong cô lại không có dũng khí gửi đi. Cách xưng hô này dường như có sức lôi cuốn đặc biệt. Dù sao gọi một người không phải anh trai mình là anh trai, cảm giác rất kì quái.

Cô lật người trong chăn, nắm lấy mái tóc rồi bời, cuối cùng xoá hai chữ kia đi.

Cuối cùng dùng cách xưng hô cô và Trì Diệu từng dùng trong quá khứ.

[Bố ơi orz]

–

Ngày hôm sau, việc đầu tiên Trần Lâm làm khi đến trước là nhìn vào tai của Lâm Chiết Hạ, tuy nhiên, tai cô vẫn trơn bóng, không có thêm gì cả.

Trần Lâm hỏi: “Khuyên tai của cậu đâu?”

Lâm Chiết Hạ: “Chuyện này nói ra thì rất dài…”

Trần Lâm: “Vậy cậu nói ngắn gọn lại đi.”

Lâm Chiết Hạ trầm mặc vài giây: “Nói gắn gọn thì là, khuyên tai ở trên tai người khác rồi.”

Trần Lâm: “???”

Trần Lâm vẫn còn chưa kịp phản ứng lại thì Đường Thư Huyên đã bước vào lớp, hôm nay cô ấy đến hơi muộn, đến ngay sát lúc chuông vào học vang lên, vừa bước vào lớp đã nói một câu khó nghe: “Mẹ nó.”

Câu tiếp theo là, “Hôm nay Trì Diệu đeo khuyên tai đi học.”

Đối với học sinh cấp ba mà nói, xỏ khuyên vẫn là việc có chút cấm kị, con gái còn đỡ, trộm xỏ khuyên thầy cô còn hiểu được, nhưng con trai đeo khuyên…Đừng nói là khoá bọn họ, lật mở lịch sử của trường có lẽ cũng không tìm được người thứ hai.

Huống hồ, người đeo khuyên lại là Trì Diệu.

Người này cho dù không làm gì cả, trong giờ học chỉ nằm bò lên bàn ngủ cũng đã rất thu hút rồi.

Vì vậy đối với chuyện này, Đường Thư Huyên cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Thế nhưng Lâm Chiết Hạ lại rất bình tĩnh, là người đầu tiên, cô có chút chột dạ hỏi: “Sao cậu biết được vậy?”

“Không chỉ có mình tớ biết được câu, cả khối đều biết rồi.”

Đường Thư Huyên nói: “Trên đường đến trường, người đi bên cạnh tớ đều bàn luận về chuyện này trên diễn đàn, còn có lớp bên cạnh cũng vì chuyện này mà điên cuồng hết lên rồi kìa.”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Đường Thư Huyên bày tỏ cảm xúc sau khi quan sát: “Trước khi vào lớp tớ còn đặc biệt vòng qua lớp 1 nhìn một cái. Dựa vào lương tâm mà nói, nếu như bỏ qua vấn đề tính cách của người này, Trì Diệu đeo khuyên có thể khiến tớ mạnh dạn qua xin phương thức liên lạc một nghìn tám trăm lần, hơn nữa còn đến độ sau này đã tốt nghiệp nhiều năm, nghĩ đến chuyện này tớ vẫn còn động lòng.”

Trần Lâm cũng phản ứng lại, cô ấy dùng bút chọc Lâm Chiết Hạ: “Khuyên tai của cậu, không phải là….Xỏ trên tai Trì Diệu đấy chứ.”

Lâm Chiết Hạ có chút ngại nói: “Cậu đoán đúng rồi.”

Vì kì thi cuối kì trước lớp họ làm bài không tốt, vì vậy từ khi khai giảng năm lớp 11, lớp 11-7 được sắp xếp một bài thi thử riêng.

Thầy chủ nhiệm gần như ngày nào cũng dạy quá giờ không chịu đi.

Trong giờ ra chơi Lâm Chiết Hạ không được nghỉ nên không thể qua lớp 11-1 tìm Trì Diệu được, chỉ có thể nghe ngóng chuyện từ người khác, cô nghe được Trì Diệu vì chuyện đeo khuyên này mà bị chủ nhiệm là lão Lưu phạt đứng.

“Phạt đứng á? Không đến mức đấy mà.”

“Trường mình không phải cũng có rất nhiều nữ sinh xỏ khuyên hay sao.”

“…”

“Con gái và con trai vẫn có chút khác nhau chứ, nam sinh đeo khuyên, chắc trường mình cũng không thể làm lơ được.”

Trong những giọng nói nhỏ bàn tán.

Có người nói: “Cho dù là bị phạt đứng nhưng cảm giác lại giống như để mọi người công khai ngắm thì hơn.”

“Cậu ấy vừa đi ra ngoài hành lang đứng, một hàng bốn, năm lớp đều nhìn cậu ấy, bạn tôi ở ngay lớp 11-2 bên cạnh ấy, cậu ấy nói với tôi rằng hôm nay trong giờ học có rất nhiều người nhìn ra ngoài cửa sổ mà thất thần.”

Cùng với lúc này, ở cửa lớp 11-1 dưới tầng.

Tiếng chuông vào học vang lên, học sinh nhanh chóng bước vào lớp, sau đó hành lang cũng không còn náo nhiệt nữa, chỉ còn lại duy nhất một bóng hình đứng đó.

Lớp 11-1 nằm ở đầu hành lang, thiếu niên dựa vào tường, một tay cầm điện

thoại, tay còn lại cầm sách giáo khoa.

Cậu cúi đầu, đang nhắn tin cho ai đó.

Từ Đình ngồi trong lớp cũng đang xem điện thoại.

Sau khi Trì Diệu gõ vào ảnh đại diện của cậu ấy, cậu ấy lập tức trả lời.

[Gì thế?]

Chiếc đầu mèo gửi qua một câu: [Có bút không.]

Đầu mèo: [Có thì ném qua cho tôi một chiếc.]

Từ Đình: [Thật trùng hợp, có câu nói là học sinh dốt đồ dùng học tập đầy đủ, cái gì tôi cũng thiếu, chỉ không thiếu mỗi bút.]

Thậm chí Từ Đình còn lén chụp tấm ảnh bàn mình gửi qua: [Hình ảnh]

Từ Đình: [Muốn cái nào?]

Từ Đình: [Cậu muốn bút nước kinh điển đơn giản hiệu Deli hay là hãng Pilot cao quý sang trọng của Nhật đây.]

Đầu mèo con gửi đến hai chữ: [Đần độn.]

Sau đó lại gửi: [Cái nào cũng được.]

Từ Đình nhân lúc thầy còn chưa vào lớp, giơ tay lên nèm bút ra ngoài cửa sổ, chiếc bút ấy được người kia bắt trúng.

Từ Đình ném bút qua xong lại không nhịn được mà hỏi: [Nhưng mà khuyên tai của cậu là thế nào vậy?]

Đều mèo con chỉ trả lời một câu đơn giản: [Tôi quên tháo ra.]

Trì Diệu trả lời câu này xong thì tắt màn hình điện thoại, sau đó một tay cầm sách, dựa vào tường tiếp tục nghe giảng.

Quả thực là cậu đã quên tháo nó ra.

Hôm qua sau khi bị ‘đồ nhát gan thích quỵt nợ’ kia lôi đi xỏ khuyên xong, ngày hôm sau ngủ dậy cậu quên mất trên tai mình có thêm thứ đồ này, dù sao mười sáu năm qua cậu chưa từng đeo mấy thứ kiểu vậy.

Sau khi bước vào lớp cậu mới phát hiện số người nhìn cậu nhiều hơn trước đó.

Mãi đến khi Từ Đình đến, nói lớn: “Đệch, khuyên tai của cậu ngầu đấy.”

Ngay sau đó lão Lưu đi ngang qua hành lang kiểm tra, lập tức nhận ra được sự náo nhiệt từ phía họ truyền đến, ông đi qua đám người, nhìn thấy người đang ngồi ở vị trí được rất nhiều ánh mắt hướng tới, sau đó ông lập tức nổi giận, đồng tử như run lên: “Trì Diệu…Em đến văn phòng tôi ngay!”

Cậu nghĩ đến đây, vừa đứng ở bên ngoài thờ ơ nghe giảng, vừa dùng bút bực đen ghi lại vài chữ mà thầy trong lớp đang giảng.

–

Phải đợi đến lúc tan học Lâm Chiết Hạ mới có thời gian đến tìm Trì Diệu.

Tiết cuối cùng của lớp cô có chữa và trả bài kiểm tra hôm nay, thầy giáo kéo dài thời gian tan học gần hai mươi phút, khi cô thu dọn đồ đạc xong Trì Diệu đã đứng ở góc hành lang đợi cô rất lâu rồi.

“Hôm nay lớp tôi có chữa bài kiểm tra.” Cô giải thích.

Ván game trong điện thoại của Trì Diệu vừa kết thúc, nói: “Tôi có tai, nghe được.”

Lâm Chiết Hạ: “Giọng của lão Từ lớp tôi quả thực khá lớn.”

Qua một lát, cô lại bổ sung một câu: “Thật ra cậu đứng ở đây đợi tôi còn được nghe ông ấy chữa bài, củng cố kiến thức, cũng không được tính là lãng phí thời gian.”

Trì Diệu: “Hơn nữa, còn nghe được có người tấu hài.”

Cậu nói rồi, giống như đang mô phỏng lại đoạn đối thoại giữa cô và lão Từ: “[Lâm Chiết Hạ, em đứng dậy trả lời xem câu này giải như thế nào].”

“[Thầy ơi, câu này em làm sai ạ].”

“[Tất nhiên tôi biết em làm sai rồi, vì làm sai nên mới gọi em, nhanh, em nói xem nào].”

“[Nhưng mà…thầy ơi, chính bởi em không biết làm nên mới sai mà.]”

Nói xong cậu còn đưa ra đánh giá: “Khá đặc sắc, quả thực không lãng phí thời gian.”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Cô lười phải tranh luận với cậu điều này, sau đó gần như theo bản năng nhìn về phía tai phải của Trì Diệu.

Chiếc khuyên trên tai đã bị cậu rồi, bây giờ chỉ có lỗ khuyên hơi ửng đỏ chưa lành lại.

Cô hỏi: “Cậu bị lão Lưu mắng sao?”

Trì Diệu ‘À’ một tiếng, không hề để ý: “Có tìm tôi nói hai câu.”

Thực ra cô vẫn luôn cảm thấy Trì Diệu không giống với học sinh ưu tú cho lắm.

Những điều kiện tiên quyết của học sinh gương mẫu, và những đặc trưng

của ‘học sinh cá biệt’ lại hoà hợp một cách kì lạ trên người cậu.

Lâm Chiết Hạ: “Khuyên tai của cậu đâu.”

Trì Diệu: “Tôi tháo rồi.” Nói xong cậu lại bổ sung thêm một câu, “Lão Lưu không cho đeo.”

Nghĩ cũng đúng.

Cô đeo balo, trong lúc bước xuống bậc cầu thang tiện miệng nói một câu: “Có chút đáng tiếc, như vậy sau này không nhìn thấy được nữa rồi, cậu đeo chiếc khuyên đó thực sự rất đẹp.”

Trì Diệu bởi vì việc xỏ khuyên mà bị phạt đứng, Lâm Chiết Hạ ít nhiều cũng cảm thấy áy náy, vì vậy khi tan học, cô chủ động lấy tiền của mình ra, bớt một khoản ‘đầu tư’ để mời Trì Diệu uống một ly Latte.

Trên xe buýt về nhà, hai người không đứng cùng một chỗ mà một người phía trước một người phía sau.

Lâm Chiết Hạ ngồi một mình cũng có chút nhàm chán, cô nhìn ra cảnh vật bên ngoài cửa sổ, đột nhiên nhớ ra đường link diễn đàn hồi mới lên lớp 10 Trần Lâm gửi cho mình.

Cô có chút suy nghĩ mà ngay cả bản thân mình cũng không hiểu, tìm lại đường link ấy trong khung chat,

Không cần phải cố tìm kiếm những từ khoá, sau khi nhấn mở, trên đầu diễn đàn là bài đăng thảo luận về Trì Diệu.

Cho dù họ đã lên lớp 11 nhưng độ nổi tiếng của người này chỉ tăng chứ không hề giảm.

Bài đăng ở trên cùng được trả lời nhiều nhất có liên quan đến ‘khuyên tai’.

Lầu 1: [Còn có ai không biết không, hôm nay Trì Diệu đeo khuyên đến

trường đấy.]

Lầu 2: [Chắc là chẳng có ai mà lại không biết đâu.]

Lầu 3: [Tôi vừa mới biết, cảm ơn, tan học sẽ lập tức giả vờ đến văn phòng tìm thầy hỏi bài, thực ra là để đi qua lớp 11-1 liếc một cái.]

Lầu 4: [Muốn xem thì nhanh lên, lát nữa lão Lưu sẽ đi kiểm tra đấy.]

…

Ngón tay Lâm Chiết Hạ chạm lên màn hình di động, chậm rãi lướt xuống.

Nội dung thảo luận dần từ ‘Mau qua ngắm’ đổi thành ‘Phạt đứng’, thậm chí còn có người chụp trộm bóng hình bị phạt đứng mơ hồ.

Lâm Chiết Hạ nhấn mở, lọt vào mắt là hình ảnh hành lang dài, ở phía cuối hành lang có một bóng người cao ráo, cho dù bức ảnh vô cùng mờ cũng có thể nhìn ra được bóng người cao ấy có lẽ rất đẹp trai.

Lâm Chiết Hạ nhìn tấm ảnh này một hồi, sau đó lén lưu lại.

Thao tác của cô rất nhanh, giống như sợ bị ai phát hiện ra vậy.

Sau khi lưu xong, cô tiếp tục đọc bài đăng trên diễn đàn, những nội dung thảo luận phía dưới cũng ít đi nhiều.

Lầu 146: [Giải tán thôi, không còn khuyên tai nữa, cũng phạt đứng xong rồi, chỉ còn lại mình tôi hôm nay vào học thất thần thôi.]

Lầu 147: [Trong giờ học liên tục thất thần +1]

Nội dung phía dưới không hẹn mà trùng với suy nghĩ của cô.

Lầu 148: [Nhưng tôi vẫn chưa ngắm đủ, thời gian khuyên tai xuất hiện quá ngắn mà.]

Lầu 159: [Sao lão Lưu lại tia giỏi vậy được chứ, tôi hận.]

Lầu 150: [Không phải về sau sẽ không thấy nữa đấy chứ?]

Lầu 151: [Nhất định không nhìn thấy được nữa rồi, lão Lưu cũng đã nói chuyện rồi, không thể đeo nữa.]

…

Cô đọc bài trên diễn đàn xong, cúi đầu uống một ngụm sữa.

–

Hôm sau là cuối tuần.

Lâm Chiết Hạ ngủ nướng đến tận trưa mới dậy.

Khi cô tỉnh dậy, Lâm Hạ và Nguỵ Bình đã không có ở nhà rồi.

Cô kiếm gì đó ăn rồi làm bài tập.

Nhưng còn chưa làm xong, cô phát hiện bài tập toán lần này có vẻ hơi khó.

Lâm Chiết Hạ nghĩ cũng không thèm nghĩ mà vào Wechat gõ gõ lên ảnh đại diện của Trì Diệu.

[Cậu có ở đây không?]

Đối phương vẫn luôn trả lời rất nhanh: [?]

Lâm Chiết Hạ gõ chữ: [Cậu làm bài tập một mình nhất định sẽ rất cô đơn đúng không.]

[Dịch vụ làm bài tập cùng chuyên nghiệp đây, mười phút sau bưu kiện sẽ đến nơi, nếu cần mời nhấn phím ‘1’.]

Đối phương nhấn trả lời một số: [2]

“…”

Lâm Chiết Hạ cũng không thèm quan tâm cậu trả lời gì, sau khi thu dọn đồ đạc xong, cô lập tức ôm theo bài tập chạy qua nhà Trì Diệu.

Cô không chút khách sáo nhấn chuông nhà Trì Diệu, cách tấm cửa gọi lớn: “Xin chào…Bên tôi là dịch vụ làm bài tập cùng đây, phiền cậu qua kí nhận.”

Tốc độ mở cửa của Trì Diệu có hơi chậm.

Giây phút cánh cửa được mở ra, thứ Lâm Chiết Hạ nhìn thấy không phải là gì khác mà là chiếc khuyên hình chữ thập bằng bạc trên tai Trì Diệu.

Sau khi Trì Diệu thay quần áo đồng phục ra xong, sức công kích từ ngoại hình càng mạnh hơn trước đó.

Lâm Chiết Hạ không nhịn được mà nhìn thêm vài lần, bị giọng nói của ai kia kéo về thực tại: “Quy trình trả hàng tiến hành như thế nào vậy?”

“…”

“Không thể trả hàng,” Lâm Chiết Hạ nói: “Bên chúng tôi thuộc kiểu bắt phải mua bán.”

Trì Diệu nhìn cô không nói gì, nghiêng người để cô vào nhà.

Lâm Chiết Hạ quen đường quen lối kê một chiếc ghế ngồi xuống đầu bàn học bên kia của Trì Diệu: “Câu này tôi không biết làm, cậu giảng cho tôi đi.”

Trì Diệu nhìn bộ dáng cô dùng bút chỉ vào đề bài: “Cậu coi tôi là bút chấm đọc đấy à?”

Lâm Chiết Hạ nói: “Bút chấm đọc thương hiệu Trì Diệu, không biết chỗ nào chấm vào chỗ đó.”

Cậu đưa tay ra: “Trả tiền đây.”

Lâm Chiết Hạ: “Thương lượng một chút đi, có thể dùng mà không trả tiền không?”

Trì Diệu cười lạnh một tiếng: “Nghĩ cũng hay đấy.”

Mặc dù Trì Diệu nói vậy nhưng vẫn giảng bài cho cô.

Cậu nhận lấy chiếc bút kia, viết công thức tính toán lên giấy. Công thức cậu viết đơn giản dễ hiểu, Lâm Chiết Hạ nhìn vào tờ giấy nháp, được một nửa đã hiểu rồi.

Nhưng Trì Diệu vẫn viết tiếp.

Sau khi hiểu xong, ánh mắt cô hướng qua nơi khác.

Khuyên tai cách cô rất gần.

Cô nhớ đến bài đăng với những lời bình luận bày tỏ sự tiếc nuối trên diễn đàn.

Sau đó cô mới phát hiện ra.

Mình đang được nhìn thấy.

Hình như, bây giờ chỉ có một mình cô có thể nhìn thấy chiếc khuyên này.

- -----oOo------

Chương 26

Editor: Đá bào

Beta: Gió

Dọc theo suy nghĩ này, Lâm Chiết Hạ nghĩ đến rất nhiều cái “chỉ có”.

Chỉ có cô mới có thể gửi tin nhắn cho cậu vào bất cứ lúc nào.

Chỉ có cô có chìa khóa nhà cậu.

Chỉ có…

Có vẻ như chỉ có cô mới gần cậu như vậy.

“Bảo cậu xem đề.” Trì Diệu đang cầm bút viết chợt dừng một chút, cắt đứt dòng suy nghĩ của cô, “Cậu đang nhìn đi đâu vậy.”

Lâm Chiết Hạ bị bắt tại trận, trong nháy mắt cả người có chút cứng đờ.

Cô chớp mắt lại, một lúc sau mới nói: “Tôi đang thưởng thức chiếc khuyên tai mà mình đã chọn.”

“Sau đó thuận tiện cảm thán một chút, là mắt nhìn của ai mà tinh tường như thế…À, thì ra là chính bản thân tôi đây.”

Trì Diệu ném bút xuống, ngồi trở về: “Phần sau cậu tự làm, tôi không muốn nói nữa.”

“?”

Trì Diệu: “Cũng không có nguyên nhân gì khác, cái chính là hôm nay đầu óc cậu không được bình thường cho lắm, khi nào cậu chữa khỏi thì lại đến.”

Sau ngày này, vào mỗi cuối tuần, Lâm Chiết Hạ đều có thể nhìn thấy Trì Diêu đeo khuyên tai, bất kể là lúc ở nhà, hay khi hai người ra ngoài đi siêu thị mua đồ, thậm chí đi ra ngoài vứt rác cậu cũng đều đeo.

……

Nhìn nhiều cô cũng quen rồi, ý nghĩ “có chút đáng tiếc” trước đó tan thành mây khói. Hơn nữa cô dần dần bắt đầu cảm thấy người này có chút muốn tỏ vẻ đẹp trai cho mọi người xem.

Hôm nay hai người vừa đi siêu thị trở về.

Trì Diệu đi phía trước, trong tay cậu là chiếc túi đầy kem.

Cuối cùng Lâm Chiết Hạ nhịn không được nữa, đột nhiên mở miệng nói: “Trì Diệu, tôi phát hiện ra một điều rằng, cậu thật có tâm cơ.”

Trì Diệu nhìn cô một cái.

“Nói linh tinh vớ vẩn cái gì đấy.”

“Có phải câu cố ý ra vẻ mình đẹp trai hay không?” Lâm Chiết Hạ nói, “Cho nên mỗi ngày đều lén đeo khuyên tai. ”

Trì Diệu tỏ ra vẻ mặt kiểu “Cậu dám quản tôi’: “Vậy cậu báo cảnh sát đi.”

–

Quả nhiên, cô cũng nghĩ như vậy.

Đang giữa mùa hè, con đường lát đá xanh bị nắng chiếu đến nóng bỏng.

Lâm Chiết Hạ ăn mặc rất tùy ý, cô đi đôi dép lê đã theo mình nhiều năm, mặc chiếc quần lửng dài đến đầu gối, lại tiếp tục hỏi: “Tủ lạnh nhà cậu chắc chứa được chứ.”

Cô hỏi về túi kem trong tay Trì Diệu.

Lâm Hà quản lý cô rất nghiêm khắc, từ khi còn bé bụng dạ cô đã không được tốt nên bà không cho phép cô ăn đồ quá lạnh, hè đến cũng không thể được ăn đồ lạnh mỗi ngày, Lâm Hà chỉ cho phép cô ăn một đến hai lần một tuần.

Nhưng cũng may, không chỉ mỗi ở nhà cô là có tủ lạnh có thể dùng được.

Nhà Trì Diệu cũng có tủ lạnh.

Trì Diệu: “Không có chỗ để nữa, hay là vứt đi.”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Lại một lát sau, Trì Diệu nhắc nhở cô: “Một tuần hai chiếc, bản thân cậu tự giác một chút đi.”

Lâm Chiết Hạ bất mãn: “Sao cậu lại bắt đầu giống mẹ tôi thế, tôi đã trưởng thành rồi, dạ dày rất khỏe mạnh, ăn nhiều một chút cũng sẽ không có vấn đề gì.”

Trì Diệu cười lạnh: “Ai thèm quản cậu ăn bao nhiêu, tôi lười cùng cậu ra ngoài mua thôi.”

“……”

Hai người đi được nửa đường, gặp Hà Dương đang ngồi trước cửa nhà.

Hà Dương thấy họ thì ánh mắt sáng rực lên: “Cho tôi một cây kem với, tôi sắp bị phơi nắng đến chết khô rồi, bây giờ tôi giống như một người lang

thang trên sa mạc mười năm ròng rã, vốn tưởng rằng trái tim cũng đã sớm khô cạn, mãi cho đến khi gặp được ‘dòng suối ngọt ngào’ này của hai cậu đấy.”

Lâm Chiết Hạ và Trì Diệu gần như cùng mở miệng.

Lâm Chiết Hạ: “Không biết so sánh thì đừng có nói.”

Trì Diệu: “Không biết nói thì im miệng lại.”

Hà Dương: “…”

Hai người này thỉnh thoảng ở vài phương diện, luôn luôn có sự ăn ý đến kì lạ.

Lâm Chiết Hạ chọn kem từ chiếc túi ở trong tay Trì Diệu đưa cho cậu ta, vừa chọn vừa hỏi: “Cậu ngồi ở bên ngoài làm gì vậy?”

Hà Dương: “Đừng nói nữa, bố mẹ tôi, bệnh cũ tái phát.”

Bố mẹ của Hà Dương hay cãi nhau, nhiều năm như vậy vẫn luôn ồn ào, ầm ĩ, bình thường nếu tốt thì rất tốt, nhưng một khi đã cãi nhau thì lực sát thương là không thể coi thường được.

Bố Hà có tính cách trầm mặc, không thích nói chuyện cũng không thích giải thích, mẹ Hà lại là một người nóng tính.

Nhà nào cũng sẽ có những chuyện riêng, Lâm Chiết Hạ hiểu ý, không hỏi nhiều nữa.

Hà Dương thấy cô tìm cả nửa ngày, nhịn không được mà hỏi: “Anh Hạ, cậu tìm cái gì vậy, lấy một cây kem tốn nhiều công sức như vậy sao?”

Anh Hạ còn chưa trả lời cậu ta, anh Diệu xách túi ở bên cạnh đã không lạnh không nóng nói: “Cậu ấy đang tìm cái rẻ nhất cho cậu.”

Hà Dương: “…”

Tâm tư của Lâm Chiết Hạ bị đoán trúng, nhất thời có chút xấu hổ: “…Có một số lời đừng nên nói ra.”

Hà Dương biểu tình sứt mẻ: “Tôi chỉ xứng đáng ăn cây kem rẻ nhất thôi sao???”

“Giữa trưa, hai người họ cãi nhau, tôi bị đuổi ra ngoài. Hơn nữa chúng ta quen biết đã nhiều năm như vậy, có thể nói là huynh đệ đồng cam cộng khổ…Tôi chỉ xứng ăn cây kem rẻ nhất ư?!”

Lâm Chiết Hạ tìm trong túi nửa ngày, cuối cùng cũng mò được cây kem chanh muối năm hào kiểu cũ đặt ở dưới cùng: “Này, cậu có đồ để ăn đã là tốt lắm rồi.”

Hà Dương: “…Cám ơn.”

Lâm Chiết Hạ: “Không cần khách sáo.”

Mấy người hiếm khi mới thấy lại cảnh này, giống như khi còn bé chen chúc trên bậc thềm tán gẫu một lát.

Hà Dương: “Hôm qua mẹ cậu đánh bài ở nhà tôi.”

Lâm Chiết Hạ gật gật đầu: “Thắng không ít, sau khi về nhà bà ấy rất vui vẻ.”

Hà Dương: “Hắn là không ít, bà ấy thắng hết tiền mừng tuổi năm mới của tôi rồi mang đi rồi.”

Lâm Chiết Hạ: “Cậu kêu ca với tôi một chút là được rồi, đừng trông cậy vào việc tôi có thể trả lại cho cậu, tôi không có tiền.”

Hà Dương: “…”

Hà Dương tiện đà lại chuyển hướng sang Trì Diệu, theo bản năng cũng nói: “Mẹ cậu…”

Cậu ta muốn nói với Trì Diệu câu ‘Mẹ cậu gần đây có khoẻ không’.

Nhưng mà lời nói đến bên miệng cậu ta chợt phản ứng lại, tình huống trước mắt không đúng cho lắm, nhưng Lâm Chiết Hạ đã đi trước một bước, dùng khuỷu tay khẽ huých cậu ta một cái.

Hà Dương lập tức nuốt lời định nói trong miệng xuống.

Ngược lại, bản thân Trì Diệu lại không để ý cho lắm, nói: “Bà ấy đang bận rộn với công việc kinh doanh, gần đây nhà máy phải nhập một nhóm linh kiện mới.”

Hà Dương cắn miếng kem cuối cùng xuống, cảm thán: “Nữ cường!”

Mấy người trò chuyện một lúc.

Trong tay Trì Diệu còn xách theo đồ uống lạnh, Lâm Chiết Hạ sợ đồ bị phơi nắng, bảo cậu xách túi về trước.

Sau khi Trì Diệu đi cô cũng ngồi không yên, đang định nói với Hà Dương, “Vậy tôi cũng về đây, cậu tiếp tục phơi nắng ở đây đi”, còn chưa nói ra miệng, Hà Dương đã đứng dậy đi vứt rác, có lẽ do cậu ta ngồi trên bậc thang quá lâu, lúc đứng lên chân bị tê dại hết, không ngừng lảo đảo.

Hà Dương nói lớn một tiếng: “Mẹ kiếp.”

Cậu ta lắc lư trái phải nhưng không ngã, cuối cùng cả người nghiêng về phía Lâm Chiết Hạ, chống lên vai cô, lúc này mới miễn cưỡng đứng thẳng được.

“Người anh em, thông cảm giúp, chân của tôi bị mẹ tôi dùng chổi lông gà quất vài cái, lý do là vì mẹ tôi nói cảm thấy tôi giống bố tôi, bà ấy nhìn thấy tôi là tức giận.” Khi thu tay lại Hà Dương giải thích.

“Vậy cậu đúng là có chút thảm, ” Lâm Chiết Hạ nói, “Sớm biết thì vừa rồi tôi đã bố thí cho cậu thêm một cây kem nữa.”

Hà Dương: “Mỗi một đồng.”

Lâm Chiết Hạ: “Một đồng năm hào, không thể nhiều hơn được nữa.”

Lâm Chiết Hạ lén ra ngoài mua đồ lạnh, lúc về đến nhà, Ngụy Bình đang mở bưu kiện chuyển phát nhanh.

Cô muốn qua giúp đỡ, nhưng Ngụy Bình vỗ vỗ vai cô và nói: “Không cần đâu, cứ để đó chú làm, con mau đi làm bài tập về nhà đi.”

Lâm Chiết Hạ về phòng, mở bài tập ra chuẩn bị làm, lúc này mới bỗng nhiên bắt được một chi tiết mà lúc trước không có để ý.

…Vai.

Khi cô ngồi trên bậc thềm, Hà Dương cũng đặt tay lên vai cô.

Hơn nữa bây giờ nghĩ lại, cô bất giác phát hiện ra, đó kỳ thật là một loại tư thế cực kỳ thân mật, Hà Dương lúc đó không đứng vững, hai người ở rất gần nhau.

Nhưng vì sao bây giờ cô mới phát hiện ra? Tại sao lúc đó cô không cảm thấy có gì đó không đúng?

Có lẽ cũng hơi lúng túng và mất tự nhiên, nhưng cảm giác lúng túng và mất tự nhiên đó là cực nhỏ và nhanh chóng bị lơ đi.

Trong đầu cô lại hiện lên những gì Trần Lâm đã nói với cô.

—Cậu không có trở nên kì lạ.

—Mà là cậu đã trưởng thành, cuối cùng đã ý thức được Trì Diệu, là, con,

trai, là một cậu thiếu niên mà cậu không thể cướp quần cậu ấy để mặc được nữa, hiểu không?

……

Nhưng Trì Diệu và Hà Dương hình như lại không giống nhau.

Lâm Chiết Hạ cảm giác vấn đề này xuất hiện trong cuộc sống năm mười bảy tuổi của cô, so với đề toán phụ đạo trong tay cô thì còn khó giải hơn.

Điều duy nhất cô có thể hiểu được chính là điểm "kỳ lạ" giữa cô và Trì Diệu dường như không như Trần Lâm nói.

Nhưng rốt cuộc nó là cái gì, cô vẫn chưa thể hiểu được.

Chỉ vài tuần sau khi khai giảng năm học lớp 11, nhà trường bắt đầu tổ chức các hoạt động ngoại khoá.

Lâm Chiết Hạ và Trần Lâm đang ghé tai lại với nhau thì lớp trưởng đứng ở cửa gọi: "Lâm Chiết Hạ, đến văn phòng lão Từ một chuyến."

Ngày thường biểu hiện của cô rất tốt, rất hiếm khi bị gọi đến văn phòng giáo viên.

Trên đường đi, cô không ngừng suy nghĩ xem lão Từ vì sao lại gọi cô đến, có phải hôm qua bài tập về nhà của cô đã để trống quá nhiều hay không?

Có hai câu thôi mà, cũng không tính là nhiều.

Hay là do cô và Trần Lâm lén nhắn tin cho nhau, nói chuyện cuối tuần muốn đến tiệm bánh ngọt đã bị lão Từ phát hiện rồi?

Lâm Chiết Hạ thật sự nghĩ không ra được nguyên nhân.

Cuối cùng cô thở dài, thành thật đứng ở cửa văn phòng giáo viên gõ cửa.

Bên trong cửa có giáo viên lên tiếng: “Vào đi.”

Cô đẩy cửa đi vào.

Có rất nhiều người đang ở trong văn phòng, trong số ấy là một bóng dáng quen thuộc. Cho dù người kia lúc này đang đưa lưng về phía cô, nhưng chỉ liếc mắt một cái là cô đã nhận ra.

Khi cô đi qua, cô nghe thấy giáo viên chủ nhiệm lớp họ nói với Trì Diệu: “Chút nữa phát những bài tập này em không cần phải làm, tôi đã chuẩn bị thêm cho em những đề khác, em làm mấy đề đó là được…”

“Thầy Từ,” Lâm Chiết Hạ đi đến chỗ lão Từ, nói, “Thầy tìm em ạ?”

Lão Từ thấy cô đến, đặt đồ vật trong tay xuống: “À, đúng, tôi tìm em có chút việc.”

Lão Từ thuận miệng hỏi: “Cuối tuần này em có kế hoạch gì không?”

Lâm Chiết Hạ hiểu sai ý lão Từ, không đánh đã khai: “Em không nên quá háo hức mà trộm truyền giấy với Trần Lâm bàn bạc về chuyện cuối tuần.”

Lão Từ: “…”

Lão Từ dở khóc dở cười: “Hai đứa còn truyền tờ nói chuyện riêng nữa à? Khi nào vậy?”

Lâm Chiết Hạ: “Trong giờ nghỉ trưa ạ.”

Lão Từ: “Được rồi, không liên quan đến việc ấy, chuyện là như vậy, tuần sau trường chúng ta sẽ có một cuộc thi hùng biện.”

Lâm Chiết Hạ: “Dạ?”

Lão Từ: “Thời gian khá thoải mái, em có thể dùng thời gian một tuần đi chuẩn bị cho thật tốt, lớp chúng ta có hai xuất, thầy định để em và Đường

Thư Huyên tham gia.”

“Chuyện này không ổn cho lắm ạ.” Sự việc phát triển hoàn toàn vượt ngoài tưởng tượng, Lâm Chiết Hạ nghĩ đến việc đứng trước hội trường có sức chứa hơn một ngàn người, phản ứng đầu tiên chính là từ chối, “Em…Em không hề có kinh nghiệm gì trước đây, khả năng không được đâu ạ.”

Lão Từ: “Tôi cảm thấy em rất có năng lực, hơn nữa cơ hội này rất khó có được, thông qua cơ hội này em còn có thể rèn luyện một chút, cũng không phải không tốt.”

Lâm Chiết Hạ thật sự không thể lý giải nổi, chỗ nào trên người cô làm cho lão Từ nhìn ra được tiềm năng vậy.

Đầu óc cô bây giờ thực sự xoay chuyển rất nhanh.

Có thể là do ngày thường hay chí choé với Trì Diệu quen rồi, cô vì muốn để cho lão Từ bỏ đi ý niệm này trong đầu, không cần suy nghĩ mà bắt đầu nói: “Thầy ơi, không phải là em không muốn mà là con người em trời sinh đã tương đối nhút nhát, phải đối mặt hơn ba người thôi thì em sẽ bị lắp bắp, mà không chỉ lắp bắp, có đôi khi em còn căng thẳng không thể thở nổi nữa.”

“Đây là tật xấu của em, từ nhỏ thì đã như vậy rồi.”

“Em cũng rất muốn thử, nhưng cuộc thi này không chỉ liên quan đến cá nhân, nó còn liên quan đến danh dự của tập thể lớp chúng ta, cho nên thầy có thể suy nghĩ lại một chút được không ạ?”

Lâm Chiết Hạ không dám thở nói liền một tràng, nói xong lời này cô phát hiện, không chỉ có lão Từ lộ ra vẻ mặt mỉm cười, tủm tỉm nhìn cô, mà phía sau còn truyền đến một tiếng cười nhạo cực nhẹ lại vô cùng quen thuộc.

“……”

Lão Từ thậm chí còn vỗ tay cho cô: “Em xem, đây không phải là em đang nói rất lưu loát hay sao, tôi nói một câu là em có thể nói được mười câu

rồi.”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Cô đã thất bại.

Đáng lẽ cô nên giả vờ lắp bắp ngay từ đầu mới đúng.

Cả người Lâm Chiết Hạ như bị một loại chuyện cực kỳ bất hạnh đập trúng, lại bực mình vì không phát huy tốt khả năng diễn xuất, vì thế tập trung lại cảm xúc, tìm đúng một chỗ để ph4t tiết, mà nơi ph4t tiết này chính là… người vừa rồi phát ra thanh âm cười nhạo cô.

Lão Từ còn đang nói về yêu cầu của cuộc thi hùng biện: “Đây là cuộc thi hùng biện lần thứ 10 của Thành An chúng ta, chủ đề của bài diễn thuyết lần này là “Thanh xuân “, yêu cầu như sau, thời gian diễn thuyết ít nhất là năm phút, nội dung mang hướng tích cực hướng…”

Lời lão Từ nói, tai trái truyền qua tai phải.

Cô chỉ biết hiện tại cô và Trì Diệu đang đứng rất gần nhau, hai người giống như đang tựa lưng vào đối phương.

Cô giật giật ngón tay, không cảm xúc mà đưa tay về phía sau, muốn véo Trì Diệu qua lớp quần áo một cái để trút giận.

Nhưng mà cô đã tính toán sai vị trí, thứ cô đụng phải không phải vải đồng phục của học sinh, mà là một cảm giác ấm áp của da thịt.

Cô hơi dừng lại, mới phản ứng được, hoá ra mình đang véo tay Trì Diệu.

“Cậu được chọn tham gia cuộc thi,” Một lát sau, giọng nói sau lưng dừng lại một chút rồi nói, “…Thì động tay động chân với tôi để làm gì?”

- -----oOo------

Chương 27

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Lão Từ lấy bài diễn văn mẫu của năm ngoái ra cho cô tham khảo.

Nhân lúc lão Từ không chú ý, Lâm Chiết Hạ thấp giọng trả lời cậu: “Vừa rồi cậu lén châm chọc tôi.”

“Tôi khá quang minh chính đại mà.”

“…”

Lâm Chiết Hạ bỏ chữ ‘lén’ đi, nói lại một lần nữa: “Cậu châm chọc tôi.”

Người sau lưng nói: “Ừm, tôi châm chọc cậu.”

“…”

“Cậu châm chọc tôi, tôi véo cậu một cái cũng không có gì là quá đáng đúng không.”

Sau khi Lâm Chiết Hạ nói với cậu hai câu lại càng tức: “Vừa rồi tôi còn chưa véo được, lát nữa ra ngoài cậu đừng có mà đi trước, để tôi véo lại một cái.”

Trì Diệu khẽ dừng lại.

“Cậu trông tôi….”

“?”

Cậu tiếp lời: “Giống kẻ não bị úng nước hay sao?”

Đương nhiên là không.

Vì vậy đến khi Lâm Chiết Hạ ôm một tập bản thảo diễn thuyết đạt giải ra khỏi văn phòng giáo viên thì Trì Diệu đã rời đi rồi.

–

Sau khi về lớp, cô đưa phần bản thảo của Đường Thư Huyên cho cô ấy, đồng thời nói lại yêu cầu lão Từ vừa nói với mình.

Không ngờ Đường Thư Huyên lại rất bình tĩnh: “Ừm, tớ biết rồi.”

Lâm Chiết Hạ: “Cậu không căng thẳng sao?”

“Căng thẳng cái gì?” Đường Thư Huyên hỏi.

“Diễn thuyết ấy, hơn nữa lão Từ còn nói sẽ chọn hơn một nghìn học sinh và giáo viên trong trường đến tham dự, hơn một nghìn người đấy.”

Vượt ngoài dự đoán của cô, Đường Thư Huyên ngượng ngùng sửa sang đầu tóc: “Nếu như lần này ở trên sân khấu có thể khiến đàn anh lớp 12 chú ý đến tớ thì đừng nói là một nghìn người, cho dù là hội trường mười nghìn người tớ cũng không sợ.”

“…”

Suýt chút nữa thì cô quên mất, sau khi thất bại trong việc xin phương thức liên lạc của Trì Diệu, mục tiêu của Đường Thư Huyên đã chuyển sang một

đàn anh nào đó.

Mặc dù đã trải qua một năm nhưng không có chút tiến triển nào.

Là cô đã coi thường thế giới của thiếu nữ mơ mộng tình yêu rồi.

–

Sau đó cả nửa ngày Lâm Chiết Hạ đều không thể tập trung nghe giảng nổi, cuộc thi diễn thuyết giống như một hòn đá lớn đè nặng lòng cô.

Chiều tối Lâm Chiết Hạ ngồi trước bàn học, nhìn trang giấy với tiêu đề [Cuộc thi diễn thuyết lần thứ mười của Thành An] mà muộn phiền.

Trang giấy ấy bị cô lật tới lật lui cũng đã nhàu nát rồi.

Lúc này Lâm Hà gõ cửa, nhẹ giọng nói: “Mẹ vào nhé.”

Tờ giấy trên bàn chưa được cất đi, sau khi Lâm Hà bước vào đã nhìn thấy trang giấy viết về cuộc thi ấy.

“Cuộc thi diễn thuyết à,” Lâm Hà nói: “Con muốn tham gia hay sao?”

Lâm Chiết Hạ có chút buồn rầu nói: “Vâng ạ, thầy bảo con tham gia.”

Con của mình bà rõ nhất, Lâm Hà cũng có chút lo lắng: “Tham gia cuộc thi là chuyện tốt, nhưng tính cách kia của con, ở nhà có thể nhanh mồm nhanh miệng với người quen được, nhưng khi ra ngoài có lúc còn không rặn ra được một câu, lên bục diễn thuyết liệu có ổn không?”

“…”

Lâm Hà rất hiểu cô, có lẽ cô không có khả năng.

Cuối cùng chỉ có thể nói: “Con…sẽ cố, cố gắng xem.”

Sau khi Lâm Hà ra ngoài thì Đường Thư Huyên gửi tin nhắn đến an ủi cô: [Không sao đâu, trước đây tớ cũng tham gia vài cuộc thi như vậy, cứ bình tĩnh là được, thực ra không khác việc ở trong lớp trả bài cũ là bao.]

Đường Thư Huyên: [Hoặc là, cậu có muốn thu hút sự chú ý của người con trai nào không? Có thể giống như tớ này, lấy người ấy làm mục tiêu.]

Lâm Chiết Hạ trả lời: [Vậy tớ muốn biến mất trong mắt con trai cả trường.]

Trần Lâm cũng gửi một tin nhắn tới: [Bạn cùng bàn, cậu hãy coi một nghìn người dưới bục sân khấu là cải thảo đi.]

Lâm Chiết Hạ trả lời Trần Lâm: [Hơn một nghìn cái cải thảo cũng khá là đáng sợ.]

Sau khi trả lời xong, Lâm Chiết Hạ đặt điện thoại qua một bên, thở dài.

Cô sợ mình sẽ làm hỏng chuyện…

Việc này không có liên quan đến lớn mật hay nhát gan, bởi trong cuộc sống có những thứ không thể không làm, nhưng vẫn phải rất dũng cảm mới có thể làm được.

Chỉ là có những lúc muốn dũng cảm lên thực sự rất khó.

Hai ngày cuối tuần, cô dành một ngày để viết bản thảo, viết khá chuẩn mực, đa phần đều là những câu khuôn mẫu.

Cuối cùng miễn cưỡng thăng hoa viết ra những dòng có liên quan đến chủ đề, cũng khá ổn.

Thứ duy nhất còn lại cần phải chuẩn bị, đó là ‘diễn thuyết’.

Cô ở trong phòng mình thử học thuộc bản nháp trước.

Nguỵ Bình là chuyên gia tâng bốc cổ vũ, với bài diễn thuyết của Lâm Chiết

Hạ, ông bày tỏ sự ủng hộ 100%: “Chú cảm thấy vô cùng tốt!”

“Lần đầu tiên được nghe bài diễn thuyết đặc sắc như vậy, trước hết nội dung rất chuyên nghiệp, ngoài ra con học thuộc vô cùng trôi chảy, trầm bổng du dương, ví dụ như có vài chỗ hơi dừng lại càng nhấn mạnh được trọng điểm của bài phát biểu, càng tăng thêm ý nghĩa của ngôn từ…”

“Không phải mà, chú Nguỵ,” Lâm Chiết Hạ không nhịn được mà cắt ngang ông, “Đó là do con ngấp ngứng.”

Nguỵ Bình: “…Hả, à.”

Nguỵ Bình: “Nhưng con ngấp ngứng cũng rất đúng chỗ, không hề đường đột chút nào, chú cũng không hề phát hiện ra.”

Lâm Chiết Hạ: “Cảm ơn chú, chú cũng đã rất cố gắng để đưa ra bình luận.”

Sau cùng cô đứng trong phòng khách, tay cầm bản thảo nghĩ ngợi: “Hai người không được, con vẫn nên nhờ người khác nghe con diễn thuyết vậy.”

Mười phút sau.

Cô cầm bản thảo qua mở cửa nhà Trì Diệu: “Chúc mừng cậu.”

Trì Diệu: “?”

“Cậu trúng thưởng rồi.”

Tối qua Trì Diệu bị Hà Dương kéo đi chơi game cùng đến tận nửa đêm, cả người nhìn có vẻ chưa tỉnh ngủ. Hôm nay cậu mặc một chiếc T-shirt màu trắng, thoải mái sạch sẽ, hiếm khi toát ra vẻ của người lịch sự.

Sau đó Lâm Chiết Hạ nghe thấy người này mở miệng nói ra câu không được lịch sự cho lắm: “Có gì thì phát điên một thể luôn đi.”

Lâm Chiết Hạ lấy bản thảo ra: “Chúc mừng cậu đã trúng thưởng làm khán

giả may mắn, nhận được cơ hội thưởng thức bạn học Lâm Chiết Hạ diễn thuyết.”

“Người lịch sự’ nhìn qua bản thảo của cô: “Có thể từ chối không?”

Lâm Chiết Hạ: “Không được.”

“Vậy chuyển nhượng cơ hội thì sao?”

“Cũng, không, được.”

“Lại ép mua ép bán?”

“Đúng thế,” Lâm Chiết Hạ gật đầu, “Muốn từ chối, trừ khi cậu qua đời rồi.”

Phản ứng của Trì Diệu rất nhạt, làm động tác muốn đóng cửa: “Ồ, vậy cậu cứ coi như tôi chết rồi đi.”

“…”

Lâm Chiết Hạ luồn một tay qua khe cửa, cố gắng chen vào nhà, vì muốn cậu nghe mình luyện tập diễn thuyết mà dặn lòng: “Không được, sao tôi nỡ coi như cậu đã chết rồi được chứ.”

Nói rồi bản thân cô cũng ngây ra.

Trì Diệu vốn muốn đóng cửa cũng khựng lại.

Sao nỡ.

Nỡ.

Chữ ‘nỡ’ này, nghe có vẻ rất kỳ quái.

Đầu óc cô trống rỗng hai giây, sau khi phản ứng lại lập tức bổ sung theo thói quen: “Ý của tôi là, cậu chết rồi thì tôi sẽ phải hãm hại người khác, như

vậy không tốt với họ lắm.”

Trì Diệu cười lạnh một tiếng: “Vậy nên qua hãm hại tôi?”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Trì Diệu châm chọc: “Có phải tôi còn phải khen cậu một câu, cậu làm người khá có lương tâm hay không?”

Lâm Chiết Hạ: “Cũng thường thôi, không cần khen đâu.”

Sau khi cô vào nhà thì tự đi rót cho mình một ly nước trước.

Tiếp theo đó nhấn Trì Diệu ngồi xuống sô pha, cưỡng chế không cho phép cậu tự ý rời khỏi vị trí, khẽ thanh họng rồi mở bản thảo ra: “Xin chào tất cả mọi người, tôi là Lâm Chiết Hạ học sinh lớp 11-7, chủ đề phát biểu của tôi hôm nay là [Thanh xuân].”

Cô hơi dừng lại, làm động tác tay phụ hoạ, khẽ ngâm nga: “À…Thanh xuân, một từ nhìn có vẻ đơn giản nhưng lại không hề giản đơn.”

Trì Diệu ngồi trên sô pha, thờ ơ vỗ tay: “Nghe không có chút ý nghĩa gì ở bên trong cả.”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Trì Diệu khẽ hất cằm, “Cậu tiếp tục đi.”

Lâm Chiết Hạ không muốn tiếp tục lắm, cô dừng lại: “Tôi uống nước đã.”

Sau khi cô uống một ngụm nước để làm trôi đi sự gượng gạo, bèn tiếp tục đọc tiếp: “…Mỗi người chúng ta đều có, hoặc từng có thanh xuân.”

Trì Diệu đã bắt đầu ngáp ngủ, cậu dùng một tay chống trán, cắt ngang cô: “Trừ mấy lời thừa thãi đó ra, cậu có viết gì khác hay không?”

“…”

“Đây sao có thể là lời thừa thãi được chứ,” Lâm Chiết Hạ nói, “Câu này tôi nói có vấn đề gì sao, cậu thấy nó có vấn đề gì à?”

Trì Diệu: “Có, nó là một câu thừa thãi không có vấn đề gì cả.”

“…”

Nghe đến đây cậu miễng cưỡng lấy lại được chút tinh thần: “Cậu tiếp tục đi, đột nhiên tôi thấy cậu diễn thuyết cũng không tệ, ít nhất cũng khiến cho một ngày nhàm chán của tôi thêm chút tiếng cười.”

Lâm Chiết Hạ hít sâu, cố gắng bình tĩnh.

Cô đến tìm Trì Diệu là một quyết định sai lầm. Nhưng từ những khía cạnh khác mà nghĩ, Trì Diệu là cửa ải khó khăn đầu tiên trong cuộc thi lần này mà cô cần vượt qua.

Nếu như cô có thể thuận lợi trình bày bài diễn thuyết trước mặt Trì Diệu thì còn sợ gì các yêu ma quỷ quái khác?

Sẽ có khán giả nào càng đáng ghét, càng thích châm chọc, làm khó hơn Trì Diệu hay sao?

Không.

Cô sẽ không sợ bất kì ai nữa.

Lâm Chiết Hạ cố gắng nghĩ trong đầu xem nội dung của đoạn thứ hai là gì, nhưng sau đó vẫn bị ấp úng.

Lần này Trì Diệu không châm chọc cô nữa, cậu yên lặng lại, tay chống cằm, nhìn rất không có tinh thần nhưng vẫn nghe cô tập dượt từ đầu đến cuối.

Thỉnh thoảng cũng sẽ bình luận một câu: “Lần này tốt hơn lần trước.”

Lâm Chiết Hạ có chút đắc ý: “Tôi cũng có năng khiếu diễn thuyết mà đúng không.”

Trì Diệu ngẩng đầu: “Tôi còn tưởng cái này gọi là cần cù bù thông minh.”

“…”

Bản thảo này rất dài, nếu muốn học thuộc hết rồi phát biểu lưu loát thực sự rất khó.

Cả buổi chiều Lâm Chiết Hạ đều ở nhà cậu học, trong lúc đó đã uống hết hai bình nước của Trì Diệu.

Lần cuối cùng tập dượt học thuộc thì vẫn bị quên mất chữ: “Vì vậy chúng ta hãy trân trọng thanh xuân này, à, hãy, hãy phía sau là gì vậy.”

Người ngồi trên sô pha đã sắp ngủ thiếp đi vẫn phải chống đầu dậy, tiện miệng tiếp một câu: “Không hối tiếc mà tiến về ngày mai.”

Lâm Chiết Hạ: “À, đúng rồi, hãy không hối tiếc mà…”

Cô nói được một nửa thì dừng lại, “Không đúng, sao cậu lại thuộc luôn rồi vậy.”

Trì Diệu: “Bởi vì IQ của tôi bình thường.”

Lâm Chiết Hạ: “Cậu muốn nói tôi ngu ngốc thì cứ trực tiếp một chút.”

Trì Diệu bỏ tay xuống rồi đứng dậy, muốn qua phòng bếp rót nước, lúc đi ngang qua cô, cậu đột nhiên đặt tay lên bả vai cô, có chút buồn ngủ nói: “Ừm, cậu ngốc.”

“…”

Ít nhiều Lâm Chiết Hạ cũng có chút thất vọng, dù sao bản thân mình đã học

thuộc như vậy, kết quả lại không lưu loát được bằng một vị ‘khán giả’.

Sau khi Trì Diệu cầm ly nước từ phòng bếp ra, Lâm Chiết Hạ nhìn cậu nói: “Nếu cậu đã học thuộc rồi, hay là tôi cho cậu cơ hội quý giá này, để cậu tham gia cuộc thi nhé.”

–

Lâm Chiết Hạ ở lại nhà Trì Diệu đến chiều.

Chiều tối đến giờ ăn cơm, cô bị Lâm Hà giục về nhà.

Trong lúc ăn cơm cô có chút buồn bã trong lòng, nhưng sự buồn rầu này đến từ: Một việc vốn đã không có chút tự tin, sau khi cố gắng cả một ngày xong dường như vẫn không tốt lên được chút nào.

Cô bắt đầu hoài nghi rốt cuộc mình có thể làm được hay không.

Khi một người bắt đầu nảy sinh nghi ngờ đối với bản thân mình, việc đầu tiên nghĩ đến đó là bỏ cuộc.

“Mẹ, chú Nguỵ,” Cô cúi đầu, chọc đũa vào bát cơm, “Con có hơi muốn nói với thầy Từ, bảo thấy tìm bạn khác tham gia cuộc thi thay con.”

Lâm Hà cũng không muốn con gái bị làm khó, hơn nữa cuộc thi diễn thuyết cũng không phải không tham gia không được, vì vậy bà cũng đồng ý: “Nếu như không được thì con nói với thầy.”

Nguỵ Bình cũng nói: “Đúng thế, hơn nữa con cũng đã thử rồi, nhưng nếu cảm thấy quá khó khăn thì cứ nói cho thầy giáo nghe.”

Lâm Chiết Hạ đáp một tiếng.

Ăn cơm xong cô nghiêm túc suy nghĩ về chuyện đổi người.

Cô ngồi trong phòng khách, nhấn vào ảnh đại diện của lão Từ trong nhóm

chat của lớp.

Ảnh đại diện của lão Từ là một bông hoa sen nở rộ, cô nhìn đoá hoa ấy do dự thật lâu, trong khung chat gõ chữ rồi lại xoá đi.

Cuối cùng cô viết ra được một đoạn, chỉ là trước khi nhấn gửi cô lại dừng lại một giây.

Mà cũng trong một giây này, điện thoại khẽ rung lên.

Trì Diệu: [Cậu có tập nữa không vậy?]

Rất đột ngột, những chữ ấy khiến cho cảm xúc dồn nén trong cả một ngày hôm nay của cô tuôn trào ra.

Cô khẽ khịt mũi.

Cô nhấn vào khung trò chuyện, sau đó mười ngón tay gõ chữ rất nhanh.

[Có phải cậu cũng cảm thấy tôi không có khả năng hay không?]

[Tôi biết, tôi đọc không được lưu loát lắm, cứ ngấp ngứ mãi.]

[Nội dung đơn giản như vậy tôi cũng không thuộc được.]

[Hơn nữa cứ nghĩ đến việc đứng trên sân khấu, phía dưới có nhiều người như vậy là tôi lại căng thẳng.]

Cô gửi vài dòng liên tiếp, cuối cùng chậm lại, hỏi cậu câu đầu tiên.

[Vì vậy,]

[Có phải cậu]

[Cũng cảm thấy tôi không có khả năng hay không?]

Nếu như lúc này Trì Diệu ở trước mặt cô, cô sẽ không nói nhiều như vậy. Nhưng do ở trên mạng, cũng có thể là do vừa rồi chỉ cách một giây nữa thôi là cô đã gửi tin nhắn muốn bỏ cuộc qua cho lão Từ rồi.

Sau khi cô nói xong, đối phương không trả lời cô ngay.

Cách khoảng hơn mười giây sau, cô mới nhìn thấy hàng chữ quen thuộc ‘Đối phương đang nhập văn bản’.

Trì Cẩu: [Mặc dù bài diễn thuyết này của cậu khá nhiều lời thừa thãi, lúc trình bày cũng không ra sao cả.]

Trì Cẩu: [Nhưng không ai cho rằng cậu không có cả năng cả.]

Trì Cẩu: [Là cậu tự cho rằng bản thân mình không thể.]

Cô lại như nghe thấy giọng nói trào phúng theo thói quen quen thuộc của Trì Diệu, nhưng có lúc những dòng chữ mang theo giọng nói dịu dàng lại như xuất hiện bên tai cô.

Cuối cùng cậu gửi một câu.

Trì Cẩu: [Tôi không cho là như vậy.]

- -----oOo------

Chương 28

Editor: Đá bào

Beta: Gió

Buổi tối trước khi đi ngủ, Lâm Hà đưa sữa bò cho Lâm Chiết Hạ, bà gõ cửa, nhẹ giọng nói: “Hạ Hạ, đang làm bài tập về nhà sao? Mẹ vào nhé.”

Lâm Chiết Hạ trả lời: “Mẹ vào đi, con đang đọc sách…”

Lâm Hà mở cửa đi vào, gần đây bà luôn ngủ rất sớm, lúc này quả thật đã có chút mệt mỏi, nhưng bà vẫn gắng lấy lại tinh thần, ân cần hỏi con gái: “Chuyện rút lui, con đã nói với thầy cô chưa?”

Lâm Chiết Hạ nhận lấy cốc sữa: “Chưa ạ.”

Lâm Hà: “Sao chưa nói vậy? Con đang xấu hổ, hay là sợ giáo viên không đồng ý?”

“Đều không phải ạ.” Cô lắc đầu và nói, “Con muốn thử lại xem.”

Bởi vì ngay tại thời khắc cô muốn bỏ cuộc, ai đó lại nói với cô rằng cô có thể.

Vì vậy, cô muốn thử thêm một lần nữa.

Lâm Chiết Hạ uống vài ngụm sữa, nghĩ đến lịch sử cuộc trò chuyện vừa rồi với Trì Diệu.

—Không ai cho rằng cậu không có cả năng cả.

—Là cậu tự cho rằng bản thân mình không thể.

……

Chỉ là một cuộc thi diễn thuyết mà thôi, có nhiều người tham gia như vậy, chuyện người khác có thể làm được thì cô cũng có thể.

Lâm Chiết Hạ ngày thường cũng luôn như vậy, Lâm Hà cũng không hỏi nhiều là vì sao cô bỗng nhiên thay đổi suy nghĩ, nhưng nếu con gái đã quyết định làm điều gì đó, đương nhiên bà phải khuyến khích: “Bất kể kết quả như thế nào, con cũng đừng nặng thành tích, không cần phải quá áp lực.”

Lâm Chiết Hạ “Dạ” một tiếng: “Mẹ mau đi ngủ đi, con đọc sách một lát rồi cũng sẽ đi ngủ.”

Tối hôm đó, cô ngủ không được ngon, dù sao nghĩ đến chuyện thi đấu, vẫn sẽ có áp lực tâm lý.

Cô có một giấc mơ, trong đó cô bị bắt bởi một nhóm quái vật, sau đó nữa, những con quái vật ép buộc cô phải lên sân khấu để diễn thuyết…

Trong giấc mơ của mình, cô đã diễn thuyết rất lưu loát.

Kết quả tên quái vật nói: Ngươi thể hiện không tồi, trình bày thêm một lần nữa cho ta nghe thử.

–

Sau khi thức dậy, cô xoa xoa đầu, cảm thấy hơi đau nhức.

9:00 sáng.

Cô rửa mặt vệ sinh cá nhân đơn giản xong thì sửa soạn một chút bản thảo.

Đang lúc cô đang do dự chuyện ở nhà luyện tập hay đến nhà Trì Diệu, thì có người ở dưới lầu đã gọi tên cô: “Anh Hạ…”

Đó là giọng nói của Hà Dương.

Cô đi tới cửa sổ, bám lấy khung cửa mà thò đầu ra nhìn xuống, nhìn thấy Hà Dương và Trì Diệu đang sóng vai đứng dưới lầu.

Trì Diệu bị ánh mặt trời chiếu vào nên nheo mắt lại, có lẽ cậu đang chê Hà Dương đang dựa vào cậu quá gần, vì thế lui sang bên cạnh.

Hà Dương ngẩng đầu, hai tay làm thành hình cái loa, thanh âm từ dưới lầu truyền tới: “Anh Hạ, có việc tìm cậu, xuống đây đi.”

Tiếng la hét này khiến cô cảm thấy như trở lại thuở nhỏ.

Khi còn bé, các thiết bị điện tử chưa có thịnh hành như bây giờ, cô cũng không có điện thoại di động, bình thường chuyện làm nhiều nhất chính là đi khắp nơi gọi mọi người xuống lầu chơi.

“Chuyện gì vậy?” Lâm Chiết Hạ buộc tóc xuống lầu.

“Đi,” Hà Dương nói với cô, “Đến nhà anh Diệu, chuẩn bị một bất ngờ cho cậu.”

Lâm Chiết Hạ: “?”

Hà Dương: “Đi thôi.”

Lâm Chiết Hạ vô cùng nghi ngờ: “Cậu chắc chắn là một bất ngờ chứ? Tại sao phải chuẩn bị cho tôi, khi không mà tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là chuyện trộm cắp.”

Hà Dương: “Đi rồi cậu sẽ biết.”

Lâm Chiết Hạ đi theo sau hai người bọn họ đến nhà Trì Diệu.

Sau khi cô bước vào nhà chưa được bao lâu, bỗng nhiên có người tới gõ cửa, người vừa tới vóc người rất cao, đeo kính gọng đen: “Anh Diệu, tôi tới rồi đây.”

Không quá 30 giây.

Lại có một người nữa tiến vào.

“Tôi cũng tới rồi đây.”

“Còn có tôi nữa, trên đường đi có chút việc, đã hẹn lúc chín giờ hai mươi, tôi không đến trễ chứ.”

“Tôi tôi tôi tôi, tôi cũng tới rồi.”

“……”

Ngày càng có nhiều người hơn, rất nhanh sau đó, phòng khách nhà Trì Diệu đã chật ních.

Ghế sofa đã kín người, không còn chỗ ngồi nên đành phải đứng.

Có khoảng hai đến ba người đang đứng.

Hầu hết mọi người đều là bạn bè cùng trang lứa trong tiểu khu, hôm nay là cuối tuần, tất cả đều có thời gian rảnh rỗi.

Trong số những người ở trong phòng, thậm chí còn có một đứa trẻ.

Đứa trẻ cầm kẹo mut, đôi mắt to tròn đối diện với đôi mắt của cô, vẻ mặt ngây thơ cất tiếng: “Em chào chị.”

Lâm Chiết Hạ biểu tình có chút méo mó: “Nhóc này ai vậy.”

“Em họ tôi đó, ” Hà Dương nói, “Nhóc con, lại đây, qua ngồi ở đây với anh

này.”

Hà Dương giải thích: “Anh Diệu nói gọi được càng nhiều người càng tốt, vừa hay em họ tôi cũng đang ở nhà tôi, thuận tiện tôi cho nó qua đây, cậu đừng thấy nó mới năm tuổi mà coi thường, trông vậy nhưng nó đã nghe hiểu người khác nói gì rồi đó. Nghe bài diễn thuyết của cậu lại càng không phải vấn đề gì quá lớn.”

Lâm Chiết Hạ hoài nghi, không biết bản thân mình có nghe lầm hay không: “Nghe tôi…diễn thuyết?”

Hà Dương: “Đúng vậy, không phải cậu phải tham gia cuộc thi sao? Với lại dưới khán đài sẽ có rất nhiều người. Thế nào, thấy được không, chúng tôi đến để diễn tập cho cậu, với khí thế này của chúng ta, người nhiều thế mạnh, chỉ cần cậu diễn tập với chúng tôi xong, đến lúc đó nhất định có thể tự tin đứng trước nhiều người dưới khán đài rồi.”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Rất sáng tạo.

Ai đã đưa ra một ý tưởng sáng tạo như vậy? Thiếu chút nữa cô đã vỗ tay tán dương luôn rồi.

Hà Dương lại tràn đầy chờ mong nói: “Khi nào bài diễn thuyết của cậu bắt đầu?”

Lâm Chiết Hạ nhìn lướt qua mọi người trong phòng, tầm mắt cuối cùng dừng lại trên người nổi bật nhất – Trì Diệu. Cậu đang ngồi ở giữa sô pha, thoạt nhìn giống như bị mọi người vây quanh. Tất cả mọi người đều làm ra vẻ rất nghiêm túc, chỉ có cậu thoạt nhìn rất thư thái, lơ đãng cúi đầu lướt điện thoại di động.

Chờ cho đến khi cậu ngẩng đầu lên, tầm mắt hai người vừa lúc giao nhau.

“Bắt đầu ngay bây giờ,” Mặc dù cảnh tượng này hơi thái quá, nhưng Lâm

Chiết Hạ không thể không thừa nhận đây là một cơ hội luyện tập rất tốt, "Các cậu đã chuẩn bị sẵn sàng đi, tôi bắt đầu bài diễn thuyết đây."

Cô nói xong, Trì Diệu tiện tay thu di động lại. Sau đó, là người khởi xướng ý tưởng này, cậu bày ra tinh thần của nhà lãnh đạo.

Cả người cậu dựa vào phía sau, nhàn nhã vỗ tay.

Thấy cậu vỗ tay, những người khác cũng bắt đầu vỗ tay theo, trong chốc lát, phòng khách vang lên tiếng vỗ tay dền vang.

Lâm Chiết Hạ im lặng một lát, sau đó hắng giọng bắt đầu: "Xin chào mọi người, chủ đề bài diễn thuyết của tôi hôm nay là [Thanh xuân]."

Cô vừa dứt lời, có người quay đầu hỏi: "Anh Diệu, chỗ này có cần cổ vũ hay không."

Trì Duyên hơi hơi gật đầu: "Có thể."

Trong phòng khách, một đám khán giả lập tức bộc phát phản ứng vô cùng nhiệt liệt.

Khi cô vừa nói xong đề tài, một tràng thanh âm nhiệt liệt thốt lên: "Được! Nói hay lắm!"

"Lời mở đầu này, rất lưu loát!"

"Tôi vừa lắng nghe đã cảm thấy anh Hạ của chúng ta là hạt giống đứng đầu cuộc thi hùng biện rồi."

"……"

Xen lẫn trong chỗ này, còn có cậu nhóc năm tuổi em họ của Hà Dương non nớt cổ vũ: "Chị ơi, tiếng phổ thông của chị chuẩn lắm nha."

……

“Mọi người im lặng một chút.”

Lâm Chiết Hạ dừng lại nói, “Lúc diễn thuyết, nào có khán giả nào lại ồn ào như các cậu, tôi thi đấu ở hội trường trường, cũng không phải đi thi đấu gà.”

Hà Dương: “Trong trường hợp mọi người bị thuyết phục bởi bài phát biểu của cậu, không thể kiềm chế được, cậu cũng phải thích nghi với tình huống bất ngờ này chứ. Học trước trong tiếng cổ vũ phải làm thế nào để không kiêu ngạo và bình tĩnh đối phó.” Cậu ta nói xong, muốn tìm kiếm sự đồng tình ở một nới nào đó, “Anh Diệu, cậu cảm thấy vậy không?”

Trì Diệu không tiếp lời cậu ta: “Tình huống cậu nói sẽ không có khả năng xảy ra.”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Cuối cùng Lâm Chiết Hạ vẫn nhìn về phía mọi người, diễn dượt khoảng bốn, năm lần.

Không biết có phải là ảo giác của cô hay không, hôm nay hình như cô không còn ngắc ngứ như ngày hôm qua nữa. Những chữ trên giấy kia, giống như đã rời khỏi tờ giấy, dễ dàng từ trong miệng cô tuôn ra.

Rõ ràng ngày hôm qua còn thiếu chút nữa cô đã nói với lão Từ rằng cô muốn từ bỏ.

Hà Dương ở nhà Trì Diệu gần một tiếng rưỡi, chờ đến khi nghe xong bài diễn thuyết của Lâm Chiết Hạ, mọi người cũng tan dần, cậu ta cũng chuẩn bị về nhà.

Nhưng đi được nửa đường, cậu ta phát hiện ra mình đã bỏ quên điện thoại di động, vì thế lại quay trở lại lấy.

“Tôi quên đồ.” Hà Dương tìm thấy điện thoại di động từ ghế sô pha.

Đang chuẩn bị đi, Hà Dương chợt nhớ ra một chuyện, trước khi ra khỏi cửa mẹ cậu hình như lại muốn cãi nhau với bố, thế nên đành ngồi xuống: “Tôi vẫn nên ngồi một lát rồi đi.”

Trì Diệu không có phản ứng gì, đang thu dọn bàn trà ban nãy vì mọi người bày bừa: “Tùy cậu.”

Hà Dương: “Tôi đã sớm muốn hỏi, chiếc khuyên tai này của cậu là xỏ từ khi nào vậy, vừa rồi tôi nhìn chằm chằm vào vành tai cậu cả nửa ngày.”

Trì Diệu không nói gì.

Hà Dương: “Vốn cậu đã rất đẹp trai rồi, có thể để cho mấy người như chúng tôi một đường sống hay không, cậu đi học như vậy, đám người ở trường kia còn chưa đủ điên…”

“Họ điên hay không thì tôi không biết,” Trì Diệu nói, “Nhưng tôi thấy hôm nay cậu rất điên.”

Hà Dương đã sớm quen với cách nói chuyện này của cậu, cậu ta nhịn không được sờ sờ vành tai mình: “Cậu nói xem, nếu tôi cũng đi bấm một cái thì sẽ như thế nào, hẳn là tôi cũng rất hợp đó.”

Trì Diệu cũng không ngẩng đầu lên: “Đi soi gương đi.”

Hà Dương: “…”

Một lát sau, Hà Dương nói đến chuyện diễn tập vừa rồi: “Anh Hạ của tôi còn tham gia thi diễn thuyết, đây là chuyện mà tôi thật sự không nghĩ tới.”

Nhắc tới Lâm Chiết Hạ, cậu ta mở điện thoại ra.

“Nhắc mới nhớ, có một buổi sáng chúng ta cùng nhau ngồi xe bus đi học ấy, trên xe có một người bạn cùng trường với tôi, mấy ngày trước cậu ấy đi lên chào hỏi, nói trên xe đã gặp tôi.”

“Cậu ta còn hỏi cô bạn xinh đẹp ngồi bên cạnh tôi là ai, tôi sửng sốt hơn nửa ngày, không kịp phản ứng cụm từ “cô bạn rất xinh đẹp” này là nói ai, trong nháy mắt đó, tôi chợt phát hiện ra, vì quen biết nhiều năm nên nhất thời tôi đã quên mất giới tính thật của anh Hạ.”

Nói đến đây, Hà Dương cảm khái: “Không ngờ anh Hạ của tôi còn rất được chú ý. Đương nhiên, cậu cứ yên tâm, tôi không cho ai phương thức liên hệ của cậu ấy đâu.”

“Bạn học này còn tò mò hỏi tôi có phải đã thầm mến cậu ấy hay không, tôi giật cả mình, cả người đứng thẳng tắp,” Hà Dương nói, “…Làm sao có thể được, anh bạn tốt này và tôi từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, tôi cũng không phải kẻ điên, thế giới nhiều có nhiều cô gái như vậy, tôi có thể thích bất kỳ một người nào, nhưng không thể là anh Hạ. Cậu nói có đúng không?”

Hà Dương càng nghĩ đến giả thiết này lại càng cảm thấy đáng sợ: “Chậc, nếu vậy thì thật rất xấu hổ, chỉ sợ là phải tuyệt giao. Vốn là anh em tốt, nếu như vậy thì cũng không thể làm anh em được nữa.”

Trì Diệu nghe xong, không nói gì nhưng bàn tay thu dọn bàn trà lại có dừng một chút.

Chủ đề Hà Dương nói, lại xoay chuyển rất nhanh, lúc cậu ta thay đổi đề tài tiếp theo, Trì Diêu đã ngắt lời.

“Ngồi đủ chưa,” Trì Diệu nói, “Ngồi đủ rồi thì mau đi đi.”

Hà Dương: “Diệu Diệu, cậu thật vô tình.”

Trì Diệu nhắm mắt, lại mở ra: “Cút.”

“Đi thì đi.”

Trước khi Hà Dương đi, rất hào phóng chỉ vào mặt cậu: “Cậu làm tổn thương trái tim người ta như vậy, lần sau người ta sẽ không tới nữa đâu.”

Hiệu quả của buổi diễn tập cuối tuần không tệ, Lâm Chiết Hạ thở phào. Nửa thời gian còn lại, trước khi cuộc thi diễn ra cô tạm thời vẫn chưa buông lỏng được.

Thứ hai, Đường Thư Huyên thấy trạng thái của cô không tệ: "Tớ còn đang lo lắng sợ cậu muốn rút lui, không nghĩ tới cậu còn chuẩn bị chu đáo như vậy."

Lâm Chiết Hạ vừa nộp bài tập vừa nói: "Ừm, cuối tuần…Tớ ở nhà tập luyện trong hai ngày. Vốn định muốn rút lui, nhưng bây giờ vẫn muốn thử một chút."

Đường Thư Huyên thay cô cảm thấy rất vui vẻ: "Vậy thì tốt rồi, cậu cũng đừng căng thẳng, còn có tớ ở đây mà."

Lúc đầu Lâm Chiết Hạ cũng cho rằng mình sẽ không căng thẳng, nhưng càng đến gần ngày thi, cô càng không thể kiểm soát được.

Một ngày trước trận đấu, cô chỉ ăn được nửa bát cơm.

Ngụy Bình lo lắng hỏi: "Hôm nay sao con ăn ít như vậy, có phải đồ ăn không hợp khẩu vị hay không, vậy đi, con muốn ăn cái gì, chờ lát nữa chú dẫn con ra ngoài ăn."

Lâm Chiết Hạ lắc đầu: "Con ăn no rồi ạ."

Chủ yếu là cô sợ ăn quá no, sẽ lo lắng đến nỗi muốn nôn mửa.

Lâm Hà: "Ngày mai thi rồi, buổi sáng hay buổi chiều vậy?"

Lâm Chiết Hạ: "Buổi chiều ạ."

Mới 10 giờ tối, cô đã lên giường ngủ sớm, thậm chí trước khi đi ngủ, còn uống một ly sữa bò.

Tuy nhiên, mãi một lúc lâu sau, cô vẫn không thể ngủ nổi, mở mắt trở mình một lần nữa, phát hiện ra rằng thời gian hiển thị trên màn hình điện thoại di động đã là “11:03”.

Trong nhà rất yên tĩnh, lúc này Lâm Hà và Ngụy Bình đã ngủ rồi.

Cô nằm trên giường thở dài, không ngủ được, lại không tìm được việc gì làm, tiện tay mở điện thoại chơi game.

Niềm đam mê của cô đối với trò chơi đến nhanh và đi cũng nhanh, game mà cô hay chơi trong kỳ nghỉ trước đó, mới chơi được một trận đã nhanh chóng bị gác lại.

Cô đi nhận vật phẩm, nhìn một vòng, đang chuẩn bị thoát ra lại nhận được một tin nhắn bạn bè.

Heo con rơi xuống nước:[?]

Tùm:[…]

Heo con rơi xuống nước: [Còn không ngủ?]

Lâm Chiết Hạ bị bắt tại trận, gõ phím trả lời.

Tùm: [Bị cậu phát hiện rồi.]

Tùm: [Tôi bí mật vào đây để tập kỹ năng chơi game.]

Tùm: [Tôi chỉ là thích loại cảm giác mạnh mẽ khi kéo người khác đi đánh boss.].

Heo con rơi xuống nước: [Ồ.]

Sau đó, “Heo con rơi xuống nước” không nói gì nữa.

Qua khoảng hai, ba phút, “Trì Cẩu” gửi tới một cuộc gọi thoại.

“Làm gì vậy.” Lâm Chiết Hạ nhận điện thoại, hạ thấp giọng xuống, sợ quấy rầy Lâm Hà ngủ, nhỏ giọng nói, “Tôi chuẩn bị ngủ rồi.”

Trì Diệu không chút lưu tình vạch trần cô: “Đồ nhát gan, có thể ngủ được không?”

“……”

Lâm Chiết Hạ đang muốn nói, cho cô thêm một chút thời gian là cô có thể ngủ được, nhưng chỉ nghe người trong điện thoại nói thêm một câu: “Tôi đang ở dưới lầu nhà cậu.”

“Bây giờ sao?”

Đầu dây bên kia, ngoại trừ thanh âm quen thuộc kia, còn có tiếng ve kêu loáng thoáng.

“Ừ,” cậu nói, “Xuống dưới đi.”

- -----oOo------

Chương 29

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Sau khi cúp máy, Lâm Chiết Hạ rón rén bò xuống giường.

Cô còn chưa cả thay quần áo, trên người mặc bộ đồ ngủ có in hình hoạt hình, đầu tóc tuỳ ý buộc ở phía sau.

Cô nhẹ mở cửa, lén chuồn ra ngoài.

“Tôi thấy như vậy có hơi giống với việc vụng trộm lén lút,” Sau khi xuống lầu cô lập tức thấy Trì Diệu đang đứng đợi ở cửa toà nhà, chạy về phía cậu rồi nói, “Vừa rồi lúc ra ngoài tôi có chút chột dạ.”

Trì Diệu nhìn về phía cô: “Cậu ra gặp tôi thì chột dạ cái gì?”

Lâm Chiết Hạ không nhịn được mà nhấn mạnh, “Giờ này bố mẹ tôi đều ngủ rồi.”

Trì Diệu không nóng không lạnh đáp, “Vì vậy cậu cảm thấy chúng ta đang lén lút gặp nhau hay sao?”

Cô hoàn toàn không có ý đó.

“Ai lén gặp nhau với cậu chứ.”

Sau khi Lâm Chiết Hạ nghe thấy từ này từ miệng Trì Diệu xong, vành tai chợt nóng lên.

Có lẽ là do cô muốn che dấu, hoặc có lẽ đầu óc lúc này không hoạt động, không suy nghĩ gì mà tuột ra một câu, “Cho dù tôi gặp chó cũng nói thành lén gặp thì gặp cậu cũng không thể.”

Sau khi cô nói xong, bầu không khí bỗng trở nên kì lạ trong chớp mắt.

Một giây sau, Trì Diệu giống như bình thường, cúi xuống nhìn cô, sau đó cất điện thoại đi rồi xoay người bước về phía trước: “Vậy cậu đi lén gặp chó đi.”

Lâm Chiết Hạ khẽ chạy sau lưng cậu: “Tại sao tôi phải lén gặp chó chứ.”

Trì Diệu: “Cậu tự nói vậy mà.”

Lâm Chiết Hạ: “Tôi chỉ tuỳ tiện nói vậy thôi, nói đùa đấy, cậu hiểu không…”

Trì Diệu đột nhiên dừng bước, sau đó cậu đưa tay ra chỉ về chú chó hoang ở bên cạnh thùng rác: “Ở ngay đây có này, cậu suy nghĩ xem.”

“…”

Có những lúc, người này thực sự rất ấu trĩ!

Lâm Chiết Hạ đuổi kịp cậu, hai người men theo con đường trên tiểu khu đi về phía trước, sau khi quẹo ra khỏi tiểu khu, lại đi đến bờ hồ cô thường hay đến.

Cô vừa đi vừa cảm thấy sự căng thẳng trong lòng đã với đi rất nhiều.

Ngày hạ, gió trên mặt hồ, tiếng ve sầu.

Còn có cả bầu trời đầy sao chỉ cần ngẩng đầu lên là nhìn thấy, làn gió oi bức nhưng quen thuộc.

Còn có…

Người đang ở bên cạnh cô lúc này.

Lâm Chiết Hạ: “Cảnh đêm ở đây đẹp thật.”

Trì Diệu ‘Ừm’ một tiếng.

Lâm Chiết Hạ lại nói: “Thực ra tối nay tôi không ngủ được không phải bởi vì căng thẳng mà là người trẻ tuổi như chúng ta thường hay ngủ muộn mà thôi.”

Trả lời cô vẫn là chữ ‘Ừm’ không mang theo cảm xúc ấy.

Lâm Chiết Hạ: “Cậu có thể nói nhiều hơn một chữ được không?”

Trì Diệu lạnh giọng: “Ừm, ừm.”

Lâm Chiết Hạ không còn gì để nói: “Vậy cậu cứ im miệng đi.”

Trì Diệu mặc một chiếc áo khoác gió màu đen, kiểu dáng năng động khiến cho cả người như cao hơn, một tay cậu đút vào túi quần, sau khi nhận ra người ở phía sau không theo kịp bèn đi chậm lại đợi cô.

Hai người đi thẳng về phía trước, Lâm Chiết Hạ có hơi khát: “Tôi muốn uống nước, chúng ta vào trung tâm thương mại chút đi.”

Còn hơn nửa tiếng nữa sẽ đóng cửa, khi hai người bước vào bên trong đã không còn ai.

Cả không gian rộng rãi vắng vẻ, thỉnh thoảng có vài ba người qua đường.

Lâm Chiết Hạ nhìn bốn phía chung quanh, muốn tìm tiệm trà sữa.

Trì Diệu lại đi về phía trước vài bước, đứng trước vài chiếc máy gắp thú màu trắng, nói với cô: “Cậu qua đây.”

“Gì vậy,” Lâm Chiết Hạ đi qua, “Máy gắp thú?”

Trì Diệu: “Có gắp không?”

Lâm Chiết Hạ: “Có.” Nhưng cô lại nhanh chóng bổ sung một câu, “Nếu cậu mời tôi thì có, vì tiền tiêu vặt tháng này của tôi hết mất rồi.”

Nhân lúc Trì Diệu đang quét mã thanh toán, Lâm Chiết Hạ chú ý đến tên của chiếc máy gắp thú này: Máy gắp gấu hiệu [May mắn].

“Nếu như gắp được,” Lâm Chiết Hạ tiện miệng nói một câu, “Có phải đại diện cho việc ngày mai tôi sẽ rất may mắn hay không.”

Trì Diệu nhét đồng xu vừa mua vào tay cô.

“Muốn gắp con nào?”

Lâm Chiết Hạ nhìn một vòng, vốn cô muốn nói ‘Con gấu bông bên kia trông cũng được đấy’ thì Trì Diệu đã khom lưng qua nhìn máy gắp thú ở vị trí cuối cùng.

Bên trong bày đầy những chú thỏ nhỏ màu trắng.

Thực sự rất nhỏ, chỉ bằng một phần ba bàn tay mà thôi, được gắn lên chiếc móc khoá, tiện cho việc mang theo bên người.

Sau đó cô nghe thấy Trì Diệu nói: “Cái này đi.”

Bây giờ Lâm Chiết Hạ luôn có cảm giác đặc biệt với ‘thỏ con’, cô rất dễ liên tưởng đến câu chuyện trước khi ngủ Trì Diệu kể ngày hôm đó, còn có ba chữ ‘đồ nhát gan’ Trì Diệu thường hay treo bên miệng nữa.

Cô mang theo chút cảm xúc phức tạp nào đó, cố ý muốn tránh khỏi thỏ con này, hỏi: “Tại sao chứ, tôi thấy gấu nhỏ bên kia cũng không tồi.”

“Bởi vì tôi là người trả tiền.”

“…”

Được.

Lý do rất thoả đáng.

Lâm Chiết Hạ cầm chiếc túi đầy đồng xu ngồi xuống: “Cậu trả tiền, cậu nói sao thì là vậy.”

Cô đút hai đồng tiền vào máy, khi chiếc máy sáng lên đột nhiên gọi một tiếng: “Trì Diệu.”

Trì Diệu cũng ngồi xuống, nhưng cho dù là ngồi thì cậu vẫn cao hơn cô rất nhiều.

Trì Diệu: “?”

Lâm Chiết Hạ cầm chiếc cần điều khiển: “Tài năng gắp gấu của tôi không giấu được nữa rồi, thể hiện cho cậu xem một chút thế nào mới là cao thủ gắp thú chính hiệu.”

Lời vừa buông xuống, lập tức gắp trượt.

Trì Diệu mặt không biểu cảm khen ngợi: “Đây là cái tài năng mà cậu không giấu được nữa?”

Lâm Chiết Hạ: “Đã lâu không luyện nên kĩ thuật có hơi thụt lùi, lần tới chắc chắn sẽ được, cậu đừng có chớp mắt mà nhìn đây.”

Nói xong dưới thao tác của cô, động cơ máy hạ xuống, sau đó móc được chiếc móc khoá, nhưng một giây sau lại rơi xuống.

Trì Diệu quay đầu qua nhìn cô: “Lợi hại thật đấy, lần đầu tiên tôi gặp được cao thủ gắp gấu giỏi như vậy.”

Lâm Chiết Hạ bối rối: “…Cậu nói chuyện đừng có kiểu mỉa mai châm chọc như vậy.”

Cô gắp rất nhiều lần, mãi cho đến khi chiếc túi nhỏ chỉ còn lại hai đồng xu.

Lần này cô do dự rồi: “Phải làm sao đây, tôi thấy có thể tôi không gắp được mất.”

Máy gắp gấu hiệu [May mắn].

Nếu không gặp được, hình như đại diện cho việc ngày mai sẽ không may mắn vậy.

Ngay trong lúc cô do dự thì một bàn tay ở bên cạnh đã đưa qua, sau khi đút đồng xu vào, những chiếc đèn nhỏ rực rỡ sắc màu sáng lên, tiếp đó cậu vòng tay qua sau lưng cô, phủ tay lên bàn tay cô đang điều khiển chiếc máy.

Chỗ có thể nắm cần điều khiển có hạn, vì vậy không thể tránh được việc chạm vào tay nhau.

“Gắp được.” Chủ nhân đôi bàn tay nói.

Lâm Chiết Hạ nhìn với ánh mắt hoài nghi: “Chỉ còn cơ hội cuối cùng nữa thôi, cậu lấy đâu ra tự tin vậy?”

Bên tay truyền đến giọng điệu nhàn nhạt của Trì Diệu: “Bởi vì tôi cũng là cao thủ.”

Cô đang muốn trào phúng thì liếc thấy ánh đèn chiếu lên chiếc khuyên bạc của thiếu niên, sau đó cô cảm nhận được chiếc cần điều khiển trong tay chuyển động.

Chiếc móc gắp bên trong máy dần dần di chuyển đến chiếc lỗ.

Trì Diệu chọn một chú thỏ bị kẹt gần lỗ ra, phía trước chú thỏ ấy còn có một chú khác gần lỗ hơn, nếu như để Lâm Chiết Hạ chọn, cô sẽ chọn chú thỏ ở gần hơn.

Cô đang định nói ‘Cậu làm vậy sẽ không gắp được đâu’ thì một giây sau chiếc móc gắp hạ xuống. Chú thỏ ấy bị móc trên chiếc móc gắp khoảng hai giây, ngay trong lúc nó chuẩn bị rơi xuống thì chú thỏ gần lỗ ra bị động tác ấy làm cho chuyển động, chiếc đầu nghiêng ra rơi xuống lỗ.

“Cạch” chú thỏ ấy lăn từ trong chiếc lỗ ấy ra ngoài.

Sau đó lăn đến bên tay Trì Diệu.

Cậu buông tay ra, dùng một ngón tay móc chiếc chìa khoá lên, đầu ngón tay khẽ cong, để chiếc móc khoá thỏ con đến trước mặt Lâm Chiết Hạ.

“Tôi không giống với vị cao thủ nào đó.”

Cậu móc chiếc móc khoá thỏ con nói: “Gắp con thỏ đơn giản như vậy mà cả nửa ngày cũng không được.”

“Đồ nhát gan.” Khi Lâm Chiết Hạ ngây người nhận lấy móc khoá, Trì Diệu đứng dậy nói thêm một câu: “Ngày mai cậu sẽ không đen đủi đâu.”

Một chú thỏ bông nhỏ nhắn nằm trong lòng bàn tay cô.

Vào giây phút này cô đã hoàn toàn quên mất tâm trạng lo lắng căng thẳng của nửa tiếng trước khi vẫn còn đang nằm ở trên giường.

–

Ngày hôm sau.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống.

Bữa sáng Lâm Chiết Hạ ăn rất nhiều, Nguỵ Bình gắp bao nhiêu cô ăn bấy nhiêu.

Nguỵ Bình: “Chú đoán được hôm qua con ăn ít quá nên hôm nay đặc biệt chuẩn bị cho con vài loại bữa sáng, ăn thêm một chút, vẫn còn đang lớn mà, không ăn sao được chứ.”

Lâm Hà thấy trạng thái của Lâm Chiết Hạ không tồi cũng yên tâm hơn: “Chiều nay con đừng quá căng thẳng, cứ phát huy như bình thường là được, chúng ta cũng không nhất định phải giành được giải thưởng.”

Lâm Chiết Hạ gật đầu, đặt đũa xuống nói, “Mẹ, con qua đi học cùng Trì Diệu đây”, trước khi ra khỏi nhà cô đột nhiên nhớ ra gì đó, lại quay về phòng mình.

Tối qua về muộn, cô đặt móc khoá thỏ con bên gối rồi ngủ thiếp đi luôn. Cô cầm thỏ con bên gối lên rồi bỏ vào ba lô.

Chiều nay, hầu hết học sinh khối mười một đều được chọn đi cổ vũ cuộc thi diễn thuyết.

Sau giờ nghỉ trưa, những học sinh tham gia cùng tập hợp sau khán đài để chuẩn bị.

Đường Thư Huyên mượn son của bạn học cùng lớp, trong thời gian chuẩn bị có nhờ Lâm Chiết Hạ cầm gương cho cô soi.

Lâm Chiết Hạ: “Không nhất thiết phải vậy chứ.”

Đường Thư Huyên: “Cậu không hiểu được đâu, con gái làm đẹp vì người mình yêu.”

Lâm Chiết Hạ: “Lát nữa dưới khán đài nhiều người như vậy, cậu có nhìn thấy anh ấy được không?”

Đường Thư Huyên: “Anh ấy nhìn thấy tớ là được.”

Đường Thư Huyên thoa son xong bèn hỏi cô: “Thế nào, có phải nhìn tươi tắn hơn hẳn hay không?”

Thực ra loại son không bị thầy cô phát hiện này, màu sắc rất nhạt.

Nhưng Lâm Chiết Hạ vẫn nói: “Rung động lòng người, bốn chữ này chính là để miêu tả cậu, lát nữa nhất định anh ấy vừa nhìn đã yêu rồi.”

Rất nhanh sau đó cuộc thi diễn thuyết chính thức bắt đầu, bọn họ ở sau khán đài có thể nghe được giọng của ban giám khảo và người dẫn chương trình.

Còn có cả âm thanh cổ vũ sống động, hơn một nghìn người vỗ tay, cả không gian cũng như rung lên.

Âm thanh này khiến cho Đường Thư Huyên vốn bình tĩnh cũng trở nên có chút căng thẳng.

Lần này lại đến lượt Lâm Chiết Hạ động viên cô ấy: “Không sao cả, nghĩ đến đàn anh kia của cậu, bình tĩnh một chút.”

Đường Thư Huyên: “Sao cậu lại bình tĩnh như vậy?”

Có những lúc Lâm Chiết Hạ sẽ bất giác mà học theo giọng điệu của Trì Diệu: “Ồ, tớ không giống cậu, trước lúc gặp nguy tâm sẽ không loạn.”

Giọng điệu giông giống này Đường Thư Huyên nhận ra được ngay.

Đường Thư Huyên nhìn cô: “Sao cậu nói chuyện lại có mùi của Trì Diệu vậy?”

“….”

Đường Thư Huyên bước lên diễn thuyết trước cô.

Dù sao cô ấy cũng có kinh nghiệm, bình thường cũng năng nổ hoạt bát nên rất nhanh đã điều chỉnh được trạng thái, ngẩng đầu thẳng lưng đi ra bên ngoài.

Ở sau khán đài Lâm Chiết Hạ nghe thấy giọng của Đường Thư Huyên truyền đến, chỉ là khi truyền đến đây bởi có cách một bức tường nên trở nên trầm và mơ hồ: “Xin chào mọi người, tôi là Đường Thư Huyên học sinh lớp 11-7…”

Khoảng hai mươi phút sau, chiếc rèm dày dẫn vào khu chờ sau khán đài được kéo mở: “Người tiếp theo chuẩn bị.”

Người ngoài cửa nhìn tình hình trên sân khấu, lại nói: “Người tiếp theo có thể lên sân khấu rồi.”

Cô đi từ phía sau khán đài ra, khẽ hít sâu.

Nói không căng thẳng là giả, đối diện với nhiều người như vậy sao có thể không căng thẳng được chứ.

Nhưng trước khi bước lên sân khấu cô lén nhìn chú thỏ con mình giấu đem đi, sau đó phát hiện, hình như cũng không còn căng thẳng như vừa rồi nữa.

Nắm lấy thỏ con, từ sâu thẳm cô như bộc phát một loại sức mạnh nào đó, sức mạnh ấy rất ấm áp, đủ để cô có thể đối diện với tất cả mọi thứ.

Sân khấu rất lớn.

Đối với cô của năm mười bảy tuổi mà nói, đây là bục sân khấu rất rất lớn, khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Người dẫn trương trình nói xong bèn lui ra khỏi vị trí trung tâm, cả sân khấu rộng như vậy chỉ còn lại mình cô.

Hàng ghế đầu tiên trước mặt cô là chủ nhiệm của các khối và lãnh đạo nhà

trường. Phía sau là hàng loạt các hạn học, gần một nghìn người ngồi phía dưới, vào giây phút này, tất cả mọi người đều đang nhìn cô.

Cô không nói rõ được cảm nhận của mình vào giây phút này, không sợ hãi, không muốn rút lui, không có bất kì suy nghĩ nào khác, hoặc có thể nói là tất cả những suy nghĩ khác đều bị một dòng suy nghĩ áp xuống, đó là: Trì Diệu đang ở phía dưới sân khấu.

Trong những người ấy, có Trì Diệu.

Sau khi ý thức được điều này cô không còn sợ hãi nữa.

Vị trí ngồi được sắp xếp theo từng lớp, cô dễ ràng tìm ra được khu lớp 11 ngồi, sau đó nhìn qua xung quanh đó.

Trước khi lên sân khấu cô có nói với Đường Thư Huyên một câu, ‘Lát nữa dưới khán đài nhiều người như vậy, cậu có nhìn thấy anh ấy được không?’.

Cô không biết ban nãy Đường Thư Huyên có nhìn thấy được hay không, nhưng cô thì có.

Trong cả nghìn người, cô có thể tìm thấy được bóng hình Trì Diệu ngay lập tức.

Ánh mắt của Lâm Chiết Hạ xuyên qua nhóm người, rơi xuống người nào đó ngồi ở hàng ghế cuối cùng.

Ở trong góc ánh sáng rất mờ, vóc dáng thiếu niên hơi gầy, có chút lười biếng dựa lên ghế.

Trước khi cất lời nhịp tim Lâm Chiết Hạ như đập nhanh hơn, cô nắm chặt lấy micro, “Xin chào thầy cô và các bạn, tôi là Lâm Chiết Hạ học sinh lớp 11-7, chủ đề diễn thuyết hôm nay của tôi là [Thanh xuân].”

Giọng cô không khỏi thể hiện ra được bản thân mình đang cố gắng giữ bình tĩnh, sau đó cô nhìn thấy bóng người kia khẽ động, ánh mắt hai người

dường như giao nhau trong một giây.

Ngày hôm ấy cũng giống như vậy, trong phòng khách có rất nhiều người, giữa mọi người, ánh mắt của cô và Trì Diệu giao nhau.

Xung quanh là âm thanh cổ vũ nhộn nhịp của nhóm bạn quen thân từ nhỏ.

Đứng giữa ánh mắt của gần một nghìn người, trái tim Lâm Chiết Hạ đập nhanh hơn.

Nhưng sau khi cô giới thiệu xong, phần diễn thuyết không còn là bản thảo với những câu văn thừa thãi trước đó nữa mà là nội dung mới cô vừa viết lại vào buổi tối hôm qua: "Thanh xuân của tôi có thể không giống với mọi người, bởi đối với tôi mà nói nó là một điểm bắt đầu. Điểm bắt đầu ấy là ba chữ vô cùng đặc biệt, đó là [Đường Ngõ Nam]."

Giọng cô bắt đầu trở nên bình tĩnh hơn.

"Thanh xuân của tôi bắt đầu từ con ngõ ấy…"

Đối với Lâm Chiết Hạ mà nói, thế giới sau khi trưởng thành có rất nhiều thứ kì quái, không hề giống với khi còn nhỏ, có thể không hề sợ hãi mà đi đánh nhau.

Trong vô hình con người trở nên nhát gan, yếu đuối hơn. Thậm chí khi đối diện với những sự việc vốn dĩ bản thân có thể làm được, mới đi được bước đầu đã tự giới hạn bản thân.

Nhưng khi cô gặp những chuyện vô cùng khó khăn, phải cố gắng lấy hết dũng khí để đối mặt, từ đầu đến cuối vẫn luôn có người tin tưởng cô, cho cô lòng can đảm để thử đối mặt với nó.

Vậy nên cô phát hiện, cuồng phong bão táp trong suy nghĩ thực ra căn bản không thể làm mình bị ướt được.

Bởi vì tất cả những điều ấy mà cô trở nên dũng cảm hơn nhiều so trước đó.

- -----oOo------

Chương 30

Editor: Đá bào

Beta: Gió

Dưới khán đài, Từ Đình ngồi bên cạnh Trì Diệu lải nhải: “Đường Ngõ Nam, đây là nơi các cậu ở sao?”

“Thật tốt, tôi cũng muốn có một người bạn từ nhỏ, khi còn bé trong nhà chỉ có một mình tôi, tuy rằng trong tiểu khu cũng có những đứa trẻ khác nhưng mọi người không thân với nhau.”

“Bài diễn thuyết này của Lâm thiếu viết rất chân thật, xuất phát từ tình cảm thật, cảm giác so với mấy người trước thì ý nghĩa hơn nhiều, không chừng có thể đạt được thứ hạng tốt đấy.”

Bài diễn thuyết của Lâm Chiết Hạ lấy tường thuật làm chủ đạo, cô kể chuyện tuổi thơ quả thật rất thú vị, kể lại cuộc sống ở đường Ngõ Nam thuở nhỏ một cách vô cùng sinh động.

“Ái chà,” Từ Đình bình luận, “Lâm thiếu khi còn bé còn đánh nhau ư, quả là nhìn không ra đó.”

Tư duy của Từ Đình cực kỳ bay bổng: “Nhưng mà sau này nếu Lâm thiếu có bạn trai, liệu bạn trai cậu ấy có để ý cậu không?”

“Dù sao hai người cũng thân thiết với nhau như vậy.”

“Thường người ta hay nói bạn thân khác giới sẽ rất dễ bị ghét mà…”

Cậu ta nói đến đây thì bị Trì Diệu cắt ngang: “Nói xong chưa.”

“?”

“Nói xong rồi thì ngậm miệng lại, đừng làm ầm ĩ đến lỗ tai tôi.”

“……”

Từ Đình bĩu môi quay đầu đi, không tiếp lời Trì Diệu nữa.

Vị trí ngồi của Trì Diệu dựa vào góc tường, ánh sáng ít chiếu tới, nửa khuôn mặt của cậu đều bị bóng tối che khuất, không nhìn rõ được biểu cảm.

Vừa rồi người ở trên bục phát biểu có nhìn thoáng qua chỗ cậu, cô gái mặc một bộ đồng phục học sinh sạch sẽ, ống quần đồng phục quá dài được gấp lại, lộ ra mắt cá chân mảnh khảnh. Lúc đầu, cô có hơi căng thẳng, nhưng diễn thuyết được hơn một nửa, cô đã bắt đầu nói trôi chảy hơn.

Thanh âm trong trẻo mang theo một chút ôn hòa qua chiếc micro phóng đại rồi truyền tới khắp khán đài.

Bài phát biểu kết thúc.

Cậu vỗ tay theo những người xung quanh.

Giáo viên chủ nhiệm lớp 11-1 đứng ở phía trước có quay đầu lại nhìn thoáng qua tình hình của lớp mình, nhìn thấy bộ dáng ngăn nắp trật tự của đám học sinh, mới yên tâm quay đầu trở về.

Nhưng mà điều giáo viên không biết chính là, sau khi nghe thí sinh kia phát biểu xong, cậu lập tức dựa vào phía sau, nói với Từ Đình: “Tôi ngủ một lát, nhìn giáo viên giúp tôi.”

Từ Đình: “Cậu không nghe những người sau nữa sao?”

Trì Diệu bày ra dáng vẻ không có hứng thú: “Mấy bài diễn thuyết này có gì để nghe chứ.”

Từ Đình: “…” Vậy sao vừa rồi cậu còn nghe.

Chiều tối trước khi tan học là giờ tự học của các lớp.

Đường Thư Huyên cầm một xấp đồ vừa từ trong phòng làm việc của giáo viên đến, trong đó có một tấm giấy khen màu vàng, cô đưa giấy khen cho Lâm Chiết Hạ: “Giấy khen bên trên phát xuống cho cậu, giải nhất đây!”

Mặc dù khi kết thúc cuộc thi đã công bố thứ hạng, nhưng cảm giác trực tiếp nhận được giấy khen vẫn rất khác.

Lâm Chiết Hạ nhận lấy: “Cảm ơn cậu.”

Cô lại bổ sung thêm một câu: “Cậu cũng đã thể hiện rất tốt.”

Đường Thư Huyên cười cười: “Không cần an ủi tớ, tớ không để ý tới mấy cái thứ hạng này đâu, so với thứ hạng…” Cô nói xong, hạ thấp giọng một chút, “Nói nhỏ cho các cậu biết, sau khi tớ xuống khán đài, học trưởng đã khen tớ đó.”

Trần Lâm ở bên cạnh xen vào: “Thật á?”

Đường Thư Huyên cười tủm tỉm: “Anh ấy nói tớ thể hiện rất tốt, anh ấy vui thay cho tớ. Chín bỏ làm mười, ngày mai tớ và anh ấy sẽ kết hôn đó.”

Lâm Chiết Hạ: “…Cái này có hơi nói quá đó.”

Nhưng dù nói như thế nào đi chăng nữa, cuộc thi kết thúc cũng nên chúc mừng một phen, vì thế Đường Thư Huyên đề nghị: “Buổi tối các cậu có muốn tụ tập một bữa hay không, gần trường học có mấy nhà hàng, cậu gọi cho bạn học họ Trì nào đó đi, chúng ta cùng nhau ăn một bữa?”

Lâm Chiết Hạ suy nghĩ một chút: “Tớ thì không có vấn đề gì, nhưng cậu ấy

thì chưa chắc, để tớ hỏi cậu ấy một chút.”

Cô lén gửi tin nhắn cho Trì Diệu.

Quả nhiên, đối phương rất nhanh đã phản hồi hai chữ: [Không đi.]

Lâm Chiết Hạ đánh máy, gửi qua hai câu:

[Cậu dám từ chối tôi?]

[Cậu có biết cậu đang từ chối lời mời của ai không?]

Trì Cẩu: [?]

Lâm Chiết Hạ: [Người cậu đang từ chối chính là quán quân trong cuộc thi hùng biện trường cấp ba số 2 Thành An lần thứ 10.]

Sau khi những lời này của Lâm Chiết Hạ được gửi đi, đối phương trầm mặc thật lâu.

Qua khoảng nửa phút, Trì Diệu nhắn lại hai câu:

[Hai phút.]

[Tự tỉnh mộng được rồi đấy.]

Lâm Chiết Hạ: “…”

Có đầu óc cậu mới không tỉnh táo ấy.

Sau khi Đường Thư Huyên phát xong bài tập về nhà cho những người khác thì hỏi: “Cậu ta có đi không?”

Lâm Chiết Hạ cất điện thoại di động, ngẩng đầu nói: “Tớ cảm thấy chúng ta không cần gọi cậu ta đâu, người như cậu ta không xứng được mời ăn cơm.”

Tuy lời cô nói như vậy, nhưng đến giờ tan học vẫn rất thành thật đến cửa lớp 11-1 chờ Trì Diệu.

Lớp 11-1 hôm nay tan muộn.

Lâm Chiết Hạ đợi gần mười phút, đợi đến khi giáo viên toán lớp bọn họ hô: "Được rồi, tan học đi."

Vừa dứt lời, cả phòng học giống như bị người ta ấn nút khởi động, rất nhiều người đã sớm thu dọn đồ đạc xong, trực tiếp xách cặp sách xông ra ngoài lớp học…

Lâm Chiết Hạ cuộn tờ giấy khen cuộn thành hình gậy đang đứng chờ ở góc hành lang, đợi đến khi Trì Diệu và Từ Đình sóng vai bước ra từ cửa sau phòng học.

Cô muốn dọa Trì Diệu một chút, nên đột nhiên nhảy ra từ một góc gọi: "Trì Diệu."

Nhưng Trì Diệu hoàn toàn không bị cô dọa, chỉ hơi ngước mắt lên, nhìn cô một cái.

Cô cố ý mở giấy khen trong tay ra, muốn khoe khoang, nhưng lại ngượng không dám nói thẳng, vì thế nói vòng vo: "Hôm nay tôi phải làm quá nhiều bài tập, balo chật rồi, haizzz, chỉ có thể cầm trong tay như vậy."

Trì Diệu biết ý đồ của cô, cũng không thèm liếc nhìn.

Lâm Chiết Hạ: "Phiền toái quá, còn phải cầm nữa, quả thật việc đoạt giải chỉ là hư danh, không nhất định phải phát loại giấy khen này."

Trì Diệu: "Ngại phiền sao?"

Lâm Chiết Hạ gật gật đầu.

Trì Diệu chỉ ngón tay vào thùng rác bên cạnh: "Vậy cậu ném đi."

“……”

Lâm Chiết Hạ trầm mặc trong chớp mắt, lại nói: “Cậu không kinh ngạc sao?”

Trì Diệu: “Tôi ngạc nhiên gì chứ?”

Lâm Chiết Hạ: “Lúc tôi lên sân khấu không dùng bài diễn tập cuối tuần kia, tôi đã thức suốt đêm để sửa lại bản thảo, cho nên hẳn là cậu sẽ kinh ngạc trước tài năng của tôi.”

Trì Diệu tiện tay lấy điện thoại di động ra, sau đó hướng màn hình điện thoại di động về phía cô, ấn nút nguồn bên dưới, màn hình điện thoại di động đột nhiên sáng lên…

“Nhìn thấy thời gian phía trên chưa.”

Màn hình hiển thị đang là 6:18.

Trì Diệu cầm điện thoại di động trở lại, nói: “Đã hơn nửa tiếng đồng hồ trôi qua, cậu còn chưa tỉnh táo?”

Lâm Chiết Hạ: “……”

Lâm Chiết Hạ chuyển hướng, quay sang Từ Đình: “Cậu làm bạn với kiểu người này nhất định rất vất vả.”

Từ Đình ở bên cạnh nín cười, cậu ta ho một tiếng nói: “Ừ đúng, cực kỳ vất vả.”

Lâm Chiết Hạ: “Tôi hiểu cho cậu, làm bạn với kiểu người này, mỗi ngày đều muốn đòi bồi thường tổn thất tinh thần.”

Từ Đình cố gắng vãn hồi thế cục, cho Lâm Chiết Hạ một chút mặt mũi, vừa đi vừa nói: “Lâm thiếu, giấy khen trong tay của cậu quá chói mắt, hào

quang thiếu chút nữa làm đau mắt tôi, để tôi cẩn thận thưởng thức một chút, vậy mà cậu lại ẵm ngay giải nhất…cũng quá trâu bò rồi."

Lâm Chiết Hạ được khen mà thỏa mãn: "Khiêm tốn, khiêm tốn."

Cô nói, phát hiện ra Trì Diêu đang nhìn mình.

Trì Diệu dời mắt đi: "Hai người các cậu chỉ số thông minh cộng lại chắc cũng không được trên 100, lúc đi cách xa tôi một chút."

Bởi vì Từ Đình rất biết nịnh nên Lâm Chiết Hạ cũng mời cậu ta cùng đi ăn cơm: "Đường Thư Huyên đã gọi đồ ăn xong rồi, hay là cậu cũng đến cùng chúng tôi đi?"

Có rất nhiều quán ăn bên ngoài khuôn viên trường.

Mặc dù trường trung học phổ thông số Hai nghiêm cấm ra khỏi cổng trường trong thời gian học, nhưng nhiều người sau giờ học vẫn chọn những quán ăn gần trường, vì vậy ở bên kia đường mở một loạt các quán xá.

Lúc Lâm Chiết Hạ kéo Trì Diệu đi vào, trên bàn đã có mấy món khai vị.

Đường Thư Huyên: "Tớ sợ tốc độ lên đồ ăn quá chậm nên đã gọi mấy món trước, vẫn chưa gọi thêm gì khác, vừa lúc các cậu tới, mau xem thực đơn đi, gọi thêm chút thức ăn."

Thực đơn được truyền đến phía Trì Diệu.

Cậu cầm bút, cúi đầu nhìn lướt qua vài lần, tiện tay ghi vài cái rồi đưa thực đơn cho cô.

Lâm Chiết Hạ nhận lấy, sau đó cô phát hiện những món cô muốn chọn đã có người chọn trước rồi.

Chuẩn xác từng món một, tất cả đều là mấy món cô thích.

Nhưng cô biết đây hoàn toàn không phải mình chọn, bởi chữ viết tay trên tờ giấy này hoàn toàn khác với chữ cô.

“Sao cậu còn chưa gọi?” Trần Lâm ở bên cạnh hỏi.

Bởi vì mấy món cô muốn ăn đều có rồi.

Không biết tại sao ý nghĩ này lại làm cho cô cảm thấy có một cảm xúc không thể giải thích nổi.

Cô có chút bối rối đưa giấy bút cho Trần Lâm: “Cậu xem trước đi, tớ không có gì để thêm.”

Trần Lâm nhận lấy, không nghĩ nhiều: “Ồ, vậy tớ xem một chút.”

Vị trí của họ dựa vào cửa sổ, nhìn ra phía ngoài cửa sổ kính lớn, có rất nhiều học sinh vai đeo balo đi ngang qua.

Giữa lúc ăn cơm, Trần Lâm nhỏ giọng nói một câu: “Đây chính là đãi ngộ với người là trung tâm của diễn đàn đúng không?”

Lâm Chiết Hạ vội vàng gặm cánh gà, cắn một miếng rồi nhìn cô ấy một cái, không hiểu ý của cô bạn: “?”

Trần Lâm dùng đũa chỉ chỉ ra bên ngoài sổ thủy tinh: “Mười phút ngắn ngủi vừa rồi, trong mười người đi qua, có đến chín người quay đầu nhìn chúng ta.”

“……”

“Khoa trương như vậy sao?”

“Không khoa trương,” Trần Lâm nói, “Tớ không có phóng đại, chỉ đơn giản trần thuật lại thôi.”

Những người khác trên bàn đang bận rộn nói về chuyện đại hội thể thao sẽ

diễn ra vào tuần tới.

Đường Thư Huyên: “Tôi nghe được chuyện ở văn phòng giáo viên, chúng ta sẽ tổ chức đại hội thể thao vào tuần tới, hơn nữa còn có các trường khác cùng tham gia nữa.”

Từ Đình: “Tôi cũng nghe lớp 12 nói, quả thật hội thao trường chúng ta sẽ cùng tổ chức với các trường khác, hơn nữa còn tổ chức hai ngày, không cần phải đi học, hình như là cùng tổ chức với trường bên cạnh.”

“Trường học bên cạnh?”

“Chính là trường thí điểm phụ thuộc kia sao?”

“……”

Lâm Chiết Hạ gặm cánh gà xong cũng đã no rồi, vì thế buông đũa nghe bọn họ nói chuyện phiếm.

Trần Lâm hỏi: “Tại sao lại tổ chức chung trường khác chứ?”

Từ Đình: “Trường chúng ta hiếm lắm mới tổ chức được một lần, bình thường rất ít khi tổ chức các hoạt động ngoại khoá, có lẽ là muốn làm một lần thật hoành tráng và huy hoàng.”

Đường Thư Huyên: “Lời này của cậu cũng khá hợp lý.”

Lâm Chiết Hạ nghe xong suy nghĩ bèn chạy trong đầu, nghĩ đến ban nãy Trần Lâm khẽ nói với cô, nhịn không được mà nhìn người ngồi ở bên cạnh.

Vị trí của Trì Diệu vừa vặn đối diện với cửa sổ thủy tinh lớn kia, cậu không tham gia cuộc trò chuyện, nhân viên phục vụ vừa mang tới cho mỗi người một phần canh trứng, cậu đang tiện tay dùng thìa khảy đồ trong chén. Cậu rũ mắt, bóng mi che xuống, ngay cả đường cong ở hàm dưới cũng lộ ra một vẻ lạnh lùng, xa cách.

Lâm Chiết Hạ nhìn, không đầu không cuối mà nghĩ: Nếu là khuôn mặt này, quả thật không khoa trương.

Cô đang nghĩ ngợi, chợt, người bị cô nhìn trộm cũng ngước mắt lên, nói với cô một câu: “Đưa chén của cậu cho tôi.”

Lâm Chiết Hạ bất giác, chỉ chỉ phần canh trứng trước mặt mình còn chưa động một đũa: “Cái này?”

Trì Diệu không tỏ ý kiến.

Lâm Chiết Hạ cảm thấy có chút thái quá: “Con người cậu sao lại như vậy…?”

“Tôi làm sao.”

“Cậu cũng không cần quá tham lam như vậy, mỗi người đều có một phần, tôi còn muốn ăn phần này nữa.”

Trì Diệu dựa vào phía sau, thờ ơ nói: “Vậy phải làm sao bây giờ, tôi muốn ăn hai phần.”

Lâm Chiết Hạ: “Vậy cậu ăn phần của Từ Đình ấy.”

Từ Đình không hiểu sao lại bị chọc: “?”

Tiếp theo, Lâm Chiết Hạ lại nói: “Hoặc là, cứ để cậu chết đói đi.”

Trì Diệu nhếch khóe miệng: “À, tôi chết đói.”

Nói xong, cậu trực tiếp đưa tay lấy bát canh trứng của cô đến trước mặt mình, Lâm Chiết Hạ đang định nói cậu quá đáng, nhưng bàn tay kia vừa buông chén ra, lại đặt chiếc chén sứ màu trắng vừa rồi cầm thìa gạt đồ bên trong một lúc ở trước mặt cô.

Bát sứ trắng chưa động một phần canh trứng nào, nhưng nó có hơi khác

biệt, không giống mấy bát khác.

Bởi vì lớp hành lá vốn rắc trên canh trứng gà đã được người nào đó lựa ra.

Cô không thích ăn hành lá.

Không phải là không thể ăn, nhưng nếu như có thời gian thì cô thường sẽ ngồi lựa hành lá ra.

Khi còn bé, lúc Trì Diệu ở nhà cô ăn cơm đã nhìn thấy cảnh cô lựa hành bỏ ra.

Lần đó Lâm Hà hình như quá tay, rắc khá nhiều, cô lựa thật lâu, cuối cùng thở dài: “Mệt quá.”

Trì Diệu nói chuyện trước sau như một, không dễ nghe: “Vậy cậu đừng ăn nữa.”

Lâm Chiết Hạ từ nhỏ đã có một loại tiềm chất rất thức thời: “…Không ăn sẽ đói, tôi nghỉ ngơi một chút, lát nữa sẽ tiếp tục nhặt hành.”

Nhưng mà ngay lúc cô nghỉ ngơi, Trì Diệu đã cầm lấy chiếc đũa cô vừa buông xuống.

Lâm Chiết Hạ: “Cậu đừng ăn vụng của tôi.”

“……”

Sau một lúc.

Cô hỏi lại: “Cậu đang lựa hành hoa ra giúp tôi à?”

Khi đó Trì Diệu khinh thường mà nói: “Ai muốn giúp cậu, tôi không muốn lúc ăn cơm lại có người bên cạnh thở dài than vãn.”

–

Có lẽ là do nghĩ đến thời thơ ấu, Lâm Chiết Hạ nhìn chén canh trứng trước mặt, giống như có người rất nhẹ nhàng chạm vào trái tim cô.

Hẳn là bởi vì chuyện cũ khi còn nhỏ.

Lâm Chiết Hạ ở trong lòng cố thuyết phục mình bằng suy nghĩ này, nếu không, cô không thể tìm thấy lý do khác để giải thích tâm trạng của mình tại thời điểm này.

Lâm Chiết Hạ rất nhanh đã thoát ra khỏi hồi ức, cầm bát canh trứng gà kia nói: “Vừa rồi có nhiều mạo phạm, là tôi lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Tôi không có muốn cậu chết đói thật, thực ra tôi hy vọng cậu có thể ăn một bữa ăn đầy đủ hơn bất cứ ai.”

Trì Diệu bày ra bộ dạng lười để ý tới cô.

Cậu lại dựa trở về, tiện tay bẻ bẻ khớp xương ngón tay: “Ngậm miệng lại, ăn cơm của cậu đi.”

- -----oOo------

Chương 31

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Sau khi ăn cơm xong Lâm Chiết Hạ trở về nhà, Lâm Hà và Nguỵ Bình rất cho cô mặt mũi mà khen ngợi.

Nguỵ Bình: “Chú đã nói là con có thiên phú về mặt diễn thuyết rồi mà, mọi người đều nhìn rõ được, thực ra chú đã nhận ra từ sớm rồi.”

Lâm Hà cũng rất hài lòng: “Lần này con thể hiện không tồi, mau đi làm bài tập đi.”

Nguỵ Bình cầm giấy khen lên, còn cảm thấy vui hơn cả việc mình được thăng chức: “Chú sẽ lập tức treo giấy khen này lên cho con, hay là treo ở đối diện bàn ăn đi, ngày nào ăn cơm cũng có thể nhìn thấy được.”

Lâm Hà không biết nói gì: “Sao anh không dán ở ngoài cửa luôn đi, như vậy ai đi qua cũng có thể nhìn thấy được.”

“Ý tưởng hay,” Nguỵ Bình quay đầu qua, “Hạ Hạ con thấy sao?”

Người có thiên phú về mặt diễn thuyết là Lâm Chiết Hạ: “…Con nghĩ, cứ cất hào quang này đi thì hơn, tránh việc người khác thấy được sẽ cảm thấy tự ti.”

“…”

Ba người nói vài câu đơn giản, sau đó Lâm Chiết Hạ về phòng, đặt balo xuống rồi mở khoá ra. Bàn tay cô hơi dừng lại rồi lấy móc khoá hình thỏ con ra. Cô muốn để móc khoá thỏ con ở trên bàn học, như vậy chú ta có thể cùng cô làm bài tập mỗi ngày rồi.

Nhưng vừa đặt lên bàn cô đã cảm thấy không yên tâm, sau đó lại giấu nó vào trong tủ.

–

Rất nhanh đã đến thứ ba tuần tiếp theo, nhà trường chính thức thông báo về hội thao tổ chức cùng trường Thí điểm Phụ thuộc, các lớp bắt đầu nhiệt tình báo danh chuẩn bị.

Chức lớp phó thể dục của lớp 11-7 là một vị trí nhàn rỗi, hiếm khi mới bận tối mặt tối mũi như vậy.

Lớp phó học cầm tờ báo danh hét lớn: “Còn ai muốn báo danh nữa không, bây giờ phần thi chạy tiếp sức nữ còn thiếu một người.”

“Không có ai sao?”

“Đây là hội thao hiếm có đấy, một năm chỉ có một lần, không phải mọi người nên nắm bắt cơ hội này hay sao?”

Lâm Chiết Hạ nhìn mọi người, thấy không có ai lên tiếng vì vậy giơ tay nói: “Tôi có thể, điền tên tôi đi.”

Chiều tối sau khi tan học, trùng hợp cô và Trì Diệu gặp được Hà Dương.

Lâm Chiết Hạ vẫn tay với Hà Dương: “Bạn cùng trường tinh thần ơi…”

Hà Dương đeo balo đi qua: “Không ngờ hồi vừa khai giảng đã bị cậu nói trúng rồi, trong hội thao lần này tôi thành bạn cùng trường tinh thần của cậu

thật rồi.”

Ba người cùng đi về nhà.

Hà Dương hỏi: “Hai cậu đăng kí thi đấu hạng mục nào vậy?”

Lâm Chiết Hạ: “Tôi đăng kí chạy tiếp sức.”

Hà Dương quay đầu sang: “Anh Diệu của tôi thì sao?”

Trì Diệu không nóng không lạnh ném qua hai chữ: “Bóng rổ.”

Hà Dương ‘Đệch’ một tiếng: “Tôi cũng đăng ký bóng rổ, vốn tôi còn định làm người nổi bật nhất mà không ngờ lại còn có cậu, vậy thì không phải ngày mai tôi khó mà tỏ ra ngầu được sao?”

Lâm Chiết Hạ gật đầu, vô cùng đồng ý: “Về việc tỏ ra ngầu, không ai so với cậu ta được.”

Trì Diệu không nói gì, nhưng thỉnh thoảng cậu sẽ có vài động tác nhỏ, đưa tay ra sau đầu Lâm Chiết Hạ, khẽ bóp gáy uy hiếp cô.

Lần này khác với lần trước, lần trước tay cậu vừa cầm kem xong nên rất lạnh, nhưng lần này lại khá nóng.

Cả người Lâm Chiết Hạ cứng lại trong giây lát.

May là không có ai nhận ra có gì khác biệt, Hà Dương tiếp tục nói: “Hay là thế này đi, anh Hạ, tôi cầu xin cậu giúp tôi một việc này.”

Lâm Chiết Hạ: “Hả?”

Hà Dương bắt đầu mặc sức tưởng tượng: “Ngày mai khi diễn ra phần thi bóng rổ cậu hãy đến đưa nước cho tôi, để tôi nở mày nở mặt một chút, nếu không lúc tôi xuống sân không ai hỏi han thì ngại lắm. Nếu như có thể thì gọi lớn tên tôi một cách đầy cảm xúc, như để thể hiện tôi vô cùng được

chào đón ấy.”

Lâm Chiết Hạ cảm thấy nhiệt độ vừa rồi truyền từ gáy cô vẫn chưa ta đi, vì có chút thất thần nên không có nghe kĩ cậu ta nói gì, chỉ nghe thấy hai chữ ‘đưa nước’.

Mồm nhanh hơn não, cô dứt khoát đồng ý: “Được.”

“…”

–

Vào ngày diễn ra hội thao, tất cả mọi người đều di chuyển đến sân vận động ngoài trời gần trường.

Xe cộ đỗ kín bên ngoài sân vận động, học sinh của hai trường cùng tham gia nên vô cùng đông đúc.

Đồng phục của trường Thí điểm Phụ thuộc là màu xanh da trời nên rất dễ phân biệt.

Ngoài cổng sân có thầy trông chừng, tránh việc học sinh lén trở về trước.

Sân vận động có hình tròn, vòng bên ngoài là khán đài, còn ở vị trí bên trong là nơi diễn ra các hạng mục thể dục thể thao.

Lâm Chiết Hạ cùng bạn học bước vào sân, sau khi nghe lãnh đạo phát biểu xong thì lên khán đài ngồi đến phát ngốc.

Cuộc thi trôi qua rất nhanh, chẳng bao lâu đã tiến hành được hơn một nửa các hạng mục. Lát nữa Trần Lâm sẽ tham gia thi nhảy xa, trước khi rời đi có hỏi: “Cậu đang nghĩ gì vậy?”

Lâm Chiết Hạ: “Tớ đang nghĩ, tại sao tối qua tớ lại đồng ý một yêu cầu vô cùng nhàm chán chứ.”

Trần Lâm: “?”

“Thôi bỏ đi, không sao đâu,” Cô nói, “Cậu đi thi đấu đi, cố lên nhé.”

Sau khi Trần Lâm rời đi, cô đi mua nước cho Hà Dương trước rồi thở dài một hơi.

Tại sao lại đồng ý chứ?

Thật ra cô cũng không rõ, bởi hôm qua cô đang thất thần, mà nguyên nhân của việc thất thần lại là vì những tiểu tiết phát sinh giữa cô và Trì Diệu trong thời gian gần đây.

Những tiểu tiết này dễ dàng tác động được cô.

Lâm Chiết Hạ không nghĩ đến chuyện này nữa, cô lấy điện thoại ra thì thấy Hà Dương đã gửi rất nhiều tin nhắn cho mình từ hai mươi phút trước.

[Lát nữa tôi lên sân rồi, anh Hạ, đừng có mà quên đấy.]

[Nhận đúng người, tôi mặc áo số 12.]

[Cậu sẽ tìm được đúng không, trong đoàn người tôi cũng không được coi là không có gì nổi bật, nhưng dù cho là vậy, chúng ta đã quen biết nhiều năm như vậy, chắc cậu cũng tìm được tôi giữa biển người thôi.]

[Tôi có thể giữ được mặt mũi ở trường thí điểm phụ thuộc hay không là dựa vào cậu hết đấy.]

[Tối nay mời cậu uống trà sữa, tại hạ vô cùng cảm kích!!!]

Lâm Chiết Hạ trả lời cậu ta: [Tôi muốn uống ba ly.]

Đại Tráng: […Không bàn đến việc tiền tiêu vặt của tôi có đủ hay không, cậu uống hết được sao?]

Lâm Chiết Hạ mượn gió bẻ măng: [Mỗi tháng tôi muốn uống ba ly, mười tháng liên tục.]

Sau khi gửi tin nhắn, cô nhìn về phía sân thi đấu.

Trong sân có rất nhiều người, có người thi chạy trên đường chạy, trọng tài đang thổi còi, còn có cả nhân viên hỗ trợ ghi lại thời gian thi đấu ở vạch đích.

Sân thi đấu bóng rổ ở góc bên phải, trên áo các tuyển thủ của trường thí điểm phụ thuộc đều viết tên trường nên không khó để nhận ra.

Có vẻ hiệp đấu thứ hai sắp kết thúc, cô thấy Hà Dương đang truyền bóng, đang định cầm chai nước xuống sân trước thì phía sau đột nhiên có một sức lực kéo cô lại.

Cô quay người, nhìn thấy Trì Diệu vừa thay đồ chơi bóng xong.

Đồng phục bóng rổ của trường cấp ba số Hai có màu đen, trên chiếc áo rộng rãi có viết con số 0, con số này nhìn có vẻ khá tuỳ ý, giống như thiếu niên lạnh nhạt được ánh mặt trời rực rỡ chiếu vào.

Khán đài có rất nhiều hàng ghế, mỗi hàng ghế đều không có vách ngăn.

Lúc này Trì Diệu ngồi ở hàng ghế bên trên, sau khi kéo cô về lại chỗ ngồi thì đưa tay ra cầm lấy chai nước trên tay cô.

Mặc dù nội tâm Lâm Chiết Hạ muốn nuốt lời, nhưng chuyện đã đồng ý với Hà Dương vẫn nên hoàn thành, vì vậy nói: “Nếu cậu muốn uống nước thì tự đi mà mua.”

Trì Diệu: “Tôi lười đi.”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Lâm Chiết Hạ nghĩ đến việc lát nữa cậu còn phải thi đấu nên nhường một

bước: “Vậy lát nữa tôi đi mua giúp cậu, chai này tôi mua cho Hà Dương.”

Lúc này Trì Diệu mới nói: “Tôi không có muốn cướp nước của cậu ta.”

Cậu dừng một lát, sau đó lại dùng thái độ hờ hững nói: “Tôi đem xuống cho cậu ta.”

Lâm Chiết Hạ: “?” Hà Dương hẹn cô mang nước cho cậu ấy, không biết vì sao đột nhiên cậu lại muốn chen chân vào.

Lâm Chiết Hạ mang theo cảm giác khó hiểu, không chút hào hứng mà hỏi một câu: “Tại sao không để tôi đem cho cậu ấy?”

Trì Diệu xách nước, liếc cô một cái: “Rất khó hiểu sao?”

Vô cùng khó hiểu.

Lâm Chiết Hạ đang định gật đầu thì nghe thấy người này nói: “Tôi ích kỉ, không muốn thấy cậu ta giương oai.”

“…” Con người này lòng dạ thật thâm sâu.

Lâm Chiết Hạ bị thái độ hiển nhiên của cậu làm cho kinh ngạc nên nhất thời quên mất phản đối, vì vậy đến khi cô phản ứng lại Trì Diệu đã cầm chai nước đi xuống dưới chuẩn bị đưa cho Hà Dương.

Ngay sau đó cô cúi đầu nhấn mở khung trò chuyện với Hà Dương ra, gửi cho cậu ấy hai dòng tin nhắn.

[Đại Tráng, cậu hãy tự mình bảo trọng.]

[Tôi không cứu nổi cậu rồi.]

Trên sân bóng rổ, tiếng còi của trọng tài vang lên.

Hà Dương dừng lại động tác cướp bóng, cậu khom lưng th0 dốc, vừa rũ rũ

cổ áo cho bớt nóng vừa đợi Lâm Chiết Hạ qua giúp cậu ta ra oai.

Cậu ta đã chuẩn bị xong hết rồi…

Lát nữa cậu ta sẽ dùng tư thế nhã nhặn đẹp trai nhất, ở giữa đám đông nhận nước. Cậu ta còn phải cố tỏ vẻ ngầu, giả bộ như đã quen với điều ấy…

Hà Dương tự tưởng tượng, đang hít thở chuẩn bị thì một giây sau nghe được giọng nói quen thuộc.

“Này.”

Một chai nước xuất hiện trước mặt cậu, ánh mắt cậu dọc theo chai nước ấy hướng lên trên, sau đó nhìn thấy gương mặt đẹp trai quá đáng của anh Diệu mình: “Nước của cậu.”

Nội tâm Hà Dương có hàng trăm cảm xúc đan xen phức tạp: “Sao lại là cậu đến đưa nước vậy?”

Trì Diệu: “Có vấn đề gì không?”

Hà Dương: “Có vấn đề lớn đấy, cậu nhìn xung quanh sân bóng rổ này đi, có nam sinh nào đi đưa nước cho nam sinh hay không!”

Mặt Trì Diệu không chút biểu cảm: “Vì vậy cậu càng nở mày nở mặt hơn bọn họ.”

Hà Dương: “…Tôi cảm ơn cậu.”

Trì Diệu buông tay: “Không cần khách sáo.”

Vài phút sau, sân bóng rổ đổi người.

Bảng ghi lại thành tích quay về số 0, trận đấu của trường cấp ba số Hai Thành An chính thức bắt đầu.

Lâm Chiết Hạ ngồi trên khán đài, ở hiệp một Thành An bị tụt ở phía sau nên hiệp hai có sự thay đổi người, Trì Diệu chuẩn bị vào sân, trong lúc cô không biết ai dẫn đầu hô vang hai tiếng 'Trì Diệu' thì nhìn thấy tin nhắn của Hà Dương.

[Tôi phục rồi.]

[Vừa xuống sân đã có rất nhiều người hỏi xem người đưa nước cho tôi là ai.]

[Còn muốn xin tôi phương thức liên lạc của cậu ấy, tôi gửi không xuể.]

Trong vài hàng chữ, Lâm Chiết Hạ bắt được câu trọng điểm đó là 'Tôi gửi không xuể'.

Cô trả lời: [Cậu cho họ rồi?]

Đại Tráng: [Cho rồi, nhiều người hỏi như vậy, tôi không biết phải từ chối ra sao nên đều cho rồi.]

–

"Mọi người đều đang gọi tên của Trì Diệu," Sau khi Trần Lâm hoàn thành các hạng mục thi đấu đã về lại vị trí trên khán đài, "Điều vô lý nhất là Trì Diệu vừa lên sân còn chưa được năm phút đã có nữ sinh trường hàng xóm xin phương thức liên lạc của cậu ấy rồi."

Đường Thư Huyên cũng dán qua: "Vừa nãy tớ cũng nghe thấy, có vài người bên trường Thí điểm phụ thuộc đều đang nói về chuyện này."

Trần Lâm cảm thán: "Người này…Tớ chưa từng nghĩ tới Trì Diệu không chỉ là nhân vật 'đại sát tứ phương' trong trường ta mà còn cả ở trường ngoài nữa."

Lâm Chiết Hạ ngồi nghe không tiếp lời.

Trần Lâm chú ý đến phản ứng của cô, hỏi: “Cậu sao vậy, sao nhìn cậu không được vui vậy?”

Lâm Chiết Hạ ngẩng đầu lên: “Hả?”

Sau đó cô lại phủ nhận theo phản ứng, “Không có mà.”

Trần Lâm: “Cậu như vậy mà bảo là không có à, khoé miệng xụ xuống rồi kìa.”

Ngay cả bản thân Lâm Chiết Hạ cũng không ý thức được việc mình không vui, màn hình trò chuyện của cô và Hà Dương vẫn dừng lại ở câu ‘Tôi không biết phải từ chối ra sao nên đều cho rồi’.

Trong trường cấp ban số Hai, ngoài lúc mới nhập học có người nhiệt tình quen thân với Trì Diệu, sau đó thì không có ai dám xin phương thức liên lạc của cậu nữa.

Dần dần mọi người đều ngầm mặc định một nguyên tắc: Đừng đến gần Trì Diệu.

Nhưng người bên trường Thí điểm phụ thuộc lại không rõ điều này, vì vậy đã rất lâu cô chưa phải đối diện với chuyện như vậy rồi.

Khi mới nhập học, mặc dù cô cũng có chút không vui, nhưng chút không vui ấy đến từ việc không muốn chia sẻ bạn thân của mình với người khác.

Còn bây giờ cô không vui dường như có một sự khác biệt rất lớn.

Lâm Chiết Hạ nghĩ ngợi nhưng vẫn cảm thấy quả thực bản thân mình không có lý do gì để không vui, có lẽ đây là cảm xúc khác: “Chắc là do trời nóng quá nên tớ thấy hơi ngột ngạt.”

Trần Lâm đưa tay ra đặt lên trán cô: “Không có sốt, hay là cậu đổi chỗ với tớ đi? Chỗ tớ có được che một ít nên không nắng như vậy.”

Lâm Chiết Hạ: “Được, nếu như lát nữa cậu thấy nóng thì nói với tớ nhé, chúng ta đổi lại.”

Sau khi đổi chỗ, Lâm Chiết Hạ tiếp tục xem trận đấu.

Công bằng mà nói, tiếng cổ vũ lớn cho Trì Diệu không phải là không có lý do.

Cho dù trên sân có rất nhiều người, nhưng cậu vừa xuất hiện, ánh mắt của mọi người đã bị thu hút.

Ở hiệp một Thành An bị tụt ở phía sau không ít điểm, sau khi cậu vào sân tình thế đã dần được xoay chuyển.

Thiếu niên mặc áo số 0 sau khi vào sân liên tục tiến công…

Trên bảng ghi điểm, điểm số của Thành An dần tăng lên.

Ánh mặt trời chói lọi chiếu xuống, dường như tất cả hào quang đều rơi trên người thiếu niên ấy, truyền bóng sau lưng, len qua hàng phòng ngự của đối phương, trước khi tiếng còi vang lên đã ném trái bóng cuối cùng vào rổ, điểm số đã thay đổi được tình thế.

Bên tai Lâm Chiết Hạ truyền đến tiếng reo hò: “Trì Diệu…”

Nếu như không phải là cô có ảo giác, từ giây phút đầu tiên khi Trì Diệu bước vào sân, đội cổ cũ của trường Thí điểm phụ thuộc gần như đều hạ giọng xuống. Sau khi hạ giọng xung quanh dần vang lên những tiếng thì thầm to nhỏ khác: “Cậu ấy là ai vậy?”

“Trường cấp ba số Hai bên cạnh…”

“Bọn họ đều hét lớn, [Uống Thuốc]? Chữ Uống nào, Thuốc nào vậy?”

“…”

Cách một lát sau.

Chủ đề trò chuyện của họ dần đổi thành: “Cậu ấy xuống sân rồi, lạ thật đấy, sao không có ai đưa nước cho cậu ấy vậy, biết trước thì vừa rồi tớ đã đi rồi.”

Trong lời chuyện trò, lại có người nói: “Hình như tính tình cậu ấy cổ quái, mọi người đều cho rằng nên để cho cậu ấy chết khát thì hơn.”

“…” Nghe đến đây Lâm Chiết Hạ có chút cạn lời.

Con người Trì Diệu, quả thực có bản lĩnh trong người.

Sau khi trận đấu bóng rổ kết thúc, mọi người cũng không nhìn thấy bóng dáng cậu trên sân nữa.

Lớp 11-1 và 11-7 ngồi cách nhau khá xa, cô cũng không tiện đi tìm cậu.

Trên sân, các hạng mục thi đấu khác lại được tiếp tục diễn ra, Lâm Chiết Hạ lơ đễnh xem họ thi đấu, cuối cùng lại không nhịn được mà lấy điện thoại ra nhấn mở khung chat với Trì Diệu.

Cô gõ gõ xoá xoá, cuối cùng gửi qua một câu: [Cậu đang làm gì thế.]

Ba phút sau màn hình điện thoại sáng lên.

[Trong phòng thay đồ.]

[Thay quần áo.]

Lâm Chiết Hạ gõ một chữ: [Ồ.]

Sau đó, cô lại gõ từng chữ một: [Tôi còn tưởng rằng cậu đang chuyện trò với rất nhiều người.]

[?]

[Người ở đâu ra.]

Rất kỳ lạ.

Chỉ một câu bốn chữ ngắn ngủi thôi nhưng lại khiến tâm trạng cô tốt hơn một chút.

Lâm Chiết Hạ trả lời cậu: [Thì mấy cô gái mù ngu ngốc lại không cẩn thận bị cậu mê hoặc ấy.]

Trì Cẩu: [Có bệnh thì đến bệnh viện.]

Lâm Chiết Hạ gửi qua một sticker nắm đấm.

Qua một lát, ngay khi cô định đặt điện thoại xuống xem thi đấu thì nó lại rung lên.

Trì Cẩu: [Hình ảnh.]

Trì Diệu gửi qua một tấm ảnh chụp màn hình.

Trong bức ảnh là giao diện cài đặt cá nhân, trong mục [Cách thức thêm bạn bè], tất cả các lựa chọn đều được tắt đi.

Id Wechat, chia sẻ tài khoản…Tất cả đều được tắt đi.

Cùng với lúc đó Hà Dương cũng điên cuồng gửi một loạt các tin nhắn qua cho cô.

[Mẹ…]

[Con người Trì Diệu cũng quá tàn nhẫn rồi.]

[Từ chối lời mời kết bạn của người khác.]

[Sao lại có kiểu người như vậy được chứ.]

[Đồ lạnh lùng, thích tỏ ra mình ngầu.]

[Tôi cũng phải sửa phần cài đặt, tôi cũng phải trở nên thần bí, tôi cũng phải giả bộ cảm thấy phiền khi có quá nhiều người thêm bạn với mình.]

[Bây giờ tôi phải sửa ngay mới được!!!!]

Lâm Chiết Hạ: "…."

Cô copy tin nhắn của Trì Diệu gửi qua cho Hà Dương: [Có bệnh thì đến bệnh viện.]

Trần Lâm ở bên cạnh nói chuyện với Đường Thư Huyên, trong lúc ấy vẫn để ý đến Lâm Chiết Hạ, quan tâm đến tình trạng của cô, "Đúng rồi, bây giờ cậu còn thấy khó chịu nữa không?"

"Không còn khó chịu nữa," Lâm Chiết Hạ cất điện thoại đi, "Hình như nổi gió rồi."

—

- -----oOo------

Chương 32

Editor: Đá bào

Beta: Gió

—

Ngày hôm sau, thời tiết oi bức đã bắt đầu thực sự có gió.

Gió thổi trên đường chạy điền kinh nóng bỏng, thổi qua ngọn cây, lướt qua toàn bộ sân vận động, mang lại một cảm giác mát mẻ hiếm hoi.

Bộ môn chạy tiếp sức của Lâm Chiết Hạ là hạng mục thi cuối cùng vào buổi sáng hôm nay.

Cô dán biển số dự thi sau lưng và bắt đầu chờ đợi loa gọi tên.

“Mời các tuyển thủ tham gia chạy tiếp sức nữ của khối lớp 11 đến khu A để chuẩn bị…”

Các tuyển thủ dự thi cần phải xếp hàng trước mười lăm phút, Lâm Chiết Hạ nghe thấy tiếng loa vang lên rồi đi theo những người khác đi xuống từ bên cạnh khán đài.

Kết quả là sau khi cô đến khu A, mới vừa xếp hàng xong đã nhìn thấy hai người cực kỳ quen mắt đang ngồi bên đường chạy.

Từ Đình vẫy tay với cô: “Này, Lâm thiếu.”

Lâm Chiết Hạ có chút kinh ngạc: “Sao cậu lại ở đây?”

Nói xong, cô lại chuyển hướng sang một người khác, “Còn cả cậu nữa, không phải lúc này cậu nên ở trên khán đài hay sao?”

Hôm nay Trì Diệu không mặc đồng phục học sinh, cũng có rất nhiều người khác không mặc, mọi người đều là ỷ vào ngày đại hội thể thao này có nhiều trường cùng tham gia nên không ai quản hết được, hơn nữa khi xuống sân còn phải thay trang phục, cho nên những ngày như thế này, nhà trường mặc định có thể không phải mặc đồng phục.

Hôm nay cậu mặc trên người một chiếc áo thun đơn giản phối với quần jeans, người cao khiến chân dài quá mức, có thể là do sợ bị cháy nắng, trên đầu gối còn phủ một chiếc áo khoác, đang ngồi cạnh Từ Đình ở ngay cạnh đường chạy.

Gần như cùng một lúc, người và ‘chó’ đồng thời lên tiếng.

Từ Đình: “Chúng tôi xuống cổ vũ cho cậu.”

Trì Diệu thờ ơ: “Nhàn rỗi đến nhàm chán, xuống xem rùa thi chạy.”

“……”

“Cậu cả ngày đi cùng Từ Đình,” Lâm Chiết Hạ tức nghẹn nói, “Học người ta nói tiếng người như thế nào đi.”

Từ Đình dùng khuỷu tay huých nhẹ vào cậu: “Nghe thấy không?”

Trì Diệu: “Không nghe thấy, điếc.”

Lâm Chiết Hạ: “Cậu mới là rùa ấy. Tôi nhận gậy số bốn, đợi lát nữa sẽ cho cậu thấy thế nào gọi là tốc độ đáng kinh ngạc.”

Trì Diệu không nói gì, cả người đều biểu đạt ra một ý tứ, một cái ý nghĩa đầy châm biếm: Cậu mà khiến tôi kinh ngạc được à.

Trong lúc nói chuyện, đội của cô bắt đầu điểm danh quân số.

Lâm Chiết Hạ không nói chuyện với Trì Diệu nữa, nếu là trước kia cô sẽ thầm niệm ở trong lòng, “Sự nghi ngờ của kẻ địch chính là động lực lớn nhất để mình tiến lên phía trước, nhất định phải để cho tên cẩu họ Trì kia phải rửa mắt nhìn.”, nhưng bây giờ cô phát hiện ra, suy nghĩ của cô hoàn toàn không phải như vậy.

Càng đến gần đường chạy, cô càng lo lắng.

Nhưng sự căng thẳng này không phải vì tiếng súng vang lên của trọng tài, mà là bởi vì cô ý thức được Trì Diệu đang ở bên cạnh dõi theo cô. Hơn nữa còn là chăm chú theo dõi suốt quá trình thi đấu của cô.

Thật kỳ lạ.

Ý nghĩ này làm cho cô đột nhiên bắt đầu căng thẳng.

Quá trình thi chạy tiếp sức diễn ra rất nhanh, lúc cô chuẩn bị nhận gậy tiếp sức, đồng thời tự điều chỉnh tâm lý: Không phải chỉ là cách cô rất gần sao, không phải chỉ là đang ngồi bên cạnh nhìn cô chạy sao?

Không phải chỉ là…

Lâm Chiết Hạ mang theo ý nghĩ như vậy chạy về đích, nhưng chạy đến một nửa cô lại phát giác ra có gì đó không đúng.

Chưa khởi động, lại còn có áp lực tâm lý, hơn nữa lúc bắt đầu chạy cô còn dùng quá sức, chạy được mấy bước, phần bắp chân của cô bắt đầu bị chuột rút.

Đến khi cô phản ứng lại, đầu gối đã bị cọ xát mạnh lên đường chạy bằng cao su, nóng rát đau đớn.

Từ Đình hô một câu “Thôi xong.”

“Sao lại ngã vậy.”

Cậu ta theo bản năng định xông lên giúp đỡ nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, muốn đi giúp đỡ cũng nên là Trì Diệu đi, nhưng khi quay đầu lại thì phát hiện ra Trì Diệu vẫn ngồi im không nhúc nhích, “Cậu không đi giúp cậu ấy một chút sao?”

“Chờ cậu ấy chạy xong đã.”

Từ Đình cảm thấy cậu hơi thái quá, nhịn không được nói: “Đã ngã rồi còn chạy…”

Cậu ta muốn nói Trì Diệu máu lạnh, lại phát hiện ra hiện tại cả người Trì Diệu đang cực kì căng thẳng.

Cậu thiếu niên khi nói chuyện, dùng lực rất nặng nề: “So với việc được người khác dìu đi giữa chừng, cậu ấy sẽ càng muốn chạy nốt. Bởi vì đây là chạy tiếp sức, toàn đội không chỉ có một mình cậu ấy, với tính cách của cậu ấy, không hoàn thành đường chạy sẽ tự trách mình.”

“Cho nên…phải chờ cho đến khi cậu ấy chạy xong.”

Từ Đình ngây ngẩn cả người.

Cậu lại nhìn về phía đường đua, phát hiện ra quả nhiên Lâm Chiết Hạ không cho người khác đỡ mình, cô chống tay xuống mặt đất, dùng tốc độ nhanh nhất đứng lên, sau đó tiếp tục chạy về phía trước.

Chỉ là vừa rồi bị ngã như vậy, lớp 11-7 của cô ban đầu xếp hạng phía trước giờ đã bị tụt lại phía sau những người khác một đoạn.

“Đây là biểu hiện của những người lớn lên cùng nhau từ nhỏ sao?” Từ Đình sờ sờ mũi nói, “Thật đúng là không giống người bình thường. Trước kia tôi chỉ đơn giản là cảm thấy hai người rất thân thiết, không nghĩ tới có thể gần gũi đến mức này, không cần phải nói cũng biết đối phương đang suy nghĩ

cái gì.”

Không nghi ngờ gì, cuối cùng Lâm Chiết Hạ cũng vượt qua vạch đích.

Trì Diệu đang ở vạch đích chờ cô, ngồi xổm xuống: “Lên đi, đến phòng y tế.”

Lâm Chiết Hạ nằm sấp trên lưng cậu, còn nhấn mạnh nói: “Nếu vừa rồi tôi không ngã, nhất định sẽ về nhất.”

Lúc này Trì Diệu không đôi co với cô nữa, từ trong cổ họng thốt ra một tiếng “Ừ”.

“Cái ‘Ừ’ này của cậu tốt nhất không phải là qua loa cho có.”

“Ừm.”

“……”

Lâm Chiết Hạ không muốn nói chuyện nữa.

Trì Diệu cõng cô đến phòng y tế.

Lâm Chiết Hạ nằm sấp trên lưng cậu, ngửi thấy một mùi hương nước xả vải bị ánh mặt trời phơi khô.

Sau đó bất giác, cảm thấy tai mình trở nên rất nóng.

“Thật mất mặt mà.”

Lâm Chiết Hạ vùi mặt vào lưng cậu mà nói, “Nhiều người nhìn như vậy.”

“Cậu đã hoàn thành đường chạy,” Trì Diệu nói, “Không mất mặt.”

Nhưng đã bị cậu nhìn thấy.

Suy nghĩ đầu tiên nảy lên trong Lâm Chiết Hạ là điều này.

Vốn dĩ trước khi cô chạy đã không hiểu tại sao cứ luôn để ý đến chuyện cậu sẽ ở bên cạnh xem, kết quả còn bị ngã trước mặt cậu.

Phòng y tế nằm ở phía sau sân vận động.

Sau khi Trì Diệu cõng cô đi ra khỏi đám đông, cô nhịn không được hỏi: "Vừa rồi tôi…"

"Cái gì."

"Bộ dạng té ngã đó có phải rất xấu xí không?"

"……"

Bầu không khí trong nháy mắt trở nên trầm mặc.

Lâm Chiết Hạ hỏi xong thì bắt đầu hối hận, bởi vì những lời này rất không giống những lời cô sẽ hỏi.

Ở trước mặt Trì Diêu chưa bao giờ cô để ý mấy cái này, dù là trời mưa không cẩn thận bị rơi vào vũng nước thì lúc đứng lên cô cũng sẽ không hỏi "Vừa rồi tôi ngã có phải rất xấu không?".

Nhưng gần đây cô bắt đầu trở nên không giống mình của lúc trước nữa, cô bắt đầu để ý đến hình tượng của bản thân trước mặt Trì Diệu.

Cô có chút muốn giải thích cho mình: "Dù sao có nhiều người ở đó như vậy, tôi cũng có sĩ diện, đường đường là Lâm thiếu, không thể để mất mặt được."

Một lúc lâu sau, Trì Diệu phá vỡ sự trầm mặc: "Cũng bình thường."

Lâm Chiết Hạ: "…Cũng bình thường?"

Trì Diệu lại nói: “Cũng không tính là xấu.”

Lâm Chiết Hạ uy hiếp nói: “Cho cậu thêm một cơ hội, trả lời lại lần nữa.”

Trì Diệu dùng thực lực biểu hiện cái gì gọi là trả lời lại: “Có hơi xấu, nhưng vẫn có thể chấp nhận được.”

“Bảo cậu trả lời lại có nghĩa là muốn cậu đổi đáp án,” Lâm Chiết Hạ nói, “Không phải để cho cậu đem ba chữ ‘không tính là xấu’ này mở rộng thêm ý nghĩa của nó.”

Trì Diệu: “Ồ, tôi còn tưởng cậu nghe không hiểu ý tứ của ba chữ này.”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Lâm Chiết Hạ: “Dù sao cậu cũng phải đổi đáp án.”

Người cõng cô hỏi ngược lại: “Cậu có chắc không?”

Lâm Chiết Hạ “Ừ” một tiếng.

Trì Diệu hơi ngừng lại, trả lời một lần nữa: “Rất xấu.”

“……”

Càng lúc càng gần phòng y tế.

Cô nằm trên lưng Trì Diệu, hai người đều không nhìn thấy mặt đối phương.

Lâm Chiết Hạ không cần cố ý che giấu vành tai đang nóng bỏng của mình, cô cũng không nhìn thấy vẻ mặt Trì Diệu lúc này khi nói chuyện, nhưng câu “Rất xấu” kia là cố ý chọc tức cô, nhưng ngữ khí lại tựa hồ có chút dịu dàng.

Sau khi đến phòng y tế, y tá của trường mặc áo blouse trắng kiểm tra qua vết thương của cô.

“Vẫn ổn, chỉ bị trầy da, sát trùng xong là không có vấn đề gì nữa.” Y tá mở hòm thuốc ra, “Khử trùng có thể sẽ hơi đau đấy vì diện tích bị trầy xước ở đầu gối của em cũng tương đối lớn.”

Lúc sát trùng thực sự là có một chút đau đớn, nhưng có thể chịu đựng được.

Theo bản năng, Lâm Chiết Hạ nắm lấy cánh tay Trì Diệu, nhắm mắt lại, một lát sau cảm giác đau đớn cũng dần dần biến mất.

“Sát trùng xong em có thể nghỉ ngơi một lát, lúc đi lại cẩn thận một chút là được. Em cũng không có hàng mục thi đấu nào đằng sau đúng không, không có thì tốt, tình hình này thì không thể chạy được nữa.”

Y tá đóng hộp thuốc lại, cuối cùng dặn dò, “Nếu sau có vấn đề gì khác thì đến phòng y tế tìm tôi.”

Trên sân dường như lại có tình huống bất ngờ khác nữa, y tá không ở trong phòng y tế nữa, rất nhanh đã xách hòm thuốc đi ra ngoài.

Phòng y tế không lớn, chỉ có ba, bốn cái giường, ở giữa có tấm rèm màu trắng làm ngăn cách.

Lâm Chiết Hạ ngồi ở trên giường nói: “Tôi muốn ngủ một lát, khoảng một tiếng đồng hồ. Nếu tôi dậy được thì cậu nhớ đến gọi tôi dậy.”

Trì Diệu thay cô kéo rèm lên, nói: “Biết rồi.”

Nói xong, Lâm Chiết Hạ phát hiện ra Trì Diệu hình như không hề có ý định rời đi.

“Cậu không đi sao.”

Cách một lớp rèm, Trì Diệu ngồi ở chỗ ngồi bên ngoài: “Tôi ở đây xem.”

Lâm Chiết Hạ chậm rãi nói: “Cũng không cần lo lắng cho tôi như vậy.”

“Ai lo lắng cho cậu,” Trì Diệu nói, “Bên ngoài nắng quá.”

Cuối cùng, Trì Diệu lại nói: “Cậu cũng không cần tự mình đa tình như vậy.”

“……”

Ồ.

Lâm Chiết Hạ nằm xuống giường, điều hòa phòng y tế hơi lạnh, cô hơi kéo chăn lên.

Đại khái là hai ngày nay ở trên sân vận động phơi nắng liên tục, quả thật quá mệt mỏi, không bao lâu sau, cô đã ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này của cô rất sâu. Trong cái nóng bức của mùa hè này, lén ngủ một giấc lại rất ngon, Trì Diệu ngồi cùng cô chỉ cách một tấm rèm trắng.

Lâm Chiết Hạ dường như đã mơ một giấc mơ về mùa hè, nhưng rất mơ hồ, trong giấc mơ có một cô gái đang gọi tên “Trì Diệu”.

Hình như cô gái ấy đang nói: “Cậu là Trì Diệu phải không?”

Khi ý thức của cô dần dần trở lại, mở mắt ra, phát hiện bản thân đã tỉnh ngủ, nhưng “giấc mơ” dường như vẫn chưa kết thúc.

Bởi vì giọng nói của cô gái truyền đến rõ ràng qua lớp rèm cửa: “Hôm qua có xem cậu chơi bóng rổ, tôi là bạn cùng lớp của Hà Dương, cũng là người hỏi cậu ấy về phương thức liên lạc của cậu…Tôi không ngờ lại có thể gặp được cậu ở đây.”

Lâm Chiết Hạ phản ứng lại, đây không phải là mơ.

Thật sự có nữ sinh đang nói chuyện với Trì Diệu, cô bị giọng nói đánh thức.

Cô gái vẫn tiếp tục nói: “Cậu không khoẻ sao?”

Nghe đến đây, Lâm Chiết Hạ lại cảm thấy có chút buồn bực nói không nên lời.

Nhưng lần này cảm giác ngột ngạt ấy còn chưa kéo dài bao lâu…

Bên ngoài rèm cửa, giọng nói quen thuộc của Trì Diệu cất lên: “Cậu có việc gì không?”

“……”

Thái độ vẫn xấu như mọi khi.

Lâm Chiết Hạ nghĩ thầm, nếu cô là nữ sinh kia, khẳng định sẽ quay đầu bỏ đi.

Nhưng cô bạn kia có năng lực phòng thủ mạnh hơn cô nghĩ, gặp đòn khó vẫn đứng lên: “Còn có chút việc.”

“Cậu từ chối thêm bạn bè,” Cô gái nói, “Có thể thêm tôi không?”

Trì Diệu vẫn là giọng điệu kia: “Không thể.”

“Chúng ta làm quen kết bạn.”

“Tôi không thiếu bạn bè.”

“Vậy…”

Nữ sinh kia còn muốn nói gì đó, ánh mắt dừng ở chiếc điện thoại di động đang cầm trong tay cậu.

“Tôi không có điện thoại,” Trì Diệu thờ ơ duỗi tay, nhét di động vào túi, nói, “Quá nghèo, điện thoại di động đang sử dụng bây giờ là đi mượn.”

“……”

- -----oOo------

Chương 33

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Trong phút chốc, phòng y tế bỗng trở nên im lặng.

Lâm Chiết Hạ không cả dám thở mạnh, cô không ngờ công lực của Trì Diệu không chỉ không giảm sút mà còn tiến bộ hơn rất nhiều.

Nữ sinh kia cũng bị làm cho nghẹn họng, cả nửa ngày cũng không nói ra được lời nào, cuối cùng vội vã thốt ra một câu: “Thật ngại quá, làm phiền cậu rồi.”

Mà Trì Diệu còn có thể điềm nhiên như không, đáp: “Quả thực khá là phiền.”

…

Qua một lát sau, có lẽ nữ sinh kia đã rời đi rồi, bên ngoài tấm rèm trở nên vô cùng tĩnh lặng.

Lâm Chiết Hạ đang định giả bộ như mình vừa tỉnh giấc, kết quả còn chưa kịp đóng kịch đã nghe thấy một câu: “Tỉnh ngủ rồi thì dậy đi.”

“…”

Cô ngồi dậy: “Sao cậu biết tôi đã tỉnh rồi vậy?”

Trì Diệu: “Giả vờ ngủ còn động tới động lui, ai mà không biết chắc là mù rồi.”

Cô cũng không động đậy gì nhiều mà, chỉ động có một chút đã bị phát hiện rồi.

Lâm Chiết Hạ không tiếp tục chủ đề này, cô kéo rèm ra: “Tôi cảm thấy đầu gối không đau lắm nữa, chúng ta quay lại khán đài đi.”

Trì Diệu đỡ cô: “Có đi được không?”

Lâm Chiết Hạ thử đi hai bước: “Đi được, nhưng chắc sẽ đi hơi chậm.”

Sau khi quay lại khán đài, Trần Lâm và Đường Thư Huyên lập tức vây lại xung quanh cô.

Trần Lâm kiểm tra vết thương của cô: “Cậu sao rồi, còn đau không, lúc thấy cậu ngã tớ căng thẳng chết mất.”

Đường Thư Huyên: “Bác sĩ nói sao?”

Lâm Chiết Hạ lắc lắc đầu: “Không sao cả, chỉ xước xát một chút thôi, là do tớ không cẩn thận, hại lớp chúng ta về cuối…”

Trần Lâm: “Không có chuyện đấy đâu, lão Từ còn khen cậu nữa đấy.”

Lâm Chiết Hạ tiếp lời: “Khen gì vậy, khen tớ thân đã tàn nhưng ý chí vẫn kiên định sao?”

Trần Lâm: “…Ý thì na ná vậy.”

Lâm Chiết Hạ: “…Tớ biết ngay mà.”

–

Hội thao dần đi đến hồi kết.

Hạng mục thi đấu buổi chiều có chút đặc biệt, toàn bộ giáo viên đều tham gia.

Có trường còn cầm máy quay ghi hình lại, còn học sinh vẫn ngồi trên khán đài cổ vũ.

Trong lúc đó, có nữ sinh trường bên đột nhiên chạy qua bắt chuyện với cô.

Có vẻ nữ sinh này đã nghe được tin đồn trong phòng y tế ban nãy, vừa đi đến đã hỏi: “Nhà Trì Diệu rất nghèo sao?”

Lâm Chiết Hạ: “….”

Cô trầm mặc một lát, sau đó quyết định ra nhập: “Vô cùng nghèo.”

“Hồi nhỏ cậu ấy còn suýt nữa thì phải nghỉ học vì không có tiền đóng học phí, năm bảy tuổi đã bắt đầu nhặt phế liệu ở tiểu khu đem bán kiếm tiền, đến năm mười tuổi cậu ấy còn chạy đi làm công cho người ta, mười hai tuổi…”

“Được rồi.” Nữ sinh kia không nghe tiếp được nữa.

Cô ấy quay đầu sang nói với một nữ sinh khác: “Như vậy cũng quá nghèo rồi.”

“Nghèo như vậy, cũng không thể muốn được.”

“…”

Sau khi nhóm người rời đi, Lâm Chiết Hạ cảm thấy nhàm chán nên lén dùng điện thoại nói chuyện với Trì Diệu.

[Vừa rồi tôi đã giúp cậu củng cố thân phận nghèo khó của mình.]

[Dù sao chúng ta đều là anh em tốt, tôi không thể vạch trần cậu ở trước mặt mọi người được.]

[Cậu muốn nghe nội dung đặc sắc vừa rồi tôi nói ra hay không?]

Trì Cẩu trả lời cô hai chữ: [Không muốn.]

Sau khi chủ đề này kết thúc, Lâm Chiết Hạ lại chuyển sang câu chuyện về cuộc thi đang diễn ra dưới sân đấu.

[Tôi thấy lão Từ lớp tôi nhất định không chạy nhanh được.]

[Lần trước thầy ấy ra quán net gần trường bắt người, kết quả chẳng bắt được ai cả.]

[Tuy nhiên vấn đề của thầy ấy không lớn lắm.]

[Bởi vì nhìn thực lực đối thủ của thầy ấy có vẻ cũng không mạnh lắm.]

…

Lâm Chiết Hạ hoá thân thành trọng tài ngoài sân, tường thuật lại trận đấu cho Trì Diệu.

Nói rồi, cô thuận tay gõ một câu: [Sao chiều nay lại nắng vậy chứ.]

Nói rồi cô chuyển màn hình, miễn cưỡng qua quýt với Hà Dương một chút.

Đại Tráng: [Cậu ngã sao? Có sao không?]

Đại Tráng: [Lát nữa kết thúc bọn tôi không cần phải ngồi xe về trường, có thể tự do ra về, bọn cậu thì sao, chút nữa có về chung không?]

Lâm Chiết Hạ trả lời cậu ta: [Không sao, tôi không rõ, chắc là vậy.]

Đại Tráng: [Tôi khuyên cậu ít nói chuyện với Trì Diệu thôi.]

Đại Tráng: [Gần mực thì đen.]

Lâm Chiết Hạ: [.]

Đại Tráng: [Cậu còn '.', cậu nắm bắt được cách nói chuyện ngắn gọn của anh Diệu rồi đấy.]

Lâm Chiết Hạ cúi đầu gõ chữ: [Tôi còn có thể ngắn gọn hơn được nữa.]

Đại Tráng: [Là thế nào?]

Lâm Chiết Hạ: [Phiền nữa là block.]

Đại Tráng phục rồi: […Xịn.]

Cô và Hà Dương thường ngầm diễn vai Trì Diệu như vậy, trò chuyện được một nửa, đột nhiên có gì rất nhẹ phủ lên đầu cô, trước mắt cô lập tức đen lại, cùng với đó ánh nắng gay gắt cũng được che đi.

Cách hai giây sau cô mới kịp phản ứng, thứ phủ lên đầu mình là một chiếc áo khoác.

"Nóng quá," Không biết Trì Diệu đã xuất hiện ở phía sau cô từ khi nào, sau khi ném áo khoác qua xong thì đứng dậy, giống như gửi đồ mà nói: "Cầm giúp tôi."

"….?"

Lâm Chiết Hạ kéo áo xuống một chút, quay sang nhìn cậu: "Cậu không thể tự cầm sao?"

Trì Diệu: "Tôi lười cầm."

Lâm Chiết Hạ vẫn còn muốn nói gì đó thì Trì Diệu đã đi xuống khán đài

rồi.

Cô che áo lên đầu ngồi một lát, phát hiện chiếc áo khoác này có tác dụng che nắng khá tốt.

Che một lát sau cũng không còn cảm thấy nắng rát như ban nãy nữa.

…

Vì vậy vừa rồi cậu cố ý qua đây đưa áo khoác cho cô hay sao?

Cô giống như đang kì vọng vào một đáp án nào đó mà nghĩ.

Lâm Chiết Hạ mở khung chat giữa cô và Trì Diệu lên, trong những dòng tin tường thuật về trận đấu dày đặc, câu ‘Sao chiều nay lại nắng vậy chứ.’ kẹp ở giữa không bắt mắt chút nào.

Tuy nhiên một giây sau cô lại tự phủ nhận.

Rốt cuộc cô đang nghĩ gì vậy.

–

Hội thao kết thúc, bởi vì không cần phải quay lại trường nên ba người cùng bắt xe về nhà.

Đầu gối Lâm Chiết Hạ bị thương, khi ngồi trên khán đài vẫn còn thấy bình thường, nhưng lúc này đối với cô khoảng cách từ trạm xe đến tiểu khu có hơi dài, tốc độ của cô ngày càng chậm đi.

Giữa đường Trì Diệu muốn cõng cô, nhưng đáy lòng Lâm Chiết Hạ đột nhiên nổi lên một cảm xúc kì lạ, cảm thấy hơi ngại khi cách cậu quá gần: “Tôi có thể tự đi được.”

Hà Dương ngợi khen: “Anh Hạ của tôi quả thực là có ý chí sắt thép.”

Lâm Chiết Hạ: “….”

Ba người chậm bước đi về phía đường Ngõ Nam.

Hà Dương nhắc đến chuyện lớp cậu ta, hỏi Trì Diệu: “Nghe nói cậu gặp bạn học lớp tôi ở phòng y tế?”

Trì Diệu lười nói về chuyện này.

Hà Dương tiếp tục: “Một nữ sinh, cũng khá xinh xắn, được mọi người trong lớp yêu thích, sau khi cậu ấy đi từ phòng y tế về lập tức mắng chửi cậu với mọi người trong lớp.”

Trì Diệu: “Tôi không nhớ nữa.”

“…”

Là bạn thân nhiều năm Hà Dương cũng không nhịn được mà cảm thán: “Trước đây tên cậu còn xuất hiện trên tường tỏ tình của trường tôi nữa đấy, dù sao thì lần đấy mấy nữ sinh cũng không xin tôi phương thức liên lạc của cậu nữa, danh tiếng của cậu lúc này không khác hồi cấp hai là bao.”

Hà Dương bổ sung: “Không, nát hơn cả hồi cấp hai mới đúng.”

Lâm Chiết Hạ không hiểu nhiều về chuyện hồi cấp hai của cậu, trong ấn tượng của cô chỉ có cái nhãn ‘Đừng có đến gần’, còn có vài ba lời trước kia Hà Dương kể cho cô nữa.

Cô không nhịn được: “Danh tiếng gì vậy?”

Hà Dương: “Soái ca xấu tính khét tiếng.”

“…” Rất hợp lý.

“Đây cũng là một loại bản lĩnh của cậu ấy.” Hà Dương nói, “Thật uổng cho gương mặt này.”

Trong lúc nói chuyện, ba người đã đi đến tấm biển chỉ đường có ghi ‘Đường Ngõ Nam’.

Ánh mặt trời len qua cành cây kẽ lá, phủ xuống mặt đất, những phiến đá xanh bên đường nóng bỏng, thời tiết vừa oi vừa nóng, nhưng Lâm Chiết Hạ lại cảm thấy có chút vui vẻ.

Về mặt lí trí thì không nên, nhưng cô vẫn không kiểm soát được mà cảm thấy vui vẻ.

Hà Dương lại hỏi: “Đúng rồi, sắp được nghỉ vài ngày, hai cậu có kế hoạch gì không? Bố mẹ tôi muốn đi du lịch nhưng loại thời tiết này ra ngoài du lịch không phải chính là đi chen chúc với một đám người hay sao?”

Lâm Chiết Hạ và Trì Diệu gần như mở miệng cùng một lúc…

Lâm Chiết Hạ: “Ở nhà học bài.”

Trì Diệu: “Tôi có một cuộc thi.”

“Cậu tham gia cuộc thi sao,” Lâm Chiết Hạ quay đầu nhìn cậu: “Cuộc thi gì vậy, sao tôi lại không biết?”

“Cuộc thi vật lý.”

Trì Diệu nói một câu đơn giản: “Phải qua Hải Thành ba ngày hai đêm, lão Lưu sẽ dẫn đội.”

Lâm Chiết Hạ ‘Ồ’ một tiếng: “Xa vậy sao.”

–

Về đến nhà Lâm Hà và Nguỵ Bình đang bàn về chuyện kì nghỉ.

“Hạ Hạ.” Nghe thấy tiếng mở cửa, giọng Lâm Hà lập tức truyền từ phòng

khách đến, “Kì nghỉ ngắn tới mẹ và chú Nguỵ của con định đi du lịch, muốn hỏi ý kiến của con xem.”

Lâm Chiết Hạ nghĩ giống với Hà Dương: “Con thấy trời nóng quá, hai người đi đi ạ, con ở nhà làm bài tập ạ.”

Nguỵ Bình: “Hiếm khi mới được nghỉ, con không muốn ra ngoài chơi hay sao?”

Lâm Chiết Hạ: “Bảo con ra ngoài, con thà làm thêm một đề nữa còn hơn.”

Nguỵ Bình vẫn còn muốn nói thêm với cô gì đó.

Lâm Chiết Hạ vội vàng nói: “Hiếm khi mới có cơ hội ném con ở nhà để tận hưởng thế giới của hai người, hai người hãy trân trọng cơ hội tốt này.”

Thấy thái độ của cô kiên quyết như vậy nên Lâm Hà và Nguỵ Bình cũng không nói thêm.

Trong lúc nói chuyện Lâm Chiết Hạ đi từ huyền quan vào phòng khách, xuất hiện trước mặt hai người, Lâm Hà kinh ngạc hỏi, “Đầu gối của con sao vậy, còn có…áo khoác trên người con ở đâu ra thế?”

“Lúc con thi chạy không cẩn thận nên bị ngã, không sao đâu ạ.”

Lâm Chiết Hạ giải thích câu trước nhưng chưa kịp phản ứng về câu hỏi phía sau.

Theo lời Lâm Hà nói cô cúi đầu xuống nhìn, nhìn thấy chiếc áo khoác chống nắng màu đen rộng rãi tên người mình.

“À, là của Trì Diệu ạ,” Lúc này cô mới phát hiện mình chưa trả áo cho Trì Diệu, giải thích nói, “Bọn con ngồi ở trên khán đài không có mái che, trời nắng quá nên con mượn áo che nắng.”

Nghe thấy là áo của Trì Diệu xong Lâm Hà cũng không hỏi thêm, chỉ nói

tiếp một câu: “Sao lại không để ý thế…Lát nữa tắm con nhớ cẩn thận đấy, đừng ngâm nước quá lâu.”

Nhắc đến Trì Diệu, Lâm Hà hỏi thêm: “Kì nghỉ này Trì Diệu có kế hoạch gì không, nếu không thì con có thể cùng bạn làm bài tập, mẹ và chú Nguỵ ra ngoài cũng yên tâm hơn.”

“Kỳ nghỉ này cậu ấy phải tham gia cuộc thi vật lý.”

Lâm Chiết Hạ bổ sung, “Hai người cứ yên tâm, con cũng không phải là đứa bé ba tuổi nữa, ở nhà một mình vài hôm thì không sao cả.”

“Vậy à,” Lâm Hà nói: “Mẹ nhớ trước kia thằng bé rất thích vật lý, hồi nhỏ còn từng nói muốn trở thành nhà vật lý nữa đấy.”

Lâm Chiết Hạ cũng nhớ.

Đó là chuyện của năm thứ hai sau khi họ quen biết rồi. Lúc ấy cuối tuần được giao một bài văn, đề bài là ‘Mơ ước của tôi’.

Lâm Chiết Hạ vò đầu bứt tóc, cuối cùng miễn cưỡng viết lên trang giấy: Mơ ước của tôi là bảo vệ môi trường.

Cô chọn viết như vậy không phải bởi vì bản thân có lý tưởng gì, chỉ là nếu viết chủ đề này sẽ viết tốt hơn, cô lên án hiện tượng mọi người tuỳ ý vứt rác bên đường.

Trì Diệu viết nhanh hơn cô, vốn dĩ cô muốn viết bừa, lén nhìn qua thì thấy hai chữ: Vật lý.

“Mơ ước của cậu thật kì lạ, sao cậu lại thích cái này vậy?”

Lúc ấy Trì Diệu nói: “Bởi vì thú vị.”

Lâm Chiết Hạ không hiểu thú vị ở đâu.

Nhưng cô lại không hài lòng về mở bài của mình lắm nên muốn viết lại, vì vậy bò lên bàn bắt đầu phát ngốc.

Cô cầm bút viết linh tinh lên giấy, đột nhiên trong đầu có một suy nghĩ loé lên: “Nếu như tạm thời tôi chưa nghĩ ra ước mơ, vậy thì bảo vệ người khác có được tính là ước mơ hay không?”

…

Tối nay Lâm Chiết Hạ nằm trên giường, lúc lướt điện thoại có nhìn thấy bài đăng của lão Từ lớp mình.

Lão Từ chia sẻ lại bài đăng của trường, tiêu đề của văn bản là: Đội tuyển tham gia cuộc thi vật lý dành cho học sinh cấp ba của thành phố Liên Vân.

Lâm Chiết Hạ nhấn vào, văn bản và hình ảnh đan xen.

Cô nhìn thấy tên của rất nhiều trường cấp ba trọng điểm, trong đó có trường cấp ba số Một Liên Vân.

Xem xong cô phát hiện quy mô của cuộc thi lần này lớn hơn cô nghĩ rất nhiều, người giành được giải nhất của cuộc thi năm ngoái còn được lên báo, trong ngày diễn ra cuộc thi có rất nhiều đơn vị nhà báo đăng tin, cảnh tượng vô cùng trang trọng.

Sau khi đọc xong bài đăng ấy cô thoát ra, gửi tin nhắn cho Trì Diệu: [Khi nào cậu đi vậy?]

Trì Cẩu: [Ngày kia.]

Lâm Chiết Hạ: [Mấy giờ của ngày kia vậy?]

Dường như Trì Diệu đã phát hiện còn có ý khác trong lời của cô.

[?]

[Có gì thì nói đi.]

Lâm Chiết Hạ gõ chữ trả lời: [Là người bố kính yêu của cậu, đương nhiên tôi phải đi tiễn cậu rồi.]

Đối phương trả lời rất nhanh: [Không cần bố già phải đích thân chống nạng đi tiễn tôi đâu.]

Lâm Chiết Hạ: [….]

Nói không lại, cô quyết định lơ đi chủ đề này: [Áo khoác của cậu ở chỗ tôi, quên mất chưa trả cậu.]

Đối phương trả lời một dấu [.] bày tỏ rằng mình đã biết rồi.

Lâm Chiết Hạ nghĩ đến bộ dạng sai khiến cô cầm áo khoác của cậu hồi chiều, cúi đầu gõ chữ: [Gửi áo ở chỗ tôi là phải thu phí đó, xin hỏi muốn thanh toán bằng hình thức nào.]

Sau đó hiếm khi Trì Diệu lại nói được lời của một ‘con người’.

[Ở trong túi áo ấy, tự lấy.[

Lâm Chiết Hạ: [?]

Lâm Chiết Hạ: [Cái gì?]

[Phí gửi áo.]

Lâm Chiết Hạ đặt điện thoại xuống rồi đi sờ túi áo khoác.

Cách một lớp vải chống nắng, cô sờ thấy có đồ gì đó cứng cứng.

Lâm Chiết Hạ có chút ngờ vực mà thò tay vào, sau đó lấy ra được…một thanh kẹo chưa được bóc ra.

[Kẹo ở đâu ra vậy?]

[Sao trong túi áo cậu lại có kẹo?]

Trong chốc lát Trì Diệu không trả lời.

Trong lúc đợi đối phương đáp lại Lâm Chiết Hạ ngồi bóc kẹo, sau đó phát hiện đây là chiếc kẹo vị chanh.

Cô cắn chiếc kẹo vào trong miệng, cảm nhận được vị ngòn ngọt chua chua đặc biệt của vị chanh.

Cô bất chợt liên tưởng đến lon nước có ga của mùa hè năm ngoái.

…Lon nước mát lạnh, bọt gas vị chanh sảng khoái ấy.

Qua một lát sau điện thoại trên tay cô rung lên, nhận được hai dòng tin nhắn:

[Mua ở căng-tin.]

[Không ngờ ai đó cả nửa ngày cũng không phát hiện ra.]

Quan hệ giữa cô và Trì Diệu, dường như bắt đầu từ lon nước kia, từ tiếng mở lon ‘cạnh’ kia, đã xảy ra phản ứng hoá học vô cùng kì lạ.

- -----oOo------

Chương 34

Editor: Đá bào

Beta: Gió

—

Ngày hôm sau, Lâm Hà và Ngụy Bình đặt vé máy bay xong, hai người cùng đi du lịch trong kỳ nghỉ ngắn này.

Người không muốn đi đâu xa là Lâm Chiết Hạ chỉ tiễn họ đến cửa: "Con biết rồi, sẽ nhớ mang theo chìa khóa, nhớ ăn cơm đúng giờ."

Trước khi Lâm Hà rời đi vẫn còn không yên lòng: "Hôm nay đầu gối của con thế nào rồi?"

Lâm Chiết Hạ: "Con chỉ bị trầy da thôi, hơn nữa miệng vết thương cũng không sâu, nó đã đóng vảy rồi, nghỉ ngơi một ngày nên hôm nay đã không còn đau nữa, đi lại cũng không có vấn đề gì rồi."

Lâm Hà: "Con ở nhà một mình nhớ phải chú ý an toàn…"

"Con biết rồi ạ."

Sau khi Lâm Hà và Ngụy Bình đi, Lâm Chiết Hạ lại trở về giường nằm một lát.

Trần Lâm gọi điện thoại tới: "Tớ và Đường Thư Huyên định ra ngoài chơi, hôm nay tình hình của cậu thế nào, có muốn đi cùng chúng tớ hay không?"

“Đi đâu vậy?”

“Vẫn chưa biết, cậu có ý tưởng gì không?”

Lâm Chiết Hạ suy nghĩ một chút: “Đi chùa đi. ”

Trần Lâm: “Hả? ”

Lâm Chiết Hạ bắt đầu tra bản đồ: “Gần đây có một ngôi chùa, chỉ mất 20 phút ngồi xe.”

Trần Lâm: “Bảo cậu đưa ra ý tưởng, nhưng không cần cậu sáng tạo như vậy. Tớ còn cho rằng mọi người sẽ muốn đi đến mấy cửa hàng bánh ngọt hay mấy nơi quanh đó, sao cậu có thể nghĩ là chúng tớ muốn đến chùa vậy?”

Lâm Chiết Hạ: “Bởi vì sắp tới Trì Diệu phải tham gia cuộc thi vật lý.”

Trần Lâm: “Cho nên?”

Lâm Chiết Hạ: “Cho nên tớ muốn đi chùa cầu may, nghe nói bùa may mắn trong ngôi chùa đó rất linh thiêng.”

Trần Lâm: “…”

Một lúc lâu sau, Trần Lâm nói: “Vậy được rồi, để tớ hỏi Đường Thư Huyên một chút, nếu cậu ấy cũng muốn đi thì chúng ta sẽ đi, nhưng tớ cảm thấy xác suất cao là cậu ấy sẽ không…”

Trần Lâm nói đến đây, chợt dừng lại.

Trần Lâm: “Cậu ấy trả lời rồi, nói rằng cậu ấy cũng rất muốn qua đó cầu duyên.”

Lâm Chiết Hạ cũng trầm mặc hai giây: “Cái này quả thật giống mấy lời cậu

ấy sẽ nói.”

Trần Lâm thở dài một tiếng: “Vậy tớ sẽ đi cầu cho kỳ thi đại học thuận lợi.”

Hai giờ chiều Trì Diệu sẽ xuất phát, cho nên hành trình đi chùa vô cùng gấp gáp, Lâm Chiết Hạ sợ đến khi cô cầm đồ trở về, còn chưa kịp đưa thì cậu đã đi mất rồi.

Cho nên trước khi xuất phát, cô gửi cho Trì Diệu một chuỗi tin nhắn.

[Trước khi lên xe cậu nhớ nói trước với tôi một tiếng.]

[Tôi sẽ đến để tiễn cậu.]

[Tôi có chống nạng cũng sẽ đến để chào cậu. (Mỉm cười)]

Nhưng ngoài dự định của cô, vì là ngày lễ nên người đến chùa rất đông, nơi cầu nguyện phải xếp hàng rất dài.

Không ở trong trường học, tất cả mọi người hiếm khi mới được mặc quần áo thoải mái của mình, Đường Thư Huyên hôm nay mặc một chiếc váy, nhìn qua rất dịu dàng duyên dàng.

Đường Thư Huyên an ủi nói: “Đừng nóng ruột, chắc chắn sẽ đuổi kịp.”

Lâm Chiết Hạ có chút tự trách: “Sớm biết thì tớ đã đến từ hôm qua rồi.”

Đường Thư Huyên: “… Hôm qua chân cậu vẫn chưa khoẻ, làm sao tới đây được?”

Lâm Chiết Hạ: “Thuê xe lăn?”

“……”

Trong khi xếp hàng ba người cùng trò chuyện.

Trần Lâm khuấy động bầu không khí, trêu ghẹo nói: “Thư Huyên, cậu cầu nhân duyên gì, nhân duyên với vị học trưởng kia sao?”

Đường Thư Huyên không phủ nhận: “Tớ hy vọng sau khi tốt nghiệp chúng tớ có thể học cùng một trường, mong rằng tương lai khi anh ấy muốn yêu đương, đối tượng nghĩ đến đầu tiên sẽ là tớ.”

Cô tiếp tục: “Thực ra lúc ban đầu tớ cũng chỉ là thuận miệng xin phương thức liên lạc, không nghĩ rằng sau này sẽ xảy ra nhiều chuyện như vậy, mặc dù tất cả đều là câu chuyện đơn phương của tớ.” Cô ấy nói đến đây rồi dừng lại, “Nhưng tớ thực sự rất thích anh ấy.”

Lâm Chiết Hạ ở bên cạnh nghe thấy vậy, cô nhìn về phía trước giống như không có điểm cuối, khói nhang lượn lờ chung quanh, giống như đang ở trước mặt tượng Phật cúi đầu bái tế một cách thành kính.

Ngôi chùa đã có chút xưa cũ, trong sân có một cây cổ thụ hàng trăm năm tuổi, cành lá sum xuê.

Cô thu hồi ánh mắt, đột nhiên hỏi Đường Thư Huyên: “Thích một người là cảm giác như thế nào vậy?”

Cô lại hỏi, “Như thế nào mới được xem như là thích một người thế?”

Đường Thư Huyên bị hỏi hai câu này xong bỗng ngẩn người.

Cô suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng nói, “Tớ cũng không biết phải giải thích như thế nào, nhưng nếu cậu thích một người nào đó, nhất định sẽ nhận ra.”

–

Ngày hôm nay phải xếp hàng rất dài.

Lúc Lâm Chiết Hạ xếp hàng, thành kính cầm một túi cầu may khấu đầu về phía tượng Phật.

Lúc cô cúi người, trong lòng thầm niệm: Hy vọng Trì Diệu sẽ làm bài thi thuận lợi.

Không đúng, không chỉ là thi đấu, mà hy vọng sau này mọi chuyện đều thuận lợi. Còn nữa, cầu cho cậu ấy bình an khỏe mạnh…

Như thế này liệu có phải cầu nguyện hơi nhiều hay không.

Trên mạng mọi người vẫn thường nói "bùa may mắn" thực sự là một cái túi nhỏ màu đỏ, được xỏ qua một chiếc dây nhỏ cũng màu đỏ, nhìn sẽ giống như một chiếc móc khoá vậy.

Nhưng Lâm Chiết Hạ vừa cầm theo bùa may mắn đứng lên đã nhận được tin nhắn của Trì Diệu.

[Tôi lên xe rồi.]

[…]

Lâm Chiết Hạ: [Không phải nói buổi chiều mới đi sao, bây giờ mới trưa mà.]

Trì Cẩu: [Lão Lưu cố ý lái xe tới đón tôi.]

"Làm sao vậy?" Trần Lâm hỏi cô.

"Trì Diệu xuất phát sớm," Lâm Chiết Hạ buông điện thoại xuống, có chút mất mát, "Tớ vẫn không đuổi kịp."

Không cần vội vàng trở về đưa đồ cho Trì Diệu nữa, mấy người họ chậm rãi đi ra khỏi chùa, chọn một nhà hàng bình dân cùng nhau ăn cơm.

Gọi đồ ăn xong, Trần Lâm thấy Lâm Chiết Hạ vẫn còn đang nhìn chằm chằm vào chiếc túi cầu may kia.

Cô đặt thực đơn xuống và nói, "Không sao đâu, cậu ấy có thành tích tốt như

vậy, đối với cậu ấy mà nói, tham gia một cuộc thi chỉ là một chuyện nhỏ.”

Đường Thư Huyên tiếp lời: “Đúng vậy. Cậu nhìn điểm số kia của cậu ấy mà xem, cho dù gặp phải đối thủ ở trường Liên Vân kia cũng không cần phải sợ. ”

“Hơn nữa kể cả không xem đến điểm số, cũng phải ngẫm lại tính cách của người này…”

Đường Thư Huyên lắc đầu, “Kiểu người ‘độc toàn thân’ này, chỉ có cậu ấy đi đầu độc người khác thôi.”

Đứng ở góc độ của Đường Thư Huyên, cô ấy gần như không tưởng tượng được Trì Diệu tham gia thi đấu còn cần người ta lo lắng gì.

Cô thậm chí còn cho rằng nên lo lắng cho đối thủ của Trì Diệu thì đúng hơn.

Lâm Chiết Hạ cầm túi cầu may nói: “Không phải đâu, cậu ấy…”

Có đôi khi cậu ấy chết vì sĩ diện.

Cậu ấy cũng sẽ lo lắng, thậm chí có đôi khi còn không ngủ được.

Nhưng những lời này chỉ có một mình cô biết, cuối cùng vẫn không nói ra miệng.

Cùng lúc đó, ký ức của Lâm Chiết Hạ được kéo trở lại nhiều năm về trước.

Khi đó sức khoẻ của Trì Diệu đã tốt hơn một chút, có thể trở lại trường học bình thường, nhưng lúc ở trường học cậu không được mọi người yêu thích cho lắm.

Trong mắt các bạn cùng lớp, Trì Diệu rất khó hòa hợp. Cậu không quan tâm nhiều đến mọi người xung quanh, luôn luôn giữ một thái độ “tránh xa tôi một chút”.

Chỉ có cô là sau khi tan học luôn đi theo phía sau cậu ríu rít: “Trì Diệu, hôm nay cơm trong căng tin thật khó ăn.”

“Trì Diệu, tôi lại không biết làm bài tập về nhà môn thủ công, tôi biết người luôn sẵn sàng giúp đỡ người khác như cậu nhất định sẽ giúp tôi.”

“Hôm nay thầy giáo lên lớp lại đọc sai tên tôi, tự nhiên thầy ấy gọi tôi là Lâm Phá Hạ.”

“Kết quả bây giờ mấy bạn học đều bắt đầu gọi tôi là Phá Hạ…”

“……”

Con đường từ trường tiểu học trở về đường Ngõ Nam rất ngắn, có các bóng cây bao quanh, khi đó Lâm Chiết Hạ đeo cặp sách màu hồng do Ngụy Bình tặng, đi cùng Trì Diệu đang chậm bước.

Cô thay đổi một vài chủ đề, cuối cùng nhớ lại một chuyện, hét lên: “Đúng rồi, tôi nghe nói tuần sau cậu sẽ tham gia cuộc thi Olympic Toán học.”

Lâm Chiết Hạ tiếp tục nói: “Cậu không cần lo lắng đâu.”

Khi đó Trì Diệu chợt dừng bước, hai tay cậu vẫn đang đút túi quần, lúc nói chuyện vẫn luôn bày ra bộ dạng lãnh đạm, từ trên cao nhìn xuống nói: “Tôi lo lắng ư?”

Khi đó cô không hiểu ý tứ trong lời nói của Trì Diệu, chỉ nói: “Mọi người đều sẽ lo lắng mà.”

Trì Diệu chặn lời nói của cô: “Tôi thì không.”

“Mấy cuộc thi đấu nhỏ này, căn bản tôi không để trong lòng.”

Cho dù lúc ấy có ngây thơ đến đâu, cô cũng mơ hồ cảm giác được điểm kiên trì không tầm thường kia của Trì Diệu.

Giống như bị người ta coi thường, bị người ta cảm thấy mình không đủ mạnh mẽ, đối với cậu mà nói là một chuyện không thể chấp nhận được.

Sự nghi ngờ này đã được xác minh một ngày trước cuộc thi Olympic.

Hôm đó rất trùng hợp, chìa khóa nhà Trì Diệu bị mất, thợ mở khóa đã tan làm, phải sáng mai mới có thể tới được, cho nên Trì Diệu chỉ có thể ở tạm nhà cô.

Lâm Hà và Ngụy Bình vốn định nhường phòng ngủ cho cậu, nhưng Trì Diệu nói không muốn gây phiền toái cho họ như vậy, cuối cùng không ai lay chuyển được, đành trải chăn cho cậu ngủ tạm trên sô pha.

Lâm Chiết Hạ buộc tóc nhìn Lâm Hà trải chăn: “Cậu ấy cũng có thể ngủ với con mà.”

Trì Diệu thẳng thắn từ chối: “Ai muốn ngủ với cậu chứ.”

“……”

Lâm Chiết Hạ: “Tôi cho phép cậu ngủ với tôi đã là vinh hạnh của cậu rồi, đừng có không biết tốt xấu như thế.”

Lâm Hà quay đầu nhìn cô một cái: “Con ít nói mấy lời đi.”

Lâm Chiết Hạ ngậm miệng lại.

Sau đó buổi tối lúc cô thức dậy đi vệ sinh, khi ngang qua phòng khách phát hiện chiếc chăn của Lâm Hà trải vẫn còn nguyên, không có dấu vết bị người ta sử dụng, toàn bộ phòng khách chỉ bật một ngọn đèn rất yếu ớt. Qua ánh sáng mờ nhạt, cô nhìn thấy cậu bạn đang ngồi trên tấm thảm ở phòng khách.

Sau khi trở về phòng, cô đặc biệt chú ý đến đồng hồ trên tường, kim đồng hồ chỉ theo hướng “hai giờ”.

Tại sao hai giờ sáng rồi mà người này còn chưa ngủ.

…

Lâm Chiết Hạ nghĩ tới đây, vừa lúc nhân viên phục vụ bưng đồ ăn lên: “Xin chào, đồ ăn đều đã lên đủ, mời mọi người dùng bữa.”

Cô lấy lại tinh thần và nói, “Cảm ơn ạ.”

Lúc này sự chú ý của Trần Lâm và Đường Thư Huyên đã bị món ăn hấp dẫn.

Vừa lúc cô cũng không muốn tiếp tục nói tiếp, vì thế nhân cơ hội bỏ qua đề tài này và nói: “Chúng ta mau ăn cơm đi.”

Trước khi ăn cơm, cô chụp lại đồ ăn trên bàn, gửi cho Trì Diệu, kèm theo tin nhắn:

[Đừng có ghen tị với bố đây.]

Có lẽ Trì Diệu còn đang trên đường đi, phản hồi rất nhanh.

[Xuống đất được rồi?]

Lâm Chiết Hạ trả lời: [Không đau, có thể đi lại được.]

Cô tiếp tục nhắn lại: [Hơn nữa tôi cũng không hoàn toàn khuyết tật như cậu nói.]

–

Sau khi Trì Diệu đến thành phố bên cạnh, hai người cũng chỉ có thể liên lạc qua mạng.

Nhưng cô cũng cơ bản hiểu được hành trình của Trì Diệu, biết trường học

đã thuê khách sạn cho bọn họ, biết bọn họ phải tập luyện, vậy nên ở lại đó ba ngày.

Sau khi Trì Diệu gửi ảnh khách sạn qua, Lâm Chiết Hạ nói chuyện phiếm với cậu trên Wechat: [Khách sạn các cậu ở lớn thật, thật hâm mộ, đời này tôi còn chưa từng ở khách sạn lớn như vậy bao giờ.]

Trì Cẩu: [Hơi quá rồi, tém lại.]

Lâm Chiết Hạ: [Ồ, tôi chỉ muốn cho cậu một chút mặt mũi thôi.]

Trì Cẩu: [Không cần đâu.]

……

Sau một lát, cô chọc chọc vào ảnh đại diện của cậu một lần nữa: [Cậu đang làm gì vậy?]

Trì Cẩu: [/Hình ảnh]

Trì Cẩu: [Làm đề.]

Trước kia Trì Diệu cũng sẽ nói với cô những điều này, nhưng lúc ấy cô chỉ lo đấu võ mồm với cậu, cũng không chú trọng vào nội dung.

Không giống như bây giờ.

Rất kỳ lạ, tự nhiên cô nhìn vào ảnh chụp mà Trì Diệu gửi thật lâu.

Trong góc ảnh có chụp được bàn tay Trì Diệu trên tờ giấy thi.

Cô không thể không thừa nhận rằng, việc cậu luôn luôn cho cô biết tất cả các việc mình đang làm khiến cô cảm thấy rất vui vẻ.

–

Trong khách sạn.

“Vốn dĩ thầy định mượn một phòng học,” Thầy giáo dẫn đội ở trong phòng vừa hướng dẫn bọn họ tập luyện vừa nói, “Nhưng đột nhiên bên trung gian lại có vấn đề, chúng ta cứ ở tạm trong khách sạn trước, một đội sáu người, hai cái bàn cũng đủ dùng rồi.”

Trì Diệu và Từ Đình ngồi cùng một chỗ.

Một tay cậu cầm bút, trước mặt bày ra một tờ giấy thi, bên cạnh đề thi đặt một chiếc điện thoại di động một cách trắng trợn.

Từ Đình: “Tôi bội phục cậu luôn, vẫn còn tâm trí mà trả lời tin nhắn.”

Trì Diệu vừa trả lời tin nhắn vừa nói: “Cậu không có điện thoại di động sao?”

Từ Đình: “Không ai gửi tin nhắn cho tôi cả.”

Trì Diệu không để ý tới cậu.

Từ Đình thuận miệng nói đùa: “Hai người quả thực là anh em tốt…Có thể bảo anh Hạ cũng gửi cho tôi một tin nhắn hay không, điện thoại di động của tôi không có động tĩnh gì dễ bị rỉ sét lắm.”

Lúc này Trì Diệu mới có phản ứng, một tay cậu rút bài thi của Từ Đình từ trong tay cậu ta ra, sau đó vỗ về phía đối diện.

“Đổi chỗ,” Trì Diệu nói, “Cậu qua ngồi phía đối diện đi.”

Từ Đình: “…”

Một ngày tập luyện nhanh chóng trôi qua.

Vào ban đêm, các thành viên trong đội trở về phòng nghỉ ngơi.

Giáo viên dẫn dắt dặn dò: “Tất cả đều đi ngủ sớm đi, đừng thức khuya, cố gắng nghỉ ngơi dưỡng sức.”

Sau khi trở về phòng, Trì Diệu tắm rửa, chỉ là sau khi tắm rửa xong cậu lại không lên giường.

Trong phòng đơn rất yên tĩnh, bên ngoài cửa sổ đã tối đen một mảnh, cậu khoanh chân ngồi trên cái ghế bên cạnh cửa sổ, trong tay vẫn cầm một cây bút, thỉnh thoảng sẽ lót giấy trên đầu gối viết viết vẽ vẽ một số thứ.

Nhưng đa phần, cậu chỉ đơn giản là cầm bút ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bút bi màu đen tùy ý xoay quanh đầu ngón tay, thời gian trôi qua, đồng hồ trên tường cũng theo đó chuyển động.

Kim đồng hồ nhanh chóng quay qua ba giờ.

–

3 giờ sáng.

Lâm Chiết Hạ bị đồng hồ báo thức đánh thức.

Cô còn nửa tỉnh nửa mê, vớt lấy điện thoại di động bên giường, ý thức mơ hồ tìm được cái đầu mèo quen thuộc kia.

[Cậu ngủ rồi sao?]

Sau khi gửi xong, cô rất muốn cố gắng mở mắt ra, trong một khắc mơ màng ngắn ngủi, nhìn thấy dòng “Đối phương đang nhập” trên đỉnh khung chat lóe lên một chút.

Thật sự chỉ là một chút.

Đối phương có vẻ giống như là theo bản năng không cẩn thận nhấp vào

muốn trả lời cô, nhưng lập tức phản ứng lại, sau đó bắt đầu giả vờ không có chuyện gì xảy ra.

Mãi cho đến tám giờ sáng, người kia giống như canh sẵn thời gian trả lời cô một câu: [Vừa dậy xong.]

Lâm Chiết Hạ nhìn câu "Vừa dậy xong" này thật lâu.

Cô hơi tức giận, nhưng nhiều hơn vẫn là một loại cảm xúc mang tên để tâm.

Để tâm đến việc ban đêm cậu lại không ngủ.

Để tâm đến việc cậu sợ cô lo lắng nên còn cố ý giả bộ ngủ không trả lời tin nhắn.

Để tâm đến cậu…liệu có bị ảnh hưởng đến cuộc thi ngày sắp tới.

Hơn nữa còn là thi vật lý, là một cuộc thi rất quan trọng đối với cậu.

Toàn thân Lâm Chiết Hạ bỗng nhiên giống như bị rót đầy một thứ gọi là dũng khí cùng sự xúc động, cô mở app du lịch ra xem vé xe đi đến thành phố bên cạnh.

Hơn 1.500 km mới đến được Hải Thành, đi tàu cao tốc mất hơn sáu tiếng, chuyến gần nhất là 3 giờ chiều.

"Hạ Hạ," Buổi chiều, Lâm Hà không yên lòng, mỗi ngày đều phải gọi điện thoại cho cô, "Con ở nhà thế nào?"

Lâm Chiết Hạ nói: "Mẹ, con vẫn rất ổn. "

Lâm Hà: "Sao bên con ồn ào như thế, con đang ở đâu vậy? "

Lâm Chiết Hạ đang một mình đứng ở ga tàu đông đúc, người đến người đi xung quanh, màn hình hiển thị chuyến xe không ngừng chớp động: "Con… con đang đi chơi bên ngoài với các bạn cùng lớp."

Lâm Hà: “Bạn học sao?”

Lâm Chiết Hạ lo lắng thông báo trong nhà ga sẽ làm lộ vị trí của cô, không dám nói với Lâm Hà: “Vâng ạ, chỗ con ồn quá, không tiện nghe điện thoại, lát nữa con sẽ nhắn tin cho mẹ. Con cúp máy trước nha.”

Lâm Chiết Hạ luống cuống tay chân tắt điện thoại, sau đó cô cầm tấm vé từ Liên Vân đi Hải Thành trong tay, hướng về phía màn hình thông báo đang nhấp nháy đi tìm vị trí vào cửa.

Bình thường Lâm Hà quản thúc rất nghiêm ngặt nên đây là lần đầu tiên cô một mình đi xa.

Một mình đi hơn 1.000 km.

Hải Thành là một thành phố ven biển phía bắc, một nơi hoàn toàn khác với thành phố Liên Vân.

Nhưng cô chỉ cần nghĩ đến người đang cách đó hơn một ngàn kilomet là Trì Diệu thì lại không còn cảm thấy sợ hãi chút nào.

Sau đó nhớ lại, thời gian ở trên xe ngày hôm đó tựa hồ rất ngắn ngủi, nhưng cũng lại rất dài, cảnh sắc ngoài cửa sổ không ngừng thay đổi, rời khỏi vùng sông nước Giang Nam, trải qua một vùng đất nông nghiệp, rồi là núi non rộng lớn, trên đường còn dừng lại giữa mấy thành phố khác nhau.

Cuối cùng từ trong dòng người của nhà ga, cô chen ra ngoài, đứng ở cổng ra của nhà ga Hải Thành, lúc nhìn thành phố xa lạ này mới cảm thấy có chút choáng ngợp.

Trước đó, Trì Diệu đã gửi cho cô một bức ảnh khách sạn, nhưng cô không biết vị trí cụ thể.

Lúc này đã là hơn chín giờ tối.

Bầu trời tối tăm, giọng nói của những người xung quanh cũng làm cho người ta cảm thấy xa lạ.

Có người thấy cô đứng ở cửa ra vào, lên tiếng bắt chuyện với cô, nhưng lời nói đều là phương ngữ địa phương, cô không hiểu.

Lâm Chiết Hạ không đáp lại ai cả

Cô tìm một góc ngồi xổm xuống ở cửa ra vào, gọi điện thoại cho Trì Diệu.

“Trì Diệu.”

Sau khi cuộc gọi được kết nối, cô hỏi: “Cậu đã ngủ chưa?”

Đầu dây bên kia của điện thoại.

Trì Diệu ngồi trên chiếc ghế bên cửa sổ, nhìn chiếc giường căn bản không có dấu vết của việc đã từng sử dụng, nói, “Chuẩn bị đi ngủ.”

Lâm Chiết Hạ tâm tự nhủ có quỷ mới tin cậu.

Thay vì nhấn mạnh vào chủ đề này, cô đột nhiên nói, “Cậu có tin rằng có phép thuật trên thế giới này không?”

Đối phương im lặng một chút.

Dường như trong vài giây ngắn ngủi này, cậu nghe thấy một số âm thanh ồn ào.

“Trễ như vậy còn chưa về nhà, bây giờ cậu đang ở đâu?”

Lâm Chiết Hạ không trả lời những lời này của cậu, tự mình nói tiếp: “Tôi sẽ tạo phép. Cậu gửi cho tôi vị trí của cậu, tôi có thể đến đó ngay.”

Đầu dây bên kia điện thoại, giọng điệu của thiếu niên chợt thay đổi.

Khi Trì Diệu nói giọng có chút đè nén, lặp đi lặp lại hỏi lại: “Cậu đang ở đâu?”

Lâm Chiết Hạ một giây sau mới phản ứng lại, Trì Diệu đang có chút tức giận.

Hoặc nói đúng hơn là đang sốt ruột.

Lâm Chiết Hạ không dám tiếp tục nói giỡn nữa, thành thật trả lời: “Tôi hiện tại đang ở Hải Thành.”

“Ga tàu Hải Thành số 2, ở cửa ra, ngồi ở bên cạnh, bên cạnh một cái cột.”

- -----oOo------

Chương 35

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Lâm Chiết Hạ đợi ở trạm tàu khoảng nửa tiếng đồng hồ.

Cô tìm một tiệm mì ngồi xuống, mặc dù bây giờ đã khá muộn nhưng ở nơi nhiều người như chỗ này vẫn rất an toàn.

Cô ăn mì xong, lúc vừa cầm ly nước thuỷ tinh lên thì chiếc cửa kính của tiệm được đẩy ra.

Thời tiết ở phía bắc và phía nam khác nhau, nhiệt độ ngày và đêm lớn, trong lúc cánh cửa được mở, gió lạnh đã len vào.

Người bước vào rất cao, trên người mặc chiếc áo hoodie mỏng, trên tay có cầm một chiếc áo khoác màu đen, mắt mày đẹp như vẽ, đứng ở cửa vô cùng thu hút ánh mắt.

Cậu đứng ở cửa không lâu đã nhìn thấy người mình đang tìm.

Lâm Chiết Hạ đặt ly nước xuống, nhìn Trì Diệu đang đi đến trước mặt mình, trước khi cậu ngồi xuống đã giành nói: “Thật ngại quá, chỗ này có người ngồi rồi.”

Trì Diệu đặt tay lên thành lưng ghế, nhìn qua cô một cái.

“?”

Dù sao hôm nay cô đã không thông báo cho ai mà chạy một mình đến đây, Lâm Chiết Hạ sợ cậu tức giận, nhất thời diễn một vở kịch nhỏ làm dịu lại bầu không khí: “Chỗ ngồi này là dành cho một người siêu cấp đẹp trai họ Trì.”

“Vậy à,” Giọng điệu của Trì Diệu không chút thay đổi, “Cậu ta đẹp trai đến mức nào?”

Lâm Chiết Hạ: “Cậu ấy là người đẹp trai nhất tôi từng gặp, từ khi tôi được sinh ra đến đây giờ chưa gặp được ai đẹp trai hơn cậu ấy cả.”

Đôi mày của Trì Diệu có hơi giãn ra.

Lâm Chiết Hạ thừa thắng xông lên: “Cậu ấy không chỉ đẹp trai mà còn rất thông minh nữa, vô cùng tài hoa, trừ việc nhân phẩm có chút vấn đề ra thì có thể gọi là hoàn mĩ.”

Trì Diệu kéo ghế ra ngồi xuống: “Quên không nói, nhân phẩm của tôi cũng không ra gì lắm, thích nhất là giành chỗ của người khác.”

“….”

“Nhìn cậu khá lạ,” Trì Diệu nhận kịch bản của cô mà diễn, “Không giống người ở đây, từ đâu đến vậy.”

Lâm Chiết Hạ cũng rất phối hợp: “Tôi là người Liên Vân.”

“Đến đây làm gì.”

“Đến du lịch.”

Giọng Trì Diệu có chút lạnh đi: “Một mình đến du lịch.”

“Đúng vậy, đến rèn luyện bản thân,” Lâm Chiết Hạ nghiêm túc nói, “Con người ta sớm muộn cũng phải trưởng thành mà.”

Trì Diệu cười lạnh: “Vậy cậu cứ ở đây, tôi không ngăn cản cậu trưởng thành nữa, đi trước đây.”

Nói xong, Trì Diệu làm động tác muốn đi.

Lâm Chiết Hạ cũng sợ cậu sẽ rời đi thật, đứng dậy kéo quần áo của cậu: “Không phải, trong vài tiếng tôi ra ngoài này cuộc sống đã dày vò tôi một cách tàn nhẫn…Tôi tỉnh ngộ rồi.”

Trì Diệu dùng thái độ miễn cưỡng cho cô chút mặt mũi mà ngồi xuống: “Nói xem.”

Lâm Chiết Hạ phát huy tức thì: “Thứ nhất, tôi không nên một mình đến đây, như vậy không an toàn. Thứ hai, tôi nên thông báo cho cậu trước, thứ ba là…Tôi chưa nghĩ ra, chắc vậy là được rồi nhỉ.”

Trì Diệu: “Lấy điện thoại ra.”

Lâm Chiết Hạ đưa điện thoại qua.

Trì Diệu khẽ hất hất cằm, Lâm Chiết Hạ lập tức hiểu ra, mở khoá điện thoại.

Trì Diệu mở danh bạ tìm số của Lâm Hà, sau đó trả điện thoại cho cô.

“Thứ ba, bây giờ cậu gọi cho dì Hà đi.”

–

Lâm Chiết Hạ gọi cho Lâm Hà, thông báo cho bà việc mình đang ở Hải Thành.

Suýt chút nữa Lâm Hà tưởng rằng mình đang nằm mơ: “Con đang ở Hài

Thành? Con qua đó làm gì, Trì Diệu có ở bên cạnh không, để mẹ nói chuyện với bạn.”

Cũng đã tới rồi, bắt cô về ngay cũng không thích hợp, hơn nữa bây giờ cũng đã muộn rồi.

Lâm Chiết Hạ giống như đứa trẻ bỏ nhà đi bụi bị bắt được, đứng ở sau lưng Trì Diệu đợi xe đến.

Cô nghe thấy Trì Diệu trả lời điện thoại một tiếng ‘Đúng vậy’, sau đó taxi đã đến rồi, Trì Diệu mở cửa xe ra hiệu cho cô ngồi vào.

Sau khi lên xe, cô không nhịn được mà hỏi: “Vừa rồi mẹ tôi nói gì với cậu vậy?”

Trì Diệu: “Bảo cậu chú ý an toàn, đi theo tôi, đừng có đi lung tung.”

Lâm Chiết Hạ bắt được trọng điểm, “Vì vậy bà ấy không bắt tôi sáng mai phải về ngay đúng không?”

Trì Diệu ‘Ừm’ một tiếng.

“Vậy tôi có thể ở đây một ngày rồi,” Cô tính toán: “Sau đó về cùng cậu.”

Nói xong cô lại cảm thấy lời kia nghe như cô rất muốn đi cùng cậu vậy, thậm chí có thể còn khiến người ta hoài nghi rằng cô vì cậu mà qua đây.

Vì vậy Lâm Chiết Hạ lại nhanh chóng bổ sung một câu: “Vốn dĩ tôi định sáng mai sẽ về ngay, không định ở lại đây lâu, chỉ là đột nhiên tôi muốn đi ngắm biển thôi.”

Trì Diệu nói: “Cậu cũng biết đột nhiên?”

Lâm Chiết Hạ: “Dù sao tôi cũng chưa từng được ngắm, đời này còn chưa nhìn thấy biển bao giờ, cậu thông cảm một chút.”

“….”

Thành phố này về đêm rất yên tĩnh, khi xe dừng lại, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng sóng vỗ vào bờ.

Ở trong xe, Lâm Chiết Hạ lén đánh giá trạng thái của Trì Diệu.

Chân của cậu rất dài, ngồi trên xe có hơi chật. Trên người là chiếc hoodie rộng rãi, chiếc áo ấy càng làm nổi bật làn da trắng của cậu hơn, đáy mắt khá âm u, khi rũ mắt xuống lộ ra chút mệt mỏi mà người ngoài khó nhận ra được. Lúc này cậu đang cúi đầu trả lời tin nhắn.

Xe đường về thường luôn nhanh hơn lúc đi, khoảng hai mươi phút sau họ đã đến nơi rồi.

Khách sạn tối qua vừa xuất hiện trong cuộc trò chuyện giữa cô và Trì Diệu qua màn hình điện thoại, hôm nay đột nhiên ở ngay trước mắt.

Lâm Chiết Hạ ở đại sảnh đợi Trì Diệu giúp cô làm thủ tục nhận phòng, lúc này mới cảm thấy có cảm giác không chân thực.

“Vẫn còn phòng trống,” Trì Diệu nói, “Đây là thẻ phòng, tôi dẫn cậu lên.”

Lâm Chiết Hạ nhận lấy thẻ phòng, hỏi: “Cậu ở phòng nào vậy?”

Trì Diệu nhấn thang máy: “802, góc chéo đối diện phòng cậu.”

Lâm Chiết Hạ thầm đọc con số ‘802’ trong lòng.

Hai người đi thang máy lên, Trì Diệu lại hỏi: “Cậu có đem theo quần áo không?”

Trì Diệu hỏi xong lại nhìn cô một cái: “Thôi bỏ đi, coi như tôi chưa hỏi.”

Lâm Chiết Hạ hoàn toàn vì sự bốc đồng mới đi mua bé, cô chỉ đeo một chiếc túi đeo chéo nhỏ, bên trong chỉ có điện thoại và chứng minh thư.

chiếc túi đeo chéo nhỏ này sao có thể đựng quần áo được.

Cô hỏi: “Gần đây có trung tâm thương mại nào không, tôi có thể tự đi mua.”

Trì Diệu: “Giờ này trung tâm thương mại cũng đóng cửa rồi.”

“…”

“Vậy….”

Lâm Chiết Hạ nói ‘Vậy’ cả nửa ngày, mãi cho đến khi thang máy tới nơi vẫn chưa nghĩ ra được nửa câu sau.

Sau khi bước ra khỏi thang máy, Trì Diệu đứng ở ngoài rũ mắt nhìn cô: “Vậy cậu chỉ có thể, mặc của tôi thôi.”

….

Mặc, của, ai, cơ???

Đầu lưỡi Lâm Chiết Hạ bỗng chốc như cứng lại: “Tôi cảm thấy, cái kia, hình như, không được…”

Không được ổn lắm.

Quần áo riêng khác với áo khoác, mặc dù hồi nhỏ cô có từng cướp quần của cậu mặt, nhưng bây giờ hai người đều đã lên lớp 11 rồi.

Hơn nữa nếu như là trước kia, không chừng cô còn thấy không sao cả.

Nhưng mà bây giờ cô bắt đầu nảy sinh rất nhiều cảm xúc kì lạ với Trì Diệu.

“Đồ mới,” Trì Diệu nói, “Tôi mua nhưng chưa mặc, mới giặt qua một lần. Cậu mặc tạm trước, ngày mai đợi quần áo giặt khô rồi thì thay lại.”

Nói xong cậu lại tiếp tục: “Lâm Chiết Hạ, cậu đang nghĩ gì vậy?”

Lâm Chiết Hạ có chút ngượng, cô cúi đầu quẹt thẻ mở cửa: “Tôi chẳng nghĩ gì cả, chỉ là tôi có chút…ghét bỏ cậu.”

Cô lại bổ sung thêm một câu: “Nhưng là đồ mới thì tốt, nếu không thực sự tôi sẽ ghét bỏ đấy.”

Phòng khách sạn là phòng đơn, đồ đạc đầy đủ, thậm chí còn có cả bàn máy tính.

Cô tắm xong rồi sấy tóc, thay chiếc T-shirt Trì Diệu cho mình.

Đột nhiên cô có cảm giác không tự nhiên, không ngừng nói với bản thân: Là đồ mới, là đồ mới.

Cậu ấy chưa từng mặc qua.

Vì vậy bộ đồ này không có gì đặc biệt cả.

Dày vò đến bây giờ đã là gần 12 giờ rồi.

Lâm Chiết Hạ bò lên giường gửi tin nhắn cho Lâm Hà, báo cáo cho bà rằng mình đã an toàn về đến khách sạn, sau đó ngón tay hơi khựng lại, quay về màn hình trò chuyện với Trì Diệu.

Lịch sử trò chuyện của hai người dừng lại ở cuộc điện thoại ban nãy lúc ở trạm xe.

Lướt lên trên là câu ‘Vừa dậy xong.’

Mười phút sau, cô nhấn chuông phòng 802.

Khi Trì Diệu đi ra mở cửa, cánh cửa vừa hé mở đã truyền đến một giọng điệu quen thuộc, giọng người con gái dứt khoát nhưng vẫn mang theo chút mềm mại: “Kiểm tra đột xuất đây.”

“Lâm thiếu qua đây kiểm tra xem có người nào không nghe lời vẫn chưa ngủ hay không.”

Người con gái bên ngoài cửa có buộc tóc lên, có lẽ là vì chất tóc mềm mượt nên màu tóc có hơi nhạt. Đôi mắt trong trẻo, đuôi mắt cong cong, ngũ quan dần phai đi sự non nớt hồi bé, mang theo vài phần hơi thở thiếu nữ.

Chỉ là vóc dáng không cao lắm. Đối với cô mà nói áo của cậu quá rộng, mặc trên người gần dài đến đầu gối, hoàn toàn có thể coi như là váy mà mặc.

Cậu rời ánh mắt, không nhìn cô nữa: “Cậu tuần tra kiểu này, ngủ rồi cũng bị cậu làm ồn mà tỉnh.”

Sau khi vào phòng Lâm Chiết Hạ nhìn giường của cậu: “Chăn gối của cậu gọn gàng như vậy, vừa nhìn đã biết chưa ngủ rồi, có lẽ tôi không hề làm cậu tỉnh giấc.”

Trì Diệu: “Đang định ngủ.”

“Vậy cậu ngủ đi,” Lâm Chiết Hạ khoanh chân ngồi lên chiếc ghế bên cạnh, nhìn chằm chằm đối phương, “Cậu ngủ rồi tôi sẽ rời đi.”

“…”

Trì Diệu rũ mắt, cảm thấy lời này của cô không giống với bình thường lắm: “Sợi dây thần kinh nào của cậu lại không ổn rồi?”

Lâm Chiết Hạ: “Tôi ấy à, vừa rồi ở tiệm mì ăn no quá, chướng bụng.”

“…”

Hiếm khi có ngày Trì Diệu không cãi lại được cô.

Cậu không muốn cô tiếp tục mệt ở đây nữa, vì vậy tiện miệng nói: “Cậu về

rồi tôi ngủ ngay.”

Hoặc có lẽ là do đã rất muộn, bôn ba cả một ngày, vì vậy đầu óc Lâm Chiết Hạ cũng có chút không mơ hồ, theo bản năng nói ra lời trong lòng: “Cậu lừa người, tôi về rồi cậu sẽ không ngủ.”

Bầu không khí lập tức trở nên tĩnh lặng, giống như một thứ gì đó sau khi bị phá vỡ, lập tức rơi vào trạng thái không âm thanh.

Yết hầu Trì Diệu khẽ cuộn, nhìn cô, giọng hơi dịu lại: “Sao cậu biết tôi sẽ không ngủ.”

Đã nói vậy rồi, Lâm Chiết Hạ thành thật: “Trước kia có lần cậu đến nhà tôi ngủ, tôi phát hiện trước khi tham gia cuộc thi cậu sẽ mất ngủ.”

“Còn có hôm qua nữa, tin nhắn lúc ba giờ sáng tối qua là do tôi cố tình gửi, tôi muốn xem xem cậu đã ngủ hay chưa, suýt nữa cậu đã trả lời tôi rồi. Mặc dù cậu mới nhập chữ được một giây nhưng tôi cũng đã nhìn thấy rồi.”

Sau khi Lâm Chiết Hạ nói ra những lời muốn nói thì có chút bất an mà đổi tư thế ngồi, cô co chân lên, hai tay ôm đầu gối: “Nhưng mà cậu không cần phải nghĩ nhiều, chủ yếu là do tôi ở nhà nhàm chán quá, hơn nữa thực sự là tôi muốn đến đây nắm biển.”

…Mà không phải là vì cậu.

Ít nhất cũng không thể cậu biết được là vì cậu.

Mặc dù bản thân cô cũng không biết vì sao không thể bày tỏ, nhưng đáy lòng nói với cô như vậy.

“Tiện thể đến giám sát cậu một chút.”

Cô nhấn mạnh: “Là tiện thể, kiểu vô cùng tiện thể ấy.”

Cô không biết cách an ủi người khác lắm, hơn nữa dù sao cô cũng không ở

vị trí của Trì Diệu, không thể hiểu được những áp lực không thể đè ép kia, nhưng cô nghĩ một lát, lại nói: “Hơn nữa tham gia cuộc thi ấy mà, cũng không nhất thiết phải giành giải cho bằng được.”

Trong lúc nói đôi mắt của người con gái thật sáng: “Cho dù cậu không giành giải, trong lòng tôi cậu vẫn là người giỏi nhất.”

Trì Diệu nhìn cô, nhất thời không nói gì.

Tối qua cả đêm không ngủ, đến khi ra khỏi cửa cũng không thấy buồn ngủ.

Chỉ là cậu cảm thấy rất mệt, có sợi dây nào đó không thể buông lỏng được.

Bên tai sẽ không ngừng vang lên các giọng nói.

__Nhất định em sẽ làm được, thầy không lo lắng chút nào cả. Lần này đội ngũ tham dự cuộc thi có sáu người, thầy có niềm tin về em nhất.

__Ồ, thi đấu à, chắc con cũng không có vấn đề gì đâu. Mẹ và bố con còn có chút việc, mẹ cúp máy trước đây.

__Giải nhất, đặt trước cho cậu luôn, Từ Đình tôi đây giành giải nhì là được.

__…

Thậm chí ngược dòng thời gian về trước đó hơn nữa.

__Một mình cậu ở bệnh viện không sao chứ?

__Sức khoẻ cậu không tốt, nhất định không làm được, bọn tôi không muốn dẫn theo cậu.

__Cậu ta suốt ngày ốm đau.

…

Trước đây luôn bị mọi người cho rằng bản thân ‘không làm được’, vì vậy cậu vô cùng kiên cường, che mình lại, không chịu cúi đầu tỏ ra yếu thế, luôn mang theo bộ dáng dao súng không làm gì được mình, mãi cho đến sau đó tất cả mọi người đều bắt đầu ngầm mặc định ‘Chắc chắn cậu làm được’.

Đến năm mười bảy tuổi này, gần như chưa có ai nói với cậu rằng ‘Không được cũng không sao’ và ‘Cho dù không được cậu vẫn là người giỏi nhất’.

Nhưng khi ở trạm tàu, giây phút Lâm Chiết Hạ bất ngờ xuất hiện ấy, sợi dây cung kia dường như đã dần buông lỏng.

Sau đó vào lúc này, dường như có người chạm nhẹ vào sợi dây ấy.

Rất nhẹ, nhưng lại khiến nó hoàn toàn thả lỏng.

Trì Diệu cảm thấy cổ họng mình có hơi khô.

Vì vậy có những lời khó nói bỗng dần dần mất kiểm soát mà tuôn trào khắp l0ng nguc.

Nhưng giữa cậu và Lâm Chiết Hạ không cần thiết phải nói nhiều như vậy, có những lời không cần nói cũng có thể biểu đạt được với đối phương.

Vì vậy cậu đành nén lại những lời ấy.

Cậu ngồi xuống bên giường, lật chiếc chăn trắng mềm mại của khách sạn lên, sau khi áp lực tan đi cơn buồn ngủ bèn ập tới, âm thanh cuối câu kéo dài ra, lúc nói chuyện lại nhìn về phía Lâm Chiết Hạ: “Vì vậy cậu định dỗ tôi ngủ thế nào đây?”

- -----oOo------

Chương 36

Editor: Đá bào

Beta: Gió

—

Phải dỗ…thế nào đây

“…”

Lâm Chiết Hạ ngồi trên chiếc ghế dựa bên cạnh cửa sổ, nghe được những lời này, trong nháy mắt đại não tạm thời ngừng vận động.

Một lúc lâu sau, cô mới tìm lại được giọng nói của mình: “Cậu không tự biết ngủ sao, cậu lớn như vậy rồi mà còn không cả biết ngủ?”

“Làm sao bây giờ.”

Trì Diệu nói, “Hôm nay tôi không ngủ được, cho nên không biết lắm.”

Lâm Chiết Hạ cảm thấy bầu không khí hiện tại còn kỳ quái hơn so với vừa rồi.

Mùa hè ở miền Bắc đáng ra sẽ tương đối mát mẻ mới đúng, nhưng hiện tại cô lại cảm thấy hơi nóng.

“Hay là cậu nằm xuống, tự mình cố gắng đi.”

Cô dừng một chút, lại nói: “Hoặc như vậy đi, tôi sẽ bật cho cậu một bài BGM để k1ch thích giấc ngủ, như vậy cậu nằm lên giường, nhắm mắt lại, phòng có nhạc nền như vậy chắc hẳn sẽ có tác dụng hỗ trợ.”

*BGM= Background music: nhạc nền (nhạc không lời) giúp thư giãn, k1ch thích giấc ngủ

“……”

Trì Diệu bị hai chủ ý này của cô làm cho bật cười.

Thiếu niên cực kỳ không nghiêm túc mà nhếch khóe miệng nở nụ cười: “Cậu thật dỗ như vậy sao.”

Lâm Chiết Hạ trầm mặc một lát: “Vậy, tôi cho cậu đếm vịt nhé?”

Trì Diệu đánh giá gì thêm về mấy cái đề nghị của cô nữa, hiếm khi cậu biểu hiện ra dáng vẻ nghe lời, đưa tay ấn công tắc bên cạnh tủ đầu giường, đèn trong phòng vụt tắt, chỉ còn lại ánh sáng yếu ớt từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào.

Sau đó Lâm Chiết Hạ nghe thấy có động tĩnh, là Trì Diệu đang xốc chăn lên giường.

Bóng tối giúp che giấu cảm xúc của người ta rất tốt.

Ngay khi Lâm Chiết Hạ thanh giọng chuẩn bị đếm “một con vịt”, người trên giường đã lên tiếng nói: “Tôi không muốn nghe đếm vịt, đếm cái khác đi.”

“Vậy cậu muốn nghe cái gì?”

Lâm Chiết Hạ suy nghĩ một chút, “Đếm dê? Đếm…”

Cô còn chưa được đưa ra hết các ví dụ đã bị cắt ngang: “Đếm thỏ.”

“……”

“Tại sao phải đếm thỏ?”, Lâm Chiết Hạ giãy nảy, “Đếm dê không tốt sao?”

Nhưng thái độ người đối diện không đổi: “Cậu đếm đi.”

“Đếm dê có chỗ nào không tốt chứ?”

Lúc này đối phương lại “chậc” một tiếng: “Đây là thái độ dỗ người khác ngủ của cậu à?”

Không phải cô không muốn đếm, chỉ là mỗi khi nhắc tới thỏ, cô lập tức nghĩ đến chú thỏ nhỏ tên Hạ Hạ.

Và cả hôm gắp thú kia, cô cũng cùng cậu gặp được một chú thỏ bông may mắn.

Từ thỏ, bởi vì những kỉ niệm chung giữa hai người mà đã trở nên vô cùng đặc biệt.

Hơn nữa, mỗi khi từ này cất lên, cô sẽ không tự chủ được mà tim đập nhanh hơn một nhịp: “Được rồi, đếm thỏ thì đếm thỏ. Một con thỏ.”

“Hai con thỏ.”

“Ba con thỏ.”

Giọng cô gái cố ý hạ thấp, sợ quấy nhiễu giấc ngủ của cậu, nhẹ nhàng mà đếm.

“Mười chín con thỏ.”

“Hai mươi con thỏ…”

Trì Diêu nằm nghiêng, nửa khuôn mặt chìm vào chiếc gối mềm tựa như bông, mái tóc rối phủ xuống.

Xuyên qua ánh sáng yếu ớt, chỉ có thể nhìn thấy một góc của chiếc cằm gầy, xuống dưới chút nữa là đường nét rõ ràng của xương quai xanh.

Cậu nghe mấy thanh âm này, cơn buồn ngủ dần dần ập đến.

Cậu rõ ràng là chưa ngủ mà lại giống như rơi vào mộng cảnh, cậu phảng phất nghe thấy một thanh âm khác cũng cực kỳ giống với hiện tại, xuyên qua thời gian không gian bỗng nhiên lại lần nữa vang lên bên tai.

—— “Nếu như tạm thời tôi vẫn chưa có mơ ước gì, vậy thì bảo vệ ước mơ của người khác có được tính là ước mơ hay không?”

Khi đó giọng nói của Lâm Chiết Hạ còn rất non nớt.

Cô vừa làm bài tập làm văn vừa ủ rũ, nằm sấp trên bàn, vẽ một đống người có hình dạng kỳ lạ trên giấy nháp, còn đánh số cho chúng.

Khi đó cậu đang định khinh thường mà nói “Này tính là ước mơ gì đây?”.

Nhưng những lời này vẫn chưa nói ra, người nằm sấp trên bàn kia đột nhiên ngồi dậy, quay đầu nhìn về phía cậu: “Vậy ước mơ của tôi là, bảo vệ ước mơ của cậu.”

Ánh nắng mặt trời buổi chiều rất rực rỡ.

Nó cũng làm chói đôi mắt của cô: “Dù sao bây giờ tôi cũng không có ước mơ gì, tôi hy vọng cậu có thể hoàn thành ước mơ của bản thân, đây cũng chính là mơ ước của tôi.”

……

Lâm Chiết Hạ đếm thỏ được khoảng hơn mười phút, nghe thấy tiếng hít thở đều đều của Trì Diệu, nghĩ rằng có lẽ cậu đã ngủ rồi, vì thế ngừng lại, khẽ thăm dò mà gọi cậu một tiếng: “Trì Diệu?”

Gọi xong, cô đợi một lát, lại mở miệng: “Trì Diệu là chó.”

“Không đúng, Trì Diệu còn không bằng cả chó.”

“…”

Hai câu này nói xong, tiếng hô hấp vẫn bình bình như trước.

“Thật sự đã ngủ thiếp đi rồi.” Lâm Chiết Hạ nhỏ giọng nói,” Rõ ràng rất mệt mỏi mà còn chống chế không chịu đi ngủ.”

Cô nhấn màn hình điện thoại di động, thấy thời gian hiển thị ở trên đó đã là 12:30.

Sau khi xác nhận là Trì Diệu đã ngủ, cô mới rón rén từ trên ghế đứng dậy, đi tới cửa, cố gắng làm chậm động tác mở cửa, lúc đứng ở cửa, cô lại nhỏ giọng bổ sung một câu: “Hy vọng ngày mai cuộc thi của cậu diễn ra thuận lợi.”

–

Lâm Chiết Hạ từng theo dõi bài viết của lão Từ, bên trong có ghi lịch thi đấu.

Trước khi đi ngủ, cô xác nhận thời gian thi một lần nữa, sau đó tính toán trước, đặt sẵn đồng hồ báo thức cho yên tâm.

Cô sợ ngày mai nhỡ đâu Trì Diệu không dậy được, cô phải qua gọi cậu sớm một chút.

Giấc ngủ này của Trì Diệu rất sâu.

Lúc Lâm Chiết Hạ gọi điện thoại đến lần thứ ba, cậu mới tỉnh.

“Dịch vụ đánh thức đây,” Hơn tám giờ sáng hôm sau, Lâm Chiết Hạ ở trong điện thoại hét lên, “Nên rời giường rồi.”

Thanh âm bên phía Trì Diệu rất lộn xộn.

Cô nghe được thanh âm khá mềm mại, nghe như thiếu niên đang không muốn ngồi dậy, vùi mặt vào trong gối sâu hơn.

Quả nhiên, một giây sau giọng nói của Trì Diệu khàn khàn ngái ngủ: “Mấy giờ rồi thế?”

“Tám giờ mười lăm.”

“Cúp máy đây, tám giờ hai mươi lại gọi tôi.”

“……”

Lâm Chiết Hạ cảm thấy buồn cười: “Sao cậu vẫn còn nằm trên giường được chứ?”

“Vậy cho cậu ngủ thêm năm phút, ” Cuối cùng cô nói, “Năm phút sau tôi sẽ đến gõ cửa.”

Năm phút sau, Trì Diệu đầu tóc rối bời ra mở cửa cho cô, cả người lười biếng, cảm giác vẫn chưa tỉnh ngủ.

Bình thường vào cuối tuần Lâm Chiết Hạ đến nhà cậu cũng thường xuyên thấy bộ dáng này, nhưng hiện tại cậu đang ở một mình trong một căn phòng xa lạ, địa điểm cũng xa lạ, cô khó có được cảm giác như ngày thường.

Cô dời mắt: “Cậu ăn đồ trong khách sạn hay gọi đồ bên ngoài?”

Trì Diệu trông giống như một người chưa tỉnh táo mới rời giường, nhưng cô hỏi gì vẫn đáp nấy, mở cửa nhà vệ sinh và nói: “Gọi đồ bên ngoài.”

Lâm Chiết Hạ “Ồ” một tiếng: “Vậy tôi mở app xem qua một chút.”

Sau khi xem một lượt, cô trực tiếp đặt đơn.

Giống như việc Trì Diệu hiểu rõ khẩu vị của cô, bình thường Trì Diệu ăn cái gì hay không, cô cũng không cần hỏi.

Ngay cả khi người này thực sự rất kén ăn.

Sau khi đặt đồ, tiếng nước trong nhà vệ sinh cũng ngừng lại.

Trì Diệu rửa mặt xong rồi kéo cửa đi ra, tóc bị nước làm ướt một chút, cậu ngồi xổm xuống rồi mở vali ra, lại nói với cô hai chữ: “Ra ngoài.”

“?”

“Tôi vừa đặt đồ ăn cho cậu xong, cậu đã muốn đuổi người.” Lâm Chiết Hạ tố cáo, “Con người cậu sao mà qua cầu rút ván nhanh vậy.”

Trì Diệu cầm trong tay một bộ đồng phục học sinh, không nóng không lạnh nói: “Tôi muốn thay quần áo.”

Một lát sau, cậu lại bổ sung một câu: “Cậu nhất định muốn đứng ở đây nhìn cũng được.”

……

Ai muốn nhìn chứ?

Lâm Chiết Hạ từ trên ghế đứng lên: “Tôi đi ra ngoài.”

Sau khi đi ra ngoài Lâm Chiết Hạ trở về phòng, thuận tiện chờ đồ ăn mang đến rồi xách qua cho Trì Diệu, chẳng qua lúc này cô đẩy cửa đi vào, nghe thấy trong phòng tựa hồ có nhiều người, có người lên tiếng nói một câu “Tôi đi”.

Từ Đình kinh ngạc nhìn cô: “Lâm thiếu?”

“……”

Lâm Chiết Hạ đặt đồ ăn xuống: “Nhìn thấy tôi, kinh ngạc vậy sao?”

Từ Đình: “Rất kinh ngạc, sao cậu lại ở đây?”

Ngoại trừ Trì Diệu, trước mặt những người khác, Lâm Chiết Hạ cơ bản đều có thể duy trì được vẻ bình tĩnh: “À, gần đây áp lực học tập của tôi quá lớn, có chút bức bách, cố ý đến Hải Thành, muốn nhảy xuống biển.”

Từ Đình: “…??? ”

Lâm Chiết Hạ: “Nhưng vào phút chót, suy nghĩ muốn sống sót đã vượt qua ý định nhảy xuống biển này, tôi cảm thấy cuộc sống vẫn rất tốt đẹp, tôi nên tiếp tục mạnh mẽ mà sống tiếp.”

Những lời này k1ch thích quá lớn, Từ Đình cẩn thận nói: “Nhìn không ra cậu…lại bị áp lực lớn như vậy.”

Lâm Chiết Hạ nhìn cậu ta một cái: “Cậu tin à? Chỉ số IQ của cậu, tham gia vào cuộc thi ngày hôm nay thực sự không có vấn đề gì chứ?”

Từ Đình: “……” Con người của Lâm thiếu này, sao có những lúc lại giống Trì Diệu như vậy?

Từ Đình chuyển đề tài: “Các cậu đều gọi đồ rồi sao? Tôi cũng muốn ăn.”

Trì Diệu cũng liếc mắt nhìn cậu một cái, ánh mắt quét qua cũng giống Lâm Chiết Hạ: “Cậu không có điện thoại di động sao?”

“……”

“Tôi đi đây.” Từ Đình đứng dậy, “Cáo từ, hai người các cậu không hổ là thanh mai trúc mã, nhất trí đối ngoại thì lực sát thương tăng gấp đôi. Tôi không thể ở lại trong phòng này thêm một phút nào được nữa.”

Cơm nước xong, đợi đến thời gian tập hợp, đội thi đấu sẽ tập trung ở đại

sảnh dưới lầu.

Các đội tham gia phải ngồi xe đến địa điểm thi đấu trước một tiếng.

Từ lúc mua vé xe đến bây giờ, Lâm Chiết Hạ vẫn luôn cảm thấy ngày này trôi qua quả thật rất khó tin.

Cô trở về phòng, bỏ chứng minh thư trên bàn vào túi xách, sờ vào trong túi, còn có thứ bị cô lãng quên.

Dây buộc đỏ, túi cầu may.

Lâm Chiết Hạ sửng sốt trong chốc lát, mới nhớ rằng mình đã quên đưa bùa may mắn cầu được cho cậu.

Cô nhìn đồng hồ, chỉ còn chưa đầy hai phút nữa là tập hợp, cô nắm chặt túi cầu may trong lòng bàn tay, không chút nghĩ ngợi chạy nhanh ra ngoài.

Băng qua hành lang dài của khách sạn.

Xuyên qua những tốp năm tốp ba những người đang đi trên hành lang.

Cô không biết liệu mình có thể bắt kịp hay không, nhưng tại thời điểm này cô không có bất kỳ ý nghĩ nào khác, suy nghĩ đều là: Phải đuổi kịp trước khi tập hợp, tìm được cậu.

Cô không có thời gian chờ thang máy, trực tiếp đẩy cửa lối thoát hiểm ra, chạy xuống từ tầng tám.

Chạy thẳng xuống tầng một, đứng ở trong cầu thang thoát hiểm, vừa lúc nhìn thấy đội ngũ thi đấu của Thành An đang từ thang máy đi ra.

Lão Lưu dẫn đội, vừa mang theo các đội viên phía sau đi về phía trước, vừa dặn dò: “Lát nữa không cần phải quá căng thẳng, cố gắng phát huy trạng thái như ngày thường là được…đối thủ chủ yếu của chúng ta lần này vẫn là trường số Một Liên Vân.”

Một đội sáu người, đều mặc đồng phục học sinh của Thành An.

Trì Diệu đi cuối cùng.

Chiếc áo gió màu đen khoác bên ngoài bộ đồng phục học sinh, vạt áo màu đen buông xuống cổ tay, có thể là do tối hôm qua ngủ say, tóc vẫn có chút lộn xộn, Từ Đình đi trước cậu thỉnh thoảng cùng cậu nói chuyện luyên thuyên, đôi lúc cậu cũng sẽ nhàn nhạt đáp lại cậu ta mấy chữ cho có.

Vị trí hiện tại của Lâm Chiết Hạ cách đại sảnh ngày càng gần, đội ngũ thi đấu muốn đi qua hành lang dài cần phải đi qua phía cầu thang thoát hiểm chỗ cô, cô dán lưng vào tường giấu mình, cũng không muốn ở trước mặt nhiều người như vậy công khai gọi Trì Diệu lại.

Tiếng bước chân cùng giọng nói của lão Lưu càng ngày càng gần…

“Chỉ cần chuẩn bị đầy đủ, trường số Một Liên Vân cũng không quá đáng sợ.”

Từng người lại từng người đi lướt qua.

Lâm Chiết Hạ trốn sau cửa, một giây sau khi bóng dáng cậu thiếu niên mặc áo gió màu đen xuất hiện, cô quả quyết vươn tay, túm lấy cổ tay Trì Diệu.

Trì Diệu cảm giác được có một lực đang kéo cậu, bước chân hơi dừng lại, nghiêng nghiêng đầu, nhìn thấy bàn tay mảnh khảnh trắng nõn từ phía sau cửa thoát hiểm vươn ra.

Sau khi biết được người này là ai, cậu không có giãy dụa, gần như để mặc cho cô kéo mình vào.

Lão Lưu còn đang dõng dạc hùng hồn mà nói chuyện, không hề phát hiện ra ở cuối đội bị thiếu một người: “Tôi tin vào các em, các em cũng phải tin tưởng chính bản thân mình!”

Ở góc khuất và hẹp phía sau cánh cửa.

Lâm Chiết Hạ và Trì Diệu bốn mắt nhìn nhau.

Lúc này cô mới phát hiện khoảng cách giữa hai người rất gần.

“Cái kia…tôi,” Lâm Chiết Hạ muốn lui về phía sau, nhưng sau lưng đã là tường, vì thế cô chỉ có thể giơ tay lên, nâng túi cầu may trong tay, cũng mượn chuyện này để tạo ra khoảng cách giữa hai người, “Có thứ quên đưa cho cậu.”

Túi cầu may rất nhỏ, cùng với chiếc túi xách của cô đập vào mắt cậu.

“Hôm tôi và đám Trần Lâm ra ngoài chơi, thuận đường đến chùa cầu may cho cậu, nghe nói nó rất linh nghiệm, có thể mang đến cho người ta vận may.”

Lâm Chiết Hạ biết, với tính cách của Trì Diệu có lẽ sẽ giễu cợt là cô mê tín dị đoan, vì thế lại nói: “Tuy rằng với thực lực của cậu có thể cũng không cần nó, nhưng thà tin vẫn hơn mà. Nếu không cậu cứ thử mang nó theo xem có linh nghiệm không.”

Ngược lại Trì Diệu không nói gì, nhận lấy túi cầu may từ trong tay cô.

Túi cầu may màu đỏ trông càng nhỏ hơn khi ở trong tay cậu.

“Biết rồi.”

Cậu nhận lấy rồi nói, “Cho cậu chút mặt mũi, miễn cưỡng mang theo thử xem.”

Lâm Chiết Hạ không nói gì: “Cảm ơn cậu.”

Trì Diệu vẫn là giọng điệu thiếu đánh như cũ: “Không cần khách sáo.”

Nói xong, bầu không khí lại trở nên yên tĩnh.

Bởi vì khoảng cách quá gần cùng với không gian chật hẹp mang đến cảm giác khác thường lại một lần nữa thổi đến cô.

Rất nhanh cô đã phát hiện ra loại cảm giác khác thường này có thể còn xuất phát từ người trước mặt mình.

Người này quá cao, không khí xung quanh cô giống như bị bao lấy, lúc cậu rũ mắt nhìn cô lại có cảm giác áp bức vô hình…

Rõ ràng là cô kéo người tới, nhưng giờ phút này lại có cảm giác cô như bị người ta kéo vào.

Trước khi Lâm Chiết Hạ không chịu nổi, muốn chạy trốn, Trì Diệu đã giơ tay lên, vỗ đầu cô.

“Nhờ phúc của một kẻ nhát gan nào đó, tối hôm qua tôi đã ngủ được một giấc ngon,” Bàn tay kia nhẹ nhàng đặt len đỉnh đầu cô nói, “Hôm nay giành được giải nhất cũng không phải vấn đề khó.”

- -----oOo------

Chương 37

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

“Trì Diệu đâu rồi?”

Ở đại sảnh khách sạn, trước khi xuất phát, lão Lưu điểm danh quân số mới phát hiện bị thiếu một người.

Đang định la lối thì thấy Trì Diệu từ phía sau đi tới.

Cậu đứng vào đội ngũ, tuỳ ý nói: “Em vừa đi nhận một cuộc gọi.”

Lão Lưu: “À nghe điện thoại à, không sao, thầy cứ tưởng em đi đâu mất, doạ thầy hết hồn.”

Nhưng Từ Đình đứng ở bên cạnh vẫn cảm thấy có gì đó sai sai: “Điện thoại của ai vậy?”

Trì Diệu: “Một người bạn.”

Từ Đình lại nói: “Sao tôi lại có cảm giác cậu nghe điện thoại xong tâm trạng lại trở nên tốt hơn vậy?”

Trì Diệu liếc cậu ta một cái, cũng không phủ nhận, “Có sao?”

Từ Đình quen biết cậu hơn một năm nay, cũng khá hiểu rõ về con người này: “Có chứ, bình thường nếu tôi có hỏi ‘Điện thoại của ai vậy’ thì cậu sẽ không trả lời là ‘Một người bạn’, mẹ nó từ khi nào tôi hỏi gì là cậu đáp vậy thế?”

Là một người bị hại lâu năm, Từ Đình đã hiểu chuyện đến mức khiến người ta đau lòng: “Nếu là bình thường thì nhất định cậu sẽ trả lời là ‘Liên quan gì đến cậu’.”

“Hoặc là ‘Không phải chuyện của cậu’, cũng có thể là ‘Ít lời thôi’.”

“….”

Từ Đình: “Mặc dù giọng điệu vẫn lạnh nhạt như vậy, nhưng cậu lại trả lời tôi là một người bạn…”

Trì Diệu cảm thấy cậu ta phiền gần chết bèn chặn họng từ gốc rễ: “Vậy để tôi trả lời lại một lần nữa.”

Từ Đình: “?”

Trì Diệu: “Không phải chuyện của cậu.”

Từ Đình: “….”

–

Lâm Chiết Hạ quay về khách sạn.

Cô nằm lại giường ngủ bù, đến khi tỉnh dậy thì thấy quần áo phơi tối qua cũng khô rồi.

Sau khi thu dọn xong, cô gửi cho Lâm Hà một tin nhắn: Trì Diệu đi thi rồi ạ, bây giờ con đang một mình ở khách sạn, mẹ không cần phải lo lắng cho con đâu.

Lâm Hà nhận được tin nhắn bèn chuyển cho cô một khoản tiền, đính kèm lời nhắn: [Ở bên ngoài nhớ chú ý an toàn.]

Cô trả lời Lâm Hà: [Cảm ơn mẹ.]

Cô cảm thấy khá áy náy, bản thân lén chạy ra ngoài đã gây phiền phức cho nhiều người như vậy.

Làm xong các việc, cô mở TV lên xem tin tức, thử tìm kênh có đưa tin liên quan đến cuộc thi ngày hôm nay.

Cô có chuyển vài kênh, vậy mà lại thực sự tìm thấy.

Chương trình này có tên là ‘Sự việc mới mẻ của địa phương’, người dẫn chương trình cầm micro đứng bên ngoài nơi tổ chức cuộc thi: “Hôm nay các đoàn đội tuyển đến từ các thành phố lớn đã có mặt tại đây…Chúng ta có thể nhìn thấy, hiện giờ bầu không khí vô cùng sôi động. Bây giờ cuộc thi đã bắt đầu rồi, để giữ một không gian thi đấu tốt nhất cho các thí sinh, chúng tôi sẽ không vào bên trong ghi hình nữa, hy vọng tất cả mọi người đều phát huy khả năng của mình một cách tốt nhất.”

Nội dung đưa tin đơn giản kết thúc tại đây.

Lâm Chiết Hạ nhìn chằm chằm vào TV, thất thần nghĩ: Có lẽ là do cô nghĩ nhiều rồi, sao có thể tường thuật trực tiếp được quá trình diễn ra cuộc thi chứ. Cuộc thi như vậy cần được giữ yên lặng, nhất định sẽ không cho các đơn vị truyền thông tiến vào.

Lâm Chiết Hạ vừa tắt TV, Trần Lâm đã gọi đến cho cô: “Bạn cùng bàn, cậu đã làm đề tiếng anh kia chứ, đề của tớ bị in lỗi, cậu chụp đề của cậu cho tớ xem được không?”

Lâm Chiết Hạ: “À, tớ không ở nhà, đợi ngày mai về tớ chụp cho cậu được không?”

“Hoặc là nếu cậu cần gấp thì thử hỏi Thư Huyên xem sao.”

Trần Lâm hơi ngạc nhiên: “Cậu không ở nhà?”

Dù sao Trì Diệu cũng không ở đây, Lâm Chiết Hạ lập tức đổ lỗi cho cậu: “Trì Diệu tham gia cuộc thi nên căng thẳng, nửa đêm gọi điện thoại khóc lóc cầu xin tớ qua đây cổ vũ cho cậu ấy, đúng lúc tớ cũng muốn ngắm biển nên chạy qua Hải Thành luôn.”

Trần Lâm: “Trì Diệu…nửa đêm…khóc lóc…”

Nghĩ đến cảnh tượng ấy thôi Trần Lâm cũng cảm thấy kinh dị: “Thôi bỏ đi, đừng để ý đến cậu ấy.”

Nhưng nhắc đến đây rồi thì sao có thể không để tâm đến được chứ

Lâm Chiết Hạ: “Không biết cậu ấy thi thế nào rồi.”

Trần Lâm: “Đã bắt đầu rồi, cứ đợi xem sao, qua vài tiếng nữa là kết thúc rồi, thành tích cũng sẽ có luôn. Cậu để ý vòng bạn bè một chút, với mấy cuộc thi kiểu như thế này, thầy cô trường mình luôn là người chia sẻ thông tin ngay.”

Lâm Chiết Hạ ‘Ừm’ một tiếng.

Trần Lâm lại nói: “Đúng rồi, đội của họ có sáu người đúng không? Trước đó tớ có nghe mọi người nhắc đến rằng trong đó có một bạn học nữ, vô cùng giỏi.”

Lâm Chiết Hạ: “Con gái?”

Trần Lâm: “Tên là gì ấy nhỉ…Thẩm San San?”

“Đúng rồi, tớ có xem vòng bạn bè của lão Từ, đúng là cái tên này. Cậu cũng biết cách chia lớp của khối mình mà đúng không, người tham dự cuộc thi lần này đều là học sinh lớp 11-1, chỉ có duy nhất cậu ấy là ở lớp 11-2 thôi, nghe nói cậu ấy rất giỏi vật lý, vì vậy vô cùng nổi tiếng.”

Trần Lâm không nhịn được mà cảm thán: “Phải nỗ lực nhường nào mới có được một vị trí vào đội tuyển nhỉ. Lớp 11-1 toàn là ác quỷ, thành tích tốt đến mức khung b0, đặc biệt là người họ Trì không thèm đến trường số Một mà lại qua trường chúng ta, nửa đêm khóc lóc nào đó kia.”

“….”

Cô nói vài câu với Trần Lâm, ở đầu bên kia mẹ Trần Lâm gọi cô ấy, vì vậy đối phương vội vã cúp điện thoại.

Lâm Chiết Hạ ở trong khách sạn không có việc gì làm, lướt xem mấy video xong lại chìm vào giấc ngủ.

Đến khi cô ngủ dậy đã là hơn bốn giờ chiều rồi.

Lúc này…Có lẽ cuộc thi đã kết thúc rồi.

Cô đang định vào Wechat nhắn tin cho Trì Diệu, đối phương đã gửi qua một câu: [Tôi thi xong rồi.]

Chuẩn bị trả lời thì cậu đã trực tiếp gọi qua.

Lâm Chiết Hạ nhấc máy: “Mặc dù lúc rời đi nói chuyện rất ngạo mạn nhưng nếu không giành được giải nhất tôi cũng sẽ không cười nhạo cậu đâu. Vậy nên kết quả sao rồi?”

Phía bên Trì Diệu có chút âm thanh ồn ào, cậu đi một đoạn đường, có lẽ là đang quay lại xe của đoàn, rời khỏi nơi ồn ào ấy.

Một hồi sau, cậu nói: “Giải nhất.”

Đối phương lại tiếp tục: “Bùa may mắn của cậu cũng có tác dụng đấy.”

Rõ ràng không phải là cô tham gia cuộc thi, nhưng qua cuộc gọi này cô lại có thể cảm nhận được niềm vui vẻ ấy.

Hòn đá nặng trong lòng Lâm Chiết Hạ buông xuống, giọng điệu nhẹ nhàng hơn: “Vậy thì cũng phải xem là ai đi xin lá bùa này, là người giành giải nhất cuộc thi diễn thuyết lần thứ mười của trường số Hai Thành An đấy.”

“….”

Đối phương trầm mặc một lát.

Say đó âm thanh trêu chọc quen thuộc truyền qua điện thoại: “Cậu định mang cái danh này xuống mồ luôn sao?”

“Hiếm khi tôi mới đạt giải,” Lâm Chiết Hạ thẳng thắn thừa nhận, “Ít nhất cũng phải khoe khoang mười năm. Đợi sau này tốt nghiệp đại học rồi đi làm tôi còn phải viết vào trong hồ sơ xin việc nữa ấy chứ.”

Phía bên Trì Diệu lại bắt đầu ồn ào.

Người lên xe nhiều lên, hơn nữa còn giành giải nhất toàn đoàn nên mọi người đều vô cùng kích động.

Thậm chí Lâm Chiết Hạ còn nghe thấy tiếng la lớn của Từ Đình: “…Tôi thật trâu bò! Tôi làm được rồi! Biết ngay Từ Đình tôi đây là người mạnh nhất vũ trụ này mà! Trời ơi!”

“…”

Sau đó còn có người bàn đến ‘tiệc mừng thắng lợi’.

“Tối nay lão Lưu có tổ chức một buổi tụ tập, hỏi mọi người xem muốn ăn gì?”

Trì Diệu hỏi cô: “Cậu muốn ăn gì?”

Lâm Chiết Hạ lập tức từ chối: “Tôi cũng không phải là thành viên của đội, đến thì không thích hợp cho lắm, nhất định đừng có nói tôi ở đây, các cậu

cứ đi đi, tôi không…”

Cô vừa nói đến đây đã nghe thấy giọng điệu hưng phấn của Từ Đình: “Cậu đang gọi cho ai vậy, Lâm thiếu sao? Gọi cậu ấy cùng qua ăn cơm đi! Mọi người đều là bạn học cả, tối nay cùng đi ăn đi!”

Lão Lưu ngồi bên cạnh Từ Đình, hỏi một câu: “Lâm thiếu gì vậy?”

Từ Đình hào hứng chia sẻ cho lão Lưu: “Chính là Lâm Chiết Hạ lớp 11-7, cậu ấy là bạn từ nhỏ của Trì Diệu, cũng đến Hải Thành rồi.”

Lâm Chiết Hạ: “….”

Từ Đình.

Tôi và cậu có thù với nhau hay sao?

Lão Lưu là trưởng khối nên ông khá hiểu về tình hình của mọi người, tinh thần của ông lúc này cũng không khác Từ Đình là bao, người giống như đang say vậy: “À, Lâm Chiết Hạ à, ở cuộc thi diễn thuyết em ấy thể hiện không tồi, gọi bạn cùng đến đi, chúng ta đều là thành viên của trường cấp ba số Hai, hôm nay thầy mời khách, không cần phải khách sáo với thầy đâu.

Lời này có nghĩa là ‘Hôm nay lão Lưu sẽ phụ trách toàn bộ chi phí’ cho ngày hôm nay.

Từ Đình vỗ tay: “Lão Lưu thật hào phóng! Cứ vậy nhé Lâm thiếu, mau đến đây, bọn tôi đợi cậu.”

Lâm Chiết Hạ muốn nghẹt thở: “Tôi…Cảm ơn cậu, Từ Đình, tôi thực sự rất cảm ơn cậu.”

–

Địa điểm của buổi tụ tập là ở một nhà hàng gần khách sạn.

Trước khi đi Lâm Chiết Hạ đã tìm vô vàn lý do: [Đột nhiên tôi thấy hơi đau bụng.]

Trì Cẩu: [Gọi 120]

Lâm Chiết Hạ: [Hình như không còn đau nữa, nhưng tôi vừa phát hiện giày bị rách rồi, có lẽ không đi được nữa.]

Trì Cẩu: [Vậy ư, chụp tôi xem xem.]

Lâm Chiết Hạ: [….]

Bảo cô phải chụp thế nào chứ, chẳng lẽ bây giờ cô chọc rách giày hay sao?

Cuối cùng Lâm Chiết Hạ đành bất đắc dĩ thu dọn đồ đạc, mặc quần áo đã được phơi khô xong, căng da đầu đi ăn ké cơm của lão Lưu.

Trước khi đến cô đã rất căng thẳng, sau khi bước vào, lão Lưu còn chưa nói gì cô đã khom lưng: “Chào thầy Lưu ạ! Chào các bạn!”

Lão Lưu đang cầm một ly trà, tay khẽ run lên.

Lâm Chiết Hạ tư thế nhất quán, giữ nguyên động tác khom lưng nói: “Chúc mừng mọi người đã giành giải nhất, trường cấp ba số Hai của chúng ta đã làm được rồi, chúc mừng Thành An đạt được thành tích tốt, lại một lần nữa toả sáng rực rỡ!”

“…Cảm ơn em, không hổ là học sinh giành giải nhất cuộc thi diễn thuyết,” Lão Lưu đặt tách trà xuống, “Ngồi đi, bạn học Lâm.”

Lúc này Lâm Chiết Hạ mới đứng thẳng lại, cô nhìn qua một vòng những gương mặt lạ lẫm, sau đó nhìn thấy Từ Đình đang nhịn cười và Trì Diệu ngồi bên cạnh nhìn cô.

Tình huống mất mặt nhất cũng đã xảy ra rồi thì những việc phía sau cũng dễ dàng hơn nhiều.

Cô ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Trì Diệu, đang định dùng nước nóng tráng qua bát đũa thì nghe thấy giọng nhàn nhạt truyền đến từ bên cạnh: “Đã tráng qua rồi.”

Lâm Chiết Hạ đặt ấm nước xuống: “Ồ.”

Trì Diệu nói xong, lại tiếp tục: “Chất lượng giày của cậu thật không tồi.”

Lâm Chiết Hạ: “?”

Trì Diệu: “Rách rồi mà vẫn tự trở lại như cũ được, mua ở đâu vậy, giới thiệu cho tôi với.”

Lâm Chiết Hạ: “….”

Cô lười phải để ý đến người này, suốt thời gian ở đây đều cúi đầu ăn cơm, cố gắng không tham dự các chủ đề thảo luận, làm giảm cảm giác tồn tại của bạn thân.

Ngồi bên cạnh cô là một bạn học nữ, cô gái đó cũng muốn nói chuyện với cô, đặc biệt là sau khi Từ Đình kéo Trì Diệu đi mua đồ với cậu ta, bên cạnh hai chỗ lập tức trống trải, bạn học nữ chủ động hỏi cô: “Cậu có muốn uống nước không? Tiện thể tôi rót cho cậu một ly.”

Lâm Chiết Hạ nhìn ly nước đã thấy đáy của mình, nói: “À, cảm ơn cậu.”

Nói rồi cô ngẩng đầu nhìn bạn học nữ lạ mặt đó.

Mái tóc dài, ngũ quan thanh thoát, khá dịu dàng.

Trong bàn ănchỉ có hai người là con gái, Lâm Chiết Hạ nhanh chóng nhận ra cô ấy là người ban sáng Trần Lâm nhắc đến.

Sau khi rót nước xong cô bạn nữ sinh ấy tự giới thiệu: “Tôi là Thẩm San San lớp 11-2.”

Lâm Chiết Hạ thầm nói trong lòng ‘Quả nhiên là cậu ấy’: “Tôi là….”

Cô còn chưa nói xong Thẩm San San đã cười ngắt lời cô: “Tôi biết, cậu là Lâm Chiết Hạ, bạn rất thân của Trì Diệu.”

Bạn rất thân của Trì Diệu.

Lâm Chiết Hạ khẽ cong miệng, lại phát hiện lời này cũng chẳng sai.

“Đúng vậy,” Cô uống một ngụm nước, lặp lại một lần, “Bạn rất thân.”

Thẩm San San chống chằm, có chút ngưỡng mộ nói: “Vừa rồi tôi có nghe thấy hai người nói chuyện, lần đầu tiên tôi thấy thì ra Trì Diệu cũng sẽ biết nói đùa như vậy, cũng sẽ nói kiểu đó. Bình thường trong lớp rất ít khi thấy cậu ấy nói chuyện, có những lúc qua bắt chuyện cậu ấy còn không cả để ý đến.”

Lâm Chiết Hạ thầm nói người này miệng độc vô cùng, cậu không cảm nhận được là một loại may mắn đấy.

Cô nghĩ vậy, đột nhiên bắt được trọng điểm: “Trong lớp? Không phải cậu ở lớp 11-2 sao?”

Thẩm San San nói: “Hồi cấp hai tôi học cùng trường, cùng chung lớp với cậu ấy.”

Cấp hai, là thứ mà cô không hề thân thuộc.

Lâm Chiết Hạ không nói, Thẩm San San lại tiếp lời: “Vốn dĩ tôi còn tưởng rằng cậu ấy chắc chắn sẽ đến trường cấp ba số Một, mà lúc ấy tôi lại không đủ điểm trúng tuyển của trường ấy. Ban đầu tôi điền nguyện vọng một vào trường một, bị mẹ mắng một trận mới sửa thành trường Hai.”

Nghe đến đây Lâm Chiết Hạ dường như đã đoán được cậu ấy muốn nói gì sau đó rồi.

Quả nhiên, Thẩm San San nhìn cô, khẽ cong môi vui vẻ nói: “Không ngờ cậu ấy cũng đăng kí trường số hai, hôm khai giảng tôi đã vui vẻ thật lâu.

“Mặc dù thành tích thi không tốt, không thể chung lớp với cậu ấy, nhưng tôi biết cậu ấy rất thích vật lý, nhất định sẽ tham gia các cuộc thi có liên quan.”

Bên tai Lâm Chiết Hạ đột nhiên vang lên lời của Trần Lâm.

‘Người tham dự cuộc thi lần này đều là học sinh lớp 11-1, chỉ có duy nhất cậu ấy là ở lớp 11-2 thôi, nghe nói cậu ấy rất giỏi vật lý.’

‘Phải nỗ lực nhường nào mới được vào chứ.’

Có lẽ cô đã biết tại sao Thẩm San San lại có thể từ lớp 11-2 mà vào được đội tuyển rồi.

Dường như là để xác minh dự cảm của cô.

Cùng với tiếng ‘cạch’ khi đặt ly trà xuống bàn, giọng Thẩm San San cũng khẽ vang lên, dùng âm lượng chỉ đủ để cho hai người nghe được: “Tôi thích cậu ấy, thích cậu ấy vô cùng vô cùng, hơn nữa cũng đã thích cậu ấy rất lâu rồi.”

Lúc Thẩm San San dựa gần đến, Lâm Chiết Hạ ngửi thấy hương rượu phảng phất.

“Cậu uống rượu sao?” Cô hỏi.

Thẩm San San dùng ngón tay miêu tả: “Một chút chút.”

“Một chút chút là bao nhiêu vậy, một ly sao?”

“Ba ly.”

“Tôi uống trộm đấy,” Thẩm San San cười một cái, “Bởi hôm nay tôi vui

quá.”

Chẳng trách.

Là vì uống rượu, nếu không sao có thể nói ra bí mật từ sâu thẳm đáy lòng cho một người vừa mới gặp mặt được chứ, là một chuyện có chút mạo phạm đối với cả hai phía.

Lâm Chiết Hạ hỏi: “Bây giờ cậu cảm thấy sao rồi, có đau đầu không, lát nữa liệu có đứng dậy đi được không?”

Thẩm San San: “Không đau, tôi có thể đi được?”

Lâm Chiết Hạ chỉ lên bóng đèn trên trần nhà: “Ở đây có mấy chiếc đèn vậy?”

Thẩm San San ngẩng đầu, đếm cả nửa này: “Năm cái.”

Lâm Chiết Hạ: “Ba cái thôi.”

“…”

- -----oOo------

Chương 38

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Thẩm San San ngẩng đầu nhìn bóng đèn xong thì cảm thấy choáng váng: “Cậu biết tại sao tôi lại thích cậu ấy như vậy không?”

Lâm Chiết Hạ hỏi: “Tại sao vậy?”

Thẩm San San: “Hồi cấp hai tôi và bố chuyển đến đây, bố mẹ tôi đã ly hôn rồi mà không muốn nói cho tôi biết, nhưng thực ra tôi đều biết hết, hôm khai giảng năm ấy, trời đổ mưa nên có bị trượt ngã, đồng phục mới cũng bẩn theo.”

“Rõ ràng khi biết họ ly hôn tôi cũng không khóc, nhưng hôm ấy chỉ vì trượt ngã mà tôi không kìm được nước mắt. Tôi đứng ở cổng trường khóc như một kẻ ngốc vậy.”

Thẩm San San nói đến đây, giọng điệu khẽ run: “Hôm đó Trì Diệu đã đưa cho tôi một bộ đồ.”

“Rất kì lạ đúng không, sau này tôi biết cậu ấy là người tính tình không tốt, nhưng hôm đó lại đưa quần áo cho tôi.”

Rất kì lạ.

Lâm Chiết Hạ thầm nói trong lòng, con người Trì Diệu, mặc dù bình thường có người muốn tới gần thì luôn từ chối. Nhưng nếu như thực sự gặp chuyện như vậy cậu ấy sẽ không phớt lờ.

Thẩm San San nói đến đây, lại bắt đầu cảm thấy khó chịu: “Hình như tôi thực sự đã uống nhiều rồi.”

Giọng cô ấy trầm xuống: “Nếu không tại sao nghĩ đến cậu ấy tôi lại vừa vui vẻ vừa đau lòng chứ.”

Lâm Chiết Hạ không miêu tả được cảm xúc của bản thân lúc này.

Cô vẫn luôn biết Trì Diệu rất nổi tiếng, rất nhiều người muốn xin phương thức liên lạc của cậu. Nhưng người này làm gì cũng rất ‘tró’, hầu hết thái độ của nữ sinh sau đó đều biến thành: Đẹp trai thì sao chứ, chó cũng không dám đến gần.

Đây vẫn là lần đầu tiên, lần đầu tiên cô gặp một người con gái thích Trì Diệu nhiều năm như vậy.

Hơn nữa cô gái này lại rất dịu dàng, thành tích học tập cũng rất tốt, thậm chí còn vì Trì Diệu mà cố gắng vào đội tuyển vật lý, bởi cô ấy biết Trì Diệu nhất định sẽ tham gia.

Hơn nữa còn âm thầm ở bên cạnh cậu, cùng cậu giành được giải nhất…

Những chuyện này cộng dồn vào nhau khiến Lâm Chiết Hạ cảm nhận được Thẩm San San đã ‘thích’ Trì Diệu nhiều biết bao nhiêu.

Không phải là câu ‘Cậu ấy thật đẹp trai’ đơn giản trên diễn đàn, cũng không phải là người cầm điện thoại tiến gần về phía cậu và nói ‘Có thể thêm bạn hay không?’, thậm chí cũng khác với ánh mắt nhìn trộm cậu thường ngày.

Là một loại thích đủ khiến người ta xúc động.

Lâm Chiết Hạ rót cho cô ấy một ly nước: “Hay là cậu uống chút nước ấm

đi.”

Thẩm San San nhận lấy: “Cảm ơn cậu.”

Cô cầm ly nước, lại hỏi: “Có thể tôi nói những lời này có hơi đường đột, nhưng cậu có biết…Trì Diệu thích kiểu con gái như thế nào hay không?”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Lâm Chiết Hạ nghĩ một hồi lâu.

Trong kí ức của cô không hề có bất kỳ điều gì liên quan đến câu hỏi này, nhưng có một lần cô và Trì Diệu cãi nhau, hình như có nhắc đến chủ đề ấy.

Nguyên nhân cụ thể của việc cãi nhau cô đã quên rồi, cô chỉ nhớ mình ở trước mặt Trì Diệu giãy nảy, “Sau này tôi tìm bạn trai phải tìm người có làn da khoẻ mạnh, có cơ bụng, còn dịu dàng nữa. Dù sao thì ở phương diện gì cũng sẽ hơn cậu.”

Khi ấy Trì Diệu ‘Ha ha’ một tiếng, giống như đang cười nhạo đang cô nằm mơ giữa ban ngày.

Lâm Chiết Hạ bị cười nhạo nên càng tức giận hơn: “Cậu có ý gì đây, cậu cho rằng sau này tôi không tìm được bạn trai hay sao?”

…

Cuối cùng cô nói với Thẩm San San: “Tôi cũng không rõ nữa.”

Thẩm San San: “Cậu ấy chưa từng hẹn hò với ai sao?”

Lâm Chiết Hạ lắc đầu.

Thẩm San San: “Cũng chưa từng thích cô gái nào?”

Lâm Chiết Hạ tiếp tục lắc đầu.

Thẩm San San tiếp tục hỏi: “Vậy…hay là…cậu ấy thích…con trai?”

Lâm Chiết Hạ có hơi nghẹn họng: “…Chắc cậu ấy không giấu kĩ vậy đâu.”

Thẩm San San cũng trở nên trầm mặc.

Yên lặng trôi đi, cô ấy lại giống như tìm được dũng khí một lần nữa, nói: “Tôi nói cho cậu thêm một bí mật nữa nhé.”

“Có lẽ tôi sắp phải chuyển trường rồi, bố tôi phải chuyển công tác, tôi phải cùng ông ấy qua thành phố khác rồi tham gia thi đại học ở đó. Vì vậy cuộc thi vật lý lần này có lẽ là giao điểm cuối cùng giữa tôi và cậu ấy rồi.”

Lâm Chiết Hạ biết câu ‘Vừa vui vẻ vừa đau lòng’ kia có nghĩa là gì rồi.

Thẩm San San cầm ly nước lên, lại tiếp tục: “Vì vậy ngày mai tôi định sẽ tỏ tình với cậu ấy.”

Cùng với lúc ấy, cửa phòng bao được mở ra…

Từ Đình khoác vai Trì Diệu cười hi hi ha ha bước vào.

Trên người thiếu niên giống như bị nhuốm chút gió đông của phương Bắc, một tay cậu cầm túi ni lông của cửa hàng tiện lợi, tay còn lại không chút lưu tình đẩy tay của Từ Đình ra.

Từ Đình: “Không phải chỉ bảo cậu ra ngoài với tôi một chuyến sao, cậu có thể cười một cái không, không biết còn tưởng tôi kéo cậu ra ngoài đánh nhau đấy.”

Trì Diệu vẫn là bộ dáng muốn nói tốt nhất lăn ra xa một chút cho tôi: “Cậu muốn ăn đánh thì cứ nói thẳng.”

Từ Đình: “…Tôi cũng không có ý này.”

Qua một lát sau, Trì Diệu lại ngồi xuống bên cạnh cô.

Lâm Chiết Hạ bị hai chữ ‘tỏ tình’ làm cho ngẩn người, ngay cả khi Trì Diệu quay trở lại cũng không phát hiện ra.

Mãi cho đến khi có một bàn tay từ dưới bàn giơ qua, lọt vào tầm mắt cô.

Bàn tay thon dài của thiếu niên có cầm một cây kẹo mut.

“Gộp đơn,” Trì Diệu nói, “Nên được tặng.”

Lâm Chiết Hạ nhận lấy, nhìn vỏ kẹo màu vàng nhạt bên ngoài, vẫn là vị chanh.

Lâm Chiết Hạ: “Cảm ơn cậu đã tặng đồ gộp đơn được tặng cho tôi.”

Trì Diệu: “Không cần khách sáo.”

Sau khi Từ Đình và Trì Diệu trở lại, lão Lưu đi thanh toán, đoàn người đi dọc theo bờ biển trở về khách sạn.

Lâm Chiết Hạ lo Thẩm San San đi không vững sẽ ngã nên đi bên cạnh cô ấy một lát, nhưng rất nhanh sau đó đã phát hiện cô ấy ngoài việc chỉ đi hơi chậm ra thì không có biểu hiện nào khác.

Lâm Chiết Hạ đi ở phía sau mọi người, chậm rãi bóc vỏ cây kẹo mut Trì Diệu cho mình.

Gió biển ập vào mặt.

Lâm Chiết Hạ ngậm chiếc kẹo, rõ ràng là kẹo nhưng cô lại không cảm nhận được vị ngọt, chỉ thấy nó chua đến đắng lại.

“Được rồi, mọi người về phòng đi, mệt cả một ngày rồi, các em nhớ ngủ sớm đấy.”

Trước khi giải tán, lão Lưu vẫy tay nói: “Ngày mai không cần phải vội dậy, tối mai chúng ta mới về, hiếm khi mới đến Hải Thành một chuyến, sáng ngày mai đi dạo quanh đây xem, đến cũng đã đến rồi, ngắm biển trước rồi về.”

Tinh thần của Từ Đình vẫn rất vui vẻ, vỗ tay nói: “Được ạ…!”

Từ Đình vỗ tay xong, nhìn thấy Lâm Chiết Hạ đang ngậm kẹo: “Lâm thiếu, sao vậy, nhìn cậu không được vui lắm?”

Lâm Chiết Hạ ngậm kẹo, không biết vì sao cảm xúc lại sa sút, một lát sau cô đáp: “Tôi không biết nữa, có lẽ là do hơi mệt.”

Nói xong cô đưa Thẩm San San về phòng trước, sau đó mới lấy thẻ phòng từ trong túi đeo chéo ra.

Trầm mặc cúi đầu đi đến trước cửa phòng, khi lấy thẻ phòng ra mở cửa, ‘cạnh’ một tiếng, cánh cửa được mở ra, nhưng lại có một cánh tay từ phía sau đưa ra, cánh tay ấy giữ lấy tay nắm cửa đang chuẩn bị đóng lại.

“Đợi chút.”

Giọng Trì Diệu truyền đến từ sau lưng.

“?”

“Quay người lại.” Giọng nói ấy lại vang lên.

Lâm Chiết Hạ chậm rề rề xoay người lại.

Chiếc kẹo trong miệng cô đã tan rồi, chỉ còn lại chiếc gậy nhỏ màu trắng, lúc nói chiếc gậy kẹo ấy khẽ rung rung: “Sao lại đóng cửa phòng tôi.”

Trì Diệu khẽ khom lưng, đưa tay ra đặt lên trán cô, sau đó nhìn qua vết thương đã đóng vảy ở đầu gối cô.

“Nhiệt độ cơ thể bình thường,” Trì Diệu thu tay lại, “Cậu vào phòng đi.”

Lâm Chiết Hạ mới phản ứng lại, bởi vừa rồi cô có nói ‘hơi mệt’, Trì Diệu lo rằng cô ở bên ngoài bị gió biển thổi, mặc ít đồ nên bị cảm.

“Tôi rất khoẻ mạnh,” Lâm Chiết Hạ ngậm chiếc gậy của cây kẹo mut, nhấn mạnh: “Không giống với người nào đó hồi nhỏ, ra gió một lát là phải vào viện.”

Lúc này tính khí của Trì Diệu không còn tốt như lúc kiểm tra nhiệt độ cơ thể của cô nữa rồi.

Cậu giơ tay ra cầm lấy thẻ phòng trong tay cô, sau đó quẹt thẻ mở cửa: “Trong vòng ba giây, biến mất khỏi tầm mắt tôi ngay.”

“…”

–

Sau khi về phòng, Lâm Chiết Hạ tắm xong rồi gọi cho Lâm Hà.

“Trì Diệu giành được giải nhất sao, con thay mẹ chúc mừng bạn nhé,” Lâm Hà nói, “Con phải học hỏi từ bạn nhiều vào, đừng có cả ngày láu ta láu táu, không để tâm đến học hành chút nào.”

Lâm Chiết Hạ: “Mẹ khen cậu ấy thì cứ khen, đừng có lôi con vào.”

Lâm Hà nói hai câu, sau đó chuyển chủ đề, “Mẹ với chú Nguỵ của con đang ở thảo nguyên, cảnh ở đây đẹp lắm, con thấy ảnh mẹ gửi chưa, lần sau dẫn con qua đây…”

Lâm Chiết Hạ nghe bà nói, “Vâng” liên tục.

Sau khi cúp điện thoại cô phát hiện mình nằm trên giường không ngủ được.

Giọng điệu ngại ngùng lại cố gắng lấy dũng khí của cô gái ấy vang lên bên

tai cô.

‘Tôi định ngày mai sẽ tỏ tình với cậu ấy.’

Trước khi Thẩm San San nói những lời này với cô, trước giờ cô chưa từng nghĩ qua chuyện có một ngày nào đó Trì Diệu sẽ ở bên cạnh người khác.

Cô nghĩ lại về điều này một điều nữa: Trì Diệu, sẽ có một ngày, hẹn hò với người khác.

Nhận thức này giống như một con quái vật xa lạ trước giờ chưa từng xuất hiện trong thế giới của cô, hung hăng đạp thật mạnh vào trái tim cô.

Thời gian cô và Trì Diệu ở cạnh nhau quá dài, hơn nữa trong thời gian dài như vậy cũng chưa từng xuất hiện người nào khác.

Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy giữa họ có thể sẽ xuất hiện người khác.

Nhưng tại sao cô lại buồn chứ.

Tại sao cô lại cảm thấy buồn như vậy?

Một loại buồn nghẹn lại ở trong lòng.

–

Cả buổi tối hôm qua Lâm Chiết Hạ ngủ không ngon, ngày hôm sau khi Trì Diệu gọi hỏi cô xem có muốn đi ngắm biển hay không, đầu óc cô mơ hồ ‘Ừm’ một tiếng.

“Còn có ai nữa vậy?” Cô phản ứng chậm chạp, lúc này mới nhớ ra hỏi, “Nếu như có lão Lưu thì tôi không đi đâu, tôi có hơi sợ thầy ấy.”

Trì Diệu: “Cậu sợ gì chứ?”

Lâm Chiết Hạ: “Bởi thầy ấy là chủ nhiệm lớp cậu, học sinh lớp 11-7 như

tôi, trong lòng cảm thấy vô cùng áp lực, người lớp 11-1 như cậu căn bản không hiểu được đâu.”

“…”

Trì Diệu kể tên mọi người.

Đến cuối cùng Lâm Chiết Hạ nghe thấy một chữ ‘Thẩm’, sau đó có hơi khựng lại, rồi mới nhớ ra tên của đối phương: “Thẩm San San”

Lâm Chiết Hạ không nhịn được mà hỏi: “Cậu và cậu ấy rất thân sao?”

Trì Diệu: “?”

Lâm Chiết Hạ: “…Ồ, tôi nghe nói hai cậu là bạn học hồi cấp hai nên tiện miệng hỏi thôi.”

Nói rồi cô lại sợ nghe thấy câu trả lời của đối phương, dù sao họ cũng cùng tham gia thi đầu, ít nhiều cũng thân thiết hơn người bình thường.

“Thôi, cậu không cần phải trả lời đâu,” Lâm Chiết Hạ vội vàng, “Tôi phải dậy rồi, cúp máy đây.”

Lão Lưu không ra biển cùng họ.

Chỉ có mấy người của trường cấp ba số Hai cùng bắt xe từ khách sạn ra biển.

Hôm nay Thẩm San San mặc một chiếc váy trắng, mái tóc dài xoã xuống, nhìn thu hút hơn nhiều so với dáng vẻ mặc đồng phục trường ngày hôm qua. Chiếc váy này rất hợp với cô ấy, khiến cô trở nên dịu dàng hơn nhiều.

Cô ấy đứng bên cạnh Trì Diệu, lấy dũng khí nói gì đó với cậu.

Trì Diệu cũng đáp lại cô ấy một câu.

Hai người đứng cạnh nhau, nhìn rất xứng đôi.

Từ nhỏ Lâm Chiết Hạ đã bị Lâm Hà nói mình không giống con gái.

Cũng quả thực là do chơi cùng đám con trai trong khu nhiều năm như vậy, trước mặt là một cô gái mặc váy trắng dịu dàng thế kia, cô cũng cảm thấy có chút dè dặt.

Cô nhìn chiếc T-shirt unis3x trên người mình, còn có chiếc quần mặc vô cùng thoải mái nữa.

Sau đó không chút phòng bị, bị Từ Đình vỗ một cái ở sau lưng: “Lâm thiếu sao cậu không đi nữa vậy.”

Lâm Chiết Hạ nói một câu: “Cậu quản tôi à.”

Từ Đình có hơi ngẩn người: “Sao hôm nay xấu tính vậy?”

Lâm Chiết Hạ nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc: “Tôi chỉ muốn đi chậm để cảm nhận gió biển thôi. Tôi cảm thấy cuộc sống với tiết tấu nhanh như bây giờ khiến người ta đi nhanh quá, như vậy không tốt lắm.”

“Đi bộ thôi mà cũng giác ngộ được nhiều ghê.”

“Con người luôn giỏi trong việc ngẫm nghĩ.”

Từ Đình: “Nói đúng lắm, phải cảm nhận cuộc sống này nhiều hơn nữa, giống như hai người chúng ta vậy.”

Khi Từ Đình nói “Hai người kia”, chỉ về phía Trì Diệu và Thẩm San San: “Đến biển rồi mà vẫn còn nói về đề vật lý.”

Lâm Chiết Hạ nhỏ giọng: “…Thì ra hai người họ đang nói về đề vật lý.”

Từ Đình không nghe rõ: “Gì á?”

“Tôi nói,” Lâm Chiết Hạ tăng âm lượng, “Quả thực người ta ham học hơn cậu.”

“Được rồi đấy, cái này gọi là tự hành hạ bản thân.”

Châm ngôn của Từ Đình trước nay luôn là phải vui vẻ thoải mái, “Tôi không phải kiểu người thi xong rồi vẫn còn nghiền ngẫm vật lý, lúc cần thoải mái phải thoải mái một chút.”

“Đúng rồi,” Từ Đình lại chuyển chủ đề, “Lát nữa đến bờ biển rồi, chúng ta cách bọn họ xa một chút.”

Lâm Chiết Hạ: “?”

Từ Đình: “Cụ thể thì tôi không rõ lắm, nhưng Thẩm San San bảo cậu ấy có chuyện muốn nói riêng với Trì Diệu, dù sao cậu ấy cũng nhờ tôi như vậy.”

“Có phải là tỏ tình hay không,” Từ Đình đoán, “Nhìn có vẻ Thẩm San San khá thích Trì Diệu, hơn nữa còn có lời muốn nói riêng, ôi, ngoài tỏ tình ra thì có lời gì cần phải nói riêng chứ…”

Lâm Chiết Hạ biết hôm nay Thẩm San San định sẽ tỏ tình với Trì Diệu.

Nhưng không ngờ lại là ở bên bờ biển, cũng không ngờ là vào ngay lúc này. Cô tưởng rằng sẽ ở một nơi ít người hơn, vắng vẻ hơn.

Đầu óc cô vô cùng rối loạn, không để ý đến lời Từ Đình nói, nhưng Từ Đình lại coi cô là người cùng hóng bát quái, tự mình nói không ngừng: “Nói ra thì tôi cũng thấy hai người họ khá hợp, hơn nữa đều thích vật lý, có chủ đề chung để nói rất quan trọng.”

“Bên cạnh Trì Diệu không có bạn khác giới mấy, với tính cách của cậu ta chắc cũng chỉ có cậu, nhưng chắc cậu là anh em, không tính là khác giới được. Dù sao Thẩm San San cũng là một trong số hiếm, ít nhất cũng cùng trong một đội tuyển đi thi…Ấy, Lâm thiếu, sao đột nhiên cậu đi nhanh vậy, đợi tôi với.”

Lâm Chiết Hạ: “Cậu có hơi phiền, ảnh hưởng đến việc tôi đi dạo.”

Cô không muốn nghe Từ Đình nói.

Nếu như trên tay có thuốc độc, thậm chí cô sẽ không do dự mà đầu độc Từ Đình.

Cô đi đến bên bờ biển, sau khi tìm một chỗ yên tĩnh ngồi xuống, đầu óc vẫn rất rối loạn.

Cô nghĩ ngợi linh tinh: Thẩm San San đã đi tỏ tình chưa?

Liệu có tỏ tình…thành công hay không?

Tối qua Thẩm San San đã làm cô cảm động rồi, vậy lúc tỏ tình liệu có khiến Trì Diệu cũng cảm động hay không.

Từng giây từng phút trôi qua.

Từ Đình tìm một vòng mới tìm được cô, vừa ngồi xuống đã thấy Lâm Chiết Hạ vội vã đứng dậy, hỏi cậu ta: “Trì Diệu đang ở đâu vậy?”

Từ Đình ngẩn người, chỉ về phía đối diện: “Chắc là ở bên kia với Thẩm San San…đó.”

Chữ ‘đó’ vừa nói ra, Lâm Chiết Hạ đã chạy đi rồi.

Bờ biển này rất dài, hơn nữa còn chia thành vài khu vực, bây giờ lại là trong kỳ nghỉ ngắn nên có rất nhiều khách du lịch.

Ánh nắng chói lọi chiếu xuống bờ biển, từng tia nắng khiến người ta cảm thấy chói mắt.

Lâm Chiết Hạ đi xuyên qua đám người, khó khăn chạy về phía bãi cát đối diện.

Cô biết bản thân rất bốc đồng, thậm chí cô không biết bản thân mình đang làm gì.

Cô biết cho dù thế nào đi chăng nữa bản thân cũng không nên qua làm phiền Trì Diệu và Thẩm San San.

Nhưng mãi đến khoảnh khắc này, cho dù có kém nhanh nhạy hơn nữa, không có kinh nghiệm hơn nữa, cuối cùng cô cũng không thể không thừa nhận bí mật thầm kín nơi đáy lòng, đó là ý niệm trước giờ cô không dám thừa nhận.

Ở trước mặt cô vẫn bị chặn lại bởi rất nhiều khách du lịch.

Cô có chút vội vã đan xen với hoảng hốt, cố gắng kiếm tìm bóng dáng Trì Diệu ở trong đoàn người.

Lúc này, toàn bộ thế giới của cô như bị nhấn nút yên lặng.

Tiếng gió biển, tiếng nói cười, tiếng các xe hàng chào khách…Tất cả đều cách cô thật xa.

Chỉ có tiếng lòng cô vang lên thật rõ: Cô không muốn Trì Diệu ở bên người khác.

Lâm Chiết Hạ xuyên qua dòng người đông đúc, đến được một góc không người.

Khi cô tìm thấy Trì Diệu, Thẩm San San đã không ở bên cạnh cậu nữa rồi.

Góc bờ biển lúc này chỉ còn lại thiếu niên mặc áo khoác gió màu đen ngồi trên bãi cát, cậu tách khỏi mọi người, duỗi chân ngồi đó, bóng dáng ấy toát ra một cảm giác xa lạ.

Sóng biển bị gió cuốn lấy, tiếng sóng đập vào phiến đá vang lên, ở phía xa xa, từng làn sóng ập đến rồi lại lui xuống.

Trì Diệu nghe thấy bước chân của cô, quay sang lên tiếng hỏi: “Cậu sao vậy?”

Lâm Chiết Hạ dừng chân thở gấp, nhìn bộ dáng có chút nhếch nhác.

Giọng điệu quen thuộc của Trì Diệu vang lên: “Chân khỏi rồi nên chạy marathon ở bờ biển à?”

“…”

Lâm Chiết Hạ không trả lời câu hỏi của cậu, hỏi ngược lại: “Cậu ngồi ở đây một mình sao?”

Trì Diệu không để ý lắm nói: “Vừa rồi còn có một người khác.”

“Vậy…Cậu ấy đâu rồi.”

“Tôi chê ồn, bảo cậu ấy đi tìm chỗ khác ngắm biển rồi.”

Lâm Chiết Hạ biết Trì Diệu sẽ không nói chuyện của Thẩm San San cho cô biết, dù sao một cô gái cố gắng lấy dũng khí đi tỏ tình, đây không phải là chuyện người ta có thể đem ra để bàn tán qua lại.

Nhưng cô lập tức nhận ra, Trì Diệu không đồng ý.

Cô khom lưng, đứng cách Trì Diệu không đến năm mét, tim đập nhanh đến mức càng khó thở hơn.

Cuối cùng cô đã nhận ra câu hỏi mình hỏi Trần Lâm hôm ấy, thật ra cô đã sớm có đáp án trong lòng.

Quả thực không phải như lời Trần Lâm nói, không phải bởi vì đã lớn, không phải bởi nhận ra Trì Diệu đã là một thiếu niên rồi.

Mà bởi vì thích.

Bởi quá mức thân thuộc, vì vậy tháng năm thật dài trôi qua nên không thấy rõ, khi sự việc đột nhiên xảy ra mới không biết đó là thích.

Lúc ở trên khán đài diễn thuyết, trái tim đập nhanh không phải là do căng thẳng, từng đỏ tai khi đeo khăn quàng không phải do hơi thở quá nóng, sự khác thường trong hội thao hôm đó cũng không phải do thời tiết oi bức.

Lâm Chiết Hạ tin rằng, còn có vô số khoảnh khắc giống như vậy.

Vô số khoảnh khắc vô tình bị cô phớt lờ.

Thì ra cô vẫn luôn không hiểu.

Đây chính là thích.

Trong giây phút này, đất trời như đảo lộn, vào một chốc lát nào đó không gian như chuyển đến trong chùa hương khói nghi ngút, trở về bên gốc cây cổ thụ hàng trăm năm tuổi, trở về một câu nói người bên cạnh vô tình nhắc đến.

‘Nếu như thích một người, nhất định cậu sẽ phát hiện ra.’

Cô rung động trước Trì Diệu, điều này không hề rầm rộ cao trào, mà giống như biển nước được tích từng giọt một theo từng tháng từng năm, mãi cho đến khi dòng nước thuỷ triều ấy nhấn chìm lấy cô, cô mới đột nhiên nhận ra.

- -----oOo------

Chương 39

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Sóng biển ập đến, nuốt lấy sự tĩnh lặng.

Một hồi sau Lâm Chiết Hạ nói: “Chân tôi đã khỏi, có thể chạy được rồi.”

Cô lại bổ sung, “Đầu gối bị thương, người vài ngày liên tục không được vận động mạnh như tôi, sau khi dưỡng thương xong là thích chạy bộ đây.”

Giọng điệu Trì Diệu rất nhanh, “Vậy cậu đừng ngồi bên cạnh tôi, chạy thêm vài vòng nữa đi.”

Lâm Chiết Hạ không quan tâm cậu nói gì, tự ngồi xuống bên cạnh, nói: “… Tôi nghỉ một lát rồi chạy tiếp.”

Tuy nhiên cho dù cô có muốn giấu diếm, Trì Diệu cũng có thể phát hiện ra cô có gì đó sai sai ngay.

Trì Diệu: “Hôm nay cậu không đúng lắm.”

Lâm Chiết Hạ: “Không đúng ở đâu?”

Trì Diệu: “Không bình thường lắm.”

“…”

Lâm Chiết Hạ: “Cậu mới không bình thường ấy.”

Nói rồi cô lại tiếp tục: “Lần đầu tiên đến ngắm biển, tôi vui vẻ quá mức thôi.”

“Hình như đây là lần đầu tiên chúng ta cùng đi ngắm biển.”

Trì Diệu lại nói: “Lần thứ hai.”

Lâm Chiết Hạ: “Lần trước là khi nào.”

“Năm cậu mười hai tuổi, đòi xem một bộ phim tài liệu khám phá biển sâu.”

Lâm Chiết Hạ nghĩ một lát, nhớ ra quả thực là có chuyện như vậy: “…Này cũng tính là ngắm biển sao? Hơn nữa cũng đã lâu như vậy rồi, sao cậu vẫn còn nhớ?”

“Bởi vì ba tiếng đó,” Trì Diệu cười lạnh một tiếng, “Tôi như ngồi trên đống lửa.”

“…”

–

Chiều tối, mọi người quay về khách sạn thu dọn đồ đạc.

Lâm Chiết Hạ mua vé tàu cùng chuyến với họ, sau khi dọn đồ xong thì gặp Thẩm San San.

Phản ứng đầu tiên của Lâm Chiết Hạ là ngại, cô đang nghĩ liệu có nên giả bộ rằng không biết tối qua cô ấy đã nói gì với mình hay không.

Thẩm San San lại cười chào hỏi: “Hi.”

Lúc này ở đại sảnh chỉ có hai người họ, vì vậy bắt đầu trò chuyện.

Thẩm San San: “Cảm ơn cậu.”

Lâm Chiết Hạ cảm thấy kì lạ: “Cảm ơn tôi gì vậy?”

Thẩm San San: “Cảm ơn cậu đã giúp tôi giữ bí mật.”

“Tối qua thực ra tôi không nên nói những điều ấy,” Thẩm San San lại bày tỏ, “Sau đó về phòng tôi cũng có chút hối hận.”

Lâm Chiết Hạ ngẫm nghĩ, nghiêm túc nói: “Không sao cả, tối qua cậu cũng không nói gì, hơn nữa con người tôi lại dễ quên, ngủ một giấc dậy đã chẳng nhớ gì rồi.”

Thẩm San San biết cô đang an ủi mình, hai người yên lặng đứng một lát, cô ấy chủ động đề cập: “Hôm qua tôi đã tỏ tình rồi.”

Lâm Chiết Hạ không ngờ cô ấy lại chủ động nhắc đến: “À.”

Thẩm San San lắc vai, nhanh chóng nói: “Nhưng đã bị từ chối rồi.”

“Cậu ấy nói trước khi thi đại học sẽ không yêu đương, cũng hy vọng tôi có thể tập trung học tập…Lời rất khách sáo đúng không?”

Lâm Chiết Hạ: “Đúng là rất khách sáo.”

Nói rồi cô lại cảm thấy mình nên nói thêm gì đó, nhịn thật lâu rồi thốt lên, “Cậu, cái kia, đừng buồn.”

Thẩm San San nhìn cô nói: “Tôi không buồn, kì lạ lắm, tôi còn thấy khá thoải mái nữa đấy.”

“Thoải mái?”

“Ừm,” Thẩm San San ngẫm nghĩ một lát, “Có lẽ là do vốn cũng không nghĩ

rằng sẽ ở bên nhau được, vì vậy trước khi rời đi nói với cậu ấy những lời trong lòng, đây chính là dấu chấm đẹp nhất cho câu chuyện rồi.”

Lâm Chiết Hạ phát hiện Trì Diệu làm ‘tró’ cũng có mặt tốt.

Đó là khi từ chối người khác, không có cô gái nào cảm thấy đau lòng cả.

Đường Thư Huyên không, nữ sinh đưa nước không, Thẩm San San cũng không…

Thẩm San San nói đến đây, Lâm Chiết Hạ cũng nói với cô ấy một lời “Cảm ơn”.

Thẩm San San cảm thấy kì quái: “Cậu cảm ơn tôi gì chứ.”

Lâm Chiết Hạ: “Bởi vì tôi đột nhiên nhận ra được một chuyện, mà chuyện này nếu như không phải nhờ cậu thì có lẽ tôi đã không biết được.”

Thẩm San San nghe mà đầu ngờ nghệch, nhưng Lâm Chiết Hạ lại không nói gì thêm.

“Tóm lại là cảm ơn cậu.”

Trong lúc nói chuyện, những người khác cũng đã dọn đồ xong đi xuống tập hợp.

Thẩm San San cũng không hỏi cố nữa, “Được, vậy chúng ta đều cảm ơn đối phương một lần, cũng hoà rồi.”

Lâm Chiết Hạ hỏi, “Học kì này cậu chuyển trường luôn sao?”

Thẩm San San nhìn nhóm người bước ra từ thang máy, ‘Ừm’ một tiếng: “Tuần sau bắt đầu làm thủ tục rồi, có lẽ…muộn nhất là tháng sau tôi sẽ không còn ở Thành An nữa.”

Lúc Thẩm San San cất lời ánh mắt nhìn về phía thiếu niên thu hút nhất.

Giống như đang nhìn ngắm cậu lần cuối vậy.

Thiếu niên kéo hành lý đi ở sau cùng, trên thanh kéo hành lý có vắt một chiếc áo, hiếm khi hôm nay cậu lại đeo khuyên lên, chiếc khuyên bạc lạnh nhạt khiến cậu càng toát ra vẻ khó đến gần.

Trong một khoảnh khắc nào đó, cô ấy như lại nhìn thấy được hình ảnh của cậu trong ngày khai giảng đầu tiên của năm cấp hai.

Đây là người cô vẫn luôn thích thầm từ hồi cấp hai.

Thẩm San San thu lại tầm mắt, kéo hành lý cùng mọi người lên xe.

Trước khi lên xe, cô ấy đột nhiên nhớ đến hôm qua khi ở bên cạnh bờ biển, cô nói lời tỏ tình với cậu.

Cô căng thẳng đến mức không nói nên lời, nhắm mắt lại thốt lên một câu ‘Tôi thích cậu’.

Trong tiếng sóng biển, Trì Diệu nói một lời ‘Cảm ơn’.

Sau một lời từ chối khách sáo xong, cậu lại nói thêm ba chữ: “Hơn nữa tôi…”

Chỉ là lời này quá đột ngột, nhanh đến nỗi khiến cô cảm thấy bản thân mình như nghe nhầm.

Thẩm San San cảm thấy lời ấy như cất giấu rất nhiều cảm xúc, bởi khi nói giọng điệu Trì Diệu rất khác với thường ngày, âm thanh rất trầm.

Vì vậy cô hỏi: “Gì vậy?”

Nhưng Trì Diệu lại không nói tiếp: “Không có gì cả.”

‘Hơn nữa tôi…’, phía sau đó, cậu ấy muốn nói gì nhỉ.

Thẩm San San nghĩ một hồi lâu.

Đoàn người cùng bước vào trạm tàu, vội vã xuất vé lên xe, suốt dọc đường bận rộn, rất nhanh sau đó cô ấy đã quên mất chuyện mình đang nghĩ.

Chuyến tàu cao tốc trở về vẫn kéo dài sáu tiếng.

Bởi vì tự mua vé nên Lâm Chiết Hạ ngồi cách họ khá xa, không cùng một toa tàu.

Cô đang nhìn ra cảnh vật liên tục chuyển động bên ngoài ô cửa sổ, bên cạnh đột nhiên vang lên một câu: “Thật xin lỗi, làm phiền một chút, có thể đổi chỗ cho tôi được không?”

Cô quay đầu, nhìn thấy Trì Diệu đang cầm vé tàu đứng ở bên lối đi.

Người cậu bắt chuyện là một nhân viên văn phòng nữ.

Cô ấy hơi đỏ mặt: “Cậu cần đổi chỗ sao?”

Một tay cậu cầm áo, tay còn lại đưa ra, hai ngón tay có kẹp lấy vé xe, khẽ lắc chiếc vé trên tay, chỉ về phía cô: “Em gái tôi ngồi một mình ở đây nên tôi không yên tâm lắm, nếu tiện, không biết chị có thể đổi chỗ cho tôi được không?”

Khi cậu nói ba chữ ‘em gái tôi’, Lâm Chiết Hạ lườm cậu một cái.

Lâm Chiết Hạ: “Ai là em gái cậu….”

Trì Diệu nhướn mày: “Cậu nói xem ai.”

Lâm Chiết Hạ xoay đầu, nói với chị gái kia: “Chị ơi, cậu ta lừa đảo đấy, em không có quen cậu ta.”

Trì Diệu nói một câu làm cô nghẹn họng, không nóng không lạnh thốt lên:

“Còn giận dỗi với anh trai nữa.”

Lâm Chiết Hạ: “….”

Người này quả nhiên là chó.

Có gương mặt Trì Diệu ở đây, chị gái cũng không nghĩ ngợi gì, đứng dậy đổi chỗ cho cậu: “Được, tôi đổi cho cậu, cậu ở gần em gái mình một chút.”

Rất nhanh sau đó hai người đã đổi chỗ cho nhau.

Lâm Chiết Hạ quay đầu đi, muốn giả bộ không quen biết người này, nhưng đồng thời cô lại có chút mong chờ: “Cậu chuyển qua đây làm gì?”

Trì Diệu: “Từ Đình quá ồn, ảnh hưởng đến việc tôi ngủ.”

Lâm Chiết Hạ đè nén sự mong chờ trong lòng xuống: “Ồ.”

Điều hoà trong tàu cao tốc rất mát mẻ, qua một lát, Trì Diệu lại hỏi: “Cậu có lạnh không?”

Tay Lâm Chiết Hạ đã lạnh rồi, bàn tay bất giác ôm lấy cánh tay, nhưng vẫn tỏ ra kiên cường nói: “Cũng bình thường.”

Cô nói xong, Trì Diệu ném chiếc áo vừa cầm qua cho cô.

“…” Trước khi nhắm mắt cậu nói: “Bình thường thì cầm lấy.”

Lâm Chiết Hạ ôm chiếc áo, cảm xúc vừa đè nén xuống lại trào dâng lên.

–

Lúc Lâm Chiết Hạ về đến nhà, Lâm Hà và Nguỵ Bình đã đi du lịch về, hai người đang ở phòng khách sắp xếp những món đặc sản mua về.

Chuyện Lâm Chiết Hạ tự mình chạy đến Hải Thành, Lâm Hà và Nguỵ Bình

đã tiêu hoá vài ngày, không còn tức giận như lúc ban đầu nữa.

Vì vậy khi nhìn thấy cô, Nguỵ Bình ôn hoà gọi cô qua lấy quà: “Hạ Hạ, mẹ con có mua quà cho con này.”

Lâm Chiết Hạ bước qua, nhìn chiếc bình thuỷ rất nhỏ ở trên bàn: “Gì đây ạ?”

Nguỵ Bình: “Cỏ đấy.”

“…”

Lâm Chiết Hạ cầm chiếc bình thuỷ tinh màu xanh lá lên, tâm trạng rất phức tạp: “Con rất cảm động, con có người mẹ đi chơi ở thảo nguyên mà còn không quên ngắt cỏ đem về cho con gái.”

Nhưng đã tiêu hoá chuyện kia không đại diện cho việc bà không còn tức giận nữa.

Lâm Hà: “Vừa nhìn thấy mặt con, mẹ lại nghĩ đến chuyện con không nói một lời đã chạy đến Hải Thành rồi.”

Lâm Chiết Hạ lùi về phía sau vài bước, lùi về phòng mình: “Vậy con biến mất một lát đây, mẹ đừng nhìn con nữa.”

“Con gọi Trì Diệu tối nay qua nhà ăn cơm,” Lâm Hà ở phòng khách nói lớn, “Con chạy qua đó làm phiền bạn như vậy, bạn vừa bận tham gia cuộc thi lại còn phải để ý đến con…Nghe thấy chưa?”

Lâm Chiết Hạ dựa lưng vào cánh cửa, lên tiếng đáp một tiếng: “Con biết rồi.”

Trì Diệu đến nhà cô ăn cơm cũng không phải chuyện gì to tát, tất cả mọi người đều đã quen với điều ấy.

Ăn cơm xong, Nguỵ Bình kéo cậu ra phòng khách nói chuyện.

Lâm Chiết Hạ là con gái, không giống lúc ở cạnh cô, khi nói chuyện với Trì Diệu, Nguỵ Bình lại có rất nhiều chủ đề chung.

Nguỵ Bình: “Con xem giúp chú cái này, mô hình của chiếc xe hơi này này, con cảm thấy thế nào, chú muốn lắp một chiếc.”

“…”

Sau khi ăn cơm Lâm Chiết Hạ đi gội đầu.

Đang gội thì điện thoại cô vang lên, đầu vẫn đầy bọt xà phòng: “Ai nghe điện thoại giúp con với.”

Tình hình hình có vẻ khá rối loạn, Lâm Hà ở trong bếp bận việc, Nguỵ Bình đeo kính lên, tìm một hồi lâu cũng không tìm được điện thoại của cô ở đâu.

Cuối cùng Trì Diệu tìm được chiếc điện thoại ở khe sô pha.

Nguỵ Bình: “Ai gọi vậy con.”

“Hà Dương ạ.”

“Vậy con nghe giúp đi,” Nguỵ Bình ngồi xuống, “Chuyện giữa bọn con, chú không tham gia vào đâu.”

Trì Diệu nhấc máy.

Hà Dương vô cùng đắc ý: “Tôi biết ngay cậu sẽ nghe máy mà, tôi cố ý không gọi cho Trì Diệu đấy, có những lúc cậu ấy không nghe máy…Có phải tôi rất thông minh hay không?”

Sau đó Hà Dương nghe thấy giọng Trì Diệu truyền đến: “Ừm, thông minh.”

Hà Dương: “…”

Hà Dương: “Không đúng, sao lại là cậu được.”

Trì Diệu: “Có gì mau nói.”

Hà Dương: “Nhà tôi có nuôi mèo, mèo nhà đồng nghiệp mẹ tôi có đẻ vài con nên mẹ tôi đem về nhà một con, muốn hỏi xem các cậu có muốn đến chơi hay không.”

Nội dung liên lạc của đám bạn thân từ nhỏ trong phố Ngõ Nam rất vụn vặt.

Nội dung thường là ai mới mua máy tính, ai mới mua máy chơi game, hoặc là cùng đến tiệm tạp hoá cào trúng thưởng.

Trì Diệu muốn nói ‘Không có hứng thú với mèo’, lời khẽ vang lên trong lòng một lát, nhưng đến bên miệng lại là: “Cậu ấy đang gội đầu, đợi một lát.”

“Được,” Hà Dương nói ra mục đích chính của mình, “Trước khi qua đây nhớ qua tiệm tạp hoá mua pate cho mèo nhé, nó đến hơi đột ngột, trong nhà chưa chuẩn bị gì cho nó ăn cả.”

“….”

Hà Dương: “Các cậu đến nhà tôi tham quan, mang chút quà nhỏ đến cũng không có gì là quá đáng đúng không.”

Lâm Chiết Hạ gội đầu xong, mới sấy được một nửa đã không kìm nén được sự hào hứng mà kéo Trì Diệu đi xem mèo: “Cậu ta cũng thật biết đặt bẫy mà, mục đích chính là chỉ muốn chúng ta mua pate cho bé mèo thôi.”

Trì Diệu: “Vậy cậu còn đi.”

Lâm Chiết Hạ: “Tôi chỉ nể mặt bé mèo thôi, nếu không cũng lười để ý đến cậu ta.”

Trước khi ra ngoài Lâm Chiết Hạ tìm ví tiền, sau đó lại cầm điện thoại và

chìa khoá, đồ đạc đầy trong tay, quả thực không cầm được thêm gì khác nữa, vì vậy trước khi đi tiện tay cầm chiếc dây buộc tóc trên bàn đưa cho Trì Diệu: “Cậu giúp tôi cầm một lát, tôi cho chìa khoá vào túi quần rồi cầm sau.”

Trì Diệu đứng ở cửa đợi cô, đưa tay ra nhận lấy.

Tóc Lâm Chiết Hạ còn chưa khô hẳn, vẫn còn hơi ướt, tạm thời không thể buộc lên được. Vì vậy sau khi cô cất chìa khoá vào túi xong cũng quên luôn vụ dây buộc tóc.

Cô chạy thẳng đến tiệm tạp hoá, tìm một vòng sau đó ở ngăn cuối của giá hàng tìm thấy được pate hộp cho mèo con.

Khi đến nhà Hà Dương, cậu ta giả bộ như không biết chuyện gì, nhận lấy hộp pate: “Ôi chao, đến cũng đã đến còn đem theo quà cáp làm gì chứ, quá khách sáo rồi.”

Trước khi vào nhà Lâm Chiết Hạ nói: “Tôi đặc biệt đem quà đến, có phải cậu cảm thấy rất ngại hay không?”

Hà Dương giả bộ khách sáo: “Đúng thế đúng thế.”

Lâm Chiết Hạ ngẫm nghĩ một lát, sau đó mở mã QR trong điện thoại lên: “Vậy cậu trả tiền đi, tổng cộng 48 đồng, quét mã đi này.”

Hà Dương: “…”

Hà Dương không còn gì để nói, đang muốn trả lời ‘Trận này tôi thua rồi’, nhưng vừa ngẩng đầu đã thấy người đứng phía sau anh Hạ của mình.

Thiếu niên dựa vào bên cửa rũ mắt nhìn, khoé miệng hiện rõ, giống như bị hành động của Lâm Chiết Hạ chọc cười vậy.

Lâm Chiết Hạ ở nhà Hà Dương chơi với mèo một lát.

Bé mèo mới khoảng hai tháng tuổi, chiếc mèo màu lông trắng dài, mấy người ngồi lại bàn bạc xem nên đặt tên gì cho chú ta.

Lâm Chiết Hạ: “Tung tăng đi, nhìn bé đi rất tung tăng.”

“….”

Chú mèo hai tháng tuổi, hầu hết đều là ngủ.

Mấy người ngắm nhìn một lát, cuối cùng cũng có người phá vỡ sự yên lặng.

Trì Diệu: “Các cậu cảm thấy rất thú vị sao?”

Lâm Chiết Hạ: “….”

Hà Dương: “…”

Trì Diệu đứng dậy: “Đi thôi.”

Lâm Chiết Hạ cũng đứng dậy: “Mặc dù bé rất đáng yêu, nhưng nó cứ ngủ mãi, ba người nhìn chằm chằm một chiếc mèo đang ngủ hình như có hơi ngu ngốc.”

Hà Dương: “Vậy tôi không tiễn nữa.”

Lúc Lâm Chiết Hạ và Trì Diệu rời đi trời đã ngả tối.

Sau kì nghỉ ngắn, mùa hè cũng dần kết thúc, tiếng ve cũng trở nên yếu ớt hơn.

Lúc ra ngoài Lâm Chiết Hạ đi ngược gió, tóc bị gió thổi bay lên, che mất hơn nửa khuôn mặt.

Lúc này cô mới phát hiện tóc mình đã khô rồi.

Nhớ ra phải buộc tóc, vì vậy đi tìm dây chun: “Dây buộc tóc của tôi…” Để

ở đâu rồi.

Cô còn chưa nói xong, một cánh tay đã duỗi ra.

Cổ tay thiếu niên rất gầy, vòng quanh đó là một chiếc dây buộc tóc màu đen, là chiếc dây cô đưa cho cậu trước lúc ra ngoài.

Trong tiếng ve kêu yếu ớt, giọng điệu lạnh nhạt của Trì Diệu vang lên: “Đồ của cậu, cầm lấy.”

- -----oOo------

Chương 40

Editor: Đá bào

Beta: Gió

—

Dây buộc tóc đó là cô mua ngẫu nhiên trong một cửa hàng bán đồ trang sức ở ven đường, năm đồng được hẳn một nắm.

Nó rất bình thường, đi khắp nơi trên đường đều có thể thấy loại này.

Hình thức không có gì đặc biệt.

Hơn nữa chiếc dây buộc tóc này ngày thường cô vẫn luôn cột.

…..

Lâm Chiết Hạ cầm chiếc dây cột tóc màu đen kia, lấy nó ra khỏi cổ tay Trì Diệu: “Sao cậu lại đeo nó?”

Bởi vì chiếc dây đơn giản này, bầu không khí thoáng cái trở nên mập mờ.

Có lẽ là do ảo giác của cô, ánh mắt Trì Diệu nhìn về phía cô mang theo một chút cảm xúc khác lạ, nhưng mà những cảm xúc kia chỉ khẽ thoáng qua, lúc cậu mở miệng lại nói: “Nếu không thì cầm theo kiểu gì, xách theo sao?”

Lâm Chiết Hạ suy nghĩ một chút: “Xách, quả thật không tiện lắm.”

Cô nhìn mái tóc Trì Diệu, không sợ chết mà nói: “Thật ra cậu có thể buộc lên tóc.”

Cô nói thêm: “Khi tôi còn nhỏ, đã buộc cho cậu một lần đó, cậu có nhớ không?”

Trì Diệu: “Sau đó cậu bị tôi đuổi ra ngoài, nhớ không?”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Cô nhớ.

Lần đó cô thừa dịp cậu đang ngủ lén buộc cho cậu hai cái sừng dê, mà chính bởi vì hai sừng dê này mà đến tận một tuần sau Trì Diệu vẫn không thèm để ý tới cô.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi tới gần tòa nhà.

Lâm Chiết Hạ dây buộc tóc, nói với Trì Diệu một câu “Tôi về trước”.

Cô chạy một đường vào trong tòa nhà, cho đến khi cửa căn hộ “cạch cạch” một tiếng khóa phía sau, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô giơ tay sờ sờ vành tai mình, phát hiện nó nóng bừng như cô đã nghĩ.

Lâm Chiết Hạ cúi đầu, nhìn dây buộc tóc màu đen trong tay, phát hiện cảm giác của mình bây giờ giống như lúc ở trên đường sắt cao tốc. Thì ra thích một người, cảm xúc sẽ rất dễ dàng mà thay đổi theo đó.

Sau kỳ nghỉ dài ngày, Trường phổ thông số 2 Thành An đã trao giải thưởng cho các đội thi.

“Thật lợi hại.” Trong nghi thức chào cờ, Trần Lâm liên tục tán thưởng, “Không ngờ chúng ta thật sự có được vị trí đứng đầu.”

Lâm Chiết Hạ nhìn người trên khán đài, trong lúc thất thần lại nhớ tới hai

ngày ngắn ngủi ở Hải thành.

Trần Lâm: “Lại nói chuyện cậu đến Hải thành, còn bị lão Lưu phát hiện đúng không?”

Lâm Chiết Hạ nhớ tới chuyện này, vẫn cảm thấy rất tức giận: “Đều do tên Từ Đình bị bệnh thần kinh kia.”

Trần Lâm: “Nhưng mà, nghe nói trong đội thi đấu có chuyện bát quái, hình như là có ai đó đã tỏ tình?”

“……”

Lâm Chiết Hạ không ngờ loại chuyện này cũng bị truyền ra.

Trần Lâm: “Ai với ai cơ?”

Lâm Chiết Hạ không thể tùy tiện tiết lộ chuyện riêng tư của người khác ra ngoài được, cuối cùng chỉ nói: “Tôi cũng không rõ lắm, không nghe nói, có thể nó chỉ là lời đồn thôi.”

Cuộc sống ở trường trở lại như thường lệ, hai ngày ở Hải Thành giống như một giấc mộng ngắn ngủi, cuộc sống vẫn không thay đổi, chỉ là cái tên “Trì Diệu” đã trở nên khác biệt đối với cô.

Sau giờ học, Lâm Chiết Hạ ở nhà làm bài tập.

Gặp phải đề không hiểu vẫn sẽ theo thói quen nhắn cho Trì Diệu –

[Tôi khiêm tốn đến để được thỉnh giáo.]

[Xin hỏi thiên tài đệ nhất môn vật lý, đề này làm như thế nào.]

Một lát sau, Trì Diệu gửi tới một ảnh chụp.

Trì cẩu: [hình ảnh]

Hầu hết thời gian làm bài tập về nhà của lớp 11-1 không giống như lớp 11-7 của họ.

Lâm Chiết Hạ mở tấm ảnh kia ra, nhìn thấy Trì Diệu đang viết một tờ giấy thi xa lạ, bên cạnh đề thi rõ ràng có độ khó cao hơn, bị người nào đó dùng bút mực đen viết mấy bước đơn giản.

Lâm Chiết Hạ chép lại mấy bước đơn giản kia xuống.

Sau khi chép xong, cô nhắn lại một biểu tượng quỳ phục bái lạy cho Trì Diệu.

Sau đó, cô đang định rời khỏi khung chat, nhưng trước khi rời khỏi, lại quét qua biệt danh trước đó cô đặt cho Trì Diệu: Trì Cẩu.

Rõ ràng trong phòng không có ai nhưng cô vẫn có chút chột dạ quay đầu lại nhìn.

Xác nhận cửa đã đóng lại, ngoài cửa cũng không có động tĩnh gì khác.

Cô nhấn vào danh sách tên bạn bè, sau đó nhấp vào sửa đổi biệt danh.

Cô xóa hai chữ Trì Cẩu, nhìn vào khung trống sửa đổi biệt danh thật lâu, động động ngón tay, cẩn thận đánh bốn chữ: Người mà tôi thích.

Lúc này, Trì Diệu vừa lúc lại gửi cho cô một tin nhắn mới.

Người mà tôi thích: [Xem có hiểu không]

Đặt biệt danh cho một người đôi khi đại diện cho suy nghĩ của người đó.

Sau khi thay đổi ghi chú này, khung chat bình thường lại trở nên đặc biệt.

Nhưng Lâm Chiết Hạ vẫn do dự với khung chat một chút, lại sửa đổi ghi chú lần nữa, cuối cùng lén thay thành hai chữ: Trì mỗ

Thời tiết chuyển lạnh rất nhanh, gần tháng 11, mọi người đều đã mặc áo khoác mùa thu.

Tuy Thành An có quy định bắt buộc mặc đồng phục học sinh, nhưng vẫn có một bộ phận học sinh sẽ có một số tâm tư nhỏ, bên trong thì vẫn mặc đồng phục mùa hè nhưng áo khoác thì sẽ không mặc đồng phục mà mặc áo riêng của bản thân.

Trước kia Lâm Chiết Hạ chưa bao giờ có suy nghĩ này, chỉ là mặc đồng phục học sinh thôi mà, đối với việc mặc quần áo gì đó cô không có quan tâm lắm.

Nhưng bây giờ thì đã khác.

“Sao bỗng nhiên con lại muốn mặc áo khoác của mình vậy?” Sáng sớm, Lâm Hà hỏi.

Lý do thì Lâm Chiết Hạ đã sớm nghĩ ra: “Áo khoác của trường quá mỏng, con sợ lạnh.”

Lâm Hà: “Năm ngoái con còn ngại nóng, chống đối lại mẹ cả nửa ngày, con quên rồi à?”

“……”

Khi đó cô có chút phản nghịch, Lâm Hà khoa tay múa chân với quần áo của cô, nhưng cô vẫn quật cường tỏ vẻ mình không lạnh.

Lâm Chiết Hạ: “Khi đó con không hiểu chuyện, bây giờ con lớn hơn, cảm thấy mẹ nói cũng đúng, sớm muộn gì thì chênh lệch nhiệt độ trong ngày cũng lớn, vẫn nên chú trọng giữ ấm.”

Lâm Hà không hỏi nữa, bà nói: “Để mẹ tìm áo khoác cho con, nếu mẹ nhớ không lầm chắc là bị nhét trong tủ rồi.”

Lâm Chiết Hạ tranh làm trước: “Con biết ở tủ nào, để con tự đi tìm.”

Cuối cùng cô tìm thấy được một chiếc áo khoác màu trắng từ trong tủ nằm dưới đáy hòm, áo khoác cũng không có kiểu dáng gì đặc biệt, rộng thùng thình, chỉ là trong tiềm thức cô cảm thấy, mặc vào chắc hẳn sẽ đẹp hơn bộ đồng phục của trường một chút.

Chỉ là lúc cô và Trì Diệu sóng vai đi học, Trì Diệu chỉ nhìn lướt qua cô một cái, cũng không nói thêm gì.

Bản thân cô nhịn không được, trong lúc chờ xe hướng về phía cậu: “Khụ.”

Trì Diệu lời ít mà ý nhiều: “Nói.”

Lâm Chiết Hạ chậm rãi nói: “Cậu không cảm thấy hôm nay tôi có chỗ nào khác sao?”

Trì Diệu: “Chỗ nào?”

Buổi sáng Lâm Chiết Hạ bận rộn chuẩn bị một hồi, nhịn không được tức giận tố cáo: “… Năng lực quan sát của cậu quá kém, câu có mắt không tròng tiêu biểu để chỉ cậu đó.”

Trì Diệu nhìn cô một cái.

Cô bạn hôm nay hiếm khi thấy không mặc đồng phục học sinh, chiếc áo khoác trên người rất lớn, rộng thùng thình, màu trắng rất thích hợp với cô. Mái tóc mềm mại buộc sau đầu.

Một lúc lâu sau, Trì Diệu thu hồi ánh mắt lại, không phản hồi lại cô.

Xe buýt rất nhanh đã đến, khi Lâm Chiết Hạ cho rằng đề tài này đã chấm dứt, trước khi lên xe, cô lại nghe thấy Trì Diệu nói một câu: “Áo khoác cũng được.”

“……”

Sau khi đến trường, Trần Lâm và Đường Thư Huyên đều chú ý tới áo khoác của cô: “Hôm nay trông cậu rất xinh xắn nha.”

Lâm Chiết Hạ có chút vui vẻ: “Cám ơn.”

Cô nói thêm, “Mà các cậu vừa nói về cái gì vậy? Tớ vừa bước vào đã nghe thấy cái gì mà hội chợ…”

Trần Lâm: “Thư Huyên vừa lướt internet thì tìm thấy một phiên chợ sáng tạo, nhìn hình ảnh thì có vẻ rất đẹp, hỏi chúng tớ có muốn cùng đi vào cuối tuần không. Hơn nữa cũng không xa lắm, ở gần ngôi chùa mà chúng ta đã đến lần trước.”

Lâm Chiết Hạ nhìn màn hình điện thoại mà cô bạn đưa tới, chợ đèn đuốc sáng trưng, có một hàng dài các quầy hàng, cái gì cũng có bán. Lâm Chiết Hạ: “Được đấy, nhìn qua có vẻ rất thú vị.”

Trần Lâm: “Thế cứ quyết định như vậy đi, cơ mà chỉ có ba chúng ta sao, Trì Diệu có đi hay không? Cảm giác mấy chợ kiểu này nhiều người, hẳn là sẽ tương đối náo nhiệt.”

Chạng vạng, một nhóm người đi bộ từ cổng trường đến nhà ga.

Trì Diệu còn chưa kịp nói gì, Từ Đình ở bên cạnh đã giơ tay cướp lời, đáp: “Cuối tuần tôi có rảnh!”

Lâm Chiết Hạ: “Hình như không có ai hỏi cậu.”

Từ Đình: “…”

Từ Đình “Hừ” một tiếng: “Dù sao tôi cũng phải đến, nếu tôi đã nghe thấy, coi như là các cậu đang mời tôi.”

Trần Lâm và Đường Thư Huyên cũng cạn lời.

Trần Lâm: “Cậu ta là con gái sao”

Đường Thư Huyên: “Lúc trước cậu ta cũng “con gái” như vậy sao?”

Tuy rằng nói như vậy, nhưng các cô vẫn chấp nhận để Từ Đình gia nhập.

Về phần Trì Diệu…

Dù sao lúc ra khỏi cửa, Lâm Chiết Hạ cũng có thể lôi kéo được cậu ta.

Lâm Chiết Hạ quả thật trước khi ra cửa đã kéo Trì Diệu ra ngoài.

“Nếu cậu không đi,” Lúc Lâm Chiết Hạ túm lấy người nọ, suy nghĩ một chút nói, “Từ Đình sẽ rất xấu hổ. Tất cả chúng tôi đều là nữ, chỉ có một mình cậu ta là con trai.”

Trì Diệu: “Cậu ta xấu hổ liên quan gì đến tôi.”

Lâm Chiết Hạ không nói nên lời: “Thật ra.”

Một lát sau, Lâm Chiết Hạ lại nói: “Tôi không muốn ngồi xe một mình, dù sao cậu cũng là nhàn rỗi.”

Trì Diệu vừa bị cô kéo ra cửa, vừa rũ mắt nói: “Con mắt nào của cậu nhìn thấy tôi nhàn rỗi.”

Lâm Chiết Hạ: “Hai con mắt đều nhìn thấy.”

“……”

Buổi tối chợ mới mở cửa, lúc Lâm Chiết Hạ kéo Trì Diệu xuống xe buýt, từ xa đã nhìn thấy đám người đông đúc bên kia chợ. Hai ngọn đèn được thắp sáng trước mỗi quầy hàng, và ngọn đèn kéo dài suốt dọc đường đi.

Nơi này cái gì cũng bán, có thủ công mỹ nghệ, có đồ ăn, còn có rất nhiều đồ chơi kỳ lạ cổ quái.

Mấy người đi dạo qua một lượt.

Lâm Chiết Hạ mua xiên mực, ăn xong thì mua một ly trà sữa, uống đến nửa đường, nhìn thấy máy làm kẹo bông gòn, lại hưng phấn bừng bừng mua một chiếc kẹo khổng lồ.

Màu sắc đủ năm màu, cầm trong tay lớn như một quả bóng bay.

Đi bộ phải chú ý cẩn thận, nếu không dễ bị va chạm vào người đi bộ.

Trần Lâm và Đường Thư Huyên đã nhìn thấy một thứ thú vị, quay đầu lại muốn gọi Lâm Chiết Hạ cùng xem, kết quả nhìn thấy Lâm Chiết Hạ đang nhận lấy cây kẹo bông gòn từ trong tay chủ tiệm kia, Trì Diệu rất tự nhiên đưa tay nhận lấy nửa ly trà sữa đang uống dở của cô.

Giữa Lâm Chiết Hạ và Trì Diệu thường xuyên có loại hành động rất nhỏ nhưng ăn ý này.

Hai người họ có thể không phát hiện ra, nhưng người bên ngoài nhìn vào, sẽ ý thức được bản thân và họ luôn cách nhau một vách tường vô hình không thấy được.

Lâm Chiết Hạ cầm kẹt bông gòn, nghe thấy có người gọi cô, hô với họ: “Vừa rồi hai cậu gọi tớ sao?”

Trần Lâm nói: “Đúng vậy, cậu tới đây xem, ở đây có một tiệm chụp ảnh, Thư Huyên muốn chụp ảnh, hay là chúng ta cùng nhau mấy tấm?”

Trần Lâm và Đường Thư Huyên đang đứng ở một quầy hàng nhỏ gọi là “Tiệm chụp ảnh sáng tạo”.

Trước cửa tiệm chụp ảnh có rất nhiều ảnh chụp kích thước nhỏ, đều là của những khách hàng trước kia chụp ở quầy hàng nhỏ.

Lâm Chiết Hạ không nghĩ nhiều, đồng ý.

Nhưng mà lúc Đường Thư Huyên đang hứng thú hỏi chủ quán “bao nhiêu tiền một tấm” thì chủ quán nhìn lướt qua cô: “Chỉ có một mình cháu chụp sao?”

Đường Thư Huyên quay đầu lại chỉ Trần Lâm và Lâm Chiết Hạ: “Còn có các bạn của cháu.”

Chủ quán đưa tay chỉ chỉ tên cửa hàng của mình, ở phía trước mấy chữ của tiệm chụp ảnh sáng tạo, còn có hai chữ nhỏ rất dễ bị người ta bỏ qua: “Cô bé, có thể cháu không thấy rõ, nhưng chỗ chúng ta đây, là tiệm chụp ảnh sáng tạo “tình nhân”.”

Đường Thư Huyên: “…”

Trần Lâm: “…”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Tên cửa hàng này.

Nếu có thể chọn ra hai chữ trọng điểm nhất, đừng để nhỏ như vậy chứ, như thế sẽ tốt hơn.

Lâm Chiết Hạ đang muốn nói bỏ đi, chỉ thấy Đường Thư Huyên mạnh mẽ kéo Từ Đình đến bên cạnh mình, sau đó hướng về phía mọi người, thể hiện kỹ thuật xã giao: “Ông chủ, cháu có thể chụp —— bạn trai cháu đây!”

“……”

“Cậu ấy hay xấu hổ, cho nên vừa rồi đứng cách cháu hơi xa.”

Từ Đình đột nhiên bị kéo tới choáng váng: “???”

Chờ cậu ta khôi phục lại tinh thần, chủ tiệm đã hướng về phía cậu và Đường Thư Huyên “tách tách” vài tấm.

Chủ tiệm: “Hai mươi tám đồng, quét mã đi, còn có ai muốn chụp không?”

Đường Thư Huyên quét mã xong, dùng cánh tay đẩy Lâm Chiết Hạ một cái: “Cậu có chụp không?”

Lâm Chiết Hạ: “… Tớ làm sao chụp ảnh được?”

Lâm Chiết Hạ lại nói, “Trước mặt mọi người công khai tình cảm của tớ và Trần Lâm sao. ”

Đường Thư Huyên chỉ chỉ Trì Diệu: “Không, ở đây không phải còn có người khác nữa sao.”

Lâm Chiết Hạ há miệng, còn chưa nói ra lời.

Đường Thư Huyên lại nói: “Dù sao cũng không phải là thật, khó lắm mới được ra ngoài chơi một chuyến, chỉ là chụp ảnh lưu niệm mà thôi, cũng không có gì, bắt Trì Diệu tới đây làm công cụ cho cậu.”

Đường Thư Huyên nói chuyện rất to, Trì Diệu có thể nghe thấy.

Mặt Lâm Chiết Hạ thoáng cái trở nên rất nóng.

Chỉ trong vài giây, cô đã suy nghĩ rất nhiều.

Cô không biết bây giờ mình nên biểu hiện ra phản ứng gì mới coi là “bình thường”.

Nếu hành động quá kháng cự, thì lại có vẻ quá rõ ràng.

Không giống như Đường Thư Huyên, bởi vì cậu ấy căn bản không có ý gì với Từ Đình, cho nên có thể thản nhiên kêu to với chủ tiệm như vậy.

Nhưng với tính cách của cô, tiếp thu chiêu đó, cũng sẽ có vẻ rất kỳ lạ.

……

Cuối cùng Lâm Chiết Hạ dùng một loại ngữ khí chỉ có mình biết, không tự nhiên nói: “Ai muốn cùng cậu ta…” chụp chứ.

Ngữ điệu càng nói càng thấp, lời nói vẫn chưa nói ra đầy đủ.

Bởi vì, cô thực sự muốn chụp ảnh.

Cô cũng không biết mình đứng trước mặt Trì Diệu sẽ phải hỏi cậu như thế nào để có thể cùng cô chụp ảnh: “Đường Thư Huyên, tớ, muốn hỏi cậu một chút…”

“Đương nhiên tớ nói trước là tớ không có ý đó,” cô nói nửa ngày cũng không nói được rõ ràng, “Chỉ là cậu có thể hay không, cái đó, mà thôi quên đi. Cứ coi như tớ chưa bao giờ đến đây.”

Lâm Chiết Hạ đang muốn buông xuôi, đã thấy Trì Diệu cầm ly trà sữa kia, ngữ điệu bình thản mở miệng: “Thế nào, không cần dùng người làm công cụ sao?”

Cậu quả nhiên là! Nghe thấy tôi nói rồi!

Lâm Chiết Hạ mặt như sắp bốc khói.

Chờ khi cô và Trì Diệu đi đến, chủ quán nhìn bọn họ một cái: “Hai cháu cũng vậy sao?”

Thái độ của Lâm Chiết Hạ mơ hồ: “Dạ.”

Chủ tiệm chỉ vào mã QR bên cạnh: “Quét trước đi, giá cả giống nhau, đều là hai mươi tám đồng.”

Trì Diệu chuẩn bị trước, lấy điện thoại di động ra quét mã.

Lâm Chiết Hạ trong nháy mắt có chút hối hận. Sau đó nhớ lại ngày hôm

nay, cô cảm thấy đầu óc mình giống như chết máy, cứng nhắc cầm một cây kẹo bông gòn ngũ sắc khổng lồ, mặt không thể thả lỏng, chủ tiệm lúc chụp ảnh dường như cũng nói một câu “Cô bé đừng đứng xa như vậy”, nhưng cô không nghe thấy.

Vì thế người bên cạnh lên tiếng nhắc nhở cô: “Lâm Chiết Hạ.”

Lâm Chiết Hạ theo tiếng nói mà ngẩng đầu.

Nhìn thấy yết hầu đang di chuyển lên xuống của thiếu niên khi nói chuyện, nhìn thấy đôi mắt rũ xuống của cậu, còn có chiếc khuyên tai bên phải vừa vặn hướng về phía cô.

“Tới gần một chút…”

- -----oOo------

Chương 41

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Lâm Chiết Hạ không nhớ bản thân có tránh đi mà đụng phải hay không.

Cô rũ mắt, bàn tay nhỏ trong lúc hoảng loạn chạm vào mu bàn tay của Trì Diệu. Ấn tượng cuối cùng của cô về buổi chụp hình là Trì Diệu sát lại gần cô hơn một chút, sau đó dưới sự chỉ đạo của người chụp ảnh mà vòng tay qua sau lưng cô.

“Tách” một tiếng vang lên.

Chủ tiệm dùng máy ảnh chụp lấy ngay, chụp cho hai người hai tấm ảnh.

Bởi tư thế của Lâm Chiết Hạ có hơi cứng nhắc, không đổi động tác là mấy, vì vậy hai tấm ảnh giống hệt nhau.

Trong tấm ảnh, màn đêm tối được vô số ánh đèn chiếu sáng, phía sau có rất nhiều bóng người mờ mờ bước qua, cô gái trong ảnh mặc chiếc áo khoác màu trắng tay cầm một chiếc kẹo bông gòn, ngẩn ngơ nhìn vào ống kính. Mà người bên cạnh cô đang rũ mắt nhìn xuống, thiếu niên cao hơn cô rất nhiều, hơi nghiêng đầu qua phía cô, sườn mặt vô cùng cuốn hút, cả người thả lỏng thoải mái.

Hai tấm ảnh có một điểm khác nhau đó chính là, Trì Diệu vòng tay qua sau

đầu cô làm một động tác nhỏ.

Cậu giơ tay lên làm động tác hình chữ V, chữ V này đặt ở trên đầu cô, vì vậy nhìn trông giống như đôi tai thỏ.

Tấm còn lại, cậu khẽ cong ngón tay, vì vậy chữ V cũng theo đó mà cong cong, giống như tai thỏ rũ xuống.

Sau khi cầm ảnh Lâm Chiết Hạ lập tức tạo khoảng cách với Trì Diệu.

Sau khi ổn định lại tâm trạng, cô cảm thấy có lẽ mình nghĩ nhiều rồi, đây chỉ là động tác bình thường mà thôi, vì vậy hỏi: “Cậu làm động tác này làm gì?”

Trì Diệu: “Không rõ ràng sao?”

“?”

“Tai thỏ.”

“….”

Quả thực lại là tai thỏ.

Lâm Chiết Hạ lờ đi chủ đề này, lại hỏi: “Cậu có muốn lấy ảnh không?”

Giọng Trì Diệu nhàn nhạt: “Làm công cụ, ngay cả phí dịch vụ cũng không có sao?”

Lâm Chiết Hạ: “Vậy cậu chọn trước hay là tôi chọn trước?”

Trì Diệu nói: “Tuỳ cậu.”

Lâm Chiết Hạ không chút khách sáo: “Vậy tôi chọn trước đây.”

Cô cầm hai tấm ảnh lên so sánh, trong cả hai tấm Trì Diệu đều rất đẹp trai,

còn cô thì rất ngốc, khiến cô vô cùng khó lựa chọn.

Cuối cùng cô tráo hai bức ảnh, nhắm mắt tuỳ tiện chọn lấy một tấm.

Tấm cô chọn được là tấm ‘chiếc tai thỏ’ trên đầu đang rũ xuống, động tác tay của thiếu niên khiến tấm ảnh chụp rất đáng yêu.

“…” Cô không nhịn được nói, “Tại sao cậu lại ăn ảnh vậy?”

Trì Diệu lấy một tấm ảnh từ trong tay cô, nói: “Bởi vì tôi đẹp trai.”

“….” Rất không biết xấu hổ.

Nhưng cũng không thể phản bác được.

Sau khi đi dạo quanh đây xong, mọi người cũng định về nhà sớm, dù sao đi bộ buổi đêm không được tiện cho lắm.

“Mười giờ rồi,” Trần Lâm nói, “Muộn nữa là tớ bị mẹ mắng mất.”

Đường Thư Huyên: “Tớ cũng vậy, mẹ tớ vừa gọi xong.”

Từ Đình bày tỏ: “Vậy tôi đưa hai cậu về, ba người chúng ta cùng bắt xe.”

Trong lúc nói chuyện, Đường Thư Huyên dán gần về phía Lâm Chiết Hạ.

Cô ấy phát hiện Lâm Chiết Hạ vẫn đang nhìn tấm ảnh kia, cảm giác cô vẫn đang để ý đến chuyện vừa rồi, vì vậy nói nhỏ bên tai: “Không sao đâu, cậu đừng để trong lòng, sao hôm nay trông cậu lại có chút căng thẳng vậy, thực sự chỉ là chụp chung một tấm ảnh thôi mà, dựa vào quan hệ giữa cậu và Trì Diệu, không ai nghĩ nhiều cả.

“Mà cậu và Trì Diệu có quan hệ như thế nào, chẳng phải là từ nhỏ cùng mặc chung chiếc quần cùng nhau lớn lên hay sao, hai người là anh em tốt nhất…Cho dù ngày mai cậu có cầm tấm ảnh này đi nói với mọi người đây là ảnh đôi của cậu và Trì Diệu cũng không có ai coi là thật, nghĩ thoáng lên

nào.”

Lâm Chiết Hạ không tiếp lời, bàn tay cầm bức ảnh khẽ thu chặt hơn.

Đường Thư Huyên nói xong, nhìn về phía bên đường: “Xe đến rồi, bọn tớ đi trước đây, bye bye.”

Lâm Chiết Hạ đặt tấm ảnh xuống, vẫy tay với bọn họ: “Ngày mai gặp.”

–

Có lẽ là bởi vì tấm ảnh này, trên đường về Lâm Chiết Hạ gần như không nói gì với Trì Diệu.

“Tôi đi chơi có hơi mệt.”

Đi đến trước toà nhà, Lâm Chiết Hạ nhét ảnh vào túi, chỉ về phía cánh cửa: “Tôi lên nhà trước đây.”

Cô nghĩ ngợi, lại nói: “Tôi sẽ giữ tấm ảnh này cẩn thận.”

Trong lúc vẫy tay tạm biệt Trì Diệu nhìn vào tấm ảnh trên tay: “Không cần phải giữ gìn, dán thẳng lên tường là được,” Cậu ung dung ngẫm nghĩ, “Dán ngay lên trước bàn học của cậu ấy.”

Lâm Chiết Hạ: “?”

Trì Diệu: “Như vậy mỗi ngày ngẩng mặt lên là đã có thể chiêm ngưỡng được vẻ đẹp trai của tôi rồi.”

Lâm Chiết Hạ: “…Khuyên cậu đừng có mà được một tấc lại muốn tiến một thước.”

–

Về đến nhà, Nguỵ Bình vẫn tăng ca chưa về, vì vậy cô kể cho Lâm Hà nghe

chuyện xảy ra ở chợ phiên hôm nay.

Lâm Hà vừa bóc hạt dưa vừa nói: “Vậy con có ăn hết cây kẹo bông gòn kia không?”

Lâm Chiết Hạ: “Tiểu Hà, con nói nhiều như vậy mà mẹ chỉ quan tâm đến mỗi kẹo bông gòn thôi sao?”

Cô lại nói, “Con ăn hết rồi, ngấy chết mất.”

Cô kể xong về mấy món ngon ở chợ phiên, tay nắm chặt lấy tấm ảnh trong túi, bản thân cũng không biết mình bị làm sao, đột nhiên nói: “Mẹ.”

Lâm Hà xem TV, động tác bóc hạt dưa cũng không dừng lại: “Sao vậy?”

Lâm Chiết Hạ: “Thật ra hôm nay ở chợ phiên còn xảy ra một chuyện nữa.”

Lâm Hà vừa xem TV vừa nghe.

“Vốn dĩ bọn con muốn chụp ảnh, kết quả lại vào nhầm tiệm chụp ảnh cho các cặp đôi,” Lúc Lâm Chiết Hạ nói đến đây, có chút thấp thỏm mà quan sát thật kĩ biểu cảm của Lâm Hà, “Nên con kéo Trì Diệu vào chụp cùng.”

Trong TV nhân vật chính đang cãi nhau, Lâm Hà xem vô cùng tập trung, biểu cảm không vì lời nói của cô mà thay đổi chút nào.

Lâm Chiết Hạ lặp lại: “Con và Trì Diệu, không cẩn thận, đã chụp ảnh, tình, nhân.”

Lâm Hà: “Nghe thấy rồi, mẹ cũng không có bị điếc.”

“…”

Lâm Hà không hiểu: “Vậy thì làm sao, không phải chỉ chụp mỗi tấm ảnh thôi à?”

“Hai đứa là người yêu sao?” Lâm Hà lại hỏi.

“Không phải ạ.” Lâm Chiết Hạ ủ rũ trả lời.

“Vậy không phải là được rồi sao,” Lâm Hà nói, “Mà mẹ thấy tiệm này cũng kì quái, chụp ảnh còn phải có điều kiện, không muốn khách à…”

Khi Lâm Chiết Hạ nhắc đến chuyện này, thực ra có mang theo thái độ cam chịu. Cô thà rằng bị nghi ngờ, bị Lâm Hà mắng cho một trận.

Nhưng lại không hề xảy ra.

Lâm Hà giống với Đường Thư Huyên, giống với Từ Đình, không hề hoài nghi gì về cô và Trì Diệu.

Lâm Hà không hề để ý đến chuyện cô chụp một tấm ảnh đơn giản này, bà giục: “Con mau đi tắm đi, nghỉ ngơi cho sớm, có phải là chưa làm xong bài tập hay không?”

–

Lâm Chiết Hạ tắm xong, ngồi cả một hồi lâu mà vẫn không làm được một câu toán.

Cô gấp tập luyện đề toán lại, đặt tấm ảnh kia lên bàn, viết lên mặt sau ngày tháng hôm nay.

Cô nhìn một hồi lâu, sau đó kẹp tấm ảnh cùng chỗ với thẻ ước nguyện trong cuốn truyện thiếu nhi của mình.

–

Trời vào thu xong, học kì một của năm lớp 11 cũng sắp kết thúc.

Lượng kiến thức của lớp 11 rất nặng, cả một năm không chỉ học mỗi kiến thức của lớp 11 mà còn phải học thêm một nửa kiến thức lớp 12, mục đích

là để sau này có thời gian một học kì chuẩn bị cho kì thi đại học.

Thành tích năm lớp 10 của Lâm Chiết Hạ còn tạm ổn, lên lớp 11 cô bắt đầu hơi học lệch, đặc biệt là môn toán, càng học sâu, thành tích của cô càng tệ.

Hình học không gian, hàm số, những thứ này cô đều kém.

Đôi khi có vài đề Trì Diệu đã giảng qua cho cô, nhưng đổi điều kiện một chút, cô lại làm sai.

Kì thi cuối kì kéo dài ba ngày.

Có lẽ cô có thù với kì thi cuối kì, lần thi này giống với năm ngoái, trước khi thi cô lại bị cảm.

Lâm Chiết Hạ thi toán xong đã cảm thấy không ổn.

Câu cuối bài, cô để trống hai phần.

Trần Lâm: “Bạn cùng bàn, sắc mặt của cậu không được tốt cho lắm.”

Lâm Chiết Hạ bò lên bàn, đầu óc mê man nói: “Tớ thi không được rồi.”

Trần Lâm: “Lần này đề toán rất khó, chắc điểm trung bình cũng không cao đâu, cậu đừng quá lo lắng. Nghĩ đến việc ngày mai bắt đầu nghỉ đông rồi, vui vẻ lên một chú.”

Lâm Chiết Hạ không nói tiếp nữa.

Đến khi gần tan học, Trì Diệu có gửi tin nhắn cho cô.

Trì Mỗ: [Buổi tối lão Lưu tìm tôi có việc.]

Trì Mỗ: [Cậu đợi tôi một lát.]

Lâm Chiết Hạ nhìn tên ‘Trì Mỗ’, trả lời: [Tôi biết rồi.]

“Đúng rồi,” Trần Lâm lén ghé qua, nhỏ giọng nói, “Cậu còn nhớ trước đó khi Trì Diệu tham gia cuộc thi vật lý có tin đồn được truyền ra hay không?”

Bởi vì bị cảm, tốc độ phản ứng của Lâm Chiết Hạ có hơi chậm: “Gì á?”

Trần Lâm: “Thì chuyện có người tỏ tình ấy, lúc đó không biết đó là ai, gần đây có người nói người kia chính là Thẩm San San vừa chuyển trường xong.”

Trần Lâm không hổ là người vào nam ra bắc trong giới hóng chuyện, lập tức nắm bắt được tin tức mới nhất: “Thẩm San San tỏ tình với Trì Diệu, Trì Diệu không nói với cậu sao?”

Lâm Chiết Hạ không trả lời câu hỏi này của cô ấy, cô lấy lại tinh thần, hỏi ngược lại: “Sao cậu biết được vậy?”

Trần Lâm nói: “Trên diễn đàn của trường.”

“Nhưng lần này tớ không có tham gia, từ rất lâu tớ đã không hoạt động ở trên mạng rồi. Chỉ là có rất nhiều người đang thảo luận nên tớ có ngó qua một chút.”

Trần Lâm nói xong lập tức đi bận việc khác.

Rất nhanh sau đó tiếng chuông tan học vang lên.

Tất cả mọi người đều ôm bài tập mùa đông chạy ra ngoài, đón chào kì nghỉ, không lâu sau trong phòng học chỉ còn lại hai người ở lại trực nhật.

Lâm Chiết Hạ vừa đứng đợi Trì Diệu vừa mở diễn đàn của trường lên xem.

Độ nổi tiếng của Trì Diệu chỉ có tăng không có giảm, vì vậy cô cũng chẳng cần phải tìm đi đâu đã nhìn thấy luôn được bài đăng mới nhất ở trang đầu diễn đàn.

Chỉ là lần này bởi vì nội dung mà trong bài viết không nhắc thẳng tên, mà chỉ viết tắt chữ cái đầu trong tên họ, đó là ‘sss’ và ‘cy’.

* ‘sss’ là Thẩm San San, ‘cy’ là Trì Diệu.

Lầu 11: [Thẩm San San à, hình như người ở lớp 11-2 có từng nói qua, hồi cấp hai cậu ấy có học cùng lớp với Trì Diệu.]

Lầu 12: [Vì vậy đã yêu thầm nhiều năm rồi sao?]

Lầu 13: [Có vẻ dễ thành đôi…dù sao trong đội thi đấu cũng chỉ có mình cậu ấy là nữ, và cũng chỉ có cậu ấy ở lớp 11-2.]

Lầu 14: [Đúng thế, trông rất hợp, thành tích của hai người đều rất tốt.]

….

Lâm Chiết Hạ nhìn xuống phía dưới nữa.

Trong những dòng bình luận dày đặc lại nhìn thấy tên mình.

Lầu 52: [Không phải Trì Diệu rất gần gũi với Lâm Chiết Hạ lớp 11-7 sao?]

Giây phút nhìn thấy tên mình và Trì Diệu cùng xuất hiện, trái tim Lâm Chiết Hạ khẽ lệch nhịp.

Cô lướt xuống dưới, chuyển qua trang tiếp theo.

Lầu 53: [Nghĩ nhiều rồi, hai người họ là bạn thân từ nhỏ.]

Lầu 54: [Đúng vậy, hồi mới nhập học đã thảo luận rồi. Kiểu này là kiểu khó hẹn hò được nhất, quen biết nhiều năm như thế rồi mà.]

Lầu 55: [Trúc mã không thắng được duyên trời, ngược lại mà nói, thanh mai cũng vậy.]

Lầu 56: [Đừng nói là ở bên nhau, nếu như bạn thân từ nhỏ, quen biết nhiều năm như vậy mà thích tôi, tôi cũng ngại chết mất.]

Lầu 57: [Nhưng mà Thẩm San San cũng không phải là duyên trời, nhìn có vẻ là tỏ tình không thành công, hơn nữa cũng chuyển trường luôn rồi…]

Chỉ có vài dòng thảo luận về cô, rất nhanh sau đó chủ đề trò chuyện lại chuyển về Thẩm San San.

Lâm Chiết Hạ nghĩ, hôm đó trong đội thi đấu, Thẩm San San không chỉ nhờ mỗi Từ Đình, có lẽ những người khác cũng đoán được phần nào, không cẩn thận mà truyền ra ngoài.

Đến khi cô đọc xong bài đăng ngẩng đầu lên, trong phòng học chỉ còn lại mình cô.

Ngay cả ban học trực nhật còn lại cũng đã ra về.

Cô nhìn phòng học trống trải, cảm mạo khiến cơn nghẹt mũi trở nên nặng hơn.

Màn hình điện thoại trên bàn lại sáng lên.

Trì Mỗ: [Tôi qua đây.]

Lâm Chiết Hạ không trả lời.

Cô nghĩ đến hôm đó khi mình đổi biệt danh cho Trì Diệu, cuối cùng cũng chỉ có thể sửa thành ‘Trì Mỗ’.

Bởi vì chỉ có một mình cô hiểu được ý nghĩa của từ ‘Trì Mỗ’ này.

Cho dù không cẩn thận bị người khác thấy được, cũng không dễ bị phát hiện.

Lúc Trì Diệu xuất hiện ở cửa lớp 11-7, nước mắt cô đã trào dâng.

Cậu vừa nói “Đi thôi”, sau khi đến gần nhìn thấy Lâm Chiết Hạ chớp mắt, những giọt nước mắt kia không ngừng rơi xuống.

Trì Diệu ngẩn người, khi nói tiếp giọng điệu đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều: “Sao lại khóc rồi.”

Giọng Lâm Chiết Hạ mang theo chút nghẹt mũi: “Tôi không có khóc, chỉ là bị cảm nên thấy khó chịu thôi.”

Cảm xúc khi thích một người có lẽ là rất ngọt ngào.

Lâm Chiết Hạ không phủ nhận điều này, nhưng chút ngọt ngào ấy của cô lại như chớp mắt thoáng qua.

“Nghẹt mũi,” Vì khóc mà cả người hơi run lên, “Mắt cũng đau.”

Thực sự cô không muốn khóc, nhưng sau khi giọt nước mắt đầu tiên rơi xuống thì gần như không kiểm soát được nữa.

Nước mắt không ngừng tuôn rơi: “…Hơn nữa môn toán tôi cũng thi không tốt.”

“Tôi bỏ trống hai phần.”

“Hai phần ấy, mỗi phần 12 điểm, tổng cộng là 14 điểm.”

“Có lẽ tôi không đủ điểm tiêu chuẩn rồi.”

Cô càng nói, cả người càng run lên, đáy mắt đỏ ửng: “Tại sao tôi lại bỏ trống hai phần ấy chứ, rõ ràng lúc ôn tập tôi có luyện phần này rồi.”

“Tại sao lại không làm được, tại sao lúc thi tôi lại quên mất…”

Trì Diệu đứng trước bàn học cô, rút khăn giấy trên bàn bạn học khác, cúi lưng sát lại gần cô.

Lúc này hai người cách nhau rất gần.

Cậu như dán sát lại trước mặt cô, giúp cô lau nước mắt, động tác vô cùng nhẹ nhàng.

“Đừng khóc nữa,” Cậu nói, “Cậu để trống hai phần nào?”

Trước mắt Lâm Chiết Hạ là một mảng mơ hồ: “Hai phần cuối của câu cuối cùng.”

Trì Diệu ‘Ừm’ một tiếng, hỏi: “Còn có câu nào nữa không?”

Lâm Chiết Hạ: “Còn có câu thứ ba từ dưới lên nữa.”

Sau khi nước mắt được lau khô, Lâm Chiết Hạ nhìn mọi thứ trước mắt cũng rõ ràng hơn.

Cô nhìn rõ được chiếc áo đồng phục trên người Trì Diệu, thấy được gương mặt ở rất gần cô, đôi mày như càng đậm hơn, bờ mi rũ xuống, còn có cả ánh mắt rất sâu đang nhìn cô.

“Trở về tôi giảng lại cho cậu.”

Cậu nói, “Lần sau sẽ không sai nữa, được không?”

Lâm Chiết Hạ gật đầu, cùng với lúc đó cô nhận ra được một điều vô cùng rõ ràng.

Bọn họ đã quen biết quá lâu, lâu đến nỗi không ai nghĩ đến điều kia.

Khoảng cách giữa hai người gần hơn bất kì điều gì trên thế giới này, nhưng lại cách từ ‘Thích’ một khoảng cách xa nhất.

Trì Diệu thấy cô không khóc nữa, nhét khăn giấy vào tay cô, lại hỏi: “Đã dọn đồ xong chưa.”

Lâm Chiết Hạ lắc đầu: “Vẫn chưa.”

“Khóc xong rồi thì ngồi sang bên kia.”

Đến khi cô ngồi sang chỗ của Trần Lâm, Trì Diệu bắt đầu giúp cô thu dọn balo, vừa dọn đồ vừa hỏi cô: “Có mang cái này về không, còn cái này thì sao, đều cất rồi, còn có gì nữa không?”

Lâm Chiết Hạ chỉ vào ngăn bàn: “Còn có một đề toán nữa.”

Ánh nắng nghiêng nghiêng chiếu qua khung cửa sổ, phủ lên bóng hình hai người.

Hình ảnh này rất quen thuộc.

Lâm Chiết Hạ nhớ ra hình như hồi còn nhỏ cũng có một lần như vậy.

Cô bởi vì nói chuyện riêng với bạn cùng bàn mà bị thầy gọi đến văn phòng mắng một trận, khi vừa khóc vừa bước ra khỏi văn phòng thì nhìn thấy Trì Diệu đang ngồi trong phòng học trống không đợi cô, vừa đợi vừa giúp cô thu dọn đồ đạc.

Kí ức năm tháng tuổi thơ dần hoà vào với hình ảnh lúc này.

Lâm Chiết Hạ đột nhiên gọi cậu một tiếng: “Trì Diệu.”

Trì Diệu đang khom lưng, động tác cất túi bút dừng lại, yết hầu khẽ cuộn: “Còn có gì chưa lấy nữa không?”

“Hết rồi,” Bởi vừa khóc xong, giọng Lâm Chiết Hạ vẫn còn hơi nghèn nghẹn, “Tôi chỉ tuỳ tiện gọi cậu thôi.”

Lâm Chiết Hạ năm mười bảy tuổi có thích một người.

Bởi độ tuổi này vẫn còn quá trẻ con nên rất khó để sắp xếp được phần tình

cảm ấy.

Hơn nữa so với ‘tuổi mười bảy’, điều khiến cô khó mở lời hơn nữa đó là, người mà cô thích lại là người bạn thân nhất từ nhỏ đến giờ.

Là người cô không thể để xảy ra bất kỳ sai sót nào, không thể mất đi, cũng không thể thích cậu ấy được.

- -----oOo------

Chương 42

Editor: Đá bào

Beta: Gió

—

Chờ Trì Diệu thu dọn hết đồ đạc, Lâm Chiết Hạ cũng đã khóc xong.

Cô lớn như vậy rồi mà số lần khóc ở trước mặt Trì Diệu vẫn đếm không xuể, nhưng đây là lần đầu tiên Trì Diệu không biết nguyên nhân thật sự khiến cô khóc là gì.

Trì Diệu giúp cô mang cặp sách, hai người cùng đi ra ngoài: "Đồ nhát gan, có muốn uống trà sữa không?"

Lâm Chiết Hạ đi phía sau cậu: "…Tôi không muốn uống."

"Nếu như cậu nhất định muốn mời," Lâm Chiết Hạ cố ý làm bộ như không có chuyện gì, "Có thể chuyển thành tiền mặt cho tôi được không, coi như tôi uống trước, tại vì tháng này tiền tiêu vặt của tôi không đủ."

Bầu không khí thoáng cái trở nên thoải mái hơn.

Quả nhiên, Trì Diệu đang chờ cô đuổi kịp mình, cúi đầu nhìn cô: "Cậu đừng có mơ."

"…"

Sau khi đến tiểu khu, Lâm Chiết Hạ chỉ nghĩ muốn nhanh chóng về nhà, nhưng vừa định đi đã bị Trì Diệu xách như xách một món đồ, cậu kéo cổ áo đồng phục mùa đông dày của cô vào nhà cậu.

Sau đó cô nhìn Trì Diệu buông cặp sách xuống, tiện tay cởi áo khoác ra ném lên sofa.

Bên trong cậu mặc một chiếc áo len, nhìn có chút xộc xệch, trái ngược với bộ dáng nghiêm túc khi mặc đồng phục học sinh, cả người có vẻ tuỳ ý ngang ngược hơn rất nhiều, thậm chí còn mang lại một loại cảm giác riêng rất kỳ lạ.

Cậu lấy giấy và bút chì, viết ra đề thi môn toán: “Câu cuối cùng, câu hỏi về hàm số.

“Câu hỏi thứ ba từ dưới lên, hình học không gian.”

Cậu cầm bút và nói: “Nghe xong rồi về.”

Lâm Chiết Hạ “Ồ” một tiếng, thành thật ngồi ở bên cạnh cậu, nghe cậu giảng đề.

Có lẽ bởi vì hôm nay cô đã khóc, Trì Diệu giảng đề càng chi tiết hơn so với ngày thường, rõ ràng chữ viết trên giấy rất sắc bén, nhưng Lâm Chiết Hạ lại cảm giác được sự ôn nhu đặc biệt.

“Nghe hiểu chưa, không hiểu tôi sẽ nói lại một lần nữa.”

Thật ra sau khi Lâm Chiết Hạ đi ra từ phòng thi đã lập tức lật sách xem lại ví dụ trong sách nhưng cô vẫn chăm chú nghe giảng, sau đó nói: “Nghe hiểu rồi, lần sau tôi sẽ không sai nữa.”

Lần sau cô sẽ không khóc nữa, cũng sẽ không nghĩ về tình cảm này nữa.

Cô sẽ cẩn thận giấu nó đi.

Bởi sau khi kết thúc học kì hai bọn họ sẽ lên lớp 12 nên kỳ nghỉ đông năm nay có rất nhiều bài tập, nhiều đến mức không có thời gian để đi ra ngoài chơi, hai từ "nghỉ đông" dường như đã bị xóa sổ.

Trong kỳ nghỉ này, lần duy nhất Lâm Chiết Hạ đi ra ngoài chơi là khi nhận được một cuộc điện thoại của Hà Dương: "Ngày mai cậu rảnh không, gọi anh Diệu đi, tôi mời hai cậu đi xem phim."

Phản ứng đầu tiên của Lâm Chiết Hạ như gặp phải quỷ: "Sao cậu lại có lòng tốt như vậy chứ?"

Hà Dương: "Từ trước đến nay tôi luôn là một người hào phóng như vậy mà."

"Nhận thức của cậu đối với bản thân có vấn đề, hơn nữa khả năng trí nhớ cũng đã xuất hiện sự rối loạn rồi." Lâm Chiết Hạ nói, "Đại Tráng, có rảnh rỗi thì nhất định cậu phải đến bệnh viện thăm khám xem."

Hà Dương: "…"

Hà Dương: "Tôi thật sự muốn mời mà, thì chúng ta cũng đã lâu rồi không tụ tập."

Lâm Chiết Hạ rất quyết đoán đưa ra yêu cầu: "Tôi còn muốn bỏng ngô và coca."

"…" Hà Dương trầm mặc một chút, "Được, vậy hai giờ chiều ngày mai, gặp nhau ở cửa tiểu khu."

Nếu như cô biết ngày mai là ngày gì, cho cô thêm một cơ hội khác, cho dù Hà Dương có mua cho cô hai phần bỏng ngô cô cũng sẽ không đồng ý.

Nhưng cuộc sống này lại không có nếu như.

Ngày hôm sau, cô, Trì Diệu, Hà Dương, ba người từ tiểu khu xuất phát, đi đến rạp chiếu phim.

Vừa đến cửa rạp đã nhìn thấy một tấm áp phích khổng lồ dựng ở cửa.

Màu hồng, trái tim lớn, trên đó ghi: 2.14 ngày Valentine hạnh phúc.

"…"

Trong rạp chiếu phim có rất nhiều người tới lui, hầu hết trong số họ là các cặp tình nhân.

Lâm Chiết Hạ nhìn tấm poster kia, chất vấn: "Đại Tráng, cậu giải thích một chút đi.

Hà Dương vừa lấy vé xong, giả ngu, ha hả cười hai tiếng.

Lâm Chiết Hạ: "Hôm qua tôi đã nói rồi, cậu tốt bụng như vậy khẳng định là có vấn đề."

Hà Dương vẫn cười ha ha.

Lâm Chiết Hạ: "Nhưng tôi không nghĩ tới, vấn đề lại nghiêm trọng như vậy."

Cô nhắm mắt lại và kiềm chế nói: "Cậu nghĩ sao, nói ra nghe một chút, mặc dù tôi không phải bác sĩ, khả năng cũng hơi khó để hiểu được những suy nghĩ của cậu."

Hà Dương lúc này mới lên tiếng: "Aizzz, xem phim thôi mà, còn phân biệt cái gì ngày lễ với không ngày lễ, ngày lễ linh tinh này quan trọng sao?"

Cậu ta nói xong, phát hiện Lâm Chiết Hạ và Trì Diệu đều trầm mặc nhìn chằm chằm mình.

Đặc biệt là anh Diệu.

Khuôn mặt của người này, lại xuất hiện ở chỗ này trong một ngày lễ kiểu

này, người qua đường đều nhịn không được mà ngoái nhìn.

“Được rồi, vậy tôi sẽ nói thật với các cậu.”

Hà Dương cầm vé khó có chút ngượng ngùng mà nói, “Thật ra là tôi ra oai với bạn học, nói rằng năm nay tôi nhất định sẽ được trải nghiệm lễ tình nhân, với mị lực của anh đây, hẹn một nữ sinh ra ngoài xem phim cùng căn bản không phải là vấn đề.”

“…”

“Sau đó tôi lập tức đi hỏi một nữ sinh trong lớp xem có muốn cùng xem phim hay không, kết quả bị người ta từ chối.”

“Tuy rằng bị từ chối, nhưng nhất định phải đi xem phim, nếu không mặt mũi của tôi để đâu giờ?”

“Tại sao người độc thân không xứng được hưởng ngày Valentine? Hôm nay tôi sẽ đi cùng hai người các cậu, Hà Dương tôi nhiều năm qua luôn là anh em tốt với các cậu, chúng ta ở cùng một chỗ ngọt ngào một phen.”

–

Hà Dương vừa dứt lời, Lâm Chiết Hạ và Trì Diệu không hẹn mà cùng có phản ứng giống nhau.

Lâm Chiết Hạ: “Bye bye.”

Trì Diệu: “Đi đây. Cậu tự ở lại xem đi.”

Hà Dương vội vàng tiến lên kéo người: “Không … tôi đã mua vé rồi, ba tấm, cộng thêm cả bỏng ngô nữa, tốn của tôi không ít tiền. Mặc dù chuyện này có lý do riêng, nhưng tấm lòng muốn mời các cậu xem phim của tôi là có thật! Các cậu không thể bỏ tôi lại như thế này, đừng mặc kệ tôi!!!”

Lâm Chiết Hạ nghĩ đến bỏng ngô của cô, có chút do dự, bước chân hơi

dừng lại.

Hà Dương vì thế lại quay đầu, quay sang người lạnh lùng vô tình kia, hô: “Anh Diệu, nể mặt đi.”

Trì Diệu: “Lượn đi.”

“…”

Hà Dương tiếp tục gọi: “Anh em tốt, tôi lén tích góp chút tiền mua vé xem phim cũng không dễ dàng.”

Trì Diệu nhịn xuống, nhưng bước chân chậm lại một chút: “Im miệng.”

Cuối cùng, Hà Dương nặn ra một câu: “Diệu Diệu!”

Hai phút sau, ba người cùng ngồi ở khu vực nghỉ ngơi ở khu chờ.

Hà Dương sợ hai người bọn họ chạy mất, ngồi ở giữa hai người, một trái một phải mỗi người một tay.

Lâm Chiết Hạ bên tay phải cầm bỏng ngô.

Trì Diệu bên tay trái thì lạnh mặt, một tay đút vào túi áo, tay kia kéo khóa áo khoác lên trên cùng, cổ áo đứng lên, che đi nửa khuôn mặt phía dưới. Chỉ lộ ra sống mũi cao thẳng cùng với gương mặt có chút cao ngạo.

Hà Dương: “Ngồi cùng tôi rất mất mặt sao, không cần phải như vậy chứ.”

Trì Diệu lạnh lùng nói: “Cậu biết vậy là tốt rồi.”

Hà Dương: “…”

Thời gian chiếu phim còn hơn mười phút. Lâm Chiết Hạ ăn bỏng ngô, đang suy nghĩ trời xui đất khiến thế nào cô lại cùng Trì Diệu cùng nhau “đón lễ”.

Không thể phủ nhận rằng, tại thời điểm ngồi xuống, thật ra cô có chút muốn cảm ơn Hà Dương.

Bởi vì nếu không như vậy, cô cũng không tìm được lý do, cũng không tìm được bất kỳ lập trường lập luận nào để có thể cùng Trì Diệu đi xem phim vào ngày hôm nay.

Hà Dương lấy một miếng bỏng ngô từ tay cô, nhét vào miệng: “Anh Hạ, nghĩ cái gì vậy?”

Lâm Chiết Hạ lấy lại tinh thần, lại nói: “Đang muốn đợi lát nữa trở về, lúc đánh cậu nên dùng công cụ gì.”

Hà Dương muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn to gan mở miệng: “Thật ra… Tôi vẫn còn có một yêu cầu quá đáng nữa.”

“?”

“Cậu có thể chụp ảnh với tôi hay không, không cần lộ mặt, chỉ cần cầm vé xem phim và để lộ một bàn tay là được.”

“Cái đó, tôi sẽ đăng trên vòng bạn bè.”

Hà Dương tiếp tục nói: “Chủ yếu là do tôi nói cũng đã nói rồi, rằng sẽ hẹn ai đó đi xem phim, nhất định phải khoe vé ra mới được.”

Lâm Chiết Hạ cảm giác bỏng ngô trong miệng đang ăn có chút nghẹn.

Cô hỏi: “Cậu đang có ý định dùng vô số lời nói dối để che đậy một lời nói dối?”

Hà Dương thúc giục: “Giúp anh em tốt một tay đi, nếu cậu không muốn lộ tay thì chui vào trong tay áo cũng được, nhanh lên, anh Hạ, tôi chuẩn bị xong rồi.”

“…”

Lâm Chiết Hạ nhìn Hà Dương một tay đang giơ cao chiếc điện thoại di động chuẩn bị camera, tay kia nắm lấy tấm vé, cảm thấy khó xử.

Hà Dương, người này, bị tắc mạch máu não hay sao.

Sao có thể nghĩ ra một ý tưởng mất não như vậy để lấp li3m cho chính mình?

Đây thực sự cũng chỉ là việc nhỏ, hơn nữa cô và Hà Dương rất thân thiết, nhưng loại chuyện này hình như cũng không thích hợp cho lắm.

Cô còn chưa nghĩ ra nên từ chối như thế nào, bỗng nhiên có người đang ngồi cách cô một chỗ, giọng nói lãnh đạm đột ngột vang lên: “Tôi cho cậu mượn tay.”

Hà Dương: “…!”

Lâm Chiết Hạ: “…?!”

Trì Diệu đưa tay ra khỏi túi quần áo, lại hỏi: “Vé đâu.”

Lời này của Trì Diệu nói ra, quả thực cực kỳ ảo ma.

Hà Dương há miệng, khó khăn nói: “Chuyện này không thích hợp lắm.”

Trì Diệu cười nhạo: “Đến việc tìm cậu ấy chụp vé xem phim cậu còn nghĩ ra được, còn có cái gì không thích hợp.”

Hà Dương: “Quan trọng là không thích hợp với cậu.”

Ánh mắt Trì Diệu vốn đang rũ xuống lại thoáng nâng lên, như là uy hiếp, nhếch khóe miệng nói: “Thế nào, tay tôi không đẹp bằng cậu ấy?”

Hà Dương nói không trôi chảy: “Không phải, tuy rằng ngón tay cậu rất thon, bàn tay cũng không tệ, nhưng dù sao vẫn là khớp xương của con trai.”

“Vừa nhìn đã biết là nam, tôi đăng lên vậy thì không phải để cho người ta chê cười sao…”

Trì Diệu nói một câu khiến cậu ta á khẩu không nói nên lời: “Cậu có thể photoshop.”

Hà Dương: “……”

Hà Dương gào thét ở trong lòng.

Ngài còn biết photoshop cơ đấy.

Lâm Chiết Hạ cảm giác mình giống như quần chúng ăn dưa, thoáng cái biến thành người qua đường vây xem, ngạc nhiên không khép được miệng.

Nói xong, thiếu niên vươn tay ra, không kiên nhẫn vung lên trong không khí, thúc giục cậu ta: “Vé.”

Vé của họ đều ở chỗ của Hà Dương.

Biểu tình của Hà Dương vặn vẹo mà lại phức tạp, tay cầm vé khẽ run rẩy, cuối cùng cậu hướng về phía Lâm Chiết Hạ, phát ra một tiếng cầu cứu cuối cùng: “Anh Hạ.”

Lâm Chiết Hạ dịch sang bên cạnh một chút: “Đừng nhìn tôi, tôi không chụp với cậu đâu.”

Hà Dương chấp nhận số mệnh.

“Được rồi, tay cậu cũng là tay,” Hà Dương nhắm mắt lại, trái tim vỡ đôi, “Tôi có thể photoshop.”

Cậu ta tiện tay rút ra một tấm vé đưa cho Trì Diệu, lại đưa một tấm cho Lâm Chiết Hạ.

Nhưng Mà Trì Diệu nhìn lướt qua nói: “Đổi tấm khác.”

Hà Dương nhìn hàng 6 ghế 13, không thể hiểu tại sao chỗ này lại bị ghét bỏ: “Không phải tất cả đều là vé xem phim sao, có gì khác biệt chứ.”

Trì Diệu thuận miệng “Ồ” một tiếng: “13 không may mắn, tôi không muốn.”

Hà Dương không còn lời nào để nói, đổi vé với Trì Diệu.

Sau đó, hai cậu thiếu niên, cầm vé, đưa tay ra chụp cùng nhau.

Hà Dương chụp ảnh xong, nhanh chóng đặt tay xuống.

Tuy rằng tay Trì Diệu rất ảnh lên sáng, ngón tay rất dài, mỗi khớp xương mạnh mẽ, không cần tìm góc độ cũng có thể chụp rất đẹp. Nhưng bức ảnh này ít nhiều vẫn khiến người ta khó có thể nhìn thẳng.

Bộ phim bắt đầu, nhân viên kiểm tra vé vào cửa.

Sau khi Trì Diệu đứng dậy, Hà Dương gọi cậu lại: “Trì Diệu.”

Trì Diệu cũng không thèm cho cậu ta một ánh mắt: “Cậu còn có việc gì phải làm nữa?”

Giọng nói Hà Dương hơi nghẹn lại, người cũng có chút nhăn nhó: “Không phải, tôi chỉ muốn hỏi, cậu sẽ không…tới bây giờ lại có loại tâm tư kia đối với tôi chứ?”

“…”

“Tuy rằng ngoại hình của tôi không đẹp như cậu, nhưng cũng coi như là có chút mị lực, hơn nữa cẩn thận ngẫm lại thì hình như cậu có vẻ cũng không thích con gái.”

Lúc này Trì Diệu khẽ liếc, đôi mày khẽ nhíu lại, đuôi mắt cụp xuống:

“Triệu chứng này của cậu đã kéo dài bao lâu rồi?”

Hà Dương: “…”

“Nếu cảm thấy gần đây cuộc sống quá thuận lợi”, Trì Diệu nói thêm, “Không cần quanh co như vậy, bây giờ tôi có thể cho cậu đến bệnh viện nằm nửa tháng.”

Lâm Chiết Hạ vẫn luôn đi sau ở bên cạnh, yên lặng làm người vô hình đột nhiên phát ra một trận ho khan kịch liệt.

“Thật ngại quá, vừa rồi quá đặc sắc.” Lâm Chiết Hạ vừa ho vừa giải thích, “Lúc tôi uống nước không chú ý, thiếu chút nữa bị Coca làm cho sặc chết.”

Sau khi bị Lâm Chiết Hạ cắt ngang, mấy người không nói chuyện chụp ảnh vừa rồi nữa, đi theo phía sau dòng người xếp hàng kiểm tra vé.

Chủ yếu là hai vị đương sự cũng rất muốn coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, hận không thể đem chuyện vừa xảy ra lập tức đóng gói ném vào một thùng rác gọi là “Lịch sử đen tối”.

Lâm Chiết Hạ là người được soát vé cuối cùng.

Mãi cho đến khi đưa vé cho nhân viên soát vé, cô mới nhìn kỹ vé xem phim của mình.

Cái này trong tay cô, là ghế 11 hàng số 6.

Sau khi Trì Diệu đổi vé với Hà Dương, vừa vặn ngồi bên cạnh cô.

Đây rõ ràng là một chi tiết không thể bình thường hơn, nhưng nhịp tim của cô bắt đầu tăng nhanh.

Chỉ vì, cậu sẽ ngồi bên cạnh cô.

Kiểm tra vé xong, Lâm Chiết Hạ không có tâm tư nhìn đường nữa, theo

trực giác cô cứ đi về phía trước, bởi vì dòng người quá đông, cô bất cẩn đi theo người phía trước mà rẽ trái.

Bỗng nhiên, phía sau có một lực kéo cô một cái.

Trì Diệu không biết từ lúc nào đã đi tới phía sau cô.

“Đi sai lối rồi” bàn tay Trì Diệu đặt trên đỉnh đầu cô, ra hiệu cho cô dừng lại, “Phòng chiếu số 2 ở bên phải.”

- -----oOo------

Chương 43

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Lâm Chiết Hạ chú ý đến: “Ồ.”

Trì Diệu buông tay xuống, lại nói: “Kéo tay tôi.”

Đường vào rạp có rất nhiều người, có lẽ Lâm Chiết Hạ đã hiểu được lời này của cậu là có ý gì, cậu sợ rằng cô lại bị lạc giữa đoàn người.

Cô chậm chạp kéo lấy gấu áo Trì Diệu: “Tôi cũng không phải không biết đi bộ.”

Trì Diệu đi ở phía trước: “Thì ra cậu biết đi bộ, tôi còn tưởng rằng cậu đang mộng du.”

“…”

Ở xung quanh các cặp đôi nắm tay nhau bước đi, cô và Trì Diệu bị kẹp ở giữa.

Sau khi bước vào rạp, ánh sáng tối đi, chỉ còn lại một chiếc đèn mờ.

Lâm Chiết Hạ cúi đầu, mượn ánh sáng ấy để nhìn cổ tay áo Trì Diệu.

Trì Diệu mặc quần áo thường không nghĩ đến vấn đề giữ ấm, chiếc áo hôm nay cậu mặc cũng không dày, vậy nên cô như cảm nhận được chút nhiệt độ cơ thể của đối phương.

Cô căng thẳng khẽ động ngón tay.

Mặc dù cô và Trì Diệu không đan tay như những cặp đôi xung quanh, nhưng như vậy chín bỏ làm mười, cũng được coi là nắm tay nhỉ?

–

Lâm Chiết Hạ nắm ống tay áo Trì Diệu đi qua bậc thang, tìm vị trí của ba người rồi ngồi xuống.

Hà Dương duỗi tay, nói: “Nhân lúc đang phát quảng cáo tôi sửa ảnh trước đã.”

“Không phải là do tôi không chờ được,” Hà Dương giải thích, “Tôi chỉ là muốn chết sớm đầu thai, chỉ cần nghĩ về tấm ảnh kia một giây thôi tôi đã nổi da gà rồi.”

Lâm Chiết Hạ không còn sức lực tiếp lời Hà Dương, cô ngồi cạnh Trì Diệu, cảm thấy có chút mất tự nhiên.

“À cậu,” Bàn tay Lâm Chiết Hạ vẫn để trong hộp bắp rang bơ, thử nói chuyện để cảm xúc trong lòng vơi đi, “Có muốn ăn bắp rang bơ không?”

Cô cho rằng Trì Diệu sẽ không ăn, nhưng nằm ngoài dự đoán của cô, Trì Diệu dựa vào lưng ghế, sau đó nghiêng đầu đưa tay qua.

Lâm Chiết Hạ còn chưa kịp rút tay, vì vậy tay hai người khẽ chạm vào nhau.

Tay cô dán lên mu bàn tay cậu, lúc Trì Diệu đưa tay vào hộp bắp có chạm khẽ.

Lâm Chiết Hạ ngẩn ngơ rút tay ra, bầu không khí dần truyền đến hương thơm của bắp rang bơ.

Cô khẽ ho một tiếng: “Có phải rất giòn hay không?”

“Cũng bình thường.”

Cánh tay Trì Diệu đặt lên tay vịn của ghế, bàn tay chống cằm, miệng ăn bắp, một hồi sau, trước khi nhạc phim vang lên, cậu đột nhiên nói: “Nhưng khá ngọt.”

May là ánh đèn trong rạp không sáng, nếu không sẽ làm lộ mất biểu cảm không bình thường lúc này của cô.

Bộ phim chính thức được chiếu, Lâm Chiết Hạ đỏ mặt lấy một miếng bắp.

Hình như bắp rang bơ hôm nay có ngọt hơn bình thường.

Vé xem phim là do Hà Dương mua, cô không hề biết về nội dung của bộ phim, trước khi đến cũng không có hỏi cậu ta.

Sau khi đến, nhìn thấy poster tuyên truyền lễ tình nhân, cô cũng đoán được đây có lẽ là một bộ phim tình cảm.

Nghĩ đến đây, nhìn xuống tấm vé trong lòng bàn tay.

Trên tấm vé có viết tên bộ phim [Rất muốn ở bên anh].

Trước khi bộ phim bắt đầu, Hà Dương cất điện thoại đi, cảm thán: “Cuối cùng cũng photoshop xong, ấy vậy mà tay anh Diệu cũng khá dễ sửa đấy, tuỳ tiện chỉnh một chút là đã đẹp lắm rồi, mặc dù sau khi sửa xong ngón tay trông có hơi dài.”

“Nhưng mà không sao, cũng không ảnh hưởng gì mấy.”

Cậu ta dùng cùi trỏ khẽ huých Trì Diệu một cái: “Cảm ơn nhé.”

Trì Diệu không thèm để ý.

Bộ phim dài hơn một tiếng, ban đầu là do có Trì Diệu ở bên cạnh nên Lâm Chiết Hạ rất khó tập trung, những thước phim trên màn hình tựa như gió trôi qua. Rõ ràng là ở trên màn hình, cô cũng nhìn chằm chằm, nhưng đầu óc lại không nhớ được gì, hoàn toàn trống rỗng.

Qua một lát, cô mới chậm chạp hiểu được nội dung.

Bộ phim thanh xuân trong ngày lễ tình nhân, câu chuyện về một đôi bạn cùng bàn thời học sinh có yêu thầm nhau, nhưng kết cục không tốt, có lẽ là để bộ phim càng cuốn hút hơn, cô gái đã mắc bệnh ung thư, cuối cùng hai người lướt qua nhau.

Thời học sinh hai người từng có ước định non nớt, hẹn rằng mười năm sau sẽ quay lại gặp nhau.

Kết phim là mười năm sau, chàng trai về lại phòng học cũ, không thấy cô gái đâu mà chỉ thấy một bức thư của cô để lại: [Nói cho cậu một bí mật nhé, tôi rất thích cậu, nếu như có thể quay ngược lại thời gian, tôi rất muốn được ở bên cậu.]

Lâm Chiết Hạ rất dễ khóc, bộ phim mới chiếu được một nửa đã bắt đầu rơi nước mắt.

Ban đầu cô không muốn để ai phát hiện, trộm khịt mũi.

Chẳng lâu sau, người bên cạnh đã đưa khăn giấy qua cho cô, Trì Diệu không xem phim mà chống cằm nhìn cô, nói: “Sao lại khóc rồi.”

“Cậu đừng tên là đồ nhát gan nữa,” Cậu lại nói, “Gọi là đồ hay khóc nhè đi.”

Cô nhận khăn giấy lau nước mắt nước mũi, giọng càng nghẹn ngào: “Vốn dĩ tôi đã không phải là đồ nhát gan rồi.”

“Càng không phải là đồ hay khóc nhè.”

“Bộ phim cảm động như vậy,” Lâm Chiết Hạ nói, “Là do lòng đồng cảm của tôi quá mạnh mẽ, không giống với người lạnh lùng vô tình nào đó.”

Trì Diệu dựa vào lưng ghế, khẽ bẻ khớp ngón tay, tiện miệng nói: “Tình tiết bị ung thư kiểu này ở trong phim của mười năm trước cũng đã lỗi thời rồi…”

Lâm Chiết Hạ lườm cậu một cái.

Trì Diệu lạnh nhạt đổi lời nói: “Cũng rất cảm động.”

Lâm Chiết Hạ mặc kệ cậu nói gì: “Dù sao cậu cũng là đồ máu lạnh.”

“Tôi máu lạnh,” Trì Diệu cười lạnh một tiếng, “Tôi có thể xem được đến lúc này đã là tôn trọng bộ phim này lắm rồi.”

Nói rồi cậu khẽ nghiêng người cho cô một góc nhìn, “Còn có người máu lạnh hơn nữa đấy.”

Qua góc nhìn Trì Diệu nhường ra, Lâm Chiết Hạ nhìn thấy Hà Dương đang nghiêng đầu ngủ.

“Cũng khá là làm khó cậu ấy,” Lâm Chiết Hạ lại lau mũi nói, “Vì để đăng ảnh lên vòng bạn bè mà phải đến tận rạp chiếu phim ngủ.”

Có lẽ là do trong mơ nghe thấy người nhắc đến mình, Hà Dương lập tức tỉnh dậy, cậu ta ngồi thẳng lên: “Ai gọi tôi đấy, cuối cùng bộ phim này đã kết thúc rồi sao?”

Lâm Chiết Hạ: “….”

Quả thực bộ phim đã kết thúc rồi.

Mặc dù bộ phim này có cái kết buồn, nhưng vẫn có chủ đề liên quan đến lễ tình nhân.

Đến giây phút cuối, màn hình chiếu đột nhiên tối lại, sau đó hiện lên một câu:

[Hy vọng tất cả tình cảm không dám nói ra đều có một cái kết thật đẹp. Không có thế giới song song, chúng ta cũng sẽ ở bên nhau.]

Mặc dù trước đó Lâm Chiết Hạ bởi vì tình tiết phim mà rơi nước mắt, nhưng đây là câu khiến cô cảm động nhất.

Tất cả.

Tình cảm không dám nói ra.

Cô nhìn chằm chằm vào câu nói ấy, nên quên mất phải rời rạp.

Hà Dương không chờ nổi: “Anh Hạ, cậu còn ngây ra đó làm gì, mau đi thôi.”

Tầm mắt của Hà Dương hạ xuống, phát hiện chỉ có mình cậu ta đứng dậy: “Còn có cậu nữa, Diệu Diệu, sao cậu cũng không đi vậy!”

Nghe thấy lời của Hà Dương, Lâm Chiết Hạ cũng nhìn qua người bên cạnh, có lẽ là do ảo giác, cô cảm thấy hình như Trì Diệu cũng đang nhìn câu nói ấy.

Thiếu niên dựa vào lưng ghế, đồng tử màu nhạt nhuốm màu bóng tối trở nên rất sâu, mặc dù cậu rũ mắt, bờ mi che đi ánh mắt, lúc ngẩng mặt lên biểu cảm vừa rồi lập tức như không tồn tại vậy, cậu đứng dậy, hai tay đút túi, bộ dáng vẫn giống với thường ngày, “Đi thôi.”

Ba người đi ra đại sảnh.

Lâm Chiết Hạ: “Đợt một lát, tôi cũng muốn chụp ảnh.”

Cô nói xong, hai người kia đều nhìn về phía cô.

“Tôi muốn nói là ba người chúng ta cùng chụp, làm kỉ niệm.”

“Dù sao cũng chỉ có một đời người,” Cô chậm rãi nói, “…Rất khó mới gặp phải cảnh ngộ như hôm nay. Hôm nay hai cậu làm chuyện đáng xấu hổ, tôi không kiềm lòng được mà muốn lưu lại.”

Cô nói muốn chụp ảnh, hai người kia cũng không có ý kiến gì. Hầu hết hai người họ đều nghe theo ý cô.

“Chụp mau lên,” Hà Dương lấy vé ra, “Nãy lúc vừa ra suýt nữa thì tôi đã vứt đi rồi.”

Lâm Chiết Hạ ngẩng đầu nhìn Trì Diệu.

Trì Diệu không nói gì, nhưng cũng lấy vé xem phim ra.

Lâm Chiết Hạ mở camera, rất nhanh sau đó đã chụp xong: “Xong rồi.”

–

Sau khi về đến nhà, cô ngồi xuống trước bàn học nhìn tấm ảnh vừa chụp ban nãy.

Thực ra cô muốn chụp ảnh là bởi có lẽ sau này sẽ không có được cơ hội tình cờ như vậy, nhưng cô lại không thể chụp như Hà Dương, vì vậy chỉ có thể chụp ba người.

Thực ra tấm ảnh này có thể đăng bình thường lên vòng bạn bè, nhưng cô nhìn một lát, cuối cùng cài chế độ ‘chỉ mình tôi’ xem được.

Trên ảnh, bàn tay Trì Diệu rất gần với tay cô, hai tấm vé gần như sát lại cùng nhau, còn Hà Dương bởi vì đứng xa hơn, thêm việc vội muốn rời đi nên trong ảnh có cách họ một khoảng cách.

Cho dù tấm ảnh này đăng lên vòng bạn bè cũng chỉ có bản thân cô thấu được, Lâm Chiết Hạ vẫn xoá đi viết lại dòng trạng thái, cuối cùng chỉ lưu lại ngày tháng hôm nay.

2.14 *(bên Trung tháng sẽ được viết trước ngày)*

[Hình ảnh.]

–

Hà Dương không về nhà mà đi cùng Trì Diệu.

Lúc này đang ngồi trên sô pha nhà Trì Diệu lướt xem vòng bạn bè, bắt đầu viết trạng thái để đăng kèm ảnh.

“Cậu nói xem nên viết thế nào thì ổn nhỉ?”

Hà Dương vuốt cằm, “ ‘214 này không cô đơn nữa rồi’, ‘Ở bên cạnh cô ấy’ hay là ‘Thứ cuốn hút không phải bộ phim’.”

“…”

Trì Diệu dựa lưng vào cửa phòng bếp, trên tay cầm hai chai nước.

Cậu cố gắng nhịn lắm mới không ném thẳng chai nước vào đầu Hà Dương: “Bây giờ, ngay lập tức, lăn ra khỏi nhà tôi.”

Hà Dương nhận lấy chai nước: “Đừng như vậy mà, tôi không muốn về nghe mẹ tôi cằn nhằn.”

“Tôi cảm thấy câu cuối được,” Hà Dương tiếp tục chỉnh sửa, “Có không khí hơn, hơn nữa còn bày tỏ được cảm xúc muốn nói lại thôi, đọc có vẻ rất thần bí.”

Hà Dương nhanh chóng soạn văn bản xong, sau đó chọn đối tượng xem bài

viết là ‘bạn học’, rồi đăng lên vòng bạn bè.

Hoàn thành chuyện lớn trong lòng, cậu ta thở phào nhẹ nhõm, ngả lên sô pha nói: “Ngày hôm nay thật không dễ dàng gì.”

Hà Dương nói ra sự nghi ngờ từ sâu thẳm tâm hồn: “Lễ tình nhân nhàm chán vậy sao? Tôi cố gắng chọn bộ có thể xem được, lúc chọn phim còn có mấy bộ khác nữa, nhưng xem trailer thôi tôi đã thấy không nuốt nổi rồi.”

Hà Dương lại tiếp tục: “Nhưng mà nói ra thì, bộ này tôi xem được một nửa, còn nửa sau thì không hiểu gì.”

Trì Diệu: “Cậu mù chữ à?”

Hà Dương: “…Không phải, là chuyện tình cảm này rất khó hiểu.”

Hà Dương bò dậy, định đàm đạo với cậu: “Thì là tại sao không nói thích người kia chứ, chỉ cần một người tiến tới thì không phải chuyện đã khác rồi sao, còn phải đợi mười năm ư? Thực sự rất kỳ quái, dù sao tôi không hiểu được.”

Thời kỳ thanh xuân.

Mọi người khó tránh được việc bắt đầu trộm nghĩ về từ ‘thích’ này.

Mặc dù thường ngày Hà Dương đi đâu cũng cố tỏ ra là mình ngầu, đây cũng chỉ là lòng tự phụ phát tác, muốn tỏ ra là mình đã trưởng thành mà thôi.

Nhưng cậu ta chưa thực sự yêu đương bao giờ, cả ngày chỉ biết chơi game, cũng không thích nữ sinh nào cả.

Vậy nên có nghĩ cả ngày cũng không hiểu được.

Nhưng cậu ta cũng không hy vọng gì ở việc Trì Diệu sẽ trả lời mình…Dù sao người như Trì Diệu, độ nhẫn nại đối với chuyện tình yêu có lẽ rất thấp.

Chắc cậu ấy cũng không chú ý xem phim lắm, chắc là tuỳ tiện liếc qua, sau đó lấy điện thoại ra chơi game.

Chỉ có đồ ngốc như Lâm Chiết Hạ mới khóc nức nở khi xem loại phim này mà thôi…

Hà Dương nghĩ đến đây, đột nhiên nghe thấy giọng điệu thật thấp bên tai, giống như tự mình lẩm bẩm một câu: "…Bởi vì quá quan trọng."

Bởi vì vị trí của người ấy trong cuộc đời rất đặc biệt, rất quan trọng.

Còn quan trọng hơn cả thích, nặng hơn cả yêu.

Vì vậy mới càng phải thận trọng.

Vì vậy mới không thể nói ra, không thể bày tỏ.

"Cái gì á?" Hà Dương không nghe rõ.

Sau khi về nhà Trì Diệu cởi áo khoác ra, lúc nói chuyện yết hầu khẽ cuộn, cậu buông tay xuống, ngón tay đặt lên chai nước khẽ động, vì nắm chặt mà trắng bệch lên.

Lúc Hà Dương đứng dậy nhìn, cậu đã buông tay ra, giống như chút cảm xúc vừa rồi chỉ là một ảo giác.

"Tôi nói," Trì Diệu mở nắp chai nước, chỉ về phía cửa, "Khi nào thì cậu ra về."

Mặc dù Hà Dương không nghe rõ nhưng cũng không đến nỗi không nghe thấu: "Không phải, rõ ràng cậu nói là vì gì đó, vì vậy sau đó là gì thế?"

Trì Diệu trực tiếp động tay đuổi người: "Không nói gì, tai cậu có vấn đề."

Hà Dương hậm hực đi về phía cửa, "Rõ ràng, rõ ràng tôi nghe thấy…"

Đáp lại cậu ta là tiếng đóng cửa không chút lưu tình của Trì Diệu.

"…"

Hà Dương đứng ở cửa vò đầu, có chút mơ màng: "Chẳng lẽ mình nghe nhầm thật sao?"

"Thôi bỏ đi," Cậu ta không nghĩ nữa, lắc lắc đầu, đi về phía nhà mình, "… Dù sao cũng chỉ là một bộ phim nhàm chán."

- -----oOo------

Chương 44

Editor: Đá bào

Beta: Gió

—

Bởi vì ngày hôm nay trôi qua hết sức ly kỳ, buổi tối Lâm Chiết Hạ đã có một giấc mơ.

Dường như cô đã mơ về một "thế giới song song".

Bởi vì trong mơ cô và Trì Diệu, đều không giống người thật.

Trong giấc mơ cô trở lại Hải thành, một lần nữa đứng bên bờ biển, ở thời điểm cô hỏi câu "Cậu đang ở đâu?", thế nhưng nó lại đổi thành: "Hình như tôi đã thích cậu."

Hình ảnh Trì Diệu trong giấc mơ rất mơ hồ, cô của lúc ấy thì thấp thỏm lo lắng như một người đang chờ đợi sự phán xét của quan toà.

Qua thật lâu, Trì Diệu mới khẽ mở miệng, nhưng cô còn chưa nghe thấy cậu nói cái gì, mộng cảnh bỗng nhiên sụp đổ.

"Tích."

"Tích tích tích."

Lâm Chiết Hạ vươn một tay ra từ trong chăn, dựa vào trí nhớ ấn công tắc

đồng hồ báo thức.

Thế giới trở lại yên tĩnh.

Cô ngồi dậy với mái tóc lộn xộn, phản ứng đầu tiên nổi lên từ đáy lòng là: ‘May mắn thay, đó chỉ là một giấc mơ.’

“Là nằm mơ.” Lâm Chiết Hạ đè nén nhịp tim vẫn đang thấp thỏm như trước, yên lặng nói, “Không phải sự thật.”

Cô thức dậy đi rửa mặt và đến phòng ăn.

Ngụy Bình đang đọc báo: “Dậy rồi à? Mau ngồi xuống ăn sáng đi, con muốn uống sữa đậu nành hay sữa bò?”

Lâm Chiết Hạ mặc bộ đồ ngủ dày, nói: “Sữa bò ạ.”

Lâm Hà vẫn đang bận rộn trong bếp.

Khi bà mang sữa và bánh mì tới, Lâm Chiết Hạ có nói: “Cảm ơn Tiểu Hà.”

Lâm Hà liếc mắt nhìn cô một cái: “Đừng có không biết lớn nhỏ.”

Lâm Chiết Hạ rụt cổ lại, vừa ăn cơm vừa lướt điện thoại di động.

Hôm nay đám bạn thân bọn họ rất náo nhiệt, cô nhấn vào, trượt lên đầu xem tin nhắn đầu tiên, phát hiện nguồn gốc của náo nhiệt là do tin nhắn Hà Dương.

Hà Dương: [Anh trai các cậu ngày hôm qua chụp ảnh quên gửi cho các cậu.]

Hà Dương: [Không sao, cho anh em trong nhóm chiêm ngưỡng một chút.]

Trên ảnh chụp màn hình, rõ ràng là một bài đăng kèm hình ảnh:

“Thứ cuốn hút không phải bộ phim”

[/Hình ảnh]

Đương nhiên quan trọng nhất không phải những thứ này, là bình luận phía dưới, Hà Dương sợ mọi người không nhìn thấy, còn cố ý dùng bút màu đỏ khoanh tròn, ý bảo chỗ này rất quan trọng.

Bình luận: [Trâu bò.]

[666.]

[Không hổ là cậu.]

Thậm chí còn có một câu: [Tay cô gái này đẹp quá, rất thon dài, có chơi piano sao?]

Sáng sớm Lâm Chiết Hạ ăn cơm, suýt thì phun ra.

Lâm Hà: “Có chuyện gì vậy?”

Lâm Chiết Hạ: “Con vừa nhìn thấy một tin tức rất hài hước, không nhịn được.”

Thời gian nghỉ đông nhanh chóng trôi qua, sang học kỳ hai của lớp 11, tất cả mọi người đều trở nên bận rộn hơn.

Lâm Chiết Hạ vừa cố ý cũng lại vô tình, bắt đầu giữ khoảng cách với Trì Diệu.

“Buổi tối tôi về cùng Trần Lâm.” Hôm nay trước khi tan học, Lâm Chiết Hạ thuận đường tới lớp 11-1 tìm Trì Diệu, đứng ở cửa sổ nói, “Cậu đi trước, không cần chờ tôi. ”

Trì Diệu: “?”

Lâm Chiết Hạ: “Chuyện của con gái bọn tôi, cậu cũng đừng hỏi nhiều.”

“Tôi cũng chưa từng nghĩ muốn hỏi nhiều,” Trì Diệu cầm bút trong tay, nói, “Chỉ là nhỡ đâu cậu lại bị chặn đánh, đừng có khóc lóc rồi gọi điện thoại cho tôi.”

Lâm Chiết Hạ nghĩ đến lịch sử đen tối lúc mới học lớp 10, trầm mặc một chút: “Bọn tôi chỉ đi ăn chút đồ ngọt, chắc là sẽ không bị chặn đánh đâu.”

Nghe được câu trả lời, Trì Diệu dùng ngón tay bấm bút: “Biết rồi.”

Sau giờ học.

Trần Lâm đeo cặp sách, tay trái lôi Đường Thư Huyên, tay phải kéo Lâm Chiết Hạ.

Khi cô ấy nói chuyện thì nhìn Lâm Chiết Hạ, khó hiểu hỏi: “Sao đột nhiên cậu lại muốn ăn bánh ngọt?”

Lâm Chiết Hạ theo bản năng nắm chặt quai đeo của cặp xách, khi nói chuyện cố gắng giữ vẻ tự nhiên: “Hôm qua khi tớ làm bài tập về nhà, lướt điện thoại di động thì nhìn thấy, cảm thấy cũng được.”

Đường Thư Huyên thản nhiên, hoàn toàn không cảm giác ra có vấn đề gì: “Vừa lúc tớ cũng đang đói bụng.”

Cửa hàng bánh ngọt có rất nhiều người, ba người phải xếp hàng bên ngoài một lát.

Sau khi đến họ, ba người ngồi cùng một cái bàn bên cửa sổ để trò chuyện.

Từ “Cảm giác gần đây tiến độ học tập thật nhanh, cảm nhận cuộc sống lớp 12 trước”, trò chuyện đến “Đàn anh mà Đường Thư Huyên thích sắp tốt nghiệp rồi”.

Đường Thư Huyên có chút buồn buồn, nhưng vẫn lấy lại tinh thần nói: “Tớ

có thể thi vào trường của anh ấy mà.”

“Đúng rồi,” Trần Lâm nói, “Hình như trường của chúng ta sẽ tổ chức lễ kỷ niệm ngày thành lập trường vào tháng tới, mỗi lớp phải có một tiết mục.”

Đường Thư Huyên: “Có chuyện này thật, hôm nay lúc tớ đi nộp bài tập cũng nghe nhắc tới ở văn phòng giáo viên.”

Trần Lâm: “Không biết lớp chúng ta sẽ chuẩn bị tiết mục gì đây, nghe nói lão Từ muốn mọi người đọc thơ.”

Đường Thư Huyên: “…Không đến mức thiếu sáng tạo như vậy chứ.”

Trần Lâm: “Lão Từ nói đây là kế sách của thầy ấy, còn ra chiến thuật đặt tên là cái gì mà [Kế hoạch chuyến bay đầu tiên của chú chim ngốc nghếch lớp 11-7]. Nói là tiết kiệm các bước chuẩn bị hơn so với các lớp khác, chúng ta tranh thủ thời gian từng giây từng phút toàn tâm toàn ý cho việc học tập.”

“……”

Lâm Chiết Hạ xúc từng thìa từng thìa bánh ngọt trên tay, nghe có chút thất thần.

Điện thoại cô đang cầm trong tay sáng lên.

“Trì Mỗ” gửi tới một tin nhắn mới, hắn là hỏi cô xem đã ăn xong đồ ngọt và về chưa.

Lâm Chiết Hạ không mở, cũng không trả lời, cô vừa ăn vừa nghĩ xem ngày mai tan học nên tìm cớ gì để tránh Trì Diệu.

Cô sợ.

Sợ nếu quá gần gũi với cậu, phần thích trong lòng kia sẽ không khống chế được mà bộc phát.

Sợ rằng cô sẽ không thể giấu được giấc mơ về thế giới song song hôm đó.

Sợ bị cậu phát hiện.

–

Trên xe buýt đông người.

Trì Diệu ngồi ở hàng cuối cùng, một bên tai nhét tai nghe, điện thoại di động rất tùy ý bị cậu giữ ở trên đùi, nhưng thỉnh thoảng, cậu sẽ cầm điện thoại di động của mình lên để xem tin nhắn mới.

Sau một lát, điện thoại di động rung lên.

Wechat có thông báo tin nhắn mới, nhưng người gửi tin nhắn là “Trì Hàn Sơn”.

Trì Hàn Sơn: [Đối phương vừa thu hồi một tin nhắn]

Trì Diệu khẽ động ngón tay, gõ tiếp một dấu “? “, rất nhanh lại xóa đi, trực tiếp gọi điện thoại qua.

Đầu bên kia nhấc máy.

“Bố.” Trì Diệu mở miệng.

“……”

Thanh âm ở đối diện rất ồn ào, một lát sau, giọng nói của Trì Hàn Sơn mới từ đầu dây bên kia truyền ra: “A, con đợi chút, vừa rồi hơi ồn ào.”

Hai cha con rất ít khi nói chuyện điện thoại nên Trì Diệu có chút không quen, lời nói ra cũng bất giác lộ vẻ xa cách: “Tìm con có chuyện gì không?”

Trì Hàn Sơn nói: “Không có gì, ban nãy bố gửi tin nhắn nhầm thôi.”

Nói đến đây, lại có xu hướng bị gián đoạn.

Trì Diệu “Ồ” một tiếng.

Trì Hàn Sơn lại nói: “Gần đây con thế nào, có ổn không?”

Trì Diệu nói: “Khá tốt ạ.”

Hai người không còn gì khác để nói, ngược lại trước khi cúp điện thoại, Trì Hàn Sơn hiếm khi dặn dò một câu, rất dài: “Một mình con ở nhà nhớ chú ý an toàn, đừng tùy tiện nói chuyện với người lạ, trước khi đi ngủ nhớ kiểm tra các cửa cho cẩn thận.”

Trì Diệu không biết hôm nay Trì Hàn Sơn uống nhầm thuốc gì, có lẽ là lại đọc được mấy tin tức linh tinh ở đâu đó.

Một lúc lâu sau, cậu mới nói, “Con biết rồi, bố cũng hạn chế đọc mấy tin tức linh tinh thì hơn.”

Sau khi cúp máy, cậu rời khỏi khung trò chuyện và nhìn lướt qua phía trên.

Cái tên “Đồ nhát gan” hay nói chuyện kia, vẫn không có động tĩnh như cũ.

–

Đã ba ngày nay tan học Lâm Chiết Hạ không về cùng Trì Diệu, cô luôn tìm đủ cớ khác nhau.

Ăn đồ ngọt, bồi dưỡng tình cảm với bạn bè, rồi đã lâu không đến bệnh viện nên phải đi thăm bác gái của cô trong bệnh viện với Trần Lâm.

Đến ngày thứ tư, cô đứng ở cửa lớp 11-1, khi Trì Diệu hỏi cô “Hôm nay còn có lý do gì nữa?”, Cô nghẹn nửa ngày mới thốt ra một câu: “Hôm nay trước khi ra khỏi cửa tôi đã gặp một thầy bói. ”

“?”

“Thầy bói nói hôm nay tôi nhất định phải về nhà một mình.”

“Nếu như hai người đi cùng nhau, ” Lâm Chiết Hạ chậm rãi tiếp tục, “…Sẽ có tai họa đổ máu.”

Trì Diệu đeo ba lô một bên vai, dựa vào cửa sau lớp học, nghe vậy, đuôi lông mày khẽ nhíu lại: “Thầy bói ở đâu ra vậy.”

Lâm Chiết Hạ: “Buổi sáng, ở tiểu khu ven đường.”

Chậm rãi lạnh lùng “Ồ” một tiếng: “Tại sao tôi không nhìn thấy.”

Lâm Chiết Hạ thăm dò nói: “Mắt của cậu không tốt, hơn nữa có thể ông ấy và tôi tương đối có duyên.”

Lúc này Trì Diệu lười nói nhảm với cô, trực tiếp túm lấy cặp sách của cô kéo theo đi về phía trước: “Được, vậy thử xem hôm nay cậu có gặp tai họa gì hay không.”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Do bị chậm trễ một lúc, khi hai người quẹt thẻ lên xe, trong xe đã chật ních người.

Lâm Chiết Hạ chen vào, tìm một chỗ trống để đứng, tay vịn vào lưng ghế hành khách phía trước.

Trì Diệu đứng sau lưng cô, đưa tay chạm đến vòng kéo trên đỉnh.

Hai người đứng rất gần, Lâm Chiết Hạ không cần quay đầu lại cũng vẫn có thể cảm giác phía sau tựa hồ có một bóng dáng vô hình bao phủ xuống, giúp cô ngăn cách với những người chung quanh.

Cô cúi đầu và cố gắng phớt lờ.

Chỉ là bởi vì trên xe có quá nhiều người, cho nên mới phải dựa vào tương đối gần.

Chỉ vì quá đông đúc….

Trong lòng cô lặng lẽ tự nhủ một lần, thật vất vả mới làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, chợt người phía sau lại khẽ động…Thiếu niên cúi đầu muốn nói chuyện với cô.

Từ góc độ của người khác mà nói, tư thế của cô và Trì Diệu rất thân mật.

Thiếu niên mặc đồng phục học sinh đeo balo, cúi đầu ghé vào bên tai cô, động tác này kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Mái tóc phủ trước trán cậu buông xuống, sườn mặt lạnh lùng, thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng xương quai xanh, nhìn qua trông thật cao ngạo ngông nghênh, động tác này vô tình đã hạ thấp tư thái.

“Lâm Chiết Hạ.”

Trì Diệu hiếm khi gọi tên đầy đủ của cô, khi nói chuyện, hơi thở rất nhẹ phả lên cổ cô, vừa tê vừa ngứa.

Lâm Chiết Hạ cứng đờ.

Sau đó, bên cổ ngứa ngáy một chút, giọng nói phía sau tiếp tục nói: “…Cậu đang trốn cái gì vậy?”

Lâm Chiết Hạ giả vờ nghe không hiểu, cô nắm chặt lấy sau lưng ghế siết chặt: “Trốn cái gì là cái gì?”

Trì Diệu cúi đầu, không thấy rõ biểu cảm: “Trốn tôi.”

“……”

Trì Diệu lại nói rõ ràng hơn một chút:”Mấy ngày nay cậu đều đang trốn tránh tôi. Cậu nghĩ tôi không thấy sao?”

“Còn nữa, tin nhắn cũng không trả lời.”

Trì Diệu nói, “Trước kia cậu nói nhiều tới mức tôi muốn cho vào vào danh sách đen, bây giờ lại giống như một người câm.”

Lâm Chiết Hạ không biết nói gì, cuối cùng chỉ có thể thốt lên: “…Tôi không có.”

Nhưng câu “Tôi không có” này ít nhiều có vẻ hơi bất lực.

Trước kia một ngày cô có thể cùng Trì Diệu nói chuyện nhảm nhí cả ngày, bất kể là có chuyện hay không đều có thể đi chọc cậu.Thỉnh thoảng thấy trên mạng có một trò đùa rất cũ, cũng phải nói lại cho Trì Diệu một lần nữa.

Cho nên mấy ngày nay, sau khi hạn chế trò chuyện, bản thân cô cũng không quen. Cô phát hiện ra rất nhiều lời bỗng nhiên không có chỗ để nói, nói đúng hơn, cô vốn không có nhiều chuyện muốn nói như vậy, chỉ là bởi vì đó là Trì Diệu, cho nên cô mới trở nên nhiều lời.

Lâm Chiết Hạ chột dạ nhìn chằm chằm ra khung cảnh đường phố lắc lư ngoài cửa sổ xe.

Điều cô lo lắng nhất đã xảy ra.

Cô cảm thấy mình bây giờ như thể đang nhấc một tảng đá đi rồi không may để nó đập vào chân mình.

Cô và Trì Diệu thật sự quá thân thiết, quen thuộc đến mức một người tự cho mình là đúng rồi cố gắng xa cách sẽ lập tức bị nhìn thấu.

“Được rồi,” Lâm Chiết Hạ cúi đầu, nhìn chằm chằm mũi chân mình, rất hào phóng thở dài một hơi, “Chuyện tới nước này, tôi cũng chỉ có thể nói cho cậu biết.”

“Vốn dĩ…tôi muốn yên lặng tự mình tiêu hóa phần áp lực này. Haizzz, không nghĩ rằng cậu lại quan tâm đến tôi như thế, tôi nói thật vậy, gần đây áp lực học tập của tôi khá lớn.”

“……”

Hơi thở ở phía sau cổ biến mất.

Trì Diệu bắt đầu trầm mặc.

“Áp lực thi đại học đã đè ép tôi, khiến tôi không thở nổi, tôi rất muốn ở một mình để suy ngẫm.”

“……”

Khung cảnh bên ngoài cửa sổ liên tục thay đổi.

Lâm Chiết Hạ vừa nói, vừa ở trong lòng bổ sung những lời vừa rồi chưa nghĩ hết: Cũng may cô ở cùng Trì Diệu đã lâu, quá quen thuộc, quen thuộc đến mức cô biết mình nên có phản ứng gì để có thể xua tan nghi ngờ của cậu.

“Hơn nữa cậu còn vừa nói muốn cho tôi vào danh sách đen kia kìa, vậy mà còn không cho phép tôi thỉnh thoảng ra vẻ một chút sao.” Lâm Chiết Hạ nói được mấy lời đến chính bản thân mình còn tin, cô căm phẫn, “Vậy mà cậu muốn cho tôi vào danh sách đen…Cậu thật quá đáng.”

“……”

- -----oOo------

Chương 45

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Sau khi xuống xe, Lâm Chiết Hạ vì muốn tránh khỏi chủ đề này mà ôm lấy mấy từ ‘danh sách đen’ không buông.

“Tôi không chỉ không gửi tin nhắn cho cậu trong mấy ngày này, mà cả tháng này cũng sẽ không.”

Cô đeo balo đi ở phía trước: “Dù sao cậu cũng muốn block tôi.”

Cô quá hiểu cách bình thường mình sẽ đối đáp với Trì Diệu như thế nào, càng nói càng thuận miệng.

“Cậu căn bản không muốn nói chuyện với tôi.”

“Trì Diệu, cậu thật vô tình.”

“Lát nữa về tôi phải ngồi khóc một mình để truy điệu tình cảm bạn bè này của chúng ta.”

“…”

Trong lúc nói chuyện, hai người đi đến cổng toà nhà.

Người vẫn đang luôn im lặng là Trì Diệu, trước khi cô quẹt thẻ mở cửa, ở phía sau lưng kéo balo của cô lại, ép buộc cô xoay người đối diện với mình.

Lúc này đã là chiếu tối, xung quanh rất tĩnh lặng.

Trì Diệu nhìn cô, con ngươi màu nhạt như càng sâu hơn bình thường, một lát sau cậu nói: “Khi nào mà tôi block cậu vậy.”

“Nếu như tôi thực sự không muốn nói chuyện với cậu…” Cậu lại nói: “… Cậu đã sớm ở trong danh sách đen rồi.”

Trì Diệu rất ít khi nói những lời thẳng thắn như vậy.

Lâm Chiết Hạ sững người, trước khi phản ứng lại đã bị cậu khẽ đẩy về phía trước: “Vào nhà đi.”

Sau khi Lâm Chiết Hạ vào nhà, trái tim lệch nhịp vẫn chưa bình tĩnh lại được.

Cô ở cửa nhà loanh quanh một hồi, chắc chắn rằng sau khi về Lâm Hà sẽ không phát hiện ra điều gì bất thường mới mở cửa vào nhà: “Mẹ, con về rồi đây.”

Lâm Hà nhìn cô một cái: “Mau qua ăn cơm đi.”

Lâm Chiết Hạ đặt balo xuống: “Vâng.”

“Chú Nguỵ đâu ạ?”

“Chú có hẹn với đồng nghiệp,” Lâm Hà nói, “Chúng ta không cần phải đợi cơm đâu.”

Bàn ăn rất bình lặng, Lâm Chiết Hạ nói về những chuyện xảy ra ở trường, nói đến lễ kỷ niệm ngày thành lập trường sẽ diễn ra vào tháng sau bèn nhắc đến [Kế hoạch chim ngốc bay trước] của lão Từ.

Lâm Hà cũng nói với cô một chút liên quan đến công việc và chuyện xảy ra ở tiểu khu: “Dạo này con đi lại nhớ để ý một chút, nghe nói tiểu khu của chúng ta có một đám người kỳ lạ loanh quanh cả ngày, dì hàng xóm có gặp bọn họ vài lần rồi, cũng không biết bọn họ muốn làm gì.”

Lâm Chiết Hạ ‘A’ một tiếng: “Giống với nhóm côn đồ ở trường nghề hồi trước ạ?”

Lâm Hà: “Mẹ chưa thấy, chắc là cũng giống vậy, có thể là một đám người rảnh rỗi không nghề nghiệp.”

Lâm Hà nói rồi phát hiện ra một chi tiết khác thường, lúc gắp thức ăn có hỏi: “Sao gần đây con không nhắc đến Trì Diệu nữa vậy? Bình thường không phải vừa mở miệng là Trì Diệu hay sao?”

Bàn tay cầm đũa ăn cơm của Lâm Chiết Hạ khựng lại: “…”

Cuối cùng nói một câu “Gần đây cậu ấy phiền lắm, con không muốn nhắc” rồi đặt đũa xuống về phòng.

Sau khi về phòng Lâm Chiết Hạ lấy bài tập cần làm từ balo ra. Còn chưa viết được vài chữ đã nghe thấy tiếng truyền đến từ phòng khách.

“Trì Diệu đến đấy à,” Lâm Hà ở phòng khách nói, “Hạ Hạ ở trong phòng, con tìm nó cùng làm bài tập hay sao? Thật đúng lúc, dì đang lo là sắp lên lớp 12 con bé không theo kịp chương trình.”

“Lần sau cứ qua đây ăn cơm, không cần phải khách sáo với dì đâu.”

“…”

Đầu bút dừng lại trên trang giấy, để lại một vết mực.

Sau khi Trì Diệu đi vào, cô kéo qua một chiếc ghế cho cậu ngồi: “Sao cậu lại đến vậy?”

Trì Diệu đặt bài tập xuống, đồ đạc cậu đem đến rất đơn giản, một chiếc bút mực đen và một tập đề của lão Lưu dành riêng cho cậu.

“Làm bài tập.” Cậu nói.

“Đương nhiên là tôi biết,” Lâm Chiết Hạ có chút không quen, “Vấn đề là tại sao cậu lại đến nhà tôi làm bài tập?”

Lâm Chiết Hạ vừa muốn nói ‘Nhà cậu không có bàn sao?;.

Nhưng hình như Trì Diệu có thể đoán được cô muốn nói gì, cậu dựa lưng về phía sau, một tay cầm bút: “Bàn nhà tôi hỏng rồi.”

“….”

Mặc dù Trì Diệu đến rất đột ngột, hơn nữa bây giờ cô không muốn đối diện với cậu lắm, nhưng dù sao từ nhỏ đến lớn số lần hai người làm bài tập chung đã không đếm được, cô sớm quen rồi.

Trải qua sự ngượng ngùng ban đầu, Lâm Chiết Hạ tiếp tục vùi đầu làm bài tập, cô muốn khiến bản thân tập trung vào sách vở, nhưng tâm tư vẫn bấn loạn.

Giải toán về hàm số không quen thuộc cả nửa ngày vẫn chưa có đáp án, cô đang định bỏ qua câu ấy thì nghe thấy tiếng gõ bàn ở bên cạnh vang lên.

Cô ngẩng đầu, phát hiện không biết trước mặt mình đã có thêm một tờ giấy nháp từ bao giờ.

Trên giấy nháp các bước giải đề hàm số, đơn giản dễ hiểu, bên cạnh còn có phần giải thích thêm, chỉ ra được chỗ vừa rồi cô đã làm sai.

…Hơn nữa đè lên trên trang giấy, còn có một chiếc kẹo với vỏ trong.

“…” Lâm Chiết Hạ nhìn về phía người bên cạnh, “Cậu lấy kẹo ở đâu ra vậy?”

Trì Diệu nói: “Hai ngày trước Hà Dương tham dự một buổi tiệc hôn lễ có lấy một đống, để hết ở chỗ tôi.”

“Trùng hợp là,” Cậu làm xong một câu, bẻ ngón tay, “Không tìm được chỗ vứt.”

Lâm Chiết Hạ: “Ồ.”

Đầu óc cô có chút choáng váng, còn muốn hỏi ‘Sao cậu biết tôi không làm được câu này vậy’, nhưng nghĩ một lát, có lẽ là do cậu ngồi bên cạnh, vô tình nhìn thấy.

Lâm Chiết Hạ bóc vỏ kẹo, trong lúc cảm nhận vị ngọt của viên kẹo trong miệng, đột nhiên nhận ra một chuyện.

Trì Diệu qua đây, hình như là vì khi ở trên xe cô có nói dạo này áp lực học tập lớn.

–

Trong những ngày tháng học tập bận rộn, đối với học sinh khối 11 mà nói, lễ kỷ niệm ngày thành lập trường là một sự kiện thú vị.

Các lớp đều bắt đầu khua chiêng gõ trống chuẩn bị.

Hôm nay Lâm Chiết Hạ bị lão Từ gọi đến văn phòng.

“Lão Từ,” Đã quen biết hai năm, Lâm Chiết Hạ ngày càng thân thiết với Lão Từ hơn, “Thầy có việc gì cần phân phó ạ?”

Lão Từ thấy cô đến rồi, đặt tập bài thi đang chấm dở xuống: “Tiểu Lâm à, quả thực có chuyện cần giao cho em.”

Lâm Chiết Hạ: “Thầy nói đi ạ.”

Lão Từ: “Không phải là lớp ta có kế hoạch chim ngốc bay trước hay sao, ngâm thơ là ít tốn thời gian nhất, em thấy thế nào?”

Lâm Chiết Hạ nói: “Em thấy kế hoạch này vô cùng hay, đủ để thể hiện được trí thông minh của người đề xuất ý tưởng.”

Lão Từ: “Vậy vấn đề chính là ở đây, bây giờ nhóm ngâm thơ cần có một người phụ trách dẫn đầu, thầy muốn trao trọng trách này cho em, sở dĩ thầy chọn em là vì…”

Lâm Chiết Hạ rất tự nhiên tiếp lời: “Là vì em giành giải nhất cuộc thi diễn thuyết?”

Lão Từ gật đầu: “Đúng vậy.”

Khác với tâm trạng thấp thỏm bất an lần trước, cảm giác bản thân đen đủi bị chọn, lần này Lâm Chiết Hạ lại rất bình tĩnh, cũng không từ chối: “Em biết rồi ạ, vậy để em về chuẩn bị một chút.”

Câu trả lời này khiến lão Từ khá bất ngờ, ông nhìn nữ sinh đứng trong văn phòng, gần hai năm trôi qua, rất cả mọi người đều dần thay đổi, Lâm Chiết Hạ khi mới lên lớp 10 khá hướng nội cũng đã thay đổi rất nhiều.

Ông vẫn còn nhớ vẻ hoảng loạn căng thẳng khi Lâm Chiết Hạ từ chối lời đề nghị năm ngoái.

“Được,” Lão Từ vui vẻ nói, “Thầy tin vào em, chuẩn bị tốt nhé.”

–

Lâm Chiết Hạ chọn vài bài thơ, sau khi ở văn phòng in ra xong bèn ôm tập giấy đi về lớp.

Cô vừa đi vừa nghĩ thực ra việc này cũng không khó, thậm chí cũng không tốn thời gian, chọn người xong, trong lúc ra chơi tập luyện qua hai lần là được.

Cô đang nghĩ ngợi, lúc đi qua lớp 11-1 thì bị Từ Đình gọi lại.

Từ Đình đứng ở hành lang, hai tay giương ra, chặn cả lối lại, bộ dáng như muốn xông lên, giọng điệu nhiệt tình hơn bao giờ hết: "…Lâm thiếu!"

"…"

Lâm Chiết Hạ dừng bước, muốn lách qua cậu ta: "Tôi có thể vờ như không quen cậu không?"

Từ Đình: "Không được, cậu là Lâm Chiết Hạ lớp 11-7, là anh em tốt của anh em tốt của tôi, chín bỏ làm mười, tức là cậu cũng là anh em tốt của tôi."

Lâm Chiết Hạ: "Nếu đã vậy thì…"

Từ Đình: "?"

Lâm Chiết Hạ vừa lách qua cậu vừa nói: "Tôi chỉ có thể ra tay từ tận gốc, tuyệt giao với Trì Diệu thôi."

Từ Đình đi theo: "Đừng mà, tôi tìm cậu có việc."

Hành lang có rất nhiều người qua lại, Lâm Chiết Hạ mất khống chế mà nhìn vào cửa sổ lớp 11-1, nhìn thấy vị trí quen thuộc đang trống không.

Vì vậy cô dừng lại: "Tôi đây học hành bận rộn, chỉ có thể cho cậu được hai phút, cậu có gì muốn nói thì mau nói."

Mục đích Từ Đình tìm cô thực ra rất đơn giản: "Không phải sắp đến ngày kỷ niệm thành lập trường sao?"

Lâm Chiết Hạ ra hiệu cho cậu tiếp tục nói.

Từ Đình: "Người đầy mị lực giống như tôi, nhất định phải toả sáng trong ngày ấy đúng không?"

Lâm Chiết Hạ muốn trợn mắt.

Từ Đình: “Vì vậy tôi bèn nói với chủ nhiệm lớp rằng cứ để tôi phụ trách tiết mục biểu diễn của lớp.”

Lâm Chiết Hạ nghe đến đây, đoán: “Lớp 11-7 là do tôi phụ trách, vì vậy lòng háo thắng của cậu quá mạnh, muốn chặn tôi lại để tuyên chiến trước?”

“…”

“Ai muốn tuyên chiến với cậu chứ, cái [Kế hoạch chim ngu bay trước] của lớp cậu, cả khối đều biết rồi, còn cần phải tuyên chiến sao?”

“Là chim ngốc, không phải chim ngu.” Lâm Chiết Hạ không nhịn được mà sửa lời.

Nhưng đính chính xong, cô lại rơi vào trầm mặc, hình như hai từ này cũng không khác nhau là mấy.

“Thôi bỏ đi,” Lâm Chiết Hạ tiếp tục, “Không quan trọng, cậu nói trọng điểm đi.”

Từ Đình: “Trọng điểm ở đây là chủ nhiệm lớp tôi yêu cầu tiết mục phải có ít nhất hai người, không để tôi lên sân khấu một mình, vì vậy tôi muốn tìm Trì Diệu cùng tham gia. Ban đầu tôi nghĩ Trì Diệu được mọi người yêu thích như vậy, đến ngày hôm đó lên sân khấu, tiết mục của tôi nhất định sẽ khiến mọi người trầm trồ.”

Phản ứng của Lâm Chiết Hạ lại là: “Sao cậu lại có loại suy nghĩ nguy hiểm vậy chứ, cuộc sống không đủ tốt sao?”

“…”

Từ Đình: “Cậu không phải làm tổn thương tôi hai lần vậy chứ, vừa rồi tôi đã bị từ chối một cách vô tình rồi.”

“Nhưng tôi không muốn bỏ cuộc,” Từ Đình lập tức vào vấn đề, “Cậu giúp tôi khuyên cậu ấy đi.”

Lâm Chiết Hạ: “Cậu ấy không thích lên sân khấu lắm.”

Cô nghĩ nghĩ, lại nói: “Hơn nữa tại sao cậu lại cho rằng tôi có thể khuyên cậu ấy được chứ.”

Từ Đình không cần nghĩ ngợi: “Bởi vì quan hệ của hai người rất tốt.”

Vốn dĩ Lâm Chiết Hạ không muốn để tâm đến việc này, nhưng Từ Đình khổ sở cầu xin, thậm chí còn nâng cấp tư tưởng, nói với cô “Không muốn thanh xuân duy nhất trong cuộc đời lại có điều tiếc nuối”, cuối cùng cô đồng ý thử giúp cậu ta xem sao.

“Nhưng cậu ấy chưa chắc đã nghe tôi,” Trước khi rời đi Lâm Chiết Hạ nói, “Tôi không thể bảo đảm cậu ấy nhất định sẽ đồng ý.”

–

Nếu đã đồng ý giúp đỡ thì phải giữ lời, Lâm Chiết Hạ nghĩ nên mở miệng nói với Trì Diệu ra sao.

Cô đắn đo suốt dọc đường, lúc tan học về nhà có vài lần muốn nói lại thôi.

Trì Diệu dừng lại trước cửa nhà: “Nói đi.”

Lâm Chiết Hạ vòng vo một hồi, cuối cùng tìm một cái cớ rất ngu ngốc: “Tôi khát, có thể lên nhà cậu uống nước được không?”

“…”

“Thì là tôi,” Lâm Chiết Hạ tìm thêm cái cớ bổ sung, “Đã lâu không uống nước nhà cậu, có chút nhớ.”

Nói rồi trước ánh mắt như đang nhìn kẻ ngốc của Trì Diệu, cô muốn cắn lưỡi mình.

Năm phút sau, Lâm Chiết Hạ cầm ly thuỷ tinh, ngồi trên sô pha nhà Trì Diệu uống nước.

Uống xong một ly, cô vẫn chưa nghĩ ra được nên nói sao, lại hỏi: “Có thể thêm một ly nữa không?”

Trì Diệu thong dong nhìn cô: “Cậu coi nhà tôi là gì vậy, quán trà miễn phí nước lọc?”

Mặc dù cậu nói vậy, nhưng cậu vẫn đi rót cho cô một ly nước nữa.

Lâm Chiết Hạ cảm thấy nếu mình tiếp tục uống thì sẽ trướng bụng chết mất, vì vậy mở miệng: “Sắp đến lễ kỷ niệm thành lập trường, lớp tôi đang chuẩn bị tiết mục biểu diễn, lớp cậu thế nào rồi?”

Trì Diệu nghiêng đầu qua: “Không có sức sáng tạo như lớp cậu được.”

“…”

Kế hoạch kia của lão Từ thực sự được truyền đi rất rộng rãi.

“Nghe nói Từ Đình muốn cậu cùng lên sân khấu,” Lâm Chiết Hạ cuối cùng cũng vào vấn đề chính, “Cậu từ chối cậu ấy rồi sao?”

Trì Diệu ‘Ừm’ một tiếng: “Tôi bảo cậu ta vắt sạch nước trong đầu rồi nói tiếp.”

Lâm Chiết Hạ: “Thực ra hôm nay Từ Đình có tìm tôi, muốn tôi giúp cậu ấy khuyên cậu.”

Trì Diệu cầm một chai nước, cậu vừa mở nắp chai vừa đi đến, nghe thấy lời này, ngạc nhiên ở chỗ không lập tức từ chối mà hỏi ngược lại cô: “Cậu định khuyên thế nào?”

Lâm Chiết Hạ mở miệng xông lên: “Đại soái ca giống như cậu thì nên đứng trên sân khấu để mọi người ngắm nhìn.”

“Sân khấu của trường ta không có cậu chính là một tổn thất lớn lao.”

“Nếu như cậu lên sân khấu thì khán giả phía dưới sẽ giống như tia nắng ấm mùa đông, dòng suối mát mùa hạ.”

Lâm Chiết Hạ nói đến đây thì dừng lại: “Có chút nghèo từ rồi, cho tôi vài phút, để tôi nghĩ thêm.”

Thực ra sở dĩ cô đồng ý với Từ Đình là còn mang theo chút tâm tư riêng.

Câu ‘Chỉ có một lần thanh xuân’ của Từ Đình đã làm lay động cô rồi. Cô nghĩ đến việc Trì Diệu sẽ không có thêm một năm 17 tuổi nào nữa, nếu như trong thời cấp ba có thể biểu diễn cùng bạn bè, đối với cậu mà nói, có lẽ sẽ có nhiều thêm một phần hồi ức.

Nghĩ đến đây, cô không tiếp tục những lời mỹ miều nữa, hiếm khi thực lòng thực tâm nói: “Hơn nữa tôi cũng rất hy vọng cậu có thể lên sân khấu.”

Trì Diệu không nói có đồng ý hay không, cậu cầm chai nước rũ mắt, che đi ánh mắt mang theo ý nghĩ gì đó, nhưng khi vừa ngẩng đầu lên đã quay lại trạng thái bình thường, yết hầu khẽ động: “…Cậu muốn xem?”

Lâm Chiết Hạ có một loại ảo giác, giọng điệu của cậu lúc này giống như chỉ cần cô nói một chữ ‘Muốn’ là cậu sẽ đồng ý vậy.

Một giây sau, Trì Diệu lập tức bộc lộ tính ‘tró’ của mình.

Cậu rời ánh mắt đi: “Vậy để tôi nghĩ xem.”

“…”

Không thành công cũng nằm trong dự đoán của Lâm Chiết Hạ.

Cô không có nản lòng lắm, sau khi về nhà tìm được phương thức liên lạc của Từ Đình, nhắn cho cậu ta: [Thật xin lỗi, tôi không khuyên được cậu ấy, hay là cậu tìm người khác đi.]

Từ Đình trả lời tin nhắn rất nhanh, đáp lại là hai chữ [Ha ha!]

Lâm Chiết Hạ: […Cậu điên rồi?]

Từ Đình: [Ha ha! Cậu đừng giả bộ nữa, tôi đã nhìn thấu được âm mưu của cậu rồi.]

Từ Đình: [Cậu muốn nâng lên phải d3 xuống trước chứ gì, nói rằng không thành công trước, sau đó cho tôi niềm kinh ngạc.]

Lâm Chiết Hạ chậm rãi gõ chữ: [Không phải, cậu nghĩ nhiều rồi, tôi không có nói đùa.]

Còn chưa gửi tin nhắn qua, Từ Đình đã gửi đến một ảnh chụp màn hình kèm theo dòng chữ: [Không ngờ đúng không! Trì Diệu đã nói đồng ý với tôi trước rồi, cậu không trêu tôi được đâu!]

Lâm Chiết Hạ: [….]

Cô nhấn xem ảnh chụp.

Trong tấm ảnh phần lớn là Từ Đình tự nói tự đáp, hơn nữa còn là những lời ngu ngốc: [Cầu xin cậu đấy, lên sân khấu cùng người ta đi mà, đi mà đi mà.]

Trong những lời ngu ngốc của Từ Đình, mười phút trước chiếc đầu mèo quen thuộc kia có trả lời một câu.

Đầu mèo: [Báo đi.]

Từ Đình nhất thời chưa kịp phản ứng lại: [???Báo gì?]

Đầu mèo: [Báo danh.]

- -----oOo------

Chương 46

Editor: Đá bào

Beta: Gió

—

“Trì Diệu muốn lên sân khấu biểu diễn tiết mục?” Buổi sáng Trần Lâm vừa trực ban, phảng phất như đang chờ mong có người sẽ bác bỏ tin đồn mà hỏi, “Thật hay giả vậy?”

Lâm Chiết Hạ đang nộp bài tập về nhà, phá vỡ mộng tưởng của cô ấy, nói: “…Thật đấy.”

Nếu Lâm Chiết Hạ nói là thật, vậy khẳng định là thật rồi.

Trần Lâm khó mà tin được: “Thế mà lại là thật, tôi còn tưởng rằng các cậu đang nói bừa chứ.”

Đường Thư Huyên chen vào: “Nhưng mà danh tiếng của Trì Diệu xấu như vậy, sao còn nhiều người chú ý thế?”

Trần Lâm từng là người theo đuổi, nói toạc ra một câu: “Anti-fan cũng có chữ fan.”

“……”

Vào giờ học, Lâm Chiết Hạ đã nhìn thấy bản chương trình biểu diễn tiết mục trong tay lão Từ.

Cô nhìn thấy lớp 11-1 ở ngay đầu.

Trong danh sách tiết mục, giấy trắng mực đen viết: Lớp 11-1, đàn hát. Thành viên biểu diễn: Trì Diệu, Từ Đình.

Lâm Chiết Hạ cầm tờ giấy, trong đầu bất giác lại hiện lên câu nói tối hôm qua khiến cô sinh ra ảo giác.

"…… Cậu muốn xem?"

Vậy nên cậu đã tham gia vì cô?

……

Thích một người.

Giống như việc không khỏi chờ mong cậu cũng sẽ thích mình, nhưng người kia lại là Trì Diệu, ngay cả chờ mong cô cũng không dám.

Lâm Chiết Hạ ném những ý niệm không nên có trong đầu đi, trong lòng tự nhủ, hẳn là cậu không muốn Từ Đình tiếp tục làm phiền mình nữa.

Tan học, Lâm Chiết Hạ đi tới lớp 11-1 tìm Trì Diệu, thấy Từ Đình đang lôi kéo Trì Diệu bàn bạc chuyện tiết mục: "Bọn tôi còn nửa tiếng nữa, cậu vào đợi đã."

Lâm Chiết Hạ đi vào, vốn định tìm một chỗ trống cách bọn họ một chút nhưng Trì Diệu vừa nghe Từ Đình nói bèn giơ tay kéo ra một chỗ trống bên cạnh cậu.

Lúc này cô mà tránh đi thì có chút hơi cố ý, vì thế Lâm Chiết Hạ đặt cặp sách ngồi xuống bên cạnh Trì Diệu.

Lâm Chiết Hạ giải thích: "Tôi sợ quấy rầy các cậu thảo luận."

Từ Đình còn đang luyên thuyên liên tục ở đối diện về kế hoạch của cậu ta, Trì Diệu thản nhiên nói: “Không có việc gì, vốn dĩ tôi cũng không phải rất muốn nghe.”

“……”

Lâm Chiết Hạ lấy bài tập ra, định tranh thủ làm bài tập một lát.

Cô làm bài tập về nhà bên cạnh Trì Diệu, như thể cô đang ngồi cùng bàn với cậu vậy.

Đó là một cảm giác thật kỳ diệu.

Thân ở một lớp học xa lạ giờ lại quen thuộc, ngồi ở bên cạnh Trì Diệu, hai người chỉ động khuỷu tay một chút là có thể đụng vào nhau.

Trì Diệu phát hiện động tác lấy bút của cô hơi chậm chạm, không thèm để ý đến Từ Đình, dựa vào phía sau, hỏi cô: “Làm sao vậy?”

Lâm Chiết Hạ không chút suy nghĩ mà nói ra lời trong lòng: “Chúng ta như vậy rất giống bạn cùng bàn.”

Lời này nói ra miệng, tựa hồ lại có chút kỳ quái, vì vậy, cô nói thêm: “Tôi chỉ đột nhiên nhớ ra, hình như chúng ta chưa bao giờ là bạn cùng bàn.”

Tuy rằng cô và Trì Diệu rất thân thiết, nhưng nói ra thì thật sự chưa từng là bạn cùng bàn.

Hồi tiểu học lúc cô mới chuyển tới, chỉ có thể ngồi ở chỗ trống, hơn nữa hôm đó Trì Diệu còn không đi học.

Lên cấp hai thì hai người không học cùng một trường, đến cấp ba, lại vì chênh lệch thành tích mà bị phân ra hai lớp cách nhau rất xa.

Trì Diệu hai tay đút túi, gọng điệu tùy ý, dùng góc độ khác tiếp thu câu nói của cô: “Chưa từng ngồi chung bàn với tôi đúng là điều cực kì đáng tiếc

nuối của cậu.”

“……”

“Tôi nghĩ tới đây lập tức cảm thấy thật sự là bất hạnh trong vạn điều bất hạnh.” Lâm Chiết Hạ ngồi ở bên cạnh viết lên đề toán một chữ ‘bài giải’, phản bác, “Nếu không tôi có thể sẽ bị tổn thọ rất nhiều năm, không chừng còn không sống được đến bây giờ ấy.”

Lúc này, Từ Đình mới ngắt lời bọn họ: “Các cậu có ai nghe tôi nói không?”

Lâm Chiết Hạ: “Bỏ chữ ‘các’ đi, tôi cũng không lên sân khấu với cậu, hình như không có gì cần thiết phải nghe cậu nói.”

Từ Đình: “…”

Từ Đình: “Lớp các cậu đã chọn xong thơ chưa?”

Ngày hôm nay Lâm Chiết Hạ phải làm rất nhiều chuyện, hoàn thành triệt để kế hoạch của lão Từ: “Chọn xong rồi, hơn nữa hôm nay còn dành hẳn một tiết thể dục để tập luyện, tháng sau là có thể trực tiếp lên sân khấu.”

“……”

Trong nháy mắt Từ Đình không biết nói gì.

Nói xong, Lâm Chiết Hạ bắt đầu nghiêm túc làm bài tập.

Chờ cô giải xong mấy đề, khi ngẩng đầu lên, phát hiện Từ Đình không biết đã rời đi từ lúc nào rồi.

Thiếu niên ngồi bên cạnh cô một tay chống lên bàn học, tư thái nhàn nhã chống cằm nhìn cô. Cũng không biết đã chờ cô bao lâu.

Thấy cô ngẩng đầu, Trì Diệu thuận miệng nói một câu: “…Làm xong rồi sao, bạn cùng bàn?”

Giống như hai người thật sự trở thành bạn cùng bàn vậy.

Lâm Chiết Hạ hơi xấu hổ tiếp lời, đổi đề tài: “Từ Đình về từ khi nào vậy?”

“Mười phút trước.”

“Ồ” Lâm Chiết Hạ nói, “Vậy các cậu bàn bạc xong chưa?”

“Cũng tương đối, chọn một bài hát.”

“Tôi thấy trên danh sách viết là đàn hát, cậu ấy sẽ chơi nhạc cụ sao? Một người chơi, hay là cả hai người?”

Lâm Chiết Hạ nói xong, thông qua việc quan sát biểu cảm lạnh nhạt khác thường của Trì Diệu, nhận được đáp án: “Xem ra là cùng nhau đàn.”

“Guitar,” Khi Trì Diệu nói chuyện có ấn huyệt thái dương một cái, “Phải học ngay bây giờ.”

Từ Đình muốn lên sân khấu chơi đàn để tỏ vẻ đẹp trai nên việc chọn guitar hoàn toàn nằm trong dự liệu.

Nhưng Trì Diệu chơi guitar…

Cuối cùng Trì Diệu nói: “Bạn của Hà Dương có một cái không dùng, cuối tuần tôi đi tìm cậu ta mượn.”

–

Cuối tuần.

Lâm Chiết Hạ cũng đi theo đến nhà bạn của Hà Dương góp vui.

Trên đường vẫn ảm đạm như trước, nhiệt độ hơi thấp.

Cô mặc áo khoác, không biết xấu hổ mà dựa vào cửa, chờ bọn họ mượn xong đi ra, lúc sau cô tò mò nhìn chiếc túi trong tay Trì Diệu: “Không phải cậu phải học sao, sao không nhờ cậu ấy dạy luôn.”

Hà Dương chen ngang: “Cậu phải hiểu ý nghĩa của chiếc đàn bị thừa này chứ, thừa là bởi vì lúc bạn tôi mua về không có nghị lực kiên trì học, vì vậy, người anh em của tôi cũng không…”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Hà Dương: “Nhưng bạn tôi nói họ có chọn một hát này, phổ nhạc cũng đơn giản, chỉ có mấy hợp âm cơ bản chuyển đổi qua lại.”

Lâm Chiết Hạ: “Đơn giản như vậy mà cậu ấy cũng không biết?”

Hà Dương: “…Thiếu một chút thiên phú. Giữa nhìn bằng mắt và thực hành bằng tay là không giống nhau.”

Lâm Chiết Hạ muốn nói “Không biết Trì Diệu có thiên phú hay không”, nhưng trước khi mở miệng, cô nhìn thoáng qua tay Trì Diệu.

Đôi tay xưng bá này đã qua mắt được vòng bạn bè của Hà Dương vào ngày lễ tình nhân

Chắc cũng không quá khó.

Mấy người đi về phía phố Ngõ Nam.

Hôm nay Trì Diệu mặc một chiếc áo hoodie màu đen, bởi vì cao gầy, cho nên áo hoodie trên người thoạt nhìn có chút phong phanh, một vai cậu đeo túi đựng guitar, đi trên đường rất giống kiểu thiếu niên ngông nghênh nửa đêm ngồi xổm bên đường, trên mặt còn dán băng cá nhân.

“Cậu tránh xa tôi một chút.” Lâm Chiết Hạ bỗng nhiên nói.

Mí mắt Trì Diệu hơi nhấc lên.

“Bây giờ trông cậu không cùng kiểu người với bọn tôi.”

Trì Diệu: “Ồ, thế tôi giống kiểu nào?”

Lâm Chiết Hạ nói: “Giống kiểu học hành không đến nơi đến chốn.”

“……”

Trì Diệu nhìn qua có vẻ lười để ý tới cô, Lâm Chiết Hạ lại vụng trộm nhìn cậu vài lần, khi cô thu hồi mắt lại, ánh mắt rơi xuống bên kia đường.

Có một nhóm người đang tụ tập gần khu phố đối diện

Năm, sáu người không đồng đều tuổi tác, khoảng từ hai mươi đến ba mươi, miệng ngậm thuốc lá. Trông không giống cư dân trong khu phố ở đây, cứ luôn lượn lờ ở bên ngoài.

Trong đó có một người đàn ông mặc áo khoác đen, bên trong là chiếc sơ mi sọc xanh đang cau chặt mày, ánh mắt đảo quanh giống như đang tìm ai đó.

Lâm Chiết Hạ nhớ tới chuyện lúc ăn cơm Lâm Hà có nhắc tới “một đám người ở gần tiểu khu”, cô còn tưởng rằng sẽ giống kiểu mấy người rảnh rỗi không nghề nghiệp mà mình gặp phải khi còn bé, nhưng đám người này trông có vẻ không giống như cô nghĩ, vì thế không tự chủ được mà nhìn thêm vài lần.

Có lẽ ánh mắt đánh giá của cô vô tình thu hút sự chú ý của đối phương, gã đàn ông mặc áo sơ mi sọc bỗng nhiên nhìn về chỗ bọn họ.

Tuy rằng bọn họ đã không còn là trẻ con, hơn nữa ban ngày trên đường có nhiều người qua lại, không đến mức sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng Lâm Chiết Hạ vẫn tránh ánh mắt của đám người kia, làm bộ như không nhìn thấy, bước nhanh hơn: “Chúng ta đi nhanh chút đi.”

–

Tiết mục của lớp Lâm Chiết Hạ không cần phải hao tâm tổn sức nhiều, sự chú ý đều nằm ở tiết mục của Trì Diệu.

Chớp mắt, lễ kỷ niệm đang ngày càng tới gần.

Cô không nhịn được mà hỏi Trì Diệu trên WeChat: [Cậu luyện tập thế nào rồi?]

Trì Mỗ: [Gần xong rồi.]

Lâm Chiết Hạ lo lắng: [Trước đây cậu chưa từng học qua, thời gian chỉ có một tháng, có thể học được thật sao?]

Trì Mỗ: [?]

Dấu chấm hỏi này của Trì Diệu, không nói thêm một chữ nhưng ngắn gọn biểu đạt ra ý tứ "Cậu dám nghi ngờ tôi?" ở trong đó.

Lâm Chiết Hạ nghĩ đến bài tập về nhà thủ công lúc trước; chiếc khăn quàng cổ, còn có rất nhiều rất nhiều chuyện cô học không được, cuối cùng đều là Trì Diệu làm hộ.

Trong lòng thầm nói, hẳn là cậu đã học gần xong rồi.

Nhưng cô vẫn theo thói quen gõ mấy chữ: [Cậu không cần phải cậy mạnh, là người bạn tốt nhất…]

Cô gõ đến đây, ngón tay dừng lại trên màn hình, sau đó tiếp tục: [Là người anh em tốt nhất của cậu, tôi chắc chắn sẽ không cười nhạo đâu.]

Trì Diệu chỉ trả lời hai chữ: [Qua đây.]

Lâm Chiết Hạ: [Cái gì qua đây cơ?]

[Nhà tôi.]

[Đến xem rốt cuộc tôi có học được hay không.]

[…]

Lâm Chiết Hạ do dự trong chốc lát, tâm lý muốn đi xem đã chiến thắng những suy nghĩ khác.

Vài phút sau, cô đứng ở trước cửa nhà Trì Diệu: “Quấy rầy rồi, khán giả cổ vũ mà cậu gọi đã tới.”

Trì Diệu đứng ở cửa: “Tôi cần người đến cổ vũ khi nào.”

Lâm Chiết Hạ: “Nếu không cần cậu có thể hủy đơn.”

“……”

Cuối cùng Trì Diệu không nói nhiều, nghiêng người cho cô vào nhà.

Lâm Chiết Hạ ngồi ở phòng khách, nhìn thấy cây đàn guitar màu gỗ dựng bên tường, hệ thống sưởi ấm nhà Trì Diệu đang được bật, hôm nay ở nhà cậu chỉ mặc một chiếc áo sơ mi rất mỏng cùng quần ngủ thoải mái.

Mặc dù chiếc áo sơ mi này mặc trên người cậu nhìn cũng không có vẻ dịu dàng gì cho cam, ngược lại lại hình thành một loại tương phản với khuôn mặt lạnh lùng của cậu.

“Tôi đã chuẩn bị xong rồi.” Lâm Chiết Hạ ôm gối tựa, ngồi thẳng tắp, “Chuẩn bị thưởng thức tài năng chấn động của cậu.”

“Không bằng cậu chuẩn bị cái khác đi.” Trì Diệu nói.

“?”

“Bài cảm nhận tám trăm chữ, ngày mai tôi sẽ kiểm tra.”

“……”

Lâm Chiết Hạ thoáng nhớ tới bài văn lúc huấn luyện quân sự.

Cô nói chậm lại: “Tôi cảm thấy làm người không nên quá ham hư vinh, thích đọc văn không phải là thói quen tốt.”

Trì Diệu nhìn lướt qua cô một cái, không nói thêm nữa, gấp ống tay áo sơ mi, sau đó một tay xách cây đàn guitar đang dựa vào tường lên.

Hình ảnh TD đánh đàn không khác so với tưởng tượng của cô là bao, chuyển âm rất nhịp nhàng, bởi vì ngón tay dùng lực mà càng thêm mạnh mẽ, tay phải gảy những dây đàn.

Tiếng đàn lưu loát trôi chảy vang lên.

Trong phòng chỉ có hai người.

Ánh mặt trời buổi chiều hôm nay rất dịu dàng, xuyên qua rèm cửa sổ lấp ló chiếu vào.

Lâm Chiết Hạ nhìn ngón tay thon dài của thiếu niên có chút trúc trắc mà biến hóa, bên tai là tiếng hợp âm đơn giản.

Cảnh tượng này quá mức riêng tư, khiến cô hoảng hốt sinh ra một loại ảo giác: Hình như cậu chỉ chơi cho một mình cô nghe.

Giống như, cậu học cái này chỉ vì cô.

Sau khi ảo giác qua đi, cô lại có chút hối hận, hối hận lúc ấy đã giúp Từ Đình khuyên cậu lên sân khấu.

Bởi vì cô phát hiện mình đang trở nên rất nhỏ nhen.

Nhỏ nhen đến mức giờ phút này chỉ muốn đem Trì Diệu giấu đi, giấu đến

nơi chỉ cô mới có thể nhìn thấy, chỉ tồn tại trong ký ức của cô.

Sau khi kết thúc, Trì Diệu ngước mắt lên nhìn cô, nhắc nhở: “Vị khán giả này, có phải đã quên cái gì rồi không?”

Lúc này Lâm Chiết Hạ mới hoàn hồn, rất hào phóng vỗ tay cho cậu: “Khúc nhạc này chỉ trên trời mới có.”

“Không ngờ cậu không chỉ học giỏi, mà trình độ thưởng thức âm nhạc nghệ thuật cũng vượt xa người thường.”

“……”

Lâm Chiết Hạ vắt hết óc, dùng hết những gì cả đời học được, khen ngợi nửa ngày, sau đó thuận miệng hỏi một câu: “À đúng rồi, không phải cậu không muốn lên sân khấu sao, vì sao lại đồng ý?”

Một lúc lâu sau Trì Diệu mới lên tiếng, chỉ là khi trả lời cô giọng nói hạ thấp một chút: “…Cậu nghĩ sao.”

Ba chữ bình thường này lại làm cho bầu không khí trở nên thật quái dị.

Lâm Chiết Hạ cảm thấy không hiểu sao lại thấy bối rối, ôm chặt hơn chiết gối tựa trong tay.

“Tôi…” Cô nói, “Làm sao tôi biết được.”

Trì Diệu ngồi ở hướng ngược sáng, một tay đặt trên cây đàn guitar, tay kia rũ xuống, yết hầu cậu khẽ động, như đang đem nguyên nhân chân chính khó khăn nuốt xuống.

Khi ngước mắt lên lại là dáng vẻ thiếu đánh.

Cuối cùng cậu nhàn nhạt nói: “Bởi vì…cậu nói đúng, người như tôi, không lên sân khấu quả thật là một tổn thất to lớn.”

“…..?”

- -----oOo------

Chương 47

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Lâm Chiết Hạ trầm mặc một lát, sau đó không chịu thua kém mà nói: “Tôi chỉ tuỳ tiện nói thôi, cậu đừng có coi là thật.”

“Những lời phét lác này không đáng tin, đừng có chìm đắm trong mật ngọt mà đánh mất bản thân.”

Nói xong Lâm Chiết Hạ lại hỏi: “Cậu đàn xong chưa?”

Trì Diệu: “Chưa, còn một đoạn nữa.”

Lâm Chiết Hạ: “Vậy sao không đàn tiếp?”

Trì Diệu để ghita sang một bên: “Tôi đánh mất bản thân rồi, không muốn đàn nữa.”

“….”

Mặc dù Trì Diệu không tiếp tục chơi đàn nhưng Lâm Chiết Hạ vẫn có niềm hứng thú mạnh mẽ với chiếc ghita này.

Trước đây cô chưa từng tiếp xúc đến nhạc cụ, hồi còn nhỏ hai tay không đánh người đã là không tồi rồi, không hề động chạm lấy một chút đến hai từ

như ‘cao nhã’ hay ‘nghệ thuật’.

Vì vậy sau khi Trì Diệu đặt ghita xuống, cô hào hứng muốn thử: “Tôi có thể chơi thử không?”

Trì Diệu không tiếp lời, đưa ghita cho cô.

“Ôm như thế này sao,” Lâm Chiết Hạ nhận lấy đàn, mô phỏng lại động tác vừa rồi của Trì Diệu, “Tư thế của tôi đúng chưa?”

Trì Diệu chỉ huy: “Lệch rồi.”

Lâm Chiết Hạ đỡ đàn lên: “Như vậy cũng na ná rồi, sau đó thì sao?”

Trong lúc cô không chú ý, Trì Diệu đã vòng qua sau lưng cô.

“Thôi bỏ đi, có nói cậu cũng không hiểu,” Trì Diệu đứng ở sau sô pha khom lưng lại, lúc nói sát gần lại, “…Đưa tay cho tôi.”

Lâm Chiết Hạ ngẩn người.

Cô ôm đàn, thấy tay Trì Diệu phủ lên tay mình, từng ngón tay giúp cô điều chỉnh động tác.

Cảm nhận được cô đang thất thần, bên tai ‘này’ một tiếng, sau đó nhẹ giọng nhắc nhở: “Đừng buông lỏng.”

Lâm Chiết Hạ dùng sức nhấn lên dây đàn, đầu óc vô cùng hỗn loạn.

Sau khi được điều chỉnh động tác tư thế xong, cô bắt đầu học chơi đàn. Thế nhưng tiếng đàn vang lên lại vô cùng cứng ngắc, thiếu sự mượn mà, cô cũng ngập ngừng theo: “…Cái kia, tôi, có lẽ, cả đời này không có duyên phận với âm nhạc rồi.”

–

Trì Diệu nói muốn xuống lầu vứt rác, hai người cùng đi ra ngoài.

Lâm Chiết Hạ đi sau lưng cậu, sau khi nói ‘Bye bye’ lập tức nhảy về nhà.

Lâm Chiết Hạ đứng ở đầu con phố dài, tay xách túi rác, xác nhận cô đã an toàn về nhà mới thu lại tầm mắt.

Toà nhà của bọn họ ở gần cửa tiểu khu, nhìn ra phía xa có thể nhìn thấy đám người không ra gì tụ tập ở đó.

Sau khi vứt rác xong cậu nhìn qua ra ngoài cổng tiểu khu, hơn nửa tháng nay đám côn đồ kia vẫn cứ loanh quanh ở đó.

–

Trong vô số những lời bàn luận, cuối cùng ngày lễ kỷ niệm thành lập trường cũng đã đến.

Vào ngày lễ, cả trường chỉ học nửa ngày.

Sau thời gian nghỉ trưa, tất cả thầy trò cùng tập trung tại hội trường lớn.

Cửa hội trường có treo băng rôn in chữ [Hoạt động kỷ niệm lễ thành lập trường Thành An], bên cạnh là những lãng hoa, thảm đỏ dài, tất cả đều có đủ, nhìn vô cùng long trọng.

Mọi người không có ý niệm gì nhiều về ngày lễ kỷ niệm thành lập trường, hào hứng chờ đợi nhiều ngày cũng chỉ là vì có thể được nghỉ học, còn có thể xem văn nghệ nữa.

Thậm chí trong những người biểu diễn, còn có nhân vật là trung tâm của các chủ đề bàn luận.

Khác với khán giả bên dưới, trước giờ nghỉ trưa những người tham gia biểu diễn văn nghệ đã phải đến sau khán đài tập trung.

Đội ngâm thơ của Lâm Chiết Hạ có năm người, bao gồm cô, Trần Lâm, Đường Thư Huyên và hai nam sinh ngồi sau bàn cô, bình thường cũng thân thiết hơn.

Khi bọn họ vội vàng đến hậu trường, ở đó đã có rất nhiều người.

Có một vài tiết mục cần thay trang phục biểu diễn, thử thiết bị, công việc chuẩn bị khá nhiều.

“Lâm thiếu,” Từ Đình vừa thay đồ xong, đi ra ngoài, “Các cậu không cần thay trang phục biểu diễn sao?”

Lâm Chiết Hạ cầm tờ giấy có in các bài thơ: “Bọn tôi mặc đồng phục trường, tất cả đều rất giản đơn.”

Từ Đình nhìn tờ giấy trên tay cô, bội phục nói: “Thậm chí còn không cần cả bản thảo, lớp cậu xịn thật đấy.”

Lâm Chiết Hạ cũng rất khâm phục cậu ta: “Bộ đồ này của cậu cũng rất tâm cơ, nhiều mảnh lấp lánh như vậy, muốn khiến người ở dưới khán đài chói chết sao?”

Từ Đình rất coi trọng lần biểu diễn lần này, từ việc cậu ta đã cố gắng hết sức thuyết phục Trì Diệu tham gia đã có thể nhìn ra được.

Cậu ta đặc biệt mua một bộ đồ biểu diễn, nhìn có vẻ chỉ là sơ mi đơn giản, nhưng dưới ánh đèn lại vô cùng lấp lánh.

“Tôi cố tình chọn đấy,” Từ Đình vỗ vỗ lên chiếc sơ mi trên người, “Tôi và Trì Diệu mỗi người một chiếc, tôi màu trắng, cậu ấy màu đen.”

Lâm Chiết Hạ có chút ngạc nhiên: “Cậu ấy lại tình nguyện mặc?”

Từ Đình: “…Nhìn biểu cảm của cậu ta, có vẻ không tình nguyện lắm.”

Lâm Chiết Hạ không thể tưởng tượng được bộ dáng của Trì Diệu khi mặc

bộ đồ này, nhìn quanh hậu trường nhưng vẫn không thấy cậu ấy đâu: “Cậu ấy đâu rồi?”

Từ Đình nói: “Lão Lưu tìm cậu ấy có việc, còn chưa quay lại, chắc phải đợi lát nữa.”

Lâm Chiết Hạ ‘Ồ’ một tiếng, tiếp tục chuẩn bị cho lớp mình, bởi vì tiết mục của lớp cô rất nhạt nhẽo nên được sắp xếp biểu diễn trước. Hôm nay rất giống với buổi thi diễn thuyết, họ cũng ở sau khán đài để chuẩn bị.

Trên khán đài, người dẫn chương trình đang thử âm thanh, giọng truyền đến từ chiếc loa.

Trần Lâm là người đầu tiên lên sân khấu, cô ấy căng thẳng không thôi: “Tớ cảm thấy cả người tớ đang run lên rồi.”

Lâm Chiết Hạ phủ tay lên tay cô ấy: “Tớ và Đường Thư Huyên đều ở đây, không cần phải căng thẳng, hơn nữa lúc tập cậu đọc rất tốt, chắc chắn hôm nay không có vấn đề gì cả.”

Trần Lâm gật đầu.

Qua một lát, cô ấy đột nhiên nói: “Hình như tớ không sợ nữa rồi.”

Lâm Chiết Hạ nhìn cô ấy.

Trần Lâm lại nói: “Bởi vì tớ nhớ tới việc trước kia khi cậu không dám lên sân khấu…Lúc ấy tớ cảm thấy lên sân khấu không có gì cần lo lắng cả, không ngờ bây giờ lại đổi thành cậu động viên tớ, vì vậy tớ cũng nên dũng cảm hơn một chút.”

Người dẫn chương trình đã chuẩn bị xong, mọi người bước vào hội trường, buổi lễ chính thức bắt đầu.

Qua một lúc lâu sau, có người ở sau bức rèm gọi lớn: “Lớp 11-7 với tiết mục ngâm thơ, chuẩn bị…”

Lâm Chiết Hạ cảm thấy thật quen thuộc, trong ngày thi diễn thuyết, cô cũng đứng tại vị trí này, nghe lời nhắc giống vậy.

Tiết mục ngâm thơ của lớp họ được thể hiện khá tốt, hơn nữa tiết mục như vậy muốn xảy ra vấn đề gì cũng khó, chỉ cần đọc theo bản thảo là được.

Sau khi biểu diễn xong, bọn họ men theo hai bên rìa đi xuống, trở về chỗ ngồi dưới khán đài.

Sau khi Lâm Chiết Hạ đi xuống, sờ vào túi áo đồng phục: "…A."

Trần Lâm: "Sao vậy?"

Lâm Chiết Hạ: "Hình như tớ làm rơi điện thoại ở sau khán đài rồi."

"Hay là cậu quay lại lấy đi?" Trần Lâm nói.

"Tớ hỏi lão Từ xem."

Sau khi nhận được sự đồng ý của lão Từ, Lâm Chiết Hạ quay lại sau khán đài.

Lúc này ở đây đã không còn nhiều người như ban nãy nữa, Từ Đình – nam sinh tâm cơ đang đứng trước gương vẽ lông mày.

Từ Đình: "Thế nào, được chứ."

Lâm Chiết Hạ: "…"

Từ Đình: "Sao lại không nói gì thế Lâm thiếu, đôi mày này của tôi cũng đều đấy chứ."

Lâm Chiết Hạ bị hỏi cố, nhỏ giọng hỏi: "Cậu vẫn không nên hỏi thì hơn."

"Tôi sợ lời từ miệng tôi thốt ra sẽ làm tổn thương cậu."

Từ Đình: “…”

Lúc này, chiếc rèm phòng thay đồ bên cạnh được kéo mở, Lâm Chiết Hạ quay đầu qua, nhìn thấy Trì Diệu đang bước ra.

Ánh đèn sau hậu trước chiếu thẳng xuống lên chiếc sơ mi đen trên người thiếu niên, bên trong cậu không mặc gì khác, chỉ có chiếc áo này, chất liệu rất mỏng, may là không lộ, lúc bước ra trông khá phong phanh, thỉnh thoảng ôm sát lấy thân hình.

Bởi hôm nay nhà trường quản không nghiêm, cho phép thay đồ và trang điểm, vì vậy Lâm Chiết Hạ thấy được Trì Diệu còn đeo khuyên tai.

Chiếc khuyên hình chữ thập đối diện với ánh mắt cô.

Trì Diệu có chút không quen: “Cậu chọn kiểu đồ rách nát gì vậy.”

Từ Đình: “Vậy cởi ra đi, cậu mặc đẹp hơn tôi, thực ra tôi cũng không muốn để cậu cướp mất hào quang.”

Trì Diệu nhướn mày: “Cậu gọi đây là đẹp?”

Vốn dĩ Lâm Chiết Hạ không muốn lên tiếng, nhưng lại không kìm nén được lời từ trong đáy lòng: “Tôi cảm thấy khá đẹp.”

Đợi đến khi cô phản ứng lại thì lời đã nói ra, chậm rãi bổ xung thêm một câu: “Ý của tôi là cũng tạm, miễn cưỡng có thể chấp nhận được.”

Trì Diệu cũng không nói tiếp nữa, không nói ‘Kiểu đồ rách nát gì;, cũng không nhắc đến việc thay đồ khác.

Có lẽ là bởi mặc áo không thoải mái, hoặc có thể là vì nguyên nhân khác, cậu không tự nhiên mà rũ mắt, đưa tay sửa lại cổ áo lỏng lẻo.

Lúc này, bên ngoài có người gọi: “Tiết mục đàn hát của lớp 11-1, chuẩn bị

trước đi…”

Lâm Chiết Hạ phản ứng lại: “Đến lượt các cậu rồi.”

Từ Đình hít một hơi, đi đến trước tấm rèm sân khấu đợi.

Trì Diệu cầm chiếc đàn đặt ở chỗ ngồi lên, trong lúc nhấc tay, ống tay vừa xắn lại tuột xuống.

Cúc áo không cài chặt, tay lại cầm ghita, không tiện sửa lại, vì vậy cậu gọi Lâm Chiết Hạ một tiếng, sau đó đi đến trước mặt cô, hơi cong lưng: “Giúp tôi cài một chút.”

Vốn dĩ Lâm Chiết Hạ định đi lấy điện thoại rồi rời đi ngay, nhưng bỗng bị gọi một tiếng, bước chân khựng lại.

Cô nhìn vào xương quai xanh kia, còn có cả yết hầu khẽ cuộn của thiếu niên: “Hả?”

“Tôi bảo,” Lúc nói Trì Diệu cúi đầu nhìn cô, lặp lại một lần, “Giúp tôi cài cúc áo.”

Lâm Chiết Hạ muốn nói “Cậu không thể bảo Từ Đình giúp cậu được sao?” Nhưng lo trước nghĩ sau, sợ phản ứng của bản thân lại có chút khác thường, dù sao với mối quan hệ giữa cô và Trì Diệu, có cài giúp cúc áo cũng không có gì cả.

Chỉ là ngón tay cô có hơi không nghe lời, lúc chạm phải chiếc cúc áo đen bỗng cứng đờ, một hồi lâu vẫn chưa cài lại, hơn nữa ngón tay còn lướt qua xương quai xanh của Trì Diệu.

Lúc này, bên ngoài rèm sân khấu lại có người giục: “Lớp 11-1, hai phút sau chuẩn bị lên sân khấu.”

Một giây sau, cuối cùng Lâm Chiết Hạ đã cài lại được chiếc cúc áo.

Cô vội vàng lùi về phía sau: “Được rồi.”

“Biểu diễn cố lên,” Sau đó giọng cô còn căng thẳng hơn cả cậu, “Đừng, đừng căng thẳng.”

–

Lâm Chiết Hạ quay lại khán đài, Trần Lâm tiện miệng hỏi một câu: “Sao cậu đi lâu vậy?”

Lâm Chiết Hạ nói: “Có chút việc nên hơi trễ.”

Trần Lâm: “Nhưng mà cậu về vừa kịp lúc, sắp tới tiết mục của lớp 11-1 rồi, Trì Diệu và Từ Đình đàn hát, không biết hai người họ có học đàn được không?”

Lâm Chiết Hạ trộm nói trong lòng: Từ Đình thế nào cô không biết, nhưng Trì Diệu thì không tồi.

Đường Thư Huyên chen lời: “Ở hàng trước còn có người cầm cả gậy phát sáng…Độ yêu thích của Trì Diệu không hề giảm bớt, khoa trương quá đi mất.”

Cả hội trường rất tối, chỉ còn lại ánh đèn trên sân khấu.

Gậy phát sáng ở hàng ghế phía trước vô cùng bắt mắt.

Người dẫn chương trình nói “Tiếp theo đây là tiết mục đàn hát của Trì Diệu và Từ Đình đến từ lớp 11-1, họ cùng mang đến tiết mục mang tên [Đêm mùa hạ]…” rồi lui xuống sân khấu.

Mặc dù trước đó Lâm Chiết Hạ đã nghe Trì Diệu đàn, nhưng lúc đó cũng chỉ là nghe một nửa khúc nhạc, không hề biết bài hát này tên là gì, vì vậy khi người dẫn chương trình nhắc đến [Đêm mùa hạ], cô ngây người một lát.

Sau khi người dẫn chương trình lui về phía sau, ánh đèn càng tối hơn.

Ngọn đèn chiếu xuống hai bóng hình trên sân khấu, đặc biệt là Từ Đình, bộ áo kia lấp lánh phát sáng, nhưng toàn bộ sự chú ý của Lâm Chiết Hạ lại nằm trên người đi lên khán đàn ở phía sau…

Giây phút thiếu niên mặc sơ mi đen tay cầm chiếc ghita bước lên sân khấu, ở dưới khán đài bỗng nổi lên tiếng la hét, những cánh tay cầm gậy phát sáng điên cuồng vẫy.

Bàn tay khẽ gảy qua dây đàn, âm thanh tiếng đàn truyền đến khắp hội trường.

Người này quả thực rất không nói đạo lý, cho dù chỉ đứng đó thôi cũng đủ để thu hút sự chú ý của mọi người.

“Vì vậy hôm đó,” Lâm Chiết Hạ nhỏ giọng lẩm bẩm, “…Không phải cậu ấy không muốn đàn, là bởi chỉ có một nửa bài sao?”

Cô vừa nói xong, phần biểu diễn của Từ Đình kết thúc, tiếp đó là phần đệm đàn rất dài.

Trong tiếng đệm đàn ấy, Trì Diệu đưa tay lên, vào lúc phần đệm kết thúc, cậu chơi vài nốt hợp âm.

Nửa đầu bài hát tiết tấu rất nhanh, nhưng đến phần của Trì Diệu lời hát bỗng chậm lại.

Giống như cuối cùng ‘Ban ngày’ đã bước vào ‘Màn đêm’ vậy.

Trì Diệu rũ mắt, giọng thiếu niên hoà vào cùng với tiếng đàn.

“Vẫn nhớ mùa hạ năm ấy lần đầu rung động,”

“Em bất ngờ xông đến. Khó mà hình dung,”

Hát đến câu này, Trì Diệu ngẩng đầu lên nhìn xuống khán đài.

“Bầu trời đầy sao in vào đôi mắt anh”

“Mà anh lập tức dừng lại ở trong thế giới theo đuổi em”

“…”

Có lẽ là do Lâm Chiết Hạ nghĩ nhiều rồi, bởi cô cảm thấy lời bài hát như chất chứa một chuyện quan trọng trong lòng.

Bộ dáng Trì Diệu ngẩng đầu, cũng giống như đang tìm kiếm bóng hình ai đó dưới khán đài.

Thậm chí trong một giây phút nào đó, cô đột nhiên cảm nhận được có một loại thu hút đến kì lạ, tựa như khi cậu ngẩng đầu lên, giữa biển người đông đúc, ánh mắt hai người giao nhau.

Dưới khán đài vô cùng hỗn loạn, không ai ngờ được rằng Trì Diệu hát không hề tệ, càng không ngờ được nhân vật nổi tiếng này sẽ lại đứng trên khán đài hát một bản nhạc tình ca.

Ngoài những cánh tay giơ gậy phát sáng lên ra, còn có không ít người cầm điện thoại chụp ảnh lưu niệm.

Cùng với mọi người, Lâm Chiết Hạ cũng trộm lấy điện thoại, mở camera lên…

Nhiều người cầm điện thoại chụp ảnh như vậy, cô núp trong đó chụp trộm, chắc sẽ không có ai chú ý đến đâu nhỉ.

Có quá nhiều nguồn sáng, nhất thời camera không thể làm nét được, phải mất một hồi lâu màn hình điện thoại mới chụp lại được khung cảnh phía trước.

Vừa lúc bắt được hình ảnh thiếu niên sáng chói trên sân khấu.

Tách.

Hình ảnh được lưu lại.

Tâm trạng khi chụp trộm người mình thích giống như cảm giác đóng lại cánh cửa thật nhanh, trộm giấu đi người trên khán đài đang được vô vàn ánh mắt chú ý đến, để người ấy thuộc về riêng cô.

- -----oOo------

Chương 48

Editor: Đá bào

Beta: Gió

–

Khi Trì Diệu hát xong, toàn bộ khán đài tựa như trở thành buổi hòa nhạc của riêng cậu.

Dưới sân khấu có người hét lên: “Hát thêm một bài nữa đi!”

Lúc này Trì Diệu đã đàn xong, tiếng nhạc tan biến, trong chốc lát xung quanh trở nên yên tĩnh, tay cậu buông xuống kề sát dây đàn, bất ngờ đáp lại: “Đừng hát nữa, không hát thêm được.”

“Tôi chỉ học bài này, ai còn muốn nghe thì tự lên mà trình diễn.”

Nghe vậy, khán giả bên dưới cùng những người phía sau cánh gà chuẩn bị lên trình diễn đều không nhịn được cười.

Sau mà thể hiện của Trì Diệu, Trần Lâm vừa vỗ tay vừa nói: “Chơi cũng không tệ lắm.”

Lâm Chiết Hạ đã buông điện thoại xuống.

Cô giống như một tên trộm, giữ chặt điện thoại di động của mình trên đầu gối, đồng thời cũng thầm cầu nguyện ở trong lòng, mong cho không ai nhìn thấy hành động chụp lén vừa rồi của cô.

Trần Lâm hỏi lại: “Cậu đã nghe cậu ấy hát bao giờ chưa? Không ngờ cậu ấy hát lại dễ nghe vậy.”

Lâm Chiết Hạ “A” một tiếng, nói: “Từng nghe qua, nhưng không nhiều lắm.”

Trần Lâm tỏ vẻ câu trả lời này đã nằm trong dự đoán: “Cũng đúng, người như cậu ấy, nhìn cũng không phải là kiểu thích ca hát.”

Nghe lời Trần Lâm nói, Lâm Chiết Hạ nghĩ đến trước kia.

Trong trí nhớ, lần đầu tiên cô nghe Trì Diệu hát là khi vừa vào cấp 2.

Sinh nhật Hà Dương năm đó, để thể hiện thân phận tôn quý của mình là “học sinh cấp hai”, cậu ta đã dẫn bọn họ tới KTV, đó cũng là lần đầu tiên cô giấu cha mẹ tới những nơi như này.

Tất cả mọi người đều có một kỉ niệm tuyệt vời vào ngày hôm đó, ai cũng đều hát, nhất là cô, bá đạo chiếm lấy micro liên tục hát vài bài.

Cuối cùng không biết là ai hét lên: “Có phải còn anh Diệu của chúng ta chưa hát đúng không?”

Trong phòng không bật đèn khiến xung quanh tối mờ.

Khi còn học trung học Trì Diệu thường ngồi ở góc, từ chối nói: “Không hát.”

Hà Dương bắt chước lời thoại trong phim: “Hôm nay là sinh nhật tôi, cậu không cho tôi mặt mũi à?”

Trì Diệu nhấc mí mắt lên: “Cho nên…”

Trì Diệu: “Cậu có bản lĩnh thì đánh tôi đi.”

Hà Dương: “…”

Tuy rằng người này thực sự rất thiếu đánh, nhưng lúc này Hà Dương đã dần dần không còn là đối thủ của Trì Diệu nữa.

Lâm Chiết Hạ nghĩ tới đây, lại nhớ tới ngày đó, cuối cùng Trì Diệu vẫn hát một bài, là bài mà năm đó rất thịnh hành.

Cô ngồi trên ghế sofa trong căn phòng, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện là: Hóa ra Trì Diệu hát lại dễ nghe như vậy.

Nhưng cuối cùng tại sao cậu ta lại chịu hát?

Cô không nhớ lý do chính xác nữa.

Chỉ nhớ rằng lúc ấy cô cũng hùa theo đám đông hét lên: “Hát một chút thì có sao đâu, quen biết nhau lâu như vậy rồi, nhưng bọn tôi vẫn chưa bao giờ nghe cậu hát.”

……

Sau khi chương trình biểu diễn của lớp 11-1 kết thúc, có ba đến năm tiết mục của các lớp khác. Cuối lễ kỷ niệm, người dẫn chương trình nói lời cảm ơn rồi bế mạc.

Lúc tan cuộc đã là gần chạng vạng, các giáo viên chủ nhiệm vội vàng chạy về trong lớp giao bài tập trong ngày, Lâm Chiết Hạ cũng đang thu dọn cặp sách thì bị Trì Diệu và Từ Đình chặn lại.

Lâm Chiết Hạ: “Hai người đến làm gì vậy?”

Trì Diệu quét mắt nhìn Từ Đình.

Từ Đình: “Chỉ có một mình cậu thôi sao? Hai người bạn kia của cậu đâu, có muốn đi ăn cơm cùng chúng tôi không, tôi sắp chết đói rồi, bữa trưa cũng không có thời gian để ăn.”

Lâm Chiết Hạ sờ sờ bụng.

Bọn cô vì chuẩn bị đằng sau hậu trường, buổi trưa quả thật cũng ăn không nhiều, vì thế bèn đồng ý.

Thời gian cũng không còn sớm, mấy người tùy tiện tìm một quán mì để dùng bữa.

“Cậu ăn gì, ” Lâm Chiết Hạ lật thực đơn, “Có mì kiểu Tô Châu mà cậu thích ăn này.”

Lâm Chiết Hạ nói xong, chú ý tới Trì Diệu còn chưa thay đồng phục biểu diễn, bên ngoài áo sơ mi khoác một bộ đồng phục học sinh, bộ dạng này thoạt nhìn giống như vừa mới chạy ra khỏi sân khấu vậy.

Trật tự và tuỳ ý, không hiểu sao có một sự tương phản mạnh mẽ.

Cậu dựa sát gần cô và nói, “Cậu chọn là được.”

Lâm Chiết Hạ không nhìn cậu nữa: “Vậy tôi gọi mì kiểu Tô Châu, ba suất nhé, dù sao cậu cũng không thích ăn những loại mì trộn khác.”

Món ăn nhanh chóng được bưng lên, nhóm Từ Đình bắt đầu nói chuyện về buổi biểu diễn hôm nay.

Lần đầu tiên Trần Lâm đề cập đến chuyện trên diễn đàn: “Hôm nay trên diễn đàn rất náo nhiệt, có rất nhiều ảnh chụp.”

Từ Đình vui vẻ lấy điện thoại di động ra: “Thật sao, tôi muốn xem một chút. ”

10 phút sau.

Từ Đình uống ly nước ép cam, nhưng hình như đã uống quá nhiều mà hét lên: “Tại sao!!! Không có một ai chụp ảnh tôi!!!!”

“Ngay cả Lâm thiếu cũng có người chụp lén, duy chỉ có tôi là không có!!!”

Lâm Chiết Hạ không hiểu sao bị lôi vào: “Cái gì gọi là ‘ngay cả’.”

Từ Đình tiếp tục k3u rên: “Nhiều ảnh như vậy mà cũng không có lấy một tấm thuộc về tôi, trên diễn đàn căn bản tôi là nhân vật vô danh, ngay cả cái tên cũng không được lưu lại.”

“Không đúng, vẫn có một cái, bình luận này viết là ‘Từ Đình và Trì Diệu có quan hệ rất tốt sao’, ‘Từ Đình còn đánh nhầm nốt’.”

Lâm Chiết Hạ nhìn điện thoại di động của cậu ấy, thật sự đúng là có một tấm ảnh của cô.

Có người chụp một bức ảnh cô đang cầm bản thảo, nói: ” Lâm Chiết Hạ lớp 11-7, dáng vẻ rất thuần khiết.]

Cô có phần không thích ứng được với mấy kiểu chú ý này, chỉ cảm thấy xấu hổ, vì thế lờ đi chiếc ảnh kia của mình mà lướt xuống.

Hầu hết các bài đăng sau đều có liên quan đến Trì Diệu.

[Điên mất thôi.]

[Với khuôn mặt như vậy, cùng loại tính cách này, lại đi hát tình ca, phạm quy quá mất thôi.]

[Có rất nhiều người chụp lén vậy à, tôi cũng đến cống hiến một tấm.]

Lâm Chiết Hạ nhìn thấy hai chữ “chụp lén” kia thì cảm thấy có chút chột dạ, không nhịn được mà liếc mắt nhìn điện thoại di động của mình.

Từ Đình nhận thấy cô đang nhìn điện thoại, chuyển đề tài sang cô: “Cậu có chụp ảnh phần biểu diễn của chúng tôi không?

Lâm Chiết Hạ vội vàng phủ nhận: “Đương nhiên là tôi không chụp rồi.”

Cô nói thêm, “Ai muốn chụp chứ, không phải chỉ là một phần biểu diễn thôi sao, tôi đương nhiên không chụp rồi.”

Từ Đình mất mát: “Cho nên! Tôi thực sự!! Không có bức ảnh nào được lưu lại ư!!! ”

“……”

Cuối cùng vẫn là Trì Diệu phá vỡ bầu không khí: “Nói xong chưa.”

Lâm Chiết Hạ muốn hoàn toàn tránh đi từ “chụp lén”, vì thế chủ động đổi chủ đề: “Đúng rồi, bài hát là ai chọn vậy?”

Từ Đình chuyển từ bi phẫn sang thèm ăn, nhét đồ ăn đầy miệng.

Lâm Chiết Hạ lại nói: “Tên bài hát cũng rất dễ nghe. ”

Từ Đình miệng nhét quá nhiều, nói không nên lời, chỉ có thể phát ra tiếng “Ô Ô”.

“Ồ Ồ Ô.”

“……Cậu nuốt mì xuống rồi hẵng nói chuyện. ”

Từ Đình thật vất vả mới nuốt được hết, đang muốn trả lời, thình lình bị Trì Diệu đá một cái ở dưới chân ghế: “Không phải cậu muốn mua gì đó hay sao?”

Cậu ta hoàn toàn không ý thức được việc Lâm Chiết Hạ và Trì Diệu chuyển đề tài liên tục: “Đúng vậy, nhưng hiện tại tôi đang ăn mà.”

Trì Diệu: “Cậu đã ăn gần xong rồi.”

Từ Đình nhìn chằm chằm chén cơm của mình: “Tôi…”

Trì Diệu nhìn cậu.

Một lát sau, Từ Đình nói, “Được rồi, tôi đi mua trước, kẻo lát nữa lại quên mất.”

“Cậu ấy muốn mua gì vậy?” Sau khi Từ Đình rời đi, bởi vì Lâm Chiết Hạ vừa mới trốn tránh được đề tài kia, ngữ điệu có chút mất tự nhiên.

Bởi bản thân cô đang chột dạ, cho nên cô cũng không phát hiện ra là Trì Diệu cũng có chút mất tự nhiên.

Trì Diệu cầm đũa: “Bông tẩy trang.”

“……”

“Lông mày của cậu ấy,” Lâm Chiết Hạ khó mà lý giải, “Còn phải đã cố ý tô đậm thêm một chút đúng không.”

Chờ Từ Đình mua đồ xong trở về, câu chuyện trên bàn cơm đã thay đổi vài lần.

Lâm Chiết Hạ chỉ đơn thuần là vì muốn đổi chủ đề, cho nên ngay cả bản thân cô cũng không chú ý tới vấn đề vừa rồi còn chưa nhận được câu trả lời.

Từ Đình ra ngoài dạo một vòng, cũng sớm quên mất, lại cầm đũa tiếp tục ăn cơm.

Mãi đến mấy người đi tính tiền, từng người trở về nhà, lúc này Từ Đình đang ở trên xe mới nhớ tới chuyện mình có một câu còn chưa nói.

Đó là Trì Diệu. Phá lệ. Chủ động. Chọn bài hát.

Lúc ấy, cậu ta đã chọn ra một số bài hát sôi động, nhưng tất cả đều bị Trì Diêm từ chối với lý do “Quá phức tạp, không có thời gian để học”.

Cuối cùng sau một đêm, đột nhiên ném cho cậu ta một đường link, vừa nghe, không ngờ lại là một bài tình ca.

Thôi bỏ đi.

Tình ca quả thực tương đối dễ học. Từ Đình nhanh chóng ném vấn đề này ra sau đầu, tiếp tục đắm chìm trong sự bi thương của mình vì không được mọi người chụp ảnh.

Lâm Chiết Hạ luôn cảm thấy ngày hôm nay không chân thực.

Có lẽ bở khoảnh khắc Trì Diệu ở trên sân khấu quá rực rỡ, có lẽ là bài hát có hơi đặc biệt.

Ban đêm, cô nằm trên giường mãi vẫn không ngủ được.

Cô cuộn mình trong chăn, mở tấm ảnh trong điện thoại kia ra, sợ sẽ bị người khác phát hiện nên đã đăng lên trang cá nhân ở chế độ riêng tư, chỉ cô mới có thể nhìn thấy, lén lưu lại bức ảnh này.

Trong bức ảnh, Trì Diệu có vẻ ở khá xa, ánh sáng chiếu xuống phác hoạ sườn mặt cậu thật rõ ràng.

Cô suy nghĩ một chút, gõ năm chữ: Ngọn gió đêm mùa hạ.

Mỗi khi thời điểm giao mùa đến, thời gian luôn trôi qua rất nhanh.

Bắt đầu từ ngày nào đó, cái lạnh dần tan đi, cành cây khô héo một lần nữa mọc ra chồi xanh, cả thành phố tràn ngập sức sống, sau đó một trận gió nóng đột nhiên thổi tới, lại sắp vào hạ.

Bởi đàn anh mà Đường Thư Huyên thích sắp tốt nghiệp nên cô ấy luôn tính nhẩm từng ngày: “Sắp đến tháng năm rồi, họ sẽ thi đại học vào tháng sáu.”

Trần Lâm nói với cô: “Cậu vẫn nên suy nghĩ nhiều hơn về kỳ thi đại học của bản thân diễn ra vào tháng sáu năm sau đi.”

Đường Thư Huyên: “Người không có người trong lòng như cậu sẽ không hiểu được đâu.”

Lâm Chiết Hạ đang làm bài tập về nhà sau giờ học, cô lén lấy điện thoại di động trong hộc bàn ra, nhìn đồng hồ: “Hôm nay đã là ngày 30 tháng 4 rồi.”

Đường Thư Huyên: “Đúng vậy, tớ luôn cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh.”

Trong lịch hiển thị trên điện thoại di động của Lâm Chiết Hạ, có mấy ngày được đánh dấu đặc biệt.

Theo thứ tự là Lâm Hà, Ngụy Bình, còn có sinh nhật Trì Diệu.

Sinh nhật của cô và Trì Diệu rất gần nhau, đều làvào mùa hè.

Trì Diệu sinh trước cô hơn một tháng, sinh nhật là đầu hè. Sinh nhật của cô trong tháng 6, cũng chính vì sinh ra vào tháng 6, cho nên Lâm Hà đặt cho cô một cái tên liên quan đến “Hạ”.

Bởi vì gần nhau nên mỗi năm cô đều cảm thấy mình đang tổ chức sinh nhật cùng Trì Diệu.

Sắp đến tháng 5 rồi, nói cách khác…

Lâm Chiết Hạ nhìn ngày trên lịch được khoanh tròn mà nghĩ thầm, sinh nhật năm nay của Trì Diệu sắp tới rồi.

Sinh nhật lần thứ 18.

Một sinh nhật rất đặc biệt và quan trọng.

Mấy ngày tiếp theo, Lâm Chiết Hạ luôn cân nhắc xem phải tổ chức sinh nhật cho Trì Diệu như thế nào.

“Trì Diệu sắp sinh nhật rồi sao?” Đường Thư Huyên sau khi nghe xong thì cho cô một gợi ý, “Tổ chức sinh nhật cho cậu to hơn một chút?”

“Một món quà gì đó, con trai hẳn là sẽ thích máy chơi game, cậu thử nghĩ xem.”

“Hơn nữa, không phải cậu ấy thích vật lý hay sao?”

Đường Thư Huyên đưa ra một đống đề nghị, đều bị Lâm Chiết Hạ bác bỏ: “Đều không được.”

Đường Thư Huyên: “Vì sao? ”

Lâm Chiết Hạ: “Tớ và cậu ấy quen biết nhiều năm như vậy, những thứ cậu nói tớ đều đã từng tặng rồi, không chỉ là máy chơi game, sách vật lý, thậm chí tớ còn tặng cả sắt không gỉ đại diện cho tình bạn.”

“Sắt không gỉ… Vậy phản ứng của cậu ấy thế nào…”

Lâm Chiết Hạ hồi tưởng lại năm đó: “Cậu ấy bảo tôi đi trả hàng, bằng không cậu ấy sẽ ‘trả lại’ tình bạn này.”

“…”

Chính bởi vì đã cùng nhau trải qua quá nhiều lần sinh nhật, cho nên muốn năm nay đặc biệt một chút cũng thật khó khăn.

Lâm Chiết Hạ cuối cùng thở dài, nói: “Nghĩ thêm thôi.”

Buổi tối, cô thử thăm dò thái độ của Trì Diệu.

Cô gõ gõ vào chiếc ảnh đại diện hình đầu con mèo, đánh chữ: [Trì Diệu, gần đây cậu thế nào rồi.]

Trì Diệu phản hồi rất nhanh: [?]

Lâm Chiết Hạ giải thích: [Tôi muốn quan tâm cậu một chút.]

Trì Diệu nhắn lại hai câu: [Tìm từ điển và tra xem nghĩa của hai từ ‘gần đây’ đi.]

Lâm Chiết Hạ:…

Hình như không có cách nào để ra tay từ chỗ Trì Diệu, cô tính toán phương án cứu nguy, vì thế lại đi tìm Hà Dương.

Lâm Chiết Hạ: [Đại Tráng]

Đại Tráng: [Sao?]

Lâm Chiết Hạ chậm rãi gõ chữ: [Gần đây cậu hay ở cùng Trì Diệu, có phát hiện được gì không, ví dụ như phát hiện ra cậu ấy thích kiểu người nào…]

Cô muốn gõ từ [món quà] cơ mà.

Nhưng phần mềm gõ chữ tự động lại hiểu sai, mà cô lại tay nhanh hơn não, chờ đến khi phản ứng lại, một câu “Cậu ấy thích kiểu nữ sinh nào” đã nằm trong lịch sử trò chuyện của hai người.

……

Tuy rằng vấn đề này đúng là vấn đề cô rất muốn hỏi một lần, nhưng lại không có cách nào thốt ra miệng.

Nhưng rõ ràng cô muốn nói là một món quà, sao lại trở thành những lời này rồi?

Lâm Chiết Hạ cảm giác điện thoại có chút nóng tay.

Cô vội vàng cầu nguyện Hà Dương không phát hiện ra, định thu hồi lại, nhưng còn chưa kịp thì phía trên cùng của khung chat đã xuất hiện một dòng chữ: [Đối phương đang nhập…]

Lâm Chiết Hạ tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Đã quá trễ rồi.

Hà Dương đã nhìn thấy.

Cô xong rồi.

Làm sao bây giờ, nói rằng cô đã gõ nhầm ư?

Nhưng cô lại thật sự rất tò mò về đáp án.

Vấn đề này cô không có cách nào hỏi thẳng Trì Diệu, có lẽ có thể lấy được đáp án từ trong miệng Hà Dương.

Đang lúc Lâm Chiết Hạ vừa chờ mong vừa do dự, tin nhắn của Hà Dương đã gửi tới.

Khi cô nhìn vào khung trò chuyện, tim đập rất nhanh.

Đại Tráng: [Thật sự là chưa từng nghe cậu ta nói đến cái này bao giờ.]

Đại Tráng: [Dù sao với trình độ nói chuyện của cậu ta, không chừng độc thân cả đời cũng không phải là chuyện lạ.]

Tim Lâm Chiết Hạ đập nhanh: […]

Cuối cùng, cô chỉ có thể trả lời hai từ: [Quả thực.]

- -----oOo------

Chương 49

Editor: Đá bào

Beta: Gió

–

Đại Tráng: [Nhưng sao đột nhiên cậu lại hỏi như vậy?]

Lâm Chiết Hạ: […]

Lâm Chiết Hạ: [Bởi vì]

Cô gõ chữ có chút khẩn trương, cuối cùng nói: [Bởi vì tôi cũng lo lắng rằng có khả năng cao cậu ta sẽ không thể tìm được đối tượng nào trong cuộc đời này.]

……

Cô, đang, nói, cái gì, vậy.

Cũng may Đại Tráng bình thường cũng hay có thói quen nói xấu sau lưng Trì Diệu với cô: [Người anh em, sự lo lắng của cậu, tôi có thể hiểu được.]

Lâm Chiết Hạ: [Cậu hiểu được thì tốt.]

Cô cùng Hà Dương tán gẫu xong thì cơn buồn ngủ ập đến, thật sự không chịu nổi nữa, mắt dần dần nhắm lại.

Bởi vì sinh nhật của cô và Trì Diệu sắp đến.

Một giây trước khi đầu óc trở nên hoàn toàn mơ hồ, cô nghĩ: Mười tám tuổi, cô và Trì Diệu mười tám tuổi, sẽ như thế nào đây?

Trong thế giới của người lớn và trẻ con, mười tám tuổi là một ngưỡng tuổi rất đặc biệt.

Nhưng vì sao mười tám tuổi lại đặc biệt, giữa người lớn và trẻ vị thành niên có gì khác nhau, một Lâm Chiết Hạ sắp bước vào tuổi mười tám tạm thời vẫn không trả lời được vấn đề này.

–

Ngày hôm sau là thứ Bảy.

Lâm Chiết Hạ định đi thẳng đến nhà Trì Diệu dò xem tình hình, xem cậu có thiếu gì không. Hơn nữa, cô cũng có chút tò mò, không biết Trì Diệu sẽ mua cho cô món quà gì.

“Mấy thứ này là gì vậy.” Sau khi vào phòng, Lâm Chiết Hạ chú ý tới có khá nhiều đồ vật trên bàn Trì Diệu.

“Kính VR, của Hà Dương.”

“À.”

Lâm Chiết Hạ lại làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, hỏi: “Cậu thấy cái này chơi vui không?”

Trì Diệu vẫn đang ở trong phòng ngủ, giọng nói từ truyền ra: “Cũng được, làm sao vậy?”

“Tôi chỉ muốn hỏi một chút.”

Lâm Chiết Hạ cân nhắc tới số tiền mừng tuổi mà mình giữ riêng, trong lòng

tự nhủ dù sao cô cũng không mua nổi thứ này.

Lâm Chiết Hạ đi dạo một vòng trong phòng khách, không có thu hoạch gì, vì thế lại hỏi: “Cậu làm gì trong phòng vậy?”

“Thay quần áo,” Trong lúc nói chuyện, cửa phòng ngủ cuối cùng cũng mở ra, Trì Diệu dựa vào cửa, “Không ở trong phòng, chẳng lẽ cậu muốn nhìn tôi thay ở phòng khách.”

Câu nói không suy nghĩ này của Trì Diệu khiến cả hai đều sửng sốt, bầu không khí trở nên kỳ quặc và lúng túng. Tuy cô và Trì Diệu bình thường cũng thường xuyên nói giỡn với nhau, nhưng lời nói đùa này quả thực có hơi quá thân mật.

Giống như không biết từ khi nào đề tài trò chuyện giữa hai người đã không còn giống thời thơ ấu nữa.

Đôi khi bị mất chừng mực.

Lâm Chiết Hạ làm bộ như không có gì nói: “Cũng không phải là chưa từng nhìn qua, có gì đẹp đâu mà nhìn.”

Trì Diệu cũng khôi phục lại trạng thái bình thường, lạnh lùng nói: “Có cơ bụng.”

“……”

Một lát sau, hai người ngồi trên ghế sofa xem phim.

Đèn phòng khách đã tắt, chỉ còn lại ánh sáng của máy chiếu phủ lên hai người.

Lâm Chiết Hạ bỗng nhiên nói: ” Cho tôi mượn điện thoại di động của cậu đi, tôi muốn gọi một ly nước chanh.”

Trì Diệu: “Điện thoại di động của cậu đâu?”

“Điện thoại di động của tôi hết pin rồi.”

“Hết pin thì đi sạc đi.”

“Cáp sạc của tôi bị hỏng.”

“……”

Hai người quen biết nhau đã quá lâu, tâm tư của Lâm Chiết Hạ, Trì Diệu rõ như lòng bàn tay.

“Muốn xem giỏ hàng trong điện thoại di động của tôi à,” Trì Diệu nghiêng đầu, nói, “Sao cậu không trực tiếp hỏi xem năm nay tôi định mua quà sinh nhật gì cho cậu luôn đi?”

Lâm Chiết Hạ theo lời cậu, hỏi: “…Nếu cậu đã nói vậy thì tôi hỏi thẳng, cậu mua quà gì cho tôi vậy?”

Trì Diệu: “Không nói cho cậu biết.”

Lâm Chiết Hạ trợn mắt.

Hai người cả buổi sáng đều rất cảnh giác không cho đối phương xem di động của mình, sợ bị phát hiện đã mua quà gì tặng cho đối phương, cũng phòng ngừa đối phương lấy điện thoại của mình tra trộm công cụ tìm kiếm.

Hồi còn bé Lâm Chiết Hạ bởi không chờ được muốn biết xem món quà là gì, đã vụng trộm làm qua chuyện như vậy một lần.

Phim chiếu được quá nửa, Lâm Chiết Hạ cho rằng Trì Diệu đã quên chuyện vừa rồi, cô cúi đầu liếc mắt nhìn sofa, phát hiện điện thoại di động của Trì Diệu đang đặt ở bên cạnh.

Nhìn trộm một chút, hẳn là không sao đâu nhỉ.

Hơn nữa đây cũng là để mua quà sinh nhật cho cậu….

Nghĩ vậy, tay đã đi trước một bước, ngón tay cô rón rén mò lấy mép điện của Trì Diệu, sau đó dùng sức kéo điện thoại qua từng chút một.

Giữa cô và Trì Diệu, ngoại trừ bí mật là cô thích cậu ra thì không có bất kỳ bí mật nào khác.

Mật khẩu di động của hai người, thậm chí cả mật khẩu thanh toán, đối phương đều biết rõ.

Ban đầu sở dĩ Trì Diệu nói cho cô biết mật khẩu là bởi lúc mới lên cấp hai Lâm Hà không chịu mua điện thoại cho cô. Khi ấy trong lớp rất thịnh hành một trò chơi hot nhất thời đó, Trì Diệu lại lười chơi mấy trò ấu trĩ ấy, nhưng vẫn tải xuống, cuối tuần sẽ cho cô mượn chơi.

Từ thứ hai đến thứ Sáu, Lâm Chiết Hạ đều sẽ nhắc cậu: “Đừng quên online nhận đồ giúp tôi, còn cả điểm danh nữa, nếu cậu rảnh thì làm một chút nhiệm vụ hàng ngày giúp tôi luôn nhé.”

Khi đó Trì Diệu đối với trò chơi trẻ con kia luôn bày ra vẻ mặt ghét bỏ: “Cậu tự mà đi nhận.”

Lâm Chiết Hạ: “Không được, nếu tôi không làm bài tập về nhà mà cứ luôn chạy đến nhà cậu, mẹ tôi sẽ mắng chết.”

“Cậu bảo tôi giúp cậu, không sợ tôi mắng sao?”

“Cậu sẽ không mắng tôi đâu.” Khi đó Lâm Chiết Hạ cười nói, “Cho dù cậu có mắng tôi, cuối cùng vẫn sẽ giúp tôi nhận đồ thôi.”

Trì Diệu đi trước mặt cô, không nói gì.

Sau đó khi hứng thú của Lâm Chiết Hạ đối với trò chơi qua đi, tài khoản cơ bản đều là do Trì Diệu quản lý.

Cậu thay cô nhận đồ một thời gian rất dài, xong mới phát hiện Lâm Chiết Hạ đã quên trò chơi từ đời nào.

……

Lâm Chiết Hạ nghĩ đến đoạn chuyện cũ này, sau khi kéo điện thoại qua, thử ấn xuống chuỗi số quen thuộc kia.

Giây tiếp theo, màn hình được mở khóa thành công.

Lâm Chiết Hạ đang muốn truy cập thẳng vào một app mua sắm màu cam nào đó thì đột nhiên tay bị người nào đó đè lại.

Ánh sáng trong phòng khách yếu ớt, màn hình chiếu cũng tối xuống một lát, giọng nói chậm rãi cùng lòng bàn tay ấm áp đặt trên mu bàn tay cô bị phóng đại trong giây lát: “Đồ nhát gan, hôm nay lá gan của cậu cũng lớn đấy.”

“……”

Lâm Chiết Hạ như bị phỏng mà rút tay về, đồng thời ngồi nhích sang bên cạnh một chút: “Không phải cậu đang xem phim sao?”

“Hơn nữa, sao cậu không đổi mật khẩu điện thoại?”

“Lười đổi.”

Trì Diệu đặt di động qua bên kia, lại nói, “Hơn nữa với đầu óc của cậu, đổi mật khẩu khác cậu cũng không nhớ được.”

Bầu không khí kỳ quái giữa cô và Trì Diệu bất giác lại quay trở lại.

Có phải vì thích không?

Bởi vì cô thích cậu, nên rất dễ suy nghĩ nhiều hơn.

“Vì sao?” Lâm Chiết Hạ bỗng nhiên hỏi.

Được dẫn dắt bởi bầu không khí kỳ lạ, cô không có chỗ để tự hỏi, chỉ muốn bốc đồng hỏi thẳng “Tại sao muốn tôi nhớ mật khẩu của cậu”.

“Ý tôi là, tại sao cậu lại nghĩ rằng tôi ngu ngốc như vậy?” Nhưng cô không thể làm mà không suy nghĩ, lại lảng tránh, “Chỉ là một chuỗi số mà thôi, cậu mới không thể nhớ được ấy.”

Cuối cùng khi Lâm Chiết Hạ về đến nhà, ngẫm nghĩ nửa ngày, lên mạng tra được có một tiệm làm bánh kem thủ công, quyết định tặng cho Trì Diệu một cái bánh ngọt do tự tay cô làm.

Cô đặt lịch hẹn trực tuyến.

–

Ngày 6 tháng 5.

Một ngày ngay trước sinh nhật của Trì Diệu.

Tháng 5, mùa xuân qua đi, mùa hạ dần tới, thời tiết bắt đầu nóng lên.

Lâm Chiết Hạ tự tay làm bánh ngọt mất một buổi chiều, tốc độ rất chậm, cũng may sau khi ra lò, thành quả cũng không tệ.

Cô dự định tối nay canh đúng 12 giờ sẽ mang bánh ngọt đến nhà Trì Diệu để cho cậu một “bất ngờ”.

Chủ tiệm làm bánh thủ công giúp cô gói bánh vào trong hộp quà, cô xin thêm một tấm thiệp khác, mặc kệ quần áo còn đang dính một ít kem, cô nằm sấp trước bàn viết lời chúc sinh nhật.

Cô viết tên Trì Diệu xuống: [Chúc cậu trưởng thành và hạnh phúc mỗi ngày. Tôi hy vọng sau này dù có bất cứ điều gì xảy đến trong tương lai, cậu đều sẽ dũng cảm vượt qua.]

Trước khi đi, chủ tiệm bánh có đuổi theo: “Cô bé, xin lỗi, cô quên đưa nến và bật lửa cho cháu.”

Lâm Chiết Hạ nhìn hộp bánh ngọt trong tay cùng dải ruy băng màu đỏ, trong lúc nhất thời không tìm được chỗ để, có chút khó xử.

May mắn thay, áo khoác cô mặc ngày hôm nay có túi rất lớn, hơn nữa nến và bật lửa được để trong túi nhỏ, vừa vặn có thể nhét vào.

“Không sao ạ,” Cô nói, “Cháu cho vào túi áo là được.”

Trên đường trở về tiểu khu, lúc Lâm Chiết Hạ đi qua đường có để ý đến phía đối diện như lại có người tụ tập ở đó.

Cô nhìn lướt qua, cảm giác quen mắt không nói nên lời.

Trước năm 18 tuổi, cô luôn cho rằng cuộc sống là một đường thẳng đơn giản, cô sẽ tiếp tục lớn lên lặng lẽ trong một đường thẳng vô tư, yên bình. Cho dù trong đường thẳng này, cũng sẽ phát sinh một ít chuyện ngoài ý muốn nho nhỏ, ví dụ như, cô gặp cảnh tiến thoái lưỡng nan là “thích” Trì Diệu.

Nhưng lúc ấy cô cho rằng, cô cùng nhóm bạn ở phố Ngõ Nam vàTrì Diệu sẽ tiếp tục sống như vậy mãi.

Khi Lâm Chiết Hạ xách bánh ngọt về đến nhà, Lâm Hà bị cô làm cho hoảng sợ: “Con chạy đi đâu vậy, cũng không nói với mẹ một tiếng.”

“Sinh nhật Trì Diệu, con đi làm bánh ngọt cho cậu ấy.”

“Mẹ, mẹ cứ coi như không nhìn thấy đi.” Lâm Chiết Hạ lại nói, “Con muốn cho cậu ấy một bất ngờ.”

Lâm Hà: “À đúng, con không nhắc đến thì thiếu chút nữa mẹ đã quên, mẹ và chú Ngụy của con cũng mua quà cho thằng bé, con chờ chút, để mẹ đi lấy.”

Lâm Chiết Hạ nhận lấy hộp quà.

Trong lòng nói, đãi ngộ của Trì Diệu ở nhà bọn họ, có đôi khi còn tốt hơn so với cô.

Lâm Hà lại nhịn không được nói: “Mẹ sợ chúng ta đưa thẳng cho thằng bé, nó lại ngại không nhận. Con nói xem, đứa nhỏ này cũng thật là, sinh nhật mười tám tuổi quan trọng như vậy mà bố mẹ nó cũng không nói một lời là có trở về hay không…”

Lâm Hà nói xong, lại vội vàng dọn dẹp vệ sinh. Nhưng lời nói thuận miệng của Lâm Hà, lại làm cho Lâm Chiết Hạ có một chút ý nghĩ.

Có lẽ…

Đối với Trì Diệu mà nói, món quà sinh nhật tốt nhất không phải là cái gì khác mà là được gặp bố mẹ của cậu ấy.

Lâm Chiết Hạ nghĩ như vậy, ý niệm trong đầu càng ngày càng mãnh liệt.

Nhưng cô cũng không có phương thức liên lạc với bố mẹ Trì Diệu, song trong danh sách liên lạc của Lâm Hà thì có.

Lâm Chiết Hạ chưa bao giờ tùy ý động vào điện thoại của Lâm Hà, nhưng hôm nay cô lại thừa dịp bà không chú ý mà lén xem trộm, sau đó tìm ra được số điện thoại của bố mẹ Trì Diệu.

Lần đầu tiên làm “chuyện xấu” này, cô hơi thấp thỏm.

Sau khi ghi lại số điện thoại, cô trốn trong nhà vệ sinh và chuẩn bị gọi qua.

Kỳ thật cô có chút sợ, cô và bố mẹ Trì Diệu cũng không quen biết, hơn nữa tính cách của hai người kia cũng thật sự không thể nói là dễ ở chung.

Cuộc gọi đầu tiên, cô gọi cho mẹ của Trì Diệu.

Nhưng điện thoại của mẹ Trì Diệu không kết nối được.

Sau khi âm thanh số máy bận biến mất, cô quay số khác.

“Bíp——”

Lâm Chiết Hạ đợi thật lâu, tần số âm thanh “bíp” gần như đồng bộ với nhịp tim cô.

Mười mấy giây sau, Trì Hàn Sơn bắt máy.

Lâm Chiết Hạ đang muốn gọi “Chú Trì”, nhưng thanh âm ở đầu dây bên kia rất lộn xộn, ông ấy như sụp đổ mà hét lên: “Đừng gọi tới nữa! Các người có thúc giục tôi cũng vô dụng thôi!”

“Chuyện xảy như vậy chúng tôi cũng không nghĩ tới, các người phải cho chúng tôi một chút thời gian xử lý chứ.”

“Còn thiếu một chút, chúng tôi biết, lần này nhất định sẽ trả đủ.”

“……”

Lâm Chiết Hạ ngây ngốc, không dám nói gì.

Câu “Chú Trì” trong miệng bị kẹt cứng trong cổ họng, mãi đến khi Trì Hàn Sơn cúp điện thoại, cô vẫn không thể nói ra.

Cô không biết chắc rằng chuyện gì đã xảy ra, nhưng cô biết đây không phải là chuyện tốt.

Tay chân cô có chút lạnh lẽo, mí mắt phải không khống chế được nháy hai cái.

Trong nháy mắt dường như cô không nghe thấy gì cả, một lúc sau, ít thanh âm vụn vặt mới chậm rãi từ ngoài toilet truyền vào.

Là Lâm Hà ở bên ngoài nói chuyện với Ngụy Bình: “Dự báo thời tiết nói buổi tối có thể trời sẽ mưa, lại còn mưa lớn, lát nữa anh đi ra ngoài nhớ mang theo ô đấy.”

“Đài khí tượng tiếp tục đưa ra cảnh báo màu xanh về tình trạng thời tiết.”

“Người dân cần chú ý đến một loạt các vấn đề có thể xảy ra bởi mưa lớn, theo dõi kịp thời những thay đổi của thời tiết và chú ý việc đi lại.”

Trì Diệu đi từ phòng bếp ra, một tay xách túi nilon màu đen, hơi cúi người xuống, ấn điều khiển trên sô pha.

Sau tiếng “cạch” yếu ớt, tiếng TV đột nhiên dừng lại.

Cậu cầm điện thoại lên, trên màn hình là một kế hoạch sinh nhật, kế hoạch sinh nhật chuẩn bị cho Lâm Chiết Hạ.

Quả thật cậu cũng không quá để ý đến sinh nhật của mình, so với sinh nhật của bản thân, cậu càng để ý đến ngày đặc biệt tháng sáu kia hơn.

Trì Diệu cúi đầu nhìn màn hình, xách túi rác màu đen ra cửa. Sau khi vứt rác xong, con đường trước mặt bỗng nhiên bị mấy người ngăn lại.

Mấy người cùng xuất hiện.

Vào thời điểm này, nơi đổ rác đáng lẽ không có ai ở đây, bởi vì mưa, trời lại càng trở nên tối hơn.

Có người ngăn cậu lại, phía sau người này còn có vài người đi theo. Nhưng đám người kia không tiến lên, chỉ đứng ở phía sau.

Trì Diệu ngước mắt lên, đối diện với khuôn mặt người kia.

“Trì Diệu, chắc là cái tên này nhỉ, mày hẳn là đã gặp qua tao,” Tên đàn ông kia nói, “Dù sao, tao cũng đang ở tiểu khu phụ cận chỗ chúng mày, đi vòng

cũng khá mất thời gian.”

–

“Xẹt” một tiếng.

Sấm sét bắt đầu đánh bên ngoài cửa sổ.

Lâm Chiết Hạ bị tiếng sấm làm cho hoảng sợ, có chút mất hồn mất vía.

Tuy rằng cô đã không còn sự sợ hãi vì bị vứt bỏ, cũng không còn để ý đến chuyện trước kia nữa, nhưng do thói quen nhiều năm qua, theo bản năng cô vẫn sợ tiếng sấm.

“Làm sao vậy, Hạ Hạ,” Lâm Hà vội vàng thu dọn quần áo, nói với cô, “Lại đây giúp mẹ một tay.”

Lâm Chiết Hạ đáp một tiếng.

Lúc giúp Lâm Hà thu quần áo, Lâm Chiết Hạ nhịn không được hỏi: “Mẹ.”

Lâm Hà: “Có chuyện gì vậy?”

Lâm Chiết Hạ: “Con muốn hỏi mẹ một chuyện. ”

“Chẳng là, nếu như mẹ có một người bạn, sau đó mẹ vô tình từ nơi khác biết được rằng nhà bạn bè của mẹ có xảy ra chút chuyện.” Nhưng mẹ lại không biết người bạn này có biết hay không, thì chúng ta có nên nói cho họ không?”

Lâm Hà hỏi: “Hả, bạn nào của con?”

Lâm Chiết Hạ sợ mẹ đoán lung tung, vì thế nói: “Thì là một bạn học trong lớp, lúc ở văn phòng giáo viên con không cẩn thận nghe thấy, mẹ đừng hỏi nhiều như vậy.”

“Ồ.” Lâm Hà không có nghi ngờ gì, bà suy nghĩ một chút, vừa gấp quần áo trong tay nói, “Tốt nhất vẫn là đừng nói, chuyện trong nhà người ta, con đi theo xen vào làm gì. Hơn nữa có thể là do người bạn học đó của con không muốn bị người khác biết, nếu biết con cũng biết chuyện, hiển nhiên bạn đó cũng sẽ lúng túng khó xử.”

Lời này của Lâm Hà rất có lý.

Cho nên Lâm Chiết Hạ suy nghĩ nhiều lần, quyết định giả vờ như không biết, cứ ở bên cạnh tìm hiểu tình hình một chút.

Cô đã gửi một vài tin nhắn cho Trì Diệu: [Trì Diệu, Trì Diệu]

[Tôi quá nghèo, cho nên không có chuẩn bị quà sinh nhật cho cậu.]

[Cậu sẽ không trách tôi, đúng không?]

[Hoặc là giờ cậu cho tôi vay 50 đồng, bây giờ tôi đi mua vẫn kịp.]

Cô nói trước là mình không chuẩn bị như vậy, buổi tối khi cô bất ngờ cầm bánh ngọt xuất hiện, Trì Diệu nhất định sẽ rất khiếp sợ.

Nhưng sau khi mấy tin nhắn này gửi xong, cô chờ thật lâu, vẫn không thấy Trì Diệu trả lời.

Điều này rất khác thường, trước kia Trì Diệu sẽ không như vậy.

[Đã hai tiếng cậu không trả lời tin nhắn của tôi rồi.]

[Cậu đang làm gì vậy?]

Vẫn không trả lời.

Lâm Chiết Hạ lại gửi qua một tin nhắn: [Cậu có nhà không?]

Tiếng sấm bên ngoài càng lúc càng lớn.

Lâm Chiết Hạ nói với Lâm Hà một tiếng, vội lấy bánh ngọt từ trong tủ lạnh ra, định đi thẳng đến nhà cậu xem sao.

“Biết rồi,” Lâm Hà nói, “Còn có quà của mẹ và chú Ngụy, con đừng quên đấy.”

Lâm Chiết Hạ dùng chìa khóa trực tiếp mở cửa nhà Trì Diệu, sau khi đi vào, cô mở đèn phòng khách, phát hiện trong nhà Trì Diệu quả nhiên không có ai.

Uỳnh Uỳnh Uỳnh.

Cùng với tiếng sấm sét, mưa lớn đổ xuống như trút nước.

- -----oOo------

Chương 50

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Tiếng sấm vang lên không ngừng, những giọt mưa như những viên đá nhỏ nặng nề trút xuống.

Trong phút chốc mưa như càng lớn lơn.

Lâm Chiết Hạ đặt bánh kem xuống, mơ hồ có một loại cảm giác không ổn lắm.

“Alo, Đại Tráng,” Cô gọi cho Hà Dương, “Cậu đang làm gì vậy?”

Hà Dương: “Tôi đang ở nhà, mưa lớn như này chẳng lẽ ở bên ngoài chạy bộ à?”

Lâm Chiết Hạ tiếp tục hỏi: “Cậu ở nhà có vui không?”

“….”

“Đang làm bài tập, không được vui cho lắm.”

Nghe thấy câu này, cô nhận ra Trì Diệu không có ở nhà Hà Dương.

Quả nhiên là như vậy, câu tiếp theo của Hà Dương là: “Hôm nay là sinh

nhật của anh Diệu, tôi bỏ ra một khoản lớn mua trang phục trong game tặng cậu ấy, nhưng mà vẫn chưa thấy trả lời tin nhắn, qua gõ cửa nhà cũng không mở, con người này, sinh nhật mà chảnh thế.”

Hà Dương lại nói: “Cậu ấy trả lời cậu chưa? Bây giờ hai người có ở cùng chỗ hay không, ngày quan trọng như hôm nay không cần tôi qua ăn bánh kem hay sao?”

Lâm Chiết Hạ: “Mạng không ổn lắm, tôi cúp đây.”

Sau khi cúp điện thoại, cô nhìn lên chiếc đồng hồ trên tường, bây giờ đã về đêm rồi.

Kim đồng hồ xoay qua con số 9, tiến đến số 10

–

Mười tám tuổi.

Con số này như bị ông trời phù phép.

Trước đó bọn họ vẫn còn chưa ý thức được, sau khi bước sang mười tám tuổi thế giới rộng mở, nhưng đồng thời con người cũng phải đối diện với nhiều thứ hơn nữa. Con đường thẳng bỗng có sự thay đổi, xuất hiện những sự việc không thể ngờ tới.

–

Khoảng mười phút sau, Lâm Chiết Hạ đưa ra một quyết định, một mình cô đứng giữa căn phòng trống trải, bên tai là tiếng sấm khiến bản thân sợ hãi.

Nhưng trong chốc lát, tiếng sấm lại như cách cô rất xa, trong lòng cô nảy lên một ý nghĩ: Cô muốn đi tìm cậu, cho dù bên ngoài đang sấm chớp, cho dù ngoài trời đã là đêm đen, cho dù cô không biết Trì Diệu đã xảy ra chuyện gì, cậu đang đi đâu.

Cô đều muốn đi tìm cậu.

Sau khi suy nghĩ này nảy lên, cô cầm chiếc ô ở huyền quan lên đi ra ngoài trời.

Trong đêm khuya mưa gió khiến tiểu khu càng trở nên vắng vẻ, cô đi thẳng qua hoa viên, đến đầu con ngõ.

Nước mưa không ngừng gột rửa tấm biển tên đường.

Chiếc biển đường Ngõ Nam nền xanh chữ trắng thì ra đã trở nên cũ kĩ đến vậy, khác xa so với kí ức của cô.

Lâm Chiết Hạ đứng ở đầu đường, phía trước là ngã tư, cô nắm chặt lấy chiếc ô, nhất thời không biết nên chọn con đường nào. Bởi vì mưa gió mà chiếc ô trên tay càng trở nên nặng nề hơn, những giọt mưa từ phía trên rơi xuống nặng trĩu.

–

Đêm nay Lâm Chiết Hạ đi trong mưa tìm khắp nơi, cô đi không có mục đích, đến những nơi bình thường cô và Trì Diệu thường đến, có tiệm tạp hoá hai người thường tới, quán ăn sáng, quán game, còn cả tiệm cắt tóc với bác chủ quán có tay nghề rất tệ kia nữa.

Dòng chữ [Tiệm cắt tóc Mỹ Quyên] đang sáng lên, bên trong tiệm vắng vẻ đìu hiu.

Mỗi lần đi cắt tóc Lâm Chiết Hạ đều rất đen đủi, cho dù có nói với thợ cắt tóc thế nào, cho dù đem theo tấm ảnh với kiểu tóc đẹp ra sao tới tham khảo, nhưng dưới tư duy nghệ thuật kỳ lạ của chủ tiệm cũng đều tạo ra những kiểu tóc kỳ quái.

Vì vậy mỗi lần cô đến tiệm cắt tóc đều rất căng thẳng, luôn kéo Trì Diệu đi cùng mình,

“Tôi đi cùng cậu,” Lúc ấy mỗi lần Trì Diệu nhìn cô đều lạnh nhạt nói, “Có thể thay đổi trình độ của thợ cắt tóc sao?”

“…”

Lúc đó Lâm Chiết Hạ kéo lấy áo cậu không buông, “Mặc dù không được nhưng ít nhất cũng khiến tôi cảm thấy dễ chịu hơn một chút, hơn nữa, tôi sợ không nhịn được.”

Trì Diệu: “Không nhịn được mà đánh người?”

Lâm Chiết Hạ: “Nhịn không được mà khóc ở tiệm cắt tóc.”

Mặc dù miệng Trì Diệu nói ‘Vậy thì cậu cứ khóc đi’, nhưng vẫn sẽ đi cùng cô.

Cậu sẽ ngồi trên chiếc sô pha trong góc tiệm, có lúc đợi quá lâu sẽ đắp áo khoác lên mặt ngủ. Trong tiệm có một chú cún màu trắng, thỉnh thoảng sẽ nhân lúc Trì Diệu ngủ mà gặm ống quần cậu.

Có lần vì tư thế ngủ quá phách lối mà Trì Diệu bị một bà dì tưởng rằng là học viên của tiệm: “Nhóc, dì muốn gội đầu.”

Trì Diệu kéo áo trên mặt xuống: “…Dì muốn gội đầu thì tìm nhân viên của tiệm ấy.”

Bà dì với bộ tóc xoăn tít màu đó: “Cậu không phải nhân viên sao?”

Trì Diệu: “….”

Hôm đó Lâm Chiết Hạ cắt tóc vẫn bị hỏng, nhưng không có buồn như mấy lần trước nữa, cứ nhớ đến cuộc đối thoại ấy là bật cười khanh khách.

“Đinh đang…”

Lâm Chiết Hạ vội vàng đẩy mở cửa tiệm, lúc cánh cửa được mở ra có vang

lên vài tiếng kêu.

Cô nhìn qua một vòng cửa tiệm, cả chiếc sô pha trống trải không có người ngồi ở kia nữa.

Thợ cắt tóc nam không còn giống trong ký ức lắm đứng dậy, vừa nhìn đã nhận ra cô: “Đây không phải là tiểu Hạ ư, đến cắt tóc sao?”

Lâm Chiết Hạ: “Không ạ, cháu chỉ đến xem thôi, làm phiền chú rồi, Mỹ Quyên.”

“Đã nói bao nhiêu lần rồi, tên chú không phải là Mỹ Quyên! Cháu đừng có mà vì tên tiệm là Mỹ Quyên mà suốt ngày gọi chú là Mỹ Quyên, mẹ nó chú có tên đàng hoàng,” Thợ cắt tóc sửng sồ sau lưng cô, “Chú có tên đó, tên là Daniel…Daniel!”

Trước khi rời đi Lâm Chiết Hạ phát hiện không thấy chú chó trong tiệm đâu: “Chú cún đâu rồi ạ?”

Thợ cắt tóc khựng lại: “Đi rồi, đã bao nhiêu năm rồi chứ, nó cũng già rồi, chú có dẫn nó ra ngoài tản bộ hóng gió, hai tháng trước nó đã ra đi rồi.”

–

Nơi cuối cùng cô tìm đến là bên hồ trong công viên.

Đây là nơi từ nhỏ đến lớn, mỗi lần gặp phải chuyện gì xong cô cũng đều thích đến, thật ra đây là nơi cuối cùng cô có thể nghĩ tới. Nếu như vẫn không tìm thấy Trì Diệu, cô thực sự cũng không biết phải đi đâu tìm cậu.

May sao khi cô đến bên hồ, từ phía xa xa đã nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ quen thuộc, quen thuộc đến nỗi cô chỉ cần nhìn thấy mái tóc thôi cũng có thể nhận ra được.

Gần chiếc ghế dài có mái che, nhưng vì mưa quá lớn mà thiếu niên bị nước mưa hắt vào, ngay cả mái tóc cũng ướt theo, quần áo trên người bị nước

mưa thấm ướt thành từng mảng, một chân cậu co lại đạp lên mép ghế, nhìn rất giống một loài động vật không nghe lời, đi lang thang bị mưa làm ướt sũng.

"…"

Trì Diệu rũ mắt, trên đầu đột nhiên xuất hiện một chiếc ô.

Lâm Chiết Hạ cầm ô nghiêng về phía cậu, che đi nước mưa từ chiếc tấm mái bên trên rơi xuống.

Nước mưa rơi xuống ô, phát ra âm thanh 'tách tách…'.

Trong màn mưa mơ hồ, cậu nhìn thấy Lâm Chiết Hạ với bộ dáng thở hổn hển, lại có chút gấp gáp.

"Thì ra cậu ở đây," Tại giây phút nhìn thấy cậu, trái tim Lâm Chiết Hạ cuối cùng cũng buông lỏng, cô cầm ô qua, "Tôi còn tưởng rằng…tưởng rằng cậu xảy ra chuyện gì, sợ không tìm thấy cậu."

Dường như cậu không ngờ rằng cô sẽ lại xuất hiện ở đây, có vài phần kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô, nhìn cô thật lâu, yết hầu khẽ cuộn, cuối cùng vẫn không nói lời nào.

Vô số ánh đèn bên đường bị cơn mưa làm nhòe đi.

Qua ánh sáng mờ mờ, cậu nhìn thấy cô gái cầm chiếc ô trên tay, còn có cả cổ tay gầy gò, nhìn lên trên nữa là đôi mắt sáng của cô.

Bờ mi của Trì Diệu có dính nước mưa, cậu chớp mắt: "Sao cậu lại đến đây vậy."

"Tôi gửi tin nhắn cho cậu mà cậu không trả lời." Lâm Chiết Hạ nói, "Tôi có đến nhà cậu tìm."

Trì Diệu nghe vậy, nhìn chiếc điện thoại ở bên cạnh, nặn ra vài lời: "Tôi trả

lời rồi.”

“?”

“Tin nhắn.” Trì Diệu giải thích, “Chắc là do tín hiệu không tốt nên không gửi được.”

Lâm Chiết Hạ ngẩn người: “Cậu trả lời tôi rồi, nhắn gì vậy?”

“Lừa cậu rằng tôi qua chỗ bố mẹ.”

Lúc Trì Diệu nói hai chữ ‘lừa cậu’ có chút áy náy, cậu biết hôm nay là sinh nhật mình, nhất định Lâm Chiết Hạ sẽ tới tìm cậu, ngoại trừ dùng lý do này ra thì gần như rất khó lừa được cô. Nói rồi cậu đưa tay cầm điện thoại lên, thử khởi động rồi nói: “Chưa thấy cậu trả lời nhưng điện thoại hết pin rồi.”

Cậu còn muốn nói: “Sao có thể không trả lời tin nhắn của cậu được chứ.”

Nhưng lời này quả thực quá ái muội, mấy chữ ấy nghẹn lại trong lòng, cuối cùng vẫn không thốt ra được.

Mưa một, hai tiếng đồng hồ liên tục, cuối cùng mưa cũng ngớt dần.

Lâm Chiết Hạ không biết có nên hỏi gì không, do dự một lát, nghĩ rằng nếu như Trì Diệu không chủ động muốn nói thì cô sẽ không hỏi. Giữa họ có thể không cần quá nhiều lời giải thích và trình bày.

Vì vậy cô nói: “Lần trước cậu còn dám nói tôi, tôi thấy tình trạng của cậu còn nặng hơn tôi nhiều. Trời mưa ra ngoài không đem ô, nửa đêm ngồi đây dầm mưa…Cậu không biết tìm lấy một chỗ trú mưa hay sao?”

Đúng vậy.

Sao lại đến đây?

Trì Diệu nghĩ.

Đây là căn cứ bí mật của Lâm Chiết Hạ, không biết từ khi nào lại trở thành nơi cậu đến để trốn tránh theo bản năng.

Từ khi bị đám người kia chặn lại, tất cả những hành động cậu làm đều rất khác thường.

Trì Diệu kéo cổ áo, nước mưa dọc theo cằm rơi xuống….

“Mày là Trì Diệu đúng không?”

“Con trai của Trì Hàn Sơn?”

“Tìm mày cũng không làm gì cả, chỉ là nhà mày có xảy ra chút chuyện, tao ấy à, không muốn nhìn ông ta sống quá tốt nên đến đây gặp mặt mày trước. Dù sao nếu như bố mày không trả được tiền cho bọn tao thì sau này có lẽ chúng ta còn thường xuyên gặp nhau đấy.”

“À đúng rồi, mẹ mày vì chuyện này mà ngã bệnh rồi, chắc mày vẫn chưa biết đúng không? Tao tốt bụng nói cho mày biết, mày còn phải cảm ơn tao nữa ấy chứ.”

Lúc ấy khi đối diện với đám người kia, lập tức nhớ dòng tin nhắn của Trì Hàn Sơn gửi tới hơn hai tháng trước và cả cuộc điện thoại có chút kỳ lạ kia nữa.

“Phải chú ý an toàn, đừng có tuỳ tiện tiếp chuyện người lạ…”

“Nói xong chưa.” Cậu nhớ lúc ấy mình đã nói mấy lời này.

“Nói xong rồi thì có thể đi được rồi.”

Đám người đối diện ngẩn ra, bọn họ tưởng rằng người mới chỉ mười bảy tuổi trước mắt này chắc sẽ kinh ngạc hoặc hoảng loạn, không ngờ đổi lại chỉ là hai câu kia: “Tiểu tử này cũng rất cứng đấy.”

Ngón tay Trì Diệu khẽ cong lại, không lộ ra chút cảm xúc nào: “Tôi sẽ tự tìm hiểu tình hình.”

“Những gì cần phải đối diện, tôi cũng sẽ không trốn tránh.”

…

“Trong nhà xảy ra chút chuyện,” Trì Diệu cũng không định giấu cô, nhưng cậu lược bỏ nội dung cụ thể, tự giễu nói, “Cũng một khoảng thời gian rồi.”

Cậu đã nói ‘cần phải đối diện’, nhưng lúc này đối với cậu mà nói, ‘đối diện’ không phải là một việc dễ dàng.

Lâm Chiết Hạ nói: “Chắc chú và dì sợ ảnh hưởng đến việc học tập của cậu.”

“Người lớn mà, đều như vậy cả, mẹ tôi và chú Nguỵ bình thường có gặp khó khăn gì trong công việc cũng sẽ không nói cho tôi biết. Trong mắt họ, cho dù tôi đã lớn ra sao thì cũng chỉ là trẻ con.”

Lâm Chiết Hạ không biết phải nói gì, nhưng lúc như thế này cô càng lộ ra vẻ ngu ngốc. Hơn nữa cho dù cô có nói gì, hình như cũng không thể giải quyết được vấn đề.

Ngoài việc ở bên cạnh cậu ra, Lâm Chiết Hạ không nghĩ ra được cách nào khác.

Hơn nữa hai từ ‘trẻ con’ này, dường như bắt đầu từ hôm nay đã dần xa cách với bọn họ.

Đứa trẻ nào cũng sẽ trưởng thành.

Cách một lát, Lâm Chiết Hạ hỏi cậu: “Trì Diệu, cậu có lạnh không?”

“Nếu lạnh thì,” Cô tiếp tục, “Đại ca đây có thể cho cậu mượn áo khoác mặc.”

Trì Diệu cho dù dính mưa cũng ít khi khiến cho người ta cảm thấy cậu nhếch nhác, cậu vẫn là Trì Diệu đầy kiêu căng: “Không cần đâu.”

Lâm Chiết Hạ cẩn thận tiếp lời cậu: “…Bởi vì cậu muốn ra vẻ soái ca ngời sáng dưới trời mưa sao?”

Cô lại tiếp tục: “Gánh nặng hình tượng của cậu cũng nặng quá rồi đấy.”

“Đừng nói cái khác, lát nữa về sẽ bị cảm mất.”

“…”

Cuộc đối thoại quen thuộc này khiến hai người lập tức nhớ tới mùa đông năm lớp 10.

Mùa đông năm ngoái, cũng tại nơi đây, Trì Diệu mặc chiếc áo mỏng nhường áo khoác lại cho cô, chịu đựng cái lạnh mà nói bản thân như vậy trông đẹp trai hơn.

Bầu không khí lập tức trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

Trì Diệu có vẻ như bị cô chọc cười, một tay chống xuống mép ghế, nghiêng đầu qua khẽ cười một tiếng.

Trong lúc nói chuyện Lâm Chiết Hạ đột nhiên nhớ đến một chuyện rất quan trọng: “Bây giờ mấy giờ rồi?”

Trì Diệu nhắc: “Điện thoại tôi hết pin rồi.”

Cô vội vàng moi điện thoại ra, nhấn vào màn hình, màn hình hiển thị 23:58.

“Sắp đến mười hai giờ rồi.” Cô có hơi sốt ruột mà nói.

“Mười hai giờ thì làm sao?”

“Sinh nhật cậu chứ còn gì nữa! Tôi muốn chúc mừng sinh nhật cậu vào đúng mười hai giờ.”

Còn có hai phút nữa là đến mười hai giờ, kế hoạch của cô loạn hết rồi.

Kế hoạch ban đầu là cô sẽ tặng bánh kem cho Trì Diệu vào đúng mười hai giờ. Nhưng bây giờ bánh kem không có ở đây, cô và Trì Diệu còn ở đây dầm mưa…

Lâm Chiết Hạ đang nghĩ xem phải làm sao, khi cô nhét tay vào túi áo bỗng sờ thấy có gì đó cưng cứng, còn được bọc trong một lớp nilong nữa.

Qua hai giây cô đã nhớ ra, buổi chiều chủ tiệm quên cho nến và bật lửa vào hộp bánh, đuổi với đưa nó cho cô.

“Tôi có cách rồi,” Lâm Chiết Hạ đưa ô cho Trì Diệu: “Cậu cầm một chút.”

Trì Diệu ngồi đó nhận lấy chiếc ô, tay cậu có dính nước mưa, cánh tay đưa lên, nghiêng ô về phía cô.

“Sao nào, lại tính làm ảo thuật à?”

Trước kia có một năm nào đó Lâm Chiết Hạ tổ chức sinh nhật cho cậu còn đặc biệt đi học làm một chiêu ảo thuật.

Trò ảo thuật ấy gọi là tay không biến ra hoa hồng.

Mặc dù hôm đó tình hình không được khả quan cho lắm, hoa hồng không xuất hiện trong lòng bàn tay cô mà từ trong chiếc ống tay áo rộng.

Lâm Chiết Hạ nhớ đến lịch sử đen tối ấy, nói: “Phép thuật lần này chắc chắn sẽ không thất bại, cậu nhìn đây.”

Nói rồi, cô lấy nến và bật lửa từ trong túi ra.

“Cạch” một tiếng xong, từ trong làn mưa tối mờ bỗng hiện lên một ánh

sáng yếu ớt.

“Trì Diệu, chúc cậu sinh nhật mười tám tuổi vui vẻ.”

“Vốn dĩ còn chuẩn bị bánh kem cho cậu nữa, nhưng chắc chỉ có thể đợi cậu tự về cắt bánh rồi…Nhưng may là không cần bánh kem cũng có thể ước nguyện được,” Lâm Chiết Hạ cầm cây nến đang đốt cháy, thúc giục: “Cậu mau ước đi.”

“Điều ước trong ngày sinh nhật là linh nghiệm nhất đấy.” Cô lại nhấn mạnh.

Chiếc ô có hơi nhỏ, cơn gió bèn luồn qua.

Trì Diệu nhìn ánh nến, ngẩn người: “Cậu lấy nến ở đâu ra vậy.”

Lâm Chiết Hạ: “Đây là bí mật của ảo thuật gia.”

Trì Diệu lại nhìn cô.

Cô không luyên thuyên nữa, thành thật nói: “Lúc tôi rời đi, chủ tiệm quên đưa, tôi chỉ đành nhét vào túi.”

Mưa vẫn tuôn rơi.

Trong chốc lát đáy mắt Trì Diệu được ánh nến làm cho sáng lên.

Cậu nhìn ánh nến yếu ớt trong đêm giông và cả sườn mặt của cô gái qua ánh nến ấy nữa.

Trước khi Lâm Chiết Hạ đến đây, đối với cậu mà nói mấy tiếng vừa rồi đều rất trống rỗng. Nhưng sau khi cô xuất hiện, thời gian như hoạt động trở lại.

Lâm Chiết Hạ nhìn ngọn nến sắp tắt, nhắc cậu: “Lúc ước phải nhắm mắt.”

Yết hầu Trì Diệu khe động, sau đó nhắm mắt lại.

Vào giây phút này, cậu rất khó để nghĩ ra mình có ‘ước nguyện’ gì.

Cậu rơi vào trạng thái không có bất kì thứ gì, nhưng bỗng lại có ảo giác vô hình như được tất cả mọi thứ bao quanh. Độ ấm của ngọn nến kia mang lại, mềm mại ấm áp, lấn át đi cái điên cuồng của đêm mưa bão, vô hình mang lại cho cậu một loại cảm giác, cho dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa cũng đều có thể dũng cảm đối mặt.

“Cậu ước xong chưa?” Lâm Chiết Hạ hỏi.

Trì Diệu ‘Ừm’ một tiếng.

“Cậu ước gì vậy?” Cô lại hỏi.

Nói rồi cô mới phản ứng lại: “Đúng rồi, ước nguyện ngày sinh nhật không được nói ra, cậu đừng…”

Đừng nói cho tôi biết.

Cô còn chưa nói xong Trì Diệu đã mở mắt ra, gọi tên cô: “Lâm Chiết Hạ.”

Trong giây phút cậu mở mắt ra, ngọn nến cũng vụt tắt.

“Cho tôi ôm một lát.”

- -----oOo------

Chương 51

Editor: Đá bào

Beta: Gió

–

Lâm Chiết Hạ còn chưa kịp phản ứng, Trì Diệu đã dùng tay kia kéo lấy tay cô.

Thiếu niên dính nước mưa, bàn tay ướt sũng hơi dùng lực, lại bởi vì Trì Diệu đang ngồi, cho nên Lâm Chiết Hạ gần như trực tiếp ngã vào l0ng nguc cậu…

“Bộp” một tiếng.

Chiếc ô rơi xuống đất.

Nước mưa lạnh lẽo không có ô cản lại, trực tiếp rơi xuống đỉnh đầu, nhưng cảm giác lạnh lẽo kia rất nhanh đã bị nhiệt độ cơ thể trên người đối phương truyền tới.

Một tay Lâm Chiết Hạ chống ở mép của chiếc ghế dài, cả người đều ngây ngốc, bên tai ngoại trừ tiếng mưa rơi xuống còn có tiếng tim đập thoắt ẩn thoắt hiện không biết của ai.

Có thể là của cô.

Cũng có thể là của Trì Diệu.

Cô không biết cụm từ “Ôm một chút” có nghĩa là gì.

Bình thường mà nói, sau khi Trì Diệu biết trong nhà xảy ra chuyện hẳn là sẽ rất yếu ớt, cần bạn bè ở bên.

Nhưng trùng hợp tại thời điểm cậu nói lời này lại đúng ngay sau khi ước nguyện.

Thật giống như…

Để cho cậu ôm một chút, là nguyện vọng sinh nhật năm nay của cậu vậy.

Khoảng cách của họ bây giờ rất gần, mặc dù từ trước đến nay đều rất quen thuộc, hơn nữa hành động ôm cũng không phải là quá thân mật.

Bạn bè thân thiết ôm nhau…Điều đó cũng là bình thường.

Lâm Chiết Hạ không dám suy nghĩ nhiều.

“Cậu…” Một lúc lâu sau, Lâm Chiết Hạ nói, “Định ôm bao lâu.”

Trì Diệu cúi đầu xuống, cắm vùi vào cổ cô, tóc và chóp mũi thỉnh thoảng cọ xát trên cổ cô, giọng nói có chút không rõ ràng: “Một lúc nữa.”

Một lúc nữa, là bao lâu?

Trái tim Lâm Chiết Hạ đập rất nhanh.

Thấy ngượng ngùng nên cô hy vọng cái ôm này sẽ kết thúc thật nhanh, nhưng cũng lại mong sao cho thời gian có thể dài hơn một chút nữa.

Sau một lát.

“Cái chút nữa đã tới chưa.” Cô hỏi.

“Vẫn chưa.” Trì Diệu trả lời.

“……”

–

Cuối cùng, thời gian kết thúc cái ôm là lúc mười hai giờ mười bốn phút, nguyên nhân mà Lâm Chiết Hạ có thể nhớ chính xác như vậy là bởi vì Lâm Hà có gọi tới một cuộc điện thoại.

“Hạ Hạ, mấy giờ rồi, sinh nhật đã xong chưa?”

“Con mau về nhà đi, bên ngoài trời mưa to như vậy.” Lâm Hà nói qua điện thoại, lại nhịn không được mà nghi ngờ, “Tiếng mưa bên chỗ con sao lại lớn vậy? Con có đang ở nhà Trì Diệu không vậy?”

“Có mà, con sẽ về ngay.”

Lâm Chiết Hạ nhặt ô lên, bối rối nói, “Về ngay đây ạ.”

Bởi vì bị Lâm Hà giục, Lâm Chiết Hạ cũng không thể cùng cậu về nhà cắt bánh ngọt, vì thế trước khi tạm biệt, cô đứng trước cửa tòa nhà cố ý nhấn mạnh: “Sau khi cậu trở về nhất định phải ăn bánh kem, cái bánh này là do chính tôi…mua với giá cao đấy.”

Trì Diệu nói: “Biết rồi. ”

Nói xong, cậu lại nói, “Cậu dính nước mưa rồi, mau lên nhà đi.”

Trì Diệu cầm ô, nhìn cô đi vào nhà, sau đó khi cậu quay về, điều đầu tiên làm không phải đi vào phòng tắm thay bộ quần áo đã ướt sũng mà là bật đèn lên, đi về phía phòng khách, ở trên chiếc bàn trà có đặt một hộp bánh kem.

Cậu cởi dải ruy băng ra, liếc mắt một cái đã nhìn ra cái bánh kem “Bỏ ra một số tiền lớn để mua” trong miệng Lâm Chiết Hạ là do chính cô tự tay

làm.

Trên thế giới làm gì có chiếc bánh kem “giá cao” nào mà viết cho bốn chữ “Chúc mừng sinh nhật” xiêu vẹo như vậy.

Cậu cắt bánh một cách cẩn thận, sau đó ngồi trên mặt đất và ăn từng miếng một, thỉnh thoảng còn có mấy hạt mưa còn đọng lại ở cằm, theo đường cong xương hàm chậm rãi rơi vào bên trong cổ áo.

Cậu vừa ăn vừa nhìn vào tấm thiệp bên cạnh, từ thời cấp hai chữ viết của Lâm Chiết Hạ không thay đổi quá nhiều, nét chữ tròn đầy, đáng yêu.

“Chúc cậu trưởng thành hơn, mỗi ngày đều vui vẻ hạnh phúc. Tôi hy vọng dù có xảy ra bất cứ chuyện gì trong tương lai đi chăng nữa, cậu sẽ luôn mạnh mẽ dũng cảm.”

Cậu nhớ rõ, có lần Hà Dương cười nhạo chữ của cô rất “trẻ con”, cô đã tức giận đến mức thức suốt đêm luyện viết, nói muốn luyện để chữ trở nên trưởng thành phóng khoáng một chút, khiến cho Hà Dương nhận ra thế nào là thành thục.

Cuối cùng kỳ thi giữa kỳ bởi vì chữ xấu mà bị trừ mất năm điểm, kế hoạch bị hủy bỏ…

Trì Diệu nghĩ vậy, đọc lại dòng chữ này thêm nhiều lần nữa.

Dường như muốn đem hai dòng chữ này cất ở một nơi sâu thẳm nhất.

Sau khi ăn xong hết bánh kem, cậu mở điện thoại di động ra, gửi cho Trì Hàn Sơn một câu: [Ngày mai con sẽ qua đó.]

–

Bởi vì tối hôm qua phát sinh quá nhiều chuyện, mãi đến nửa đêm, lại bị mắc mưa nên ngày hôm sau Lâm Chiết Hạ đã ngủ quên.

Tới lúc cô nhổm dậy xem đồng hồ, đã là mười một giờ rưỡi trưa.

Cô mở điện thoại di động, thấy "Trì Mỗ" đã gửi cho cô mấy tin nhắn.

Một là:

[Bánh cũng không tệ lắm]

Hai dòng khác:

[Hôm nay tôi không có ở đây]

[Muốn tới nhà tôi thì tự mở cửa vào]

Lâm Chiết Hạ nhìn câu "Hôm nay tôi không có ở đây", đoán được chắc là Trì Diệu đi gặp bố mẹ cậu.

"Mẹ," Buổi trưa lúc ăn cơm, Lâm Chiết Hạ hỏi, "Công ty của chú Trì ở thành phố nào vậy ạ?"

Lâm Hà vừa xới cơm vừa hỏi: "Ở…Hình như ở Kinh Thị thì phải, sao bỗng nhiên con lại hỏi cái này."

Kiến thức về địa lý của Lâm Chiết Hạ không tốt, khi còn bé cô có nghe qua một lần, nhưng không để ý: "Con chỉ là thuận miệng hỏi một chút."

Dù kiến thức địa lý có không tốt nhưng cô cũng biết Kinh Thị cách nơi này rất xa, xa hơn cả Hải Thành.

Đi tới đi lui cũng phải mất hai ngày.

Hơn nữa vì vị trí địa lý, tài nguyên có thể khai thác cũng nhiều hơn, thuận lợi cho sự sự phát triển của nhà máy. Cũng bởi vậy mà bố mẹ Trì Diệu rất ít khi về đây.

Lâm Chiết Hạ cảm thấy rất mơ hồ về những chuyện xảy ra mấy ngày nay,

có lẽ là do Trì Diệu không có ở đây.

Ngày hôm sau là thứ hai phải đi học nhưng Trì Diệu lại chưa thể trở về, cậu xin thêm hai ngày nghỉ.

Những ngày Trì Diệu vắng mặt trải qua vô cùng nhàm chán, lúc tan học, Hà Dương cố ý gửi tin nhắn cho cô.

Đại Tráng: [Anh Hạ, hôm nay tôi ngồi qua hai trạm đến tìm cậu cùng về nha.]

Lâm Chiết Hạ:[?]

Lâm Chiết Hạ: [Cậu rảnh quá à?]

Đại Tráng:…

Đại Tráng: [Anh Diệu bảo thế]

Đại Tráng: [Tôi cũng không muốn tới.]

Lâm Chiết Hạ sửng sốt một chút, con người Trì Diệu, lúc không làm chó cũng khá là tinh tế.

Lúc cô gặp lại Trì Diệu là ngày hôm sau, tan học xong cô và Hà Dương cùng về, dọc đường Hà Dương cứ luôn mồm kể chuyện trường mình, thỉnh thoảng sẽ nhắc tới Trì Diệu: “Phiền chết tôi mất, lần trước ở đại hội thể thao, tổ chức hội thao giao hữu gì chứ.”

“Bây giờ Hà Dương tôi ở trường trung học thực nghiệm đã mất tên mất họ, trở thành ‘bạn của người rất đẹp trai ở trường bên cạnh’ rồi.”

Lâm Chiết Hạ: “Ồ. ”

Hà Dương: “Cậu đừng có mà ồ, giọng điệu này của cậu làm cho tôi nghĩ đến anh Diệu ngay tức khắc.”

Nói đến đây, Hà Dương lại cảm khái: “Cậu có phát hiện ra đôi khi hai cậu vô tình rất giống nhau hay không. Không riêng gì cậu, có đôi khi anh Diệu nói chuyện cũng vậy, nhất là khi khuôn mặt lạnh lùng ấy lại đi nói nhảm.”

Lâm Chiết Hạ không ý thức được điểm này: “…Có hả?”

Cô và Hà Dương đang tán gẫu, trong giây lát bỗng ngẩn người, bởi từ xa xa cô nhìn thấy Trì Diệu bước xuống từ một chiếc xe taxi đang dừng ở trước cửa tiểu khu.

Trì Diệu đeo một cái túi màu đen, đeo khẩu trang, lưng thẳng tắp, đôi chân thon dài, cao thẳng.

“Trì Diệu,” Cô bỏ lại Hà Dương, chạy tới, “Cậu về rồi đấy à.”

Qua lớp khẩu trang, Trì Diệu “Ừ” một tiếng.

Chỉ qua một tiếng “Ừ” này, cô đã nhận thấy tâm trạng Trì Diệu có vẻ không tốt cho lắm.

Cô đi theo phía sau Trì Diệu, một đường muốn theo cậu vào nhà.

Khi đến nơi, Trì Diệu móc chìa khóa mở cửa, sau đó không đẩy cửa đi vào mà xoay người nhìn cô: “Lại muốn vào uống nước sao?”

Lâm Chiết Hạ: “Tôi có hơi khát.”

Sau một lúc, cô lại hỏi: “Cậu…có gặp chú và dì à?”

Trì Diệu rất hiếm khi đeo khẩu trang, sở dĩ hôm nay lại đeo là bởi vừa rồi không khí trong xe quá khó chịu.

Sau khi đeo khẩu trang, mặt mày cậu lại càng thêm nổi bật, nửa khuôn mặt dưới cho dù bị che khuất nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy hình dáng sống mũi và cằm.

Cậu giơ tay lên tháo chiếc khẩu trang màu đen xuống và nói: “Gặp rồi.”

Trì Diệu không nhớ rõ đã bao lâu mình chưa gặp Trì Hàn Sơn và Bạch Cầm.

Rõ ràng một người là bố cậu, một người là mẹ cậu, nhưng lúc gặp mặt lại có cảm giác không cả bằng người xa lạ.

Hai ngày trước, khi cậu xuất hiện ở Kinh Thị, Trì Hàn Sơn có đến đón cậu và hỏi: “Sao đột nhiên con lại đến đây?”

Trì Diệu đeo khẩu trang, đứng ở ga xe lửa tấp nập người qua lại.

Mãi đến khi gặp mặt, dáng vẻ của Trì Hàn Sơn mới trở nên rõ ràng trong ấn tượng của cậu, vẻ ngoài của hai bố con có vài phần giống nhau, nhưng nếp nhăn đã xuất hiện trên mặt một người, Trì Hàn Sơn lúc này đang mặc một chiếc áo sơ mi màu xám trắng, trong tay cầm cặp tài liệu, đáy mắt mang theo vẻ mệt mỏi không giấu được.

Trì Diệu nhìn ông, nói chuyện rất chậm: “Bố và mẹ con, gần đây thế nào.”

Không có gì ngạc nhiên khi mà Trì Hàn Sơn lại cười gượng, nói: “Rất tốt.”

“Rất tốt.” Trì Diệu rũ mắt xuống, lặp lại câu trả lời của ông một lần nữa.

Khi ngước mắt lên, cậu nói: “Cho nên, hai người lại tiếp tục giấu con?”

Trì Hàn Sơn ngẩn người.

Sau đó, ông nhanh chóng nhận ra làm thế nào mà Trì Diệu biết được chuyện: “Bọn chúng đã tìm tới con rồi sao?”

Trì Diệu không bày tỏ ý kiến gì.

Trì Hàn Sơn cứng họng: “Bọn chúng rõ ràng đã bảo đảm với bố là sẽ

không…”

Trì Diệu lại hỏi: “Mẹ con đâu?”

Trì Hàn Sơn ấp úng, có chút do dự, cuối cùng vẫn nói cho cậu biết: “Ở bệnh viện.”

Trái tim Trì Diệu từng chút một trầm xuống.

Tại thời điểm Bạch Cầm không xuất hiện ở ga xe lửa, cậu đã mơ hồ ý thức được vấn đề của bọn họ có thể còn nghiêm trọng hơn cậu tưởng tượng.

Sau đó, cậu thấy được Bạch Cầm đang nằm trên giường bệnh của Bệnh viện Nhân dân số 1.

Người phụ nữ mặc quần áo bệnh nhân, sắc mặt trông khá nhợt nhạt, bà nằm lặng lẽ ở đó, không còn hình ảnh lạnh lùng mạnh mẽ của ngày xưa.

Một người coi công việc là cả thế giới, là một nữ cường nhân, lần đầu tiên ngã xuống. Tinh thần lo âu dẫn đến một loạt các vấn đề, bệnh tật ập đến như núi, bà đã bận rộn nhiều năm như vậy, bỗng nhiên sụp đổ ngay tại lúc này.

“Vừa mới tiêm một mũi để ổn định,” Bác sĩ vừa ghi chép vừa nói, “Trạng thái tinh thần của bệnh nhân rất không tốt, cố gắng đừng để cô ấy tiếp xúc với công việc, còn nữa, căn bệnh ung thư dạ dày của bệnh nhân hiện đang trong giai đoạn phát triển, nhưng vẫn có hy vọng qua việc giải phẫu trị liệu, điểm này hai người phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Bác sĩ lật hồ sơ trong tay, lại nhịn không được mà nói thêm: “Mấy người bây giờ…sức khoẻ là quan trọng nhất, đừng quá bận rộn mà không chịu để ý cơ thể của mình, ăn cơm không đúng bữa, bữa ăn bữa không.”

Ngày hôm nay bệnh viện thật ồn ào.

Ngoại trừ tiếng nói của những người qua lại, của bác sĩ, còn có giọng nói của Trì Hàn Sơn.

“Sự việc là thế này, trước kia nhà máy muốn nhập một nhóm linh kiện mới, phương thức mua lúc ấy là cho vay, bố mẹ vốn định mua để đầu tư mở rộng một dây chuyền sản xuất mới, không ngờ tới là tiến độ của nó không được như mong đợi, bây giờ thị trường đó lại nguội đi, làm ăn không thuận lợi, vốn luân chuyển xảy ra vấn đề…”

Tuy rằng Trì Hàn Sơn nói giảm nói tránh, nhưng Trì Diệu hiểu rất rõ, vốn luân chuyển có vấn đề thể hiện cho điều gì.

Giống như đã động vào mạch máu chính

Nhóm người đến tìm cậu khẳng định không phải của ngân hàng, nhìn có vẻ là tổ chức cho vay nặng lãi. Có lẽ Trì Hàn Sơn không lo được hết khoản vay, chỉ có thể đi vay lãi ngoài dùng để trả các món nợ cấp thiết trước. Cuối cùng giống như quả cầu tuyết, lăn ra khỏi một cái hố khổng lồ…

“Cũng do bố quá tham lam.”

Trì Hàn Sơn chậm rãi nhắm mắt lại: “Không muốn nói cho con biết, là sợ con lo lắng.”

Cuối cùng, những gì Trì Diệu nghe thấy là giọng nói của chính mình.

“Sợ con lo lắng.” Cậu khẽ nhếch khóe miệng, tự giễu nói ra những lời này, “Có lẽ là vậy, nhiều người biết cũng chẳng giải quyết được gì.”

Cậu nói cùng với những cảm xúc đã dồn nén trong nhiều năm: “Cũng không cần thiết phải cho con biết.”

Đây là chuyện khiến cậu cảm thấy bất lực nhất, cũng nực cười nhất.

“…Vậy rốt cuộc cái gì mới là cần thiết đây?”

Nói xong lời cuối cùng, cậu gần như thất thố: “Chúng ta rõ ràng là một gia đình, nhưng nhiều lúc con cảm thấy mình như là một người dư thừa, không

cần phải tồn tại, không cần phải xuất hiện, vì vậy cũng không cần phải cho con biết.”

18 tuổi.

Rốt cuộc lứa tuổi gì.

Cuối cùng Trì Diệu ngồi trên ghế nghỉ ở hành lang bệnh viện, cách một lớp khẩu trang hô hấp trở nên vừa nặng nề vừa ngột ngạt.

Cậu giơ tay lên kéo khẩu trang xuống một chút, sau đó cậu ngửi thấy mùi nước khử trùng rất nồng.

Bạch Cầm nằm cách cậu chỉ một vách ngăn.

Mà cậu ở đây, bước qua tuổi mười bảy, đi về phía một hướng đường khác.

Giống như một chân bước vào một thế giới không rõ ràng, toàn bộ thế giới có thể lật đổ chỉ trong một khoảnh khắc.

Khi cậu đứng dậy một lần nữa, trở lại dáng vẻ như lúc ở nhà ga xe lửa, hỏi: “Còn thiếu bao nhiêu nữa ạ?”

Trì Hàn Sơn không kịp phản ứng: “Cái gì? ”

“Tiền.”

Trì Hàn Sơn còn chưa trả lời, Trì Diệu lại nói: ” Nếu bán căn hộ ở Liên Vân kia đi hẳn là có thể giảm bớt được một khoản. Không cần lo nghĩ cho con.”

“Về phần chỗ ở…” Khi cậu nói chuyện, có nhìn qua Bạch Cầm đang nằm trên giường bệnh, trong thời gian ngắn ngủi cậu lại cảm giác thời gian tựa hồ trôi qua thật lâu, cuối cùng cậu nói, “Con sẽ ở lại đây.”

Trì Hàn Sơn: “Con muốn ở lại? Vậy trường học của con…”

Trì Diệu nhìn ông: “Nhiều chuyện như vậy, một mình bố có gánh hết được không.”

Trì Hàn Sơn trầm mặc.

Trì Diệu: “Con ở lại chăm sóc mẹ, dù sao nội dung lớp 12 con đã học trước gần hết, sẽ không chậm trễ việc ôn thi đại học. Chờ chuyện bán nhà xong xuôi, qua một thời gian con sẽ đi làm thủ tục chuyển trường.”

Một lúc lâu sau Trì Hàn Sơn vẫn không nói nên lời.

Quả thật trước khi Trì Diệu bất ngờ tới, ông đã cùng Bạch Cầm ở trong khốn cảnh quẫn bách này chống đỡ rất lâu.

Thứ đè bẹp Bạch Cầm, thật ra không phải là bệnh tật.

Mà là sự nghiệp kinh doanh lao tâm khổ tứ nhiều năm giờ đây gần như sụp đổ, nhất thời bà khó có thể tiếp nhận.

“Hàn Sơn, anh còn nhớ không?” Có một đêm, Bạch Cầm ngồi ngây ngốc ở phòng khách, nhìn ra ban công nói, “Trước kia, khi chúng ta mới mở xưởng, anh có một người bạn họ Lưu. Tất cả chúng ta đều gọi ông ấy là ông chủ Lưu, sau đó công việc kinh doanh của ông ấy gặp bất trắc và rồi ông ấy đã nhảy lầu tự tử. Trước kia em vẫn luôn không hiểu tại sao ông ấy lại đi tới bước đường ấy, nhưng hiện tại, nếu như em nhảy từ nơi này xuống mà có tác dụng, em thật sự sẽ không có lấy nửa điểm do dự mà cũng làm thế…”

Họ đã tận tâm tận lực vì công việc.

Thậm chí, họ còn để tâm tới nhân viên và đối thủ cạnh tranh hơn cả đứa con trai ở thành phố Liên Vân xa xôi kia.

Họ không có tư cách làm cha làm mẹ.

Nhưng thật sự là họ cũng không có cách nào để lo cho cả hai bên, công việc trên tay, phía dưới lại nhiều công nhân như vậy, quá nhiều thứ không thể

khống chế đã đẩy khoảng cách giữa bọn họ càng ngày càng xa.

Bắt đầu từ lần đầu tiên Trì Diệu bị bệnh, bọn họ không thể trở về, sau đó là đủ các lý do vắng mặt. Vắng mặt trong cuộc họp phụ huynh, vắng mặt vào ngày sinh nhật.

Thậm chí, dịp tết cũng ngày càng ít trở về.

Thoáng cái đã mười mấy năm trôi qua, đứa con trai thường xuyên bị bệnh của họ khi còn bé, đã lớn lên ở nơi mà bọn họ không chú ý tới.

Thái độ của Trì Diệu biểu hiện còn kiên định hơn cả ông.

Mặc dù cậu không nói thẳng, nhưng đã biểu đạt ra một câu: Dù có bất cứ điều gì xảy ra, cậu sẽ đối mặt cùng với họ.

Nhận thức này làm cho ông thất thần một lúc thật lâu.

Chờ đến khi hoàn hồn, hốc mắt Trì Hàn Sơn đã nóng lên.

Một mình ông chăm sóc Bạch Cầm, còn phải xử lý vấn đề tài chính, cắn răng chống đỡ, quả thật không biết lúc nào mình cũng sẽ ngã xuống giống như Bạch Cầm, ngày đó ông cũng định nói cho Trì Diệu biết chuyện trong nhà, nhưng một giây sau lại lập tức nuốt lại vào bụng.

Nhưng vào thời điểm này, ông đã bị người con trai mà mình bỏ bê trong nhiều năm vô hình kéo lại một lần.

“Tuy nhiên, hãy cho con một chút thời gian,” cuối cùng Trì Diệu nói, “Con phải…chờ đến tháng 6 rồi mới đi được.”

“Bởi vì tháng sáu, có một ngày rất quan trọng đối với con.”

……

Trì Diệu nghĩ tới đây, rũ mắt xuống, nhìn cô gái trước mặt cậu.

Lâm Chiết Hạ mặc đồng phục học sinh, đeo cặp sách, cô có vẻ hơi khẩn trương, sợ lần này cậu gặp phải chuyện gì không tốt, trong lời nói còn mang theo sự cẩn thận và ý thăm dò.

Trì Diệu tháo khẩu trang ra: “Này, bạn học họ Lâm.”

Lâm Chiết Hạ giống như bị điểm danh, nói một tiếng: “Có mặt.”

“Ngày mười hai tháng sáu, ngày sinh nhật cậu nhớ xếp lịch trống cho tôi,” Khi cậu nói chuyện có đến gần cô, giơ một bàn tay lên, lòng bàn tay nhẹ nhàng đặt trên đỉnh đầu cô, “Tôi đưa cậu đến một nơi.”

- -----oOo------

Chương 52

Editor: Gió

Beta: Đá bào

–

Sinh nhật mười tám tuổi năm nay bởi vì có ý nghĩa vô cùng quan trọng nên vốn dĩ Lâm Hà muốn tổ chức một bữa tiệc đáng nhớ.

Nhưng Lâm Chiết Hạ vì đã hẹn trước với Trì Diệu, trước sinh nhật một ngày cô đã từ chối Lâm Hà: “Mẹ tổ chức buổi sáng cho con là được, buổi chiều con sẽ ra ngoài cùng các bạn.”

Lâm Hà cũng không để ý, chỉ làm bộ nói một câu: “Cuối cùng cũng lớn rồi, hồi nhỏ còn làm ầm lên bắt mẹ tổ chức sinh nhật, bây giờ thì muốn tổ chức với các bạn.”

“Không có ạ,” Lâm Chiết Hạ nói, “Chỉ là con hẹn trước với bạn rồi, thực ra con cũng rất muốn đón sinh nhật cùng hai người.”

Nguỵ Bình hỏi: “Mấy người bạn vậy? Đừng chơi muộn quá nhé.”

Thực ra chỉ có một mình Trì Diệu, nhưng Lâm Chiết Hạ vẫn nói: “Khoảng ba, bốn người ạ.”

Nói xong bản thân cô cũng không hiểu tại sao mình phải nói dối về điều này.

Từ khi bắt đầu thích Trì Diệu, trong tiềm thức cô bắt đầu cảm thấy việc cô và Trì Diệu ra ngoài riêng với nhau hình như ‘không được tốt’ cho lắm.

Nhưng so với sinh nhật, cô càng để ý đến việc nhà Trì Diệu hơn, mặc dù hôm đó cô và Trì Diệu không nói thêm gì nhiều nhưng cô vẫn có một loại dự cảm. Cô rất khó để hình dung, chỉ biết giữa cô và Trì Diệu có một loại cảm nhận rất kỳ lạ.

Buổi tối, Lâm Chiết Hạ bị khó ngủ, cô mang theo loại dự cảm kia, không nhịn được mà nghĩ không biết chuyện nhà Trì Diệu có thuận lợi giải quyết được không.

Có lẽ khả năng lớn là không.

Nhà Trì Diệu kinh doanh, nếu đám người đó đã tìm đến đây thì không còn phải là chuyện nhỏ nữa. Cô nhớ đến câu ‘Trả lại’ trong cuộc gọi ngày hôm đó, có lẽ ý chỉ đến tiền.

Nếu như muốn gom tiền, có lẽ sẽ bán nhà, nếu như bán nhà…

Lâm Chiết Hạ không dám nghĩ tiếp nữa.

Trước ngày hôm nay cô chưa từng nghĩ tới, càng tệ hơn so với việc cô đơn phương mất tự chủ là giữa cô và Trì Diệu bỗng không còn bất kì liên quan gì đến nhau.

Trước năm mười tám, cô và Trì Diệu như hình với bóng, điều ấy vô hình khiến cô suýt quên mất rằng thực ra hai người trừ việc sống gần nhà, là bạn thân từ nhỏ ra thì không còn mối liên quan nào khác.

Là bạn thân, là anh em, bạn bè.

Song, bạn bè rồi cũng sẽ rời xa..

Cho dù không phải là bây giờ thì cũng có thể là sau này, sau này hai người không học chung một ngôi trường đại học, sau này hai người làm hai công

việc khác nhau, sau này Trì Diệu sẽ gặp được người con gái mà cậu thích.

Ngoài những thứ này ra, còn có vô số điều ‘sau này’ nữa.

Sau năm mười tám tuổi, thế giới càng rộng mở hơn, bọn họ sớm muộn cũng sẽ bắt đầu cuộc sống không có quá nhiều mối liên quan đến nhau.

“Hạ Hạ, sao con vẫn chưa tắt đèn trong phòng vậy?” Lâm Hà ở bên ngoài hỏi, “Vẫn chưa ngủ sao?”

Lâm Chiết Hạ vội vàng tắt đèn, căn phòng lập tức rơi vào bóng tối.

“Con ngủ rồi,” Giọng Lâm Chiết Hạ có chút ngắc ngứ, “Vừa nãy quên không tắt đèn, chúc mẹ ngủ ngon.”

Lâm Chiết Hạ có chút muốn khóc, nhưng tâm trạng lúc này hình như không hoàn toàn là đau lòng.

Cô nằm trên giường nhắm mắt lại, đợi đến khi mở mắt dậy vào ngày hôm sau thì đã là lúc cô đón tới tuổi mười tám.

–

Sáng sớm Nguỵ Bình đã nấu cho cô một bát mì và tặng cô món quà mình dụng tâm chuẩn bị: “Món quà năm nay của chú thực sự rất ngầu đó.”

Lâm Chiết Hạ bóc quà, lần này bên trong không còn là món đồ màu hồng nữa, cũng không phải là mấy đồ nhỏ nhỏ lắm lông.

Mà là một chiếc kính râm.

Nguỵ Bình giới thiệu tỉ mỉ: “Ở đây có một nút nhấn, con nhấn nào nó sẽ phát sáng, con có xem qua Conan chưa? Nếu như con muốn thì có thể học động tác tay của Conan, sau đó nó sẽ sáng lên.”

Lâm Chiết Hạ: “….”

Một hồi sau cô nói: “Thực sự rất ngầu, cảm ơn chú nhiều, con rất thích ạ.”

Quà của Lâm Hà thì bình thường hơn nhiều, bà tặng cô một bộ sản phẩm dưỡng da thích hợp với độ tuổi.

“Cô nương mười tám tuổi,” Bà cười nói, “Sinh nhật vui vẻ! Được rồi, ăn sáng xong thì chuẩn bị lát nữa ra ngoài chơi với các bạn đi.”

Lâm Chiết Hạ lại nói một tiếng “Cảm ơn”, sau khi ăn cơm cô về phòng nghiêm túc chọn quần áo.

Bởi lát nữa sẽ đi gặp Trì Diệu, vì vậy khi cô thay quần áo xong đứng ở trước gương, phát hiện bản thân mình đã chọn mặc một chiếc váy dài màu trắng.

Mặc váy long trọng như vậy…liệu có lộ liễu ý tứ quá không.

Lâm Chiết Hạ đứng trước gương, đấu tranh nội tâm một hồi, cuối cùng vẫn tay bộ đồ khác, cô mặc giống ngày thường, một chiếc áo T-shirt, chỉ là khi phối đồ cô không nhịn được mà bỏ chút tâm tư vào, mặc cùng một chiếc chân váy bò.

…Dù sao thì nhìn chiếc váy này cũng khá thoải mái.

Cô giống như trộm đi hẹn hò vậy, trước khi xuất phát gửi tin nhắn cho Trì Diệu: [Lát nữa cậu đợi tôi ở cổng tiểu khu nhé.]

Nghĩ nghĩ, cô cảm thấy dòng tin này vẫn không đủ ý.

[Không đúng, cậu đi xa hơn chút nữa đi.]

[Hay là chúng ta hẹn ở đầu bờ hồ.]

Trì Diệu trả lời rất nhanh: [Cậu coi đây là đầu đường hầm à?]

Lâm Chiết Hạ: [….]

[Tôi ở dưới lầu.]

[Cậu chuẩn bị xong rồi thì xuống đi.]

Lâm Chiết Hạ hít sâu một hơi, sau đó nói với Lâm Hà và Nguỵ Bình: “Con ra ngoài đây.”

Sau khi cô xuống lầu thì phát hiện Trì Diệu mặc rất trang trọng, cậu không mặc mấy chiếc áo T-shirt như ngày thường mà là chiếc sơ mi màu trắng, cổ áo cởi hai cúc áo, chỉ là chiếc quần rách đầu gối phía dưới khiến cả bộ đồ nhìn càng trông sạch sẽ và ngỗ ngược.

Lâm Chiết Hạ chạy chậm qua: “Cậu muốn đưa tôi đi đâu vậy?”

Trì Diệu không nói mà nhìn cô trước.

Hôm nay Lâm Chiết Hạ mặc một chiếc váy ngắn, đôi chân thon lộ ra bên ngoài, đôi tất trắng dài đến mắt cá chân, mặt mộc thuần khiết, mái tóc xõa xuống, nhìn vô cùng ngoan ngoãn.

Yết hầu cậu khẽ động, rời tầm mắt đi, qua một lát mới nói: “Đi rồi cậu sẽ biết.”

Lâm Chiết Hạ ‘Ồ’ một tiếng, đi theo phía sau lưng Trì Diệu, hai người đi đến trạm xe bắt một chiếc xe bus đường dài.

Cô và Trì Diệu ngồi ở hàng ghế phía sau, cảm thấy giống như từ bắt đầu ‘hẹn hò’ trở thành ‘bỏ nhà theo trai’, cô không biết tại sao mình lại có hơi căng thẳng, hỏi: “Chỗ ấy rất xa hay sao?”

Trì Diệu: “Cũng bình thường, khoảng hơn một tiếng là đến.”

Cậu lại nói thêm một câu, “Cậu ngủ một lát là đến rồi.”

Lâm Chiết Hạ: “Tôi vừa mới ngủ dậy, sao ngủ được nữa chứ, tôi cũng không phải là lợn.”

Bởi vì Trì Diệu quá hiểu cô nên căn bản không tin: “Được, lát nữa cậu đừng ngủ.”

Qua một lát sau.

Lâm Chiết Hạ đột nhiên gọi cậu: “Trì Diệu.”

“Cậu sẽ không lừa đem tôi đi bán đấy chứ.”

“…”

“Hẹn với thợ mổ lợn rồi,” Lúc Trì Diệu nói có dựa sát lại gần hơn, “Hôm nay kéo cậu qua xem xem cậu có thể bán được bao nhiêu tiền.”

“….” Lâm Chiết Hạ không nói thắng được cậu, bực bội: “Cậu mới là lợn ấy.”

Qua một lát sau, người lên xe cũng nhiều hơn, trong xe cũng vì vậy mà ồn ào dần.

Trì Diệu lấy tai nghe ra, trước khi đeo lên tai, cậu đưa chiếc còn lại cho cô, “Có muốn nghe không?”

Lâm Chiết Hạ nhận lấy, cô đeo tai nghe lên, hai chiếc dây dài dài, đầu bên kia ở bên phía Trì Diệu.

Cô đan hai tay lại, có chút căng thẳng mà đặt tay lên trên váy.

Mặc dù Lâm Chiết Hạ miệng nói ‘Vừa mới ngủ dậy sao có thể ngủ tiếp được chứ’, nhưng chưa được nửa tiếng, cô nghe âm thanh thoải mái phát ra từ tai nghe rồi mắt dần díp lại.

Trong lúc cô mơ mơ hồ hồ, cảm nhận như có gì đó phủ lên đầu mình.

Nhưng ngay khi cô vừa cảm thấy đau, chưa kịp tỉnh dậy, lại cảm thấy có gì đó mang theo nhiệt độ ấp áp phủ lên đầu, sau đó cô như ngã vào một tầng mây mềm mại.

Đến khi cô tỉnh dậy thì phát hiện mình đang ngả đầu vào vai Trì Diệu, hai người cách nhau rất gần, chỉ cần cô ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy được cổ và góc cằm của thiếu niên.

Qua một lát, cô nghe thấy: “Còn nói mình không phải lợn.”

“….”

Lâm Chiết Hạ ngồi thẳng dậy: “…Sao tôi lại dựa vào người cậu vậy.”

Trì Diệu nhìn cô, sau đó nhàn nhạt nói: “Tự cậu dựa vào.”

Lâm Chiết Hạ có chút ngượng rồi ‘Ồ’ một tiếng, vừa rồi xe có hơi lắc lư, hơn nữa cô lại ngủ mất, nghiêng đầu sang một bên là chuyện bình thường.

Rất nhanh sau đó xe bus đã đến địa điểm, qua khung cửa sổ xe, cô phát hiện bọn họ đã rời khỏi Thành An, đến bên rìa của thành phố Liên Vân, một nơi ngoại ô với bầu không khí trong sạch.

Cô có chút ấn tượng đối với nơi này, bởi vì trước kia khi Lâm Hà và Nguỵ Bình bàn bạc địa điểm du lịch có nhắc đến nơi này. Có mấy lần Nguỵ Bình định đưa họ đến đây chơi nhưng vẫn chưa có cơ hội.

Lâm Chiết Hạ xuống xe, phát hiện địa điểm họ đến là [Công viên thực vật La Sơn].

“Đây là quà sinh nhật cậu tặng tôi sao, đưa tôi đến cảm nhận thiên nhiên,” Lâm Chiết Hạ có chút bất ngờ, dù sao đến nơi này rất giống với du lịch mùa xuân ở tường, “Cậu khổ sở dụng tâm, tôi cảm nhận được rồi.”

Trì Diệu lại không có nhiều lời: “Quà sinh nhật của cậu, còn chưa đến lúc.”

“Đến lúc?”

Lâm Chiết Hạ tưởng rằng đến tham quan công viên thực vật đã là quà rồi, nhưng câu này của Trì Diệu lại khiến cô xoa xoa đầu: “Quà gì vậy, tại sao còn có quy định thời gian thế, trước khi đến lúc đó không thể đưa cho tôi được sao?”

Trì Diệu không nói nhiều với cô, dẫn cô đi soát vé vào trong.

Ánh nắng buổi trưa ở trên cao, công viên thực vật rất rộng, có vẻ đi cả ngày cũng không tham quan hết được.

Đi từ cổng vào, cả con đường tràn ngập hoa cẩm tú cầu, bên cạnh màu hoa xanh tím còn có vài tấm biển giới thiệu, trên tấm biển có viết ba chữ [Hạ vô biên].

Mặc dù hoạt động này rất gioongs với chương trình du lịch ngày xuân, nhưng Lâm Chiết Hạ vẫn cảm thấy vô cùng thú vị, bởi tất cả cây cối hoa cỏ đều đang nở rộ, đại diện cho ‘Ngày hạ’.

Khắp công viên đều là những cây cối nở hoa vào mùa hạ.

Khi Lâm Chiết Hạ quỳ xuống tỉ mỉ ngắm những bông hoa cẩm tú, cảm nhận được như có ánh mắt nhìn mình, cô nhạy cảm xoay đầu, nhìn thấy Trì Diệu đang cầm điện thoại chụp ảnh.

“Cậu chụp gì vậy?”

Trì Diệu buông điện thoại xuống: “Chụp phong cảnh.”

Lâm Chiết Hạ sợ cậu chụp mình, hơn nữa còn chụp rất xấu, vội vàng nói: “Tôi không tin, cậu đứng xa như vậy chắc chắn chụp được rất nhiều, vậy cho tôi xem đi, có phải cậu chụp tôi rất xấu hay không?”

Trì Diệu giống như khi ở trên sô pha lần trước, cầm cao điện thoại: “Tự đến mà lấy.”

Lâm Chiết Hạ ở bên cạnh cố nhón chân lên với.

Bởi vì ở phía sau vẫn còn rất nhiều khách du lịch, hai người không thể cứ đứng mãi ở đây, vì cậy cô vừa di chuyển vừa giành, nếu như lúc này trên đầu có một chiếc tai thỏ thì trông chẳng khác gì một chú thỏ cả.

May là tính cô mau quên, nhìn thấy thứ gì mới lạ thì lập tức quên đi chuyện bị chụp vừa rồi.

Trước mắt có một cây cổ thụ cao chót vót, rất giống với cây ở ngôi miếu lần trước cô nhìn thấy, nhưng có lẽ chủng loại khác nhau, hơn nữa quan trọng là trên cây có treo đều những chiếc thẻ ước nguyện màu đỏ.

Những chiếc thẻ ước nguyện này như nhuộm đỏ cả thân cây, trước mắt đều là sắc đỏ, vô cùng bắt mắt, trên đó là vô số ước nguyện của vô số người.

Có lẽ rất nhiều ước nguyện ở trên thân cây ấy đã thành thực rồi.

Trong lòng Lâm Chiết Hạ thầm nảy ra một suy nghĩ, trong lúc cô còn chưa kịp nghĩ kỹ thì một giây sau suy nghĩ ấy đã thành sự thật.

Trì Diệu đứng ở phía trước quét mã, cầm hai thẻ ước nguyện màu đỏ đi về phía cô: “Qua đây.”

“Ước nguyện.”

Lâm Chiết Hạ ngây người một lát.

Trì Diệu lại nói: “Ước nguyện sinh nhật của cậu.”

Năm mười tám tuổi này, phương thức ước nguyện của cô và cậu đều rất đặc biệt, Trì Diệu thổi nến trong đêm mưa bão, mà cô…ngẩng đầu lên nhìn cây cổ thụ này, đôi mắt ngập tràn ánh nắng và sắc đỏ.

Ước nguyện năm mười tám tuổi của cô vĩnh viễn được treo trong mùa hạ

rực rỡ này.

Bởi vì không thể để người khác nhìn thấy ước nguyện của mình, vì vậy khi Lâm Chiết Hạ viết điều ước, cô cố ý cách xa Trì Diệu một khoảng.

Cô cầm bút, nghĩ thật lâu, cuối cùng nhìn qua bốn chung quanh một lượt, cúi xuống viết hai chữ: Trì Diệu.

Từ nét chữ một.

Cô viết rất nghiêm túc, cho dù cô biết, đây là ước nguyện có lẽ cả đời này không đạt được.

Mỗi năm sinh nhật cô đều ước rất nhiều.

Hồi nhỏ ước rằng mình sẽ cao hơn một chút, phải cao hơn Trì Diệu.

Sau khi phát hiện không có hy vọng gì ở việc cao hơn nữa, năm sau cô lại đổi một ước nguyện khác: Hy vọng thu cuối kì sẽ thi tốt hơn Trì Diệu, như vậy cậu sẽ không thể tiếp tục mắng mình là đồ ngốc nữa.

Đương nhiên, ước nguyện này cũng không thành thực.

…Còn có vô số điều đại khái như vậy, rất nhiều rất nhiều tâm nguyện đều không đi đến một cái kết đẹp.

Dù sao cái kết cuối cùng của ước nguyện sinh nhật, là không có cái kết.

Vì vậy ước nguyện năm nay của cô chỉ viết có hai chữ cũng không sao cả, bởi ngoài việc viết hai chữ ở đây, treo nó trong vô số thẻ ước nguyện khác, thỉnh thoảng bị những vị khách tới lui nhìn thấy…là cách duy nhất để mọi người biết được việc cô thích Trì Diệu rồi.

“Xong rồi.” Lâm Chiết Hạ đóng nắp bút lại, sau đó cô giấu tấm thẻ sau người, sợ bị Trì Diệu phát hiện ra.

Vì để đánh lạc sự chú ý, cô ho một tiếng: “Cậu viết gì vậy?”

Nhưng Trì Diệu bất động thanh sắc nắm tấm thẻ tỏng tay, che đi phần viết chữ, “Cậu muốn xem?”

Lâm Chiết Hạ gật đầu.

Trì Diệu cong môi: “Không cho xem.”

“…”

“Hôm nay là sinh nhật của tôi,” Lâm Chiết Hạ nói, “Phải cho tôi làm đại ca một ngày chứ.”

Trì Diệu nghĩ ngợi, gần như đồng ý với yêu cầu của cô: “Vậy cậu hỏi lại một lần nữa.”

Lâm Chiết Hạ: “Vậy viết gì vậy, cho tôi xem với.”

Trì Diệu lặp lại đáp án một lần: “Đại ca, không cho.”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Cô muốn làm đại ca là ý này à?

Là để cậu thêm hai chữ ‘Đại ca’ vào trước chữ ‘Không cho’ sao?

Trì Diệu lại chuyển chủ đề sang người cô, ánh mắt liếc xuống tấm thẻ kia, hỏi ngược lại: “Cậu viết gì vậy?”

“…”

Lâm Chiết Hạ quyết định kết thúc chủ đề này: “Tôi cảm thấy chúng ta không nên hiếu kì về ước nguyện của đối phương.”

Nói rồi cô vòng qua người cậu, tìm một chỗ không bắt mắt để treo thẻ ước

nguyện lên.

Trì Diệu đứng ở đối diện hỏi: “Có với được không?”

Lâm Chiết Hạ kiễng chân, sợ cậu sẽ qua treo giúp mình, vội vàng treo lên phía sau thẻ ước nguyện của người khác, xác nhận thẻ của mình được giấu một cách hoàn hảo: “Đương nhiên là tôi treo được rồi.”

Hai người đi dạo quanh công viên nửa ngày, rất nhanh trời đã tối, nơi treo ước nguyện cũng đã sáng đèn.

Lâm Chiết Hạ nhớ tới khi mới đến công viên Trì Diệu có nói đến ‘món quà’, cô không nhịn được mà hỏi: “Quà của tôi đâu, không phải là thẻ ước nguyện đấy chứ? Nhưng thẻ ước nguyện cũng không cần giới hạn thời gian mà, lúc nào cũng có thể đến treo được…”

Cô đang nói, phát hiện lúc này Trì Diệu dẫn cô đi trên một con đường nhỏ không có người đi lại.

Khác với những con đường lát gạch khác trong công viên, con đường này nhìn có vẻ khá bí mật, không có một ai ở đây, giống như cửa vào một nơi nguy hiểm lại thần bí nào đó.

Lâm Chiết Hạ vừa nghĩ ‘Không phải cậu thực sự định đem tôi đi bán thật đấy chứ’, nhưng còn chưa nói ra khỏi miệng, Trì Diệu đi ở phía trước sợ cô đi lạc, vì vậy đưa tay mình cho cô.

Lâm Chiết Hạ do dự một lát, cuối cùng khẽ nắm lấy cổ tay áo của cậu.

Sau đó cô giống như người mộng du, bị thiếu niên phía trước dắt đi trên con đường nhỏ này.

Đột nhiên quang cảnh trước mắt trở nên rộng rãi.

Xuyên qua con đường nhỏ, bên trong là rừng cây trong công viên, dưới những tán cây cao có rất nhiều bụi cây nhỏ, vào giây phút Trì Diệu dẫn cô

bước vào, vô số những điểm sáng nhỏ như ngôi sao xuất hiện, cả ‘rừng cây’ đột nhiên sáng lên, hàng ngàn vạn con đom đóm bay xung quanh.

Giống như một biển trời đom đóm vậy.

Biển trời đom đóm giữa đêm mùa hạ.

Lâm Chiết Hạ cảm nhận bản thân mình đang đứng giữa biển ánh sáng, cả thế giới như được thắp sáng ngay tại khoảnh khắc này.

Trong ‘biển sao’ này, giọng của Trì Diệu chầm chậm vang lên: “Sinh nhật vui vẻ.”

Lâm Chiết Hạ cảm thấy cả ngày hôm nay, Trì Diệu dẫn cô đi thu nhặt tất cả những thứ đẹp đẽ của mùa hạ lại.

Phần quà sinh nhật này hoàn toàn vượt xa so với sức tưởng tượng của cô.

“Cảm ơn cậu,” Cô nói, “Sao cậu lại muốn dẫn tôi tới nơi này vậy.”

“Tôi có tra trên mạng.” Trì Diệu lại nói, “Sau đó hỏi thêm Từ Đình, cậu ta nói trước kia từng đến đây.”

Lâm Chiết Hạ ‘À’ một tiếng: “Nơi này thực sự rất đẹp.”

Sau đó hai người lặng lẽ đứng trong mảnh biển đom đóm này, cả thế giới bỗng yên tĩnh lại, yên tĩnh đến độ Lâm Chiết Hạ vô hình cảm nhận được như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Loại dự cảm kì lạ giữa cô và Trì Diệu, lúc này bỗng cuộn trào lên.

Trước khi Trì Diệu mở miệng nói gì đó, Lâm Chiết Hạ cắt ngang lời cậu: “Trì Diệu.”

Cô nhìn cậu, nghiêm túc hỏi: “Có phải cậu phải rời đi rồi không?”

“Có phải cậu phải đến Kinh Thị,” Một khi bắt đầu chủ đề này, phía sau muốn nói gì cũng dễ dàng hơn, “…Qua đó giúp chú dì sào?”

Trì Diệu cũng rũ mắt nhìn cô.

Cảm giác thời gian như trôi đi thật lâu, rất lâu sau cô nghe thấy Trì Diệu ‘Ừm’ một tiếng.

Thì ra đây là năm mười tám tuổi.

Cô và Trì Diệu không thể mãi mãi, mãi mãi tiếp tục như trước kia nữa.

Vô thức đứng trước ngã rẽ của cuộc đời, đi đến lúc phải rời xa.

Vốn dĩ Trì Diệu không biết nên nói như thế nào, trong suy nghĩ của cậu, có lẽ Lâm Chiết Hạ sẽ khóc nức nở giống như hồi cấp hai khi cô phải học trường nữ sinh vậy, vừa khóc vừa hỏi cậu có thể đừng rời đi được không.

Bởi điều đồ nhát gan này sợ nhất chính là ly biệt.

Nhưng điều duy nhất cậu chưa từng nghĩ tới là Lâm Chiết Hạ sẽ lại mình tĩnh như vậy.

Thậm chí cô còn lộ ra chút trẻ con và kiên cường.

“Tôi đoán trúng rồi,” Lâm Chiết Hạ nhìn cậu nói, “Có phải tôi rất thông minh hay không.”

Trì Diệu ‘Ừm’ một tiếng, lúc nói giọng điệu vô cùng dịu dàng: “Cậu là kẻ nhát gan thông minh nhất thế giới này.”

“Tôi không phải đồ nhát gan.”

Sớm đã không phải nữa rồi, hơn nữa, bởi vì cậu mà cô trở nên dũng cảm hơn.

Chỉ là chưa từng nghĩ tới, một Lâm Chiết Hạ dũng cảm sẽ có một ngày dũng cảm tạm biệt Trì Diệu.

“Vòng vốn bên phía Kinh Thị xảy ra chút vấn đề, định sẽ bán nhà trước,” Trì Diệu giải thích đơn giải, “Mẹ tôi ở bệnh viện, tháng sau phải làm phẫu thuật, tôi qua đó chăm sóc bà.”

“Dì bị bệnh sao? Có nghiêm trọng không?” Cô hỏi.

“Phẫu thuật có chút rủi ro,” Trì Diệu nói, “Tạm thời vẫn chưa chắc chắn được.”

“…”

Đối diện với những sự việc này, nói nhiều lời hơn càng thể hiện thêm sự bất lực, Lâm Chiết Hạ nhẹ giọng: “Hy vọng không sao, nhìn dì giống người sống đến một trăm tuổi vẫn có thể dùng khí thế trấn át người khác.”

Vốn dĩ Lâm Chiết Hạ còn nghĩ thực ra cô có thể dùng khoản tiền mừng tuổi tiết kiệm của mình để giúp cậu, hơn nữa nếu cần, Lâm Hà và Nguỵ Bình nhất định sẽ nguyện ý giúp họ…

Nhưng cô quá hiểu Trì Diệu>

Người này rất kiêu ngạo, chưa chắc đã chịu nhận ‘giúp đỡ’.

“Khi nào cậu phải đi vậy? Tôi qua tiễn cậu.”

Cuối cùng Lâm Chiết Hạ nói: “Nhưng mà cậu đừng có mà tưởng rằng cậu đi rồi thì có thể không để ý đến người bạn tốt nhất là tôi này.”

“Tôi vẫn sẽ gửi tin nhắn cho cậu, gửi rất nhiều, rất nhiều tin nhắn.”

“Cậu phải nhớ trả lời tin nhắn của tôi đấy.”

Ban đầu Lâm Chiết Hạ thực sự không thấy đau lòng, nhưng không biết bởi

vì sao, nói đến đây đầu mũi lại hơi cay cay: “Nếu không trả lời tin nhắn, tôi sẽ, tôi…thôi bỏ đi, cách xa như vậy tôi cũng không đánh được cậu.”

Trì Diệu lại nói: “Sẽ không.”

“Sẽ không gì?”

“Sẽ không không trả lời tin nhắn của cậu.”

“Vậy cậu sẽ gửi nhiều tin nhắn cho tôi không?” Lâm Chiết Hạ lại hỏi.

“Bao nhiêu thì được tính là nhiều?”

“Mỗi ngày một trăm tin, dù sao phải nhiều hơn tôi.”

“Nhìn tôi rất rảnh rỗi sao?”

“Vậy thì năm mươi tin.”

“…”

“Mười tin,” Cuối cùng Lâm Chiết Hạ nói, “Mười tin được rồi chứ, chào buổi sáng trưa tối đã là ba tin rồi.”

Trì Diệu nhìn cô: “Vì vậy mỗi ngày tôi đều phải gửi tin nhắn thỉnh an cậu?”

“Thỉnh an đại ca,” Lâm Chiết Hạ chậm chạp nói, “…Không phải là việc rất bình thường hay sao?”

Hai người ấu trĩ thảo luận vấn đề gửi cho đối phương bao nhiêu tin nhắn.

Cuối cùng Trì Diệu cũng không nói sẽ nhắn bao nhiêu, chủ đề cứ như vậy mà trôi qua thật nhanh.

Trong chốc lát hai người bỗng yên lặng.

Lâm Chiết Hạ không nhịn được mà gọi cậu: “Trì Diệu.”

“Cậu…chắc sẽ không yêu đương đấy chứ.”

Lý trí nói cho cô rằng cô không nên hỏi vấn đề nguy hiểm này, không nên hướng chủ đề nói chuyện vào đây.

Nhưng cô không khống chế được bản thân, Kinh THị xa như vậy, cậu chuyển đến ngôi trường mới, quen những người bạn mới.

Sau khi rời xa, ở nơi cô không nhìn thấy, sẽ xảy ra ngàn vạn loại khả năng.

Trong ngàn vạn loại khả năng này, liệu có một loại khả năng rằng cậu sẽ gặp được người mình thích hay không.

“Ý của tôi là, năm rất mười hai rất quan trọng, nếu như cậu đến Kinh Thị rồi, tốt nhất không được đặt tâm tư vào những chuyện vỡ vấn,” Lâm Chiết Hạ mang theo tâm tư riêng, vì vậy càng nói càng không có dũng khí, giọng cũng nhỏ dần, “…Vì vậy, tốt nhất cậu phải học tập cho tốt, học hành là quan trọng nhất.”

“Nếu như cậu yêu đương…”

Lâm Chiết Hạ nói đến đây bỗng dừng lại.

Yêu đương thì đã làm sao.

Trì Diệu có yêu đương hay không, cô có lập trường gì để can thiệp chứ.

Sau khi cô dừng lại giữa chứng, Trì Diệu đột nhiên hỏi: “Vậy cậu thì sao?”

Lúc thiếu niên mở lời, đôi mắt có hơi tối lại, đồng tử càng sâu hơn, dường như đáp án của cô rất quan trọng đối với cậu: “Cậu có yêu đương không?”

“Đương nhiên tôi sẽ không rồi,” Lâm Chiết Hạ dùng giọng điệu lấy mình làm gương nói: “Hơn nữa nếu tôi dám yêu đương, mẹ tôi là dường đầu tiên

đánh chết tôi.”

“Tôi cũng sẽ không.”

Lúc Trì Diệu nói, nhìn vào mắt cô, “….Sẽ không yêu đương, nghiêm túc học hành.”

Nói rồi cậu đưa tay lên, chủ động làm động tác mà trước kia cậu cho rằng là rất ấu trĩ, cậu giơ ngón tay út lên, giọng kéo dài: “Nếu như cậu không yên tâm…Có cần móc ngoéo không.”

Xung quanh khắp nơi đều là ánh đom đóm màu vàng xanh, giống như những ngôi sao trên trời được thượng đế hái xuống đặt xuống nhân gian.

Lâm Chiết Hạ cẩn thận cùng Trì Diệu móc ngoéo, trong lòng thầm nghĩ, cái ‘móc ngoéo’ này chính là món quà tốt nhất cô nhận được rồi.

Cho dù.

Cho dù một câu mang tính đại khái không chắc chắn.

Một lời hứa mà một khi rời xa, sẽ bị thời gian bào mòn theo tháng năm. Nhưng ít nhất, hôm nay cô và Trì Diệu đã từng cùng móc ngoéo hứa hẹn.

Cô có thể vĩnh viễn cất giấu câu nói ấy vào kí ức của mình, giấu vào trong mùa hạ, giấu vào trong đêm hạ không ai thấy được.

- -----oOo------

Chương 53

Editor: Đá bào

Beta: Gió

—

Trên đường trở về, ở trên xe, Lâm Chiết Hạ lại chìm vào giấc ngủ.

Bọn họ ngồi chuyến xe cuối cùng nên có rất ít người, bên ngoài xe trời đã tối đen như mực.

Cô đã mơ một giấc mơ dài, rất dài.

Trong mơ có cô và Trì Diệu.

Trong giấc mơ này, là bắt đầu từ khi cô đi theo Lâm Hà xuống xe, nhìn lên tấm bảng ghi tên phố Ngõ Nam, sau đó cô ngồi ở trước cửa tòa nhà đối diện với mọi thứ vô cùng lạ lẫm xung quanh.

Cô nghe thấy một "cạch" sau lưng.

Ngay sau đó, thời quay ngược trở lại, cuối cùng chuyển tới Trì Diệu, người đã đứng nhìn cô trong một đêm mùa hè đầy đom đóm.

–

Lâm Chiết Hạ tỉnh dậy đi xuống xe, sau khi về nhà mới phát hiện trên cổ tay mình không biết đã có một chiếc vòng tay bằng bạc rất tinh xảo từ lúc

nào.

Cô không biết Trì Diệu đã đeo cho cô khi nào.

Có lẽ là lúc ở xe, khi cô đang ngủ.

Lâm Chiết Hạ nghĩ đến cảnh tượng đó, bèn hối hận bởi lúc ấy mình lại ngủ quên mất.

Cuối cùng cô thở dài, nghĩ, thôi bỏ đi.

Chúc mừng sinh nhật tuổi mười tám, Lâm Chiết Hạ tự nói trong lòng.

Mặc dù trưởng thành cũng có nhiều phiền não, nhưng những điều đó dường như không đáng kể khi so với hạnh phúc đang ở trước mắt.

–

Tốc độ chuyển trường rồi chuyển nhà của Trì Diệu nhanh hơn cô nghĩ rất nhiều, trong vòng chưa đầy nửa tháng, mọi thủ tục gần như đã hoàn tất.

Căn hộ của cậu đang ở được hạ giá để bán gấp, hơn nữa căn nhà này còn có vị trí đắc địa trong khu Thành An nên đã có rất nhiều người đến xem.

Ngày hôm sau sau khi bán nhà, một chiếc xe tải lớn đã đậu trước cửa để chuyển một số đồ đạc cần thiết đi. Bởi cũng chỉ có Trì Diệu sống trong căn nhà này nên cũng không có quá nhiều thứ.

Cuối tuần, Lâm Chiết Hạ nhìn chiếc xe dừng ở đầu phố Ngõ Nam một hồi lâu, nhà của Trì Diệu nhanh chóng được dọn sạch.

Hà Dương mãi sau mới biết được chuyện nhà Trì Diệu, nhưng khi nói chuyện với Lâm Chiết Hạ, tất cả những lời có thể nói được chỉ là một lời an ủi bất lực: “Đừng lo lắng, tất cả rồi sẽ ổn thôi.”

Trong trường lại xuất hiện một số lời đồn. Dù sao thì ngay từ ngày đầu tiên

nhập học Trì Diệu đã là người được toàn trường chú ý tới, nhưng lại đột ngột chuyển trường vào thời điểm cuối cấp quan trọng này, việc ấy khiến không ít người bàn tán xôn xao.

“Trì Diệu chuyển trường ư? Sao đột ngột vậy.”

“Hả? Vậy sau này khi tôi đi ngang qua lớp 11-1 không thể nhìn thấy cậu ấy nữa rồi.”

“Không phải cậu luôn cảm thấy tính cách cậu ta không được tốt hay sao?”

“Tệ thì có tệ, nhưng khuôn mặt thì không có gì để nói, đẹp mắt.”

“…”

Chàng trai có “tính cách tệ” kia thế mà lại được rất nhiều người bàn tán một lần nữa vào ngày cuối cùng xuất hiện ở trường, cậu không mặc đồng phục học sinh, chỉ mặc một chiếc áo phông, nổi bật hẳn so với những người khác, cậu đứng trong văn phòng làm việc của thầy chủ nhiệm, chờ thầy đóng dấu xác nhận cho mình.

Lão Lưu đã dẫn dắt cậu hai năm, lúc này khi đóng dấu xác nhận cho cậu, tâm trạng của ông cũng rất phức tạp.

Trước khi đưa hồ sơ chuyển trường cho cậu, ông không kìm được mà căn dặn: “Sau khi chuyển sang bên kia, có gì thắc mắc cứ tìm thầy, có thể ban đầu chưa thích ứng được với môi trường mới… Nhưng tuyệt đối đừng để việc này ảnh hưởng đến việc học tập. Thầy tin rằng em có thể đạt được thành tích cao trong kỳ thi tuyển sinh đại học. Còn nữa, em rất có năng khiếu vật lý, đừng từ bỏ lý tưởng của mình.”

Trì Diệu nhận lấy tập hồ sơ, chân thành nói: “Cảm ơn thầy.”

Cậu cất tập hồ sơ rồi đi ra ngoài, lúc này Từ Đình đang dựa vào bức tường đối diện phòng làm việc đợi cậu.

Từ Đình đặt nhẹ tay lên vai cậu: “Nhớ về thăm bọn tôi đấy.”

Sau đó, cậu ta cố làm ra vẻ thoải mái, cười nói: “Cũng may, Lâm thiếu đã thuyết phục được cậu lên sân khấu biểu diễn vào lễ kỷ niệm trường.”

“Cấp ba,” Từ Đình nói, “Được biểu diễn chung sân khấu với cậu…Tôi rất vui.”

Trì Diệu không nói gì, chỉ là vào lúc Từ Đình muốn ôm cậu, hiếm khi không đẩy cậu ta ra: “Tôi đi đây.”

Chẳng mấy chốc, chỗ ngồi bên cửa sổ ở hàng ghế sau của lớp 11-1 đã để trống.

Lúc Trì Diệu đi lấy dấu xác nhận thì lớp 11-7 đã vào lớp, Lâm Chiết Hạ nhìn chằm chằm lên bảng đen, không khỏi thất thần.

Cô dần nhận thức rõ được, Trì Diệu đang thực sự chuẩn bị rời đi.

Trần Lâm yên lặng quan sát phản ứng của cô, trong lòng không khỏi lo lắng: “Bạn cùng bàn, cậu không sao chứ?”

Lâm Chiết Hạ hoảng hốt nói: “Không sao.”

Trần Lâm: “Nhìn dáng vẻ này của cậu không giống không sao cho lắm.”

Lâm Chiết Hạ trầm mặc.

Sợ cô không vui, Trần Lâm và Đường Thư Huyên đến căng tin mua cho cô vài thứ để ăn trong giờ nghỉ trưa, trong đó có một cây kẹo mút.

Lúc Lâm Chiết Hạ nhận lấy thì trùng hợp chiếc kẹo ấy có vị chanh.

Cô còn cho rằng mình đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, cũng cho rằng mình có thể mạnh mẽ đối mặt với mọi chuyện.

Nhưng khi mọi thứ liên quan đến Trì Diệu đều dần rời khỏi cuộc sống của cô từng chút một, cô phát hiện rằng sự thật bản thân vẫn rất khó để tiếp nhận, giống như có một đôi bàn tay vô hình cướp đi một số thứ quan trọng nhất trong cuộc đời của cô.

Cô giống như một chú cá đột ngột bị lôi khỏi mặt nước.

Cả thế giới đột nhiên thiếu đi oxy…

–

Có lẽ tiềm thức đã dần hình thành ý nghĩ muốn trốn tránh.

Hôm đó Trì Diệu thu dọn mọi thứ cuối cùng để rời đi, mặc dù cô đã nói sẽ tiễn cậu, nhưng trước hôm đó cô lại sốt nặng phải đến bệnh viện truyền dịch, sau đó tiếp tục nằm ngủ ở nhà mê man.

“Mẹ,” Trước khi chìm vào giấc ngủ, cô nhắc Lâm Hà, “Khi nào Trì Diệu đi mẹ nhớ gọi con nhé.”

Lâm Hà thuận miệng đáp lại.

Lâm Chiết Hạ nhấn mạnh: “Mẹ nhất định phải gọi con đấy, cho dù con có ngủ say mẹ cũng phải đánh thức con dậy.”

Lâm Hà nói: “Được rồi. Con cứ ngủ thêm một lát nữa, vẫn chưa hạ sốt mà.”

Ngày hôm đó Lâm Hà không đánh thức cô bởi vì Trì Diệu đã đến nhà cô trước giờ hẹn.

“Dì Hà, chú Ngụy,” Có lẽ là phải nhanh chóng rời đi, cậu thiếu niên trông có vẻ hơi vội vàng, vừa vào cửa đã nói: “Cháu tới đây chào tạm biệt mọi người.”

Sau khi nói xong, cậu hơi dừng lại và nói thêm, “Nhân tiện, cũng tạm biệt cậu ấy…”

Ở cạnh nhau nhiều năm như vậy, đối với họ Trì Diệu có thể nói là đứa trẻ cùng lớn lên với Lâm Chiết Hạ. Lâm Hà có phần nuối tiếc không nỡ, bà và Ngụy Bình đã kéo cậu lại và căn dặn rất nhiều điều.

“Khi đến đó chắc là sẽ theo kịp chương trình học thôi đúng không? Dì thì không biết nhiều về Kinh Thị nhưng mà nội dung của kỳ thi tuyển sinh đại học ở đó có giống như ở đây không?”

“Đừng tự tạo áp lực cho bản thân quá,” Ngụy Bình cũng nói chen vào, “Cháu vẫn còn là một đứa trẻ, đừng ép bản thân gánh những việc quá sức của mình.”

Ngụy Bình nói rồi lấy trong ví ra một tấm thẻ: “Chú có…”

Trì Diệu cắt ngang: “Chú Ngụy.”

Lúc sau Trì Diệu nói có phần khó khăn, “…Sao cháu có thể dùng tiền của chú dì được.”

Ngụy Bình cũng nhận ra rằng hành động của mình đã quá vội vàng.

Ông cất lại tấm thẻ ngân hàng, nhưng cũng không nhịn được mà nói: “Dù khả năng của chú có hạn nhưng sau này nếu cần sự giúp đỡ, cháu không cần khách sáo với chú.”

Trì Diệu rũ mắt xuống, biết ông có ý tốt, cũng không nói gì thêm.

Một lúc sau, cậu hỏi: “Cậu ấy sốt thế nào rồi ạ?”

Lâm Hà kịp phản ứng, vội vàng nói: “Còn chưa đỡ, cháu chờ chút, để dì đi gọi nó.”

“Không cần đâu ạ,” Trì Diệu đứng dậy, “Để cháu vào xem cậu ấy thế nào.”

Lâm Hà biết giữa bọn trẻ sẽ có chuyện muốn nói, so với việc tạm biệt bà và

Ngụy Bình, người mà cậu muốn nói lời tạm biệt nhất chính là Lâm Chiết Hạ: “Đương nhiên là được rồi, cháu vào đi, dì và chú Ngụy sẽ không quấy rầy hai đứa, cháu hãy vào tạm biệt Hạ Hạ, nó biết là cháu phải rời đi nên đã không ngừng nhắc dì nhớ đánh thức nó.”

Trì Diệu đẩy cánh cửa quen thuộc bước vào.

Trong trí nhớ của cậu, lần đầu tiên cậu bước vào phòng Lâm Chiết Hạ là khi cậu còn học tiểu học.

Một lần nọ, cậu bị ốm mới từ bệnh viện trở về.

Cậu vừa mới truyền nước xong, trên tay vẫn còn dán băng vết thương, theo thói quen tự bắt taxi từ bệnh viện trở về “căn nhà” trống trải của mình, chỉ thấy Lâm Chiết Hạ đang ngồi xổm ở trước cửa chờ cậu.

“Cậu về rồi”, Cô bé cong mắt cười khi thấy cậu xuất hiện, không biết đã đợi bao lâu rồi: “Cậu có muốn đến nhà tôi không?”

Cô bé nói thêm: “Tôi có thể cùng chơi với cậu, buổi tối, cậu cũng có thể ngủ cùng với tôi”.

…

Trì Diệu hơi ngẩn người khi nghĩ đến điều này, cậu bước vào phòng ngủ, nhìn đồ đạc được bày biện trong phòng của con gái, không khác mấy so với khi còn bé, cả căn phòng đơn giản nhưng ấm áp, đống búp bê màu hồng mà cô không dám từ chối trong mỗi lần chú Nguỵ mua về được sắp xếp ngay ngắn trong phòng, trong góc bên cạnh còn có bày một kệ sách.

Thỉnh thoảng Lâm Chiết Hạ cũng ngẫu hứng mua rất nhiều cuốn sách nổi tiếng, nhưng cuối cùng những cuốn sách này chỉ lật được hơn mười trang rồi lại vứt trên giá mà không hề đụng đến lần nào nữa.

Thứ duy nhất cô đọc hết chắc là một vài cuốn truyện cổ tích trên giá.

Cậu nhìn sang chỗ khác, thấy túi đồ ăn vặt cô vứt trên bàn đã mở ra nhưng chưa ăn hết.

Cuối cùng, cậu đưa mắt về phía giường…

Cô gái đang chìm vào giấc ngủ, đầu tóc có hơi lộn xộn, hơi thở gấp gáp.

Có vẻ cô ngủ không được ngon, đôi mày nhăn lại, thỉnh thoảng sẽ phát ra một vài âm thanh mê man…

–

Trong phòng khách.

Sau khi nhìn thấy Trì Diệu bước vào, Lâm Hà đang định vào bếp thì lại có tiếng gõ cửa.

Lúc này người đứng ở cửa chính là Hà Dương: “Dì Hà.”

Sau khi chào hỏi, Hà Dương thăm dò: “Hai cậu ấy đang ở cùng nhau phải không ạ? Cháu muốn đi tiễn Trì Diệu, nhưng khi cháu đến nhà cậu ấy thì không có ai ở nhà.”

Lâm Hà nói: “Có, để dì đi gọi hai đứa cho cháu.”

Hà Dương khẽ “suỵt”: “Không cần ạ, dì Hà, để cháu lẻn vào, cháu muốn nghe trộm xem các cậu ấy có nói cái gì sau lưng cháu không. Thường ngày hai người bọn họ thân thiết thì thôi.” Cậu càng nói, càng tức giận, “Nhưng đã đến lúc này rồi mà còn bỏ rơi cháu…”

Hà Dương cố ý bước chân thật nhẹ, đi tới cửa, chậm rãi đẩy cửa ra tạo thành một khe hở.

Nhưng nói tới nói lui, thực ra cậu ta cũng không hề muốn nghe trộm bọn họ, cậu định ho một tiếng như một lời nhắc nhở, nhưng còn chưa kịp hắng giọng, đã vô tình thấy cảnh tượng trong căn phòng qua khe cửa…

Ánh nắng mùa hè chiếu vào qua khung cửa sổ.

Cô gái nằm trên giường ngủ say sưa, thiếu niên đứng cạnh giường cúi xuống, đặt một tay lên gối của cô gái, khoảng cách giữa họ thực sự rất rất gần, gần đức mức đôi môi chỉ cách nhau một khoảng ngắn ngủi, nhìn từ xa trông như thể họ sắp hôn rồi.

Khi thiếu niên rũ mắt nhìn xuống cô gái, màu sắc của con ngươi trở nên rất tối, cậu cúi đầu, ngón tay căng chặt vì phải kiềm chế, cuối cùng vẫn duy trì khoảng cách này, trì trệ một lúc, cũng không tiếp tục sát gần thêm nữa.

Không biết qua bao lâu, yết hầu cậu khẽ nhúc nhích, lùi về phía sau, tới khi cậu lại cúi xuống, nụ hôn rơi xuống trán cô gái một cách kiềm chế và nhẹ nhàng.

Hà Dương ở trong lòng thốt lên một từ “Đệch”.

Dựa vào bản năng, cậu ta nhẹ nhàng khép cửa lại, để cửa trở về lại trạng thái nh lúc đầu.

Sau đó, não bộ cậu ta mới chậm chạp hoạt động lại.

Vừa rồi, Trì Diệu, suýt nữa thì hôn Lâm Chiết Hạ.

Đó là muốn hôn mà.

Sắp chạm vào môi rồi…

Hà Dương đã sống được mười mấy năm, nhưng chưa từng có một giây phút nào sững sờ đến như vậy.

Trì Diệu là anh em tốt của cậu, Lâm Chiết Hạ cũng là anh em tốt của cậu ta.

Nếu có thể, cậu thà tin rằng mình đang nằm mơ.

Nhưng sau khi sự bàng hoàng qua đi, Hà Dương, với nhận thức muộn màng, đã nhớ ra rất nhiều chi tiết nhỏ…

“Sao tự nhiên cậu lại bắt đầu tập tập luyện vậy? Lén tập lên cơ bụng sau lưng tôi bao lâu rồi?! Đẹp trai đã không nói, giờ cậu còn lén tập cơ bụng sau lưng tôi, cậu thật quá đáng.”

Đó là tiếng rống đầy giận dữ của Hà Dương hồi cấp hai khi nhìn thấy Trì Diệu đang tập thể dục.

Nhưng cậu ta cũng quên mất rằng trước đó Lâm Chiết Hạ đã suýt bị một nhóm côn đồ bên trường dạy nghề gần đó bắt nạt.

Bọn họ bị nhóm côn đồ chặn ở góc tường, không chút năng lực phản kháng.

“…Tôi cũng không điên, trên thế giới này có nhiều cô gái như vậy, cho dù tôi có thích ai bất kể trong số đó thì cũng không thể là anh Hạ. Cậu nói xem có đúng không?”

Mấy lời cậu ta thuận miệng nói khi đó, Trì Diệu không hề đáp lại.

Dựa theo thói quen thường ngày của người này, lẽ ra cậu ta nên chế nhạo tằng “Ai thèm thích Lâm Chiết Hạ chứ”, nhưng cậu lại không làm vậy, lúc ấy cậu chỉ bảo cậu ta cút đi.

Còn nữa.

Cẩn thận nghĩ lại, Trì Diệu thường chỉ thích trả lời tin nhắn của Lâm Chiết Hạ.

Luôn phá lệ với cô.

Một người rất lười quan tâm đến những người khác, nhưng lại rất nhạy cảm khi nghe chuyện “Lâm Chiết Hạ dường như có chút không đúng”.

Có rất nhiều chi tiết như thế nữa.

“Tôi cho cậu mượn tay.”

“Cậu có thể chỉnh ảnh.”

…

Trong đầu cậu ta lúc trước chậm hiểu, cứ nghĩ rằng Trì Diệu luôn âm mưu phá đám mình?

Nhưng sau sự kiện chấn động này, cậu cũng đã biết tại sao người anh em của mình lại có thể giấu kĩ nhiều năm như vậy.

Bởi vì cậu thích ai không thích, lại thích đúng Lâm Chiết Hạ.

Mà Lâm Chiết Hạ lại cùng bọn họ lớn lên từ nhỏ.

Như cậu ta đã nói lúc đầu vậy, trên thế giới này có rất nhiều con gái, nhưng riêng Lâm Chiết Hạ, cậu ta không thể thích được.

Hà Dương đang đứng ở cửa, còn chưa kịp nghĩ xem nên vào trong như thế nào, Lâm Hà ở phía sau đã lên tiếng hỏi: “Cháu không vào sao?”

Hà Dương cố ý lùi lại mấy bước, sau đó lớn tiếng nói: “Dì Hà, cháu vào nhà vệ sinh rửa tay đã rồi sẽ vào. Ban nãy không biết cháu chạm phải cái gì, tay đều dính dính.”

Đợi cậu ta làm bộ làm tịch đi rửa tay xong, Trì Diệu cũng vừa ra khỏi phòng ngủ của Lâm Chiết Hạ.

Hà Dương tiếp tục giả vờ không biết: “Hai người nói xong chưa?”

Trì Diệu: “Cậu ấy đang ngủ, không có nói chuyện.”

Hà Dương phản ứng tự nhiên đến mức chính cậu ta còn thấy tự lừa được mình, vừa rồi suýt chút nữa còn định thốt ra rằng mình không nhìn thấy cái

gì cả.

Hà Dương: “Ồ. Tôi còn tưởng rằng hai người ở sau lưng tôi lén lút nói mấy chuyện bí mật cho nên mới tới đây, nhưng cũng may là hai người không có nói gì.”

Cuối cùng, Hà Dương tiễn Trì Diệu ra ngoài đợi xe.

Lúc chia tay, người ta vẫn luôn nghĩ rằng sẽ có rất nhiều điều để nói, nhưng thực tế, so với rất nhiều lời ấy, chia tay chính là sự im lặng.

Giống như chuyện cậu không hề đánh thức Lâm Chiết Hạ.

Giống như một vài lời nói giữa cậu ta và Trì Diệu.

Hà Dương vỗ vỗ vai cậu: “Đi đi người anh em.”

“…” Trì Diệu lạnh lùng nói, “Người không biết còn tưởng rằng tôi sắp chết đó.”

Hà Dương nở nụ cười: “Tôi đâu có nói thế.”

Cậu ta nói xong, đứng dưới tấm biển đề tên đường Ngõ Nam thở dài: “Khó có thể tưởng tượng ra ngày bé lần đầu tiên khi tôi gặp cậu, chính là lúc còn học tiểu học.”

Mặc dù hồi tiểu học, cậu ta và Trì Diệu có không hợp nhau.

Lúc đó cậu ta cảm thấy mình là lão đại của tiểu khu này, cậu muốn nhận Trì Diệu là đàn em của mình, nhưng không ngờ tên ốm yếu này lại có tính tình rất kỳ quái.

Sau đó, Lâm Chiết Hạ đến làm “hổ mẹ” che chở, bảo vệ Trì Diệu.

“Khi rảnh nhớ quay về…”

Nói tới đây, Hà Dương dừng một chút, nghĩ đến chuyện cậu đã bán nhà, lời nói ít nhiều lại trở nên có phần ngượng ngùng.

Cuối cùng cậu ta nói, “Về gặp bọn tôi.”

–

Lâm Chiết Hạ ngủ không được bao lâu, chợt nhớ tới cái gì đó, lúc ép mình tỉnh lại, Trì Diệu đã đi rồi.

Cô vội vàng chạy ra ngoài, nhưng lại nghe thấy Lâm Hà nói: “Trì Diệu có đến nhà chúng ta, đã vào phòng gặp con. Mẹ tưởng hai đứa đã nói chuyện rồi chứ.”

Cô đang đứng ở dưới lầu, không khí nóng như thiêu đốt vì ánh mặt trời.

Tiếng ve sầu kêu lên không ngớt.

[Cậu đã đi rồi sao?]

[Tại sao không gọi tôi dậy?]

[Cậu đã…vào phòng rồi, sao không đánh thức tôi?]

[Tôi còn muốn đi tiễn cậu.]

Cô ngồi xổm dưới lầu gửi tin nhắn cho Trì Diệu, một lúc sau, Trì Diệu mới trả lời:

[Vốn dĩ cậu đã không được thông minh cho lắm.]

[Sốt mà còn không được nghỉ ngơi tốt sẽ dễ ảnh hưởng đến chỉ số IQ.]

Lâm Chiết Hạ: […]

Tại sao người này đi rồi mà còn không quên công kích cô, nhưng câu nói

quen thuộc này tự dưng lại khiến cô bớt buồn hơn.

Lâm Chiết Hạ: [Cậu lên xe rồi sao?]

Trì Mỗ: [Ừm]

Lâm Chiết Hạ: [Vậy cậu…ăn cơm chưa?]

Trì Mỗ: [Tôi ăn rồi.]

Sau một hồi tán gẫu vô nghĩa, Trì Diệu giục cô về nhà ngủ.

Lâm Chiết Hạ quay lại, ngủ li bì cả ngày.

Khi mở mắt ra lần nữa, cô nhận ra mình sẽ phải bắt đầu cuộc sống mới mà chỉ có một mình, không có Trì Diệu ở bên.

Thoạt nhìn có vẻ cô không bị ảnh hưởng một chút nào, cô vẫn cười hì hì trêu ghẹo Lâm Hà, vẫn nói chuyện với Ngụy Bình rằng cô thực sự rất vui khi nhận được quà sinh nhật từ ông. Mỗi ngày cô đều ăn sáng rồi đi học, còn Hà Dương thì đợi cô ở trạm xe buýt, nhưng sau khi Hà Dương xuống xe ở trạm dừng, cô là người duy nhất còn lại trên hai điểm dừng giữa Trường Thực nghiệm và Trường Thành An số Hai.

Trong xe có rất nhiều người, cảnh vật ngoài cửa sổ cũng rất phồn hoa, xung quanh vô cùng náo nhiệt.

Lúc đầu, cả Trần Lâm và Đường Thư Huyên đều không dám nói chuyện với cô về Trì Diệu, họ sợ cô buồn.

Nhưng ngược lại, Lâm Chiết Hạ sẽ chủ động nhắc tới Trì Diệu một cách tự nhiên: “Trì Diệu đã đến Kinh Thị rồi. Trường học mới của cậu ấy là trường trọng điểm ở đó, nhưng quản lý rất nghiêm ngặt, đi học không được dùng điện thoại.”

“Cậu ấy đã được chọn để tham gia cuộc thi vật lý ở Kinh Thị.”

“…”

Cho dù những chuyện này có liên quan đến Trì Diệu, nhưng bắt đầu không liên quan đến cô.

Cô trông vẫn giống như trước đây.

Chỉ là bỗng nhiên bắt đầu học chăm chỉ.

Trước đây, mặc dù Lâm Chiết Hạ cũng rất nghiêm túc đối với việc học tập của mình, nhưng lại không thích sử dụng đầu óc.

Sau khi Trì Diệu rời đi, thế giới của cô dường như không có gì khác ngoài học tập.

Mỗi ngày cô không có trò giải trí nào khác, thỉnh thoảng cuối tuần Trần Lâm và Đường Thư Huyên có rủ cô đi chơi, nhưng cô cũng từ chối: “Các cậu đi đi, tớ muốn ở nhà luyện đề.”

Mùa hè này trôi qua rất nhanh, kỳ thi cuối cùng của năm lớp 11 trong nháy mắt kết thúc, kỳ nghỉ hè trôi qua, bọn họ đã là học sinh năm cuối cấp ba, học kỳ 1 của lớp cuối cấp rất bận rộn, thoáng cái cũng đã đến cuối hè.

Ban đầu Lâm Chiết Hạ và Trì Diệu còn nói chuyện phiếm.

Tuy nhiên, do sự quản lý nghiêm ngặt của trường học ở Kinh Thị và việc Trì Diệu phải chạy đi chạy lại giữa trường học và bệnh viện, dần dần, tần suất liên lạc thay đổi từ một ngày một lần thành vài ngày một lần.

Mặc dù vào ngày sinh nhật Lâm Chiết Hạ nói rằng cô muốn cậu gửi cho mình ít nhất 50 tin nhắn mỗi ngày, nhưng cô biết cậu đang bận và cũng không muốn làm phiền cậu quá nhiều.

Sẽ chỉ nói chuyện với cậu vào cuối tuần.

Cuối tuần này, nhiệt độ không khí bắt đầu hạ xuống, cô mặc áo khoác mùa thu, làm vài tờ đề, kiểm tra lại câu trả lời cẩn thận, sau khi tìm ra chỗ sai mới mở điện thoại bấm vào avatar hình chiếc đầu mèo.

[Trì Diệu.]

[Hôm nay tôi giỏi quá]

[Tôi làm hết ba bộ đề thi rồi, tính điểm tất cả đều trên 120.]

[Cho cậu nửa tiếng, tôi muốn nghe lời khen từ người anh em tốt.]

Nửa tiếng sau, cô cô tiếp tục nhắn: [Nhân tiện, có quán trà sữa ngon mới mở ở tiểu khu, tôi mời …]

Trong tiềm thức cô muốn gõ chữ "mời cậu uống".

Nhưng trước khi gõ hết, cô chợt nhận ra rằng cô không thể mời cậu uống như trước được nữa.

Rất nhiều lần, cô làm những điều mà cô biết rõ rằng cậu đang không có ở bên cạnh, nhưng vẫn không thể kiểm soát được phản xạ có điều kiện của mình là "chúng ta có thể làm điều đó cùng nhau".

Cô xóa những dòng chữ này và gõ lại: [Tôi có thể cho cậu một cơ hội, cậu gửi tôi một bao lì xì đi.]

Một lúc sau, Trì Diệu đã thật sự gửi cho cô một phong bao đỏ.

Lâm Chiết Hạ bấm "Hoàn trả": [Tôi chỉ đùa thôi.]

Lâm Chiết Hạ hỏi lại: [Cậu đang làm gì vậy?]

Trì Mỗ: [Ở trong bệnh viện.]

Trì Mỗ: [Tôi nhắn lại cho cậu sau.]

Lâm Chiết Hạ hiếm khi thấy mình bắt đầu không tiếp được lời, vì vậy cô đáp một tiếng "Ừ".

Vào mùa thu, đối diện với toà nhà cô ở, ngôi nhà mà cô quen thuộc nhất đã chuyển đến một gia đình mới.

Vào ngày gia đình đó chuyển đến, Lâm Chiết Hạ không biết đã suy nghĩ gì mà chạy tới xem.

Cô chủ của ngôi nhà cùng đứa nhỏ đứng ở cửa ngạc nhiên nhìn cô: "Cô bé, cháu không sao chứ? Cháu đang tìm ai vậy?"

Lâm Chiết Hạ đứng ở cửa nhà người nào đó, trong tay giấu một chiếc chìa khóa, nói: "Cháu xin lỗi."

Ổ khóa cửa trước mặt cô đã được thay thành một ổ khóa điện tử hoàn toàn mới.

Chìa khóa trong tay cô thành vật vô dụng, và lúc này cô cũng không có lý do gì để được bước vào căn nhà trước mắt cả

Cô lùi lại một bước: "Cháu…đi nhầm tầng rồi. Không có gì ạ, làm phiền mọi người rồi."

Lúc cô bước xuống lầu, gió mùa thu ập đến.

Cô chợt phát hiện ra rằng âm thanh của ve sầu đã biến mất.

Ngay lúc đó Lâm Chiết Hạ nghĩ, mùa hạ cô nghĩ rằng sẽ dài mãi mãi, hóa ra cũng đã trôi đi.

Hình như mùa hạ kết thúc thật rồi.

- -----oOo------

Chương 54

Editor: Gió

Beta: Đá bào

–

Thành tích của Lâm Chiết Hạ tiến bộ rất nhanh, vào kì thi cuối học kì một, cô đã đứng nhất lớp. Hơn nữa trong tình trạng gần như tất cả học sinh lớp 12-7 đều xếp hạng chót này, cô lại có thể lọt vào top 50 toàn khối.

Lớp 12-7 chọn khối xã hội, vào hồi năm lớp 11 lúc phải chọn khối thi đã xuất hiện một hiện tượng thần kì…Trong khi học sinh các lớp khác đang điên cuồng nghĩ xem mình nên chọn khối nào thì chỉ có lớp 11-7 bọn họ đứng ở ngoài cuộc.

Bởi vì đám học bá kia luôn ngầm mặc định lớp 11-7 'cá biệt' này sẽ đều chọn khối xã hội.

Lúc ĐTH và TL thảo luận vấn đề này: "Đây là khác biệt đúng không, dù sao thì khối xã hội cho dù có không hiểu kiến thức cũng có thể học thuộc được…Còn nếu học khối tự nhiên mà không hiểu thì thực sự chẳng còn cách nào khác cả, cho dù cậu có nhấn đầu tớ vào mấy đề đó, đánh chết tớ cũng không biết làm."

Còn với lớp 11-1.

Dường như họ đều cho rằng khối tự nhiên sẽ dễ chọn chuyên ngành hơn, hơn nữa nếu xét về điểm trung bình của bọn họ, chọn tự nhiên sẽ có ưu thế

hơn.

Ban đầu nguyên nhân của việc cô vùi đầu học tập là cô muốn gặp lại cậu.

Nếu như…cô có thể cùng cậu học chung một ngôi trường đại học…

Nhưng cách biệt điểm số của hai người quá xa, quả thực khó mà tiến bộ thêm được hơn nữa.

Lâm Chiết Hạ nhìn bảng thằng tích được thầy chủ nhiệm khen của mình, nhưng lại không cảm thấy vui….

So với Trì Diệu, thành tích của cô vẫn còn quá kém.

Cô đã tra vài trường nổi tiếng về nghành vật lý, không có trường nào là cô có thể thi đỗ được cả.

Cuối cùng cô thở dài, tự nhủ bản thân phải cố gắng thêm chút nữa.

–

Sau khi Trì Diệu rời đi, Lâm Chiết Hạ vẫn không yên tâm về tình hình nàh cậu, biết rõ rằng cậu sẽ không nhận tiền nhưng cô vẫn không nhịn được.

Cô cho tất cả tiền mừng tuổi tiết kiệm được vào thẻ ngân hàng, cả thảy được một khoản lớn là ‘hơn hai ngàn’, còn cố tình đổi một số điện thoại khác để chuyển tiền qua cho Trì Diệu.

Chỉ là ngày hôm sau Trì Diệu đã chuyển trả lại.

Lâm Chiết Hạ không nói gì, lại chuyển qua.

Cuối cùng Trì Diệu để chú thích khi chuyển tiền lại: [Chuyển nhầm người tồi.]

Lâm Chiết Hạ: [Tôi không có chuyển nhầm người, thực ra cũng không giấu

gì cậu tôi là đại gia, con người tôi ấy à, chỉ có tiền là nhiều, mỗi ngày đều thích lên mạng chọn lấy vài người bạn may mắn rồi chuyển khoản cho họ.]

Chưa đến mười phút sau, Wechat của Lâm Chiết Hạ vang lên.

Là tin nhắn của Trì Diệu gửi đến, trong tin nhắn không có nội dung gì, chỉ có ba chữ.

Trì Mỗ: [Lâm Chiết Hạ.]

Lâm Chiết Hạ: […]

Lâm Chiết Hạ biết cậu đã phát hiện ra rồi, mặc dù việc này nằm trong dự đoán của cô, nhưng cô vẫn cảm thấy bức bối.

[Sao cậu biết là tôi vậy.]

Trì Diệu trả lời cô bốn chữ: [Cần phải nghĩ sao?]

Lâm Chiết Hạ sợ cậu sẽ không vui, vì vậy gửi qua: [Tôi xin lỗi.]

[Thực ra tôi đơn chỉ là có ước mơ làm đại gia.]

[Tôi muốn nói với người ở trên mạng với giọng điệu này lâu lắm rồi.]

[…]

–

Đại khái phải gần nửa năm sau, cô mới bắt đầu dần quen với cuộc sống không có Trì Diệu.

Khi ở trên mạng nhìn thấy địa điểm nào đó có thể đến check in, hoặc căng-tin trong trường có món gì mới, cô sẽ không lập tức nghĩ ‘Mình muốn cùng Trì Diệu đi’ nữa.

Chỉ là thỉnh thoảng, rất thỉnh thoảng, cô mới nhớ đến những tình tiết nhỏ thuộc về đối phương.

“Gần đây căng-tin bắt đầu bán bắp răng bơ rồi đấy!”

ĐTH hớn hở chạy về phía họ đưa tin, “Mười đồng một hộp, hôm nào có tiết thể dục chúng ta có thể qua đó mua.”

Phản ứng đầu tiên của Lâm Chiết Hạ lại là, Trì Diệu không thích bắp rang bơ, nhưng cậu đã ăn bắp rang bơ trong hộp của cô lúc ở rạp chiếu phum

Lớp mười hai, Lâm Chiết Hạ vẫn vùi đầu vào học tập.

Không có Trì Diệu ở bên cạnh, bất giác xuất hiện những người bạn khác giới muốn làm quen.

Cô bắt đầu có ‘người theo đuổi’.

Trong đó có một nam sinh ngồi ở phía sau cô năm lớp 10.

Nam sinh đó muốn xin phương thức liên lạc của cô, nhưng giống với các bạn học khác, sau khi thêm bạn bè cũng chưa từng nói chuyện qua, chỉ gửi tin nhắn chúc mừng mỗi dịp lễ tết.

Có một lần trong giờ học, cô phát hiện bàn mình có một hộp bánh quy.

Trong điện thoại có một dòng tin nhắn gửi đến: [Tôi thấy buổi trưa cậu có ăn hơi ít…nên có mua cho cậu.]

Lâm Chiết Hạ ngẩn người một lát, trả lời: [Cảm ơn, nhưng tôi không thể nhận đồ của cậu được, bánh quy này bao nhiêu vậy để tôi chuyển cho cậu.]

Nhưng nam sinh kia vẫn rất kiên trì, thậm chí sau khi cô nhất quyết từ chối, cậu không nhịn được mà nói: “Bạn học Lâm Chiết Hạ, thực ra tôi đã thích cậu từ rất lâu rồi.”

Lâm Chiết Hạ có chút mông lung: “Hả?”

Nam sinh hàng ghế phía sau: “Thực ra từ hồi lớp mười…ngày mời vừa nhập học tôi đã để ý đến cậu rồi.”

“Tôi cảm thấy cậu rất đáng yêu,” Lúc nam sinh đó nói chuyện với cô cũng vô cùng cẩn thận, “Chỉ là trước kia xung quanh cậu có quá nhiều người, tôi không tiện bắt chuyện.”

Lâm Chiết Hạ không ngờ lại có người tỏ tình với mình.

Cô cảm thấy rất ngại, nhưng vẫn nghiêm túc nói: “Cảm ơn, nhưng tôi đã hứa với một người rằng năm lợp 12 sẽ nghiêm túc học hành, cũng hy vọng cậu cũng sẽ tập trung vào việc học tập.”

Đến khi tan học, cô kể lại chuyện này cho Hà Dương.

Biểu cảm của Hà Dương có chút phức tạp.

Lâm Chiết Hạ: “Sao cậu lại có phản ứng kiểu này, có người tỏ tình với tôi rất kì quái hay sao?”

Hà Dương: “Không kì không kì.”

Lâm Chiết Hạ: “Đại Tráng, cậu có gì đó sai sai đó.”

Một mình Hà Dương phải giấu diếm bí mật kia vô cùng đau khổ.

Một hồi sau, cậu ta không nhịn được mà nói: “Trước đây không phải cậu hỏi tôi rằng Trì Diệu thích kiểu con gái như thế nào sao?”

Lâm Chiết Hạ không khỏi nhớ tới ‘lịch sử đen tối’ do bản thân lỡ tay: “… Sao vậy?”

…Cậu chưa từng nghĩ tới người Trì Diệu thích là cậu sao?

Nhưng Trì Diệu giấu chuyện này kĩ như vậy, cậu ta không có tư cách giúp cậu nói.

Cuối cùng Hà Dương tìm lại được lý trí, nuốt lại lời muốn nói: “Không sao cả, chỉ là đột nhiên tôi nhớ tới chuyện này.”

–

Từng ngày từng ngày trôi qua.

Chỉ là mỗi ngày cô đều vùi đầu vào đống đề làm không hết, thỉnh thoảng lại sưanrg rốt cảm thấy khoảng cách giữa cô và Trì Diệu lại xa hơn nữa rồi.

Cô lướt điện thoại, mở ra khung chat với ‘Trì Mỗ’, phát hiện cuộc trò chuyện giữa hai người ngày càng ít dần.

[Tôi vừa đọc được tin nhắn]

[Tôi vừa làm bài tập xong.]

[Tôi vừa về đến nhà.]

[Tôi đang làm đề.]

[Hôm nay có tận năm đề toán liền, tôi không làm hết được mất.]

Những lời trùng lặp trong vô thức.

Mà tin nhắn Trì Diệu gửi đến cũng là:

[Tôi đang ở bệnh viện.]

[Mẹ tôi vừa làm phẫu thuật xong.]

[Tôi vừa rời khỏi trường.]

[Tuần này bị thầy thu điện thoại rồi.]

Hai người nói chuyện về học tập nhiều hơn, Trì Diệu sẽ giúp cô tổng hợp trọng điểm kiến thức theo định kì, sau đó chụp ảnh gửi cho cô.

Vốn dĩ Lâm Chiết Hạ còn tưởng rằng, mặc dù Kinh Thị có hơi xa, nhưng hai người vẫn có thể gặp mặt.

Cô biết Trì Diệu không rời khỏi bệnh viện được, vốn dĩ cô đã lên kế hoạch kì nghỉ đông này sẽ qua thăm cậu, nhưng cuộc sống vẫn thường luôn sẽ xuất hiện những điều bất ngờ.

Kì nghỉ đông của học sinh lớp 12 trường cấp ba số Hai Thành An chỉ có năm ngàu.

Mà năm ngày này…

“Hạ Hạ, tết năm nay chúng ta về nhà của chú Nguỵ,” Trước kỳ nghỉ, Lâm Hà nói với cô, “Đi về mất hai ngày, chúng ta ở lại đó ba ngày, vừa vặn.”

Kế hoạch của Lâm Chiết Hạ thất bại, cô thất vọng ‘vâng’ một tiếng.

Quê của Nguỵ Bình ở vùng thôn quê, đây là lần đầu tiên cô đến đó.

Ông bà nội Nguỵ đều rất tốt, biết được cô sắp thi, họ dặn dò cô đừng quá căng thẳng, còn cho cô một bao lì xì lớn nữa.

Ở đây có rất nhiều trẻ con, vừa đến nơi Lâm Chiết Hạ đã bị đám nhóc bao lấy.

Đêm giao thừa, trong tiếng cười đùa náo nhiệt của đám nhóc cô nhận được cuộc gọi video của Trì Diệu.

Trong cuộc gọi, sau lưng Trì Diệu là cảnh ở bệnh viện, đêm giao thừa trong bệnh viện cũng trống trải, thỉnh thoảng có vài vị bác sĩ mặc áo blouse đi ngang qua. Cậu mặc một bộ đồ thoải mái màu xám, ngũ quan bắt mắt lọt

vào camera, vẫn là gương mặt quen thuộc ấy, có lẽ là do ánh đèn ở hành lang quá tối mà đôi mắt cậu cũng trở nên dâu hơn.

Sau khi Lâm Chiết Hạ nhấc máy: “Sao cậu lại gọi video cho tôi vậy?”

“Muốn gặp cậu.”

Bởi vì ba chữ này mà trái tim Lâm Chiết Hạ loạn nhịp không thôi.

Giọng Trì Diệu cũng dừng lại một lát, sau đó mới tiếp tục, “…Xem xem gần đây cậu thế nào.”

Lâm Chiết Hạ thầm nói trong lòng, thì ra lời vừa rồi cậu chưa nói hết: “Ồ, gần đây tôi rất tốt.”

“Cậu đang ở đâu vậy?” Cậu hỏi.

“Quê chú Nguỵ,” Đã quá lâu không thấy gương mặt kia, Lâm Chiết Hạ có chút không dám nhìn thẳng vào mắt cậu, cô rời tầm mắt, “Lần đầu tôi đến đây, nhưng mà mọi người đều đối xử rất tốt với tôi.”

Lâm Chiết Hạ lại nói: “Cậu đang ở bệnh viện sao? Sao cuối năm rồi vẫn ở đó vậy?”

Trì Diệu: “Sức khoẻ của mẹ tôi không được tốt lắm, sau khi phẫu thuật xong xuất viện một khoảng thời gian, lại xuất hiện một vài triệu chứng khác.”

Quả thực đã rất lâu họ không hặp nhau rồi, cho dù có cách qua mạng cũng cảm thấy có hơi mất tự nhiên.

Lâm Chiết Hạ: “Vậy nhà cậu…chuyện nhà cậu sao rồi.”

Trì Diệu: “Vẫn đang giải quyết, nếu như vấn đề của đường dây sản xuất mới không được giản quyết ổn thoải, nhà máy và miếng đất đợt trước mua cũng có giá trị nhất định, chắc là bù vào được.”

Chỉ là từ ‘bù vào’ kia thôi nhưng cái giá phải trả là tâm huyết bỏ ra bao nhiê năm trời.

Sau khi hàn thuyên xong, hai người rơi vào trầm mặc.

Lâm Chiết Hạ phát hiện cảm giác đột nhiên thấy đối phương trở nên xa mình hơn lại ập đến…

Thì ra hai người dù có thân thiết đi thế nào đi chăng nữa, sau khi không còn chung một môi trường sống và vòng bạn bè, cũng sẽ trở nên không có chủ đề nói chuyện chung.

“Trì Diệu.” Cuối cùng cô giơ điện thoại lên, hướng về phía pháo hoa trên bầu trời, “Năm mới vui vẻ.”

Pháo hoa nở rộ, màn đêm vụt sáng.

“Năm mới vui vẻ.”

–

Bệnh viện nhân dân số Một Kinh Thị.

Thiếu niên nhìn vào màn hình điện thoại, nhỏ giọng nói một câu.

Trên màn hình pháo hoa rực rỡ, camera khẽ rung lắc, chắc là có bạn nhỏ nào đó chạy qua câu, ồn ào một hồi, đang gọi cô ‘Chị ơi’.

Qua một lát, giọng điệu gấp gáp của cô gái vang lên ‘Mẹ tôi gọi rồi, tôi cúp máy đây.”

Cuộc gọi video bị ngắt kết nối.

Trì Diệu ngồi trên chiếc ghế dài, cậu cất điện thoại vào túi, hai tay đút túi quần, rũ mắt không biết đnag nghĩ gì.

Ngay sau đó, giọng của Bạnh Cầm truyền ra từ phòng bệnh: "…Trì Diệu."

Trì Diệu đáp một tiếng, đẩy cửa bước vào.

Bởi bị bệnh, thêm việc Trì Diệu vẫn luôn ở bên chăm sóc bà, từ một người phụ nữ mạnh mẽ, Bạch Cầm dần ỷ lại bào con trai, hiếm khi cuộc đời bà mới nhận được sự dịu dàng này: "Con ở bên ngoài làm gì vậy?"

Trì Diệu: "Gọi một cuộc gọi."

Nói rồi cậu đi đến bên giường, sau khi đỡ Bạch Cầm ngồi dậy, hỏi: "Mẹ có muốn ăn táo không?"

Trì Diệu đã quen với việc chăm sóc bà, rất nhanh đã gọt vỏ táo xong, khi nhận lấy miếng táo, Bạch Cầm đang muốn cảm thán thì liếc thấy màn hình điện thoại của Trì Diệu đặt ở trên chiếc tủ đầu giường sáng lên.

Màn hình điện thoại của cậu là một tấm ảnh, Bạch Cầm tỉ mỉ nhìn qua, nhìn thấy một vùng hoa cẩm tú cầu và bóng hình cô gái nhỏ đang ngồi ngắm hoa.

Bà cảm thấy rất quen mắt, nghĩ một hồi lâu mới nhớ ra ấn tượng với cô gái này.

Trong trí nhớ của bà đã là nhiều năm về trước, bà và Hàn Sơn về nhà lấy đồ, sau đó có một cô nhóc nhỏ đột nhiên chạy ra chặn hai người lại, sau đó hỏi bọn họ rằng tại sao lại không ở bên Trì Diệu.

Hai gương mặt rất giống nhau, chỉ là cô nhóc trong kí ức vẫn còn nhỏ tuổi, gương mặt vẫn phúng phính.

Mà cô gái trong tấm ảnh, ngũ quan thanh thoát, cao hơn hồi nhỏ không ít, chiếc eo cũng rất thon nhỏ.

Bạch Cầm cắn một miếng táo, hỏi: "Con có…còn liên lạc với bạn bè trước

kia không?”

Trì Diệu đáp: “Có ạ.”

Bên ngoài bệnh viện cũng đang đốt pháo hoa, hiếm khi hai người mới cùng nhau đón năm mới, nhưng lại trong tình trạng như thế này.

Bạch Cầm không tránh được mà cảm thấy đau lòng, bà không nhịn được: “Trước đây mẹ…không phải là một người mẹ tốt. Cả khoảng thời gian con trưởng thành, mẹ đều đã bỏ lỡ.”

Trì Diệu thu dọn vỏ táo, nghe vậy động tác hơi khựng lại.

“Trước đây mẹ giống một người đeo trên lưng một lớp vỏ nặng, suốt con đường, mẹ cảm thấy ‘lớp vỏ’ này rất quan trọng, sự nghiệp rất quan trọng, tiền rất quan trọng, danh tiếng ngoài xã hội rất quan trọng, ba chữ ‘bà chủ Bạch’ trong mắt người khác cũng rất quan trọng.”

“Không biết tự khi nào, đối với mẹ, từ ‘mẹ’ này đã trở nên không quan trọng nữa.”

Nhiều năm như vậy, bà luôn bỏ nhỡ những thứ quan trọng nhất.

Bạch Cầm ngồi trên giường bệnh nghĩ, lớp của cô gái ấy nói năm đó thật đúng.

Nhưng khi ấy, bà và Trì Hàn Sơn trở lại Kinh Thị, chỉ cảm thấy đứa trẻ này nhỏ tuổi không hiểu chuyện.

“Khoảng thời gian này con vẫn luôn chăm sóc mẹ,” Bạch Cầm nhìn Trì Diệu, “Con lớp 12 rồi mà còn phải chạy đi chạy lại. Trước giờ mẹ chưa từng nghĩ rằng bây giờ mẹ lại dựa dẫm vào con đến vậy, ở nơi mà mẹ không nhìn thấy…con đã một mình trưởng thành xuất sắc như vậy rồi, đã là một ‘người lớn’ thực sự.”

Hoàn toàn nằm ngoài suy nghĩ của bà.

Sau khi Trì Diệu dọn dẹp xong, nhìn về phía và, nói từng câu từng chữ một: “Con không.”

Bạch Cầm ngẩn người.

Cậu lại nói: “Con không trưởng thành một mình.”

–

Khi Lâm Chiết Hạ tưởng rằng khoảng cách giữa mình và Trì Diệu ngày càng xa, ngày càng xa, thì một hôm nào đó cô đột nhiên có một loại cảm nhận mới.

Trước ngày thi đại học có một lần thi thử rất quan trọng.

Cô phát huy hơn cả ngày thường, ngay cả môn toán trước giờ dễ mất điểm cũng đã thi rất tốt, lọt vào top hai mươi của khối.

Thành thích này của cô gần như ngang bằng với học sinh ưu tú ‘lớp 12-1’.

Lão Lưu và lão Từ đều vui sướng không thuôi, lão Lưu bèn gọi cô đến văn phòng, liên tục khen cô là ‘hắc mã’.

“Tiểu Lâm à, ngàn vạn thầy chưa từng ngờ tới đó,” Lão Lưu vỗ vỗ vai cô, đưa cho cô tờ giấy khen cho chính ông chuẩn bị, “Không ngờ em lại có tài năng trọng việc học tập đến vậy.”

“Là một người khi mới nhập học bị phân vào lớp số 7, qua sự cố gắng nỗ lực không ngừng của bản thân, một mình cạnh tranh được với lớp 12-1 rồi.”

“Trường ta cần có học sinh như em, cần có đại diện ưu tú như em.”

“…”

Lâm Chiết Hạ cúi đầu nhìn vài lần, nét chữ phóng khoáng của lão Lưu trên

giấy khen: Kì tài học tập Lâm Chiết Hạ!

Cô hít sâu một hơi: “Cảm ơn chủ nhiệm Lưu.”

Lão Lưu phất tay: “Không cần khách sáo, em không cần phải cảm ơn thầy, vào lễ chào cờ tuần sau em lên bục phát biểu nhé? Phát biểu một chút về cách học để mọi người lấy làm động lực trước khi thi.”

“….?”

Lâm Chiết Hạ không nhịn được mà nói: “Chủ nhiệm Lưu thầy, khá biết cách làm ăn đó.”

Lão Lưu dứt khoát: “Vậy chứ như thế nhé.”

“…”

Phát biểu trong lễ chào cờ, loại chuyện này là điều mà khi mới nhập học cô không thể tưởng tượng ra được. Đối với tính cách của cô, cô là kiểu người ngồi dưới khán đài cổ vũ cho người khác.

Lâm Chiết Hạ cầm giấy khen rời khỏi văn phòng, thở dài, mặc dù không đến độ bài xích nhưng ít nhiều vẫn sẽ căng thẳng.

Về đến nhà, sau khi làm hai đề xong cô bắt đầu chuẩn bị cho bài phát biểu.

Phương pháp học tập của cô thật ra khá ngốc, cô không có bí kíp gì cả, sau khi viết xong cô cũng tự cảm thấy bài phát biểu này rất nhàm chán.

Trước ngày lên bục phát biểu một ngày, trong lúc cô dọn dẹp tủ sách, giây phút mở ngăn kéo ra, cô nhìn thấy một chú thỏ nhỏ đặt trong ngăn kéo.

Bởi vì được giữ gìn cẩn thận, bình thường đều nằm trong ngăn kéo nên trông chú thỏ vẫn còn rất mới.

Cô cầm chú thỏ lên, trong một giây lát nào đó, cô như trở lại khi cô và Trì

Diệu ở trước máy gắp thú, phải phất như thình thấy hình ảnh thiếu nhiên gắp được móc khoá rồi đưa đến trước mặt cô.

Còn có những lời cậu nói hôm đó.

“Đồ nhát gan.”

“Ngày mai có lẽ cậu sẽ không quá đen đủi đâu.”

Trước ngày hôm nay Lâm Chiết Hạ cảm thấy khoảng cách giữa mình và Trì Diệu ngày càng xa dần, xa đến độ bản thân cô sắp không nắm bắt được.

Nhưng hôm nay cô đột nhiên phát hiện, thì ra những năm tháng thật dài bên cạnh nau đã sớm vô hình in dấu thật sâu vào trong người. Bởi vì sự tồn tại của cậu mà mới hình thành nên một phần của cô ngày hôm nay.

Đây mới là khoảng cách thực sự giữa hai người.

Cho dù, thực ra cậu đã không ở bên cạnh cô rất lâu rồi.

- -----oOo------

Chương 55

Editor: Đá bào

Beta: Gió

–

Thời gian sau đó trôi qua rất nhanh.

Lâm Chiết Hạ biết được Bạch Cầm đã xuất viện, sau đó Trì Hàn Sơn cũng tìm được một người bạn cũ để hỗ trợ, chuyển nhượng dây chuyền sản xuất mới mà trước đó không thể vận hành tốt cho một nhà sản xuất khác với giá thấp, tuy rằng tổn thất rất nhiều, về cơ bản đã tiêu tốn hết số tiền bao năm qua kiếm được, nhưng cũng may không bị ảnh ảnh tới trục chính.

Cả hai quyết định bắt đầu lại từ đầu, chỉ là trong kế hoạch lần này, không còn chỉ có công việc nữa.

Hai người bọn họ dự định sẽ bước chậm lại, tìm lại những điều trong cuộc sống mà họ đã bỏ qua trước đó.

Nói đến cũng thật kỳ lạ, trải qua một lần “mất mát”, nhưng thứ “đạt được” lại rất nhiều.

Chuyện nhà Trì Diệu giờ đây đã không cần cậu quá nhọc lòng, ở trường bắt đầu thời gian luyện tập trước kỳ thi đại học, các trường học ở Kinh Thị nghiêm cấm học sinh mang theo điện thoại đến trường,

Vì vậy, lịch sử trò chuyện của hai người vẫn dừng lại ở hai tháng trước kỳ

thi.

Dừng lại ở đoạn Trì Diệu nói xong những chuyện diễn ra sau đó cho cô biết, Lâm Chiết Hạ trả lời câu “Tôi biết rồi, kỳ thi đại học này, cố lên nhé”.

Kỳ thi tuyển sinh đại học diễn ra vào tháng 6.

Trước kì thi, thành tích của Lâm Chiết Hạ duy trì ở trạng thái ổn định, không tiếp tục tiến bộ thêm nữa.

Bản thân cô cũng biết rõ, chuyện tiến bộ về mặt điểm số hơn nữa quả thật rất khó, cô không thể chỉ trong hơn một năm mà lọt vào top 10 của trường được.

Mấy người trong top 10 kia, ngay từ đầu năm lớp 11 đã tạo ra khoảng cách chênh lệch khá lớn về mặt điểm số với mấy người phía sau rồi.

Từ Đình chính là một điển hình.

Đầu óc thông minh, tiếp thu nhanh.

Đương nhiên, trước đó trong mắt đám người này cũng có một sự tồn tại khiến người ta ngưỡng mộ…người mà trước đó không chịu vào học trường cấp ba số Một, lại chạy tới cấp ba số Hai để đả kích lòng tự trọng của bọn họ.

Lâm Hà nhận ra sự sa sút tinh thần của cô, trong lúc ăn cơm nói: “Hạ Hạ, không sao, thành tích này đã là rất tốt rồi, mẹ nằm mơ cũng không nghĩ tới đột nhiên con lại có thể chọn thi được ở những ngôi trường tốt như vậy. Cũng không giấu gì, từ ngày đầu tiên con nhập học mẹ đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho cả việc chẳng may con thi trượt rồi. ”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Thi trượt, vậy cũng không đến mức đó.

“Nhưng con muốn tới Kinh Thị.” Lâm Chiết Hạ chọc chọc vào bát cơm, trong lòng tự nhủ, ngôi trường có chuyên ngành vật lý tốt nhất ở Kinh Thị, “Thành tích hiện tại của con, cách điểm số thấp nhất của Kinh Thị tận mười điểm.”

Cách đây không lâu Ngụy Bình vừa mới đến trường học họp phụ huynh cho cô, nói: “Đại học Liên Vân cũng không tệ nha, hôm đó chú đi họp phụ huynh, thầy cô của con đã tìm chú nói chuyện, muốn con nộp nguyện vọng ở trường đại học đó, trường ấy rất tốt, hơn nữa với điểm số hiện tại của con thì nộp vào Liên Vân sẽ an toàn hơn một chút. Nộp vào Kinh Thị thật sự là quá mạo hiểm, cũng rất dễ ảnh hưởng đến sự phát huy của con trong kì thi.”

Bởi vì nếu không phát huy vượt trội được, khả năng cô thi không đậu chính là 100%.

Loại áp lực tâm lý này, chẳng ai chịu nổi.

“Đại học Liên Vân cũng rất nổi danh, có một số chuyên ngành còn tốt hơn so với Kinh Thị.” Ngụy Bình an ủi cô, “Huống hồ nếu con ở Liên Vân thì chúng ta cũng yên tâm hơn một chút, Kinh Thị xa như vậy lại chỉ có một mình con qua đó, không tránh khỏi việc khó thích ứng.”

Lâm Chiết Hạ: “Nhưng…”

Sau khi cô nói “nhưng”, những lời còn lại bị mắc kẹt trong cổ họng không thốt ra được.

Nhưng Trì Diệu đang ở Kinh Thị, trường mà Trì Diệu sẽ đăng kí cũng ở đó.

Tại thời điểm này, cô cảm thấy rất bất lực.

Một năm nay cô đã rất cố gắng, nhưng vẫn có một khoảng cách không cách nào với tới được.

Khoảng cách giữa cô và Kinh Thị, giống như khoảng cách giữa cô và Trì Diệu vậy.

Cô chẳng thể đuổi kịp được.

–

Trước khi điền nguyện vọng, Trì Diệu có gọi điện video cho cô.

Lâm Chiết Hạ không biết nghĩ thế nào lại cúp máy.

Có thể là do đã lâu không gặp, so với phần nhớ nhung kia mà nói, nhìn thấy đối phương qua video càng làm cho người ta không biết phải làm sao.

Cô cúp máy và gõ dòng chữ: [Bây giờ tôi đang ở bên ngoài, không tiện nhấc máy.]

Sau đó, cô gọi một cuộc gọi thoại.

“Trường cậu được nghỉ sao?” Lâm Chiết Hạ cầm điện thoại di động, hạ giọng, nói qua ống nghe, “Bình thường không phải sẽ bị thu điện thoại di động sao?”

Giọng nói của Trì Diệu truyền qua ống nghe vô cùng rõ ràng: “Chưa được nghỉ.”

Lâm Chiết Hạ: “…Vậy sao cậu lại gọi được cho tôi vậy, cậu đến văn phòng giáo viên để ăn cắp điện thoại di động à?”

Đầu dây bên kia nói với cô, “Ừ, tôi cạy khóa lúc nửa đêm.”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Một lúc lâu sau, Trì Diệu mới nói: “Tôi xin nghỉ.”

Lâm Chiết Hạ: “Ồ.”

Trầm mặc một lát, Trì Diệu hỏi: “Khi nào thì cậu điền nguyện vọng.”

Lâm Chiết Hạ: “Tuần sau. ”

“Dự định điền vào trường nào?”

“……”

Lâm Chiết Hạ không lập tức trả lời.

Qua điện thoại, dòng suy nghĩ về ngày đó cô bị Lâm Hà và Ngụy Bình đồng loạt ngăn cản trên bàn ăn lại xuất hiện, cô thử thăm dò, lại một lần nữa đuổi theo suy nghĩ điên cuồng không thực tế kia, tay cầm điện thoại căng chặt: “Cậu cảm thấy…Tôi điền Kinh Thị sẽ thế nào?”

Sợ Trì Diệu suy nghĩ nhiều, cô nói thêm, “Chỉ là tôi ở Liên Vân đến phát ngốc rồi, muốn thoát khỏi móng vuốt của Lâm Hà, hơn nữa nhóm Đường Thư Huyên bọn họ cũng định báo danh ở Kinh Thị.”

Nói xong, cô dừng lại.

Thấp thỏm chờ đợi câu trả lời của Trì Diệu.

Giống như chỉ cần cậu nói một tiếng, cô có thể đi làm chuyện mạo hiểm nhất dù cho nó có không được mọi người cho phép.

Nhưng sau một vài phút trầm mặc ngắn ngủi qua đi, giọng nói nhàn nhạt của thiếu niên vang lên: “Cậu nộp vào Liên Vân đi.”

Trái tim Lâm Chiết Hạ rơi thẳng xuống.

“Với điểm số của cậu, nộp vào đại học Liên Vân sẽ tốt hơn.”

Ngay cả Trì Diệu cũng nói như vậy.

Thật ra chính cô cũng biết, cô chỉ có thể đăng kí ở Liên Vân.

Tất cả sự chờ mong của cô đều vụt tắt, tại thời điểm cúp máy cô đã hoàn toàn thừa nhận một thực tế tàn nhẫn: Cô và Trì Diệu đang dần sống một cuộc sống không liên quan đến nhau.

Sau này cuộc đời hai người sẽ không còn giao nhau nữa.

Bọn họ mỗi người sẽ học một ngôi trường, bốn năm đại học sẽ kéo bọn họ xa hơn nữa, xa đến mức, có khả năng mỗi người sẽ đi con đường của riêng mình, mà vài năm sau, những thứ liên quan giữa "bản thân" với đối phương sẽ càng ngày càng ít đi.

Sau khi hai đường thẳng giao qua nhau tại một điểm nào đó, nó sẽ chỉ trở nên xa hơn và xa hơn, càng khó để tìm thấy một giao điểm tiếp theo.

–

Vào ngày điền đăng kí, học sinh các lớp được phân đến phòng máy.

Lâm Chiết Hạ ngồi trước máy tính, con chuột trong tay bỗng trở nên nặng trĩu, cô cứ như vậy một hồi, kéo chuột ở lại "Kinh Thị" trong chốc lát.

Sau khi đăng kí xong, ra khỏi phòng máy, cô không trở lại lớp học.

Trần Lâm và Đường Thư Huyên phát hiện ra cô không có ở đây nên ra ngoài tìm cô.

Khi hai người tìm thấy cô, họ thấy cô đang co lại ngồi một mình ở góc cầu thang.

"Làm sao vậy?" Trần Lâm và Đường Thư Huyên đi tới trước mặt cô, ngồi xổm xuống, mới đầu bọn họ còn không biết chuyện gì xảy ra, nhưng sau khi ngồi xuống, phát hiện bả vai Lâm Chiết Hạ đang run rẩy, nếu như nghe kĩ sẽ thất tiếng nức nở rất khẽ.

Lâm Chiết Hạ vùi mặt vào đầu gối, giọng nói vụn vặt: "Tớ…Tớ chỉ hơi buồn một chút."

Trì Diệu đã đi hơn một năm.

Hơn một năm nay, cô chưa bao giờ khóc.

Mỗi ngày cô đều cười, tiếp tục sống tốt, việc học tập cũng rất cố gắng, giống như chuyện Trì Diệu rời đi đối với cô mà nói không phải là chuyện gì quá khó chấp nhận.

Hơn một năm nay

Đây là lần đầu tiên cô không kìm chế được.

“Tớ thi không đỗ Kinh Thị được, ” Cả người Lâm Chiết Hạ đều phát run, “Tớ vẫn còn kém mười điểm nữa.”

“Tất cả mọi người đều bảo tớ nên đăng kí Liên Vân.”

“Nhưng mà… Nhưng mà…” Cô nói đến đây, nghẹn ngào nói không được.

Nhưng Liên Vân thật sự quá xa cậu.

Cô còn chưa nói xong, Trần Lâm và Đường Thư Huyên đã hiểu.

Trần Lâm hỏi: “Trì Diệu muốn đăng kí Kinh Thị sao?”

Lâm Chiết Hạ vùi đầu, không nói gì.

Trần Lâm luống cuống an ủi: “Không sao đâu… Các cậu vẫn có thể…”

Trần Lâm nói đến đây, không nói tiếp được nữa…

Bởi vì cô nghĩ đến chuyện Trì Diệu đã đi một năm nay, câu “Còn có thể gặp mặt”, tại giờ phút này có vẻ không còn đúng nữa.

Hơn nữa mấy người họ cũng phải tiếp nhận dần sự chia li, cô, Lâm Chiết

Hạ, Đường Thư Huyên, nếu ba người thi vào các trường đại học khác nhau, cô cũng không biết họ “còn có thể thường xuyên gặp mặt hay không?”.

–

Sau khi Lâm Chiết Hạ khóc xong lại giống như hết thảy mọi chuyện đều chưa từng xảy ra. Dường như cô đã gửi gắm tất cả những cảm xúc của mình vào thời khắc đó.

Cuối cùng cô điền vào Liên Vân.

Kỳ thi đại học kết thúc, lúc Lâm Chiết Hạ từ phòng thi đi ra, ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi, tiếng ve đã trở lại, lại là một mùa hè sôi động bắt đầu.

Tất cả mọi người đang bận rộn ăn mừng vì bản thân vừa được thoát khỏi biển khổ, cũng có những người vừa hạnh phúc vừa buồn bã nuối tiếc vì sắp phải xa bạn bè.

Lâm Chiết Hạ nghĩ, thì ra sau mười tám tuổi, cô không thể vô lo vô nghĩ mà mơ mộng nữa.

Cô làm gì cũng cần phải suy xét nhiều hơn, phải nghĩ cho Lâm Hà và Ngụy Bình, nếu đăng kí ở Kinh Thị bọn họ sẽ lo lắng. Nếu như nộp vào Kinh Thị, rất có thể cô sẽ phải học lại thêm một năm nữa, nếu học lại, Lâm Hà lại phải vì cô mà vất vả thêm một năm.

Cô cũng bắt đầu tiếp nhận thế giới sau mười tám tuổi sẽ không còn sự xuất hiện của Trì Diệu.

Cô bước ra khỏi phòng thi, báo cáo tình hình cho Trì Diệu: [Tôi thấy tôi làm bài rất tốt, chắc là không có vấn đề gì cả, còn cậu thì sao, thi thế nào rồi?]

Buổi tối Trì Diệu trả lời cô.

Trì Mỗ: [Cũng được.]

Trì Mỗ: [Mấy lần trước tôi có thi đề thi thử của thành phố, không có vấn đề gì quá lớn.]

Lâm Chiết Hạ trả lời: [Nhắc nhở cậu một lần nữa, nói dối sẽ bị sét đánh.]

Vào ngày tốt nghiệp, tất cả các giáo viên thay phiên nhau lên sân khấu phát biểu: “Xin chúc mừng các em đã tốt nghiệp, cũng xin chúc mừng tất cả mọi người đã có được kết quả tốt, lần này kết quả kỳ thi tuyển sinh đại học của trường chúng ta không tồi, sau này các em sẽ tiến vào môi trường mới, tiếp tục công cuộc học hành, hy vọng rằng tất cả mọi người sẽ không quên ba năm học tập tại Thành An. Hãy mang theo hồi ức ở Thành An tiếp tục đi đến điểm dừng tiếp theo nhé.”

Lâm Chiết Hạ nhìn thoáng qua vị trí lớp 12-1, Từ Đình đang ngồi với một đám nam sinh đeo kính.

Khoảnh khắc cô thu hồi tầm mắt, chợt nghĩ đến một ngày trong quá khứ, ngày đó là năm lớp 10, cô kéo Trì Diệu chen vào đám người đông đúc xem danh sách phân lớp.

Sau lễ tốt nghiệp, lớp trưởng lớp 12-7 tổ chức một buổi liên hoan.

Lâm Chiết Hạ chụp ảnh bàn ăn gửi cho Trì Diệu.

Trì Diệu cũng gửi ảnh tụ tập ăn uống ở bên đó.

Quả thật Lâm Chiết Hạ cũng không quá hứng thú chia sẻ những thứ này với Trì Diệu, bởi vì cô cũng không biết chuyện của Trì Diệu ở trường lớp bên kia.

Trong ảnh, giáo viên và học sinh vô tình lọt vào khung hình, tất cả đều là những gương mặt xa lạ. Điều này càng khiến cô cảm thấy rằng dường như tất cả mọi người không cùng chung một thế giới.

Sau khi tụ tập xong, Lâm Chiết Hạ đang định về nhà thì chợt bị một người

ngăn lại ở hành lang khách sạn.

Trước mặt cô là cậu bạn bàn sau.

Nam sinh có chút khẩn trương: “Tôi thi vào thành phố Hải Đô.”

Lâm Chiết Hạ gật gật đầu: “Chúc mừng cậu.”

Nam sinh bàn sau: “…Tuy rằng trước đó đã nói với cậu, nhưng hôm nay tôi vẫn muốn nói lại một lần nữa. Tôi thích cậu.”

Lâm Chiết Hạ lại nói một câu “Cảm ơn cậu.”

Bây giờ họ đã thi xong, không còn bị cấm cản yêu đương, cũng không tồn tại những cái cớ như cần chú tâm vào học hành nữa.

Vừa rồi ở trên bàn ăn Lâm Chiết Hạ có uống một chút rượu, lúc này đầu óc hơi phiêu phiêu, lúc này, có thứ gì đó vẫn luôn đè ở sâu trong nội tâm cô từ rất lâu bỗng nổi loạn, vào ngày tốt nghiệp cấp ba, lần đầu tiên cô nói ra những trong lòng: “Tôi đã có người mình thích rồi.”

–

Kỳ nghỉ hè này, Lâm Chiết Hạ vốn cho rằng cô và Trì Diệu có thể gặp mặt nhau một lần.

Nhưng cô thực sự không còn mong đợi như trước nữa.

Xa cách đã được một thời gian, đối với cô mà nói, việc gặp mặt lại trở thành một chuyện cô có muốn cũng không dám làm.

Cô sợ những im lặng vô số lần trong điện thoại sẽ xuất hiện trong vào thực tại.

Thật khó để cô có thể chấp nhận sự trầm mặc này, bởi vì người trước mắt từng là bạn thân nhất của cô, cũng là người cô luôn thầm thích.

Không biết nên nói là mất mát hay may mắn, kỳ nghỉ hè này Lâm Hà có dẫn cô ra nước ngoài một lần.

Nhà họ có một người thân ở nước ngoài tổ chức hôn lễ có mời mọi người qua, Lâm Hà nghĩ đến việc Lâm Chiết Hạ vừa thi đại học xong cũng cần thư giãn, vì thế ở lại thêm rồi dẫn cô đi thăm thú xung quanh.

Trong kỳ nghỉ Lâm Chiết Hạ vẫn sẽ liên lạc với Trì Diệu, nhưng cô vẫn cố tình né tránh các câu hỏi về nguyện vọng.

Trong tiềm thức của cô, với thành tích đó, nhất định Trì Diệu sẽ đăng kí ở Kinh Thị. Hơn nữa chú dì cũng đang đó, nhất định cũng hy vọng cậu sẽ học ở ngôi trường kia.

Sau này sẽ càng khó gặp mặt hơn.

Lâm Chiết Hạ nghĩ, qua vài năm nữa, hai người sẽ từ lâu ngày không gặp rồi biến thành người xa lạ.

–

Hà Dương cũng ở lại Liên Vân, rất trùng hợp, lại trở thành "bạn cùng trường tinh thần" của cô.

Lúc này bọn họ còn gần hơn so với hồi học trung học, bởi vì mấy trường đại học đều ở cùng một khu, quây thành một "làng đại học" với diện tích cực lớn.

"Cậu có thể quan tâm đến tôi một chút hay không." Ngày tân sinh viên nhập học, Hà Dương đi cùng cô, "Bạn bè nhiều năm như vậy, cậu lại không biết tôi thi vào trường nào."

Lâm Chiết Hạ liếc mắt nhìn cậu ta một cái: "Tôi tưởng nhiều năm như vậy, cậu đã quen rồi."

Hà Dương: “…”

Trước khi vào đại học, Lâm Hà đã đưa cô đi mua rất nhiều thứ.

Cô kéo theo vali, đi báo danh cho sinh viên năm nhất.

Hôm nay là ngày tân sinh viên báo danh nên trường học toàn người là người, nhộn nhịp rộn ràng, mọi người mặc quần áo khác nhau, không còn là mấy bộ đồng phục quy củ thời trung học nữa.

Một số người không kiềm lòng được mà nhuộm tóc bởi trước đây ở cấp ba sẽ bị cấm, cũng có người bắt đầu trang điểm, còn có một vài cặp đôi nắm tay nhau bước vào cổng trường.

Tất cả mọi thứ trông mới lạ và đầy háo hức.

Lâm Chiết Hạ nộp phí xong, cầm bản đồ do hội sinh viên phát rồi đi tìm ký túc xá.

Ký túc xá nữ và ký túc xá nam cách nhau nửa khuôn viên trường, lúc cô đi vào phòng, ở đó đã có hai người, một người tóc ngắn, còn có một bạn nữ sinh nhuộm tóc xanh, hai người đang ngồi nói chuyện phiếm, thấy có người đi vào thì nhiệt tình nói: “Xin chào, phòng ký túc xá của chúng ta tổng cộng có sáu người, cậu là người thứ ba đến đó.”

Lâm Chiết Hạ có chút không tự nhiên: “Xin chào các cậu.”

Mấy người tự giới thiệu, cô bạn tóc ngắn là Tần Lôi, học ngành tài chính, cô bạn tóc xanh thì học nghệ thuật, tên là Lam Tiểu Tuyết.

Ngành Lâm Chiết Hạ chọn là ngôn ngữ học.

“Tóc của cậu thật đẹp.” Lâm Chiết Hạ nhịn không được mà khen ngợi.

Rất nhanh những người khác trong ký túc xá cũng đến, có khá nhiều người, Lâm Chiết Hạ tạm thời chưa quen được với tất cả mọi người nên cả ngày

cũng nói không nhiều.

Cô dọn dẹp giường ngủ xong, đặt hết đồ dùng sinh hoạt hàng ngày xuống, lúc này mới có thời gian xem điện thoại, thấy Trì Diệu gửi tới một tin nhắn: [Cậu đến đâu rồi.]

Tin nhắn đã được gửi từ hơn hai tiếng trước.

Nội dung tin nhắn ít nhiều có chút thân mật.

Cô và Trì Diệu xa cách đã hơn một năm, rất ít khi có loại đối thoại không có cảm giác khoảng cách này.

“Cậu đi đâu rồi,” Như thể cậu đang đợi cô vậy.

Lâm Chiết Hạ bỏ đi ý niệm không thể nào xảy ra này, trả lời: [Tôi vừa mới đến ký túc xá.]

Lúc này, Lam Tiểu Tuyết gọi bọn họ: “Buổi tối chúng ta cùng đi tìm một chỗ ăn tối đi, đại học mà, thời trung học đã chèn ép chết tớ rồi, chỗ nào cũng không thể đi, bây giờ dù sao cũng đã là sinh viên đại học, phải ăn mừng một chút chứ.”

Nói xong, cô ấy lại hạ thấp âm lượng, “Nghe nói gần trường chúng ta có một con phố, bên trong có quán bar. ”

Tần Lôi nói: “Ngày đầu tiên đi học đã đến quán bar, con người cậu thật sự rất hoang dã.”

Lam Tiểu Tuyết trưng cầu ý kiến mọi người, Lâm Chiết Hạ bình thường dưới sự quản thúc của Lâm Hà, ít khi chạm đến rượu, cũng chưa từng đi tới mấy chốn này, có chút tò mò nên lén bỏ phiếu tán thành: “…Cũng được.”

“Toàn bộ vé đều thông qua, vậy lát nữa chúng ta đi thôi.”

–

Là sinh viên đại học, rõ ràng Lâm Chiết Hạ cảm giác được một loại khác biệt khó tả.

Rất kỳ quái, rõ ràng mới hai, ba tháng trước, cô còn vùi đầu làm đề trong lớp học. Trong chớp mắt, cô đã rời khỏi phố Ngõ Nam, bước vào một cuộc hành trình mới.

Có rất nhiều quy định để mở một quán bar gần trường học, không được phép hoạt động mờ ám, vì vậy nó trông giống như một nơi để ăn uống và trò chuyện hơn là so với một "quán bar" thông thường ở bên ngoài.

Không có bầu không khí nặng nề đặc trưng của một quán bar thông thường nên cách trang trí ở đây cũng rất đơn giản và sạch sẽ, sáu người bọn họ tìm thấy một cái bàn và gọi một số đồ ăn nhẹ.

Sau bảy giờ, bên ngoài trời đã tối, ánh đèn trong cửa hàng sáng lên.

Ai đó đang chơi guitar trên sân khấu.

Lâm Chiết Hạ chưa thích ứng được với hoàn cảnh này, yên lặng cúi đầu gặm cánh gà, nghe mấy người họ nói chuyện phiếm.

Màn hình điện thoại di động đặt bên cạnh bàn sáng lên.

Trì Mỗ: [Bây giờ thì sao?]

Lâm Chiết Hạ lau tay trả lời: [Cái gì bây giờ cơ?]

Trì Mỗ: [Bây giờ cậu vẫn còn trong ký túc xá sao?]

Lâm Chiết Hạ: [Không còn nữa.]

Cô ngẩng đầu, không biết có nên nói cho Trì Diệu biết mình đến quán bar hay không.

Cuối cùng nghĩ ngợi một lát, cô vẫn nói sự thật: [Tôi đang ở một nơi rất bí ẩn.]

Trì Mỗ: [?]

Lâm Chiết Hạ: [Quán bar nhỏ sau trường.]

Lâm Chiết Hạ: [Thế nào, mới lạ chứ?]

Sau khi cô trả lời tin nhắn của Trì Diệu xong thì không xem điện thoại nữa mà chuyên tâm gặm cánh gà, một lát sau, Lam Tiểu Tuyết nhắc đến chuyện bát quái: “Đúng rồi, các cậu biết không, trường chúng ta có một sinh viên mới.”

“Vừa mới nhập học nhưng hơn một nửa nữ sinh trong trường đều âm thầm tìm hiểu xem cậu ta là ai.”

Tần Lôi cảm thấy điều này không thực tế cho lắm: “…Có tới mức ấy không, còn hơn một nửa nữa, cậu đừng nghe mấy loại lời đồn lung tung này, không chừng lại là ai đó nhàn rỗi bịa đặt ra.”

Lam Tiểu Tuyết: “Không phải bịa đặt, bạn tớ đã tận mắt nhìn thấy. Theo nguyên văn thì chỉ cần liếc mắt đã thấy được người kia nổi bật trong đám người, soái ca kia nhìn vào danh sách tân sinh viên, đẹp trai đến độ trời đất căm phẫn, cô ấy nói lúc đó chắc phần mộ tổ tiên đời trước của mình đã bốc khói xanh rồi nên mới có thể có diễm phúc thi vào đại học Liên Vân, làm bạn học cùng khóa với người này.”

Tần Lôi: “Phóng đại quá ha.”

Lam Tiểu Tuyết: “Cậu đừng có không tin, tớ cá với cậu, hôm nay cậu ấy nhất định sẽ lên diễn đàn trường.”

Lam Tiểu Tuyết nói xong, lại quay đầu hỏi Lâm Chiết Hạ, như khẩn trương muốn tìm người đồng tình: “Cậu cũng không tin tớ sao?”

Lâm Chiết Hạ gặm cánh gà chợt khựng lại: "…Ừm"

Lam Tiểu Tuyết: "Bỏ đi! Không ai trong các cậu tin tớ hết!!!"

Lâm Chiết Hạ tuy rằng không tin, nhưng cô không nhịn được mà nghĩ tới người nào đó.

Một người vào ngày khai giảng năm lớp 10, từng "đại sát tứ phương" ở Thành An.

Lam Tiểu Tuyết ngồi nghe hát, cảm thấy vừa rồi không phát huy tốt, lại khẩn cấp liên lạc với bạn bè, vội vàng lên diễn đàn trường tìm kiếm từ khóa kia: "Không được, tớ vẫn muốn tìm cho các cậu xem, tớ cảm thấy không cần đợi đến ngày mai, không chừng bây giờ đã có, để tờ tìm cụm từ 'năm nhất', 'Tân Sinh viên' cùng 'Soái ca' thử xem."

Tần Lôi khuyên cô: "Bỏ đi, đừng phí công nữa."

Lâm Chiết Hạ ngồi bên cạnh, im lặng xem náo nhiệt suốt cả quá trình.

Sau khi ăn xong, cô ngồi yên lặng trên ghế.

Điện thoại di động giữa chừng sáng lên một chút, nhưng cô không nhận ra.

Khi Lam Tiểu Tuyết hô "Hình như tớ đã tìm được rồi", Lâm Chiết Hạ đứng dậy nói: "Tớ đi toilet một chút. "

Tại thời điểm này, ánh sáng trong quán bar càng ngày càng tối.

Cô đi xuyên qua lối đi giữa các bàn ăn, phía trước có một số vị trí ngồi đơn, còn có một số người đứng tụ tập cùng một chỗ nghe nhạc, trong lúc nhất thời cô không tìm được phương hướng, đang muốn tìm ai đó để hỏi đường, chợt, trong đám người đông đúc kia, cô nhìn thấy có một người đẩy cửa tiến vào.

Thứ cô thấy đầu tiên là bàn tay của người kia đặt lên mép cửa, rất kỳ quái,

chỉ là một bàn tay mà thôi, tuy rằng bàn tay này có đẹp hơn bình thường một chút, nhưng không hiểu sao tim cô lại đập thình thịch, bản thân cô cũng không hiểu vì sao, liếc mắt nhìn qua một cái.

Sau đó, cánh cửa "kẹt" một tiếng rồi bị đẩy ra.

Người nọ bước vào trong ánh sáng mờ đầy màu sắc.

Vóc dáng cao, đôi chân dài.

Giữa hè, thiếu niên mặc một chiếc áo thun màu đen đơn giản, cảm giác ngây ngô của thiếu niên trên người cậu hơi phai đi một chút, nhưng cả người vẫn rất mảnh khảnh.

Cậu có một khuôn mặt đẹp mắt, sườn mặt bị ánh sáng phác họa thật sâu, ánh đèn chiếu vào đôi đồng tử sáng màu, lãnh đạm mà tùy ý.

Ánh sáng lờ mờ của quán bar chiếu lên chiếc khuyên tai màu bạc của thiếu niên, Lâm Chiết Hạ đứng giữa ánh sáng thực ảo đan xen, dường như còn cho rằng mình đang nằm mơ.

Một lát sau khi bị thất thần, cô nhìn thấy Trì Diệu lướt qua những người khác, đi về phía cô, dưới ánh đèn đột nhiên sáng lên, cậu rũ mắt xuống nhìn cô, gọi một tiếng: "Đồ nhát gan."

Lâm Chiết Hạ vẫn không phân biệt được đâu là hiện thực đâu là ảo ảnh.

Bởi vì,

Lần trước khi nghe thấy từ nhát gan này, đã là từ rất lâu rồi.

- -----oOo------

Chương 56

Editor: Gió

Beta: Đá bào

–

Vài giây nhìn nhau ngắn ngủi nhưng lại giống như thật lâu.

Khúc nhạc guitar đã kết thúc, cả quán bar rơi vào sự trầm mặc.

Qua một hồi lặng im, lúc này Lâm Chiết Hạ mới tìm được giọng nói của mình: "…Sao cậu lại ở đây vậy?"

Một giây sau, cô nghĩ ra một lý do hoàn toàn không có khả năng.

"Cậu nộp hồ sơ vào Liên Vân?" Cô hỏi, "Không phải cậu sẽ học ở Kinh Thị sao…"

Trì Diệu ngắt lời cô: "Tôi đã nói tôi sẽ học ở Kinh Thị khi nào vậy?"

"…" Cậu chưa từng nói, Lâm Chiết Hạ nhớ ra, căn bản cô không dám hỏi.

Vì vậy tại sao cậu lại đăng ký vào Liên Vân?

Lâm Chiết Hạ muốn hỏi cậu thi vào ngành gì, rõ ràng ngành vật lý ở Kinh Thị là nổi tiếng nhất, nhưng cô còn chưa kịp hỏi, trên bục sân khấu đã bắt đầu biểu diễn tiết mục mới, âm thanh chói tai vang lên…

Cô bị âm thanh bất ngờ ấy làm cho hơi giật mình.

Trì Diệu đi đến trước mặt cô, sợ cô không nghe rõ lời mình, vì vậy khẽ khom lưng, lúc nói chiếc cắm dán sát gần sườn mặt cô, gần như đã dán chặt vào tai cô: “Chỗ cậu ngồi ở đâu vậy?”

“Ở phía sau,” Lâm Chiết Hạ chỉ, “Nhưng tôi muốn tới nhà vệ sinh một lát.”

Trì Diệu chỉ cho cô vị trí nhà vệ sinh, cô ‘Ồ’ một tiếng, giống như mộng du đi qua.

Vài phút sau khi cô nhìn mình trong gương, lúc này mới chậm chạp sắp xếp được những chuyện vừa xảy ra lại trong đầu.

Cô nhớ đến câu ‘Cậu đến đâu rồi’ mà Trì Diệu gửi cho mình hồi chiều.

Vì vậy khi ấy cậu cũng đến làm thủ tục ở Liên Đại sao?

Rửa tay xong, Lâm Chiết Hạ đi ra ngoài, Trì Diệu đang ở hành lang đợi cô.

Thiếu niên đứng dựa vào tường, ở giữa những ngón tay có một điếu thuốc, cậu cầm thuốc cúi đầu hút một hơi, sau đó nhả khói ra. Vừa rồi quá tối nên cô không nhìn rõ, thực ra hơn một năm không gặp, Trì Diệu đã có vài sự thay đổi.

Bộ dáng gai góc trước kia đã dần phai nhạt đi, cậu vẫn khiến người ta cảm thấy đây là một con người kiêu ngạo, chỉ là giờ đây trong sự kiêu ngạo ấy lại có chút thâm trầm khiến cô không hiểu được.

Dường như không ngờ cô lại ra nhanh như vậy, Trì Diệu ngây người một lát, sau đó lập tức dập thuốc đi.

Lâm Chiết Hạ đi đến trước mặt cậu, ngửi thấy mùi thuốc lá trong không khí: “Cậu bắt đầu hút thuốc từ khi nào vậy?”

Trì Diệu bóp lấy khớp ngón tay cứng nhắc, hiếm khi cậu có cảm giác bị bắt

tại trận trước mặt Lâm Chiết Hạ như vậy: “Chắc là nửa năm trước.”

“Tại sao vậy,” Cô lại hỏi, “Tại sao cậu lại hút thuốc.”

Trì Diệu cũng không giấu cô, cậu trầm mặc một lát: “Nửa năm trước sau khi phẫu thuật, tình hình của mẹ tôi đột nhiên xấu đi, chuyện chỗ bố tôi cũng chưa được giải quyết. Mỗi ngày tan học đều đến trông bà, hơn nữa có một khoảng thời gian tinh thần của bà ấy không được tốt lắm.”

Những lời này, lúc nói chuyện qua mạng, vì sợ cô lo lắng nên cậu đã không nói.

“Khoảng thời gian ấy buổi tối tôi trông nom ở bệnh viện nên ngủ không được.”

Cậu chỉ nói một nửa, còn lại cậu không nói.

Cậu không nói khoảng thời gian ấy cậu và Lâm Chiết Hạ đều rất bận, cũng dần ít liên lạc đi, buổi tối lúc không ngủ được ngồi ở hành lang bệnh viện, cậu nhìn vào ảnh đại diện của người được ghim trên đầu mục tin nhắn, lật đọc những dòng tin ngày càng ít đi của hai người, muốn tìm cô nói chuyện nhưng lại sợ làm phiền cô.

Nhưng nếu nói ra những chuyện này, ngoài việc khiến cô phải lo lắng ra thì không có tác dụng gì cả.

Sau đó có một ngày, cậu xuống cửa hàng tiện lợi mua đồ nên tiện thể mua một bao thuốc.

Cậu ngước nhìn ánh trăng, ngồi lên chiếc ghế dài ngoài bệnh viện hút điếu thuốc đầu tiên.

Lâm Chiết Hạ im lặng một hồi, so với tức giận thì cô càng đau lòng và buồn bã hơn.

Trước khi bất ngờ gặp lại, cô tưởng rằng sự xa cách hơn một năm giữa cô

và Trì Diệu sẽ mang tới bầu không khí trầm mặc.

Sau khi gặp mặt, cô phát hiện rằng thứ chắn ngang trước hai người không phải trầm mặc, mà là những chuyện không thể trải qua cùng nhau, mà trong khoảng thời gian này cô và Trì Diệu cũng đã có vài sự thay đổi nhỏ.

Nghĩ cũng biết khoảng thời gian ấy vô cùng khó khăn, vì vậy Lâm Chiết Hạ không có lập trường đi chỉ trích cách hành xử của cậu.

Cuối cùng cô mới nhớ ra câu hỏi ban nãy: “Sao cậu lại đến Liên Vân vậy? Cậu nộp chuyên ngành gì thế, rõ ràng ngành vật lý ở Kinh Thị tốt hơn mà.”

Nói xong, đối với chuyện này, ban đầu cô thực sự có chút tức giận, bởi cô nhớ đến trước kia Trì Diệu không đến trường cấp ba số Một học. Lúc ấy cô đoán rằng Trì Diệu không muốn học cách nhà quá xa, lúc này cô cũng không tìm được một lý do nào khác, chỉ có thể nghĩ rằng cậu không muốn ở lại Kinh Thị: “Cho dù cậu cảm thấy mình đã ở Liên Vân lâu rồi, không quen với hoàn cảnh sống ở Kinh Thị nên muốn chuyển đến đây thì cũng phải suy nghĩ nghiêm túc một chút chứ, nguyện vọng vô cùng quan trọng, còn quan trọng hơn cả môi trường các tỉnh, thời cấp ba thầy cô đã nhấn mạnh như vậy rồi, hơn nữa không phải cậu rất thích vật lý sao, cậu…”

Lâm Chiết Hạ nói đến chữ ‘cậu’, không nói tiếp được nữa.

Cô không giỏi trong việc tranh luận, cuối cùng nặn ra một câu: “Cậu như vậy, chú gì không ngăn cản cậu sao?”

“Tôi thi đỗ chuyên ngành hàng đầu cả nước,” Trì Diệu nhìn cô, bởi vừa rồi cô tức giận mà tâm trạng cậu lại tốt hơn một chút, cậu khẽ động khoé môi, “Tại sao họ phải ngăn cản tôi?”

“…Hả?”

“Trong não cậu đều là gì vậy?”

Trì Diệu đưa tay phủ lên đầu cô như trước kia, “Cậu tưởng rằng vật lý chỉ

có như vậy thôi sao? Tôi không muốn đi theo con đường nghiên cứu, ngành khoa học kỹ thuật Liên Vân không hề tệ hơn Kinh Thị, hơn nữa nội dung học tập cũng phong phú hơn."

Sở thích là sở thích.

Còn về chuyên ngành, vấn đề cần phải đắn đo không có đơn giản như vậy. Huống hồ một năm nay cậu chứng kiến Trì Hàn Sơn bôn ba vất vả, nên càng ý thức được gánh nặng trên lưng mình.

Cậu đã từng thảo luận với Trì Hàn Sơn, lúc đó Trì Hàn Sơn nói với cậu: "Con không cần phải suy nghĩ nhiều vậy, nộp vào ngành mình thích là được."

Trì Diệu nói: "Con không hề nói là mình không thích ngành này."

Một hồi sau, cậu lại nói, "Hơn nữa…một người bạn rất quan trọng của con cũng ở Liên Vân."

Hai bố con không giỏi nói chuyện, cuối cùng Trì Hàn Sơn hỏi qua ý kiến của chủ nhiệm lớp, rồi nói: "Thích là tốt, thích là tốt. Bố cũng hỏi qua chủ nhiệm lớp con rồi, thầy nói ngành này ở Liên Vân không tồi, hơn nữa còn có giáo sư rất nổi tiếng ở đó, từ nhỏ con đã ở Liên Vân, quả thực quen thuộc bên đó hơn, bố với mẹ con cũng không ép buộc con ở Kinh Thị, con tự quyết định là được."

"…." Lâm Chiết Hạ ngơ ngác không thôi.

Một mình cô bạt mạng cố gắng đến cuối cùng, thực ra cũng không có nhiều chuyên ngành để trong khả năng của mình ở trường đại học tốt nhất Liên Vân này, cô chưa từng nghĩ đến chuyện như ngày hôm nay.

Thì ra trước đây là cô tự đi vào bế tắc, bởi khoảng cách ngày càng xa giữa hai người, cô không dám mở miệng hỏi đã mặc định rằng Trì Diệu sẽ thi ở Kinh Thị.

Bây giờ nghĩ lại, lúc ấy cô chỉ có đau lòng mà không quá để ý đến lời an ủi của Nguỵ Bình: Có rất nhiều ngành ở Liên Vân còn tốt hơn Kinh Thị.

“Vì vậy,” Lúc này Lâm Chiết Hạ mới bắt được một chút cảm giác chân thực của việc Trì Diệu xuất hiện một lần nữa, tâm trạng dần trở nên vui vẻ: “Lúc đó nói chuyện điện thoại, cậu bảo tôi nộp vào Liên Vân là bởi cậu cũng nộp vào Liên Vân hay sao?”

“Nếu không thì là gì?”

“…”

Bài nhạc rock trên sân khấu kết thúc, lúc này ban nhạc có tạm nghỉ.

Lâm Chiết Hạ: “Nếu như là cậu thì rất có khả năng rằng muốn khinh bỉ nói rằng tôi nộp vào Kinh Thị là muốn trèo cao.”

Trì Diệu giống như trước kia, lạnh nhạt ‘Ồ’ một tiếng: “Cũng không phải là không có nguyên nhân này.”

“…” Rõ ràng vừa gặp mặt, sao cô đã muốn cho cậu một trận rồi. Nhưng không thể phủ nhận rằng một cảm giác quen thuộc nào đó lại xuất hiện.

Lâm Chiết Hạ: “Tạm thời tôi không muốn nói chuyện với cậu nữa.”

Trì Diệu cũng không để ý: “Đi thôi, tôi cùng cậu qua đó.”

Lâm Chiết Hạ dẫn cậu đến bàn của bạn cùng phòng.

Khi đi qua đám người cạnh sân khấu, Trì Diệu sợ cô bị dòng người cuốn đi mất bèn đặt tay lên vai cô.

Sau đó lúc gần đến nơi, cô nghe thấy giọng Trì Diệu lẫn lộn với những âm thanh xung quanh, cậu nói với cô: “Đồ nhát gan, một năm nay cậu làm không tồi.”

Bước chân của Lâm Chiết Hạ khẽ khựng lại.

Cô biết Trì Diệu ý muốn nói về việc thành tích của cô tiến bộ.

Vì để đuổi theo cậu, sự cố gắng của cô đã không vô ích.

Lâm Chiết Hạ còn chưa kịp cong đuôi, cậu đã bổ sung thêm một câu: “Vốn còn tưởng rằng, tôi học ở Liên Vân, còn cậu sẽ ở Cao đẳng kỹ thuật Liên Vân bên cạnh.”

“…”

Lâm Chiết Hạ không cong đuôi đắc ý nổi: “Cậu sỉ nhục tôi đấy à, tôi có nhắm mắt cũng thi đỗ được Cao đẳng kỹ thuật Liên Vân. Cậu có coi thường tôi thì chí ít cũng phải nói tên trường Hà Dương ra chứ.”

Trì Diệu không nói gì, dưới ánh đèn màu sắc cậu nhìn cô, cô gái trước mắt có cao hơn hồi cấp ba một chút, mái tóc cũng dài hơn, cô không buộc tóc đuôi ngựa như trước kia mà xoã xuống.

Lúc cậu nhìn cô có nghĩ, lời vừa rồi của cậu không chỉ đề cập đến năm lớp mười hai, mà còn cả năm lớp 9 nữa.

Năm lớp chín mặc dù cậu muốn ở lại Thành An, muốn gần cô hơn một chút nên nộp vào trường số Hai, nhưng thực ra cậu không ngờ Lâm Chiết Hạ cũng sẽ phát huy vượt trội rồi đỗ vào trường, vốn dĩ cậu còn cho rằng khả năng cao cô sẽ giống Hà Dương, đỗ vào trường Thí nghiệm phụ thuộc.

Lúc đó cậu định rằng, cho dù cô có học trường thí nghiệm thụ thuộc thì cũng không sao, ít nhất mỗi ngày đến trường hay tan học đều có thể đi cùng cô…

Không ngờ Lâm Chiết Hạ lại có năng lực như vậy, thi đỗ cấp ba số Hai.

–

Lúc Lâm Chiết Hạ dẫn Trì Diệu qua, Lam Tiểu Tuyết đang tụ tập xem nội dung trên diễn đàn: "…Từ đâu ra vậy, gương mặt này, chụp trộm cũng chụp đẹp như vậy thì người thật ngoài đời…."

Lời Lam Tiểu Tuyết nghẹn lại.

Bởi cô ấy bất ngờ ngẩng đầu lên thì nhìn thấy người phía sau Lâm Chiết Hạ.

Lam Tiểu Tuyết: "…"

Một hồi sau, Lam Tiểu Tuyết như đang ra ám hiệu cho Lâm Chiết Hạ mà hỏi: "Họ Trì ư?"

Lâm Chiết Hạ: "Hả?"

Lam Tiểu Tuyết chỉ về phía sau lưng cô, tiếp tục hỏi: "Trì Diệu?"

Lâm Chiết Hạ: "Hả."

"Người vượt xa điểm chuẩn trường chúng ta, thi đỗ vào khoa người bình thường không đỗ được, Trì Diệu đây sao?"

Lam Tiểu Tuyết nói, bản thân cũng đã chắc chắn, cô nói nốt lời vừa rồi, "… Người thật quả nhiên còn trông khoa trương hơn cả trong ảnh."

Lâm Chiết Hạ có chút không hiểu được tình hình: "Các cậu quen cậu ấy sao?"

Lam Tiểu Tuyết: "Phải là bọn tớ hỏi câu này mới đúng," Cô đặt điện thoại xuống, năm đôi mắt nhìn chằm chằm về phía hai người.

Phản ứng của cô có hơi chậm, trước khi cô nhận ra chuyện gì đang xảy ra, Trì Diệu đã tự giới thiệu bản thân: "Tôi là…"

Trì Diệu nói đến đây khẽ dừng lại.

Trong phút chốc ấy, trong đầu cô có rất nhiều kiểu xưng hô hiện lên.

Anh em tốt.

Bạn thân.

Lớn lên từ nhỏ cùng nhau…

Chốc lát sau, Trì Diệu nhàn nhạt nói tiếp: "…Anh trai của cậu ấy."

"…??" Lâm Chiết Hạ trợn tròn mắt.

Con người này, có biết xấu hổ không vậy.

Rõ ràng hai người không cùng họ mà lại nói là 'anh trai' của cô, còn dùng kiểu nói có chút 'ám muội' nữa chứ.

Lam Tiểu Tuyết và những người bạn cùng phòng khác 'À' một tiếng thật dài: "Hiểu rồi hiểu rồi."

"Không phải," Lâm Chiết Hạ vội vàng giải thích, "Không phải anh trai tớ, cậu ta là bạn thân của tớ, bọn tớ quen…"

Quen biết nhiều năm rồi.

Nhưng đã không có ai nghe cô nói nữa.

Nhân vật vừa vào trường đã nổi tiếng xuất hiện trước mặt đã làm thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mấy người đam mê chuyện bát quái. Hơn nữa phương thức xuất hiện lại vô cùng có tính công kích, mấy người bọn họ đang túm tụm đọc bài đăng trên diễn đàn, vừa ngẩng đầu lên thì người thật đã xuất hiện ngay trước mắt rồi.

Lam Tiểu Tuyết nhường chỗ: "Mời ngồi, cậu ngồi chỗ bên cạnh Lâm Chiết Hạ đi, tôi qua phía đối diện rồi."

Sau khi ngồi xuống, tất cả mọi người đều nhìn vào gương mặt Trì Diệu dưới ánh đèn, nhất thời không biết nên nói gì.

Một lát sau Lam Tiểu Tuyết phỏng vấn: “Nghe nói rất nhiều người đều đang nghe ngóng hỏi xin phương thức liên lạc của cậu, chuyện này là thật sao, hôm nay cậu đã thêm bao nhiêu người vậy?”

Trì Diệu: “Tôi không mở chức năng thêm bạn, cũng không rõ.”

Lam Tiểu Tuyết: “…Thế giới của kẻ mạnh.”

Hồi sau Lâm Chiết Hạ giống như trở thành người được Trì Diệu dẫn tới, cô ngồi bên cạnh Trì Diệu nghe bọn họ nói chuyện, hơn nữa Trì Diệu thực sự giống như ‘anh trai’ của cô vậy, vào lúc cô hào hứng muốn thử uống rượu, cậu lại liếc qua một cái.

Sau đó cậu ra thanh toán trước, lúc về còn phá lệ thêm bạn bè với bạn cùng phòng cô, trước khi rời đi hiếm khi nói lời giống con người: “Sau này phiền các cậu chăm sóc cô ấy rồi.”

Mấy người Lam Tiểu Tuyết còn muốn đi dạo quanh phố ngoài trường nên đã đi trước.

Bọn họ rời đi xong thì chỉ còn lại cô và Trì Diệu.

Lam Tiểu Tuyết đi rồi gửi cho cô vài dòng tin nhắn.

[Tớ không thể ngờ nổi người tớ nhắc đến hôm nay lại xuất hiện.]

[Tạo thế giới hai người cho cậu với anh trai đấy.]

[Không cần cảm ơn.]

Lâm Chiết Hạ muốn nói: [Không phải giống như cậu nghĩ đâu.], nhưng cuối cùng lại không gửi đi.

Cô cảm thấy khả năng cao là không giải thích được rồi.

Sau khi rời khỏi quán bar, hai người đi theo con đường dẫn về kí túc xá nữ.

Trì Diệu hỏi cô: “Cậu có uống rượu không?”

Bên ngoài quán bar với ánh đèn mờ ảo, Lâm Chiết Hạ nhìn vào bóng hai người in trên mặt đường, bắt đầu có chút cảm thấy không tự tại: “Tôi vừa động đến ly rượu thì ánh mắt cậu đã sắc lẹm như dao vậy, tôi uống thế nào đây.”

“Vậy trước khi tôi đến thì sao?”

“Cũng không có.”

“Thế cậu ngồi trong quán bar làm gì?”

“…Gặm cánh gà.”

“…”

“Đúng rồi,” Lâm Chiết Hạ sợ chủ đề nói chuyện kết thúc hai người sẽ rời vào trầm mặc, vội vàng tìm chủ đề mới, “Lần này Hà Dương lại là bạn cùng trường tinh thần của chúng ta đấy, cậu ta đã nói với cậu chưa vậy, cậu ta học trường sư phạm bên cạnh.”

“Có nhắc qua.”

Lâm Chiết Hạ nói: “Không ngờ sau khi rời khỏi phố Ngõ Nam chúng ta vẫn có thể ở gần nhau vậy.”

Lâm Chiết Hạ: “Đúng rồi, hôm nay cậu đến sao không nói trước với tôi.”

Trì Diệu: “Muốn cho cậu một bất ngờ.” Nói rồi cậu lại nói thêm một câu, “Có phải rất bất ngờ hay không.”

Câu nói này như có năng lực làm xuyên không.

Lâm Chiết Hạ nhớ đến mùa hè nọ sau khi thi giữa kì xong, cô cầm chìa khoá mở cửa nhà Trì Diệu ra.

Vì vậy cô chậm rãi, dựa theo tình hình năm đó mà tiếp lời cậu: "….Tía cậu về rồi đây?"

"…"

Trong lúc nói chuyện họ đã đi gần đến cổng kí túc xá nữa.

Lâm Chiết Hạ nói tiếng 'Tạm biệt' với cậu, sau đó đột nhiên nhớ đến một chuyện.

Vì vậy cô chạy lại đến trước mặt Trì Diệu, ngẩng đầu nhìn cậu, nghiêm túc nói: "Sau này cậu đừng hút thuốc nữa, hút thuốc không tốt cho sức khoẻ."

Trì Diệu cúi đầu nhìn cô.

"Nếu như cậu không ngủ được," Lâm Chiết Hạ lại nói, "Buổi tối có thể gọi hoặc gửi tin nhắn cho tôi, nhưng đừng hút thuốc nữa."

Một hồi sau, Trì Diệu khẽ đáp ứng.

Sau đó gương mặt đầy kiêu ngạo này lại đột nhiên 'phục tùng' nói: "Có muốn tịch thu không?"

Lâm Chiết Hạ hỏi ngược lại: "Tôi có thể tịch thu không?"

Trì Diệu: "Có thể, thuốc ở túi bên trái, cậu tự lấy đi."

Hôm nay Trì Diệu không mặc áo khoác, vì vậy túi mà cậu nói chỉ có thể là…túi quần.

Lâm Chiết Hạ có chút do dự, nhưng việc không muốn cậu tiếp tục hút thuốc đã thắng sự do dự ấy.

Cô cẩn thận đưa tay ra lấy hộp thuốc trong túi quần cậu.

Chiếc túi quần rát chặt, cô càng sợ chạm phải thì cảm giác đầu ngón tay càng trở nên rõ ràng.

Cuối cùng trước lúc cô muốn bỏ cuộc, tai đỏ ửng móc được hộp thuốc lá ra.

Trì Diệu nhắc cô: “Còn có bật lửa nữa.”

“…”

Sau khi Lâm Chiết Hạ tịch thu thuốc lá của Trì Diệu xong, cô có chút hoảng loạn chạy về phòng: “Tôi về phòng đây.”

Khi cô lên phòng, Lam Tiểu Tuyết và mọi người vẫn chưa trở về.

Căn phòng trống trải chỉ có mình cô.

Cô dựa lưng vào cửa, cố gắng điểu chỉnh lại cảm giác hốt hoảng vừa rồi.

Hơn một năm rồi.

Điều duy nhất không thay đổi, là sự rung động của cô trước cậu.

- -----oOo------

Chương 57

Editor: Đá bào

Beta: Gió

—

Nhóm Lam Tiểu Tuyết vừa đi dạo ở khu vực xung quanh trở về thì Lâm Chiết Hạ cũng vừa rửa mặt xong.

Khi đám bạn cùng phòng đẩy cửa ra, Lâm Chiết Hạ đã thay đồ ngủ, đang ngồi trên giường gọi điện thoại cho Lâm Hà.

Đầu tiên, cô báo cáo tình hình ở trường học mới cho Lâm Hà.

Ở đầu dây bên kia, Lâm Hà nói: “Được, con ở bên ngoài nhớ chú ý an toàn, một mình con ở Liên Đại, mẹ và chú Ngụy cũng không khỏi lo lắng.”

Lâm Chiết Hạ nói: “Mẹ.”

Lâm Hà: “Hả?”

“Con không ở Liên Đại một mình.” Cô hơi dừng lại, nói, “Trì Diệu cũng ở đây.”

Lâm Hà cũng rất kinh ngạc: “Thằng bé cũng nộp vào Liên Đại?”

Lâm Chiết Hạ “Vâng” một tiếng.

Lâm Hà: “Cái này thật sự là mẹ chưa từng nghe thằng bé nói qua, sau khi chuyển đi, mẹ cũng không liên lạc được gì, mẹ cũng thật đáng trách, trước kì thi của con không hiểu sao mẹ lại quên bẵng mất không hỏi thăm Trì Diệu. Như vậy thì ổn rồi, với thành tích của thằng bé, chắc hẳn là đạt kết quả tốt nhất đúng không, lần sau con gặp mặt nhớ thay mẹ chúc mừng bạn.”

Lâm Chiết Hạ nghĩ thầm trong lòng, không riêng gì mẹ, lúc ấy cô cũng không hỏi thăm cậu: “Là chuyên ngành tốt nhất trong trường con.”

Trò chuyện đến đây, cuối cùng cô nói: “Bạn cùng phòng của con đã về rồi, con cúp máy trước đây.”

Sau khi cúp điện thoại, cô phát hiện ra Lam Tiểu Tuyết đang ngồi chỉnh tề đối diện với cô, nhìn giống như muốn thẩm vấn vậy.

Lâm Chiết Hạ có chút bất an: “Các cậu đã đi dạo quanh đây thấy có chỗ nào vui không?”

Lam Tiểu Tuyết ngắt lời: “Đừng có đánh trống lảng.”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Lam Tiểu Tuyết: “Kể chuyện về bạn trai cậu đi.”

Không, không phải chứ.

Tại sao cách các cậu ấy gọi Trì Diệu càng ngày càng kỳ quái thế???

Một giờ trước đó vẫn là anh trai.

Cách xưng hô anh trai này cô đã không thể chấp nhận được rồi, bây giờ lại nhảy vọt thành “bạn trai”.

Lâm Chiết Hạ vội vàng phủ nhận, vành tai đỏ bừng: “Không phải, cậu ấy không phải là bạn trai tớ, ban nãy ở quán bar là cậu ấy nói lung tung đấy, tớ và cậu ấy là bạn thân từ nhỏ, lớn lên cùng nhau.”

Lam Tiểu Tuyết căn bản không tin, cô mở thông tin liên lạc vừa mới được thêm vào ra, nhấn mở avatar hình chiếc đầu mèo kia, giơ đến trước mặt cô: "Không nói đến chuyện cậu ấy tự giới thiệu bản thân là anh trai cậu trước mặt tụi tớ, nhưng cậu nhìn lại avatar này xem, cậu có thể nghĩ đến cái gì."

Lâm Chiết Hạ: "…Tớ có thể nghĩ đây là một avatar Wechat."

"……"

Lam Tiểu Tuyết cạn lời, nhắc nhở cô: "Hôm nay toàn trường có bao nhiêu người muốn thêm bạn bè với cậu ấy, vậy mà cậu ấy không đồng ý thêm ai cả, nhưng sau đó chỉ vì bọn tớ là bạn cùng phòng của cậu nên cậu ấy mới chủ động thêm bạn với mọi người."

Dưới sự phủ nhận cực lực của Lâm Chiết Hạ, đám người Lam Tiểu Tuyết cũng không tiếp tục chất vấn tiếp. Thêm nữa là ký túc xá cũng sắp tắt đèn nên họ vội vàng thay phiên nhau vệ sinh cá nhân.

Đúng 10 giờ, đèn trong phòng ký túc bị tắt hết.

Lâm Chiết Hạ nằm trên chiếc giường xa lạ trong ký túc, lúc này mới thật sự cảm nhận được xung quanh đã là một môi trường hoàn toàn mới.

Cô, Trì Diệu, Hà Dương, ba người bọn họ đã trưởng thành, cùng nhau bước ra khỏi con phố Ngõ Nam thuở nhỏ. Bọn họ sẽ không giống như trước kia, mỗi ngày đều vội vội vàng vàng đeo cặp sách chạy ra ngoài, sau đó ba cái đầu nhỏ, xuất phát từ biển đường phố Ngõ Nam, đi đến trường học.

Thay vào đó, nghênh đón họ là một thế giới hoàn toàn mới.

Một lời tạm biệt với phố Ngõ Nam, cũng dần dần nói lời tạm biệt với thế giới của thời niên thiếu.

Trước khi đi ngủ, Lâm Chiết Hạ còn do dự suy nghĩ xem có nên tìm Trì Diệu nói chuyện phiếm hay không. Ngón tay cô vừa chạm vào hình đầu

mèo mà Trì Diệu đã dùng rất nhiều năm, trong đầu không khỏi nhớ tới mấy lời vừa rồi của Lam Tiểu Tuyết.

Khẳng định không phải như vậy.

Lâm Chiết Hạ không dám có bất kỳ chờ mong nào…

Dù sao, chắc chắn không phải như mấy cậu ấy nghĩ.

Bình thường Trì Diệu không hiểu cách làm người. Hơn nữa bây giờ cô đã học đại học, cậu ấy thêm bạn cùng phòng của cô, phòng hờ đến lúc có chuyện gì muốn tìm cô mà không thấy, có bạn cùng phòng thì sẽ dễ hơn liên lạc, cho nên việc ấy cũng rất bình thường thôi.

Dù sao ở Liên Đại, trước mắt cũng chỉ có cậu và cô chăm sóc lẫn nhau.

Ngay khi cô còn đang do dự, trong khung trò chuyện đã có thêm một tin nhắn mới.

Là Trì Diệu chủ động nhắn tới, chỉ có ba từ rất đơn giản trong khung chat: [Không ngủ được.]

Mấy lời này quả thực không giống như những thứ Trì Diệu sẽ nói.

Bởi vì ba chữ “không ngủ được” này, nhìn thế nào cũng có chút giống kiểu cố ý ra vẻ yếu thế.

Lâm Chiết Hạ trả lời: [Tối qua cậu ngủ lúc mấy giờ?]

Trì Mỗ: [Khoảng hơn ba giờ.]

Lâm Chiết Hạ:…

Cũng quá muộn rồi.

Lâm Chiết Hạ chui trong chăn, cân nhắc mà gõ mấy chữ: [Cậu nằm trên

giường một lát, nhắm mắt lại, có thể một lát sau sẽ ngủ được.]

Trì Diệu nhắn lại là một dấu chấm hỏi.

Trễ Mỗ: [?]

Sau dấu chấm hỏi, cậu còn gửi thêm: [Nếu tôi nhớ không nhầm, trước đó có người đã tịch thu thuốc lá của tôi.]

[Người này,]

[Thu xong lại không chịu trách nhiệm.]

"……"

Mặt Lâm Chiết Hạ có chút nóng bừng khi bị cậu chỉ trích.

Cô chậm chạp gõ chữ: [Nhưng nếu gọi điện thoại sẽ đánh thức bạn cùng phòng của tôi đã ngủ của tôi…]

Hai giây sau, cô xóa đoạn này đi.

Cuối cùng cô nói: [Định gọi điện thoại, nhưng bây giờ bạn cùng phòng của tôi đang ngủ, tôi không thể nói chuyện, chỉ có thể nhắn tin được thôi.]

Dường như ngay trong giây phút cô gửi tin đi, đối phương đã gọi tới.

Lâm Chiết Hạ tìm tai nghe, nhét vào lỗ tai, sau đó nín thở ấn nút kết nối.

Bên phía Trì Diệu ngược lại rất ồn ào, phòng ngủ của nam sinh sau khi tắt đèn cũng có rất nhiều hoạt động giải trí khác, qua âm thanh ồn ào, hình như là họ đang chơi game, có người hô "Tạm thời đừng xông lên".

Lâm Chiết Hạ nghe thấy giọng nói của cậu từ đầu dây bên kia truyền tới: "Ngủ rồi sao?"

Lâm Chiết Hạ gõ chữ đáp lại: [Ừm.]

“Vậy cậu, ngủ đi” Cậu nói, “Cứ treo cuộc gọi một bên là được.”

Lâm Chiết Hạ: [Tôi vẫn chưa buồn ngủ lắm.]

Cô lại gõ chữ và trò chuyện với cậu: [Có bao nhiêu người trong ký túc xá của cậu vậy?]

“Bốn người.”

Lâm Chiết Hạ: [Ít như vậy sao.]

“Ừm.”

Lâm Chiết Hạ nghĩ đến chuyện cậu đã thêm bạn bè Wechat với tất cả bạn cùng phòng của cô, vì thế cũng định qua lại theo lệ: [Tôi… Cũng thêm mấy người bọn họ nhé, phòng hờ sau này có chuyện gì không liên lạc được với cậu, có thể tìm bọn họ.]

Cô cho rằng Trì Diệu nhất định sẽ không từ chối.

Nhưng không ngờ, Trì Diệu không chút suy nghĩ nói một câu: “Bọn họ không có điện thoại di động.”

Lâm Chiết Hạ: [……]

“Sinh viên nghèo,” Trì Diệu nói, “Hãy hiểu cho họ một chút.”

Cô là đứa ngốc sao?

Cô còn vừa nghe thấy có người hô “Tại sao cậu đang tung đòn mà lại chậm lại thế?”, còn có người hét, “Dọn đường ở giữa giúp tôi với”.

Lâm Chiết Hạ không nói gì, cô hung hăng gõ phím: [Tôi không muốn gọi điện thoại với cậu nữa.]

[Tốn pin.]

[Nếu không có gì thì cứ như vậy đi, tôi cúp máy trước đây.]

Bên phía Trì Diệu yên ắng một hồi, có tiếng mở cửa ra, ngay sau đó cô nghe thấy tiếng ve sầu nho nhỏ, nhận ra có lẽ Trì Diệu vừa đi ra ban công trước phòng ngủ.

Tiếp đó, cô nghe thấy một câu: “Được rồi, vậy trả lại thuốc lá cho tôi.”

“……”

Lâm Chiết Hạ chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng, cô rất không có cốt khí, rút mấy câu vừa rồi.

[Bạn đã thu hồi một tin nhắn]

[Bạn đã thu hồi một tin nhắn]

[Bạn đã thu hồi một tin nhắn]

Sau khi thu hồi, cô sắp xếp lại từ ngữ: [Tôi cảm thấy gọi điện thoại với cậu cũng rất ổn, tối nay không ai được phép cúp máy.]

Ở đầu dây bên kia Trì Diệu phát ra một tiếng cười nhạt quen thuộc.

Đúng lúc này, Lam Tiểu Tuyết khẽ gọi cô: “Hạ Hạ.”

Lâm Chiết Hạ từ trong chăn chui ra: “Hả?”

Lam Tiểu Tuyết không biết cô đang gọi điện thoại, chỉ đơn giản là muốn chia sẻ thông tin tình báo với cô: “Tớ vừa lướt trên diễn đàn của trường mình một lượt, nhìn thấy ảnh chụp cậu, để tớ gửi cho cậu nhé, hình như là một nam sinh cùng lớp lúc báo danh tân sinh viên có thấy cậu nên đăng lên đó hỏi thăm danh tính.”

“……”

Lâm Chiết Hạ bối rối, đầu tiên là cảm thấy xấu hổ: “Không cần gửi cho tớ đâu.”

Lam Tiểu Tuyết: “Tớ đã gửi qua rồi, không có gì, cậu cứ xem qua một chút.”

Phòng ngủ lại một lần nữa trở nên im lặng, bất giác, Lâm Chiết Hạ ý thức được cô còn đang nói chuyện với Trì Diệu.

Không biết Trì Diệu có nghe thấy hay không?

Mấy loại chuyện phiếm đêm khuya của con gái này, bị con trai nghe được ít nhiều cũng có chút ngượng ngùng.

Cô lắng lặng nghe đầu dây bên kia, phát hiện Trì Diệu không nói gì, đợi một lát, cô đoán chắc là cậu không nghe thấy, bằng không người này nhất định sẽ tìm được cơ hội chế giễu cô một chút.

Im lặng một lát, Lâm Chiết Hạ có chút mệt mỏi, ý thức càng ngày càng mơ hồ, tin nhắn gửi qua bắt đầu sai chính tả. Trì Diệu tựa hồ nhận ra điều này, không tiếp tục nói chuyện phiếm với cô nữa, đến cuối cùng, hai người cũng chỉ thông điện thoại nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng của đối phương.

Lại một lát sau, Lâm Chiết Hạ nghe thấy một câu “Ngủ ngon”.

Nghe được lời chúc kia, cô ngủ thiếp đi.

Trước khi ý thức hoàn toàn biến mất, cô mơ mơ màng màng nghĩ, giữa cô và Trì Diệu dường như có thứ gì đó không đúng.

Sau khi học đại học, thái độ của Trì Diệu đối với cô như có gì đó khác với hồi cấp ba, nhưng cô lại không biết miêu tả sự khác biệt ấy như thế nào.

–

Ở phía bên kia, trong phòng ngủ của nam sinh.

Trì Diệu đứng ngoài ban công một lát, xác nhận Lâm Chiết Hạ đã ngủ, trước khi mở cửa ban công bước vào phòng ngủ đã lặng lẽ cúp máy.

So với vấn đề "Không ngủ được" của cậu, mục đích thật sự của cuộc điện thoại này thật ra là cậu lo Lâm Chiết Hạ sẽ không thích ứng được với môi trường mới.

Dù sao lần đầu tiên rời khỏi nhà, ban đêm ngủ rất có thể sẽ không quen.

Cậu trở lại ký túc xá, trong phòng ngủ âm thanh rất ồn ào, đám người này vừa chơi game vừa hỏi: "…Các cậu có quen biết em gái nào hay không, kiểu mà có thể thêm bạn trên Wechat được ấy, hồi cấp ba có quá nhiều luật lệ, bây giờ lên đại học rồi, tôi cảm thấy ở đại học không chỉ cần quan tâm tri thức mà việc học tập đối nhân xử thế cũng rất quan trọng."

Một người khác nói: "Cậu muốn yêu đương thì cứ nói thẳng ra, cũng không cần phải nâng cao góc độ 'đối nhân xử thế' như vậy đâu."

"……"

Mấy người tán gẫu đến đây thấy Trì Diệu đi vào, vì thế có người đem đề tài dẫn lên người cậu: "Muốn phương thức liên lạc cũng không phải không có cách, cái này không phải có Trì Diệu sao, không chừng chỉ cần cậu ta đồng ý, một lần đã có thể thêm toàn bộ nữ sinh trong trường, sau đó cậu vào trong danh sách bạn bè của cậu ấy, từ từ mà chọn."

Trì Diệu không nói gì, chỉ liếc mắt nhìn bọn họ một cái, ở chung chưa đến nửa ngày, mấy người bạn cùng phòng này cũng đã thăm dò tính tình của cậu, vì thế lập tức thay đổi suy nghĩ: "Hoặc là như vậy đi, cậu công khai tài khoản Wechat ra ngoài, nói mình là bạn cùng phòng của Trì Diệu, cũng sẽ có rất nhiều người chen chúc mà đến."

“Người đến chính là cơ hội, quan tâm đối tượng em gái để ý ban đầu làm gì, kẻ địch còn có thể trở thành bạn bè thì không có gì là không thể.”

Phòng ngủ là một mảnh tối tăm.

Trì Diệu không tham gia thảo luận, trực tiếp lướt qua bọn họ, ngồi ở trên ghế bên giường trả lời tin nhắn của mọi người.

Trì Hàn Sơn, Bạch Cầm, Từ Đình, còn có…

Trì Diệu kéo danh sách liên lạc xuống, mới nhìn thấy Hà Dương bị tin nhắn trôi xuống.

Tin nhắn của Hà Dương từ mấy tháng trước, không ai để ý tới.

Hà Dương: [Người anh em.]

Hà Dương: [Theo nguyện vọng, tôi thi vào sư phạm Liên Vân, cậu định điền ở đâu?]

Hà Dương: [Cậu định ở lại Kinh Thị hay trở về Liên Vân?]

Hà Dương: […]

Hà Dương: [Cậu còn sống không?]

Trì Diệu trả lời cậu ta hai chữ: [Liên Đại.]

Hà Dương phản hồi rất nhanh, cậu ta nhắn lại một chuỗi dấu chấm lửng rất dài: [……]

Sau đó cậu ta trở tay gọi tới một cuộc điện thoại.

“Cậu còn nhớ tôi sao?” Hà Dương ở đầu dây bên kia lên án, “Tôi còn tưởng rằng tôi đã biến thành thi thể trong danh bạ của cậu, không phải cậu chết, thì chính là tôi đã chết.”

Trì Diệu nói: “Khoảng thời gian trước quá bận rộn, không thấy tin nhắn.”

Hà Dương nhất định phải đâm mình một đao: “Tin nhắn của anh Hạ tôi, cậu cũng không thấy sao. ”

“……”

“Tin nhắn của cậu ấy, cậu đều trả lời!” Làm huynh đệ nhiều năm như vậy, Hà Dương từ sự trầm mặc ngắn ngủi của Trì Diệu nhận được đáp án, trong lòng tự nhủ, cho dù cậu thích cô thì cũng không thể đối đãi thiên vị như vậy, “Tin nhắn của tôi thì không được coi là tin nhắn hay sao!”

Trì Diệu chuyển đề tài: “Ngày mai tìm cậu ăn cơm.”

Lập tức Hà Dương thuận buồm xuôi gió mà tiến lên: “Tôi muốn ăn đồ ăn đắt tiền.”

Trì Diệu nhượng bộ một chút: “Được.”

Đêm đã khuya.

Cơn nghiện thuốc lá của Trì Diệu nổi lên, theo bản năng muốn ra ban công hút một điếu thuốc, chờ tới lúc cậu trở lại ban công, chậm nửa nhịp mới phản ứng được rằng mình đã chủ động giao nộp thuốc lá mất rồi.

Vì vậy, cậu bẻ khớp xương, ép cơn nghiện thuốc lá xuống, đột nhiên nói: “Hỏi cậu một chuyện.”

…Tớ vừa lướt qua diễn đàn của trường và thấy bài viết về cậu cậu.

Lời bạn cùng phòng của Lâm Chiết Hạ chợt hiện lên trong đầu.

Một ý niệm ẩn sâu trong trái tim cậu cũng nổi lên, nó còn khó nhẫn nhịn hơn cả cơn nghiện thuốc lá, bởi vì đã ẩn giấu quá lâu, cũng che giấu quá sâu, những lời sau đây đối với cậu mà nói cũng không dễ dàng nói ra khỏi

miệng, cậu khó khăn cất lời: "…Cậu cảm thấy Lâm Chiết Hạ sẽ thích kiểu người nào?"

Hà Dương cũng đang hóng gió trên ban công ký túc xá, cậu ta nghĩ: Tôi nên giả vờ không biết chuyện, hay nên giả vờ không biết nói thế nào đây?

Cậu ta thực sự hối hận.

Hối hận vì ngày đó, tại sao lại đẩy cánh cửa đó ra.

Trong đầu Hà Dương hiện lên một loạt các loại câu trả lời, cuối cùng chọn một cái thoạt nhìn giống "không biết" nhất: "Tôi không rõ lắm, cậu ấy cũng chưa từng yêu đương thì làm sao tôi biết được, nhưng sao đột nhiên cậu lại hỏi cái này?"

Tại sao?

Trì Diệu dựa vào hàng rào ban công, tự hỏi mình.

Cậu nghe các loại âm thanh truyền ra từ cửa sổ ký túc xá khác, trong lòng có rất nhiều nguyên nhân.

Cả cậu và Lâm Chiết Hạ đều không còn là học sinh trung học non nớt và bị ràng buộc, họ đã bước ra khỏi những áp lực của xiềng xích trước đó, giờ đây họ đã được đối mặt với nhiều khía cạnh của cuộc sống hơn.

Sau này, không chỉ học tập, mà còn rất nhiều thứ khác muốn khám phá…

Nhưng so với lý do này, nguyên nhân quan trọng hơn vẫn là bởi vì hơn một năm xa cách.

Bên Trì Hàn Sơn xảy ra chuyện, trước khi cậu và Lâm Chiết Hạ xa nhau, cậu cho rằng việc cất giấu phần "thích" của cậu đối với Lâm Chiết Hạ sẽ không sai lầm, sẽ không bởi vì cậu "thích" mà xảy ra bất kỳ sự thay đổi nào.

Càng sẽ không phải bởi vì cậu vượt ranh giới mà mất đi cô.

Nhưng sự thật là, mặc dù cậu đã rất cố gắng duy trì mối quan hệ như vậy với Lâm Chiết Hạ, bọn họ cũng không thể cứ tiếp tục như thời thơ ấu.

Giữa cậu và Lâm Chiết Hạ, thì ra trong bất kì thời điểm nào đều có thể phát sinh một loại bất đồng.

Thì ra cho dù là quan hệ vô cùng thân thiết, nhưng vận mệnh xoay vòng, chỉ cần tùy tiện đi về phía trước một bước, bọn họ sẽ lập tức sẽ có những đổi thay không thể đoán trước, cũng không cách nào khống chế được nó.

Cậu không muốn trải qua một sự thay đổi như vậy một lần nữa.

Cậu muốn cuộc sống sau này nếu có biến hóa vô cớ, cậu sẽ có lập trường, có tư cách để tiếp tục đứng ở bên cạnh cô.

“Cho nên…” Trì Diệu không nói nhiều với Hà Dương, sau khi cúp điện thoại, rũ mắt xuống, thấp giọng lẩm bẩm, “Tôi theo đuổi cậu ấy, cũng chẳng sao cả đúng không?”

- -----oOo------

Chương 58

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Ngày đầu tiên Lâm Chiết Hạ chính thức đi học, môn chuyên ngành năm nhất của họ đều là những môn có nhiều người đăng ký, có ba lớp được gộp vào học chung.

Mặc dù cô có nhiều bạn cùng phòng nhưng lại không có ai cùng ngành, vậy nên sau khi cô cùng Trì Diệu đến nhà ăn ăn sáng xong, cầm theo sách đi vào phòng học.

Cô chọn một khu chỗ ít người ngồi, khi lật mở sách đợi thầy vào lớp thì nhớ đến chuyện cùng Trì Diệu ăn sáng ban nãy.

Lúc ăn sáng cảm giác rất kì lạ, hôm nay lần đầu tiên họ là sinh viên, trong nhà ăn đông đúc, ngồi đối diện nhau cùng ăn sáng.

Lâm Chiết Hạ gọi tiểu long bao, Trì Diệu cũng gọi một phần, nhưng thật ra cậu không ăn gì nhiều, sau khi Lâm Chiết Hạ ăn xong phần của mình theo thói quen thò đũa trộm phần của cậu.

Trải qua ngày hôm qua, cảm giác lạ lẫm do xa cách đã giảm đi trần nhiều, cô vừa trộm tiểu long bao vừa quan sát sắc mặt của cậu: “Cậu không tức giận sao?”

Sáng nay Trì Diệu không có môn, không nhanh không chậm nói: “Giận gì?”

“Tôi trộm đồ của cậu ăn, trước đây cậu đều sẽ mắng tôi.”

“….”

Trì Diệu đã ăn xong rồi, cậu dựa về phía sau, phớt lờ những ánh mắt xung quanh, “Sao vậy, tôi không mắng cậu nên cậu khó chịu sao?”

“….” Lâm Chiết Hạ nuốt lời bên miệng xuống, “Tôi không có ý này.”

Cô lại nói, “Tôi cũng không phải đồ thần kinh, thích nghe người ta mắng mỏ.”

Trì Diệu cũng không nói thêm, trong lúc đợi cô ăn, bất động thanh sắc đẩy phần tiểu long bao của mình về phía cô.

…

Thực sự Trì Diệu có chút thay đổi, Lâm Chiết Hạ nhìn chằm chằm vào cuốn sách mà nghĩ.

Nhưng là vì sao vậy? Từng là một người thích ‘làm chó’ như vậy mà lại đột nhiên bắt đầu làm người.

Cô nghĩ tới nghĩ lui mà vẫn không hiểu.

Cuối cùng cô nghĩ, chẳng lẽ qua hơn một năm gian khổ đã khiến cậu trưởng thành rồi.

Lâm Chiết Hạ đang nghĩ ngợi lung tung thì đột nhiên có bóng người lướt qua, sau đó có một nam sinh ngồi xuống vị trí bên cạnh cô.

Lâm Chiết Hạ nghiêng đầu nhìn đối phương, phát hiện đây là một nam sinh đeo kính, nhìn rất văn nhã.

Nam sinh kia thấy cô nhìn qua, chủ động chào hỏi: “Xin chào bạn học Lâm.”

“…”

“Chào cậu,” Lâm Chiết Hạ nói xong lại cảm thấy sai sai, “Sao cậu lại biết tôi họ Lâm vậy?”

Nam sinh kia không trả lời trực tiếp, “Thì tôi biết thôi.”

Sau đó nam sinh rất tự nhiên mà giới thiệu: “Tôi là Phương Hoè, rất vui được làm quen với cậu.”

Lâm Chiết Hạ không quen với kiểu vừa đến đã tỏ ra thân thiết như vậy, trầm mặc nghĩ đến việc đổi chỗ ngồi, nhưng cô cũng không quen ai khác trong lớp, hơn nữa nam sinh này cũng không nói gì kì quái, đột nhiên đổi chỗ như vậy rất kì.

Vì vậy cô lặng lẽ gật đầu bày tỏ mình đã biết rồi, sau đó tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Tiết đầu thầy đến khá muộn, đã vào học được năm phút rồi nhưng vẫn chưa thấy thầy đâu.

Phương Hoè nói đùa: “Có lẽ là do trường rộng quá nên thầy tới muộn.”

Lâm Chiết Hạ vẫn không biết nên nói gì, Phương Hoè nhận ra được cô khá căng thẳng, khẽ cười: “Cậu không cần phải sợ, tôi và cậu cùng lớp, hôm qua lúc báo danh tôi có xếp hàng ngay sau cậu nên vô tình nhìn thấy tên và ngành học của cậu.”

Lâm Chiết Hạ: “Ồ.” Thì ra là như vậy.

Lâm Chiết Hạ nhớ đến chuyện tỏ tình mà Lam Tiểu Tuyết nhắc tới, hoài nghi có lẽ là cùng một người.

Trước khi thầy bước vào phòng học, Phương Hoè cũng căng thẳng đắn đo một lát, sau đó vẫn chủ động hỏi: "…Chúng ta đều cùng lớp, có thể thêm bạn trên wechat không? Bình thường tôi sẽ không làm phiền cậu, chỉ là muốn thêm phương thức liên lạc của bạn học cùng lớp thôi, sau này có thể trao đổi vấn đề liên quan đến các môn học."

Lâm Chiết Hạ không muốn thêm lắm.

Tối qua gọi điện thoại với Trì Diệu đã để lại ấn tượng quá sâu sắc, khiến cô theo bản năng mà buột miệng nói một câu: "Tôi không có điện thoại."

"Tôi là học sinh nghèo."

"…"

"Chiếc điện thoại này là bạn tôi cho tôi mượn."

"……."

Cô nói xong, cả Phương Hoè và cô đều cùng trầm mặc, trầm mặc như chết vậy.

Lâm Chiết Hạ tự an ủi bản thân, dù sao vốn dĩ cũng đã rất kì rồi, vậy thì kì thêm một chút cũng không sao.

Cuối cùng Phương Hoè bật cười, làm dịu bầu không khí: "Không sao, cậu rất hài hước."

Đúng lúc này thầy bước vào, cuộc trò chuyện của họ cũng kết thúc tại đây: "Thật xin lỗi, xe đạp vàng của thầy bị hỏng giữa đường nên chỉ có thể chạy bộ qua hai khu trường…"

Mọi người đều không ngờ sẽ là lý do này, nhất thời cả phòng học lớn vang lên tiếng cười.

Cũng chính bởi bầu không khí thoải mái này khiến mọi người nhận ra được

sự khác biệt giữa đại học và cấp ba.

Lâm Chiết Hạ cúi đầu, trộm mở Wechat của Trì Diệu ra, gửi một nhãn dán hình ‘đấm liên hồi’.

Trì Mỗ: [?]

Lâm Chiết Hạ: [Không có gì.]

Lâm Chiết Hạ: [Chỉ là tay tôi có hơi ngứa, muốn đấm cậu một trận.”

Nếu như là trước kia, nhất định Trì Diệu sẽ phản kích lại vài câu.

Nhưng sau khi hai người gặp lại, thái độ Trì Diệu đối với cô không giống như trước kia nữa, mà đáp lại một câu: [Ồ, đã đấm đủ chưa, có muốn đánh thêm vài cái nữa không?]

Lâm Chiết Hạ: […]

Đáp kiểu này khiến Lâm Chiết Hạ không biết nên tiếp lời kiểu gìm qua một lát sau Trì Diệu lại gửi đến bốn chữ: [Nghiêm túc nghe giảng.]

Còn chưa chính thức bắt đầu tiết học, Lâm Chiết Hạ không nhịn được mà chia sẻ với cậu như trước đây: [Còn chưa bắt đầu học, hơn nữa thầy lớp tôi đến muộn rồi, nguyên nhân cậu không ngờ tới được đâu, thầy lại vì hỏng xe đạp mà đến muộn.]

[Cảm giác thầy khá hài hước.]

[Thì ra đại học là như vậy à, cảm giác thoải mái hơn hồi cấp ba nhiều, trước đây mỗi lần lên lớp lão Từ đều rất nghiêm nghị.]

Cô càng nói càng thuận miệng, cuối cùng không nghĩ gì nhiều mà kể chuyện Phương Hoè cho cậu nghe.

[À đúng rồi, có một nam sinh hơi kỳ lạ ngồi bên cạnh tôi, tôi có hơi ngại.]

[Lát nữa ra chơi tôi muốn tìm lý do để đổi chỗ.]

[Tôi quyết định sẽ nói với cậu ấy rằng phong thuỷ chỗ này không được tốt lắm, ảnh hưởng đến việc tôi học hành.]

Nói xong cô cất điện thoại đi, bắt đầu nghiêm túc nghe giảng.

Tiết học buổi sáng rất dài, hai tiết rất dài, giữa đó có hai mươi phút nghỉ giải lao.

Trong hai mươi phút này, Lâm Chiết Hạ đang định nói với Phương Hoè rằng ‘Chỗ ngồi này phong thuỷ không tốt’ thì nhận được tin nhắn từ nhóm chat của các bạn cùng phòng.

Lam Tiểu Tuyết: [Bút của tớ hết mực rồi huhuhu.]

Lam Tiểu Tuyết: [Tớ ở phòng học A08, có ai gần đây không cứu tớ với.]

Lớp Lâm Chiết Hạ học ở A12, cách đó rất gần, đều cùng một tầng học.

Cô đáp: [Để tớ qua.]

Lam Tiểu Tuyết: [Cảm ơn cảm ơn cậu! Vô cùng cảm kích.]

Lúc Lâm Chiết Hạ cầm bút ra ngoài bỗng thở phào nhẹ nhõm, nếu như không phải Lam Tiểu Tuyết gửi tin nhắn đến giải cứu, thì cô còn phải ở trong lớp đối mặt với Phương Hoè, hoặc là còn phải lấy dũng khí để nói với cậu ấy về chuyện phong thuỷ.

Phòng học của khối sinh viên nghệ thuật như Lam Tiểu Tuyết ồn hơn lớp cô nhiều, vốn dĩ cô còn tưởng rằng mái tóc xanh của cô bạn đã rất nổi bật trong đám đông rồi, nhưng khi đứng trước lớp họ, nhìn vào bên trong cô mới phát hiện màu tóc gì cũng có, hơn nữa còn có cả người mặc trang phục rất đặc biệt.

Mái tóc xanh lam của Lam Tiểu Tuyết bị chìm giữa đám đông.

Cô không nhịn được mà cảm thán: “Lớp cậu…rất có cá tính.”

Lam Tiểu Tuyết: “Tớ cũng thấy vậy, lúc tốt nghiệp cấp ba đi nhuộm tóc mẹ tớ còn mắng tớ, bảo rằng làm gì có ai như vậy…Hôm nay tớ chụp ảnh gửi cho bà ấy xem, nói rằng thực ra tớ đã rất giản dị rồi, bà ấy không nói được lời nào.”

“….”

Cô đưa bút xong rồi ở lại nói chuyện với Lam Tiểu Tuyết hơn mười phút, lúc trở lại phòng học, bước đến cửa lớp đã cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

…Chuyện sai sai này đến từ phía bên cạnh Phương Hoè, chính là chỗ của cô, có một người khác ngồi ở đó.

Một người mà cô quen thuộc hơn bất kì ai khác.

Người đó rất cao, tai đeo chiếc khuyên bạc, đang hờ hững lật mở sách của cô.

Phòng học bởi vì sự xuất hiện của người này mà yên tĩnh đi không ít, mà người yên tĩnh nhất có lẽ là Phương Hoè.

Vốn dĩ Phương Hoè còn muốn kéo gần khoảng cách với Lâm Chiết Hạ hơn một chút, nói nhiều hơn vài lời, nhưng lại không ngờ vừa ra chơi cô gái này đã chạy rồi, càng không ngờ rằng cô ra ngoài chưua được bao lâu lại có người bước vào, người này lại vô cùng tự nhiên ngồi xuống chỗ của Lâm Chiết Hạ.

“Cậu…đi nhầm chỗ rồi à?” Phương Hoè ngẩn người, “Hình như cậu không phải học sinh lớp tôi.”

Người kia cúi đầu xuống nhìn cậu ta, dùng giọng điệu không muốn đáp lời

cho lắm: “Không đi nhầm.”

Phương Hoè: “Cậu quen cô ấy sao?”

Người kia: “Không chỉ là quen biết.”

Phương Hoè ngẫm nghĩ, câu ‘Không chỉ là quen biết’ này có vẻ có ý nghĩa gì sâu xa khác.”

“Mạo muội hỏi một câu, hai người có quan hệ gì vậy?” Cậu ta hỏi.

Người kia không đáp, chỉ hơi giương cằm, cậu mặc một chiếc áo khoác gió màu đen, cả người nhìn rất khó gần, sau đó lấy ra một thứ đồ từ trong túi áo.

Phương Hoè nhìn qua, là một tấm ảnh.

Tấm ảnh có hơi nhuốm màu tháng năm, nhưng được giữ gìn rất cẩn thận.

Trong tấm ảnh, cậu và Lâm Chiết Hạ dựa vào nhau rất gần, Lâm Chiết Hạ cầm một chiếc kẹo bông gòn, còn cậu giơ hai ngón tay hình chữ v ở trên đầu Lâm Chiết Hạ.

Sau đó người nhìn có vẻ rất khó gần kia lại đặc biệt giới thiệu về nguồn gốc của tấm ảnh này: “Tôi và cô ấy cùng chụp tấm ảnh này hồi cấp ba.”

Phương Hoè phát ngốc rồi.

Nhưng người kia lại ném lời cho cậu: “Tôi thấy ảnh chụp cũng ổn, cậu thấy sao.”

Phương Hoè: “Tôi thấy……” Cậu ta cảm thấy không ổn lắm.

Phương Hoè quyết định đổi chủ đề: “Từ hồi cấp ba hai cậu đã…cái kia rồi sao?”

Người kia không trả lời.

Phương Hoè rất ngượng: “Tôi hiểu rồi, xin lỗi nhé người anh em, là do tôi không biết, tôi còn tưởng rằng cô ấy vẫn còn độc thân.”

Sau đó cậu ta không ngờ rằng người kia vẫn chưa kiêu ngạo xong, cậu lại lấy một thứ đồ khác từ trong túi áo ra.

Màu đỏ, rất nhỏ, giống như bùa bình an được xin từ một ngôi chùa nào đó.

“Cái này cũng là từ hồi cấp ba,” Trì Diệu lạnh nhạt nói, “Tôi tham gia một cuộc thi,”

“Cô ấy lo lắng cho tôi.”

Phương Hoè nói trong lòng: Được rồi, không cần phải tiếp tục nữa đâu.

Cậu ta đã hiểu được tình hình rồi.

Sau đó hai người yên lặng ngồi đó, không ai mở lời, mãi cho đến khi Lâm Chiết Hạ xuất hiện ở cửa phòng học.

Lâm Chiết Hạ: “?”

“Sao cậu lại ở đây vậy,” Cô đi đến trước mặt Trì Diệu nói, “…Không phải cậu không có tiết hay sao?”

Trì Diệu đã cất hai món đồ đi rồi, vẫn là bộ dáng lạnh dùng ấy, “Đi ngang qua, tiện đường qua gặp cậu.”

Lâm Chiết Hạ: “Này mà cũng đi ngang qua được, cậu đến khu phòng học đi dạo sao?”

“….”

Trì Diệu hỏi ngược lại: “Trường có quy định không được đi dạo ở đây sao?”

Lâm Chiết Hạ: “Không có, nhưng cậu một hai muốn làm mấy việc thế này cũng không có ai ngăn cả.”

Lúc cô nói chuyện với Trì Diệu thái độ rất thân thiết, rõ ràng chỉ có vài ba câu, nhưng lại khiến người ta không thể chen vào được.

“Lát nữa bọn tôi vào học rồi,” Cuối cùng LCh nói, “Hay là cậu qua toà nhà khác đi doạ đi.”

Trì Diệu cũng không định ở lâu, cậu đứng dậy nhường chỗ cho LCh.

Trước khi đi, không biết là vô ý hay cố tình, cậu đưa tay khẽ vỗ đầu Lâm Chiết Hạ, “Tôi đi đây.”

Lâm Chiết Hạ ngây người một lát.

Sau khi cậu rời đi, Phương Hoè ho một tiếng, sau đó muốn đổi chỗ: “Bạn học Lâm, tôi ngồi qua bên kia đây.”

Lâm Chiết Hạ: “Hả?”

Trước khi đổi chỗ Phương Hoè có hơi ngượng mà nói: “Vừa rồi làm phiền rồi, tôi không biết cậu đã có bạn trai.”

“…” Cô có gì cơ?

Bạn trai?

“Tôi có khi…” Cô buột miệng nói ra, nhưng sau khi nhớ tới người vừa rời đi, đột nhiên khựng lại.

Không phải lại chỉ Trì Diệu đấy chứ.

Lâm Chiết Hạ không biết đã xảy ra vấn đề khi nào, rõ ràng hồi cấp ba cô và Trì Diệu cũng rất thân thiết nhưng tất cả mọi người đều ngầm mặc định họ

là anh em tốt.

Nhưng lên đại học, trước sau chưa được một ngày đã có hai người cho rằng cậu là bạn trai cô rồi.

Là do cấp ba nghiêm cấm yêu đương?

Hay là do đã qua mười tám, sau khi trưởng thành, dù có là bạn bè thân thiết thế nào đi chăng nữa thì cũng sẽ bị hiểu lầm?

Lâm Chiết Hạ mang theo câu hỏi này suốt cả buổi học.

Cô nghiêm túc chép bài, thu dọn đồ đạc, sau đó ôm hai cuốn sách bước ra ngoài cùng mọi người, trong lúc ấy cô nghĩ đến chuyện trong giờ học nên có chút thất thần, không nhìn thấy có người đứng bên cửa phòng học đợi cô.

Mãi cho đến khi có một cánh tay đưa qua kéo cô ra khỏi đoàn người, cô mới ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt của Trì Diệu: "…Sao cậu vẫn chưa về vậy?"

Cô nghi ngờ: "Đi dạo quanh tòa này lâu vậy sao?"

Trì Diệu: "Đang đợi cậu."

Cậu nói đến đây, hơi dừng lại một lát, "…Đợi cậu lát nữa cùng đi ăn cơm với Hà Dương."

Lâm Chiết Hạ: "Ồ."

Trùng hợp họ học gần nhau như vậy, quả thực nên cùng ăn một bữa.

"Cậu và cậu ấy hẹn trước rồi sao?"

"Mới nói hôm qua."

Lâm Chiết Hạ ôm sách, đi cùng cậu xuống lầu: “Vậy chúng ta ăn ở quán gần Liên Đại hay gần bên sư phạm vậy, hay là ra ngoài ăn đi, tôi nghe nói gần khu các trường đại học có rất nhiều quán ngon….”

Cô còn chưa nói xong thì người đi trước cô là Trì Diệu, tay đút túi quần xoay người lại nhìn cô.

Bên ngoài cầu thang, ánh nắng rực rỡ chiếu xuống khiến xung quanh vô cùng sáng sủa.

Cậu giống với rất nhiều lần trước kia, gọi tên cô: “Lâm Chiết Hạ.”

Lâm Chiết Hạ đứng trên bậc cầu thang, dưới ánh mắt của cậu, có chút căng thẳng: “Gì vậy?”

Trì Diệu nhìn cô một hồi, bình thường cho dù cậu có nói gì đều cũng sẽ là giọng điệu lạnh nhạt thiếu đánh, rất ít khi có vẻ muốn nói gì đó nhưng lại thôi như lúc này đây.

Cũng bởi vì dáng vẻ khác biệt này đã khiến Lâm Chiết Hạ không đoán được cậu muốn nói gì.

Vậy nên cô lặp lại một lần nữa: “Cậu gọi tôi làm gì.”

Trì Diệu dời ánh mắt đi, lúc nói không dám nhìn vào mắt cô, sau đó nhàn nhạt nhưng lại ái muội mà nói: “…Cách mấy người con trai khác xa một chút.”

- -----oOo------

Chương 59

Editor: Gió

Beta: Đá bào

–

Cách… mấy người con trai khác xa một chút.

Lâm Chiết Hạ sững sờ tại chỗ.

Mãi đến khi phía sau có mấy bạn học khác đi xuống lầu, lối đi trở nên chật chội, có người từ phía sau chạm vào cô, lúc này cô mới hoàn hồn mà đi xuống.

Lâm Chiết Hạ biết là không nên, nhưng vẫn không kiềm chế được sự chờ mong trong lòng, sau khi đi xuống, cô hỏi cậu: “Tại sao cậu lại muốn tôi tránh xa các bạn học nam khác?”

Trì Diệu đã xoay người, tiếp tục đi về phía trước, cậu dùng giọng nói lãnh đạm nhất nói ra mấy lời như gạt trẻ con, “Bởi vì cậu ngốc nghếch, rất dễ bị kẻ xấu lừa.”

Lâm Chiết Hạ đi theo phía sau cậu, nhỏ giọng nói một câu “Cậu mới ngốc ấy.”

“Còn cậu thì sao,” Một lát sau, cô lại hỏi, “Cậu có tính là bạn học nam khác không?”

“Tôi?”

Cậu đi chậm lại, “Đương nhiên là không rồi.”

Chờ Lâm Chiết Hạ theo kịp, cậu nghiêng đầu nhìn cô, “Chậc” một tiếng nói, “Ý của tôi, là tất cả các nam sinh khác, ngoại trừ tôi ra…nhớ kỹ đấy.”

Nhóm nhỏ ba người phố Ngõ Nam giờ đây tụ họp trong một nhà hàng đồTây gần trường đại học.

Lúc Hà Dương tới, Lâm Chiết Hạ đang ngồi bên cạnh Trì Diệu xem menu, thấy Hà Dương tiến vào, cô không nhịn được mà mở to hai mắt nhìn.

Tối qua Hà Dương đã dành thời gian đến tiệm cắt tóc để nhuộm tóc, cậu ta mang theo cái đầu đã chuyển sang màu hồng, hấp tấp xuất hiện trước cửa nhà hàng.

Cậu ta tự tin ngồi xuống, “Gọi món xong chưa, gọi cho tôi bít tếttám phần chín.”

Lâm Chiết Hạ và Trì Diệu rất ăn ý, không ai nói gì.

Hà Dương lại hỏi “Sao vậy, bị vẻ đẹp trai của tôi làm cho mất khả năng dùng ngôn ngữ à?”

Sau đó, giống như hồi bọn họ còn nhỏ, hai người cùng lúc lên tiếng…

Lâm Chiết Hạ “Ừm…”

Trì Diệu “Soi gương đi.”

Hà Dương: “Các cậu không cảm thấy tôi như vậy rất đẹp trai hay sao, đúng rồi, đừng có mà nói cho mẹ tôi biết đấy, tôi cố ý chờ tới lúc nhập học rồi mới nhuộm, nếu bị bà ấy biết, không chừng sẽ bắt taxi đến tận sư phạm Liên Vân đánh tôi mất.”

Trì Diệu lười bình luận thêm.

Cuối cùng Lâm Chiết Hạ nói, “Cậu thấy vui là được.”

Hà Dương và Trì Diệu cũng đã hơn một năm không gặp, hơn nữa hơn một năm nay, tin nhắn cậu ta gửi cho Trì Diệu đều rất ít khi được đối phương trả lời, trong lòng cậu ta tự nhủ, so với Lâm Chiết Hạ, cậu ta càng có loại cảm giác xa cách lâu ngày gặp lại hơn.

Cũng may quan hệ ba người đủ thân thiết, thuở nhỏ cũng cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện, thực tế lại không có loại cảm giác xa lạ này.

Ngược lại là cảm giác mới mẻ nhiều hơn, bởi bây giờ tất cả đều là sinh viên đại học.

Lúc ăn cơm, Lâm Chiết Hạ đang chậm rãi cắt bít tết thì tay Trì Diệu từ bên cạnh đã vươn tới, đổi chiếc đĩa đã được cắt xong cho cô.

Thấy cô ngây người, Trì Diệu hỏi “Sao vậy?”

Lâm Chiết Hạ không nhịn được, nói, “Tại sao đột nhiên cậu lại đối xử tốt với tôi như vậy?”

Trì Diệu hời hợt nói: “Trước kia tôi đối với cậu không tốt sao?”

Những lời này khiến cô không cách nào phản bác, bởi cẩn thận ngẫm lại, trước kia mặc dù Trì Diệu độc miệng, nhưng ngoại trừ người thân ra thì quả thật cậu luôn là người đối tốt với cô nhất trên thế giới này.

Nhưng cô lại không thể hỏi tại sao bây giờ cậu lại không độc miệng như trước nữa.

Có vẻ như cô thật sự là kiểu người một ngày không bị cậu mắng thì sẽ thấy không thoải mái, vô cùng kì quái.

Hai người này đang nói chuyện phiếm ở đối diện, Hà Dương tóc hồng một

mình ngồi đó tự cắt bít tết.

Cậu ta nhìn tình huống “mập mờ” trước mắt này, nghĩ tới cuộc gọi nói được giữa chừng của Trì Diệu tối qua, đại khái đoán được vị thiếu gia này muốn chủ động tấn công rồi đây.

Cậu có hơi hối hận rồi, bữa ăn này rất đắt tiền, nhưng cậu ta không nên tới ăn.

Bởi thực sự không nhìn nổi cảnh trước mắt này.

……

Sau khi ăn tối xong, mấy người đều quay về trường.

Lâm Chiết Hạ và Trì Diệu sóng vai đi về phía Liên Đại.

Trên đường đi, cô không nhịn được mà bắt đầu phê phán kiểu đầu mới của Hà Dương, “Thật sự rất xấu, quá xấu, cậu ta không biết là tóc hồng sẽ trông đen hơn sao, đã thế còn hồng rực lên,… Nhuộm một cái đầu như vậy mà vẫn có thể tự tin thế sao.”

“Vậy đừng nhìn cậu ta nữa, nhìn cái khác đẹp hơn.”

“Cái gì đẹp hơn?”

“Ví dụ,” Trì Diệu lạnh lùng nói, “Tôi.”

“…”

Trì Diệu nói xong lời này, Lâm Chiết Hạ theo bản năng nhìn lại cậu.

Ngoại hình của người này quả thật rất đẹp, từ thời trung học đã bắt đầu thu hút rất nhiều ánh mắt nhìn chăm chú yên lặng dõi theo, cậu thiếu niên trước mắt hôm nay hình như còn cố ý ăn mặc chải chuốt, nếu không trời nóng như vậy sao có thể cố ý khoác áo khoác như để tạo hình tượng vậy chứ.

Cuối cùng cô không được tự nhiên mà thu hồi ánh mắt, nói, “Cậu biết ngượng sao?”

Trì Diệu không nói gì.

Cậu vẫn luôn là một người cực kỳ sĩ diện. Nhưng vào giờ khắc này, cậu không nhịn được mà nghĩ, nếu như không biết xấu hổ có thể theo đuổi cô được thì cũng không cần thiết phải xấu hổ.

Hoặc có thể nói, sau khi gặp lại nhau, từ khi quyết định theo đuổi cô, cậu đã không cần mặt mũi rồi.

Trì Diệu đưa cô về phòng như thường lệ.

Trên đường đi, cậu dặn dò, “Trở về nhớ gửi cho tôi thời khoá biểu của cậu.”

Lâm Chiết Hạ trao đổi lịch học của mình với cậu giống như hồi trung học, “Vậy cậu cũng phải gửi cho tôi. ”

“Được.”

“Chiều nay chắc cậu có môn.” Lâm Chiết Hạ lại hỏi, “Bọn tôi chiều nay được nghỉ, vừa mới khai giảng xong cũng không học nhiều lắm, hơn nữa hai ngày sau còn phải chuẩn bị cho kì huấn luyện quân sự.”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi tới bên dưới ký túc xá.

Lần trước Trì Diệu đưa cô về là buổi tối nên Lâm Chiết Hạ không để ý tới chuyện trước cửa ký túc xá luôn có rất nhiều nữ sinh đi lại, hơn nữa những nữ sinh này chỉ cần đi ngang qua đều sẽ nhìn họ.

Lâm Chiết Hạ, “Cậu đi nhanh đi, tôi tới rồi.”

Cô bổ sung thêm một câu, “Sau này cậu không cần đưa tôi đến cửa kí túc đâu, tôi có thể tự mình đi.”

Trì Diệu không trực tiếp trả lời những lời này của cô. Ngược lại trước khi đi, cậu giống như cố ý mà nói, “Chờ một chút, giúp tôi xem vành tai một chút.”

Lâm Chiết Hạ “Tai cậu bị sao vậy?”

Cậu cúi khuôn mặt lãnh đạm lại tùy ý kia xuống, khóe miệng khẽ cong, nói dối không chớp mắt: “Cũng không có gì, chỉ là có hơi đau.”

Hơi đau.

Chắc là do việc đeo khuyên.

Lâm Chiết Hạ còn đang ôm sách, cô không tự chủ được mà ôm chặt quyển sách trong tay, sau đó đi lên phía trước một bước, chủ động kéo gần khoảng cách giữa cô và Trì Diệu. “Là…khuyên tai có vấn đề sao?”

Trì Diệu nhầm thừa nhận, để tiện cho cô xem, cậu có cúi xuống thêm một chút.

Hành động này lập tức kéo khoảng cách giữa hai người càng gần hơn.

“Nhìn không sao cả.” Lâm Chiết Hạ cẩn thận nhìn kỹ lại, “Cũng không có sưng, đột nhiên cậu bị đau sao, vậy lúc trước đó có vậy không?”

Trì Diệu: “Đột nhiên vậy.”

Lâm Chiết Hạ: “Nhưng thật sự là nhìn không sao cả…”

Trì Diệu cắt ngang lời cô, “Có lẽ phải sờ thử một chút mới biết.”

“……”

Sờ thử. Một chút. Mới biết.

Ba chữ này hoàn toàn xa lạ trong từ điển của Lâm Chiết Hạ.

Cô chớp mắt, hồi lâu vẫn không kịp phản ứng.

Chiếc khuyên màu bạc trước mắt đã quá quen thuộc với cô. Hơn nữa việc Trì Diệu đeo khuyên tai hoàn toàn là do cô, chiếc khuyên này cũng là do cô tự tay chọn.

Hình ảnh thời trung học cùng Trì Diệu đi xỏ khuyên, bây giờ vẫn còn rõ ràng như ở ngay trước mắt.

Chỉ là không ngờ tới, Trì Diệu đeo nó đến tận bây giờ.

Lâm Chiết Hạ do dự một chút, sau đó cô khẩn trương giơ tay lên, dùng tốc độ nhanh nhất chạm vào vành tai cậu một chút.

Bông tai màu bạc chạm vào có cảm giác lành lạnh mát mẻ, nhưng vành tai của cậu lại nóng bỏng…

Đầu ngón tay Lâm Chiết Hạ giống như đang bốc cháy vậy.

Ngay sau đó, hai má cô cũng theo đó nóng lên, nói chuyện bắt đầu không lưu loát, “Không, không sờ được cái gì. Cậu tự xem lại đi, có thể vấn đề nằm ở chiếc khuyên tai, cậu về rửa sạch là được. Tôi đi trước đây.”

Cô nói xong cũng không quay đầu lại mà chạy về phòng.

Lần này tim đập còn kịch liệt hơn so với lần trước, một hồi sau vẫn chưa áp xuống được.

Hoàn toàn mất khống chế.

–

Buổi tối sau khi ký túc xá tắt đèn.

Những người bạn cùng phòng khác đều đang nói về chủ đề hôm nay lên lớp thế nào, không giống như tối hôm qua, bây giờ sau khi mọi người đã quen nhau, ký túc xá cũng dần dần trở nên náo nhiệt hơn.

Lâm Chiết Hạ nằm trên giường không ngủ được, lăn qua lộn lại một hồi, nhịn không được mà thò đầu ra từ trong chăn, gọi tên Lam Tiểu Tuyết.

Lam Tiểu Tuyết đang vẽ tranh: “Sao vậy?”

Lâm Chiết Hạ do dự, “Tớ… Gần đây có chút chuyện cảm thấy rất bối rối, nếu cậu có thời gian, tớ có thể nói chuyện với cậu một lát được không?”

Lam Tiểu Tuyết đặt bút trong tay xuống, “Được, cậu nói thử xem.”

“Người bạn từ nhỏ của tôi, chính là người mà các cậu đã gặp qua ấy, tớ cảm thấy gần đây cậu ấy có chút kỳ quái.”

Lời này nói xong, theo bản năng Lâm Chiết Hạ cảm thấy rất quen thuộc.

Cô nhớ tới hồi trung học, cô không biết mình bắt đầu thích Trì Diệu nên đã hỏi Trần Lâm, chẳng qua lúc ấy người trở nên rất kỳ quái là cô.

Lam Tiểu Tuyết “Anh trai cậu ấy à, sao lại kỳ quái.”

“…Cậu ấy không phải, mà bỏ đi.” Lâm Chiết Hạ bỏ qua kiểu xưng hô này, “Tớ cũng không nói rõ được, chỉ là gần đây tớ và cậu ấy có chút thân thiết quá mức, trước kia tớ và cậu ấy cũng rất thân, nhưng đó hoàn toàn là kiểu gần gũi giữa hai người bạn thân, nhưng gần đây cậu ấy lại cho tớ cảm giác hình như có chút…”

Có chút…

Cô không nói ra lời được những lời cuối cùng này, đắn đo một lúc, nhưng trong lòng cũng càng thêm rõ ràng hai chữ.

“Ái muội đúng không?” Lam Tiểu Tuyết nói toạc ra một từ.

“Cậu ấy đối với cậu rất ái muội.” Lam Tiểu Tuyết hoàn toàn không cảm thấy từ ái muội này có cái gì ghê gớm, “Bây giờ cậu mới phát hiện ra hay sao, từ ngày đầu tiên tớ đã nói với cậu, đừng nói với tớ cái gì mà bạn bè thân thiết cùng nhau lớn lên, bạn tốt thì không có khả năng như vậy. ”

“Như thế nào?” Lâm Chiết Hạ hỏi.

“Để mặc cho người khác hiểu lầm quan hệ giữa hai người.”

Lam Tiểu Tuyết nói rõ ràng hơn những lời này, “Có người bạn thân nào lại để mặc cho người bên cạnh bạn mình hiểu lầm hai người có gì mờ ám, đây là bạn tốt sao, đây rõ ràng là mưu đồ bất chính. Cậu xem, cậu coi cậu ấy là anh em thân thiết nên đã cật lực phủ nhận, nói với mọi người rằng hai người chỉ là bạn bè, nhưng cậu ấy thì hoàn toàn không làm vậy.”

Trái tim Lâm Chiết Hạ đập mạnh, theo lời Lam Tiểu Tuyết mà treo ngược lên.

Cuối cùng Lam Tiểu Tuyết kết luận một câu, “Tớ cho rằng cậu ấy thích cậu.”

Mặc dù trái tim vẫn đập thình thịch nhưng Lâm Chiết Hạ vẫn thốt lên, “Không thể.”

“Tại sao cậu lại nghĩ là không thể?”

“Bởi vì…bọn tớ đã quá thân thiết, làm sao cậu ấy có thể thích tớ được.”

Qua lời của cô, Lam Tiểu Tuyết nghe ra được một chút manh mối, “Vậy cậu có thích cậu ấy không?”

“Cậu thích cậu ấy.” Không đợi Lâm Chiết Hạ đáp lại, Lam Tiểu Tuyết đã trực tiếp thừa nhận giúp cô, lại nói, “Cậu có thể thích cậu ấy, thì tại sao cậu ấy không thể. Quan hệ giữa hai người không một ai có thể chen vào được, từng là bạn bè, nhưng lớn lên thích đối phương, thì tại sao lại không thể?”

Lam Tiểu Tuyết nói đến đây, có người khác gọi cô ấy, họ không nói thêm gì nữa.

Cuộc trò chuyện bị gián đoạn.

Lâm Chiết Hạ nằm trong chăn, ý niệm ban đầu mà cô cảm thấy hoàn toàn không có khả năng lần đầu nảy lên.

Cô bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ xem nó thật sự có khả năng Trì Diệu cũng sẽ thích cô hay không.

Nếu là hồi cấp 3 cô sẽ không bao giờ dám nghĩ đến chuyện này, vậy mà giờ đây nó lại hiện lên từ chỗ sâu nhất trong nội tâm.

Trước khi ngủ, Lâm Chiết Hạ không nhịn được mà lật lại lịch sử trò chuyện gần đây của cô và Trì Diệu.

Có vẻ như…Mỗi câu trả lời của Trì Diệu đều rất mập mờ.

Cô đọc một lúc rồi gửi cho cậu hai tin nhắn.

[Cậu ngủ chưa?]

[Đi ngủ sớm một chút.]

Trì Diệu cũng trả lời hai tin.

[Tôi biết rồi.]

[Ngủ ngon.]

Trong khung chat Lâm Chiết Hạ định gõ hôm nay không gọi điện thoại đến sao…

Gõ xong, trước khi gửi đi, cô lại xóa dòng chữ này.

Cô vừa muốn gọi cho cậu, cũng lại muốn ngủ.

Lâm Chiết Hạ: [Cậu ngủ chưa?]

Trì Mỗ: [Vẫn chưa]

Lâm Chiết Hạ: [Vậy tai cậu còn đau không?]

Lúc này tốc độ phản hồi của Trì Diệu chậm hơn một chút.

Cô cầm điện thoại di động, chờ hai phút sau, điện thoại di động rung lên một chút.

Trì Mỗ: [Sau khi cậu sờ qua đã khá hơn nhiều rồi.]

Cơn buồn ngủ của Lâm Chiết Hạ bị dòng chữ này đánh bay.

Cô hoảng hốt, muốn nói lần sau cậu đừng nói những lời như vậy không, bởi sẽ rất dễ khiến người ta hiểu lầm.

Nhưng khi gõ xong, cô lại không có can đảm để gửi đi.

Biết đâu là do cô nghĩ nhiều.

Nếu như Trì Diệu không hề có ý này, vậy nếu thì cô gửi đi những lời này, hai người đều sẽ trở nên rất xấu hổ.

Vậy nên chỉ có thể hỏi cậu đang làm gì.

[Trong ký túc xá.]

Nghe cậu nói, tối mai có thể phòng cậu sẽ cùng ăn tối ở con phố phía sau trường.

Lâm Chiết Hạ và Trì Diệu tán gẫu đến đây thì buông di động xuống và ngủ

thiếp đi.

Nhưng thật trùng hợp, phòng cô cũng hẹn ăn tối ở đó.

Buổi tối, con phố sáng đẻn, rất nhiều nhà hàng quán ăn đều bày bàn ghế ở hai bên đường, đang lúc cô suy nghĩ liệu có thể gặp được Trì Diệu ở đây hay không thì Lam Tiểu Tuyết đã tinh mắt nhìn thấy ai kia ở bên kia đường "Anh trai cậu kìa."

Lâm Chiết Hạ đang quay lưng về đó, nghe vậy bèn xoay người.

Trì Diệu cùng ba nam sinh khác đang đi tới, phía sau có rất nhiều người, nhưng bất luận có nhiều người hơn nữa thì cậu cũng luôn là người xuất chúng, nổi bật nhất.

Thiếu niên ban đầu chỉ đơn giản đi theo phía sau ba người kia, tay đút túi quần, tựa hồ còn thấy phiền vì con đường này quá ồn ào, đôi mày hơi nhíu lại, cho dù có cách xa năm thước cũng có thể cảm nhận được vẻ lạnh lùng xa cách trên người cậu.

Một lúc lâu sau, cậu ngước mắt lên nhìn về phía trước một cái.

Sau đó cũng giống như Lâm Chiết Hạ, cậu lướt nhìn qja một cái đã thấy cô trong đám người.

Cuối cùng hai nhóm người ngồi cùng một bàn.

Lâm Chiết Hạ nhìn bốn người bỗng nhiên xuất hiện, kéo ghế dựa vào bên cạnh, nhường chỗ cho bọn họ.

Chờ Trì Diệu ngồi xuống bên cạnh cô, cô mới hỏi, "Sao cậu thấy tôi vậy."

"Chẳng lẽ tôi bị mù sao?"

"……"

Mấy người giới thiệu đơn giản về bản thân, đến phiên Lâm Chiết Hạ, cô vừa mới nói ra tên của mình, mấy người khác ở cùng phòng ký túc xá với Trì Diệu đã liên tục nói: “Biết cậu rồi, bạn gái của Trì Diệu, hiểu rồi, nghe danh đã lâu. ”

“……???”

Lâm Chiết Hạ ngây ngốc, ngồi trở về.

Trên bàn ăn, những người khác bắt đầu trò chuyện.

Lâm Chiết Hạ nhẹ nhàng chạm vào cánh tay Trì Diệu, lúng túng hỏi: “Vì sao bọn họ đều nói tôi là bạn gái cậu.”

Trì Diệu dựa gần vào phía sau, “Không biết nữa.”

Sao cậu lại không biết chứ…

Nhưng trước khi tiếp tục truy vấn, Lâm Chiết Hạ nhớ tới câu nói tối hôm qua Lam Tiểu Tuyết nói, làm gì có bạn tốt nào lại để mặc cho người bên cạnh hiểu lầm về mối quan hệ giữa hai người.

Lâm Chiết Hạ không có dũng khí để tiếp tục đề tài này, cô muốn biết đáp án, nhưng cũng lại sợ biết đáp án.

Dưới loại cảm xúc phức tạp này, cô tiện tay cầm lấy một ly nước bên cạnh, uống hai ngụm.

Chua chua ngọt ngọt, hương vị cũng không tệ lắm, chỉ là ngoại trừ vị chua ngọt đó ra thì còn có một vị khó nói nên lời.

Lâm Chiết Hạ không suy nghĩ nhiều, đặt chén cơm xuống, uống hai ly.

Đến khi cô nhận ra ly “nước” này hình như không phải nước ngọt thông thường, thì đầu đã bắt đầu choáng váng, cả người như bị mất khống chế.

“Trì Diệu,” Cô lại chạm vào cánh tay Trì Diệu, nắm lấy ống tay áo cậu, “Sao đầu cậu tự dưng lại to lên thế?”

Trì Diệu nhìn cô một cái.

“Cậu đừng có lộn xộn, sao cứ lắc qua lắc lại vậy, làm tôi thật chóng mặt.”

“Tôi không có nhúc nhích,” Cậu hỏi, “Cậu vừa vừa uống cái gì rồi?”

Lâm Chiết Hạ: “Nước ngọt”.

Trì Diệu nhìn mấy ly cocktail trên bàn: “Mấy ly?”

Lâm Chiết Hạ giơ bốn ngón tay lên: “Hai ly.”

“……”

Từ trước tới giờ Lâm Chiết Hạ chưa từng nghĩ tới lần đầu tiên trong đời mình say rượu sẽ lại chật vật như vậy.

Bữa tiệc kết thúc, những người khác trở về ký túc xá trước.

Cô ngồi xổm ở góc phố phía sau, vịn vào tường nôn khan, Trì Diệu ở bên cạnh đưa khăn giấy cho cô.

Trong ý thức mơ màng của cô muốn nhận lấy, nhưng lại không cầm được.

Vì thế trong trí nhớ mơ hồ của cô là cảnh tượng thiếu niên đứng ngược hướng ánh đèn rực rỡ, trầm mặc ngồi xổm xuống, một tay giữ ót cô, tay kia cầm khăn giấy lau cho cô.

Rất nhẹ, tỉ mỉ, cẩn thận.

Giống như cô là một vật trân quý mong manh dễ vỡ vậy.

Lau xong cô nghe thấy giọng nói Trì Diệu vang lên bên tai, “Có thể đứng

lên được không?”

Cô vịn vào bức tường, vẫn hơi lắc lư.

Sau đó giây tiếp theo, một bàn tay xuất hiện trong tầm mắt.

Khớp xương rõ ràng, ngón tay thon dài, cho dù hiện tại ý thức của cô không tỉnh táo, nhưng một phần lý trí vẫn còn để nhận thức được là bàn tay đó rất đẹp.

Bàn tay này đã cùng cô làm rất nhiều chuyện, giúp cô đan khăn quàng, cũng dạy cô chơi đàn…

Lâm Chiết Hạ mường tượng lại thời trung học, cô cầm ống tay áo Trì Diệu, kéo cậu đi.

Nhưng mà người duỗi tay kia lại không cho cô cơ hội này, tay Trì Diệu thuận thế hướng lên trên, im lặng nắm lấy tay cô, cưỡng chế giữ chặt lòng bàn tay cô, nắm lấy đi về phía đầu đường xa xa.

“Đi thôi, đồ nhát gan tửu lượng kém.”

Lâm Chiết Hạ vốn vì rượu mà đại não mất khống chế, thoáng cái lại rối loạn.

Lạch cạch một tiếng, giống như mất điện, cũng lại giống như phát ra vô số tia điện nhỏ.

Bởi vì say rượu nên cô cảm giác con đường dưới chân mình như trở nên hư ảo, bản thân cũng cảm giác như sắp bay lên, toàn bộ thế giới đều không thực, chỉ có thiếu niên và bàn tay nắm chặt kia là thật, đối phương nắm chặt tay cô là thật, nhiệt độ cơ thể ở tay đối phương truyền tới cũng là thật…

Lâm Chiết Hạ bị cậu dắt đi dọc theo con đường, được nửa đường cô bỗng hất tay cậu ra.

Cô cảm thấy mình như đang ở bờ vực của sự mất khống chế, có những thứ ngày thường ẩn sâu trong lòng không dám nói, giờ đây bỗng thốt lên, “Tại sao cậu lại nói với bạn cùng phòng tôi rằng cậu là anh trai tôi?”

Vì say rượu, khuôn mặt cô gái đỏ bừng.

Ánh mắt mơ màng nhưng vẫn rất sáng.

“Vì sao họ lại cảm thấy cậu là bạn trai của tôi, vì sao ngay cả bạn cùng phòng của cậu, vừa rồi lần đầu tiên gặp tôi, cũng nói tôi là bạn gái của cậu…”

“Tại sao cậu…lại để họ có suy nghĩ như vậy.”

Nói đến đây, đột nhiên cô có chút ủy khuất.

Cô nghĩ, nếu đó chỉ là nói đùa, có vẻ lúc này cô sẽ giống như một kẻ ngốc.

Bởi vì cậu là người cô thích từ thời trung học, là người cô chỉ có thể yêu thầm.

“Chúng ta rõ ràng không phải.”

Cô nói từng câu từng chữ, “Cậu như vậy, dễ khiến cho người khác hiểu lầm.”

Nói xong, đột nhiên cô lại dần trở nên tỉnh táo.

Có thể chính bản thân cô cũng biết mình không nên nói những lời này, ít nhất thì cũng không thể nói trắng ra như vậy được.

Thế nên ý thức cũng trở nên tỉnh táo hơn.

Cô thấp thỏm, hối hận chờ đợi câu trả lời của Trì Diệu, cô đã đoán trước rất nhiều loại khả năng, trong đó khả năng lớn nhất là Trì Diệu sẽ giải thích.

Tuy nhiên lại không có gì hết.

Người đứng trước mặt cô chẳng những không cả giải thích mà còn hỏi ngược lại cô, “Vậy cậu thì sao, cậu có hiểu lầm không?”

Sau khi có chút tỉnh táo, Lâm Chiết Hạ cũng không dám thẳng thắn như vừa rồi, nhưng đã nói đến đây, lúc này cũng chẳng thể tránh né nữa, vì thế cô cúi đầu xuống, không nhìn cậu, ấp úng “Cậu như vậy, tôi đương nhiên, cũng sẽ hiểu lầm…”

Giọng nói của cô ngày càng nhỏ đi.

Sau đó nó được bao phủ bởi âm thanh của Trì Diệu.

“Cậu không có hiểu lầm.”

Lâm Chiết Hạ ngẩn người, cô ngẩng đầu lên, đụng phải đáy mắt Trì Diệu.

Khi Trì Diệu nhìn về phía cô, ánh mắt rất sâu, cậu đứng dưới ánh đèn đường, cổ họng khẽ động, giọng nói lạnh lùng của thiếu niên bởi vì khẩn trương mà trở nên khô khan, “Tôi cố ý. Lâm Chiết Hạ, chuyện tôi đang đuổi theo cậu, khó nhận ra vậy sao?”

“Nếu như thế còn không đủ rõ ràng,” thấy cô chậm chạp không phản ứng, cậu nói, “…Ngày mai tôi sẽ thử lại, cố gắng thể hiện rõ ràng hơn nữa.”

- -----oOo------

Chương 60

Editor: Đá bào

Beta: Gió

—

Ban đầu Lâm Chiết Hạ còn tưởng men say mà cả người như bay lên trời, sau khi nói xong lại rơi xuống mặt đất.

Nhưng bây giờ, bởi vì lời nói của Trì Diệu, cô lại lơ lửng một lần nữa.

Tự nhiên Trì Diệu lại nói với cô rằng cô không hề hiểu lầm.

Cô không hiểu lầm, cậu đang theo đuổi cô.

Cô bị những lời này tác động, thiếu chút nữa còn cho rằng mình đang nằm mơ, để xác nhận lại, ngốc nghếch hỏi thêm một câu: “Tại sao cậu muốn theo đuổi tôi?”

Ngày hôm sau lúc Lâm Chiết Hạ tỉnh rượu nhớ lại đoạn này, vẫn e lệ đến độ cả người hoàn toàn rụt vào trong chăn, nửa ngày sau mới dám chui từ trong chăn ra.

Đêm qua, trên bầu trời đêm dường như có rất nhiều ngôi sao.

Trì Diệu trước giờ là người nói chuyện không bao giờ cho người ta mặt mũi, thế mà lúc này lại nghiêm túc nói với cô: “Bởi vì tôi thích cậu.”

“Lâm Chiết Hạ, tôi rất thích cậu.”

“……”

Sau đó, cả hai vì lời thổ lộ bất ngờ này mà rơi vào im lặng một lúc lâu.

Quá đột ngột.

Đối với bất kỳ ai, tình hình bây giờ cũng là quá đột ngột.

Trong lúc nhất thời Lâm Chiết Hạ không biết nên đối mặt như thế nào, trong loại tình huống này, cậu đã nói muốn theo đuổi cô mà cô lập tức đáp lại “Quả thật tôi cũng đã thích cậu lâu rồi” hình như cũng không ổn cho lắm.

Hơn nữa…thực sự cô cũng có một chút mong đợi.

Mong đợi người mình thích theo đuổi mình.

Trì Diệu cũng không biết nên tiếp tục như thế nào.

Thoạt nhìn bề ngoài thì trông cậu khá bình tĩnh, nhưng thực tế vành tai đã lặng lẽ đỏ ửng.

Trong kế hoạch của cậu, lúc nói ra từ “thích”với Lâm Chiết Hạ, đáng lẽ nên ở một nơi trang trọng mới đúng.

Bầu không khí ngưng trệ qua đi, cậu thở dài, chuẩn bị tới nắm tay cô, đưa cô về phòng: “…Muộn rồi, đưa cậu về trước.”

Lâm Chiết Hạ dùng một chút lý trí cuối cùng để khắc chế chính mình, tránh cái nắm tay của cậu.

“Là bạn trai bạn gái mới có thể nắm tay nhau,” Cô nói, “Chúng ta vẫn chưa phải.”

Cô không rời mắt: “Cậu trước hết…cứ theo đuổi đi.”

–

Ngày hôm sau khi Lâm Chiết Hạ tỉnh ngủ, đầu còn có chút đau.

Cô mở mắt ra, tin nhắn đầu tiên cô nhìn thấy chính là câu [Chào buổi sáng] của Trì Diệu.

Ý thức mơ hồ của Lâm Chiết Hạ vừa tiêu hóa xong chuyện tối hôm qua lập tức bừng tỉnh, sau đó lướt qua vòng bạn bè một chút thì phát hiện ra một chuyện, hiếm khi thấy Trì Diệu cập nhật nội dung trên vòng bạn bè.

Đầu mèo: [Có thích một người.]

“……”

Vòng bạn bè của Trì Diệu hầu như không có nội dung gì cả, hơn nữa bản thân cậu quanh năm bị đồn đoán có tính tình không tốt, chưa bao giờ có tin liên quan đến yêu đương.

Lúc này lại công khai tình cảm trong vòng bạn bè.

Trái ttim Lâm Chiết Hạ đập thình thịch, trượt xuống, trong phần bình luận nhìn thấy một loạt những cái tên quen thuộc.

Từ Đình: [Chơi trò đại mạo hiểm bị thua à?]

Từ Đình: [Không đúng, cậu cũng không giống người sẽ tham gia chơi trò đó.]

Hà Dương: […]

Lam Tiểu Tuyết: [Wow, tiến triển nhanh hơn tôi nghĩ đấy.]

……

Trong này, thậm chí còn có cả chủ nhiệm lớp 11 là lão Lưu, lão Lưu lướt qua cũng phát biểu: [Lên đại học quả nhiên là khác hẳn ha, ủng hộ, hoàn toàn ủng hộ.]

Cô nhớ tới câu nói tối hôm qua khi say rượu có nghe được:

‘Nếu còn chưa đủ rõ ràng.’

‘Ngày mai tôi sẽ cố gắng thể hiện rõ ràng hơn một chút.’

Quả thật là đã thể hiện rõ ràng hơn.

Rất, rất, rõ ràng.

Hơn nữa điều này còn làm cho tất cả cảm giác không chân thật của cô hôm qua rơi xuống mặt đất.

Tối hôm qua không phải là một giấc mộng, chuyện xảy ra giữa cô và Trì Diệu, những lời nói kia đều thật sự tồn tại.

Một phần vạn khả năng lúc trước cô không dám nghĩ tới, đã thành sự thật.

Cô đỏ mặt và chui ra khỏi chăn.

Vừa lúc Lam Tiểu Tuyết gửi tới một tin nhắn mới: [Tớ đã bảo rồi, người anh trai kia của cậu chắc chắn thích cậu mà.]

[Phải nhớ để cậu ta theo đuổi cậu lâu một chút.]

[Con gái mà, sao có thể dễ dàng bị theo đuổi như vậy.]

–

Học kỳ mới trôi qua được hai ngày, mọi người bước đầu đã hiểu rõ về lớp học cũng như chương trình giảng dạy của mình, sau đó sinh viên năm nhất

bắt đầu kỳ huấn luyện quân sự kéo dài nửa tháng.

Trong nửa tháng huấn luyện quân sự, không có chuyện gì đặc biệt xảy ra.

Cô và Trì Diệu không cùng chuyên ngành, cách nhau rất xa.

Nhưng mỗi ngày, hai người vẫn sẽ cùng nhau đến căng tin ăn sáng, buổi tối sau khi huấn luyện quân sự kết thúc, Trì Diệu sẽ chờ cô cùng ăn cơm.

Hai người như quay trở lại thời trung học trước đây, bên nhau như hình với bóng. Chẳng qua, có những lúc Trì Diệu vẫn sẽ nói những lời mập mờ, điều mà hồi trung học cậu không bao giờ làm với cô.

Chuyện duy nhất phát sinh trong những ngày tập quân sự đó là dù đã lên đại học Trì Diệu vẫn quá nổi tiếng, nên ảnh chụp cậu bỗng nhiên lại được lưu truyền rộng rãi trên mạng.

Cô không biết tình huống bên phía Trì Diệu nhưng thông qua Lam Tiểu Tuyết, cô có biết được con gái lên đại học khi theo đuổi người mình thích sẽ mãnh liệt hơn rất nhiều so với hồi cấp ba.

Ví dụ như cô bạn học cùng chuyên ngành với Trì Diệu, dường như mỗi ngày đều mang chocolate đến cho cậu dù cho cậu chưa bao giờ nhận nó.

Ví dụ như sẽ có người kiên trì căng não đi môn chuyên ngành của bọn họ.

……

Sau khi biết được nhiều chuyện này, trong lúc huấn luyện quân sự, một ngày nọ, Lâm Chiết Hạ và Trì Diệu đang ăn tối cùng nhau, không hiểu sao cô lại căng thẳng: “Gần đây có phải có rất nhiều…rất nhiều người đến tìm cậu đúng không?”

Trì Diệu không kịp phản ứng, cậu đang lựa hành cho cô: “Có rất nhiều người cái gì cơ?”

“Chocolate.” Lâm Chiết Hạ nhịn không được mà nói rõ, “Nghe nói mỗi ngày đều có người tìm tới đưa cho cậu.”

Trì Diệu “Ồ” một tiếng: “Có.”

Lâm Chiết Hạ lẳng lặng chờ đợi câu sau.

Phát hiện Trì Diệu chỉ nhìn cô, không có ý muốn nói tiếp, cô thúc giục: “Sau đó thì sao?”

Trì Diệu: “Tôi có thể lý giải thành, cậu đang ghen không?”

“……”

“Không thể” Lâm Chiết Hạ thẳng thừng phủ nhận, “Tôi chỉ là tùy tiện hỏi một chút.”

Trì Diệu mặc bộ quân phục, giống như trước kia muốn trêu cô, cằm cậu khẽ nhếch lên, dùng một loại ngữ khí không dễ thương lượng nói: “Nếu chỉ là tùy tiện hỏi, vậy tôi cũng không cần cố ý trả lời.”

“……”

Không trả lời thì không trả lời.

Lâm Chiết Hạ chọc vào bát cơm, nghĩ lại, cô đúng là không có lập trường để hỏi. Tuy rằng Trì Diệu đang theo đuổi cô, thế nhưng bọn họ còn chưa xác nhận mối quan hệ mà.

Ngay khi cô muốn nói “Thôi bỏ đi, không nói thì không nói”, trước khi thu dọn đĩa ăn để rời khỏi căng tin, Trì Diệu bình tĩnh trả lời câu hỏi vừa rồi của cô: “Tôi nói, bây giờ tôi đang theo đuổi người khác rồi, nếu nhận quà sẽ không theo đuổi được bạn gái.”

Tất cả suy nghĩ của Lâm Chiết Hạ khi nghe được những lời này đều bị cắt ngang. Tiếp theo, một cảm giác lạ lẫm giống như đang ngầm bắn pháo hoa

bùng lên trong lòng.

Cô không biết phải nói gì, cuối cùng "Ồ" một tiếng.

Buổi tối, hai người đến sư phạm Liên Vân tìm Hà Dương, mẹ Hà không biết từ đâu đã nghe được chuyện cậu ta nhuộm tóc nên lập tức bắt cậu ta nhuộm lại, còn nhờ hai người bọn họ đi qua quay video làm giám sát, tránh cho việc Hà Dương nói mà không làm.

Hà Dương ngồi trong tiệm cắt tóc, vô cùng bi thương: "Vẻ đẹp trai của tôi, tối nay, sắp bị sụp đổ rồi."

Cậu ta lưu luyến mái tóc hồng của mình: "Có một cách, các cậu có thể phun tạm cho tôi loại xịt nhuộm tóc dùng một lần được không?"

"……"

Lâm Chiết Hạ và Trì Diệu, mỗi người một cái ghế, ngồi đối diện cậu ta, đồng loạt lắc đầu.

Sau khi giải quyết cái đầu kia của Hà Dương xong, lại quay trở lại Liên Đại thì đã là rất muộn.

Dọc theo đường đi, Lâm Chiết Hạ đều giấu tâm sự.

Cuộc trò chuyện trong bữa ăn tối kia vẫn quanh quẩn trong đầu cô không dứt ra được.

Tuy rằng Lam Tiểu Tuyết có nói, con gái nên hưởng thụ giai đoạn được theo đuổi, muốn Trì Diệu theo đuổi cô thêm một thời gian nữa, nhưng quả thật cô cũng không muốn để cho Trì Diệu theo đuổi quá lâu.

Hoặc là nói như này, Trì Diệu chỉ cần hơi theo đuổi cô một chút là được bởi cậu cũng là người mà cô vẫn luôn thích rất lâu..

Cô rất muốn ở bên cậu, cũng không nỡ để cho cậu theo đuổi quá lâu.

Hơn nữa trong trường đại học có rất nhiều đối thủ, hôm nay tặng chocolate, ngày mai không chừng còn đưa những cái khác.

Mặc dù cô biết thái độ của Trì Diệu đối với người ngoài vẫn rất dứt khoát, nhưng cô vẫn sẽ lo lắng, nhỡ đâu xuất hiện một cô gái nhiệt tình, cô gái này lại vừa vặn là kiểu người mà Trì Diệu thích…

……

Lâm Chiết Hạ suy nghĩ rất nhiều, khiến cho lúc Trì Diệu nói chuyện với cô, cô đều không để ý, căn bản không nghe được cậu nói cái gì.

“Sáng mai trong khoa có việc, tôi không tới tìm cậu được.”

“Ừm.”

“Nhớ phải ăn sáng, đừng có ngủ nướng.”

“Ừm.”

“Lâm Chiết Hạ.”

“Ừm.”

“Làm bạn gái tôi nhé.”

“Ừm… Hả?”

Trì Diệu biết cô đang thất thần, cũng chỉ trêu chọc cô một chút: “Trêu cậu thôi.”

“……”

Lâm Chiết Hạ thầm nói ở trong lòng, thật sự thì cậu cũng có thể coi như là thật.

Dọc theo đường đi cô đều cố gắng xây dựng tư tưởng cho mình, lúc này đã đi tới gần tòa nhà giảng dạy, phía trước có một đoạn đường không có đèn.

Có lẽ là mạch điện có vấn đề, bình thường đoạn đường này đều luôn sáng trưng.

Sau khi đi vào đoạn đường tối này, dũng khí trong lòng Lâm Chiết Hạ đột nhiên nổi lên. Bởi giờ phút này cô không nhìn thấy mặt Trì Diệu, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hình dáng cao gầy của thiếu niên, còn có thanh âm từ chỗ cậu truyền đến.

Lâm Chiết Hạ cùng cậu sóng vai bước đi, đi được nửa đường, ngón tay cô giật giật, khẽ chạm vào mu bàn tay Trì Diệu.

Sau khi chạm vào, cô cẩn thận nhưng vô cùng kiên định, giữ chặt tay cậu.

Cô cảm giác được cả người Trì Diệu đều cứng đờ ngay trong khoảnh khắc cô chạm vào.

Trên con đường này có rất ít người đi qua, một mảnh tối đen, cũng chỉ nghe được tiếng ve kêu thấp thoáng.

Thật sự cô cũng rất căng thẳng, sau khi nắm lấy tay Trì Diệu, cũng không biết nên tiếp tục thế nào.

Muốn nói gì đây?

Hoặc, làm điều gì đó.

Cuối cùng, chủ nhân của bàn tay kia đã chủ động phá vỡ sự yên lặng: “Cậu đang làm gì vậy?”

Thanh âm của Lâm Chiết Hạ vang lên: “Tôi đang nắm tay, nắm tay cậu.”

Giọng nói của Trì Diệu truyền tới: “Nếu như tôi nhớ không lầm, lần trước

có người nói rằng chỉ có bạn trai bạn gái mới có thể nắm tay nhau.”

Hai người lại rơi vào trầm mặc.

Giống như đang chờ đợi một bản tuyên án.

Cuối cùng Lâm Chiết Hạ nhắm mắt lại, nói: “Nếu cậu đã biết rồi, nhất định phải hỏi lại một lần nữa sao.”

Ngón tay cứng ngắc của Trì Diệu thật lâu sau mới động đậy trong lòng bàn tay cô, sau đó phản khách làm chủ, ngón tay mạnh chen vào giữa ngón tay cô, đan chặt vào nhau.

“Vì vậy,” Cậu nói, “Bây giờ chúng ta là bạn trai bạn gái.”

Lâm Chiết Hạ rất nhẹ nhàng mà “Ừ” một tiếng.

Cũng may con đường này rất tối, bằng không cô cũng không dám ‘ừ’ một tiếng này.

Ngược lại Trì Diệu lại do dự, thích một người, có thể làm cho một người bình thường kiêu căng lại tùy ý trở nên du di bất định.

Trì Diệu: “Đồ nhát gan, cậu thích tôi sao?”

Lâm Chiết Hạ ngượng ngùng muốn nói “Tôi đã sớm thích cậu rồi”, cuối cùng lại chỉ là: “Cậu lớn lên trông cũng ưa nhìn, đối với tôi cũng rất tốt, hơn nữa cậu cũng theo đuổi tôi lâu như vậy, tôi cũng sẽ nảy sinh một ít tình cảm với người khác giới cũng là chuyển rất bình thường.”

“Tốt nhất cậu nên xác nhận lại một chút.”

Cậu nắm tay cô, “Chờ tới lúc đi qua con đường này, lại muốn buông tay thì sẽ không dễ dàng như vậy đâu.”

Đáp lại cậu, là cái nắm chặt tay của Lâm Chiết Hạ.

Trì Diệu không dắt cô đi qua đoạn đường này, mà ở nửa sau con đường, cậu bỗng nhiên dừng lại.

Lâm Chiết Hạ hỏi: “Sao không đi tiếp?”

“Không đợi được nữa,” cậu hỏi, “…Muốn ôm em một chút được không?”

“……”

Vừa dứt lời.

Lâm Chiết Hạ ngã vào lòng cậu, tay kia của Trì Diệu nhẹ nhàng đặt ở sau gáy cô, ôm cả người cô vào trong ngực.

Trước mắt vẫn đen kịt như trước, các giác quan khác bị phóng đại lên, ví dụ như bàn tay Trì Diệu nắm chặt sau gáy cô dần dần chuyển đến thắt lưng cô. Hôm nay sau khi kết thúc huấn luyện quân sự, Lâm Chiết Hạ thay quân phục, trên người chỉ mặc một bộ quần áo ngắn tay, bởi vì người cô muốn gặp là Trì Diệu nên cô còn cố ý mặc một chiếc váy.

Bây giờ áo bị hành động kia của cậu di chuyển lên trên một chút, ngón tay ấm áp của thiếu niên gần như có thể sờ được tới thắt lưng sau eo bị gió thổi lạnh.

Lâm Chiết Hạ còn nghe được một chút nhịp tim từ trên người đối phương truyền tới.

Cái ôm này kéo dài thật lâu.

Trước khi Trì Diệu buông cô ra, cô cảm thấy bàn tay Trì Diệu lại hướng lên trên, sau đó đặt trên đầu cô, ngón tay khẽ động, cởi chiếc dây cột tóc màu đen của cô xuống.

Tóc Lâm Chiết Hạ đột nhiên xõa ra.

“Cái này anh sẽ lấy đi.” Sau khi Trì Diệu buông cô ra, nghiêng về đèn ở cuối đường, giơ cổ tay lên, chỗ xương cổ tay nhô ra đeo lên chiếc dây cột tóc màu đen, anh lắc lắc trước mặt cô nói, “… Dù sao cũng vừa mới xác nhận mối quan hệ, phải được bạn gái đóng dấu.”

Lâm Chiết Hạ nhìn cổ tay anh, sửng sốt thật lâu.

Nguyên nhân sững sờ là ngoại trừ hành vi này của anh quá mức đột ngột ra, phần lớn là bởi vì cô vừa nhớ tới…

Trong rất nhiều kí ức mà cô và Trì Diệu ở bên nhau, có một lần, lúc ấy cô vừa gội đầu xong, bảo cậu cầm giúp dây cột tóc một lúc.

Vào thời điểm đó, cô vội vã ra ngoài, tóc cũng chưa kịp khô.

Năm tháng tựa hồ vào giờ phút này đảo ngược lại.

Lúc trước chiếc dây cột tóc màu đen từng ở trên cổ tay Trì Diệu, hiện giờ lại được cậu danh chính ngôn thuận lấy danh nghĩa “bạn trai” mà đeo lên.

Chuyện không về thời gian này, vào giờ khắc này liên kết lại một cách trùng hợp, trùng hợp tới mức như đã được mưu tính từ trước vậy.

Thật giống như, bắt đầu từ thời điểm đó.

Cậu đã muốn làm điều này…

- -----oOo------

Chương 61

Editor: Đá bào

Beta: Gió

—

Hai người lại đi về phía trước một đoạn, ánh đèn sau đoạn đường kia đã trở lại bình thường.

Sau khi tầm nhìn trở nên rõ ràng, Lâm Chiết Hạ vuốt mái tóc đang xõa xuống của mình, sau đó men theo ánh sáng, không nhịn được lại nhìn cổ tay Trì Diệu được chiếc dây buộc tóc màu đen bao quanh.

Chiếc dây này rất giống với chiếc dây cô từng sử dụng hồi trung học.

Kiểu dáng bình thường, đã đeo hơn một tháng nên nó có hơi giãn ra một chút, cho nên bây giờ đeo trên cổ tay thiếu niên vừa vặn thích hợp.

Màu đen, một vòng tròn rất mỏng.

Giống như, muốn nói với mọi người rằng cậu đã bị cô trói lại.

"…" Lâm Chiết Hạ theo chủ nghĩa có qua có lại, vừa đi vừa hỏi, "Vậy có phải em cũng phải có gì đó đóng dấu hay không?"

"Em muốn cái gì?" Trì Diệu nắm tay cô hỏi.

Lâm Chiết Hạ lảng tránh vấn đề: "Làm sao em biết được, chuyện này phải

hỏi anh chứ?”

Trì Diệu dùng ngữ khí lãnh đạm nhất, thốt ra những lời khác người nhất: “Hôn một cái có được tính không?”

“……”

Lâm Chiết Hạ: “Coi như em chưa hỏi đi.”

Lại đi một đoạn, Lâm Chiết Hạ suy nghĩ một chút, Trì Diệu có thứ gì đó có thể lấy ra đóng dấu cho cô không.

Lâm Chiết Hạ: “Vừa nhìn đã biết là đồ của nam sinh…Tốt nhất là có thể mang theo bên mình…Hình như có thật đấy, anh cảm thấy bắt đầu từ ngày mai em đi tới đâu cũng mang theo chiếc bật lửa của anh thì sao?”

Lần này người trầm mặc đổi thành Trì Diệu.

Cậu trả lời một câu tương tự như ban nãy cô đã nói: “Coi như anh không nghe thấy gì.”

Lâm Chiết Hạ: “Ồ.”

Cô nói thêm, “Có vẻ như thứ đó có chút không phù hợp.”

Lâm Chiết Hạ đứng ở dưới tầng kí túc xá nói với anh “Tạm biệt”, nhưng lời “Tạm biệt” vừa nói xong, bàn tay vốn định buông ra của Trì Diệu lại đột nhiên siết chặt: “Đừng nhúc nhích, lại ôm một chút nữa.”

–

Lâm Chiết Hạ trở lại ký túc xá, Lam Tiểu Tuyết liếc mắt một cái đã nhìn thấu: “Hẹn hò rồi sao?”

Lâm Chiết Hạ ngượng ngùng “Ừm” một tiếng, lại hỏi: “Sao cậu biết?”

Lam Tiểu Tuyết lắc lư điện thoại di động: “Cậu hơi bị đánh giá thấp sức ảnh hưởng của anh trai cậu ở trường học rồi đấy, hai người vừa mới ở dưới lầu ôm nhau, trên ký túc xá của chúng ta đã có người khóc lóc kêu gào thất tình rồi đó.”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Cũng không cần phải vậy chứ.

“Cũng quá nhanh rồi.” Lam Tiểu Tuyết lại nói, “Tớ còn tưởng rằng có thể để cậu ấy theo đuổi cậu một tháng nữa.”

Lâm Chiết Hạ: “…Một tháng, hơi dài.”

Lam Tiểu Tuyết rất hiểu cô: “Cậu cứ chiều cậu ấy đi.”

Lâm Chiết Hạ không tiếp tục nói chuyện nữa, chủ yếu là vì ngượng ngùng, cô cầm đồ lên chuẩn bị đi rửa mặt, nhưng lập tức hình ảnh vừa rồi lại hiện lên.

Cô nghĩ, phản ứng vừa rồi của cô có phải là rất ngốc nghếch hay không.

Cô có hành động kỳ lạ gì không?

Trì Diệu thoạt nhìn có vẻ thong dong hơn cô rất nhiều…

Phía bên kia.

Trì Diệu “thong dong” trở về phòng, anh đi ra ban công hóng gió một lúc lâu mới át được vàng tai ửng hồng khô nóng.

Trước đó, bạn cùng phòng đã tìm đến: “Cậu đã ở đâu vậy?”

Trì Diệu: “Sao vậy?”

“Có thể giúp tôi xin phương thức liên lạc của một người được không, ở lớp

chúng ta, tôi sợ cô ấy từ chối tôi.”

“Bản thân muốn,” Trì Diệu nói, “Không có miệng nói sao?”

Bạn cùng phòng cũng không tức giận: “Cậu thật lạnh lùng, thật tàn nhẫn.”

Anh dựa vào cửa ban công, nhìn khuôn mặt mình qua gương, cùng với tác phong ngày xưa của mình, căn bản không nghĩ tới bản thân cũng sẽ có ngày căng thẳng, thậm chí căng thẳng đến đỏ ửng tai.

Nhưng người anh đối mặt không phải ai khác, mà là Lâm Chiết Hạ.

Trước kia hình thức ở chung giữa hai người là từ khi còn nhỏ cô đã luôn muốn tìm anh để đánh nhau.

Lần đầu tiên anh nhìn thấy Lâm Chiết Hạ, đã cảm thấy cô gái này có bệnh.

Lần đầu tiên gặp nhau, hai người không ai chịu nhượng bộ…

Về sau, phần lớn là vì che giấu, che giấu chuyện thầm mến cô, nên luôn nói trái với lòng mình, luôn bày ra dáng vẻ ‘Tôi không quan tâm đến cậu’.

Trước khi xa nhau, anh chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày phương thức ở chung với Lâm Chiết Hạ sẽ thay đổi.

Anh có thể nói “thích” với cô, có thể nói thẳng ra rằng mình muốn ôm cô.

Cuối cùng Trì Diệu cúi đầu, bình tĩnh lại, sau khi đóng cửa ban công ký túc xá đã đến giờ tắt đèn.

Căn phòng rơi vào bóng tối, mọi người còn đang nói chuyện phiếm, nội dung trò chuyện xoay quanh chuyện vừa rồi muốn nhờ Trì Diệu giúp đỡ.

“Ngày mai tôi phải nói gì đây? Xin chào, cậu có thể cho tôi xin thông tin liên lạc của bạn được không? Như vậy có quá hời hợt hay không, không làm nổi bật được nét đặc biệt của tôi.”

“Cậu còn muốn đặc biệt…cậu suy nghĩ nhiều quá rồi.”

“Hiếm khi tôi chủ động một lần,” Người bạn cùng phòng kia nói, “Dù sao cũng phải để lại ấn tượng sâu sắc chứ, như vậy mới có thể đặt nền móng vững chắc cho sự phát triển sau này.”

Mấy người tán gẫu, cuối cùng có người nói: “Nhưng cậu tìm bọn tôi nói chuyện cũng vô dụng thôi, toàn bộ ký túc xá của chúng ta đều độc thân, chẳng lẽ tập hợp đủ bốn người độc thân thì sẽ triệu hồi thần long cho cậu được sao?”

Người bạn cùng phòng kia suy nghĩ: “Tôi cảm thấy cậu nói cũng đúng.”

Tất cả bọn họ trong phòng này đều độc thân.

Ban đầu bởi vì một người họ Trì nào đó không có việc gì lại cho bọn họ xem một tấm ảnh cũ, trên ảnh chụp là anh và một bạn nữ sinh, khiến bọn họ mặc định cô bạn này chính là bạn gái của Trì Diệu.

Nhưng sau đó bất ngờ ăn cơm cùng mấy người bạn cùng phòng của cô bạn kia, mới phát hiện ra hình như không phải như họ suy đoán…

Vừa dứt lời, trong phòng ngủ truyền đến một tiếng “lạch cạch”.

Đèn bàn bật sáng.

Người có tính cách “tệ” nhất phòng bọn họ, cũng là người được yêu thích nhất, đang lạnh lùng ngồi bên cạnh đèn bàn.

Có bạn cùng phòng thò đầu nhìn xuống bàn học phía dưới: “Anh Diệu, tắt đèn rồi, cậu không ngủ sao?”

Nói xong, bạn cùng phòng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng cho lắm.

Bởi vì nếu là người bình thường bật đèn bàn lên, nơi đèn chiếu đến hẳn là

mặt bàn hoặc sách vở, nhưng sau khi Trì Diệu mở đèn bàn, không biết có phải là cậu cố ý hay không, ánh sáng tụ lại ở cổ tay.

"……"

Một lúc lâu sau, cuối cùng cũng có người hỏi: "… Anh Diệu, trên cổ tay cậu có cái gì vậy?"

Lúc này Trì Diệu mới chậm rãi động một chút, cậu xoa xoa các khớp xương ngón tay, bâng quơ nói: "Cũng không có gì."

"Bạn gái cho," Bây giờ ở trước mặt người khác cậu không còn dang vẻ khẩn trương không biết phải làm sao như vừa rồi nữa, cả người tùy ý, "Quên không nói, hôm nay tôi hết độc thân rồi."

Toàn bộ ba người bạn còn lại trong phòng: "……"

–

Lâm Chiết Hạ cũng không rõ bên Trì Diệu đã xảy ra chuyện gì, cô chỉ biết tối nay cô không ngủ được.

Cô lăn qua lăn lại trên giường lúc lâu, không nhịn được mà mở vòng bạn bè lên xem.

Vòng bạn bè của Trì Diệu vẫn trống không, chỉ có một câu thông báo đột ngột, nhưng khi Lâm Chiết Hạ load lại, phát hiện ra phía dưới avatar của anh không còn trống không nữa, đã có thêm một dòng ngắn gọn.

[Đã có bạn gái, không làm phiền.]

Lâm Chiết Hạ rời khỏi vòng bạn bè của anh, lại xem lại trang của mình.

Vòng bạn bè của cô thực sự không nhiều.

Thỉnh thoảng đi chơi với bạn bè, cô sẽ đăng một số hình ảnh ăn uống. Cái

gần đây nhất là ảnh cô kéo vali đứng ở cổng đại học Liên Vân kèm theo một câu: Nhập học.

Nhưng thứ cô muốn xem không phải những thứ này, cô không ngừng trượt về phía trước, cuối cùng trượt đến hơn một năm trước.

Thời gian cũng theo ngón tay trượt của cô, được kéo trở lại năm đó.

[2.14 /Hình ảnh.]

[Cơn gió đêm hạ /Hình ảnh.]

Cả hai đều là ảnh cô đăng từ thời trung học, tất cả đều được cài chế độ riêng tư.

Đã từng muốn làm nhưng không dám làm, sau đó giấc mơ trở thành hiện thực, hóa ra là cảm giác lúc này.

Lâm Chiết Hạ nhìn hai hình ảnh trong vòng bạn bè đã lâu, sau đó thoát ra, mở tên lưu của Trì Diệu.

Cô xóa hai chữ [Trì Mỗ], nghiêm túc và trịnh trọng gõ: Bạn trai.

Không phải từ [Người mình thích] mà cô muốn đặt lúc trước, mà là [Bạn trai].

–

Ngày hôm sau.

Lâm Chiết Hạ ngủ không ngon giấc, dụi mắt thật lâu ở trong phòng.

“Anh trai cậu đang ở phía dưới chờ đó, cậu không đi xuống à?” Trước khi đi đến căng tin, Lam Tiểu Tuyết hỏi.

Lâm Chiết Hạ: “Tớ…chờ đã, tớ phải tìm một cái kẹp tóc. Các cậu cứ đến

căng tin trước đi.”

Cô có hơi xấu hổ.

Dù sao lúc trước gặp mặt Trì Diệu, cho dù cô vụng trộm thích anh, hai người cũng chỉ mang thân phận bạn bè thân thiết.

Nhưng lần gặp nhau hôm nay thì khác.

Là quan hệ yêu đương.

Chuyện yêu đương, căn bản cô không có kinh nghiệm gì, ngẫm lại cũng cảm thấy thật không thể tin được.

Đợi một lát nữa gặp Trì Diệu, cô phải nói hay làm như thế nào đây.

Lâm Chiết Hạ rất muốn biểu hiện thật tốt, nhưng rất nhiều chuyện luôn dễ phản tác dụng, lúc cô xuống lầu đã nhìn thấy Trì Diệu, cười gượng với anh một tiếng, sau đó nói: “Trì Diệu, anh xem hôm nay có phải mặt trời rất tròn hay không?”

Trì Diệu nhìn cô.

Lâm Chiết Hạ tiếp tục phát huy: “Chào buổi sáng, một đêm không gặp, anh vẫn đẹp trai như ngày hôm qua.”

“……”

Rõ ràng ngày hôm qua mới chỉ là lần thứ hai nắm tay, vậy mà trông Trì Diệu đã như một thói quen, đưa tay qua nắm lấy tay cô, nói: “Bạn gái, cho em vài phút.”

“?”

“Mang não theo rồi hẵng nói chuyện.”

“……”

Trì Diệu nói những lời này lại khiến Lâm Chiết Hạ cảm thấy càng thêm thân thiết, hơn nữa phía trước những lời này còn có từ “bạn gái” làm tiền tố, nhưng ngoài miệng cô vẫn cố ý nói: “Theo đuổi thành công xong hôm nay lại bắt đầu châm biếm em.”

Trì Diệu khẽ cười một tiếng: “Cái này không được gọi là châm biếm.”

“Đây gọi là lời khuyên chân thành cho bạn gái.”

“……”

Trì Diệu vẫn mãi là cái tên “không muốn làm người” kia.

Nhưng cũng bởi vì như vậy, rất nhanh sau đó Lâm Chiết Hạ đã thoải mái trở lại: “Em cảm thấy hôm qua mình thật thiếu suy nghĩ, chuyện có bạn trai không phải chuyện nhỏ, em có thể suy nghĩ lại một chút hay không?”

Trì Diệu trả lời cô: “Em đừng có mơ.”

Anh nói thêm, “Hôm qua anh đã cho em thời gian để suy nghĩ, bây giờ không không cho phép thay đổi lại.”

Trong lúc ăn sáng, hai người mặt đối mặt, Lâm Chiết Hạ yêu cầu: “Anh có thể mắng em một câu được không?”

Trì Diệu nhấc mí mắt lên nhìn cô một cái: “Yêu đương với anh, cũng không đến mức tâm lý trở nên bi3n thái chứ?”

Lâm Chiết Hạ: “…Không, không phải.”

Chỉ là cô có hơi lo lắng.

“Dù sao thì anh cứ mắng em vài câu đi.”

Trì Diệu rót dấm cho cô xong, cũng không tiếp tục tranh luận với cô, anh ngước mắt lên: “Ngốc?”

Lâm Chiết Hạ: “Quá ôn nhu, hung dữ một chút nữa.”

“Đồ ngốc.”

“…Cái này cũng được.”

“Bệnh thần kinh.”

“Được rồi.” Ngày đầu tiên làm bạn gái, Lâm Chiết Hạ thỏa mãn nói, “Câu này mang tới cảm giác rất chân thật.”

“……”

Kỳ huấn luyện quân sự sắp kết thúc, Lâm Chiết Hạ vừa ăn cơm vừa nói chuyện với anh về lịch học của học kỳ một: “Ngành học của anh có nhiều môn quá, may mà em thi không đậu.”

Trì Diệu không nói gì, nghe cô nói một lát về chương trình giảng dạy và chuyện ở ký túc xá, bỗng nhiên anh nói: “Tuần sau có mấy bộ phim điện ảnh được công chiếu.”

Lâm Chiết Hạ: “Hả?”

Trì Diệu: “Có muốn đi xem không?”

Cô vừa mới thoải mái được một chút, nghe đến đây, lại có chút khẩn trương: “Cái này được coi là…hẹn hò sao?”

“Bằng không thì coi là cái gì,” Trì Diệu dựa vào phía sau, lạnh lùng nói, “Cùng bạn gái đi xem phim, chẳng lẽ là tình đồng đội.”

“……”

“Vậy để em xem trước trailer,” Vừa lúc Lâm Chiết Hạ cũng đã ăn xong, buông đũa xuống, mở điện thoại ra, “Cùng nhau chọn đi.”

Cô nói, theo thói quen bấm vào WeChat.

Chờ tới lúc cô phản ứng lại, tầm mắt của Trì Diệu đã dừng lại trên màn hình điện thoại di động của cô.

Wechat không có vấn đề gì.

Nội dung trò chuyện của cô với người khác cũng không có gì để xem.

Chỉ là…

Trên Wechat có lên lưu lại tối qua cô đã sửa cho Trì Diệu.

Bên cạnh hình ảnh đầu mèo, hai chữ “Bạn trai” đặc biệt nổi bật.

“……”

Mặc dù, anh thực sự là bạn trai của cô.

Nhưng cô còn chưa thương lượng với Trì Diệu, đã chủ động đổi tên, lại bất ngờ bị người trong cuộc nhìn thấy, ít nhiều cũng có chút xấu hổ.

Giọng nói của cô càng ngày càng nhỏ: “Em, cái đó, tối qua cảm thấy…bây giờ chúng ta đã xác nhận mối quan hệ, lưu tên cũng không thể quá xa cách được, vì thế đã tiện tay sửa lại.”

Nói xong, cô dùng tay che màn hình điện thoại.

“Anh đừng nhìn.”

Ngược lại Trì Diệu không cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Cổ tay anh vẫn đeo chiếc dây cột tóc màu đen, bàn tay kia mở wechat của

mình ra, ở trước mặt cô đổi hai chữ “Bảo bối” thành “Bạn gái” cho tương xứng với cô.

“Hóa ra em thích cách gọi này,” Anh nói, “Anh sẽ thay đổi nó.”

“……”

Chuyện đổi tên đôi tại chỗ như thế này có sức tấn công quá lớn, Lâm Chiết Hạ chỉ muốn tìm một cái hố mà chui vào.

Cô tránh tầm mắt kia, không nhìn màn hình điện thoại di động của anh, Trì Diệu cong ngón tay gõ lên mặt bàn, nhắc nhở cô ngước mắt lên.

“Sao vậy?”

“Ghim nick của bạn trai em lên đầu tiên đi.”

Lâm Chiết Hạ: “Hả? ”

Cô không có thói quen ghim tài khoản, chủ yếu là vì tần suất liên lạc giữa cô và Trì Diệu từ trước đến nay đều rất cao, không cần ghim lên đầu thì anh cũng luôn là tài khoản hiện lên đầu tiên.

Cô tìm thấy tùy chọn “ghim”, còn thuận miệng hỏi trước khi đánh dấu: “Vậy em có được ghim lên đầu không?”

Căng tin rất ồn ào, người đến người đi, thật sự rất ầm ĩ.

Nhưng giọng nói của Trì Diệu vẫn vô cùng rõ ràng.

“Em vẫn luôn là người ở vị trí đầu tiên.”

- -----oOo------

Chương 62

Editor: Gió

Beta: Đá bào

–

Vẫn luôn.

‘Vẫn luôn’ này, là bắt đầu từ khi nào vậy?

Đến khi Lâm Chiết Hạ về đến hàng lớp mình, đầu đội nắng, mới nhớ ra mình quên mất không hỏi.

Chắc là từ trước kia rồi, cô nghĩ, có lẽ là do sau khi hai người ở hai nơi, Trì Diệu sợ sẽ lỡ mất tin nhắn của cô nên đã ghim ở đầu khung chat.

Biết được Lâm Chiết Hạ sắp đi hẹn hò, bạn cùng phòng cô còn để tâm hơn cả cô.

Lam Tiểu Tuyết giúp cô nghĩ: “Có cần mua một bộ đồ mới không, sau đó còn phải trang điểm nữa, cậu có biết trang điểm không?”

Lâm Chiết Hạ: “…Tớ không biết.”

Mặc dù đã lên đại học nhưng cô vẫn mặt mộc như cũ, bởi cũng quen với việc này rồi. Hơn nữa mỗi ngày tập quân sự đều nóng gần chết nên cũng không có thời gian học trang điểm.

“Không trang điểm không được,” Lam Tiểu Tuyết vẽ kẻ mắt cho mình, từ góc độ của Lâm Chiết Hạ nhìn qua, hình ảnh rất kinh khủng, cô ấy vén mi mắt lên, đâm đâm chọc chọc: “Lần đầu tiên cậu hẹn hò mà định để mặt mộc đi gặp đối phương sao? Hai cậu đi xem phim vào hôm nào vậy, để tớ trang điểm cho cậu.”

Đến ngày hẹn, Lâm Chiết Hạ ngồi lên chỗ của Lam Tiểu Tuyết, giống như đang đợi tra tấn vậy.

Lam Tiểu Tuyết bày dụng cụ trang điểm ra, trước khi trang điểm cho cô, cô ấy ghé sát mặt lại nhìn: “Da mặt cậu đẹp thật đấy, làn da đầy khuyết điểm này của tớ không trang điểm thì không được.”

Những bạn cùng phòng khác ngồi đối diện cô.

Lâm Chiết Hạ mặc chiếc váy Lam Tiểu Tuyết chọn cho mình, căng thẳng nói: “Không cần phải ngồi thành hàng quan sát vậy đâu…”

Tần Lôi: “Bọn tớ đã tìm trên mạng rất nhiều chiến thuật cho cậu rồi, trong lúc cậu trang điểm bọn tớ sẽ đọc cho cậu nghe.”

Lâm Chiết Hạ: “…”

“Đã đem sing-gum theo chưa?” Trang điểm được một nữa, Tần Lôi hỏi.

“Hả?”

“Trong sách tư vấn có nói, trước khi hôn môi thì ăn sing-gum trước.”

“…”

Lâm Chiết Hạ không biết nói gì: “Bọn tớ, cái kia, chưa có nhanh như vậy…”

Tần Lôi: “Cái này thì có gì là nhanh hay không nhanh, đều đã hẹn hò rồi, không phải là rất bình thường hay sao?”

Nhưng cô vẫn chưa chuẩn bị tốt.

Hơn nữa cô cảm thấy Trì Diệu cũng nhận ra điều đó nên mấy ngày này anh chỉ nắm tay cô, cùng lắm là ôm một lát giống như hôm xác nhận quan hệ vậy.

Sau khi trang điểm xong, Lam Tiểu Tuyết thu dọn đồ đạc, nói lớn, “Đại mĩ nữ, có thể soi gương được rồi.”

Lâm Chiết Hạ cầm gương lên.

Lúc này cô mới phát hiện người trong gương với hình ảnh bản thân trong đầu cô thực sự khác biệt rất lớn.

Gương mặt non nớt trước kia đã thành thục hơn nhiều rồi, đuôi mày hất xuống càng làm toát lên vẻ thanh thoát của thiếu nữ. Trước khi trang điểm ngũ quan của cô nhàn nhạt, sau khi trang điểm mọi đường nét đều rõ ràng.

Thực sự rất xinh.

Nhưng cô không biết liệu Trì Diệu có cảm thấy xinh không.

Trước khi xuất phát, cô nhắn cho Trì Diệu: [Anh tan học chưa?]

Bạn trai: [Anh tan rồi.]

Bạn trai: [Còn có chút việc bận, em qua trước đi.]

Cô đã đổi thành tên kia được hơn một tuần rồi, nhưng mỗi lần hai chữ kia hiện lên, trái tim vẫn cứ loạn nhịp.

Lâm Chiết Hạ trả lời [Vâng] một tiếng.

Chuyên ngành của Trì Diệu rất đặc biệt, hơn nữa lại là ngành trọng điểm của cả trường, vì vậy có riêng một toà nhà cho khoa họ.

Vị trí toà nhà này rất bắt mắt, nằm ngay trung tâm khuôn viên.

Bình thường Lâm Chiết Hạ đều học ở mấy toà nhà trong góc, hôm nay là lần đầu đặt chân tới đây.

Toà nhà này yên tĩnh một cách lạ thường, gần như không có tiếng ồn ào huyên náo của học sinh.

Cô đi lên cầu thang, đi đến cửa lớp Trì Diệu, căng thẳng chỉnh sửa lại chiếc váy, sau đó khẽ đẩy cửa ra.

Thực ra lớp anh đã tan học rồi, chỉ là thầy có giao bài tập sau giờ học, làm xong mới được rời đi, hơn nữa Trì Diệu lại là người phụ trách thu bài, vì vậy sau khi mở cửa cô nhìn thấy một đám người vây quanh một người… Người bị vây quanh rũ mi, đút tay vào túi áo, nhìn gương mặt vừa buồn ngủ vừa lộ ra vẻ phiền phức, cậu đeo chiếc khuyên màu bạc, ngồi trên ghế, đôi chân vì vậy mà nhìn càng dài hơn.

Có người đến xin: “Anh Diệu, tôi không làm kịp rồi, ngày mai nộp được không.”

Trì Diệu cũng không ngẩng đầu lên: “Trừ khi cậu mắc bệnh hiểm nghèo, bây giờ phải đến bệnh viện ngay lập tức, nếu không thì lăn về chỗ làm xong rồi nộp ngay.”

“…”

“Thực sự không có nước để thương lượng hay sao?”

Trì Diệu như cảm nhận được gì đó, anh ngẩng đầu lên nhìn ra phía ngoài cửa, sau đó ánh mắt rơi lên người cô gái đứng đó, hạ giọng lại: “…Cậu tưởng rằng tôi muốn ở lại đây lắm à?”

“Bớt nhiều lời, làm xong rồi nộp đi,” Anh lại nói, “Đừng để bạn gái tôi phải đợi quá lâu.”

Anh nói xong lời này, những người xung quanh như nhận ra được điều gì đó, sau đó hàng loạt cặp mắt nhìn ra ngoài cửa, “Ôi đệch,” Có người lên tiếng, “Chào chị dâu.”

Vốn dĩ Lâm Chiết Hạ đã rất ngượng, lúc này càng ngượng hơn: “…”

Trì Diệu đứng dậy nhường chỗ cho cô ngồi, “Không cần phải để ý đến bọn họ.”

Thực sự lúc này cô cũng không muốn để ý, cô muốn làm một kẻ câm hơn.

Nhưng ngoài ngượng ngùng ra thì không thể phủ nhận một điều rằng cảm giác được anh giới thiệu với mọi người…khá tuyệt.

Như vậy thì những người khác đều biết anh đã có bạn gái rồi, chắc là sẽ không có người tặng anh mấy thứ linh ta linh tinh như chocolate nữa.

Trong lúc đợi, Lâm Chiết Hạ mở app trong điện thoại lên, yên lặng ngồi đó học từ mới.

Học được một lúc, cô không nhịn được mà hỏi: “Anh không thấy hôm nay em có gì khác sao?”

Ánh mắt Trì Diệu rơi lên đôi mi đã chuốt của cô gái, cố ý nói: “Chỗ nào khác vậy?”

“…Anh mù rồi.” Cô nói.

“Mắt anh hôm nay không được tốt lắm.”

Lâm Chiết Hạ không muốn để ý đến anh nữa, cô tiếp tục học từ mới, còn chưa được hai từ đã nghe thấy anh nói: “Anh thấy rồi, hôm nay em có trang điểm.”

Miệng Trì Diệu rất ít khi nói ra những lời phản hồi tích cực, nhưng hôm nay

anh lại rất nghiêm túc: “Rất xinh.”

Lâm Chiết Hạ bĩu môi, kìm nén lại niềm hân hoan: “Bình thường thôi, dù sao em cũng xinh đẹp sẵn.”

Cách thời gian xem phim nửa tiếng, cuối cùng Trì Diệu cũng thu xong bài tập. Hồi cấp ba mặc dù thành tích rất xuất sắc nhưng gần như anh không đảm nhiệm công việc gì trong lớp, trước kia Lâm Chiết Hạ hỏi nguyên nhân, anh chỉ nói là ‘Rất phiền’.

Cô nghĩ, cũng đúng.

Người này vốn đã không dễ chung sống, không quản tới được người khác, cũng không muốn quản thúc ai cả.

Nhưng khi lên đại học Trì Diệu đã không còn vậy nữa, hơn một năm qua, dường như cậu đã trở thành một người ‘đáng tin cậy’ hơn.

Dẫu cho…

Thái độ thu bài tập của cậu vẫn rất ‘ác độc’.

“Bây giờ chúng ta qua đó chắc là vừa lúc,” Hai người đi về phía rạp chiếu phim gần trường, “Đúng rồi, anh là lớp trưởng sao?”

Trì Diệu: “Cũng coi như là vậy.”

Lâm Chiết Hạ: “Anh lại đồng ý làm lớp trưởng sao?”

Trì Diệu: “Điểm quá cao, không trốn được.”

“…”

Thành tích của Lâm Chiết Hạ nằm ở khoảng giữa lớp, căn bản không hiểu được thế giới của học bá.

Con đường hai người đang đi có hơi hẹp, vì vậy Lâm Chiết Hạ đi ở phía trước, đi được nửa đường, Trì Diệu nhắc cô: “Có phải em quên gì rồi không?”

“Quên gì?”

“Tay.”

“Ồ.” Lâm Chiết Hạ đi chậm lại, đưa tay qua nắm tay anh, lúc vừa chạm đến, Trì Diệu bèn nắm thật chặt.

Lâm Chiết Hạ không nhịn được mà gọi: “Trì Diệu.”

“?”

“Không ngờ,” Cô chậm rãi nói, “Sau khi yêu đương anh lại dính người vậy.”

Trì Diệu cười lạnh: “Bạn trai bạn gái đi đường không nắm tay, em coi mình đang tìm một người đi đường đi cùng à?”

Lâm Chiết Hạ: “Chú ý lời lẽ của mình chút.”

Mặc dù cô cảm thấy Trì Diệu nói như vậy khiến cô cảm thấy khá thoải mái, nhưng điều này không đại diện cho việc cô không bị Trì Diệu chọc tức.

“Trước kia lúc theo đuổi em anh rất dịu dàng.”

Cô lại nhớ tới Trì Diệu ‘khác thường’ trong khoảng thời gian đó, cuối cùng cố ý thở dài: “Quả nhiên là đàn ông.”

Trì Diệu khẽ động ngón tay, nắm lấy ngón tay cô, “Đó không phải là dịu dàng.” Anh nói.

Nhất thời Lâm Chiết Hạ không hiểu được lời của anh.

Trong lúc nói chuyện, họ đã đến rạp chiếu phim rồi.

Trì Diệu buông tay cô ra đi xếp hàng lấy vé, bảo cô ngồi nghỉ đợi mình.

Trong lúc xếp hàng lấy vé, Trì Diệu cúi đầu, vừa tìm mã đặt vừa nhận thua mà thầm nói trong lòng, lúc đó là do rất nghiêm túc trước chuyện ấy mà thôi.

Bởi vì quá để tâm, cũng bởi vô cùng trân trọng người trước mắt.

Vì vậy khả năng ngôn ngữ giống như bị thụt lùi vậy, không nghĩ ra được lời hoa mỹ, nghĩ không ra những lời hay ý đẹp, cũng không còn kiêu ngạo như thường ngày. Khi ở trước mặt cô, chỉ có thể nghĩ ra được những từ ngữ đơn giản nhất.

Thụt lùi chỉ còn ba chữ ‘Tôi thích cậu’.

–

Lâm Chiết Hạ đứng ở bên cạnh đợi anh lấy vé.

Thực ra cô và Trì Diệu đã cùng đi xem phim rất nhiều lần, từ nhỏ đến lớn, có bộ phim nào hot là họ sẽ cùng đi xem, nhưng đặc biệt nhất lại chỉ có hai lần.

Một lần là vào lễ tình nhân, lần còn lại chính là hôm nay.

Lần tình cờ vào ngày tình nhân đó, lúc soát vé cô còn vì chỗ ngồi của mình ở ngay cạnh cậu mà cảm thấy vô cùng vui vẻ.

“Cầm lấy,” Trì Diệu lấy vé, đưa một tấm cho cô, “Hàng số sáu ghế thứ mười, vị trí trung tâm.”

Lâm Chiết Hạ nhận lấy tấm vé.

Cô của lúc ấy căn phản không nghĩ tới sẽ có một ngày cô có thể quang

minh chính đại cùng Trì Diệu hẹn hò ở rạp chiếu phim.

–

Bọn họ chọn một bộ phim liên quan đến thương mại, nội dung không tồi, gần đây rất nổi tiếng.

Thực ra xem gì không quan trọng, quan trọng hôm nay là ngày đầu tiên hai người chính thức hẹn hò.

Trì Diệu lấy vé xong còn mua coca và bắp rang bơ cho cô, một tay cậu cầm đồ ăn, tay còn lại đưa vé cho nhân viên.

Giống như hồi cấp ba, Lâm Chiết Hạ đi ở sau cậu.

Nhân viết soát vé xong chỉ đường cho họ: “Phòng chiếu số ba…Đi thẳng rẽ trái đến phòng thứ ba.”

Chỉ là khác với hồi cấp ba ở chỗ, sau khi soát vé xong Trì Diệu lại nắm tay cô, giống như điều cô đã từng thầm mong khi đó.

Mười ngón tay đan vào nhau, hai tay nắm thật chặt.

Nhiệt độ từ lòng bàn tay Trì Diệu truyền qua tay cô.

“Em ngây người ra đó làm gì,” Trì Diệu nắm tay cô đi về phía trước, “Nhìn đường, đừng để đi lạc.”

Nghe thấy lời này bước chân Lâm Chiết Hạ khựng lại.

Vốn dĩ cô còn tưởng rằng chuyện kia chỉ có mình cô nhớ, dù sao đây cũng chỉ là một chuyện rất nhỏ, nhỏ đến mức có thể tan đi theo tháng năm.

Cô ngẩn người hỏi: “Sao anh vẫn nhớ…Hồi đó em đi lạc vậy.”

Trì Diệu hỏi ngược lại: “Anh còn nhớ thì lạ lắm sao.”

“…” Cũng không phải là quá lạ, có lẽ đơn thuần chỉ là do trí nhớ của anh rất tốt.

Quả nhiên, câu tiếp theo của người kia chính là, “Không giống với cô ngốc nào đó,” Trì Diệu nhàn nhạt nói, “Trí nhớ của anh rất tốt.”

“…” Cô không muốn nói gì nữa rồi.

Hai người đi vào phòng chiếu số ba, vừa ngồi xuống Trì Diệu đã đưa bắp rang bơ cho cô, lúc này đèn trong rạp cũng tối xuống.

Bộ phim chính thức bắt đầu.

Cho dù là mới xác nhận quan hệ, lúc này trạng thái của Lâm Chiết Hạ khi cùng anh ‘hẹn hò xem phim’ không hề tốt hơn lần tước là bao, phải mất hơn mười phút cô mới có thể tập trung được vào bộ phim, nhớ được tên của nhân vật chính, bộ phim này đang nói về điều gì.

Cô vừa xem vừa ăn bắp.

Ăn được một nửa, cô nhớ ra bên cạnh mình vẫn còn có người: “Anh có muốn ăn không.”

Trì Diệu quay đầu sang, một lát sau đưa tay ta.

Nhưng anh không đưa tay về phía hộp bắp mà là đến miệng cô.

Lâm Chiết Hạ vừa ngậm một miếng bắp rang ở bên môi, khẽ cắn một cái thì miếng bắp rang bơ ấy đã bị ai kia giành mất.

“…” Mặt cô đỏ ửng lên: “Em vừa…” Cắn rồi.

Trì Diệu lại không hề để ý, thậm chí còn bình luận: “Ngọt hơn lần trước.”

“Rõ ràng là giống y nhau,” Cô ôm hộp bắp, vừa rồi không dễ dàng gì mới

nhập tâm được vào mạch phim lại bị anh chen ngang, ánh mắt lại nhìn lên màn hình chiếu, lúc này đã không hiểu nhân vật chính đang làm gì rồi, “Anh không thể tự lấy sao, sao cứ phải lấy của em.”

Trì Diệu đã thu tay lại, dựa lưng về phía sau, thong thả nói: “Anh có bệnh đấy, em đưa anh đến bệnh viện đi.”

“…”

Không nói lại được.

Lâm Chiết Hạ phớt lờ chủ đề này đi, dù sao với quan hệ bây giờ của họ, anh ăn miếng bắp rang bơ cô cắn qua, hình như cũng chẳng sao cả.

Trì Diệu không định bỏ qua chủ đề này, giục cô, “Em mau ăn đi.”

Lâm Chiết Hạ cảm thấy phiền phức: “Anh làm gì vậy, rạp chiếu phim có quy định trong một khoảng thời gian nhất định phải ăn hết bắp rang bơ, nếu không sẽ bị báo cảnh sát tới bắt sao?”

“Có ai báo cảnh sát hay không anh không rõ.”

Trì Diệu mượn ánh ánh yếu ớt trong rạp đưa tay đến trước mặt cô, cổ tay đặt lên tay ghế, từ góc độ của Lâm Chiết Hạ nhìn qua, chỉ là thể nhìn thấy đường nét của cánh tay…

“Anh chỉ biết là nếu em không ăn hết nhanh, anh không nắm tay em được.”

- -----oOo------

Chương 63

Editor: Đá bào

Beta: Gió

—

Mãi đến khi bộ phim trôi qua được một nửa, bịch bỏng ngô trong tay Lâm Chiết Hạ mới chạm đáy.

Tầm mắt Trì Diệu rõ ràng vẫn luôn ở trên màn ảnh rộng, nhưng lại có cảm giác như lúc nào anh cũng đang giám sát cô vậy, sau khi cô đặt bỏng ngô xuống, ngón tay anh cong lên, gõ gõ ở tay vịn của ghế ngồi: “Em ăn xong rồi sao?”

“……”

“Rốt cuộc thì anh có nghiêm túc xem phim không vậy?” Lâm Chiết Hạ dùng khăn ướt lau tay, “Sao trong đầu toàn là…”

“Toàn là cái gì?”Anh hỏi.

Giọng nói của cô vì ngượng ngùng mà hạ thấp: “Nắm tay.”

Ngược lại Trì Diệu rất thản nhiên, anh đợi một lúc lâu, không đợi được đến lúc Lâm Chiết Hạ chủ động nắm tay anh, vì thế lại đưa cánh tay qua nắm lấy tay cô: “Nói không chuẩn lắm.”

“?”

“Trong đầu anh, không chỉ có nắm tay.”

“……”

Ngón tay Lâm Chiết Hạ cứng đờ.

Muốn mắng anh là đồ “lưu manh”, nhưng hai chữ này đến bên miệng, lại không có dũng khí nói ra.

Trên màn hình lớn, nội dung phim tiến triển đến đoạn cao trào, nhân vật chính bắt đầu lội ngược dòng.

Lâm Chiết Hạ trực tiếp lờ đi lời Trì Diệu vừa nói, tiếp tục tập trung vào nội dung phim.

Thế nhưng người bên cạnh xem phim có vẻ không được nghiêm túc, thiếu niên một tay chống cằm, tay kia nắm tay cô, thỉnh thoảng còn miết miết xương ngón tay cô, như muốn nhắc nhở cô rằng ‘Bây giờ bọn họ đang nắm tay’.

Điều này dẫn đến việc mỗi lần Lâm Chiết Hạ vừa mới tập trung được một chút, lại bị anh nhéo hai cái, lập tức xao nhãng: “…”

“Em không muốn nắm tay anh nữa,” Cô không thể nhịn được nữa, “Anh đang làm ảnh hưởng đến việc xem phim của em.”

Trì Diệu hoàn toàn không có ý muốn buông tay: “Em xem phim, hay xem tay?”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Trì Diệu: “Hay là anh có che mắt em lại?”

Không có gì cả, nhưng nó có ảnh hưởng.

Lâm Chiết Hạ không tìm được lý do thuyết phục hơn, cuối cùng chỉ có thể nói: “Vậy anh đừng…đừng làm loạn nữa.”

Cô vừa dứt lời, Trì Diệu đan tay chán rồi, ngón tay qua khe hở ở ngón tay cô chậm rãi rút ra, sau đó thay đổi tư thế, nắm chặt tay cô trong lòng bàn tay mình.

Lâm Chiết Hạ bỏ cuộc.

Cô cảm giác khi mình ở cùng với người này, nói chuyện không thông.

Cuối cùng cô cũng không hiểu bộ phim này rốt cuộc nói về cái gì, ngay cả tình huống phát triển câu chuyện cô cũng chỉ xem ngắt quãng, sau khi kết thúc, cô vứt hộp bỏng ngô vào thùng rác, theo dòng người đi ra ngoài.

Rạp chiếu phim được mở trong một trung tâm mua sắm, mà trung tâm mua sắm này lại là trung tâm mua sắm lớn nhất ở khu đại học.

Cô và Trì Diệu đi đến cửa rạp chiếu phim, Trì Diệu hỏi cô cơm tối muốn ăn gì.

Lâm Chiết Hạ tùy tiện chọn một chút, đơn giản là vì cô và Trì Diệu đang đứng ở cửa rạp chiếu phim, độ chú ý có hơi cao, cô khẩn trương muốn tìm một chỗ để trốn vào: “Chọn nhà hàng đối diện kia đi, nhìn phong cách có vẻ cũng được.”

Nói xong, cô lại chỉ trích: “Anh trông có hơi phô trương quá đấy.”

Trì Diệu: “?”

Lâm Chiết Hạ: “Có rất nhiều người đang nhìn anh kìa, lần sau khi cùng em ra ngoài tốt nhất anh nên đeo khẩu trang vào đi.”

Trì Diệu: “Em cảm thấy làm như vậy là được sao?”

Lâm Chiết Hạ: “Em cảm thấy như vậy khá ổn.”

“Nhưng anh lại cảm thấy,” Anh nói với âm cuối hơi kéo dài một chút, ” … Đeo khẩu trang không được tiện cho lắm.”

Lâm Chiết Hạ mơ hồ cảm thấy những lời này có ý đồ, nhưng lúc nghe lại không nghe ra được là có chỗ nào không đúng.

Dù sao thì đeo khẩu trang thực sự cũng khá bất tiện.

Mở khóa điện thoại bằng nhận dạng khuôn mặt không thuận tiện, lúc hít thở cũng không được dễ dàng.

Nhà hàng đối diện cần phải xếp hàng chờ, ở trung tâm mua sắm có rất nhiều người, nhiều học sinh ở mấy ngôi trường xung quanh tan học buổi tối cũng tới đây ăn, cho nên náo nhiệt hơn nhiều so với những nơi khác.

Lâm Chiết Hạ muốn học thuộc từ vựng để giết thời gian, nhưng lúc lấy điện thoại di động ra mới phát hiện nó sắp hết pin rồi.

Lúc cô nhét điện thoại di động trở lại, Trì Diệu ở bên cạnh bèn đưa điện thoại di động của anh cho cô: “Mật mã vẫn như cũ, em tự nhập.”

Lâm Chiết Hạ nhận lấy điện thoại di động của anh, hơi bất ngờ: “Ồ.”

“Nhưng mà,” Cô vừa nói, vừa nhập chuỗi mật khẩu quen thuộc kia, “Điện thoại của anh không có mấy app mà em muốn sử dụng …”

Cô vừa nói xong.

Màn hình điện thoại được mở khóa thành công.

Biểu tượng của ứng dụng đầu tiên hiện lên trang chủ là phần mềm học thuộc từ vựng mà cô thường sử dụng.

Hơn nữa, cô không chỉ vô tình nhìn thấy phần mềm học thuộc từ vựng mà còn nhìn thấy hình nền di động.

Đó là ảnh chụp cô vào sinh nhật lần thứ 18, lúc ấy cô đang ngồi bên cạnh mấy khóm hoa cẩm tú cầu, bị Trì Diệu chụp được thành "ảnh phong cảnh".

Lâm Chiết Hạ: "Quả nhiên anh đã chụp ảnh em…lúc ấy anh còn nói là ảnh phong cảnh, trong ảnh phong cảnh rõ ràng có em mà."

Trì Diệu thuận miệng nói: "Không cẩn thận chụp phải, nếu em không vui thì có thể cắt ảnh mình ra."

Lâm Chiết Hạ: "…"

Người này cũng khá biết về mấy phần mềm chỉnh ảnh đấy, không chỉ biết photoshop, còn biết cắt ảnh.

Lâm Chiết Hạ cẩn thận nhìn lại dáng vẻ của mình trong bức ảnh này, quả thật so với việc bị Trì Diệu chụp, cô càng để ý xem bản thân mình có bị anh chụp xấu hay không.

Dù sao thì không ai muốn ảnh mình xuất hiện ở trên hình nền điện thoại di động của người yêu dưới hình thức của một "bức ảnh xấu xí".

"Để em xem anh chụp như thế nào," Cô nói, "Nếu không đẹp em sẽ tự xóa đi đấy."

Nhưng thật bất ngờ, kỹ thuật chụp ảnh của Trì Diệu cũng không tệ lắm, thậm chí còn chụp đẹp hơn một số bức ảnh mà cô tự đăng trong vòng bạn bè.

Một lúc lâu sau, Trì Diệu hỏi: "Chụp thế nào?"

Lâm Chiết Hạ dời mắt: "Cũng được, miễn cưỡng cho phép anh chụp em."

"Nhưng làm thế nào anh lại có app này," Trước khi mở phần mềm học từ vựng lên, cô hỏi, "Chuyên ngành của anh đâu có học cái này."

Trong khi hai người nói chuyện, có một nhóm người ở bên cạnh có ý đồ đã cố gắng chen ngang để vượt hàng.

Trì Diệu túm lấy cánh tay cô, kéo cô về phía mình, nói: “Vì bạn gái anh học cái này.”

“……”

Người xếp hàng ở phía trước đã vơi dần.

Lâm Chiết Hạ đi theo nhân viên phục vụ vào tìm chỗ ngồi, trong lòng không khỏi suy nghĩ người này thật sự là lần đầu tiên biết yêu sao, nếu không làm sao có thể…thuần thục được như vậy?

Cô mang theo vấn đề này trong đầu, lúc ăn cơm vẫn luôn quan sát nhất cử nhất động của Trì Diệu.

Cô phát hiện ra Trì Diệu thực sự rất thuần thục.

Thuần thục mà đẩy mấy món ăn cô thích tới trước mặt cô, thấy cô không động đũa, còn hỏi cô có phải đồ ăn không ngon không.

“Không phải,” Cô lắc đầu, ánh mắt dừng lại ở sợi dây màu đen trên cổ tay của anh, nói, “Rất ngon.”

“Khẩu vị hôm nay không được tốt sao?”

“Vẫn ổn.”

Cô nói thêm, “Anh đừng hỏi nửa, dù sao nguyên nhân cũng không phải do món ăn.”

Một lát sau, Lâm Chiết Hạ vẫn không nhịn được mà nói bóng nói gió, dùng một giọng điệu rất tùy ý để thăm dò: “Hồi lớp 12, ngoại trừ việc chăm sóc dì Bạch, anh còn làm gì nữa không?”

Trì Diệu dùng một giọng điệu như đang trả lời một câu hỏi ngốc nghếch, nói: “Đi học.”

“……”

“Đương nhiên là lúc đó em biết anh đang đi học rồi.” Lâm Chiết Hạ truy vấn, “Còn có chuyện gì khác không?”

Trì Diệu: “Ăn cơm, ngủ, thở.”

“……”

“Trừ những thứ này ra.”

Lâm Chiết Hạ chỉ rõ vấn đề, “Lúc trước anh chỉ nói qua loa rồi, nhưng lúc ở Kinh Thị anh không có lén giấu em yêu đương đấy chứ?”

Trì Diệu nhếch môi dưới: “Em cho rằng một ngày anh có bốn mươi tám tiếng sao, còn có thời gian rảnh rỗi để yêu đương ư?”

Lâm Chiết Hạ: “Ai mà biết được, nhỡ đâu anh tranh thủ lúc nhàn rỗi để yêu đương.”

Nếu không thì sao lúc yêu cô lại chuyên nghiệp như vậy.

Cô cũng chưa hề nghĩ tới chuyện đặt ảnh đối phương làm hình nền di động, sau đó lại tìm một cơ hội bất ngờ làm cho đối phương cảm động.

Chuyện này trông rất có kịch bản rồi.

Nếu chưa từng yêu đương thì sẽ không thể nghĩ ra những điều này được.

Trì Diệu hỏi ngược lại cô: “Em cho rằng anh đã từng yêu đương?”

Lâm Chiết Hạ vừa ăn cơm, vừa chậm rãi gật đầu: “Cũng không phải không có khả năng này.”

“Vốn còn muốn giấu em.” Anh buông đũa xuống, ngước mắt lên nhìn cô, khẽ thở dài một tiếng, “Không nghĩ lại bị em phát hiện, vậy anh đành nói thật, thực ra anh từng yêu đương tới hơn một trăm lần.”

Lâm Chiết Hạ nghiêm túc tính toán một chút: “Tổng cộng có ba trăm sáu mươi lăm ngày, trung bình cứ ba ngày anh lại đổi một bạn gái sao?”

Trì Diệu bị bộ dáng nhẩm tính của cô làm cho bật cười: “Lâm Chiết Hạ.”

“Cái này mà em cũng có thể coi là thật, đầu óc em làm bằng cái gì thế?”

“……”

Lúc này cô mới phản ứng lại, từ nãy tới giờ Trì Diệu hoàn toàn là đang nói giỡn.

“Cũng không thể trách em được, ” Cô lẩm bẩm, “Với khuôn mặt này của anh, ba ngày thay đổi một đối tượng cũng không phải là không thể.”

Trì Diệu không nghe rõ cô lẩm bẩm cái gì.

Chỉ là anh liền thu hồi thái độ trêu chọc và đùa giỡn kia, nghiêm túc nhìn cô nói: “Chưa từng nói chuyện đó.”

“Em là người đầu tiên.”

–

Món ăn cuối cùng của bữa ăn là một món tráng miệng.

“Chanh sữa đông lạnh,” Người phục vụ khi mang đồ lên có giới thiệu, “Mời quý khách từ từ thưởng thức.”

Trì Diệu không thích ăn đồ ngọt, cuối cùng món tráng miệng này đều vào bụng của Lâm Chiết Hạ.

Giữa đường, Lâm Chiết Hạ cầm điện thoại di động trong tay bấm hai cái.

Cô đang muốn nhìn đồng hồ, chớt nhớ đây là điện thoại di động của Trì Diệu: “Có người gửi tin nhắn cho anh này.”

Trì Diệu không để ý lắm: “Em xem là ai.”

Lâm Chiết Hạ ấn mật khẩu mở khóa: “Hà Dương.”

Nghe được cái tên này, Trì Diệu nói: “Không cần quan tâm đến cậu ta.”

Lâm Chiết Hạ ăn hơi no, đầu óc nhất thời mụ mị, thành thật mà gõ chữ trả lời khung chat: [Trì Diệu nói không cần để ý tới cậu.]

Hà Dương: [……]

Lâm Chiết Hạ: […ừm, xin lỗi, nếu cậu chưa thấy tin nhắn, để tôi thu hồi lại.]

Cô đang nghĩ muốn giải thích cục diện hiện tại thì ở bên kia Hà Dương đã phản ứng rất nhanh: [Anh Hạ?]

Lâm Chiết Hạ: [Ừm, là tôi.]

Lâm Chiết Hạ: [Sao cậu đoán được luôn vậy?]

Hà Dương: [Ha ha]

Cảm giác nói chuyện bằng chiếc hình đầu mèo của Trì Diệu rất thú vị, cô gõ chữ bổ sung: [Dù sao đó cũng là lời anh ấy nói, tôi chỉ truyền đạt lại, cậu muốn ghi hận thì ghi hận anh ấy ý.]

Hà Dương: [Cạn ngôn.]

Hà Dương: [Muốn hủy kết bạn.]

Hà Dương đã đoán được hơn phân nửa là hai người này đã ở bên nhau, hơn nữa người này còn đang dùng điện thoại di động của người kia, tình huống mập mờ.

Nhưng tình hình bây giờ cậu ta đang đóng vai là người không biết chuyện, vì vậy vẫn thuận miệng hỏi một câu: [Hai người đang ở cạnh nhau sao? Sao không rủ tôi?]

Lâm Chiết Hạ không biết trả lời như thế nào.

Theo lẽ thường mà nói, bây giờ cô và Trì Diệu đang yêu đương, hoàn toàn có thể quang minh chính đại nói cho cậu ta biết "Chúng tôi đang hẹn hò".

Nhưng có thể là vì người đối diện là Hà Dương, mà Hà Dương lại cùng cô và Trì Diệu lớn lên.

Quan hệ quá thân thiết, ngược lại không biết mở miệng như thế nào.

Nếu như nói cô và Trì Diệu đang ở bên nhau, hẳn là sẽ dọa cậu ta một trận.

Lâm Chiết Hạ còn chưa nghĩ xong nên giải thích như thế nào thì tay lại nhanh hơn não một bước, mơ hồ trả lời một câu: [Cùng nhau ăn tối, lần sau sẽ mời cậu.]

Hà Dương trả lời: [Được, bữa ăn này tôi sẽ ghi nhớ. Thù ngày hôm nay tôi cũng sẽ nhớ kỹ.]

"Đã nói là không cần quan tâm tới cậu ta." Trì Diệu nhìn cô vẫn đang nhắn tin một lúc lâu, hỏi, "Em đang nói gì với cậu ta vậy?"

Lâm Chiết Hạ trả lời tin nhắn xong, tắt màn hình: "Không có gì, chỉ là cậu ta hỏi có phải chúng ta đang ở cùng một chỗ hay không, em nói chúng ta đang cùng nhau ăn cơm."

–

Sau khi thanh toán xong, hai người theo con đường cũ trở về.

Đường đến thang máy phải đi qua một hành lang rất dài, cuối hành lang có một cánh cửa đang khép hờ, là một lối thoát hiểm.

Lâm Chiết Hạ mơ hồ cảm thấy bố cục này rất quen mắt.

Nhưng cụ thể là quen mắt ở đâu, cô lại không nhớ ra.

Có vẻ như nơi nào cũng được bố trí lối đi như vậy, chẳng hạn như trung tâm mua sắm hoặc khách sạn.

Người đến chờ trước thang máy rất đông, Lâm Chiết Hạ nhớ tới có một câu quên nói với anh, vì thế lắc lắc tay Trì Diệu: “Anh cúi xuống một chút, em có chuyện muốn nói với anh.”

Trì Diêu không hiểu, nhưng vẫn cúi người xuống, dựa về phía cô.

Lâm Chiết Hạ kiễng mũi chân lên, ghé vào bên tai anh, nói nhanh: “Anh cũng là người đầu tiên.”

Bạn trai đầu tiên.

Đối tượng yêu đương đầu tiên.

Từ lúc cô còn chưa hiểu thế nào là thích, đến khi là người đầu tiên cô yêu.

Trì Diệu hiển nhiên không nghĩ tới đề tài trên bàn ăn ban nãy còn có thể kéo dài tiếp, cũng không nghĩ rằng cô muốn anh cúi xuống, là để nói với anh cái này.

Bất ngờ qua đi, bước chân anh dừng lại, không đi về phía trước nữa.

Lâm Chiết Hạ đang muốn hỏi “Sao không đi tiếp” thì một giây sau, cô bất ngờ bị anh kéo vào lối thoát hiểm bên cạnh…

Người bên ngoài còn đang chờ thang máy, rất nhiều thanh âm hỗn tạp thông qua cánh cửa khép hờ của lối thoát hiểm truyền tới.

Bên ngoài người đến người đi.

Lưng cô chống vào tường, cả người bị Trì Diêu đặt vào trong ngực, cách với đám đông bên ngoài chỉ một cánh cửa.

Giọng nói của Trì Diệu cách cô rất gần, thanh âm của anh hạ thấp, mang theo ý tứ mê hoặc: "…Biết đeo khẩu trang bất tiện ở chỗ nào không?"

Trong đầu Lâm Chiết Hạ ngây ngốc.

Sau đó, tất cả những suy nghĩ chỉ vào một đáp án duy nhất.

Sau đó, cô bắt đầu hối hận.

—— Đáng lẽ cô nên mang theo kẹo cao su.

Cô bất giác phát hiện ra, vị trí và tư thế hiện tại của cô và Trì Diệu rất giống với năm lớp 11, khi cô đến Hải Thành có kéo anh vào lối đi an toàn, tặng bùa may mắn cho anh.

Trì Diệu cúi đầu, hướng tới gần cô, thiếu niên cúi đầu như thần phục, yết hầu khẽ động, hương xả vải quen thuộc cũng theo đó tới gần, phảng phất khắc sâu trong trí nhớ của cô.

"Có muốn thử không?" Giọng nói của anh vô cùng ái muội giữa môi và răng cô, "… Nhận một nụ hôn từ bạn trai của em."

Nụ hôn của Trì Diệu rất giống với con người anh.

Trước khi hạ xuống còn mang theo sự áp bách, nhưng trong nháy mắt khi thực sự chạm vào, lại trở nên rất dịu dàng.

Đôi môi anh cẩn thận dán lên môi cô.

Tim Lâm Chiết Hạ ngừng đập một nhịp, không biết nên làm phản ứng gì, cho đến khi Trì Diệu nhắc nhở cô: “Nhắm mắt lại.”

Cô nhắm mắt lại.

Tất cả các giác quan được khuếch đại, âm thanh bên ngoài lối đi an toàn dần dần biến mất.

Duy nhất còn lại, chỉ có cảm giác ấm áp mà môi đối phương truyền đến, đang hôn môi được một nửa, đối phương còn khẽ cắn nhẹ.

Giống như anh đang muốn đánh dấu lãnh địa, tinh tế mà chà xát môi cô. Thỉnh thoảng sẽ nhẹ nhàng cắn một chút, rất nhanh lại buông ra.

Cũng may món ăn cuối cùng vừa rồi là món tráng miệng.

Mùi sữa chanh trong miệng Lâm Chiết Hạ từng chút một bị đối phương cuốn đi.

“Nếm thử được rồi.” Trì Diệu buông cô ra thì nói.

Lâm Chiết Hạ mở mắt ra: “… Cái gì? ”

Trì Diệu giơ tay lên, ngón tay đặt lên đôi môi hồng nhuận của cô, dùng một hành động rất mập mờ mà lau cho cô: “Món tráng miệng vừa rồi.”

- -----oOo------

Chương 64

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Lâm Chiết Hạ cảm thấy cơ thể mình lâng lâng như bay về kí túc xá.

Cô thay váy xong rồi mượn nước tẩy trang của Lam Tiểu Tuyết, đứng trước gương bắt đầu tẩy trang.

Bông tẩy trang dọc theo sống mũi đi xuống, lúc gần đến bên môi tay cô bỗng khựng lại, sau đó vành tai lại ửng lên…

Đừng có mà nghĩ nữa.

Không phải chỉ là…hôn một cái thôi sao.

Sau khi rửa mặt xong ra ngoài phòng kí túc đã tắt đèn.

Bóng tối che đi được tất cả cảm xúc của cô, trước khi ngủ lúc Lam Tiểu Tuyết hỏi cô 'Hôm nay hẹn hò sao rồi', cô cố ý bình tĩnh trả lời: "Cũng tạm ổn."

Lam Tiểu Tuyết hóng chuyện bát quái: "Anh cậu đã hôn cậu chưa?"

"…" Lâm Chiết Hạ vẫn cố giả bộ bình tĩnh, "Hôn rồi, nhưng tớ không cảm thấy gì cả."

Lam Tiểu Tuyết: “Được đấy, có tiến bộ.”

Kết quả người nói rằng không cảm thấy gì cả sau khi lên giường đến nửa đêm vẫn không ngủ được.

Cô khéo chăn lên tận sống mũi, sau khi lật mình, cô mở điện thoại ra.

Lúc ở trung tâm thương mại đã sạc điện thoại được một nửa, cô mở chiếc đầu mèo của Trì Diệu lên rồi gõ vào.

Trì Diệu trả lời rất nhanh.

Bạn trai: [Còn chưa ngủ?]

Lâm Chiết Hạ không muốn nói mình không ngủ được, cô tìm một lý do: [Có hơi lạ giường.]

Sau đó tên bạn trai kia chuyên vạch trần cô: [Em lạ giường có hơi đột ngột.]

Lâm Chiết Hạ: [Đột ngột ở chỗ nào chữ.]

Bạn trai: [Đợt trước đang nói chuyện dở em đã ngủ như heo rồi.]

Lâm Chiết Hạ: […] Người này sao có thể như vậy được chứ, không cho cô chút mặt mũi được hay sao?

Lâm Chiết Hạ trò chuyện với anh, dần dần hơi buồn ngủ, trước khi chìm vào giấc nồng cô có gửi một tin: [Lần đầu em hôn con trai, buổi tối căng thẳng cũng là bình thường, hơn nữa không phải anh cũng là lần đầu tiên sao.]

Thế nhưng trước khi cô thực sự ngủ…

Cô nhìn thấy Trì Diệu trả lời: [Anh không phải là lần đầu.]

–

“Tối qua cậu không ngủ sao?” Ngày hôm sau, Lam Tiểu Tuyết thấy tinh thần của Lâm Chiết Hạ có gì đó sai sai, “Nhìn cậu có vẻ rất mệt mỏi.”

Lâm Chiết Hạ vừa đánh răng vừa ủ rũ đáp: “Tớ đang nghĩ một chuyện, tối qua không ngủ được.”

Cả đầu cô đều là dòng chữ kia của Trì Diệu, anh nói anh không phải là lần đầu tiên, cả hai đều là lần đầu yêu đương, nhưng đây lại không phải nụ hôn đầu của anh.

Trước đây anh đã từng hôn ai rồi? Hôn khi nào?

Lúc ở Kinh Thị hay sao?…

Lam Tiểu Tuyết rất nhạy cảm: “Thời kì yêu đương nồng nhiệt không nên vậy chứ, ở giai đoạn này không phải các cậu chỉ đều là ngọt ngào thôi sao, sao lại rầu rĩ vậy chứ.”

Lâm Chiết Hạ không phủ nhận.

Lam Tiểu Tuyết: “Có chuyện gì vậy? Nói ra tớ nghe xem, có thể là do cậu nghĩ bậy nghĩ bạ thì sao?”

“Tớ không có nghĩ bậy bạ.”

Trì Diệu đã nhắn tin như vậy, cô cũng đã đọc đi đọc lại dòng chữ ấy rất nhiều lần, không thể sai được.

Lam Tiểu Tuyết tưởng rằng giữa họ chỉ nảy sinh chút mâu thuẫn nhỏ, khuyên nhủ: “Ôi chao, yêu đương là như vậy đấy, sẽ luôn gặp rất nhiều vấn đề, trước đây hai người là anh em tốt không có gì giấu diếm, bây giờ hẹn hò rồi, thỉnh thoảng cũng sẽ có mâu thuẫn, chỉ là cậu chưa quen với thân phận mới này thôi.”

“Nhưng….”

Lâm Chiết Hạ ‘Nhưng’ cả nửa ngày, cuối cùng nói: “Nhưng tớ cảm thấy anh ấy là tra nam.”

Lam Tiểu Tuyết: “?!”

–

Trùng hợp là hôm nay Trì Diệu có việc bận trên khoa, vì vậy hai người đến tận trưa vẫn chưa gặp mặt.

Tối qua Lâm Chiết Hạ giả bộ mình ngủ thiếp đi, không trả lời câu kia luôn, hôm nay cả buổi hồn vía trên mây,

“Đừng nghĩ nữa, buổi trưa chúng ta ra ngoài mua đồ ăn, đàn ông ấy à, không có gì phải để bụng cả,” Buổi trưa sau khi tan học Lam Tiểu Tuyết kéo cô và bạn cùng phòng ra con phố ngoài trường, “Đợi đến tối gặp mặt rồi cậu hỏi trực tiếp cậu ấy xem.”

Lâm Chiết Hạ tạm thời gác chuyện này lại sang một bên, cùng họ đi dạo quanh con phố.

Con phố gần trường có tổ chức hoạt động tên là ‘Lễ ẩm thực’, các cửa hàng đều nghĩ ra rất nhiều kiểu để thu hút khách hàng.

Lâm Chiết Hạ cùng họ mua đồ ăn, lúc cầm ly nước dừa cúi đầu ủ rũ bước đi thì có đụng phải người khác.

“Thật xin lỗi.”

Lâm Chiết Hạ lùi về sau hai bước, xác nhận ly nước không có đổ lên người đối phương trước, sau đó ngẩng đầu lên…

Con gái, tóc dài, rất dịu dàng, mặc một chiếc váy dài màu trắng.

Cô ấy cười tươi, ngũ quan không khác hồi cấp ba là bao, chỉ là nhìn trưởng thành hơn rất nhiều, cô ấy có bấm khuyên, đeo một chiếc khuyên vòng nhỏ.

Lâm Chiết Hạ lật mở kí ức để tìm lại cái tên: “Thẩm…San San.”

Thẩm San San cong mắt: “Lâm Chiết Hạ, trùng hợp thật đấy.”

“Cậu học ở đây sao?” Lâm Chiết Hạ hỏi.

“Ừm.” Thẩm San San đáp, “Tôi học trường Y Liên Vân, cậu thì sao?”

“Tôi học Liên Vân.”

Sau khi Lâm Chiết Hạ trả lời xong, cảm thấy cô ấy có thể sẽ hỏi về Trì Diệu, nên bổ sung thêm, “Trì Diệu cũng ở Liên Vân.”

Nghe thấy tên người mình yêu thầm hồi cấp ba, Thẩm San San có hơi ngẩn người, nhưng hai chữ Trì Diệu ấy đã cách cô rất xa rồi.

“Cậu ấy học ở trường nào không quan trọng, tôi đã không còn thích cậu ấy nữa rồi,” Thẩm San San lại cười, tự nhiên nói, “Thực ra điều làm tôi vui hơn là gặp được cậu ở đây.”

“…Không thích nữa rồi?” Lâm Chiết Hạ cảm thấy bất ngờ.”

“Ừm, rất kỳ lạ sao? Vốn dĩ có lẽ không phải là thích thực sự. Sau khi chuyển trường đột nhiên tôi phát hiện thực ra mình không hiểu cậu ấy chút nào, so với việc thích cậu ấy thì ‘nghĩ rằng mình thích cậu ấy’ có vẻ đúng hơn.

Tuy nhiên nhắc đến Trì Diệu, Thẩm San San vẫn có chút cảm xúc, chỉ là không phải cảm xúc đối với người mình thích mà là cảm xúc khi nghĩ về năm tháng cấp ba: “Nhưng tôi vẫn rất cảm ơn cậu ấy, nếu như không có cậu ấy thì hồi cấp ba tôi đã không nỗ lực học tập rồi.”

Lâm Chiết Hạ nói trong lòng: Nếu như vậy thì đồ ‘chó’ Trì Diệu kia cũng

tính là làm được chuyện tốt.

Trong lúc trò chuyện nhóm Lam Tiểu Tuyết gọi cô, Lâm Chiết Hạ quay đầu đáp một tiếng.

Thẩm San San: “Bạn cậu đang đợi, cậu qua trước đi, sau này cậu có thể qua trường Y tìm tôi, tôi dẫn cậu đi dạo quanh trường.”

Lâm Chiết Hạ gật đầu: “Cậu cũng có thể đến tìm tôi bất kỳ lúc nào.”

Trước khi Lâm Chiết Hạ rời đi, Thẩm San San lại như nhớ ra gì đó, đột nhiên gọi cô lại: “À…Đúng rồi.”

“Tôi trộm hóng hớt một chút, Trì Diệu đã hẹn hò với cô gái cậu ấy thích hồi cấp ba hay chưa?”

Mỗi câu mỗi chữ cô đều hiểu, nhưng khi liên kết với nhau lại khiến người ta không hiểu được.

Cô gái, Trì Diệu thích, hồi cấp ba.

Lâm Chiết Hạ ngẩn người: “Hả?”

Thẩm San San: “Lúc đó ở Hải Thành không phải tôi có đi tỏ tình với Trì Diệu hay sao, hôm ấy cậu ấy từ chối rồi, nhưng có nói với tôi một câu.”

Đã hai năm trôi qua, mảnh kí ức đã có chút nhạt màu.

Thẩm San San nhớ rằng hôm ấy biển rất xanh, Trì Diệu đứng trước mặt cô nói với giọng khàn khàn. Đột nhiên cô nhớ lại sau ba chữ “Hơn nữa tôi” kia là gì rồi.

Lúc đó Trì Diệu nói rất nhanh, nhanh đến mức khiến người ta nghe không rõ, gần như có một loại ảo giác: Hơn nữa tôi đã thích người khác rồi.

Lâm Chiết Hạ tạm biệt Thẩm San San, đi đến bên cạnh Lam Tiểu Tuyết, cả

người như lơ lửng vậy, cô cầm ly nước dừa, dọc đường đụng phải vài người liền.

Lam Tiểu Tuyết đưa tay ra, quơ quơ tay trước mặt cô: “Này, cậu sao vậy?”

Lâm Chiết Hạ trở lại bình thường: “…Không sao cả, chỉ là ở đây đông quá, có hơi bí bách.”

Lam Tiểu Tuyết không nghĩ nhiều: “Được, vậy cậu bám chặt lấy tớ nhé, đừng có mà đi lạc đấy.”

…

Sau khi ăn xong, một mình Lâm Chiết Hạ quay về phòng, buổi chiều cô không có tiết.

Về đến phòng, Lâm Chiết Hạ ngồi làm bài tập, sau đó gọi cho Lâm Hà và mấy người bạn hồi cấp ba.

Lâm Hà dặn dò cô: “Nhớ chăm sóc bản thân mình cho tốt, mặc dù con và Trì Diệu học cùng trường nhưng bình thường đừng có làm phiền bạn, đã là sinh viên đại học rồi, phải học độc lập tự chủ.”

Lâm Chiết Hạ nghe đến hai chữ ‘Trì Diệu’, trái tim lập tức căng lên: “Con biết rồi ạ.”

Cô lại tiếp tục trò chuyện với Trần Lâm và Đường Thư Huyên một lát nữa, hai người họ không ở lại Liên Vân mà qua thành phố bên cạnh, vô cùng trùng hợp, hai người cùng trường cùng khoa.

Vì vậy khi Lâm Chiết Hạ gọi qua, Trần Lâm vừa nhấc máy đã nghe thấy tiếng của Đường Thư Huyên truyền đến từ bên cạnh: “Hello Hạ Hạ.”

“Hi.”

“Ngưỡng mộ các cậu thật đấy,” Lâm Chiết Hạ lấy lại tinh thần, “Có thể ở

chung phòng.”

Đường Thư Huyên cười: “Không phải cậu cũng chung trường với Trì Diệu hay sao?”

Lại là Trì Diệu.

Hôm nay bởi vì người này mà cảm thấy rất phiền, nhưng dường như đi đâu làm gì cũng nghe thấy cái tên này.

Lâm Chiết Hạ theo bản năng buột miệng: “Đừng nhắc đến cậu ấy nữa.”

Đường Thư Huyên: “Sao vậy, hai cậu lại cãi nhau sao?”

Lâm Chiết Hạ mập mờ: “Coi như là vậy đi.”

“Không sao cả, giữa anh em ấy mà,” Đường Thư Huyên nói tiếp, “Không có mối thù nào qua đêm cả.”

“….”

Mấy người họ nói về chuyện gần đây.

Đường Thư Huyên không thi vào trường của vị đàn anh kia, hiện thực luôn tồn tại những chướng ngại như vậy, sự yêu thầm của những năm tháng cấp ba chỉ có thể trở thành hồi ức. Cô ấy rất giống với Thẩm San San, khi bước sang ngã rẽ tiếp theo của cuộc đời cũng đã từ bỏ được đối phương.

Còn Trần Lâm mỗi ngày đều hăng say lướt web, chuyện tình cảm vẫn chẳng có gì mới.

Lâm Chiết Hạ muốn báo cáo với họ rằng ‘Tớ và Trì Diệu hẹn hò rồi’, nhưng lời này lại nghẹn lại ở cuống họng.

Sau khi cúp điện thoại, nhìn xuống bài tập cô mới nhận ra: Thực ra ngoài trừ việc sợ sẽ doạ đến bọn họ thì còn có một nguyên nhân rằng tiềm thức

muốn né tránh việc này.

Là cô vẫn luôn không thể chắc chắn được tình cảm của Trì Diệu dành cho mình. Trì Diệu theo đuổi cô, tỏ tình với cô, cùng cô làm những việc các cặp đôi thường làm, ngoài việc kinh ngạc ra, cô còn có một loại cảm giác đó là giấc mơ thành sự thực.

Nhưng cô lại sợ, sợ rằng đây chỉ là một ‘giấc mơ’ mà thôi.

Vì vậy hôm qua lúc ở quán ăn, khi trả lời tin nhắn của Hà Dương cô cũng có chút do dự. Cô luôn không nhịn được mà tự hỏi bản thân, tại sao Trì Diệu lại thích mình?

Trước khi hai người gặp lại nhau, họ vẫn luôn là bạn tốt nhất của đối phương, nhưng sau khi gặp lại, thái độ của Trì Diệu với cô cũng có sự thay đổi.

Không thể phủ nhận một điều rằng cô thích sự thay đổi ấy, nhưng cô không biết phần tình cảm này sâu đậm ra sao.

Tại sao Trì Diệu lại thích cô?

Hoặc là, câu hỏi này có thể diễn đạt rằng, Trì Diệu thực sự thích cô hay sao?

Lâm Chiết Hạ lật mở khung trò chuyện giữa hai người lên.

‘…Không phải anh cũng là lần đầu tiên sao?’

‘Anh không phải là lần đầu.”

Sau đó lời của Thẩm San San lại vang lên bên tai.

‘Hồi cấp ba cậu ấy có thích một người, lúc từ chối tôi cậu ấy có nói như vậy. Cậu không biết sao? Tôi còn tưởng rằng quan hệ của hai người tốt như vậy thì cậu sẽ biết chứ.’

Lâm Chiết Hạ muốn đi hỏi anh nhưng rất nhanh lại buông điện thoại xuống, sợ rằng mình tự tay phá vỡ mất giấc mộng đẹp, cô thở dài một tiếng: Quả nhiên là đồ tra nam.

Hồi cấp ba còn giả bộ với hình tượng người lạ chớ gần, kết quả lại ở sau lưng cô thích người khác.

Còn nói là đây là lần đầu yêu đương, kết quả lại không phải là nụ hôn đầu….

Lâm Chiết Hạ biết rằng mình không nên nghĩ về anh như vậy, bởi vì cô và Trì Diệu ngoại trừ là quan hệ yêu đương thì còn là bạn bè, là huynh đệ, là người đồng hành quan trọng trong nhiều năm.

Cô không nên nghĩ anh như vậy.

Nhưng chuyện hai người ở bên nhau lại là một việc rất kì lạ.

Trước đây cô cho rằng mình là người hiểu Trì Diệu nhất, bây giờ lại bắt đầu cảm thấy, hình như cô bắt đầu không hiểu Trì Diệu rồi.

Cô bắt đầu không khống chế được mà nghĩ ngợi lung tung…

Cuối cùng Lâm Chiết Hạ bắt ép bản thân đặt những suy nghĩ này qua một bên, cô nghiêm túc làm bài tập, sau đó lên giường ngủ một giấc.

Trong mơ cô trở lại thời cấp ba, chỉ là lúc ấy Trì Diệu lại trở thành ‘tra nam’, ở trong trường trái phải ôm một cô gái.

Không còn là bộ dáng người lạ chớ gần như trước nữa, mà người mặc áo đồng phục ngồi trong phòng học của lớp 11-1, bộ dáng lười biếng ngồi ở hàng ghế cuối cùng, yêu vài người cùng một lúc.

“Tôi muốn tuyệt giao với cậu,” Ở trong mơ Lâm Chiết Hạ đep ba lô, hùng hổ nói với Trì Diệu ‘tra nam’, “Tôi không có người bạn như cậu!”

Thái độ của Trì Diệu rất lạnh nhạt, “Tôi làm sao nào.”

Một hồi lâu Lâm Chiết Hạ rặn ra một câu: “Cậu…Cậu không nghiêm túc với chuyện tình cảm.”

“Reng…”

Tiếng điện thoại vang lên, giấc mơ của Lâm Chiết Hạ bị chen ngang, cô mở mắt, lúc này mới phát hiện trời đã tối rồi, cô ngủ lâu vậy sao.

Là điện thoại của Trì Diệu, cô do dự một lát rồi nhấc máy.

“Alo.”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến: “Em đang làm gì vậy?”

Lâm Chiết Hạ thành thực nói: “Vừa ngủ dậy xong.”

Giọng của Trì Diệu rất giống với trong mơ: “Bạn trai của em bị kéo ra ngoài uống rượu, cho em nửa tiếng, mau đến đón anh đi, nếu không lỡ uống nhiều rồi dễ bị người khác nhặt đi mất đó.”

Lâm Chiết Hạ ngồi dậy, hỏi: “Bọn anh uống rượu ở đâu, ở con phố gần trường sao?”

Trì Diệu ‘Ừm’ một tiếng.

“Anh uống bao nhiêu rồi,” Cô lại dặn dò, “Uống ít một chút.”

Lúc Trì Diệu nói giọng có chút ái muội, nghe có vẻ đã uống không ít, sau đó anh lại dùng cách nói kiểu ‘mách’ cô: “Bọn họ chuốc rượu anh.”

“Chuốc rượu thì anh uống ngay sao, bình thường sao không thấy anh dễ nói chuyện như cậy.”

“À,” TS cầm điện thoại, có hơi men say, “…Bọn họ bắt người đầu tiên hết độc thân uống.”

Anh lại nói, “Tìm được lý do hợp lý thì anh rất dễ bị chuốc rượu.”

Trước lúc ngủ Lâm Chiết Hạ vẫn còn như đang nghi ngờ rằng Trì Diệu không thực sự thích cô, nhưng khi nói chuyện điện thoại, cô lại không nhịn được mà nghĩ, có lẽ anh thực sự thích mình…

Cô không có cách nào hiểu được tâm trạng vừa mẫu thuẫn vừa phức tạp lúc này, cuối cùng chỉ đành cúp máy, chuẩn bị đi đón anh.

Con phố sau trường vẫn tấp nập như vậy, trời tối chưa được bao lâu học sinh đã tụ tập đông đúc sở đây.

Ở hoa viên trung tâm còn có người đem theo loa và guitar đến biểu diễn, người thiếu niên đó đội mũ lưỡi trai nhìn bộ dáng khá giống học sinh, có lẽ là đam mê âm nhạc.

Trước mặt cậu ấy có một nhóm người vây quanh, có người cầm điện thoại lên chịp ảnh.

Cậu ấy đàn một bản nhạc tình ca.

Lâm Chiết Hạ men theo tiếng nhạc đi qua đám người, sau đó nhìn thấy bóng dáng của Trì Diệu ở góc của một quán rượu ngoài trời.

Thực ra cô vẫn chưa từng thấy bộ dạng say rượu của Trì Diệu, trước kia hai người đều luôn bị thầy cô và gia đình quản thúc, căn bản không có cơ hội nào để uống rượu.

Lúc trong đầu cô đang nghĩ rằng Trì Diệu say rượu trông sẽ như thế nào, khi đi qua đó, những người cùng bàn đã rời đi, lúc này chỉ còn có mình anh.

Thiếu niên mặc chiếc áo khoác màu đen, có lẽ là do xung quanh có nhiều người chú ý đến, anh đội chiếc mũ liền phía sau lên, chiếc mũ rủ xuống che

đi nửa gương mặt, chỉ nhìn thấy được chiếc cằm và sống mũi của thiếu niên.

Lâm Chiết Hạ đi đến trước mặt anh, hỏi: “Anh có còn nhận ra em là ai hay không?”

Trì Diệu ngẩng đầu, thấy cô đến, cả người thoải mái hơn một chút: “Anh uống nhiều chứ không có mất trí.”

Lâm Chiết Hạ chủ động đưa tay về phía anh, “Đi thôi, hôm nay đại ca đây sẽ đưa anh về.”

Trì Diệu uống nhiều xong dễ nói chuyện hơn nhiều: “Ồ, cảm ơn đại ca.”

Sau khi anh đứng dậy, đưa tay bóp trán, lúc bước đi có lảo đảo một chút.

Vốn dĩ Lâm Chiết Hạ còn tưởng rằng anh không uống nhiều, nếu không sao có thể ngồi ở góc tỏ vẻ đẹp trai như vậy được chứ, nhưng đến lúc anh đứng lên cô mới nhận ra quả thực đã bị chuốc uống nhiều rồi.

“Anh uống bao nhiêu vậy?” Cô hỏi.

“Anh không đếm.”

“Ở phòng anh thoát độc thân sẽ bị chuốc rượu hay sao?”

“Ừm.”

“Thói quen này không tốt lắm, lần sau đừng uống nhiều nữa.”

“…”

Lâm Chiết Hạ kéo anh qua chỗ ít người, cô mượn ánh đèn đường nhìn, phát hiện đây là nơi là lần đầu Trì Diệu nắm tay cô, sau đó theo men rượu mà hỏi ‘Tại sao mọi người lại tưởng rằng tôi là bạn gái của cậu?’.

Quay lại nơi này lần nữa, thân phận và tâm trạng của cô đã khác rồi.

Rõ ràng hôm nay người uống rượu là Trì Diệu, hoặc có thể, đoạn đường nơi từng thổ lộ tâm tình đã cho cô chút dũng khí, cô đi đến trước mặt anh, giọng rất nhẹ: “Trì Diệu, tại sao anh lại thích em.”

“Có nhiều cô gái thích anh như vậy, có nhiều người xuất sắc hơn em như thế,” Lâm Chiết Hạ nói đến đây, nghĩ đến lúc trưa có gặp Thẩm San San, “Tại sao lại là em.”

Cô nói đến đây, cảm giác ngón tay của Trì Diệu có nắm chặt hơn một chút, nhưng cô cũng không để ý, cô không có dũng khí ngẩng đầu nhìn anh.

Cô tự mình lẩm bẩm: “Anh thực sự thích em sao, hay là chỉ bởi vì chúng ta đã quen biết nhau nhiều năm rồi, có lẽ khiến anh lầm tưởng…”

Hai chữ từ phía sau truyền đến, giọng của Trì Diệu rất lạnh, nhuốm thêm chút men say, hỏi ngược lại cô: “Lầm, tưởng?”

Lâm Chiết Hạ vẫn không quay đầu, cô sợ nếu mình quay lại nhìn anh, có thể sẽ không nói ra được lời tiếp theo nữa.

Cho dù rất không muốn nói ra, cô vẫn chịu đựng rủi ro có thể giấc mơ đẹp sẽ vỡ tan: “Là lầm tưởng, tưởng rằng đây là tình yêu.”

“Tình cảm của anh dành cho rm rất đột ngột, anh nói muốn theo đuổi em cũng rất đột ngột.”

“Vì vậy, có thể anh chưa phân biệt được rõ tình cảm của mình,” Lâm Chiết Hạ tự nói ra phỏng đoán của mình, “Có lẽ là bởi có một khoảng thời gian xa nhau, vì cậy anh lầm tưởng rằng cảm giác không muốn rời xa ấy là tình yêu.”

Cô muốn nói, yêu không phải như vậy.

Cảm giác khi yêu một người, là vô cùng trân quý, giống như cô thích anh

vậy.

Có lẽ anh đã hiểu lầm rồi.

Lâm Chiết Hạ nói đến đây, chớp chớp mắt, không biết vì sao lại có chút muốn khóc, cô dừng lại một chút, “Anh…Anh có muốn nghĩ kỹ lại về quan hệ của chúng ta hay không? Em không muốn cùng anh chơi đùa, em rất nghiêm túc.”

“Dù sao…Nhân lúc mọi người vẫn chưa biết chúng ta hẹn hò…” Cô nói đến đây thì không khống chế được mà rơi nước mắt.

Trì Diệu cắt ngang lời cô, anh lên tiếng gọi: “Lâm Chiết Hạ, em quay người lại.”

Lâm Chiết Hạ nhanh chóng lau nước mắt, sau đó chậm chạp xoay người nhưng vẫn không dám ngẩng đầu lên nhìn anh.

Trì Diệu đưa tay lên giữ lấy cằm cô, anh rất muốn dùng sức nhưng cuối cùng khống chế bản thân lại, làm cô ngẩng đầu nhìn mình: “Tại sao em lại nghĩ như vậy?”

Ánh mắt LCh đụng phải đôi đồng tử nhạt màu của anh.

Khoé mắt Trì Diệu khẽ cong lên, bình thường lúc nhìn mọi người có chút tuỳ ý, nhưng lúc này lại vô cùng trầm mặc, khiến người ta không thể nhìn thấu được.

“Em nghĩ như vậy không phải rất bình thường hay sao?”

Cô cảm thấy hình như Trì Diệu tức giận rồi, lấy dũng khí nói, “Bởi vì trước kia chúng ta luôn là bạn tốt.”

“Bởi vì…chúng ta quen nhau lâu như vậy rồi, thời gian ở cạnh nhau cũng rất lâu.”

“Còn bởi,” Cô nói ra thêm nguyên nhân nữa một cách khó khăn, “…Anh từng hôn cô gái khác rồi, hơn nữa hồi cấp ba cũng từng thích người khác.”

Trì Diệu gần như bị cô chọc tức đến bật cười.

Ngón tay anh dùng lực hơn một chút, cúi người xuống cách cô rất gần, sống mũi hai người gần như chạm vào nhau, hơi thở phả xuống: “Đây không phải là lần đầu anh hôn thì có nghĩa là anh từng hôn người khác rồi hay sao?”

“Sao em chưa từng nghĩ, người đầu tiên anh hôn cũng là em?”

“Người anh thích hồi cấp ba, cũng là em?”

- -----oOo------

Chương 65

Editor: Đá bào

Beta: Gió

—

Em không nghĩ người đó sẽ là em sao?

Chưa từng nghĩ tới chuyện người anh hôn, người anh thích, đều là em sao?

Lâm Chiết Hạ bị mấy câu này làm cho sững sờ tại chỗ.

“Anh… từng hôn em?”

Trong nháy mắt, đại não Lâm Chiết Hạ trở nên trống rỗng, sau đó mới chậm rãi vận hành lại: “Khi nào, sao em không biết?”

Có một đám người từ đường sau tụ thành từng nhóm đi tới, tiếng cười đùa dần dần đến gần.

Thế nhưng âm thanh của những người này lại như bị một tầng ngăn cách vô hình chặn lại, bên tai Lâm Chiết Hạ chỉ có thể nghe được tiếng của Trì Diệu.

Giọng nói lạnh lùng của thiếu niên cất lên: “Ngày anh rời đi.”

Ký ức của Lâm Chiết Hạ theo những lời này của anh xuyên không trở về thời điểm hơn một năm trước.

Ngày đó cô đã dặn Lâm Hà nhất định phải đánh thức cô dậy, nhưng cuối cùng cô vẫn ngủ quên mất, tới khi tỉnh lại thì Trì Diệu đã đi rồi.

Ấn tượng của cô về ngày hôm đó chỉ còn lại là một căn phòng trống rỗng. Một buổi chiều trống vắng.

“Em bị sốt, nằm trên giường, ngày đó anh không đánh thức em dậy.”

Trì Diệu nói xong, buông cánh tay đang nắm cằm cô ra.

Anh muốn nhân cơ hội này để nói với cô rằng anh đã thích cô từ lâu.

Không ngờ người này lại đang suy nghĩ lung tung, còn bảo anh phải suy nghĩ lại một chút về quan hệ của bọn họ.

Hôm nay nghe được, Lâm Chiết Hạ càng ngây ngốc: “Anh lợi dụng lúc em đang ngủ không biết gì, lén hôn em?”

Trì Diệu không hề xấu hổ mà đáp một tiếng.

Cô đã mất một chút thời gian, sau khi tiêu hóa xong cả hai chuyện này, mới hỏi: “Anh hôn chỗ nào?”

“Trên trán.”

“…”

“Hình như trông em có vẻ thất vọng? Vốn anh cũng muốn hôn chỗ khác,” Trì Diệu dừng lại một chút, “Nhưng nghĩ lại thì không nên, làm thế thì không ổn cho lắm.”

Dù sao thì cũng chưa xác nhận quan hệ lại đi chiếm tiện nghi của người ta.

Hơn nữa ngày đó anh quá căng thẳng, cũng thật cẩn thận, căn bản không nỡ chạm vào cô.

Lâm Chiết Hạ có chút tức giận: “Ai thất vọng chứ, em lên án anh còn không kịp ấy, anh cũng biết làm thế là không nên sao?”

Trì Diệu: “Ừ, cuối cùng một chút lương tâm của anh vẫn còn sót lại.”

” …”

Điều khiến Lâm Chiết Hạ càng tức giận là “nụ hôn đầu tiên” giữa cô và Trì Diệu lại phát sinh vào lúc cô đang ngủ, cô không hề có chút ấn tượng gì cả.

Một điều quan trọng như thế mà cô, hoàn toàn, không biết.

“Khi anh hôn là lúc em đang ngủ thiếp đi,” Cô đỏ mặt lên án, “Dựa vào cái gì mà chỉ để một mình anh được nhớ. Nói như vậy không phải là em bị thua thiệt hay sao?”

Trì Diệu làm ra vẻ chuyện hoàn toàn không liên quan gì đến mình mà hỏi ngược lại: “Vậy thì phải làm sao bây giờ.”

Sao cô biết phải làm sao chứ.

Khi cả người Lâm Chiết Hạ vẫn đang đắm chìm trong tiếc nuối về “Nụ hôn đầu tiên bị lãng quên giữa cô và Trì Diệu” thì vừa buông tay ra, Trì Diệu đã hơi lui về phía sau, một lần nữa cúi người tới gần cô. Vóc dáng của Trì Diệu so với cô cao hơn một đoạn, rất dễ dàng để cúi đầu kề sát vào cô, sau đó, một nụ hôn rất nhẹ rơi trên trán cô.

Rõ ràng là một động tác rất đơn giản, cũng không phải hôn chỗ nào khác, chỉ là ở trên trán.

Nhưng từ nụ hôn giống như lông vũ này lại khiến cô cảm nhận được một loại cảm giác được người ta cực kì trân trọng.

Nụ hôn của thiếu niên rất nhẹ, cũng rất kìm chế, gần như là thần phục.

Lông mi của anh rủ xuống, che khuất con ngươi dưới mắt.

Từ mấy câu anh nói kia đã làm cho phản ứng của Lâm Chiết Hạ trở nên rất chậm, cô chớp chớp mắt, lúc này mới nhớ ra bản thân quên chưa hỏi anh một vấn đề khác: “Hồi cấp ba, người anh thích, là em sao?”

Trì Diệu không trực tiếp trả lời cô.

Một lát sau, anh đứng thẳng dậy, lùi lại và nói: ” Ngày mai là cuối tuần, nếu em không bận, anh đưa em đến vài nơi.”

“Đi xong em sẽ biết.”

–

Lần đầu tiên Lâm Chiết Hạ đưa anh về kí túc xá nam, Trì Diệu không cho cô đưa đến dưới lầu, khi còn cách ký túc xá hai đoạn đường, anh đề nghị đưa cô trở về.

“Anh không cần đưa em về đâu.” Lâm Chiết Hạ cảm thấy phiền phức, “Đưa qua đưa lại như vậy, có hơi ngốc nghếch. Hơn nữa trong trường rất an toàn, mà thời gian này cũng không tính là muộn, em tự đi về được.”

Trì Diệu buông tay ra: “Sau khi đến ký túc xá nhớ nhắn tin cho anh.”

Lâm Chiết Hạ vẫy vẫy tay với anh: “Đã biết, anh mau đi vào đi.”

Trên đường trở về ký túc xá nữ, Lâm Chiết Hạ vẫn luôn cảm thấy trên trán mình cứ vô cớ mà nóng lên.

Sau khi trở lại ký túc xá, cô gửi cho Trì Diệu một câu “Em về đến phòng rồi”, sau đó cô vừa rửa mặt vừa suy nghĩ, không biết ngày mai Trì Diệu sẽ dẫn cô đi đâu.

Suy nghĩ cả nửa ngày mà cũng không nghĩ ra được.

Rốt cuộc là nơi nào, mà dẫn cô đi sẽ biết đáp án?

Trước khi đi ngủ, cô gõ vào WeChat:

[Anh có thể tiết lộ cho em biết một chút được không?]

[Nếu không, em sợ ngày mai biểu hiện của mình sẽ không được tốt.]

[Để em chuẩn bị trước.]

Đầu mèo chỉ trả lời cô hai chữ: [Em ngủ đi.]

Lâm Chiết Hạ: […Ồ.]

Nhưng một ngày hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, nhất thời cô không ngủ ngay được.

Từ mộng đẹp tan vỡ, thiếu chút nữa "chia tay", đến người mình thích cũng đã sớm thích mình.

Cô trở mình trên giường, nghĩ, hồi cấp ba Trì Diệu đã thích cô.

Người này, cả ngày không làm người, mỗi ngày chỉ đi chọc giận cô, cãi nhau với cô.

Nhưng nghĩ lại, cô lại cảm thấy quả thật Trì Diệu vẫn luôn đối xử rất tốt với cô.

Hơn nữa…Có vẻ như từ rất lâu rồi, anh chỉ đối xử tốt với một mình cô.

Lâm Chiết Hạ suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng cô nhàn rỗi không có việc gì làm, nhìn vào avatar đầu mèo của Trì Diệu một lát, lên mạng tìm ảnh đại diện giống như vậy. Mấy cái hình đầu mèo này, lên trên mạng tìm được rất nhiều, cô chọn một tấm ảnh đại diện hình mèo giông giống, sau khi tải về, mở avatar của mình ra để đổi ảnh.

Hình đại diện ban đầu của cô là tấm ảnh đầu tiên khi cô mới dùng WeChat, hình đại diện là một khuôn mặt hoạt hình đơn giản.

Sau khi thay ảnh đại diện mới, cô nhìn lại lịch sử cuộc trò chuyện của hai người.

Tất cả đều là đầu mèo, thoạt nhìn như là một đôi.

Ngày hôm sau, Lâm Chiết Hạ thức dậy từ rất sớm.

Lam Tiểu Tuyết nằm trên giường, đang đắn đo chuyện gọi bữa sáng: "Chúng ta cùng nhau đặt đi, tớ lười đến căng tin lắm, Hạ Hạ, cậu muốn ăn cái gì?"

Cô ấy nói đến đây, chợt nghĩ đến chuyện có thể Lâm Chiết Hạ sẽ muốn ra ngoài ăn: "Có phải cậu muốn ăn cùng anh trai của cậu không, đúng rồi, hôm qua hai người xảy ra mâu thuẫn, đã giải quyết chưa?"

"Đại khái đã nói ra hết rồi," Lâm Chiết Hạ cột tóc đuôi ngựa, nói, "…Là tớ hiểu lầm, ừm, anh ấy, không phải là tra nam."

Lam Tiểu Tuyết: "Nhìn dáng vẻ của cậu ấy như vậy cũng không giống tra nam, làm gì có tra nam nào lại có vẻ người lạ chớ gần, cũng không cho ai thêm bạn trên Wechat nữa."

" …"

Quả thật là cô cũng không nghĩ tới, cô càng không nhờ, ngày hôm qua bản thân lại tự ghen với chính mình.

"Hôm nay cậu muốn đi ra ngoài sao." Lam Tiểu Tuyết thấy cô đang dùng khăn lụa buộc tóc, lại hỏi một câu, "Có muốn tớ trang điểm cho cậu không."

"Không cần đâu." Lâm Chiết Hạ nghĩ đến chuyện lần trước cô và Trì Diệu hẹn hò còn chưa được bao lâu, nếu hôm nay lại ăn diện rồi trang điểm, có

vẻ sẽ hơi khoa trương, "…Hơn nữa hôm nay cũng không được tính là hẹn hò."

Cô và Trì Diệu ăn cơm ở căng tin trường học, sau đó đến cổng trường bắt xe.

Ngay từ đầu cô đã không biết đích đến là ở đâu, nhưng nếu đã đi xe bus, hẳn không phải là một nơi quá xa, ít nhất sẽ là một nơi ở trong thành phố.

"Phải ngồi khoảng bao lâu vậy?" Cô hỏi.

"Hai tiếng đồng hồ." Trì Diệu nói xong, lại nói "Buồn ngủ thì dựa vào anh nghỉ một lát."

"Không cần đâu, em vẫn nên tranh thủ học thuộc từ một lát." Sự chuyên tâm học tập của Lâm Chiết Hạ kéo dài từ năm đó cho đến tận bây giờ, hơn nữa, cô nhớ tới một lần đi xe với anh, lại nói, "Đỡ việc anh lại nói em là heo."

Trì Diệu bỗng nhiên nói: "Lần đó, là anh để cho em dựa vào."

"…..?"

Trì Diệu bổ sung, "Bả vai."

Lâm Chiết Hạ tâm sự, ngày đó trong giấc ngủ mơ màng, cô cảm giác được có thứ gì đó rất nhẹ nhàng chạm vào cô, thì ra không phải đang nằm mơ: "Vậy mà anh còn vu oan giáng họa cho em, con người anh thật sự rất gian ác."

Xe chạy được hơn một nửa đoạn đường, cảnh quan bên ngoài cửa sổ trở nên quen thuộc.

Lâm Chiết Hạ ngẩng đầu lên khỏi phần mềm học từ vựng, xa xa đã nhìn thấy một địa danh nổi tiếng ở khu Thành An.

Cô sống ở Thành An nhiều năm như vậy, rất quen thuộc với những con đường xung quanh và một số tòa nhà có lối kiến trúc mang tính biểu tượng.

Cô không ngờ Trì Diệu sẽ dẫn cô về Thành An: "…Sao chúng ta lại về đây?"

"Không phải anh muốn đưa em về nhà đấy chứ?" Lâm Chiết Hạ nói, "Hôm nay mẹ em đi làm, chú Ngụy cũng không có ở nhà."

Trì Diệu không nói cụ thể là đi đâu, chỉ nói: "Không đưa em về nhà."

Chỉ còn 10 km là tới điểm đến.

Lâm Chiết Hạ nhìn chằm chằm ra ngoài ô cửa kính, phát hiện chiếc xe này của bọn họ rẽ vào một đường, cuối cùng quẹo vào một con đường mà cô nhắm mắt cũng có thể đi được.

Con đường bên ngoài cửa sổ xe theo hồi ức của cô không ngừng khắc sâu, lại kéo dài, biển báo quen thuộc, gạch đá, còn có cổng trường, cùng với mấy chữ "Trường số hai Thành An" rất xa đã có thể nhìn thấy.

Lâm Chiết Hạ mặc quần áo của mình, buộc tóc, bây giờ đứng ở cổng trường trung học, lại có chút hoảng hốt.

Cô hoảng hốt nhìn Trì Diệu đi chào hỏi bác bảo vệ, hỏi sinh viên tốt nghiệp có thể đi vào hay không.

Bác bảo vệ còn nhớ rõ hai người bọn họ, cười nói: "Là hai đứa à…lúc trước thấy hai đứa lúc nào cũng cùng đi học với nhau, bác nhớ chứ, hai đứa cứ đi vào đi. Nhưng hôm nay là cuối tuần, không có lớp học, nếu các cháu muốn gặp giáo viên thì bác phải nói trước là họ không có ở trường."

Trì Diệu nói: "Cảm ơn bác."

Lấy thân phận là sinh viên đại học trở về trường số hai Thành An, tâm trạng của cô rất đặc biệt.

Trước kia ở Thành An, bắt buộc phải mặc đồng phục học sinh, ngồi trong lớp học, mỗi ngày đều phải chăm chỉ cố gắng chuẩn bị cho kỳ thi tuyển sinh đại học.

Còn có vô số những quy tắc phải tuân thủ của trường.

Lâm Chiết Hạ nắm chặt túi xách trên người, lúc đi qua bảng thông báo, nhìn thoáng qua, phát hiện phía trên đã dán một danh sách các tân học sinh nhập học.

Cuối tuần, vẫn có tốp năm tốp ba học sinh đi bộ trong trường.

“Cậu nhanh lên…tuần sau phải nộp bài vẽ bảng, lớp bên cạnh đã sớm xong rồi, hôm nay chúng ta cũng phải làm cho xong.”

“Biết rồi…”

Rõ ràng là vừa tốt nghiệp xong nhưng có cảm giác như bọn họ đã cách trường cấp ba một khoảng cách rất xa.

Lâm Chiết Hạ đi theo phía sau Trì Diệu: “Rốt cuộc là đến nơi nào, ở phòng học sao? Anh đưa em đến trường làm gì? Chẳng lẽ anh cũng để lại lời nhắn trên sân thượng của trường?”

Đối với Lâm Chiết Hạ mà nói sân thượng trường học là một chỗ nằm “ngoài pháp luật”, trên sân thượng có một bức tường trắng, luôn bị các học sinh vẽ lung tung, hơn nữa cứ mỗi mùa tốt nghiệp qua đi, tất cả mọi người đều đi lên đây “để lại lời nhắn”.

“Anh không rảnh như vậy.” Trì Diệu nói.

Lâm Chiết Hạ nhịn không được mà trách móc: “Em thấy hôm nay anh thật nhàn rỗi.”

Cuối cùng Trì Diệu đưa cô vào một tòa nhà giảng dạy, sau khi đi vào, anh

nói với cô: “Nhắm mắt lại.”

“Có cái gì mà thần bí như vậy chứ.”

“…” Cô nhắm mắt lại, bị anh dắt đi lên mấy bậc thang, sau đó lại đi một đoạn nữa, hình như là đi xuyên qua một dãy hành lang dài.

Sau đó Trì Diêu dắt cô, dừng ở một chỗ.

“Đứng ở đây trước nhé.” Khi anh nói chuyện có cúi đầu ghé vào tai cô, “Khi nào nói mở mắt em mới được mở đấy.”

Lâm Chiết Hạ gật gật đầu.

Cô đứng một bên nghĩ, dựa theo đoạn đường vừa rồi, nơi này rốt cuộc là phòng học nào, một bên lại chờ Trì Diệu bảo cô mở mắt.

Cô đợi một lát, thứ đầu tiên nghe được không phải là giọng nói của Trì Diệu, mà là tiếng dây điện va chạm “loạt xoạt”.

Sau tiếng “loạt xoạt”, có người thản nhiên vỗ micro.

Âm thanh tiếng đàn vang lên, sau đó thiếu niên thấp giọng hướng về micro “Alo” một tiếng.

Sau đó, anh nói, “Bây giờ em có thể mở mắt ra được rồi.”

Lâm Chiết Hạ mở mắt ra, phát hiện mình đang đứng ở hội trường trường.

Hội trường vẫn như cũ, từng hàng ghế dựa, phía trước là một khu vực biểu diễn sân khấu.

Một tấm vải nhung màu đỏ được treo ở hai bên sân khấu.

Ấn tượng của cô đối với gian phòng này rất sâu sắc, bởi vì thời trung học đã có rất nhiều việc xảy ra ở đây, lần đầu tiên lấy dũng khí lên sân khấu tham

gia cuộc thi diễn thuyết, lần đầu tiên dẫn lớp biểu diễn đọc thơ trong lễ kỷ niệm trường học, cũng là lần đầu tiên…nghe Trì Diệu hát trên sân khấu.

Những lần đó, dưới khán đài đều có rất nhiều người, cả ngàn người ngồi trong khán phòng, toàn bộ thính phòng đều vô cùng náo nhiệt.

Không giống như bây giờ, trống rỗng.

Khán giả dưới sân khấu chỉ có một mình cô.

Trì Diệu đứng ở giữa sân khấu, không biết anh tìm thấy cây đàn guitar cũ ở đâu ra, kẹp micro vào cái giá, ngón tay anh đặt ngang trên dây đàn, giai điệu khúc dạo đầu quen thuộc phát ra.

Chỉ qua khúc dạo đầu Lâm Chiết Hạ đã nghe ra, bài hát này là "Đêm mùa hạ".

Quả nhiên, Trì Diệu rũ mắt, câu đầu tiên hát chính là: "Vẫn nhớ lần đầu tiên rung động là mùa hè năm ấy."

"Người vô tình bước tới / không cách nào hình dung"

"…"

"Gió đêm giữa mùa hạ / Chôn giấu sự rung động."

Lâm Chiết Hạ sững sờ tại chỗ.

Cảnh tượng trước mắt và ký ức dần dần chồng chéo lên nhau.

Dáng vẻ thiếu niên trên sân khấu không khác biệt nhiều so với lúc trước, đèn trên đỉnh sân khấu chiếu xuống, ánh đèn chiếu lên người cậu, cả người như phát sáng.

Hơn nữa lần này, dưới khán đài chỉ có cô.

Hình như người này lên sân khấu chỉ vì cô.

Giọng hát của Trì Diệu qua không gian rộng lớn của hội trường mà truyền đi xa hơn.

“Và tôi dừng lại/ để theo đuổi cậu.”

Phần của Trì Diệu chỉ có một nửa bài hát, vì vậy một nửa sau đó, tiếng đàn dần dần dừng lại…

Anh đặt cây đàn ghi-ta xuống, thanh âm vẫn không ngừng, giọng nói của anh rõ ràng truyền qua hơn nửa thính phòng, truyền đến tai cô: “Trong tiết mục kỷ niệm ngày thành lập trường, vốn dĩ anh không hề muốn tham gia, nhưng có người đã nói với anh rằng cô ấy muốn xem anh biểu diễn trên sân khấu.”

“Bài hát này, ngay từ đầu anh chỉ muốn đàn cho một mình người đó nghe, người đó tên là Lâm Chiết Hạ.”

Cả người Lâm Chiết Hạ giờ đây có một loại cảm giác hư ảo không chân thật, loại cảm giác không chân thật này xuất phát từ quá khứ và hiện tại chồng chéo. Cô nhớ lại một đoạn hội thoại hết sức bình thường trong một hồi ức vụn vặt.

“Hơn nữa, tôi cũng rất hy vọng cậu có thể lên sân khấu.”

“…Cậu muốn xem sao?”

Theo lời Trì Diệu nói, loại cảm giác không chân thật này chậm rãi phai nhạt dần, hai sân khấu trong nháy mắt này hoàn toàn hòa làm một.

Thì ra cảm giác vừa rồi của cô không phải là ảo giác.

Thiếu niên tỏa sáng từng khiến cô phải lén ở dưới khán đài, trốn trong đám người chụp trộm kia, thật sự là vì cô mà đến.

Năm đó khi cô chụp lén xong, chỉ muốn giấu kín, giữ cho riêng mình.

Hóa ra lại luôn luôn thuộc về cô.

Một lúc lâu sau, Lâm Chiết Hạ mới chớp chớp mắt, nước mắt bỗng thoáng rơi xuống: “Nơi mà anh muốn dẫn em đi, chính là nơi này sao?”

“Khi đó em còn hỏi anh, có phải anh muốn lên sân khấu để thể hiện sức quyến rũ của mình không?”

Trì Diệu: “Khi đó anh không dám.”

Lâm Chiết Hạ: “Không dám cái gì.”

“Không dám nói thích em,” Trì Diệu đứng trên sân khấu nhìn cô, “Sợ em xấu hổ.” Thực sự là rất xấu hổ.

Nếu như khi đó cô không phát hiện ra mình cũng thích anh, thì có lẽ đến tình bạn hai người cũng không thể giữ được.

Lâm Chiết Hạ hơi hé miệng, còn chưa kịp nói gì, Trì Diệu đã ngắt lời cô: “Muốn dẫn em đi, ngoại trừ nơi này ra, còn có một chỗ khác.”

–

Ngoài hội trường, còn có một nơi khác.

Ngay cả hội trường Lâm Chiết Hạ cũng không nghĩ ra, chỗ khác thì lại càng không nghĩ tới.

Dọc theo đường đi, cô nắm chặt tay Trì Diệu đung đưa, hỏi anh: “Rốt cuộc là đi đâu, anh cứ nói cho em biết, em sẽ làm bộ như không biết.”

Trì Diệu: “Vòng một vòng như vậy, không bằng em cứ không biết đi.”

“…”

Điểm đến tiếp theo cũng cách hơi xa một chút.

Hơn nữa cảnh sắc ngoài cửa sổ rất xa lạ, cô chỉ có thể căn cứ vào phương hướng lái xe mà phán đoán, nơi lái xe là ngoại ô.

Vùng ngoại ô… Nơi cô và Trì Diệu cùng đi…

Cô đoán được một chút nhưng không dám xác nhận.

Cho đến khi cô ngủ được một giấc ở trên xe, lúc tỉnh lại, xe vừa đến nơi, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy năm chữ "Vườn bách thảo La Sơn", mới xác nhận được, thật sự là nơi này.

Nhưng tại sao Trì Diệu lại đưa cô đến đây.

Bởi vì bọn họ chưa từng nói gì ở đây?

Lâm Chiết Hạ nghĩ không ra, Trì Diệu cũng không cho cô thời gian suy nghĩ, anh mở cửa xe, dẫn cô xuống xe. Mua vé ở quầy vé xong, lại dắt cô vào.

Vào buổi chiều, không có nhiều khách du lịch đến thăm Vườn Bách thảo La Sơn.

Lâm Chiết Hạ đi ngang qua vườn hoa cẩm tú cầu ở cửa, năm nay cho hoa cẩm tú cầu này rất giống năm ngoái, nhưng màu sắc có chút khác biệt.

Cô nghĩ đến lần trước lúc ngồi ở chỗ này, Trì Diệu có chụp một tấm "ảnh phong cảnh", hơn nữa còn được anh dùng làm màn hình nền điện thoại.

"Khi đó cũng không phải do anh cố ý đấy chứ." Cuối cùng Lâm Chiết Hạ cũng quay đầu lại, "Cố ý nói mình đang chụp ảnh phong cảnh, nhưng thực tế lại bị em mê hoặc đến thần hồn điên đảo, không thể khống chế được bản thân mà chụp lại dung nhan xinh đẹp của em."

” …”

Trì Diệu nhìn cô một cái, không phủ nhận, nhưng theo thói quen nói: “Em cũng rất biết dát vàng lên mặt mình.”

Lâm Chiết Hạ: “Nếu anh đã thích em từ hồi cấp ba, vậy thì mấy suy đoán kia của em cũng là hợp lý còn gì.”

Cuối cùng nơi Trì Diệu dẫn cô đi là dưới gốc cây ước nguyện.

Cây ước nguyện được treo đầy những tấm thẻ ước nguyện màu đỏ.

Mặt trời mùa hè vẫn chiếu sáng ấm áp, ánh nắng mặt trời chiếu trên nền đỏ rực rỡ. Vô số thanh ước nguyện đang đón gió, thỉnh thoảng va chạm tao thành nhưng âm thanh lạch cạch.

Trì Diệu cầm tay cô, đứng dưới bóng cây thật lâu.

Những ước nguyện ở đây thực sự quá nhiều, cho dù có nhớ kỹ vị trí cụ thể, nhưng mỗi vị trí lại được treo mấy chục tấm thẻ, hơn nữa mỗi ngày lại có nhều điều ước nguyện mới được treo lên trên nên rất khó để tìm ra tấm thẻ từ hơn một năm trước.

“Em giúp anh, chúng ta cùng nhau tìm đi.” Lâm Chiết Hạ đứng ở bên cạnh, cũng muốn hỗ trợ, “Dù sao em cũng nhận ra chữ của anh.”

Đúng lúc này, cánh tay đang lật tìm thẻ ước nguyện của Trì Diệu chợt dừng lại.

Sau đó, anh kẹp trong hai ngón tay của mình, nghiêng đầu và gọi cô: “Qua đây.”

Lâm Chiết Hạ phản ứng chậm mất nửa nhịp, mới ý thức được là anh muốn cho cô xem ước nguyện mà anh đã viết.

Vị trí Trì Diệu treo rất cao, sau khi cô đi qua, phải kiễng mũi chân, đang

muốn lại gần xem, trước khi nhìn thấy nội dung trên tấm ước nguyện, lại nghe anh nói một câu: “Cho dù em không nhận ra chữ của anh, cũng có thể tìm được.”

Gần như ngay tại thời điểm anh nói.

Lâm Chiết Hạ nhìn thấy tên của mình viết trên tấm ước nguyện.

Chữ viết không thể nào quen thuộc hơn với cô: [Lâm Chiết Hạ, tớ thích cậu.]

Thế giới tại thời điểm này bởi vì dòng chữ này mà quay cuồng.

Cô nhớ lại ngày hôm đó, cô muốn xem ước nguyện của Trì Diệu, kết quả lại không thấy.

Cả hai đều lén giấu đi điều ước nguyện của riêng mình.

Cây cổ thụ cao chọc trời treo vô số tâm nguyện này, thì ra năm đó, cũng ẩn giấu phần tình yêu không dám bày tỏ của tuổi thanh xuân.

Sau khi Lâm Chiết Hạ xem xong tấm ước nguyện, bởi vì phải kiễng mũi chân một lúc nên đứng không được vững, tay buông lỏng, dải ước nguyện màu đỏ kia lại quay trở lại tầng tầng lớp lớp màu đỏ.

Cô thì thầm: “Hóa ra năm đó anh đã…viết mong muốn này.”

Ánh mặt trời nhuộm lên đôi đồng tử của thiếu niên, tia sáng vô cùng rực rỡ.

Trì Diệu cúi đầu nhìn cô: “Ngày anh tỏ tình với em cũng không nằm trong kế hoạch.”

“Nó có hơi vội vàng,” Anh nói, “Nhưng việc anh thích em không phải là đột ngột, cũng không phải là ảo giác.”

“Nếu như em cảm thấy không có cảm giác an toàn, sợ anh đối với em chỉ là

lầm tưởng, vậy anh chính thức thổ lộ với em một lần nữa.”

Giọng nói của anh hòa trong gió: “Anh thích em, anh đã muốn lấy dây cột tóc của em từ lâu, người anh thích vẫn luôn là em, lần đầu tiên muốn hôn em là ở Hải Thành, chính là cái lúc em kéo anh vào lối thoát hiểm.”

“Đồ nhát gan, trong những khoảnh khắc mà em không biết, anh đã sớm thổ lộ với em ngàn vạn lần.”

Phần “không xác định” của Lâm Chiết Hạ rốt cuộc đã biến thành “xác định”.

Vì vậy, đây không phải là ngẫu nhiên.

Vị trí “luôn luôn”, ở đầu những ô chat hóa ra là từ thời điểm đó…

Thậm chí ngay cả nụ hôn đầu tiên trong lối thoát hiểm, cũng đã sớm có suy nghĩ từ trước.

Mấy lời sau của Trì Diệu, cô dần dần nghe không rõ, cũng không cần nghe nữa. Lâm Chiết Hạ hoàn toàn dựa vào bản năng, đưa tay túm cổ áo Trì Diệu, anh ngẩn người, sau đó thuận theo mà khom lưng, mặc cho cô kéo mình xuống.

Một giây sau, đôi môi của cô dán lên môi anh, chặn phần lời còn lại.

Trong khoảnh khắc hôn môi.

Cô nghĩ, cô đã bắt được ngọn gió.

Cái tâm nguyện kia, điều ước đã từng nghĩ rằng không thể xảy ra vào ngày sinh nhật cô đã thành hiện thực.

- -----oOo------

Chương 66

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Ở phương diện hôn môi Lâm Chiết Hạ không hề có bất kì kỹ thuật nào, dù sao kinh nghiệm hôn duy nhất của cô cũng chỉ có ‘nụ hôn đầu’ với Trì Diệu ở lối thoát hiểm kia.

Sau khi dán môi lên, cô không biết phải làm gì tiếp theo.

Một nụ hôn thuần khiết dịu dàng, mang theo nét ngây thơ của thiếu nữ nhưng cũng bộc lộ được vẻ liều lĩnh.

Trì Diệu phản ứng lại trước cô, trong giây phút cô dừng lại, anh đưa tay giữ lấy gáy cô, không cho cô cơ hội lùi về phía sau, chủ động khiến nụ hôn này thêm sâu hơn.

Anh sợ làm cô giật mình nên bèn nhẹ nhàng thăm dò.

Cả người Lâm Chiết Hạ đều rất quay cuồng, có một loại cảm giác như thiếu không khí hô hấp, nhưng cũng chính lại vì điều này mà cảm thấy càng ỷ lại vào đối phương hơn, giống như muốn giành đi chút không khí từ miệng người trước mặt vậy.

Có người đến treo ước nguyện lên cây cổ thụ, chỉ là hai người đừng ở một góc không người vô cùng tĩnh lặng, trước khi nụ hôn kết thúc Lâm Chiết Hạ

khẽ mở mắt.

Cô nhìn lên ánh nắng mơ hồ rực rỡ phảng phất ánh đỏ, cô từng tưởng rằng mình vừa quay lại mùa hè năm đó rồi lại quay ngược lại vào thời khắc này.

Đây là một mùa hạ có Trì Diệu ở bên.

Trước khi Trì Diệu buông ra có dán sát bên môi cô, giống như ghi hận mà cố ý hỏi: “Bây giờ còn muốn suy nghĩ lại nữa hay không?”

“….” Lâm Chiết Hạ đỏ mặt, buông cổ áo của anh ra, không còn có tư thế hùng hổ như lúc ‘cưỡng hôn’ ban nãy nữa, cả người mềm nhũn, “Em cảm thấy, không cần phải suy nghĩ nữa.”

Trì Diệu: “Lầm tưởng?”

Lâm Chiết Hạ: “…Không phải lầm tưởng, lần trước em chỉ là tuỳ tiện nói thôi.”

Tình yêu anh dành cho cô không phải là ảo giác.

Trên đường trở về, Lâm Chiết Hạ không hề cảm thấy mệt sau một chặng đường dài, vô cùng hào hứng kéo anh lại hỏi đông hỏi tây, “Anh đã thích em từ rất sớm rồi sao?”

Trì Diệu ‘Ừm’ một tiếng.

Lâm Chiết Hạ giống như vô số nữ sinh muốn hỏi về ngày tháng cụ thể: “Có thể cụ thể hơn một chút được không, từ khi nào bắt đầu vậy? Ngày nào thế? Hôm đó em đã làm gì mà anh bị thần phục thế.”

Trì Diệu nghĩ một lát, phát hiện bản thân không thể nói ra được ngày tháng cụ thể, giữa anh và Lâm Chiết Hạ, hai người đã quen nhau từ rất lâu, cũng cùng nhau trải qua vô số câu chuyện.

Đối với anh mà nói, việc thích cô chưa từng là đột ngột.

Mà là năm dàng góp nhặt từng chút một, tình yêu đến trong vô thức.

Trước khi phát hiện điều ấy vốn chỉ tưởng rằng là cơn gió luồn qua, nhưng không ngờ ngọn gió ấy lại lại cuồn cuộn như thác lũ.

Chuyện thích Lâm Chiết Hạ nảy sinh rất tự nhiên, tự nhiên giống như việc ăn cơm uống nước mỗi ngày vậy. Cuộc đời anh như được cài đặt một thuật toán mang tên ‘Lâm Chiết Hạ’, sau khi anh hiểu thế nào là thích đã chỉ thích mình cô.

Vô số mảnh kí ức hiện lên trong đầu, những kí ức ấy bắt đầu từ hai câu:

‘Tôi, đại ca cậu đây.’

‘Cậu muốn đánh cậu ấy, phải bước qua tôi trước đã.’

Sau đó là ở bệnh viện:

Cô gái nhân lúc Lâm Hà không ở nhà chạy đến bệnh viện, ngồi bên cạnh giường bệnh làm phiền anh.

‘Cậu lại đến bệnh viện rồi, vậy tôi đến thăm cậu, đúng lúc hôm nay thầy có giảng về bài kiểm tra, nhìn bộ dáng không thông minh lắm này của cậu nên tôi sẽ miễn cưỡng giảng lại cho cậu vậy.’

‘Trì Diệu, lại là tôi đây, cậu quản được tôi sao, tôi cứ thích đi dạo trong bệnh viện đấy.’

Còn có vô số ngày lễ quạnh quẽ.

‘Tết năm nay cậu đến là tôi, chúng ta có thể cùng nhau đón giao thừa rồi.’

‘Năm mới vui vẻ, Trì Diệu, hy vọng cậu luôn bình anh, à, tôi chia một nửa tiền lì xì cho cậu.’

Còn có, suy nghĩ ấu trĩ của cô đối với ước mơ:

‘Nếu như tạm thời tôi chưa có ước mơ gì, vậy bảo vệ người khác có được tính là ước mơ hay không vậy?’

Những mảnh vụn này đã chắp vá thành một phần của anh.

Trong lúc bất giác Lâm Chiết Hạ cũng từ một cô nhóc ngày ngày đánh nhau với Hà Dương trở thành bộ dáng của thiếu nữ…

“Hình như từ hồi lớp bảy,” Cuối cùng anh nói. “Lúc đó có một đám côn đồ trường nghề loanh quanh ở tiểu khu.”

Đó là lần đầu tiên anh muốn trở nên mạnh mẽ, muốn đi bảo vệ một người.

Anh nói xong, Lâm Chiết Hạ cũng nhớ lại sự thay đổi của một Trì Diệu ‘hay ốm’, hình như bắt đầu từ năm lớp bảy.

Trước năm lớp bảy, Trì Diệu vẫn là ‘ma ốm’ cần được cô bảo vệ.

Bởi vì phải phân tích nội dung như vậy, đối với Trì Diệu mà nói, bày tỏ với đối phương tâm trạng khi thích một người quả thực rất khó khăn, vì vậy trong lúc nói bước chân cậu nhanh hơn, đi đến phía trước Lâm Chiết Hạ.

“Anh vì bảo vệ em nên mới tập luyện?”

Lâm Chiết Hạ đuổi theo anh, “Em bảo quái sao lớp bảy anh đột nhiên lại trở nên lợi hại như vậy, em còn không đánh lại được.”

“Hơn nữa lúc ấy có một đợt tự nhiên anh cao lên, có phải anh trộm uống sữa bò ở sau lưng em đúng không?”

Lâm Chiết Hạ quá vui vẻ, khiến dòng suy nghĩ phân tán: “Anh uống sữa bò của hãng nào thế? Giới thiệu chút đi, em rất cần.”

“…” Trì Diệu đi chậm lại, nhìn cô một cái, “Đồ lùn, em uống sữa bò cũng

không có tác dụng.”

Lâm Chiết Hạ: “Anh đừng có mà tưởng bây giờ anh là bạn trai em rồi thì em sẽ không đánh anh đấy.”

“…”

Hai người ngồi xe về đại học Liên Vân, Lâm Chiết Hạ ngủ thiếp đi.

Trước khi chợp mắt cô nghĩ, sớm biết hôm nay đã nhờ Lam Tiểu Tuyết trang điểm giúp mình rồi.

Cô không ngờ rằng hôm nay sẽ nhận được lời tỏ tính chính thức như vậy.

Sau ngày hôm nay, quan hệ của hai người mới ‘chính thức’ bắt đầu.

Lâm Chiết Hạ không muốn mình lo được lo mất, cũng không muốn bởi vì Trì Diệu mà cảm thấy tự ti.

Cuối cùng cô đã chắc chắn, hai người chính thức bên nhau rồi.

–

Nửa kì học qua đi, không khí thoải mái của đại học không tồn tại nữa, thời gian trôi đi, bài tập chuyên ngành cũng nặng dần.

Sau khi tuần thi của khoa Trì Diệu kết thúc, khoa bên Lâm Chiết Hạ cũng bắt đầu thi. Cô bận rộn ôn tập kỹ năng khẩu ngữ và học những trọng điểm kiến thức trong những bài kiểm tra trước đí.

Đến khi cô miệt mài thi xong mới phát hiện mình và Trì Diệu đã hơn một tuần chưa gặp nhau rồi.

Tuy nhiên mỗi ngày hai người đều gửi rất nhiều tin nhắn cho đối phương, Lâm Chiết Hạ kêu ca với anh về lượng bài tập như núi.

[Thầy cô khoa em cho rất nhiều bài tập (hộc máu).]

[Em không học được hết mất.]

[Hơn nữa còn phải kiểm tra khẩu ngữ, kiểu đối đáp trực tiếp với thầy cô ấy.]

[Vừa rồi bộ dạng lúc thi của em có hơi ngốc.]

Trì Diệu trả lời cô: [Em thi xong rồi sao?]

Lâm Chiết Hạ: [Vẫn chưa, chiều nay còn một môn nữa, anh thì sao, đang làm gì vậy?]

Lâm Chiết Hạ gửi tin này đi xong thì không thấy Trì Diệu trả lời. Cô cũng không để ý, tiếp tục vùi đầu ôn thi.

Trước khi thi bọn họ có một tiết tự học, mọi người đều ngồi tại chỗ của mình để chuẩn bị cho buổi chiều.

Cô đang biết được một nửa thì nhìn thấy bên cạnh có xuất hiện một bóng người quen thuộc, sau đó chỗ ngồi bên cạnh cô bị chiếm mất, cô viết xong đề dịch trong lay, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Trì Diệu đang ngồi đó chống cằm.

Mọi người đang bận rộn ôn tập vì vậy không chú ý đến có ‘người ngoài khoa’ xuất hiện ở đây.

“Sao anh lại qua đây vậy?” Cô đặt bút xuống, nhỏ giọng hỏi.

Cho dù Trì Diệu có ngồi trong góc với cô, nhưng cả người vẫn rất thu hút, anh cũng bận rộn một tuần, đôi mắt có hơi mệt mỏi: “Không xuất hiện thì sợ rằng bạn gái anh sẽ chạy mất.”

Lâm Chiết Hạ lẩm bẩm một câu: “…Em có thể chạy đi đâu được chứ.”

Trì Diệu khẽ nói: “Không phải ở khoa em đã có một người rồi sao.”

“Còn đăng lên tường tỏ tình nữa chứ.”

“Ngày đầu tiên đi học đã đến ngồi cạnh em.”

“….”

Lâm Chiết Hạ không ngờ anh vẫn nhớ đến món nợ này: “Sao anh lại nhỏ nhặt vậy chứ, trong bụng anh có sổ sách ghi nợ hay sao, trên đó ghi bao nhiêu thứ liên quan đến em rồi?”

Nhưng qua lời của anh, cô mới phản ứng lại: “Vì vậy hôm đó anh cố tình qua đây?”

“Vì vậy…lúc anh rời đi, Phương Hoè mới mặc định anh là bạn trai em?”

Giọng Trì Diệu lạnh đi, âm thanh như dài ra: “Em còn nhớ tên của cậu ta.”

“…”

“Tên bạn cùng khoa,” Lâm Chiết Hạ thấp giọng phản kháng, “Em có nhớ cũng rất bình thường.”

Lần này Trì Diệu qua đây đương nhiên không phải là để tính toán món nợ cũ, chỉ là khoảng thời gian này không gặp nên muốn đến đây nhìn cô.

Vì vậy nói đến đây, anh đưa tay gõ lên mặt bàn: “Em tiếp tục làm đi, anh ở bên cạnh.”

Lâm Chiết Hạ ‘Ồ’ một tiếng, viết vài câu, sau đó vẫn không nhịn được mà nói: “Hình như đã lâu chúng ta không cùng ngồi làm bài tập chung rồi.”

Trước đây cô thường đến nhà Trì Diệu, hai người cùng ngồi chung một bàn làm bài tập, gặp phải câu nào khó anh sẽ giảng giải cho cô.

Khoảng thời gian đó bất giác đã qua rất lâu rồi.

Trì Diệu lại không hề cảm thấy tiếc nuối, anh cảm nhận được ánh mắt chú ý của những người xung quanh, vì để không ảnh hưởng đến mọi người anh cúi người hơn một chút, đưa tay chống cằm, giống như đang ngủ bù vậy: "Sau này em có thể ngồi cùng bạn trai em làm chút chuyện gì khác."

"…"

Anh lại nói. "Đừng có nghĩ đến bài tập suốt thế."

Lâm Chiết Hạ quay đầu nhìn bạn học trong lớp, xác định không có ai nghe thấy xong nhịn tức nói: "…Em muốn làm bài tập là chuyện rất bình thường, anh nghĩ đến chuyện khác mới không bình thường ấy."

"Anh nghĩ gì nào?" Trì Diệu hỏi.

"…"

Lâm Chiết Hạ chọc bút lên mặt giấy: "Mặc dù anh không nói rõ, nhưng em cảm thấy ý của anh rất nguy hiểm."

Sau đó hai người không nói tiếp nữa, Trì Diệu lặng im ở bên cạnh cùng cô học bài.

Giống như cùng học chung vậy.

Vốn dĩ cô cảm thấy bản thân không nắm vững kiến thức cho kì thi chiều nay, nhưng sau khi Trì Diệu đến, dường như cô cảm thấy tự tin hơn một chút.

Cho dù người này lặng lẽ xuất hiện, bò trên mặt bàn chỉ lộ nửa gương mặt, nhưng hơn một nửa tiết học trôi qua vẫn có người nhận ra sự xuất hiện này. Lâm Chiết Hạ ngồi làm bài tập, điện thoại rung lên một chút, cô mở ra phát hiện có bạn học nữ tag cô trong nhóm chat của lớp.

[@Lâm Chiết Hạ, người bên cạnh cậu là Trì Diệu sao?]

Lâm Chiết Hạ [Ừm] một tiếng.

Đại học khác với cấp ba, cấp ba ít người tên tin tức truyền đi cũng rất nhanh. Mà đại học có rất nhiều chuyên ngành, trường lại có nhiều khu, vì vậy cho dù Trì Diệu có hay đưa cô về kí túc xá, hai người đã xác nhận quan hệ thì vẫn có rất nhiều người không biết.

Huống hồ so với việc ai là bạn gái của Trì Diệu, mọi người càng chú ý đến Trì Diệu hơn.

Quả nhiên, nữ sinh kia cẩn thận thăm dò: [Nghe nói hai người là bạn thân từ nhỏ, quan hệ rất tốt.]

[Lần trước cậu ấy cũng từng đến tìm cậu.]

Lâm Chiết Hạ nhìn vào chữ [Bạn thân từ nhỏ], lần đầu tiên nghiêm túc trả lời, công khai quan hệ của bọ họ.

[Không phải, anh ấy là bạn trai tôi.]

- -----oOo------

Chương 67

Editor: Đá bào

Beta: Gió

—

Kết quả thi của Lâm Chiết Hạ không tệ, sau kỳ thi sẽ được nghỉ ba ngày.

“Chúng ta về nhà chứ?” Lâm Chiết Hạ đi ra từ phòng thi, Trì Diệu lúc này đang dựa vào hành lang chờ cô, cô hỏi, “Anh có thể ở nhà em.”

Trì Diệu không mượn cơ hội mà phát huy: “Anh đã nói trước với Hà Dương rồi, sẽ đến nhà cậu ta.”

“Tại sao? Anh ở luôn nhà em không tốt hơn sao?”

Lâm Chiết Hạ còn định nói “Dù sao khi còn bé anh cũng đã từng ở mà”, thì Trì Diệu lại vươn một ngón tay đặt lên trán cô, cảnh báo: “Không tốt.”

“…Không tốt chỗ nào.”

“Không tốt cho em,” Anh nói, “Anh sợ em không kiềm chế được bản thân mình.”

” …”

Lâm Chiết Hạ sửng sốt một chút, sau đó lui về phía sau, tránh tay anh: “Em cảm thấy anh nói cũng có lý, anh vẫn nên ở nhà Hà Dương thì tốt hơn, ở

nhà em thì không thích hợp lắm.”

Nói đến Hà Dương, cô lại nhớ ra một chuyện khác: “Lần trước anh đăng lên vòng bạn bè, còn thay đổi trạng thái, có nhiều người bình luận nhuyw vậy, anh định trả lời họ thế nào?”

Trong lúc nói chuyện, hai người đi xuống dưới lầu.

Trì Diệu: “Không trả lời. “

Lâm Chiết Hạ thở phào nhẹ nhõm: “Không trả lời là được rồi, em cũng không biết phải nói với hỏa sao.”

“Anh không trả lời, không phải là không biết nên nói như thế nào,” Trì Diệu liếc mắt nhìn cô một cái, “Mà là không biết khi nào em muốn công khai. ”

Anh lại lạnh lùng nói: “Thế nào, theo lời này của em, là em không muốn cho anh một danh phận sao?”

“Đương nhiên em không phải có ý này.”

Lâm Chiết Hạ sắp xếp lại từ ngữ mà nói, “Chỉ là em nghĩ, mọi người sẽ có chút khó tiếp nhận, nếu muốn công khai, chúng ta phải tiến từng bước một.”

Trì Diệu: “Em còn có chiến lược cơ đấy.”

Không phải cô có chiến lược, mà là chuyện bọn họ ở bên nhau thế này, đối với những người ở phố Ngõ Nam mà nói, hẳn là rất khó tiếp nhận.

Anh em tốt mặc chung một chiếc quần mà cùng nhau lớn lên.

Nghĩ như thế nào cũng rất kinh khủng.

Cuối cùng Lâm Chiết Hạ nói: “Hà Dương cũng về đúng không? Hay là, chúng ta hãy nói với cậu ta trước và xem phản ứng cậu ta thế nào.”

Kế hoạch công khai tình cảm của Lâm Chiết Hạ và Trì Diệu, đối tượng được thông báo đầu tiên, chính là Hà Dương.

Nhưng mà bọn họ không biết, là người duy nhất biết chuyện, nội tâm Hà Dương có bao nhiêu là lúng túng.

Hà Dương cho rằng, nghỉ lễ được về nhà chỉ là một ngày bình thường, cậu ta dọn dẹp qua đồ đạc, trước khi xuất phát còn được hai người anh em tốt gọi ra ngoài ăn một bữa cơm.

“Sao hôm nay lại mời tôi ăn cơm vậy,” Cậu ta vui vẻ đến ăn chực, “Quá khách sáo rồi.”

Hà Dương: “Đây là khoảng cách sinh ra nhớ nhung sao? Bình thường chúng ta ở gần, các cậu không ai thèm để tâm tới tôi, bây giờ tôi đến sư phạm Liên Vân rồi, lại nhớ anh em à?”

Lâm Chiết Hạ cúi đầu, yên lặng nhìn chằm chằm cơm trong bát: “…Ừm. Cậu cũng có thể hiểu là như vậy.”

Hà Dương: “Đồ đạc của tôi đều đã thu dọn cả rồi, đợi lát nữa ăn cơm xong chúng ta có thể về nhà luôn. “

Lâm Chiết Hạ ngẫm nghĩ, không biết nên bắt đầu từ đâu, cuối cùng cô ngước mắt lên, nhìn Trì Diệu.

Trì Diệu nhận được tín hiệu cầu cứu của cô, vì thế buông đũa xuống, cong ngón tay gõ gõ trên mặt bàn: “Này.”

Hà Dương: “Tôi có tên, đừng có gọi này, cậu cũng có thể gọi tôi là Tiểu Dương Dương. ”

“…”

Trì Diệu lười nói nhiều với cậu ta, ngón tay thả lỏng, sau đó không nói một lời nắm lấy tay Lâm Chiết Hạ.

Tay Lâm Chiết Hạ vốn đang ở dưới gầm bàn, sau khi bị anh nắm lấy, rồi công khai giơ lên, sau khi đặt lên bàn, Trì Diệu như đã quen với chuyện này, thay đổi tư thế thành mười ngón tay đan chặt hơn, đối diện với tầm mắt của Hà Dương.

"……"

Hà Dương đang đưa cơm vào miệng, chợt có chút nhét không nổi.

Qủa thật qua vòng bạn bè của hai người đã thấy rõ, cùng với việc Lâm Chiết Hạ đột nhiên thay ảnh đại diện, đại khái cậu ta có thể đoán được hai người này trong khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng cậu ta không hề nghĩ tới chuyện mình phải đối mặt với cách công khai kiểu này.

Tay Hà Dương còn đang xúc cơm chợt ngừng lại, đầu óc chậm chạp vận hành trở lại: Hiện tại cậu đang diễn kịch, là một người bạn thân từ nhỏ vô tội không biết đã có chuyện gì xảy ra.

Cậu nên diễn tiếp vai diễn ấy, gặp phải tình huống này, hẳn là phải có chút phản ứng bình thường!

Giây tiếp theo …

Cậu ta phun sạch cơm ra.

Lâm Chiết Hạ và Trì Diệu đồng loạt tránh đi.

Trì Diệu: "Cơm cũng không bịt được miệng cậu."

Lâm Chiết Hạ: "Cậu lịch sự một chút đi."

Hà Dương cống hiến kỹ năng diễn xuất đặc sắc nhất cuộc đời mình, cậu ta mạnh mẽ đứng lên, run rẩy vươn một ngón tay chỉ về phía bọn họ: "Các

cậu… Các cậu đang làm gì vậy? Trước mặt bàn dân thiên hạ, đột nhiên nắm tay nhau, muốn làm gì!”

Trì Diệu: “…”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Lâm Chiết Hạ có chút hối hận, vừa rồi cô không nên nói “Cậu lịch sự một chút đi”, mà nên nói thẳng “Cậu bình thường một chút”.

Trì Diệu gặp nguy không loạn, ở phương diện show ân ái vẫn thể hiện ra môt tâm thái cực kỳ vững vàng.

Ngón tay anh nhẹ nhàng cọ xát các khớp xương ở ngón tay của Lâm Chiết Hạ, sau đó mập mờ hỏi ngược lại: “Cậu cảm thấy, bọn tôi đang làm gì.”

“Sao, muốn chơi tôi à? Hà Dương tôi lại là người dễ bị lừa gạt như vậy sao?”

“…”

Trì Diệu mím môi dưới, kiềm chế cảm xúc muốn đánh người, thản nhiên nói: “Không ai có thời gian rảnh rỗi lừa gạt cậu.”

“Chuyện chính là những gì cậu đang thấy,” Anh nói thêm, “Bọn tôi đang hẹn hò.”

Vào lúc này, đại não của Hà Dương lại tiếp tục vận hành nhanh chóng.

Cậu ta nên làm gì bây giờ? Phản ứng nào nhìn mới có vẻ chân thực đây?

Cậu ta suy nghĩ trong nửa giây, rồi từ từ ngồi xuống, sau đó một bên mông từ trên ghế cố ý ngã xuống để thể hiện mức độ khiếp sợ của mình tại thời điểm này: “Cái gì…các cậu, đang ở bên nhau?! “

“Ôi mẹ ơi, tôi thật sự quá shock. Tai tôi không có vấn đề gì chứ, tôi đang

không nghe nhầm chứ, hay là tôi có đang nằm mơ không?" Sau khi Hà Dương đứng lên, xoay một vòng tại chỗ, giống như đang tìm kiếm linh hồn bị đánh rơi của mình, "Tôi shock quá."

"Chúng ta không phải là bạn tốt nhất của nhau sao…người bạn tốt của tôi lại hẹn hò với một người bạn tốt khác của tôi, làm sao có thể như vậy được, giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, ở bên nhau từ khi nào, tại sao lại ở bên nhau?"

Trì Diệu: "…"

Lâm Chiết Hạ: "…"

Phản ứng này sao lại có chút không đúng nhỉ.

Lâm Chiết Hạ do dự, nhỏ giọng hỏi Trì Diệu: "Cậu…cậu ta có phải bị điên rồi không?"

Trì Diệu nhìn Hà Dương vẫn đang xoay vòng tại chỗ, không phản bác: "Bỏ từ nghi vấn đi, em có thể dùng câu khẳng định."

"…"

–

Vốn dĩ người mà cô và Trì Diệu muốn thông báo tiếp theo là Lâm Hà và Ngụy Bình, nhưng sau khi trải qua chuyện Hà Dương nghe xong thì phát điên ngay tại chỗ, Lâm Chiết Hạ lại e dè không dám nói cho Lâm Hà biết.

Nhỡ đâu Lâm Hà cũng sụp đổ như vậy thì hỏng mất…

Sau khi về đến nhà, Lâm Hà và Ngụy Bình cố ý ở nhà chờ cô: "Đã về rồi à, mẹ vốn tưởng rằng con ở Liên Đại này thì có thể về nhà thường xuyên, không không ngờ lên đại học lại bận rộn như vậy."

"Mẹ, chú Ngụy," Lâm Chiết Hạ đặt đồ xuống, lần lượt ôm bọn họ một cái,

“Không phải con vừa mới nhập học sao, đang trong thời gian khá bận rộn, chờ sau khi ổn định rồi con sẽ về nhà thường xuyên.”

Lâm Hà: “Được rồi, giữa mẹ con với nhau, không cần phải nói những lời khách sáo mà đến bản thân mình cũng khó tin như vậy. “

Lâm Chiết Hạ: “Tiểu Hà, mẹ vẫn sắc bén như ngày nào.”

Lâm Hà: “Lại ngứa đòn có phải không?”

Lâm Chiết Hạ nở nụ cười, ngồi trên sô pha ăn trái cây mà Ngụy Bình đã cắt cho cô từ trước.

Được trở về nhà, vẫn luôn cảm thấy thoải mái và quen thuộc.

Vừa rồi khi ba người bọn họ trở lại phố Nam Ngõ, sóng vai đi ngang qua mấy con hẻm, gặp mấy người bạn khác cũng nghỉ lễ về nhà, mọi người tụ tập ở cửa tiểu khu nói chuyện một lát, khoảnh khắc đó khiến cô có ảo giác rằng dường như mọi người vẫn chưa từng rời khỏi nơi này.

“Mẹ,” Lâm Chiết Hạ đang ăn hoa quả, mở miệng thăm dò, “Ở đại học…Có rất nhiều người yêu đương.”

Lâm Hà xoay người vào phòng bếp chuẩn bị bữa tối: “Đó không phải là chuyện rất bình thường hay sao, lên đại học có thể yêu rồi, nhưng mà là con gái, phải biết bảo vệ bản thân cho tốt.”

Lâm Chiết Hạ tiếp tục hỏi: “Nếu con cũng vậy thì sao?”

Lâm Hà: “Vậy thì yêu thôi.”

Lâm Chiết Hạ: “Ồ.”

Cô ” Ồ ” xong, còn cố ý đợi một lát, mới nói: “Trì Diệu cũng về đây đấy ạ.”

Lâm Hà không hề bất ngờ: “Có phải thằng bé đã đến nhà Hà Dương đúng

không? Vừa lúc, đợi lát nữa con gọi bạn tới ăn cơm. Con ở cùng trường với bạn, bình thường chắc lại gây thêm không ít phiền toái cho người ta."

Lâm Chiết Hạ thấp giọng kháng nghị một câu: "Mẹ nói cứ như con là một tiểu quỷ chuyên đi gây phiền hà vậy."

"…"

Trong nhà trở nên yên tĩnh, Ngụy Bình vào nhà lấy đồ, Lâm Hà bắt đầu thái rau.

Lâm Chiết Hạ ngậm tăm xỉa răng đi đến cửa phòng bếp, nhìn Lâm Hà một lát, nói: "Mẹ, mẹ cảm thấy…con người Trì Diệu thế nào?"

Lâm Hà: "Rất tốt."

Trái tim Lâm Chiết Hạ còn chưa kịp hạ xuống, lại bị Lâm Hà nói tiếp một câu nói khiến nó nảy lên: "Mẹ cảm thấy thằng bé giống như con trai mình vậy."

"……"

Nếu nói như vậy…

Đối với Lâm Hà mà nói thì là con gái của bà đang hẹn hò với con trai bà.

"Sao vậy, thằng bé đang yêu ai ở đại học sao?" Lâm Hà lại hỏi.

"À," Lâm Chiết Hạ vốn đã chuẩn bị sẵn, nhưng lời lại bị kẹt ở trong cổ họng, làm thế nào cũng không nói nên lời được, cô lảng tránh đề tài, "Còn bao lâu nữa thì được ăn cơm ạ? Để con gọi cho cậu ấy."

"Nửa tiếng nữa, con cứ nhắn tin cho thằng bé trước, để nó qua đây."

Lâm Chiết Hạ co người trên sô pha, nhắn tin cho Trì Diệu: [Còn nửa tiếng nữa sẽ đến giờ cơm, anh qua đây luôn không?]

Bạn trai: [Đã biết]

Lâm Chiết Hạ tiếp tục gõ chữ: [Đúng rồi, em vẫn chưa nói với mẹ.]

[Bởi vì]

[Mẹ em nói bà coi anh như]

[Đứa con trai của mình.]

Bạn trai: […]

Lâm Chiết Hạ do dự gõ mấy chữ tiếp theo: [Hay là chúng ta… Đừng công khai nữa. Cảm giác có chút giống với chuyện loạn luân.]

Tin nhắn này Trì Diệu không có phản hồi lại.

Khoảng năm phút sau, chuông cửa nhà họ reo lên.

Ngụy Bình đi ra mở cửa: “Trì Diệu à, đã lâu không gặp cháu, để chú nhìn kỹ xem…hơn một năm không gặp, ngày càng đẹp trai hơn đó.”

Ban nãy có thể Ngụy Bình đã nghe thấy cuộc đối thoại giữa cô và Lâm Hà, ngay sau đó ông hỏi một câu: “Lên đại học đã yêu đương gì chưa?”

Lâm Chiết Hạ “khụ” một tiếng, từ phía sau Ngụy Bình chen qua, kéo Trì Diệu vào cửa: “Chú Ngụy, không nên tùy tiện hỏi vấn đề riêng tư thầm kín của người khác. Ở phương diện này cậu ấy có hơi xấu hổ, không muốn bàn luận về nó. ”

Ngụy Bình: “Hả?”

Tại sao ông lại không nhìn ra Trì Diệu xấu hổ chỗ nào.

Sau khi Trì Diệu vào nhà, đãi ngộ còn tốt hơn cô nhiều, bởi vì đã một thời

gian dài không gặp, cho nên Lâm Hà và Ngụy Bình đều có rất nhiều chuyện muốn nói với anh.

Trì Diệu ngồi bên cạnh cô, không thể trực tiếp biểu lộ quan hệ giữa hai người, chỉ có thể thông qua một vài động tác nhỏ mà chỉ có hai người bọn họ biết để tương tác với cô.

“Chuyện trong nhà đã giải quyết xong chưa? Sức khỏe của mẹ con thế nào rồi?”

“Vâng, đã được giải quyết rồi ạ. Sức khỏe của mẹ con cũng tốt hơn nhiều.”

Trì Diệu vừa nói, vừa dùng xiên cắm một miếng hoa quả đưa cho cô.

Lâm Chiết Hạ bất ngờ bị anh nhét vào miệng, không kịp giải thích: “Em đã ăn rất nhiều rồi.”

Một giây sau khi buông tay ra, nhân lúc Ngụy Bình cúi đầu không chú ý, ngón tay anh đã đặt lên khóe miệng cô, nhẹ nhàng lau đi vết nước hoa quả dính trên đó.

Lâm Chiết Hạ chột dạ, cảm giác hai người bọn họ bây giờ rất giống đang làm chuyện xấu.

Ngụy Bình còn ngồi đối diện lải nhải: “Nhắc mẹ con nhớ nghỉ ngơi nhiều hơn, đừng làm việc cả ngày như trước kia.”

Trì Diệu đáp một tiếng: “Vô dụng thôi ạ, trước khi bà ấy xuất viện cũng nói sẽ buông bỏ công việc, đi ra ngoài nhiều hơn để cảm nhận cuộc sống, nhưng chỉ được vài ngày lại cảm thấy không thể ngồi một chỗ mãi được.”

“Ngược lại cũng đúng,” Ngụy Bình suy nghĩ một chút, “Muốn rảnh rỗi cũng không dễ dàng, mỗi ngày không có việc gì làm, không bằng tìm chút việc làm thì hơn. Hơn nữa bây giờ tình hình nhà cháu cũng không giống như lúc trước, cháu cũng lớn rồi, ở Liên Vân học đại học, tự mình có thể chăm sóc được bản thân, bà ấy cũng không cần bận tâm điều gì nữa.”

Trong lúc Ngụy Bình nói chuyện, Trì Diệu tựa hồ nhận ra sự luống cuống của cô, cố ý trêu chọc cô, tay từ sau lưng vòng qua, dùng góc mà người khác không thể nhìn thấy được mà đụng vào tay cô.

Lâm Chiết Hạ khẩn trương đến mức tóc gáy dựng thẳng cả lên.

“Anh tránh xa em ra,” Cô nhích sang một chút, “Đừng đến gần em như vậy.”

Trì Diệu thấp giọng: “Lá gan nhỏ vậy à.”

Đây là vấn đề lá gan to hay nhỏ sao!

Đây là…

Đây là trước mặt phụ huynh làm chuyện xấu.

Đang lúc cô muốn tìm cớ rời khỏi phòng khách, Lâm Hà ở trong phòng bếp đã gọi: “Lão Ngụy…hết nước tương rồi, anh đến siêu thị mua một chai đi.”

Lâm Chiết Hạ đột nhiên đứng lên: “Để con đi cho.”

Ngụy Bình: “Bình thường con nếu có thể không đi thì sẽ không chịu đi, hôm nay sao lại tích cực như vậy?”

Lâm Chiết Hạ dùng lời lẽ rất chính đáng nói: “Bây giờ con đã là sinh viên đại học, lớn rồi, cũng trở nên hiểu chuyện hơn.”

“…”

Cô cầm lấy ví tiền, vừa đi ra ngoài cửa, phía sau đã bị một người kéo xuống, tiếp theo cô nhìn thấy Trì Diệu đang theo sát cô đi ra: “Để con đi cùng cậu ấy.”

Lâm Chiết Hạ không nói thêm gì, chỉ là lúc chờ thang máy cố ý đứng ở bên

cạnh.

Cô sợ Ngụy Bình sẽ mở cửa bất ngờ.

Nhưng may mắn thay, cánh cửa vẫn được đóng chặt.

Sau đó.

“Đinh” một tiếng, thang máy lên tầng.

Sau khi hai người đi vào thang máy, Trì Diệu đứng ở sau lưng cô.

Hai tay anh vòng quanh eo cô, cúi người xuống, cả người “dựa” trên người cô.

Mặc dù chỉ có hai người trong thang máy, nhưng Lâm Chiết Hạ lại cứng đờ tại chỗ.

Nhận thấy sự căng thẳng của cô, thiếu niên phía sau nói bên tai cô: “Để anh ôm một lúc, không có ai ở đây.”

“Nhưng mà…”

“Chú và dì cũng sẽ không đi tra camera đâu.”

“Nhưng mà…”

“Đợi lát nữa có người đi vào anh sẽ buông ra.”

“…”

Được rồi.

Cô không thể tìm được lý do khác, chỉ có thể để cho anh ôm.

Sau một lúc, cô nhắc nhở một lần nữa: “Nhưng đang ở trong khu phố, nhớ

giữ một khoảng cách nhất định với em.”

Người phía sau có vẻ không tình nguyện.

Cằm thiếu niên đặt trên vai cô, khi nói chuyện hô hấp tản ra đến cổ cô, anh “chậc” một tiếng nói: “Mẹ em coi anh như con trai sao?”

Lâm Chiết Hạ: “…Ừm.”

Trì Diệu: “Em cảm thấy chúng ta như đang loạn luân?”

Lâm Chiết Hạ: “…Có một chút cảm giác tội lỗi.”

“Nếu em đã cảm thấy như vậy rồi.” Không ngờ Trì Diệu vẫn thản nhiên nhận lấy, sau đó anh giơ một tay lên, nhẹ nhàng đặt ở trên đỉnh đầu Lâm Chiết Hạ, thậm chí có vài phần chờ mong nói, “Vậy…hay em gọi anh một tiếng anh trai trước?”

“……”

- -----oOo------

Chương 68

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Sao thang máy đi xuống chậm vậy, bình thường nào có chậm như vậy chứ…

Lâm Chiết Hạ nhìn nút hiển thị số tầng mà nghĩ.

Thấy cô chậm chạp không phản ứng, bàn tay của người đang dựa đầu vào cô từ phía sau đột nhiên khẽ buông lỏng, sau đó dịch xuống dưới một chút, nhẹ nhàng nói bên tai cô: "…Nói gì đi chứ."

"Gió lớn quá," Cuối cùng Lâm Chiết Hạ mím môi, định rằng hoàn toàn trốn tránh, "Em không nghe rõ."

Trì Diệu: "Trong thang máy lấy đâu ra gió?"

Lâm Chiết Hạ: "Não em lọt gió."

"…"

Cô lại bổ sung thêm một câu: "Não em có vấn đề đấy, anh đưa em đến bệnh viện kiểm tra đi."

Trì Diệu không nói gì nữa.

Đúng lúc có người bước vào thang máy, Lâm Chiết Hạ vội vàng đi lên phía trước, đẩy người đang treo trên người cô kia ra.

Những người sống trong toà nhà này đều quen biết nhau, có một dì bước vào thang máy nhiệt tình nói: “Chiết Hạ đấy à, được nghỉ về nhà sao?”

Lâm Chiết Hạ gật đầu: “Đúng vậy ạ, dì Lưu.”

Dì Lưu lại nghiêng đầu nhìn người đứng phía sau cô, rõ ràng hai người đứng cách nhau một khoảng, nhưng giữa họ lại như có một phản ứng hoá học nào đó rõ rệt.

–

Lâm Chiết Hạ có cảm giác cùng Trì Diệu ‘lén lút yêu đương’ cả một ngày.

Hai người đến tiệm tạp hoá mua nước tương, cô thanh toán xong Trì Diệu đưa tay qua theo thói quen, Lâm Chiết Hạ ôm chặt lấy chiếc chai: “Cảm ơn vị họ Trì tốt bụng này, nhưng không cần đâu, em cầm được.”

Bàn tay Trì Diệu khựng lại giữa không khí, chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi, anh đã từ ‘bạn trai’ trở thành ‘vị họ Trì’ rồi.

Trì Diệu: “Anh chỉ định cầm chai nước tương, có phải em nghĩ nhiều rồi không?”

Lâm Chiết Hạ: “Vị họ Trì này, phiền anh thận trọng một chút, ít bắt chuyện với em thôi.”

Lâm Chiết Hạ vừa đi vừa nhớ đến một chuyện, “Đúng rồi, còn phải nói với Hà Dương một tiếng, bảo cậu ta đừng có mà lỡ miệng.”

“…”

Ban đầu Trì Diệu kiên định cho rằng là do cô nghĩ nhiều rồi, bởi trên thực tế

việc công khai không có ảnh hưởng gì cả,

Lâm Chiết Hạ đi được nửa đường, thấy xung quanh không có ai bèn nhét chai nước tương vào tay anh: “Anh cầm lấy.”

Trì Diệu nhận lấy.

Cô ở trước mặt anh lấy điện thoại ra nhấn mở khung chat với Đường Thư Huyên ra, sau đó biểu cảm trên mặt không chút thay đổi gửi qua hai câu.

[Trộm nói cho cậu một chuyện này.]

[Tớ và Trì Diệu hẹn hò rồi.]

Hôm nay là ngày lễ, Đường Thư Huyên trả lời tin nhắn rất nhanh.

Đường Thư Huyên: [Trộm nói cho cậu một chuyện, tớ và Trần Lâm cũng đang hẹn hò rồi.]

Đường Thư Huyên: [Thực ra bọn tớ ở bên nhau lâu rồi.]

Trì Diệu: “…”

–

“Mẹ…Nước tương đây.”

Sau khi về đến nhà Lâm Chiết Hạ chạy vào phòng bếp.

“Sao mua có chai nước tương mà lâu vậy, đồ ăn cháy đến nơi rồi.” Lâm Hà nhắc.

Lâm Chiết Hạ nói bừa: “Hiếm khi con về phố Ngõ Nam, bà chủ tiệm tạp hoá cũng rất nhớ con nên con cùng dì ấy ôn lại chuyện cũ.”

Lâm Hà lập tức nhìn thấu: “Người ta mà nhớ con là chắc chắn có vấn đề.”

Bởi vì Trì Diệu và Lâm Chiết Hạ trở về, hiếm khi nhà họ Lâm trở nên náo nhiệt như vậy.

Lâm Chiết Hạ trốn trong bếp, vừa giúp Lâm Hà vừa trộm đồ ăn.

Lâm Hà: “Đừng ăn nữa, trông có ra gì không chứ.”

Lâm Chiết Hạ: “Đều là người nhà cả, không có ai để ý đâu ạ.”

Trong phòng khách, Nguỵ Bình và Trì Diệu vẫn trò chuyện giống như trước kia.

Nguỵ Bình đeo kính đọc báo: “Bây giờ tình hình thế giới…”

So với hơn một năm nay ở nhà tại Kinh Thị, lúc này Trì Diệu ngồi ở đây mới thực sự có cảm giác ‘về nhà’, vô số tình tiết vô cùng quen thuộc vây quanh anh, nhiều năm như vậy trôi qua, ‘nhà’ trong tiềm thức của cậu hình như chỉ có ở đây.

Nơi có Lâm Chiết Hạ.

Lúc mọi người cùng ăn cơm không có gì khác xảy ra cả, chỉ là đồ ăn ngon đều được Lâm Hà gắp vào bát Trì Diệu, Trì Diệu để ý đến ánh mắt của ai kia nên gắp lại cho cô.

Nếu như là trước kia, không cần anh phải gắp cô đã chủ động cướp rồi.

Nhưng hôm nay lại khác, cô cố tình duy trì khoảng cách với Trì Diệu, vì vậy cô bưng bát lên, uyển chuyển từ chối: “Không cần đâu, cậu ăn đi, đây là nhà tôi, tôi chỉ cần ăn cơm trắng thôi là được.”

Lâm Hà không để ý, tuỳ ý hỏi: “Hai đứa ở trường có thường gặp nhau hay không?”

Hai người cùng nói một lúc…

Trì Diệu: “Có ạ.”

Lâm Chiết Hạ: “Không ạ.”

Lâm Hà nghi hoặc: “Rốt cuộc là có hay không vậy?”

Lâm Chiết Hạ kiên trì nói: “Không gặp, khuôn viên trường quá lớn, mọi người đều bận chuyên ngành của mình, sao có thể thường xuyên gặp mặt được chứ, cậu ấy lừa mẹ đấy.”

Trì Diệu đặt đũa xuống, ở dưới mặt bàn khẽ bóp tay cô.

Có những lúc hai người giao tiếp không cần thiết phải nói ra, từ động tác nhỏ này thôi Lâm Chiết Hạ đã hiểu được ý của anh: “Em đợi đấy.”

Cái ‘đợi đấy’ này, không để cô phải đợi quá lâu.

Báo ứng đến rất nhanh.

Sau khi ăn xong, Lâm Chiết Hạ xung phong xuống bếp rửa bát.

Lâm Hà đương nhiên không bỏ qua cơ hội sai vặt cô, bà và Nguỵ Bình ngồi xem TV, dặn dò: “Nhớ rửa cả nồi trên bếp nữa đấy…”

Lâm Chiết Hạ đeo găng tay rửa bát, rửa được một nửa cảm thấy dây áo trên vai trượt xuống.

Cô đang đeo găng tay nên không tiện kéo lên, vì vậy nghiêng đầu thử xem có được không.

Lúc Trì Diệu đi vào phòng bếp thì nhìn thấy cảnh cô đang nghiêng đầu.

“Em sao vậy?”

Lâm Chiết Hạ giật mình: “Sao anh vào đây vậy?”

Trì Diệu đóng cửa phòng bếp lại: “Yên tâm, họ đang xem TV.”

Lâm Chiết Hạ ngại nói rằng dây áo mình bị tuột, vì vậy cúi đầu tiếp tục rửa bát.

Nhưng Trì Diệu lại vòng qua sau lưng cô: “Ngứa ở đâu vậy.”

“…”

Đại ca, không phải ngứa.

Cho dù trước kia chúng ta có là anh em tốt hơn nữa thì anh cũng không hiểu được nỗi khổ đau của việc dây áo đột nhiên tuột xuống.

Nhưng cô còn chưa kịp tìm lý do thì Trì Diệu đã ‘tốt bụng’ đặt tay lên vai cô: “…Ở đây sao?”

Bây giờ vai cô vô cùng mẫn cảm, cách một lớp vải tay Trì Diệu đặt lên đó, có cảm giác lung lay bất an càng trở nên mãnh liệt.

“Không phải,” Cô muốn tránh đi, nhưng không gian phòng bếp cũng chỉ có vậy, chỉ đành nói: “Anh đừng động, đã không ngứa nữa rồi.”

Trì Diệu đưa ngón tay ra, còn chưa làm động tác gì khác, đã cảm nhận được phía dưới lớp vải có một chiếc dây mỏng manh.

Vị trí của chiếc dây đó có hơi lệch.

Anh tò mò cách lớp áo xoa một chút, thì ra là dây áo trượt xuống rồi.

Bàn tay rửa bát của Lâm Chiết Hạ khựng lại, có chút sụp đổ: “…Đã bảo là anh đừng có động vào rồi.”

Ở bờ vai, ngón tay thiếu niên cũng khựng lại.

“Vừa rồi em muốn xử lý cái này sao?”

“…Ừm, đột nhiên nó tuột xuống.”

Nhất thời, bầu không khí trong phòng bếp đột nhiên trở nên ái muội, yên tĩnh đến độ chỉ còn nghe thấy tiếng nước chảy.

Hai người ở trước mặt Lâm Hà và Nguỵ Bình diễn vai ‘bạn tốt’, lúc này điều cấm kị của ‘bạn tốt’ đột nhiên bị phá vỡ.

Trì Diệu như muốn phá nát nó hơn nữa, sau khi ngón tay cậu khựng lại, anh kéo cổ áo lỏng của thiếu nữ lên, đưa hai ngón tay vào, ngón tay anh dài nên tìm được dây áo một cách dễ dàng, hai ngón tay kẹp lấy nó rồi kéo lên.

Lâm Chiết Hạ xoay lưng về phía anh, cả khuôn mặt đỏ ửng lên.

Hành động này cảm giác còn thân mật hơn cả việc hôn môi.

Ngón tay anh rất nóng, tất cả nơi ngón tay ấy đụng phải đều nóng bỏng lên.

“Được rồi,” Trì Diệu rút tay ra, “…bên kia có cần không?”

Lâm Chiết Hạ tăng tốc động tác trên tay, nhỏ giọng nói: “Không cần đâu, anh mau ra ngoài đi.”

“Anh rửa giúp em.” Anh lại nói.

“Không cần mà.” Lâm Chiết Hạ tiếp tục từ chối.

Nhưng Trì Diệu vẫn không rời đi, anh rũ mắt nhìn lên chiếc cổ thanh thoát của thiếu nữ, còn cả chiếc dây áo màu trắng mờ ẩn trong lớp áo ngoài.

“Bạn gái, vừa rồi anh có giúp em,” Anh nói, “Muốn chút phần thưởng cũng không quá đáng chứ.”

Lâm Chiết Hạ: “?”

Lâm Chiết Hạ: “Em nhờ anh giúp sao?”

Trì Diệu: “Không được tính à?”

Lâm Chiết Hạ: “Đấy gọi là tự làm theo ý mình.”

Trì Diệu ‘Ồ’ một tiếng: “Nếu em đã không cần thì để anh kéo nó xuống, hồi phục lại hiện trường ban đầu.”

“…” Loại chuyện như vậy, một lần là đủ.

Lâm Chiết Hạ nhận thua nói: “Anh muốn thưởng gì.”

Trì Diệu không đáp cô, chỉ bảo cô đừng động, cô tiếp tục tư thế rửa bát, nhìn dòng nước nhỏ chảy xuống, một giây sau, người sau lưng cúi đầu sát gần lại, một nụ hôn nóng bỏng rơi xuống sườn mặt cô.

Cho dù không nhìn cũng biết, tư thế lúc này của hai người ái muội đến nhường nào.

Vị trí của nụ hôn này khiến cô liên tưởng đến chiếc dây áo vừa được kéo lên, cô ngẩn người ra một hồi.

Cũng ngay trong lúc này, xảy ra một việc không thể ngờ đến…

Cửa phòng bếp đột nhiên mở ra.

Lâm Hà cầm hai chiếc bát đi vào: “Hạ Hạ, vừa rồi mẹ quên mất, còn hai cái bát này nữa…”

Lời nói đến đây thì khựng lại.

Bà nhìn thấy động tác của hai người, lập tức đơ người ra.

Nguỵ Bình thấy tình hình có vẻ không đúng, cũng đứng dậy đi qua, hỏi:

“Sao vậy.”

Trì Diệu cũng không ngờ sẽ bị bắt tại trận, anh chỉ muốn trêu cô một chút, nếu cô tạm thời vẫn chưa muốn công khai, anh cũng không định chủ động nói rõ.

“Chú Nguỵ, dì Hà.”

Anh đang định giải thích thì bị Lâm Chiết Hạ chen ngang.

Trong lúc cấp bách, không biết Lâm Chiết Hạ lấy dũng khí ở đâu ra, cô đóng vòi nước lạu, tháo gang tay xuống, sau đó bình tĩnh lạ thường: “Sự việc giống như hai người nhìn thấy vậy, dù sao hai người đều coi anh ấy như con trai, bây giờ xem anh ấy là con rể chắc cũng không có vấn đề gì đúng không ạ?”

“…”

–

Mười phút sau.

Bốn người ngồi đối diện nhau, tiến hành cuộc họp gia đình.

Hiếm khi Lâm Hà cũng nghiêm túc như vậy: “Bắt dầu từ khi nào vậy?”

Lâm Chiết Hạ muốn đáp nhưng bị Trì Diệu kéo tay lại: “Khoảng thời gian trước vừa bắt đầu hẹn hò ạ, vốn dĩ lần này về là muốn nói với chú dì nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp, là lỗi của con ạ.”

Lâm Hà nhớ đến việc lần này hai người về có chút tiểu tiết không đúng lắm.

Ví dụ như Lâm Chiết Hạ hỏi bà ‘Cảm thấy Trì Diệu như thế nào’, lúc đó bỏ qua mất tiểu tiết này, bây giờ nghĩ lại, quả thực là có gì sai sai.

Trước khi Lâm Chiết Hạ lên đại học, ít nhiều bà cũng nghĩ đến việc con gái

yêu đương. Bà và Nguỵ Bình cũng từng nghĩ liệu Lâm Chiết Hạ sẽ hẹn hò hay không, nếu hẹn hò thì sẽ chọn người như thế nào…

Chỉ là không ngờ này này lại nhanh như vậy, hơn nữa đối tượng cô dẫn về lại là Trì Diệu.

Là người bên cạnh từ nhỏ đến lớn.

Từ nhỏ hai đứa đã như hình với bóng, cãi qua cãi lại cho đến lớn.

Lâm Hà vô cùng kinh ngạc, so với việc không thể tiếp nhận thì bà còn suy nghĩ đến vấn đề sâu hơn nữa: “Nghĩ kĩ rồi chứ? Hai đứa quen nhau từ bé, các định tình cảm đối với đối phương là tình yêu hay sao? Chuyện tình cảm không giống như việc trêu chọc hồi nhỏ, đây là chuyện lớn, không mơ hồ được.”

“Dì Hà,” Trì Diệu nhìn bà nói, “Con thích cô ấy rất lâu rồi.”

Lâm Hà bỗng không biết nói gì, lời này từ miệng Trì Diệu nói ra, không phải là không có sức thuyết phục.

Trước đó quan hệ của hai người tốt như thế nào, bình thường Trì Diệu quan tâm chăm sóc Lâm Chiết Hạ ra sao, bà đều biết.

Lâm Hà: “Câu hỏi cuối cùng.”

Bà đưa tay lên, chỉ chỉ về phía con gái mình, “Sao con lại thích con bé vậy?”

Lâm Chiết Hạ: “…..?”

“Lời này của mẹ không đúng rồi,” Lâm Chiết Hạ lên tiếng, “Cái gì gọi là sao lại thích con.”

Lâm Hà: “Người có mắt thì khó mà thích con được.”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Cuối cùng Nguỵ Bình lên tiếng giảng hoà: “Lâu ngày sinh tình ấy mà, tôi cảm thấy rất tốt, hơn nữa nước sông không chảy ruộng ngoài, so với việc hẹn hò với người không quen biết, không bằng tìm người chúng ta đã hiểu rõ rồi….”

Lâm Chiết Hạ không ngờ mình và Trì Diệu sẽ lại công khai bằng hình thức này.

Cuối cùng Lâm Hà và Nguỵ Bình ngồi rất lâu, nói với họ: “Nếu hai đứa đã quyết định rồi thì bố mẹ cũng không can thiệp. Ở bên nhau rồi thì phải nghiêm túc, bố mẹ hy vọng hai đứa hạnh phúc hơn bất kỳ ai hết.”

Trên đường cùng Trì Diệu đến nhà Hà Dương, cô có một loại cảm giác như mình đang nằm mơ vậy.

“Chúng ta cứ như vậy mà…công khai rồi?”

Lâm Hà không hề sụp đổ, cũng không mắng cô, thậm chí còn chúc phúc cho họ.

Lâm Chiết Hạ lại hỏi: “Chú Trì và dì Bạch có biết chuyện của hai đứa mình không, có phải em cũng nên gặp họ hay không.”

Trong dự đoán của cô, Trì Hàn Sơn và Bạch Cầm nhất định là không biết.

Tuy nhiên Trì Diệu lại nói: “Bọn họ biết rồi.”

Lâm Chiết Hạ: “Hả?”

“Đã biết từ lâu rồi,” Anh mở khung chat với Bạch Cầm ra cho cô xem, “Đợi trước còn vừa hỏi anh xem đã theo đuổi được em chưa.”

Trên màn hình điện thoại, ảnh đại diện của Bạch Cầm là ảnh chữ [Tiền vào như nước].

[Con trai,]

[Hơn một tháng mà còn chưa theo đuổi được, ra ngoài đừng có nói là con mẹ.]

Lâm Chiết Hạ hỏi: “Sao họ lại biết vậy, anh nói sao?”

Trì Diệu thoát khỏi Wechat, chỉ vào ảnh màn hình điện thoại.

Lâm Chiết Hạ nhìn thấy tấm ảnh phong cảnh có cô.

Trước ngày hôm nay, cô tưởng rằng Trì Hàn Sơn và Bạch Cầm sẽ rất khó gần, có thể sẽ không thích cô.

Hơn nữa…Hồi nhỏ cô còn tìm họ gây chuyện.

Trước giờ chưa từng nghĩ, ngay từ lúc cô chưa biết, họ đã biết chuyện rồi.

Sau đó Trì Diệu gửi cho cô Wechat của Trì Hàn Sơn và Bạch Cầm.

Tiễn Trì Diệu qua nhà Hà Dương xong, cô về nhà, cẩn thận thêm bạn bè với họ.

Còn chưa nghĩ xong nên gửi gì, Trì Hàn Sơn và Bạch Cầm đã gửi tin nhắn qua trước.

Trì Hàn Sơn đơn giản mà thô bạo, chuyển khoản qua cho cô, ghi chú: [Quà gặp mặt cho con dâu tương lai.]

Bạch Cầm gửi một nhãn dán mỉm cười tới, Lâm Chiết Hạ đắn đo một lát, cũng gửi lại nhãn dán hoa hồng mà chú dì trung niên thường dùng.

Đoá hồng này, người lớn nhìn thấu, chắc là rất thân thiết nhỉ.

Cho dù biết rằng Trì Hàn Sơn và Bạch Cầm có ấn tượng không tồi về cô,

nhưng khi đối diện với người nhà của người mình thích, cô vẫn phải thận trọng, sợ rằng sẽ có sai sót ở đâu.

Cô tiếp tục gõ chữ: [Dì Bạch ạ, con…]

Cô vừa mới bắt đầu viết, Bạch Cầm đã gửi tin nhắn đến: [Cảm ơn con đã luôn ở bên cạnh thằng bé.]

- -----oOo------

Chương 69

Editor: Đá bào

Beta: Gió

—

Buổi tối, Lâm Chiết Hạ nằm trên chiếc giường quen thuộc, nói chuyện phiếm với Trì Diệu: [Bố anh gửi lì xì cho em, anh có muốn em nhận không?]

Bạn trai: [Tại sao lại không nhận?]

[Có hơi xấu hổ.]

Bạn trai: [Nhận đi.]

Bạn trai: [Còn nữa, hãy gọi là bố.]

Lâm Chiết Hạ: […]

Da mặt Lâm Chiết Hạ không có dày được như anh, có đánh chết cô cũng không dám thốt ra miệng, cuối cùng chỉ gửi qua một câu: [Cảm ơn chú Trì.]

Trì Hàn Sơn: [Không cần khách sáo.]

Trì Hàn Sơn: [Nếu Trì Diệu có bắt nạt con thì cứ nói với chú, chú sẽ mua vé tới đánh nó một trận.]

…

Phía bên kia.

Trì Diệu đang ngủ trong phòng Hà Dương, mẹ Hà đã trải cho anh một cái chăn trên mặt đất.

Khi còn nhỏ, thỉnh thoảng anh cũng ở nhà Hà Dương qua đêm, tình huống thường xảy ra khi hai người ở cùng nhau là chơi game đến khuya. Có đôi lúc còn tranh nhau cái giường.

Phòng Hà Dương vẫn bố trí y như cũ, trên tường treo một tấm áp phích của cao thủ Slam Dunk, tấm áp phích đã bị năm tháng bào mòn trở nên cũ kỹ, hơi ngả màu vàng, bốn góc còn cong lên. Cái bàn bên cửa sổ trước kia chất đầy sách bây giờ đã trống rỗng, bị mẹ Hà bày ra một đống thứ như tiệm tạp hóa.

Hà Dương đi ngủ sớm, cậu ta nheo mắt, nhìn thấy bên dưới giường còn sáng lên một chút ánh sáng phát ra từ màn hình điện thoại di động: “Cậu còn chưa ngủ à?”

Trì Diệu: “Đang nói chuyện với bạn gái, cậu độc thân không hiểu được.”

“…” Cơn buồn ngủ của Hà Dương bị anh châm chọc làm cho tỉnh, “Xùy.”

Hà Dương: “Bây giờ tôi chỉ chuyên tâm vào việc học, chứ không phải không tìm được bạn gái.”

Trì Diệu: “Thật vậy sao?”

Hà Dương: “Phản ứng của cậu có thể có lệ hơn một chút được không?”

Trì Diệu: “À.”

Cuối cùng Hà Dương đành từ bỏ: “Ngủ ngon, người anh em.”

Nhưng Trì Diệu lại không muốn cho cậu ta ngủ tiếp, anh giơ tay ấn nút nguồn bên cạnh điện thoại di động, màn hình tắt, ánh sáng duy nhất trong phòng biến mất:

“Này.”

“Nói lại lần nữa, tôi có tên.”

Hà Dương xoay người, lại nói, “Gọi gì tôi.”

Đột nhiên Trì Diệu ném ra một câu: “Cậu biết từ khi nào vậy?”

Hà Dương còn đang tiếp tục giả ngu: “Biết cái gì?”

Trì Diệu: “Còn giả vờ.”

“Hôm đó cậu diễn xuất chả ra cái thể thống gì,” Anh nói thêm, “Chỉ có thể gạt được đồ ngốc kia thôi.”

Ban đầu quả thật anh cũng không để ý, dù sao bình thường Hà Dương cũng rất ngốc nghếch.

Nhưng sau đó suy nghĩ một chút, phát hiện phản ứng của cậu ta so với phản ứng của Lâm Hà khoa trương hơn nhiều, khoa trương đến độ có chút khác thường.

“…”

Hà Dương mở mắt ra, cũng không tiếp tục gạt anh: “Ngày cậu rời đi, tôi không cẩn thận đẩy cửa ra nhìn thấy.”

Tình huống này Trì Diệu cũng đoán ra đến 9, 10 phần.

Nói ra, Hà Dương rốt cục có thể giải tỏa tâm tình áp lực trong lòng mình hơn một năm nay, cậu ta ngồi dậy từ trên giường: “Cậu nói cậu không có gì thì tại sao lại hôn cô ấy, cậu có từng suy nghĩ qua cảm nhận của tôi

không…cho dù cậu muốn hôn, cũng nên đóng kỹ cửa lại mà hôn chứ? Cậu có thể cẩn thận hơn một chút không, không nhất thiết phải khiến cho người anh em tốt là tôi đây bối rối như vậy đâu.”

“Cậu có biết tôi phải làm bộ như không biết chuyện gì mệt mỏi bao nhiêu không, các cậu còn cố ý ở trước mặt tôi công khai!”

Khó trách.

Khó trách dù đã xa nhau hơn một năm, Hà Dương vẫn phải thường xuyên chủ động thông báo tình hình của Lâm Chiết Hạ cho anh.

Ví dụ, một lần nọ cô được bạn cùng lớp tỏ tình, nhưng cô đã từ chối…

Tuy rằng tin nhắn của Hà Dương anh vẫn chưa trả lời, nhưng những tin về cô, anh đều đọc hết từng cái.

“Cảm ơn.” Cuối cùng Trì Diệu nói.

Hà Dương sửng sốt, rất nhanh nói: “Anh em tốt mà, nên vậy. Quay đầu lại thì nhớ giúp tôi lưu ý ở Liên Đại, thấy có bạn học nữ nào thích hợp nhớ giới thiệu cho người anh em này một chút, tôi dự định đạp thuyền ở cả hai trường.”

Trả lời cậu ta chỉ có hai từ lạnh lẽo từ miệng người anh em tốt kia: “Ngủ ngon.”

“……”

–

Lâm Chiết Hạ ở nhà hai ngày.

Đến ngày thứ ba, cô, Trì Diệu và Hà Dương, ba người phải vội vã trở lại trường học.

Trước khi đi, cô thu dọn đồ đạc trong phòng, Trì Diệu dựa vào cửa chờ cô.

“Muốn mang theo cái gì?”

“Mang theo mấy bộ quần áo theo mùa,” Lâm Chiết Hạ nói, “Anh ngồi một lát đi, em thu dọn xong ngay đây.”

Trì Diệu ngồi trên ghế trước bàn học của cô một lát, sau đó lại đứng lên đi lại trong phòng cô một vòng, cuối cùng có lẽ anh nhàn rỗi đến mức nhàm chán, đứng trước tủ sách, mở cửa tủ kính ra, chuẩn bị chọn một quyển sách để đọc.

Lâm Chiết Hạ đang thu đồ chợt giật thót, đang muốn ngăn lại thì tay anh đã lấy được cuốn truyện cổ tích kia…

Trong sách có kẹp ảnh chụp chung của hai người cùng thẻ ước nguyện.

Tuy rằng nếu bị anh nhìn thấy cũng không sao, nhưng cô vẫn có hơi căng thẳng.

Cô vẫn chưa nghĩ ra phải nói với anh thế nào.

“Chờ một chút.”

Cô đi tới rút lại cuốn truyện cổ tích kia, “Anh đổi một cuốn khác đi, cuốn này em cũng muốn mang đi.”

Trì Diệu sờ vào khoảng không, ngón tay dừng lại ở bên cạnh một cuốn sách: “Mấy tuổi rồi mà còn mang theo truyện cổ tích.”

Lâm Chiết Hạ: “Không cần anh quản.”

Cô ôm cuốn truyện rồi nhét nó vào hành lý.

Trong lòng không nói nên lời.

Sau khi trở thành người yêu, dường như càng không tìm được cơ hội nói ra.

Mối tình thầm lặng với anh khi còn học trung học, đối với cô mà nói, là bí mật sâu kín nhất thời thiếu nữ…

Sau khi thích ứng được với nhịp điệu học tập ở đại học, năm nhất trôi qua rất nhanh.

Việc học tập bận rộn nên hai người thường hẹn nhau làm bài tập trong thư viện.

Thư viện đại học lớn có năm tầng, hai tầng trong số đó là phòng tự học.

Hôm nay hai người đã hẹn trước Lâm Chiết Hạ đến trước giúp anh giữ chỗ.

Trời đã dần dần chuyển lạnh, chớp mắt cái lại bước vào mùa đông, khi Trì Diệu tới, có mang cho cô một ly trà sữa nóng.

Phòng tự học không được nói chuyện riêng, cần phải giữ im lặng, vì thế Lâm Chiết Hạ vừa cắn ống hút, vừa viết hai chữ “Cảm ơn” lên giấy nháp, phía sau còn vẽ một khuôn mặt tươi cười hớn hở, sau khi viết xong, cô đưa giấy nháp cho người đối diện.

Trì Diệu đang tra tư liệu, ngón tay anh cầm bút, đem tờ giấy “Cảm ơn” của cô đẩy về.

Chú thích ở bên: [Cảm ơn ai?]

Lâm Chiết Hạ lại viết một dòng chữ, sau đó đẩy tờ giấy trở lại: [Cảm ơn đại ca.]

Một lát sau, tờ giấy lại bị đẩy trở lại.

[Xưng hô không đúng lắm, ai muốn làm đại ca của em.]

Hai người chưa từng học cùng lớp, hầu như không truyền giấy qua lại như

vậy bao giờ.

Bình thường cô đến nhà Trì Diệu làm bài tập về nhà, có chuyện gì cũng trực tiếp nói trước mặt.

Trong trí nhớ của cô, lần duy nhất hai người truyền giấy qua lại, là lúc cô và Trì Diệu cãi nhau, sau đó chiến tranh lạnh.

Nguyên nhân cụ thể của việc cãi nhau cô không còn nhớ rõ, chỉ nhớ ngày đó cô và Trì Diệu mặt đối mặt làm bài tập về nhà, nhưng không ai nói chuyện với ai.

Nửa ngày sau, cô không chịu nổi, nhét qua một tờ giấy

Trên tờ giấy viết: Tôi có đề không hiểu.

Năm chữ đơn giản, Trì Diệu đã đầu hàng, chủ động mở miệng hỏi cô: “Đề nào.”

Nghĩ tới đây, Lâm Chiết Hạ to gan, cố ý viết lại một câu trên tờ giấy: [Cảm ơn anh trai.]

Dù sao…Cũng chỉ là viết chữ mà thôi.

Lại không phải là sự thật.

Cũng không cần cô nói ra miệng.

Nhưng bốn chữ này của cô rất rõ ràng, làm nhiễu loạn độ chuyên chú của Trì Diệu đang tra tư liệu.

Hơn nữa cô phát hiện, người bình thường luôn muốn cô gọi là anh trai, sau khi thật sự nhìn thấy hai chữ ” anh trai” này, tự nhiên cả người lại rơi vào một cảm giác “thẹn thùng” rất kỳ lạ. Bút trong tay thiếu niên ban đầu còn đang xoay, sau đó anh đặt bút xuống, giơ tay lên, kéo khóa kéo cổ áo lên trên, cổ áo che đi nửa khuôn mặt, cả người dựa vào phía sau ghế.

Ngay từ đầu Lâm Chiết Hạ đã có chút xấu hổ, thấy phản ứng này của anh, cảm thấy có chút thú vị, vì thế tiếp tục viết: [Sao anh lại không nói lời nào?]

Vành tai Trì Diệu có chút nóng.

Xung quanh đều là người, sẽ có ai đó nhìn về phía họ, nhưng không ai biết những gì họ đã viết bí mật trên tờ giấy.

Tuy rằng bình thường lúc anh nói chuyện với Lâm Chiết Hạ, đều rất bình tĩnh, nhưng anh không nghĩ tới cô thật sự sẽ dùng cách xưng hô này.

Anh khẽ thở ra một hơi, nhéo ngón tay, kéo tờ giấy lại và viết: [Đợi lát nữa ra ngoài, gọi một tiếng cho anh nghe.]

Lâm Chiết Hạ: [Không.]

Tờ giấy truyền đến đây liền kết thúc, hai người tập trung chú ý vào bài vở.

Phòng tự học mở cửa 24/24, trước mỗi kì thi sẽ có rất nhiều người đến đây thức đêm ôn gấp.

Hôm nay bọn họ học đến chạng vạng rồi thu dọn đồ đạc đến căng tin ăn cơm, trước khi ăn cơm, Lâm Chiết Hạ có nhận được một tin nhắn của Lam Tiểu Tuyết: [Cậu có ở đây không?]

[Có, sao vậy?]

[Cuối tuần bọn tớ định đi du lịch xung quanh đây, cậu và Trì Diệu có muốn đi cùng không?]

[Trả lời nhanh để tớ đặt vé.]

Đúng lúc Lâm Chiết Hạ sợ sau khi ra ngoài Trì Diệu sẽ tính sổ với cô, vì thế bèn chuyển đề tài: “Tiểu Tuyết hỏi cuối tuần chúng ta có muốn đi du

lịch cùng nhóm cậu ấy hay không, còn nói là xung quanh có một điểm tham quan rất nổi tiếng, nếu đi thì phải ở bên kia một đêm.”

“Em muốn đi sao?” Trì Diệu hỏi ngược lại.

Lâm Chiết Hạ suy nghĩ một chút: “Em đi hay không đều được, nhưng mà lúc trước có nghe nói nơi đó rất đẹp, nhất là vào thu đông, trước kia mẹ em còn bàn bạc với chú Ngụy muốn đi…”

Trì Diệu: “Vậy thì đi.”

Vì vậy, Lâm Chiết Hạ đã trả lời Lam Tiểu Tuyết trong lúc ăn cơm: [Đi.]

Buổi tối, trong ký túc xá nữ.

Lam Tiểu Tuyết chui trong chăn lập ra lịch trình du lịch, hỏi: “Tớ đang đặt khách sạn, tớ và Tần Lôi đều muốn ở phòng đơn, cậu ấy ngủ ngáy, ở trong phòng chúng ta thì không có cách nào tránh được, nhưng đi ra ngoài rồi thì tớ không muốn chịu cảnh này. Còn cậu thì sao? Cậu có muốn tớ đặt phòng đôi giúp không?”

Mặc dù hai người đã hẹn hò hơn nửa học kỳ, nhưng đối với chuyện ở cùng nhau, cô vẫn chưa sẵn sàng.

Cô luôn cảm thấy…Khó đối mặt.

Lâm Chiết Hạ vội vàng nói: “Không cần, tớ và anh ấy không ở chung một phòng.”

Lam Tiểu Tuyết cho rằng cô sợ mình sẽ có ý kiến gì: “Không sao đâu.”

Lâm Chiết Hạ: “…Thực sự không cần đâu mà.”

Lam Tiểu Tuyết nghe ra cô thật sự không muốn, vì thế nói: “Được rồi, vậy thì bốn phòng đơn.”

Lam Tiểu Tuyết vạch ra kế hoạch rất hoàn hảo, khách sạn và vé xe cũng không xảy ra sai sót gì, nhưng đến cuối tuần, Lâm Chiết Hạ theo Trì Diệu từ trên xe xuống, tiến vào phòng khách sạn đặt phòng, sau đó đi ra ngoài dạo chơi nửa ngày, đến buổi tối chính thức vào ở, tắm rửa được một lúc mới phát hiện ra nóng lạnh trong phòng tắm bị hỏng.

Lâm Chiết Hạ đội một đầu còn đầy bọt xà phòng chưa kịp xả sạch, sửng sốt một lát: "…"

Cô vội vàng thay quần áo, gọi điện thoại cho lễ tân, lễ tân trả lời cô nói "Xin lỗi quý khách, chúng tôi sẽ nhanh chóng gọi người đến kiểm tra," Nhưng cái "nhanh" mà lễ tân nói, cô đã đợi hơn mười phút cũng không thấy nhân viên bảo trì nào đi lên.

Cô cũng không thể để chiếc đầu đầy bọt này tiếp tục đứng chờ, vì thế lại gọi điện thoại cho Lam Tiểu Tuyết: "Các cậu có ở trong phòng không, tớ…"

Lâm Chiết Hạ còn chưa nói hết, chỗ Lam Tiểu Tuyết ở bên kia đã truyền đến thanh âm rất ồn ào.

"Bọn tớ còn đang ở bên ngoài, buổi tối ở nơi này có chợ đêm, các cậu về sớm vậy, sao thế?"

Lâm Chiết Hạ nuốt những lời còn lại vào: "Không có gì, chỉ là tớ muốn hỏi các cậu khi nào thì về. Không sao đâu, cậu đi chơi tiếp đi."

Sau khi cúp máy, cô chỉ còn lại một người để cầu cứu.

Bạn trai mình.

Kỳ thật luận về mức độ thân cận, cô hẳn là người đầu tiên gọi điện thoại cho Trì Diệu, nhưng tình huống hiện tại của cô có hơi ngượng, cô không muốn xấu mặt trước Trì Diệu.

Ngoại trừ nguyên nhân này, nhiều hơn là, chuyện tắm rửa có chút hơi riêng tư… Cô vẫn chưa hoàn toàn sẵn sàng.

Rất kỳ quái, cùng gần gũi quen thuộc với Trì Diệu, ở phương diện nào đó cô lại càng không thả lỏng ra được.

Năm phút sau.

Lâm Chiết Hạ dội xong một gáo nước l3n đỉnh đầu ướt nhẹp, lạnh đến có chút run rẩy, đi đến gõ cửa phòng Trì Diệu.

Trì Diệu mới tắm rửa xong, lúc mở cửa tóc rõ ràng vừa mới sấy qua, có hơi rối, sau khi nhìn thấy Lâm Chiết Hạ, theo bản năng anh nhíu mày: “Em sao vậy?”

Lâm Chiết Hạ đỡ tóc nói: “Hơi xui, gội đầu được một nửa thì máy nước nóng hỏng rồi.”

Câu nói sau đó đối với cô, có chút khó mở miệng: “Cho nên em có thể… Mượn phòng tắm của anh một chút được không…?”

- -----oOo------

Chương 70

Editor: Đá bào

Beta: Gió

—

Trì Diệu đứng ở cửa phòng rũ mắt xuống, không nói gì, nghiêng người nhường đường cho cô.

Nước trên tóc Lâm Chiết Hạ đang không ngừng nhỏ giọt rơi xuống.

Cô vội vã nói: “Cảm ơn anh.”

Bởi vì ngày thường được Lâm Hà giáo dục kĩ càng, vào thời điểm này cũng không quên khách sáo với bạn trai mình.

Trì Diệu vừa tắm rửa xong, mặc một chiếc áo len rất mỏng, nhưng cả người không vì có thêm chiếc áo len mà trông dịu dàng hơn bởi đường nét trên khuôn mặt anh rất sâu, dáng người cao thẳng, anh đứng ở trước mặt Lâm Chiết Hạ toát ra dáng vẻ kiêu căng bẩm sinh, khi cúi đầu nhìn cô, có gọi một tiếng: “Lâm Chiết Hạ.”

“Lần sau không cần phải khách sáo như vậy,” Anh nói chậm rãi, “…Em nhờ anh tắm giúp em còn được.”

“…”

Lâm Chiết Hạ nói không lại anh, mang theo khăn lông chạy vào phòng tắm.

Trì Diệu vừa mới ra khỏi phòng tắm chưa được bao lâu nên vẫn còn vương hơi ấm anh để lại.

Lâm Chiết Hạ mở cửa, vừa mới đi vào, một mùi sữa tắm rất nhạt hòa với nhiệt độ hơi ấm tỏa ra, giống hệt với mùi hương ban nãy cô ngửi được trên người Trì Diệu.

Cô vừa mới áp xuống được một loại ảo giác kỳ quái nào đó thì cửa phòng tắm đã bị người nào đó gõ hai cái: “Em mang quần áo theo chưa?”

Lâm Chiết Hạ nói: “Mang theo rồi.”

Có lẽ vì sợ cô căng thẳng, người ngoài cửa lại nói: “Anh đi ra ngoài một chút.”

Qua một lát, không có âm thanh nào bên ngoài cửa nữa.

Lâm Chiết Hạ thở ra một hơi, mở vòi hoa sen.

Chờ cô tắm rửa xong, tóc sấy đã khô được một nửa, nhân viên bảo dưỡng của khách sạn cũng vừa lúc đi lên.

“Thật ngại quá, máy nước nóng này có chút vấn đề.”

“Hay là chúng tôi đổi phòng cho quý khách nhé?”

Cô suy nghĩ một chút: “Cũng được.”

Nhưng khách sạn này không đáng tin cậy cho lắm, một lát sau lại nói với cô: “Xin lỗi cô, lễ tân vừa thông báo rằng hiện tại không còn phòng trống nào khác, hay là, lúc trả phòng chúng tôi sẽ giảm giá cho cô được không?”

“…”

Trong phút chốc Lâm Chiết Hạ không biết phải nói gì: “Vậy thì không đổi

nữa, nếu có cần gì tôi sẽ sang nhờ phòng bạn tôi cũng được.”

Nhân viên khách sạn liên tục nói xin lỗi.

Chờ bọn họ đi rồi, Lâm Chiết Hạ đứng ở hành lang khách sạn, có chút khó xử mà nhìn về phía Trì Diệu: “Em về phòng ngủ trước, anh cũng đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon.”

Trì Diệu không nói gì, chỉ là lúc cô xoay người muốn rời đi, bỗng nhiên anh đưa tay ra giữ cổ tay cô lại.

Hành lang rất yên tĩnh, không có ai.

Lâm Chiết Hạ có chút dự cảm, đại khái đoán được ý tứ của anh, nhưng vẫn rất nhẹ nhàng hỏi: “Anh kéo em làm gì?”

Trì Diệu kéo cổ tay cô siết chặt, khóe miệng khẽ nhếch, thốt ra một câu: “Lên cơn nghiện thuốc lá rồi,buổi tối không ngủ được, ai đó phải chịu trách nhiệm với anh.”

Lâm Chiết Hạ cảm thấy cái cớ này của anh rất không thuyết phục: “Anh đã bỏ hút thuốc lâu như vậy, sao còn lên cơn nghiện thuốc lá được nữa?”

“Không thường xuyên phát tác.”

“…”

Thấy cô không nói lời nào, Trì Diệu lại nói một câu: “Em đang muốn quỵt nợ sao?”

Lâm Chiết Hạ: “Anh có thể chơi xấu, sao em không thể quỵt nợ?”

Trì Diệu “À” một tiếng, sau đó trở tay đóng cửa lại, làm bộ muốn đi vào thang máy: “Vậy anh xuống mua bao thuốc lá.”

Lúc này người túm lấy anh trở thành Lâm Chiết Hạ.

Cô vội vàng chạy lên vài bước, giữ chặt tay anh: “Em chịu trách nhiệm là được chứ gì.”

“Anh…đừng hút thuốc,” Nói xong, giọng cô có hơi nhỏ dần “Hút thuốc không tốt.”

–

Nửa giờ sau.

Tay chân Lâm Chiết Hạ cứng ngắc nằm bên cạnh Trì Diệu, không biết vì sao tình huống đột nhiên biến thành như vậy.

Rõ ràng cô chỉ đến mượn phòng tắm…….

Giường đơn không lớn lắm, cô rất cố gắng mà nhích về phía mép giường, nhưng thỉnh thoảng vẫn đụng phải người bên cạnh.

Tắt đèn, cả gian phòng tối đen.

Nệm và chăn rất mềm.

Cô và Trì Diệu đều dùng chung sữa tắm trong khách sạn, lúc này trên chăn cũng vương mùi này, chỉ là không phân biệt được là mùi của ai.

Không phải chỉ là ngủ cùng nhau một giấc thôi sao?

Khi còn bé, cũng không phải cô chưa từng ngủ với anh.

Lâm Chiết Hạ mạnh mẽ tẩy não mình, ý đồ đánh thức tâm tình lúc trước.

Nhưng khi đó cô vẫn chưa có ý thức về khác biệt giới tính, hoàn toàn không coi Trì Diệu là con trai. Hơn nữa khi đó Trì Diệu cũng rất thấp, còn chia ranh giới với cô, giữa hai người cách nhau một cái chăn, Trì Diệu lạnh mặt bảo cô ngủ tử tế một chút, đừng vượt qua ranh giới.

Lúc ấy Lâm Chiết Hạ tức giận đến mức chỉ muốn đạp anh ra khỏi giường, nhưng tình huống hiện tại hiển nhiên là không giống lúc trước.

Cả cô và Trì Diêu đều đã trưởng thành.

Người sau lưng cho dù không làm gì cũng vô cớ tạo ra cảm giác chiếm hữu áp bách người khác.

Lâm Chiết Hạ vùi mặt vào trong gối, muốn nhanh chóng đi vào giấc ngủ, nhưng dưới loại tình huống này, muốn ngủ thật sự rất khó.

Cô mở mắt ra, lại cẩn thận di chuyển sang bên cạnh một chút.

Phía sau thình lình truyền đến một câu: “Em mà còn động đậy chút nữa, là có thể ngã xuống giường đấy.”

Lâm Chiết Hạ dừng động tác: “…Anh chưa ngủ sao?”

Trong bóng đêm, Trì Diệu mở mắt ra, giọng nói có chút lười biếng: “Em như vậy làm sao anh ngủ được.”

Này là anh đang lên án à.

Cô phản bác: “Anh không ngủ được còn trách em sao, em không làm gì cả.”

Tuy nhiên, câu tiếp theo của Trì Diệu là: “Em nằm xa anh quá.”

“…”

Vừa dứt lời, tay Trì Diệu từ phía sau vòng qua eo cô, sau đó chính xác giữ chặt vòng eo mảnh khảnh của thiếu nữ, kéo cả người cô vào ngực. Ban nãy Lâm Chiết Hạ cô gắng dịch ra ngoài, lúc này tất cả nỗ lực cuối cùng thành “kiếm củi ba năm thiêu một giờ”.

Giữa hai người lập tức không còn khoảng cách.

Dường như anh đã muốn làm như vậy từ rất lâu rồi… Sau một lát, anh điều chỉnh lại tư thế một chút, coi cô như một chiếc gối ôm lớn hình người, toàn bộ khuôn mặt vùi vào cổ cô.

“Anh như vậy có thể ngủ được sao?” Lâm Chiết Hạ hỏi.

Đáp lại cô, là một tiếng “Ừ” rất buồn truyền ra từ cổ họng.

Đêm khuya. Khách sạn. Cùng giường. Ôm và ngủ.

Lần đầu tiên cô liên kết những từ này với nhau.

Cả người Lâm Chiết Hạ cứng ngắc rất lâu, tay chân cũng không biết đặt ở đâu.

Căn phòng ban đêm đặc biệt yên tĩnh, tiếng hít thở vùi ở cổ cô vô hình bị phóng đại lên, cô còn cảm nhận được hơi thở ấm áp của đối phương, cùng với mái tóc xoăn rủ xuống cổ cô.

Anh cao hơn cô rất nhiều, lúc bị ấn vào trong ngực, cô có loại cảm giác hoàn toàn bị anh khống chế.

Cô chợt nghĩ đến trước đây: “Thật ra, em cũng có thể kể cho anh nghe một câu chuyện, hoặc đếm thỏ, trước đây không phải…” Không phải anh được cô dỗ ngủ như vậy sao.

Nhưng Lâm Chiết Hạ còn chưa dứt câu, Trì Diệu đã ngắt lời: “Lúc trước anh đã muốn ôm em ngủ rồi.”

Lâm Chiết Hạ cứng họng.

Trì Diệu lại bổ sung thêm một câu: “Ai muốn nghe em đếm thỏ chứ?”

Người này thế mà còn ghét bỏ cô, rõ ràng ngày đó khi cô đếm thỏ, anh ngủ rất nhanh.

Ký ức của Lâm Chiết Hạ được kéo về ngày ở Hải Thành, cô ngồi khoanh chân trên sô pha, Trì Diệu ngủ ở trên giường, giữa hai người vẫn nghiêm túc giữ khoảng cách bạn bè.

Cô không biết Trì Diệu có thể ngủ hay không, dù sao cô cũng không ngủ được.

Nếu cô không thể ngủ thì cũng không thể để cho người khởi xướng này được dễ chịu được.

“Trì Diệu.”

“Nói đi.”

“Không có gì, em gọi một chút thôi.”

Một lát sau, cô lại gọi: “Trì Diệu.”

Cái đầu trên cổ cô gật gật tỏ vẻ đáp lại.

“Không có gì, quan tâm anh một chút, hỏi xem anh đã ngủ chưa.”

Thêm mười phút nữa qua đi.

Lâm Chiết Hạ gọi anh: “Trì Diệu.”

Lúc này Trì Diệu không có phản ứng.

Cô lại thăm dò hỏi: “Anh ngủ rồi à?”

“Thật đáng tiếc, vốn còn muốn cùng anh thảo luận một chút xem tại sao một cộng một vì sao lại bằng hai.”

Lâm Chiết Hạ nói xong, đang lúc cô không ngờ người “đang ngủ” kia bỗng nhiên mở mắt ra.

Sau đó một giây sau…

Anh buông bàn tay đang đặt ở eo cô ra, một tay chống bên cổ cô, trên tay dùng sức, xoay người xuống, dựa vào cánh tay đang chống đỡ, phủ lên phía trên cô.

Cho dù tư thế này thoạt nhìn giống như là đè lên người cô, nhưng chỉ có Lâm Chiết Hạ biết, anh vẫn khống chế một chút khoảng cách.

Nhưng khoảng cách này được kiểm soát thực sự tinh tế.

Cô không chút nghi ngờ, hai má hơi ngứa, bởi vì Trì Diệu và cô ở quá gần, tóc anh rủ xuống khiến cô có chút ngứa ngáy.

“Nếu em không ngủ được,” Anh nói, ” Chi bằng thảo luận thứ khác.”

Cổ họng Lâm Chiết Hạ khẽ động, cẩn thận nuốt nước bọt xuống, sau đó nhanh chóng nói: “Em buồn ngủ rồi, cho em ba giây, em có thể ngủ ngay lập tức.”

Đáp lại cô là một nụ hôn của Trì Diệu rơi xuống, cùng với hai chữ: “Muộn rồi.”

Sau khi ở bên nhau, họ cũng đã hôn rất nhiều lần, nhưng chưa có lần nào như hiện tại, ở trên giường.

Cả người Lâm Chiết Hạ còn khẩn trương hơn cả hôm phát sinh nụ hôn đầu, trước mắt cô là một mảnh đen, phảng phất như cả người đều nằm trong tay anh.

Nụ hôn của anh không chỉ dừng lại ở môi cô.

Dần dần, nụ hôn ấy bắt đầu mất kiểm soát tại một số điểm.

Lâm Chiết Hạ vừa mẫn cảm vừa mơ hồ, quên mất cụ thể là bắt đầu thế nào.

Có lẽ, từ khoảnh khắc nụ hôn của anh rơi xuống xương quai xanh của cô.

Nụ hôn nóng bỏng đến gần, kéo dài một đường.

Lâm Chiết Hạ bừng tỉnh ngay khi ngón tay Trì Diệu lần nữa chạm vào dây áo trong, cô cũng không kháng cự sự tiếp xúc của Trì Diệu, nhưng bởi vì xa lạ cùng e lệ, tiềm thức nói cho cô biết rằng mình vẫn chưa chuẩn bị tốt, vì thế động tác phản ứng nhanh hơn so với đại não, cô giơ tay lên đẩy cổ tay Trì Diệu ra một chút.

Rất nhẹ, không có chút tác động.

Quả thật nếu như đối phương muốn tiếp tục, khả năng cao cô cũng sẽ không ngăn cản nữa, nhưng Trì Diệu vẫn bị động tác rất nhẹ này ngăn lại, anh nhận thấy được người dưới thân vừa căng thẳng vừa cứng ngắc, cũng biết rõ hiện tại nơi này không thích hợp.

Vì thế anh buông bàn tay đang đặt lên dây áo nội y của cô ra rồi nắm lấy tay cô, hôn xuống bên môi cô.

Sau nụ hôn này, anh buông cô ra, đứng dậy xuống giường.

Lâm Chiết Hạ bối rối hỏi: “Anh đi đâu vậy?”

Trì Diệu: “Tắm rửa.”

“…”

Cô đại khái cũng biết anh muốn làm gì, cô kéo chăn lên trên, che mũi lại: “À, vậy anh đi đi.”

Trì Diệu ở trong phòng tắm một lúc lâu.

Tiếng nước bao phủ mọi âm thanh khác, sau một thời gian, tiếng nước cũng ngừng lại.

Trong khoảng thời gian này, cô đã bình phục lại, nhiệt độ trên gương mặt cũng chậm rãi giảm bớt, dần dần cơn buồn ngủ ập tới.

Lúc Trì Diệu vén chăn lên giường một lần nữa, bởi vì cô ngủ nửa tỉnh nửa mê, mơ màng mà xoay người chủ động ôm lấy thắt lưng anh.

“Buồn ngủ rồi sao?” Anh hỏi.

Lâm Chiết Hạ phản ứng chậm nửa nhịp: “Ừm.”

Sau đó là một nụ hôn không mang theo dục v0ng nhẹ rơi trên trán cô.

“Ngủ ngon.”

Trước khi cô hoàn toàn chìm vào ngủ, dường như nghe thấy tiếng Trì Diệu thì thầm: “…Lần sau sẽ không dừng lại dễ dàng như vậy đâu.”

- -----oOo------

Chương 71

Editor: Đá bào

Beta: Gió

—

Ngày hôm sau Lâm Chiết Hạ tỉnh dậy từ rất sớm.

Cô ngủ say, sống mũi cọ lên bả vai Trì Diệu nhưng da thịt thiếu niên quá cứng, chạm vào làm cô tỉnh giấc.

Cô mở mắt ra, lần đầu tiên thức dậy trong l0ng nguc của một người vào một buổi sáng đầy sương mù.

Tối hôm qua Trì Diệu có tắm rửa lại một lần, có lẽ sợ nóng nên anh không mặc áo len. Nhiệt độ cơ thể của phái nam bao giờ cũng cao hơn phái nữ một chút nên cả người cô giống như bị lò sưởi vây quanh vậy. Dáng vẻ anh khi ngủ so với ngày thường thoạt nhìn có “ngoan” hơn một chút, ngũ quan sắc bén thu liễm xuống không ít, an tĩnh hơn rất nhiều.

Thì ra lúc tỉnh ngủ, mở mắt ra là có thể nhìn thấy người mình thích là cảm giác như vậy.

Lâm Chiết Hạ vốn định ngồi dậy ngay, sau đó trở về phòng mình, làm bộ như đêm qua chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Nhưng hình ảnh trước mắt thật sự quá ấm áp…

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ lười biếng mà chiếu vào, Trì Diệu đang trong giấc ngủ như cảm giác được gì đó, cánh tay đang ôm lấy cô vô thức siết chặt.

Cô đột nhiên nghĩ, nằm thêm một lát nữa chắc cũng không sao.

Vì thế Lâm Chiết Hạ nằm ở trong ngực anh lướt điện thoại một lát, hôm nay không có tin tức gì, xem video một lát cũng chán, cô buông điện thoại xuống, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Trì Diệu.

Sự chú ý rơi vào lông mi của thiếu niên.

Lông mi anh thật dài, Lâm Chiết Hạ đưa tay ra so, sau đó cô hơi ngứa tay, muốn nhổ một cọng xuống.

Ngay khi bàn tay càng ngày càng tới gần, người vốn đang nhắm nghiền lại bỗng nhiên mở mắt ra, lông mi nhẹ nhàng cọ qua đầu ngón tay cô.

“Em đang làm gì vậy?”

Lâm Chiết Hạ buột miệng thốt ra: “Định nhổ lông mi của anh.”

“……”

“Nhổ đi,” Ngoài dự liệu của cô, Trì Diệu thuận theo mà nhắm mắt lại, “Cũng đã ngủ cùng rồi, của anh cũng chính là của em.”

Lâm Chiết Hạ đỏ mặt: “Không muốn.”

Cô tránh khỏi vòng tay Trì Diệu, đứng dậy khỏi giường, đi dép lê chuẩn bị trở về phòng: “Em về trước, lát nữa có thể Tiểu Tuyết sẽ tới tìm em cùng ăn sáng.”

Kế hoạch du lịch hai ngày nay của bọn họ rất đơn giản, hôm qua tham quan bảo tàng và các di tích nổi tiếng của địa phương, hôm nay dự kiến sẽ đi chơi ở một công viên trò chơi, sau khi cuộc vui kết thúc, tầm chạng vạng sẽ quay

lại trả phòng và trở về trường học.

Quen biết Trì Diệu nhiều năm như vậy, Lâm Chiết Hạ hiểu rõ mấy loại hình vui chơi giải trí này đều không phải mấy thứ mà Trì Diệu thích.

Anh đi cùng hoàn toàn là vì cô.

Sáng sớm, quả nhiên Lam Tiểu Tuyết đến tìm cô: “Cho cậu, đây là vé vào cổng.”

Lâm Chiết Hạ nhận lấy hai tấm vé, hỏi: “Các cậu không đi sao?”

Lam Tiểu Tuyết nói: “Có chứ, tuy là nói mọi người cùng chơi, nhưng tớ và Tần Lôi không hề muốn ăn “cơm tró”, cho nên mọi người tách ra thì tốt hơn.”

Nói xong, Lam Tiểu Tuyết nháy mắt với cô: “Nhớ nhất định phải tới vòng quay khổng lồ đấy, ở trên điểm cao nhất có thể nhìn thấy một biển hoa, rất thích hợp cho những người đang yêu nhau, nghe nói còn có thể ở bên nhau lâu dài, tớ cũng chỉ có thể giúp cậu tới đây thôi.”

Nếu là trước kia, Lâm Chiết Hạ nhất định sẽ cảm thấy mấy lời này không có căn cứ, nhưng sau khi cô và Trì Diệu yêu nhau, cô cũng bắt đầu trở nên “mê tín”.

Đợi hai người ăn xong, thu dọn đồ đạc, từ cổng khu vui chơi kiểm tra vé đi vào, sau khi đi dạo một vòng các trò chơi, Trì Diệu hỏi cô còn muốn đi đâu không.

Lâm Chiết Hạ không giấu được tâm tư: “Chúng ta ngồi vòng quay đi.”

“Con gái bọn em,” Cô cố gắng che đậy mục đích thực sự của mình, nói thêm, “Rất thích mấy nơi như vậy.”

Trì Diệu quả thật không nghĩ nhiều.

Nhưng anh vẫn nắm tay cô, hai người đi tới chỗ xếp hàng, công viên trò chơi có lẽ vì để mời chào khách hàng nễn đã bày một tấm áp phích lớn ở lối vào, trên áp phích cố ý viết về truyền thuyết trên vòng quay.

[Truyền thuyết vòng quay:]

[Mãi mãi bên nhau.]

Trì Diệu nhìn qua tấm áp phích, nghiêng đầu nhìn cô: “Không có lý do gì khác?”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Tâm tình Trì Diệu không tệ: “Không muốn cùng anh chia xa đến vậy sao?”

Lâm Chiết Hạ rất xấu hổ: “…Không phải.”

“Cũng có thể hiểu được.” Anh nói thêm.

Lâm Chiết Hạ theo thói quen phủ nhận: “Anh đừng có tự luyến.”

Vòng quay khổng lồ là một trong những địa điểm nổi tiếng nhất của công viên trò chơi, có rất nhiều người xếp hàng, Lâm Chiết Hạ nhìn hàng dài phía trước, định đi mua một ly trà sữa gần đó uống: “Anh xếp hàng ở đây trước, em qua kia một chút.”

Cô vẫn chưa nói mình muốn làm gì nhưng Trì Diệu chỉ liếc qua đã nhìn thấu: “Mua cho mình em là được, không cần mua cho anh, anh không uống đâu.”

Lâm Chiết Hạ: “Ồ.”

Điều này cũng thường xảy ra giữa cô và Trì Diệu, mấy suy nghĩ và tâm tư của cô luôn rất dễ bị anh nhìn thấu.

Lâm Chiết Hạ tạm thời rời khỏi hàng, đi đến phía đối diện mua trà sữa,

trước khi cô đi, mơ hồ còn nhìn thấy trong hàng người thật dài có một đôi nữ sinh, đôi nữ sinh kia chắc là cặp bạn thân cùng nhau đến đây chơi, thấy cô đi rồi, còn nhìn về phía cô vài lần.

Lâm Chiết Hạ phớt lờ ánh mắt này, đến quán trà sữa gọi một ly uống, chờ đợi một lát, sau đó nhận lấy túi mà nhân viên cửa hàng đưa tới nói: “Cám ơn.”

Cô xách đồ uống rồi xoay người, khi nhìn về hướng vừa rồi, người đầu tiên cô nhìn thấy không còn là Trì Diệu nữa, mà là hai cô gái đang vây quanh trước mặt anh.

Hai cô gái trông rất trẻ.

Cô đi qua, mơ hồ nghe thấy một câu ngọt ngào “Anh trai”.

Cô gái đó muốn xin Wechat: “Anh giúp em một việc được không, có thể chuyển giúp em mười đồng qua Wechat được không?”

Trì Diệu đứng đó, hai tay đút túi, lạnh lùng nhấc mí mắt lên: “Đừng gọi lung tung, tôi không có Wechat.”

Nữ sinh cũng không nản lòng: “Em không mang theo đủ tiền, lát nữa có thể sẽ không về được nhà, anh giúp em một chút thôi.”

Trì Diệu: “Quẹo trái, đi thẳng, văn phòng dịch vụ.”

Nữ sinh: “Em đến văn phòng dịch vụ để làm gì?”

“Gọi điện thoại cho gia đình.”

Giọng điệu của anh không hề có chút cảm xúc nào mà nói, “Cô không về được nhà, đó là chuyện bố mẹ cô nên quản.”

“…”

“Lần sau nếu không mang đủ tiền, đừng ra ngoài chơi nữa,” Anh nói thêm, “Rất làm phền người khác.”

Lúc Lâm Chiết Hạ đi qua, sắc mặt hai nữ sinh kia là một xanh một trắng, quay đầu trực tiếp rời đi.

Cô đã lâu không nhìn thấy dáng vẻ này của Trì Diệu.

Sau khi yêu, Trì Diệu vô cùng dung túng với cô, tuy rằng luôn là bộ dạng cao ngạo không thể chạm tới, nhưng bình thường đa phần vẫn dính lấy cô.

Nhưng bất kể là trước kia hay hiện tại, Trì Diệu đối với cô luôn rất đặc biệt.

Không giống như những người khác.

Lâm Chiết Hạ vừa uống trà sữa vừa giả vờ ghen: “Vừa rồi hai người kia là ai vậy?”

Trì Diệu: “Không biết. ”

“Không biết mà còn gọi anh là anh trai.” Lâm Chiết Hạ buồn bực nói, “Anh hẳn là rất vui rồi.”

Trì Diệu nhướng mày: “Anh vui gì.”

Lâm Chiết Hạ: “…Bởi vì anh thích nghe mọi người gọi là anh trai.”

“Nói chuyện chú ý một chút” Sau khi cô đến, bàn tay vốn đang nhét vào túi của anh lại vươn ra buông xuống bên cạnh, theo thói quen mà tìm tay cô, “Anh chỉ thích nghe mình em gọi như vậy.”

Trong lúc nói chuyện đã đến lượt bọn họ.

Sau khi hai người ngồi vào, nhân viên bảo an đóng cửa lại.

Vòng quay khổng lồ chậm rãi di chuyển.

Khi đi lên đến đỉnh có thể nhìn ra một biển hoa rộng lớn gần đó, ngay cả vào mùa đông, những bông hoa kia vẫn nở rộ, từ trên cao nhìn xuống giống như một bức tranh trên đất liền.

Ký ức cuối cùng của cô đối với ngày hôm nay, là lúc vòng đu quay tạm dừng ở vị trí cao nhất, Trì Diệu đột nhiên cúi người hôn cô một cái.

Một nụ hôn thoáng qua, rất tinh khiết.

“Vì sao đột nhiên lại hôn em?” Cô hỏi.

Trên áp phích tuyên truyền rõ ràng không có cái này.

“Xem trên mạng,” Trì Diệu nói, “Con người anh tương đối mê tín.”

–

Vào cuối học kỳ, có xảy ra một chuyện nhỏ, Trì Diệu phải tham gia vào một nhóm dự án.

Bọn họ từ năm thứ hai mới bắt đầu phải thực hành chuyên ngành, người duy nhất ngoại lệ được tham gia ngay năm nhất chỉ có anh.

Sau khi tham gia vào dự án, anh trở nên bận rộn hơn.

Buổi tối sau khi tắt đèn, Lâm Chiết Hạ ra ban công gọi điện thoại cho anh: “Anh còn chưa về phòng ngủ sao?”

“Đang ở nhà thầy.”

Trì Diệu nói, “Ký túc xá đã tắt đèn, trở về phòng không tiện. Không sử dụng được máy tính.”

“À,” Lâm Chiết Hạ cũng không quấy rầy anh nhiều, “Vậy anh nhớ nghỉ

ngơi sớm một chút.”

Nhưng rõ ràng từ “nghỉ ngơi sớm” không dễ dàng như vậy đối với Trì Diệu, sau một tuần bận rộn với dự án, vào cuối học kỳ, anh nộp đơn xin chuyển ra ngoài, sau đó thuê một phòng ở bên ngoài trường.

Trước kỳ nghỉ Lâm Chiết Hạ có cùng anh đi xem nhà.

Sau khi xem qua mấy chỗ, Trì Diệu hỏi cô thích nơi nào, Lâm Chiết Hạ suy nghĩ một chút: “Căn phòng có cửa sổ sát đất kia đi, cảm giác ánh sáng tương đối tốt, nhưng chủ yếu vẫn là do anh quyết định.”

Trì Diệu chọn căn mà cô nói: “Nghe em. Ý kiến của em cũng rất quan trọng.”

Lúc đầu cô còn không biết Trì Diệu nói những lời này là có ý gì.

Trì Diệu nhanh chóng xin ở ngoại trú.

Lúc dọn đồ đạc trong phòng chuyển qua, sắp xếp xong xuôi cũng vừa vặn đến kỳ nghỉ đông.

“Xin cậu đấy,” Ngày Trì Diệu chuyển đồ, những người bạn cùng phòng khác của anh hận không thể quỳ xuống cầu xin, “Có thể cho anh em một cái chìa khóa được không? Trường học tắt đèn lúc 10 giờ…quả thực không phải là nơi mà người ta có thể sống.”

“Một ngày là bạn cùng phòng, cả đời là bạn cùng phòng! Căn hộ của cậu bên ngoài cũng là nhà của chúng tôi!”

“Đúng thế, như vậy bình thường chúng ta có thể đi chơi muộn rồi trở về tá túc chỗ cậu.”

“Nói cái gì thế, cái gì mà đi chơi, đó là đi học! Chơi game khó nghe như thế, ít nhất cũng phải sử dụng từ học tập như một cái cớ để che giấu chứ.”

“…”

“Muốn ở sao?”

Giữa ngón tay Trì Diệu đang cầm theo hai cái chìa khóa, trong đó một cái là chìa khóa dự phòng, nhìn bọn họ một cái.

Ba người bạn cùng phòng khác đồng loạt gật đầu.

Trì Diệu lạnh lùng nói: “Muốn ở thì tự mà đi thuê.”

Chìa khóa dự phòng kia cuối cùng nằm trong tay Lâm Chiết Hạ.

Cô cùng Trì Diệu dọn dẹp nhà cửa xong, đang muốn trở về trường học, lúc đứng ở cửa thì bị anh gọi lại, cô hỏi: “Còn gì phải làm sao?”

“Không có gì,” Trì Diệu nói, “Nhưng em đã quên một cái gì đó.”

Lâm Chiết Hạ đeo túi xách, bất đắc dĩ nhìn anh: “Tốt nhất anh đừng nói thứ đó chính là anh, mấy lời tình cảm xáo rỗng này đã lỗi thời rất lâu rồi.”

Trì Diệu treo chìa khóa dự phòng ở giữa ngón tay, xoay nó nửa vòng, chìa khóa lắc lư trong không khí, cuối cùng rơi vào mắt cô: “…Quên cái này.”

Lâm Chiết Hạ ngẩn người, anh bèn nắm lấy tay cô, đặt chìa khóa mới vào lòng bàn tay cô rồi mới buông ra.

“Cầm chắc vào.”

Một màn này rất giống với cảnh Trì Diệu đưa chìa khóa nhà anh cho cô nhiều năm trước.

Chỉ là khi đó do Trì Diệu ngại phiền, dùng cái dáng vẻ đừng có quấy rầy anh mà ném chìa khóa cho cô: “Lần sau tự mình mở cửa vào.”

Hơn nữa cái chìa khóa kia cũng đã sớm trở thành vật vô dụng.

Giờ khắc này cô mới phản ứng lại, vì sao lúc chọn nhà Trì Diệu nói ý kiến của cô rất quan trọng.

- -----oOo------

Chương 72

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Sau khi Trì Diệu thuê nhà xong thì kỳ nghỉ đông cũng đến.

Trì Hàn Sơn và Bạch Cầm đề ở Kinh Thị, lần này nghỉ Tết cậu cũng sẽ về đó.

Lâm Chiết Hạ có chút không quen, dù sao trước kia hai người đều cùng nhau đón năm mới ở phố Ngõ Nam.

“Sao vậy,” Trì Diệu thấy cô buồn buồn, “Không nỡ để anh đi à.”

“Có chút chút.”

Lâm Chiết Hạ đưa tay làm động tác nhỏ, “Nhưng chỉ là chút chút thôi.”

Nhưng Trì Diệu có thể cùng chú dì đón năm mới, cô cũng cảm thấy rất vui vẻ: “Em sẽ gọi cho anh, lúc mười hai giờ đêm giao thừa ấy.”

Lúc cô nói đuôi mắt cong cong mang theo ý cười, cô muốn cùng anh đón giao thừa như mọi năm.

“Được.”

“Anh phải cùng em đón giao thừa.” Lâm Chiết Hạ được một tấc tiến một thước.

Trì Diệu vẫn đáp: “Được.”

Đến trạm xe trước lúc chia tay, hai người dính lại nói chuyện một hồi, Hà Dương kéo hành lý đợi ở bên cạnh: “Nói xong chưa vậy, tôi phục thật rồi, hai cậu ở cạnh nhau cả ngày sao mà vẫn còn nhiều lời thế.”

“Kì nghỉ cũng chỉ có vài ngày, có cần phải như vậy hay không?”

“Hai cậu một hai như thế, còn để tôi phải ở bên cạnh đợi, có từng nghĩ đến tôi không?”

Trì Diệu như cảm thấy cậu rất nực cười, thu lại dáng vẻ ‘Em nói gì cũng đúng’ khi đối với Lâm Chiết Hạ: “Nghĩ đến cậu làm gì.”

Hà Dương: “….”

Hà Dương: “Thế nào chúng ta cũng là anh em tốt.”

“Con người tôi ấy à,” Trì Diệu thẳng thắn thừa nhận, “Trọng sắc khinh bạn.”

Hà Dương chậm rãi chuyển ánh mắt qua phía Lâm Chiết Hạ, giống như muốn nhắn nhủ ‘Cậu quản cậu ấy chút đi’.

Trong những lúc như thế này Lâm Chiết Hạ thể hiện tinh thần bạn trai bạn gái đồng lòng, cô chậm chạp nói: “Ngại quá, tôi cũng vậy.”

Hà Dương nhắm mắt lại.

Tuyệt vọng rồi.

“Tuyệt giao đi,” Cậu đau lòng nói, “Không muốn làm bạn với hai người nữa rồi.”

–

Lâm Chiết Hạ và Hà Dương kéo hành lý về tiểu khu, cô vừa ra khỏi thang máy đã nhìn thấy Nguỵ Bình đang dán câu đối.

Nguỵ Bình: “Con về rồi đấy à, để đồ xuống đi chú đem vào nhà cho.”

Lâm Chiết Hạ đưa túi trên tay cho ông, giới thiệu: “Đây là…đặc sản của Liên Vân, mặc dù con cũng không biết tại sao là người Liên Vân mà con lại mua mấy món đặc sản này, chắc là như vậy sẽ có cảm giác về nhà đón năm mới đấy ạ.”

Nguỵ Bình vô cùng nghiêm túc đồng ý với ý kiến này: “Rất hợp lý.”

Lâm Chiết Hạ: “Con biết mà.”

Nguỵ Bình: “Đúng dịp năm mới thưởng thức đặc sản quê nhà cũng rất tuyệt.”

Lâm Chiết Hạ: “Con cũng thấy vậy.”

Lâm Hà nghe thấy đoạn đối thoại này, bà đang bận dọn dẹp phòng ngủ của Lâm Chiết Hạ, đã lâu không có người ở nên phải thay chăn ga mới, giọng bà truyền đến: “Thấy cái gì…Nhiều tiền không biết tiêu gì đúng không? Mua đặc sản gì chứ, Trì Diệu cũng không ngăn con hay sao?”

Lâm Chiết Hạ: “…” Nhiều năm sống với Lâm Hà, cô sớm đã miễn dịch rồi.

Mùa đông năm nay vẫn rất lạnh, bên ngoài đều là tuyết sương, còn có cả những dải lụa đỏ tượng trưng cho năm mới.

Vào ngày năm mới, Lâm Chiết Hạ bắt đầu chuẩn bị lì xì cho mọi người.

“Con vẫn là trẻ con,” Trước khi chuẩn bị lì xì cô kháng nghị một chút, “… Sinh viên đại học không phải vẫn là học sinh hay sao?”

“Con không thấy ngại sao?” Lâm Hà hỏi ngược lại.

“Con không ngại.”

Nhưng cho dù cô có nói gì đi nữa thì lát nữa vẫn phải lì xì cho mấy đứa nhỏ đến chúc tết, mà người đến đầu tiên là em trai trước kia đến nhà cô chúc tết, nhóc con đã lớn hơn nhiều, vừa vào đến cửa đã hỏi: “Anh trai chị đâu ạ, hôm nay anh không có nhà hay sao?”

Cô ngồi xổng xuống, nhét kẹo sữa và lì xì vào tay nhóc: “Chúc mừng năm mới, nhưng anh ấy không phải anh trai chị.”

Cậu nhóc nói câu “Cảm ơn chị” xong, lại hỏi: “Không phải là anh trai thì là gì của chị vậy ạ?”

“Là bạn trai của chị.”

Tất nhiên từ này vượt ngoài độ hiểu biết của nhóc con: “Bạn trai là gì vậy chị?”

Lâm Chiết Hạ ngẫm nghĩ: “Bạn trai có nghĩa là, là một người chị rất rất thích, rất muốn ở bên cạnh.”

Cậu nhóc ‘Ồ’ một tiếng: “Vậy em cũng có bạn gái.”

Lâm Chiết Hạ: “Bạn gái của em là ai?”

Cậu nhóc: “Iron Man.”

“…”

“Iron Man không tính là bạn gái em được.”

“Tại sao không ạ? Em rất thích anh ấy, rất muốn ở bên cạnh anh ấy.”

Lâm Chiết Hạ thở dài một hơi, quyết định không tiếp tục nói vấn đề này với nhóc nữa: “Em thi cuối kì thế nào rồi? Được bao nhiêu điểm thế?”

Lần này nhóc thi không tốt lắm, cũng không chủ động báo thành tích như hai năm trước nữa.

Cậu nhóc chủ động kết thúc chủ đề: “Trò chuyện kết thúc, cảm ơn lì xì của chị, em phải đến chúc tết tiếp đây.”

“…”

Sau khi cậu nhóc rời đi, Lâm Chiết Hạ nằm trên sô pha kể cho Trì Diệu nghe.

[Là nhóc lần trước ý, anh còn nhớ đúng không?]

[Em nói anh không phải là anh trai, mà là bạn trai của em.]

[Kết quả đến cuối cùng, nhóc nói Iron Man là bạn gái của nhóc.]

[…]

[Thôi bỏ đi.]

[Dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ.]

Trì Diệu trả lời rất nhanh, chắc là cũng đang cùng bố mẹ đi chúc tết.

[Nói với nhóc, không phải ai trưởng thành rồi cũng sẽ có bạn gái.]

Lâm Chiết Hạ trả lời bằng sáu dấu chấm: [……]

May là cậu nhóc về rồi, may là tết năm nay anh không ở đây, nếu không thì cũng không chắc anh sẽ nói gì với nhóc nữa.

Qua một lát, Lâm Chiết Hạ vào bếp giúp Lâm Hà gọt hoa quả, sau đó hỏi

Trì Diệu: [Anh đang làm gì vậy.]

Giữa các cặp đôi, khi hỏi ‘Anh đang làm gì’ có nghĩa là ‘Em nhớ anh rồi.’

Hiếm khi hai người xa nhau, hôm nay tần suất câu nói này xuất hiện khá nhiều.

[Có qua có lại.]

[Anh đang nói với nhóc bên cạnh là anh có bạn gái rồi.]

Trong đầu Lâm Chiết Hạ hiện lên một hình ảnh: [Vậy bạn nhỏ trả lời thế nào?]

[Cô bé bảo ‘Em có hỏi anh đâu’]

[‘Anh có bệnh đấy à’]

Lâm Chiết Hạ dựa vào cửa phòng bếp, đột nhiên bật cười.

Hình như khi yêu đương người ta sẽ thường có những hành động không bình thường, ví dụ như cậu giải thích với cậu nhóc bạn trai là gì, hay như anh người trước giờ không thích trẻ con lại chủ động nói chuyện với cô bé, sau đó còn bị người ta chán ghét.

Trời tối, họ hàng đều về hết, Xuân Vãn cũng đến hồi kết, bắt đầu đếm ngược thời gian.

Lúc nữ MC dẫn trương trình nói lớn “Đã chuẩn bị xong để cùng chúng tôi đếm ngược chào mừng năm mới hay chưa…”, Trì Diệu gọi video đến.

Màn hình điện thoại không xuất hiện gương mặt anh mà là một mảnh tối mịt, ngay trong lúc Lâm Chiết Hạ muốn hỏi “Sao em không thấy anh vậy”, màn đêm ấy đột nhiên có tia sáng lóe lên, tiếp theo đó, vô số pháo bông rực nở trên bầu trời.

“Đồ nhát gan,” Tiếng anh truyền đến, “Ngắm pháo hoa đi.”

Năm nay Lâm Chiết Hạ không mua pháo hoa, những người cùng nhau đốt pháo cũng không ở đây nữa, cô không có tâm trạng đốt một mình. Hơn nữa khu vực Liên Vân năm nay cũng cấm đốt, bên ngoài vô cùng tĩnh lặng.

Kinh Thị khác nhiều so với nơi đây, cả thành phố rộng lớn, tiếng địa phương cũng khác với ở Liên Vân.

Qua một lát, sau khi pháo hoa kết thúc, cô mới nhìn thấy gương mặt của Trì Diệu.

“Anh cắt tóc sao,” Lâm Chiết Hạ hỏi, “Nhìn có vẻ ngắn hơn.”

Trì Diệu ‘Ừm’ một tiếng, sau đó tiếp tục nói với cô: “Em nhận được tiền lì xì hay chưa?”

Trong cuộc gọi, Lâm Chiết Hạ đột nhiên chậm chạp không trả lời, người cô như hơi cứng lại, gương mặt bỗng có chút ngượng ngùng.

Trì Diệu sau đó mới nhận ra, ý thức được điều gì đó, vì vậy hơi nghiêng đầu, quả nhiên, anh nhìn thấy Trì Hàn Sơn và Bạch Cầm dán mặt lại gần màn hình điện thoại.

Trì Hàn Sơn: “Keo kiệt vậy, để bố và mẹ con nhìn một chút.”

Trì Diệu: “…”

Lâm Chiết Hạ điều chỉnh lại một chút, sau đó vẫy tay với hai người: “Con chào chú dì ạ.”

Gương mặt Bạch Cầm vẫn giống như trong kí ức, người phụ nữ trên thương trường nhiều năm, cả người toát ra vẻ sắc sảo, rõ ràng ngũ quan không chút thay đổi, nhưng lúc này sự sắc sảo đã vơi đi nhiều, thay vào đó là cảm giác dịu dàng.

Cô vừa chào vừa nghĩ, không biết mình biểu hiện ra sao, vừa rồi trông cũng nghiêm túc đúng không.

Tóc tai thì sao, nằm trên sô pha lâu như vậy, không rối đấy chứ…

Đến khi Trì Diệu cầm điện thoại ra chỗ không người tiếp tục nói chuyện với cô, cô mới bình tĩnh lại: “Chú dì không có không thích em đấy chứ, vừa rồi trông em có phải rất ngượng ngùng hau không.”

Trì Diệu: “Không có, họ rất thích em, anh cũng rất thích em.”

Nói xong, hai người đồng thanh nói với đối phương: “Năm mới vui vẻ.”

Cô cúp điện thoại mới nhớ ra vừa rồi mình chưa trả lời anh về chuyện tiền lì xì.

Năm nay cô gần như không có tiền mừng tuổi. Vốn dĩ đây cũng chỉ là một chuyện nhỏ không đáng nhắc đến, nhưng cô có thể ‘vô cớ gây sự’ với Trì Diệu, bày tỏ chút uỷ khuất của bản thân.

Đang bàn nàn được một nửa, còn chưa cả gửi tin nhắn qua, điện thoại đã khẽ rung.

[‘Bạn trai’ chuyển khoản cho bạn.]

Lâm Chiết Hạ xoá đoạn chữ kia đi, gửi cho anh một dấu hỏi chấm.

Bạn trai: [Tiền lì xì năm nay thu được.]

Bạn trai: [Giao cho em.]

Bạn trai: [Dù sao sau này cũng sẽ giao tiền lương cho em, coi như luyện tập trước.]

–

Qua tết, kỳ nghỉ trở nên dài đằng đẵng.

Lâm Chiết Hạ cùng Đường Thư Huyên và Trần Lâm tụ tập một buổi, ban đầu họ trò chuyện về những sự việc xảy ra ở trường, ví dụ như gần đây có ai theo đuổi Đường Thư Huyên, hay cuối kỳ vừa rồi Trần Lâm suýt thì trượt môn, khi nói đến Lâm Chiết Hạ, cô còn chưa nói gì thì điện thoại ở bên cạnh vang lên.

“Ai vậy?” Trần Lâm hỏi.

Lâm Chiết Hạ không cả nhìn: “Chắc là Trì Diệu.”

Sau đó cô ăn miếng bánh kem trước mặt, lúc này mới mở màn hình điện thoại ở trước mặt bọn họ.

Sau đó Đường Thư Huyên và Trần Lâm bất ngờ nhìn thấy cái tên được lưu trong danh bạ [Bạn trai]ư.

Đường Thư Huyên: “…….”

Trần Lâm: “…..”

“Không đúng,” Qua một hồi lâu, Đường Thư Huyên tìm lại được giọng của mình, “Hai cậu thực sự hẹn hò sao? Lúc đó không phải nói đùa?”

“…”

Lâm Chiết Hạ: “Ai lấy chuyện này ra đùa chứ.”

Đường Thư Huyên: “Quan trọng là cậu và Trì Diệu…”

Đường Thư Huyên nói “Sao có thể hẹn hò được chứ”, nhưng đột nhiên trong tích tắc, cô đột nhiên nghĩ, sao hai người họ không thể hẹn hò chứ.

Trong thế giới riêng của hai người, đối phương là người thân thiết nhất của bản thân.

–

Sau khi tụ tập với Đường Thư Huyên và Trần Lâm, kì nghỉ này càng trở nên dài hơn nữa.

Cô làm xong bài tập nghỉ đông xong, nhớ đến tin nhắn hôm đó Trì Diệu gửi đến lúc cô đang ăn cơm, nói rằng anh về trường trước.

Vì vậy Lâm Chiết Hạ nằm ở nhà vài ngày cũng không chịu được nữa, bàn bạc với Lâm Hà: “Mẹ, con định về trường đây. Ở nhà cũng không làm gì, cả ngày mẹ nhìn con cũng thấy phiền, chi bằng con trả lại cho mẹ sự yên tĩnh, con quay lại trường trước.”

Lâm Hà: “Mẹ thấy là con chê mẹ phiền, chê mẹ ở nhà suốt ngày cằn nhằn con chứ gì.”

Lâm Chiết Hạ: “…Mẹ hiểu như vậy cũng được.”

Lâm Hà trợn mắt, nhưng cũng không ngăn cản: “Con muốn về trường thì về đi, cả ngày ở nhà không có gì làm cả.”

Ban đầu Lâm Chiết Hạ mặc định rằng Trì Diệu ‘về trường’ là sẽ ở trong kí túc xá, vì vậy bèn thu dọn hành lý mua vé đến Liên Đại. Nhưng khi cô kéo hành lý đến trước cửa kí túc xá cho nữ, nhìn thấy toà nhà đóng chặt cửa, trố mắt.

“Dì ơi,” Cô thấy gần đó có người đang dọn dẹp, bèn hỏi, “Kí túc chưa mở cửa hay sao ạ?”

Dì ấy nhìn cô một cái, “Cô nhóc, chưa đến thời gian quay lại trường thì không được vào.”

“…”

Lâm Chiết Hạ kéo hành lý, trên tay là chùm chìa khoá phòng, cô lấy điện

thoại ra gửi tin nhắn cho Trì Diệu.

[Anh về trường rồi thật sao?]

Trì Diệu trả lời cô một dấu hỏi.

Lâm Chiết Hạ gõ chữ: [Chẳng lẽ kí túc xá nam lại mở cửa sao…]

Cô còn chưa gửi đi, cúi đầu nhìn chùm chìa khoá, khi nhìn thấy một chiếc kia mới nhớ ra: Anh có chỗ ở, không cần phải ở kí túc xá.

“Em đang ở cửa ký túc xá nữ,” Cuối cùng Lâm Chiết Hạ dùng tin nhắn thoại, nói từng chữ một, “Chắc anh phải qua đón em rồi.”

–

Nửa tiếng sau, Lâm Chiết Hạ đứng trước cửa căn hộ Trì Diệu thuê.

Trì Diệu kéo vali cho cô, đẩy mở cửa: “Sao em không vào.”

Lâm Chiết Hạ lề mề: “Vâng.”

Căn hộ Trì Diệu thuê có một phòng khách và một phòng ngủ, cách bày biện sáng sủa sạch sẽ, mở cửa ra là huyền quan, ở bên cạnh có bày chậu cây cảnh trước đó cô và anh cùng đi mua.

Trong suy nghĩ trước đó của cô, cô nghĩ rằng mình sẽ giống như trong quá khứ, thỉnh thoảng đến nhà anh.

Bây giờ đột nhiên tới, còn sẽ ở đến khi khai giảng, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cô.

Vào nhà xong, cô lấy đồ trong hành lý ra: “Tủ của anh có còn chỗ không?”

“Còn.”

Lâm Chiết Hạ bắt đầu dọn quần áo của mình, cô treo áo khoác lên trước.

Đến khi cô quay lại nhìn đã thấy Trì Diệu đang ngồi cạnh bên vali của cô, giống nư muốn giúp đỡ, anh lật chiếc áo len ở tên cùng lên, chuẩn bị cầm theo cả đồ phía dưới.

“Đợi đã,” Lâm Chiết Hạ nhào qua, nhưng vẫn cách một đoạn, chỉ có thể đỏ mặt, “…Anh đừng cầm cái đó.”

Nhưng cô nói muộn rồi, bởi tay Trì Diệu khựng lại, anh sờ được thứ gì đó.

Rất mềm, có vân ren hình hoa, còn có cả chiếc dây nhỏ.

Tay anh đã kéo nó ra, chiếc nội y lộ ra, màu trắng, kiểu dáng đơn giản.

Khá giống với chiếc anh không cẩn thận sờ vào khi ở trong phòng bếp.

Lâm Chiết Hạ đi qua, ngồi xuống bên cạnh hành lý, giành lại nhét xuống phía dưới áo len, lừa mình dối người: “Anh không nhìn thấy gì cả.”

“Anh cũng không có mù.”

Trì Diệu như cảm thấy rất thú vị, khẽ bẻ ngón tay, lười biếng bình luận một câi: “…Còn, rất đáng yêu.”

“….”

Lâm Chiết Hạ đỏ ửng mặt.

Anh muốn nói là nó nhỏ đúng không.

- -----oOo------

Chương 73

Editor: Đá bào

Beta: Gió

—

Buổi tối lúc tắm rửa, Lâm Chiết Hạ có gặp một chút vấn đề, dù cô đã mang theo một vài bộ quần áo nhưng lại quên không mang đồ ngủ…

Dù là ở nhà hay là trong ký túc, cô đều chuẩn bị sẵn hai bộ đồ ngủ, nên lúc xách vali trở lại trường học, cô không hề nghĩ tới chuyện mang theo.

Cô nghĩ đến mấy bộ quần áo vừa treo trong tủ quần áo của Trì Diệu, ngoài áo khoác thì có một chiếc áo len rất dày, có vẻ như nó không thích hợp để mặc đi ngủ cho lắm.

Trì Diệu ở phòng khách, vắt chéo chân ngồi trên sô pha chờ cô tắm xong đến lượt anh đi tắm, ngón tay đặt trên điều khiển từ xa, còn chưa chuyển được mấy kênh, chỉ thấy cô gái vừa vào phòng tắm đi vào rồi lại đi ra.

Lâm Chiết Hạ đứng ở cửa phòng tắm: “Anh…Anh có thể cho em mượn một bộ quần á không?

Cô nói thêm, “Em không mang theo đồ ngủ.”

“…”

Tay Trì Diệu đang đặt lên điều khiển từ xa chợt ngừng một chút, sau đó anh

đứng dậy đưa cô đến tủ quần áo để lấy đồ: “Qua đây.”

Quần áo trong tủ của Trì Diệu quả thật cũng không nhiều, con trai vốn cũng không thích mua quá nhiều quần áo. Quần áo mùa đông và mùa hè được sắp xếp theo từng loại, mấy bộ quần áo mỏng xếp cùng một số áo sơ mi và áo thun mà anh thường mặc.

Lâm Chiết Hạ liếc nhìn một cái, cảm thấy quen mắt, thậm chí còn có thể nhớ tới dáng vẻ anh khi mặc mấy bộ quần áo này.

“Chọn đi,” Trì Diệu thuận miệng nói, “Cái nào cũng được, tùy em mặc.”

Lâm Chiết Hạ chậm rãi hỏi: “Không có đồ anh chưa mặc sao?”

Đuôi lông mày Trì Diệu nhíu lại một chút.

Lâm Chiết Hạ: “Lúc trước không phải anh đưa cho em một bộ mới tinh sao?”

“Lúc trước,” Trì Diệu nhếch khóe miệng, muốn gõ đầu cô, “Trước đây chúng ta là quan hệ gì?”

“Bạn thân…”

“Bây giờ thì sao.”

“Bạn trai.”

Anh không đợi Lâm Chiết Hạ chọn quần áo, trực tiếp đưa tay lấy một chiếc áo sơ mi trắng đưa cho cô: “Cho nên bây giờ em có thể mặc quần áo mà anh từng mặc qua, hiểu không, bạn gái.”

“…”

Cô hẳn nên phải cẩn thận suy nghĩ một chút trước khi nói gì đó.

Ví dụ như trước khi trở về trường thì đang lẽ ra nên gọi điện hỏi một chút.

Lâm Chiết Hạ ôm quần áo Trì Diệu từng mặc, quay lại phòng tắm suy nghĩ tiếp…

Nếu không cũng không đến mức rơi vào tình cảnh như thế này.

Nhưng mọi thứ đều không có nếu như.

Lâm Chiết Hạ ở trong phòng tắm thật lâu, lâu đến độ Trì Diệu phải gõ cửa ngoài giục: “Em định ngủ trong phòng tắm luôn à?”

Lúc này Lâm Chiết Hạ mới vặn tay nắm cửa, thò đầu ra: “Không phải, là do bộ quần áo này của anh có hơi rộng…”

Ánh mắt Trì Diệu ảm đạm: “Em đi ra đây, anh nhìn xem.”

Quần áo của Trì Diệu cô mặc vào đều như cái váy, cô nói rộng, không phải là vấn đề chiều dài, mà là…

Trì Diệu kéo cửa, sau khi mở cửa ra, nhìn thấy dáng vẻ Lâm Chiết Hạ mặc áo sơ mi của anh trên người.

Tóc cô hơi ướt, vạt áo buông xuống, chân nhỏ thẳng tắp, cổ áo sơ mi đối với cô mà nói quá mức rộng rãi, xương quai xanh gầy gầy của thiếu nữ lộ ra không sót một chỗ nào, thậm chí còn hơi lệch xuống, còn có thể mơ hồ nhìn thấy đồ lót bên trong, áo sơ mi được chống đỡ, hơi hơi phồng lên một chút độ cong.

Anh nhìn thoáng qua, không khống chế được ánh mắt, muốn tiếp tục nhìn xuống, lại muốn quay đầu né tránh.

Dưới ánh mắt mờ ám của Trì Diệu, hai tay Lâm Chiết Hạ không tự chủ được mà vòng qua ôm lấy ngực, tận lực giảm bớt cảm giác tồn tại của mình, ý đồ muốn thương lượng với anh: “Hay là đổi một cái khác?”

Áo sơ mi có vẻ hơi khêu gợi.

Hơn nữa bộ quần áo này, Trì Diệu đã từng mặc qua rất nhiều lần.

Tuy rằng đã giặt qua, nhưng cô luôn cảm thấy trên quần áo như còn lưu lại hơi thở của anh, có một loại cảm giác bao bọc rất kỳ diệu.

Trì Diệu nhìn cô thật lâu, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Cái này được rồi, không cần đổi.”

Lâm Chiết Hạ “Ồ”một tiếng, nhường phòng tắm cho anh.

Trong lúc cô đang cố gắng thích ứng với chiếc áo này thì Lâm Hà chợt gọi điện đến.

“Đến trường chưa?”

Lâm Chiết Hạ có chút chột dạ: “Con đến rồi ạ.”

Lâm Hà: “Lúc con đi mẹ đã muốn hỏi con, bây giờ còn chưa đến lịch trở lại trường, kí túc vẫn mở cho con vào sao?”

“…”

Lâm Hà không hổ là Lâm Hà, giống hệt như an ninh giám sát bên cạnh cô.

Đương nhiên cô không thể nói là ký túc xá chưa mở cửa, nếu nói ra chắc chắn lại bị Lâm Hà quở trách một trận: “Vâng, bây giờ con đang ở ký túc xá, trong trường cũng có rất nhiều sinh viên hiếu học quay lại trường sớm để tự học như con mà.”

Lâm Chiết Hạ nói một cách nghiêm túc.

Hơn nữa đại học và cấp ba không giống nhau, mức độ tự do cao hơn, cũng không phải là không thể mở cửa cho sinh viên trong kỳ nghỉ, Lâm Hà không nghi ngờ gì: “Được, vậy con nhớ học tập chăm chỉ, nếu có chuyện gì

cũng phải gọi cho mẹ và chú Ngụy ngay đấy.”

“Có phải Trì Diệu cũng trở lại trường rồi đúng không?” Lâm Hà lại hỏi.

Lâm Chiết Hạ: “Dạ. Vâng.”

Lâm Hà: “Mẹ cũng đã đoán được.”

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Chiết Hạ hơi nới lỏng áo sơ mi, sau đó tự an ủi mình “Cô chỉ đang mặc quần áo của bạn trai mà thôi”, “Hơn nữa người đó là Trì Diệu, ở cùng Trì Diệu thì có gì mà ngượng ngùng”.

Có lẽ liệu pháp tâm lý này cũng có chút tác dụng, cô xem TV một lúc, thực sự đã thích ứng được một chút.

Nhưng điều này lại nhanh chóng bị Trì Diệu phá vỡ.

Sau khi Trì Diệu từ phòng tắm đi ra, lại đi vào phòng bếp lấy một chai nước giải khát, anh cầm soda đang bốc hơi lạnh, ngồi xuống bên cạnh cô. Ghế sofa lập tức lún xuống một chút.

Mùi sữa tắm trên người hai người giao hòa trong không khí, lại bắt đầu không phân biệt được là mùi trên người ai, mùi của hai người càng ngày càng trộn lẫn vào nhau.

Trì Diệu liếc mắt nhìn màn hình TV: “Phim hoạt hình?”

Lâm Chiết Hạ nói: “Tiện tay mở đến.”

Trên TV, là một cuộc chiến ô tô, sau một trận biến hình hoa hòe lòe loẹt, các nhân vật bắt đầu đánh nhau.

Cô đặt điều khiển từ xa xuống, cố gắng tìm một chủ đề: “Trước đây hình như anh cũng đã cùng em xem một bộ phim hoạt hình thế này trong kỳ nghỉ.”

Đó là vào một ngày hè hồi tiểu học, khi ấy sức khỏe của Trì Diệu không tốt, thường xuyên ở nhà.

Lâm Chiết Hạ muốn tìm anh, lại không thể gặp mặt, cũng không tìm được lý do, dù sao lúc ấy quan hệ của hai người cũng không tính là quá tốt.

Cuối cùng cô cầm một bộ phim hoạt hình ở nhà tên là "Pokemon", gõ cửa nhà Trì Diệu, mím môi, cứng nhắc nói: "TV nhà tôi bị hỏng rồi."

Lúc đó đối thủ một mất một còn là Trì Diệu rất lạnh nhạt đối với cô: "Hỏng thì đi sửa."

Lâm Chiết Hạ có hơi tức giận: "Sửa không được."

"Nhà cậu không có tiền sao?" Trì Diệu lạnh lùng hỏi cô, "Không mua nổi cái mới à?"

Lâm Chiết Hạ rất muốn mang theo bộ phim hoạt hình kia của cô quay đầu bỏ đi, để cho cái tên héo úa bệnh tật đáng ghét này một mình ở nhà, cho buồn bực chết anh đi.

Nhưng cuối cùng cô vẫn hít một hơi thật sâu và nói: "Nhà tôi rất nghèo, làm thế nào bây giờ, nếu cậu không cho tôi vào xem tôi sẽ đánh cậu."

Trì Diệu bày ra vẻ mặt "Cậu có bệnh à?".

Hai người giằng co ở cửa một hồi, cuối cùng anh vẫn để cho cô vào cửa.

Trì Diệu cũng nhớ rõ chuyện này: "Tên là Pokemon ảo gì đó đúng không?"

Lâm Chiết Hạ: "Anh còn nhớ à. Có phải rất hay đúng không, lúc ấy anh chỉ cố ý nói ghét bỏ nó thôi, sau đó thì chính anh cũng bị nó hấp dẫn mà."

Trì Diệu vặn nắp chai soda: "Chỉ có em mới bị thu hút bởi mấy bộ phim hoạt hình như thế, anh nhớ nó không phải vì nó hay."

Chỉ là bởi vì, lúc đó được xem cùng cô.

Anh rất nhớ kỳ nghỉ hè đó, anh vẫn ở nhà luyện đề như mọi khi, chưa bao giờ nghĩ rằng kỳ nghỉ nhàm chán này sẽ xuất hiện ngoại lệ nào khác, sau đó thì có người tới gõ cửa nhà anh.

Lâm Chiết Hạ chất vấn: “Vậy sao anh vẫn nhớ rõ?”

Như thường lệ, Trì Diệu cố tình nói với cô: “Bởi vì quá ấu trĩ.”

“…”

Trì Diệu bổ sung một câu, “Làm gì có ai xem mấy thứ ấu trĩ như vậy.”

Lâm Chiết Hạ ở trong lòng trợn mắt, chuyển kênh.

Kênh tiếp theo đang chiếu một bộ phim tình cảm, hơn nữa vừa vặn đến cảnh mập mờ của nam nữ chính, trên người nữ chính chỉ quấn khăn tắm, nam chính một tay chống lên cửa kính sau lưng nữ chính, cúi đầu chậm rãi sát gần cô.

“……”

Lâm Chiết Hạ theo bản năng ấn vào nút tắt TV.

Màn hình TV trở nên tối đen.

Toàn bộ phòng khách trở nên im lặng vì tiếng âm thanh trong TV đột nhiên biến mất, yên tĩnh đến mức cô có thể nghe thấy tiếng bọt ga rất nhỏ, sau đó bọt ga vô hình bị không khí vô hình chọc thủng.

Một lúc lâu sau, Trì Diệu hỏi: “Sao không xem nữa?”

Lâm Chiết Hạ thuận miệng nói: “Bởi vì em vẫn còn là một đứa trẻ, không thể xem mấy cảnh này.”

Nói xong, cô mơ hồ nhận ra dường như sắp xảy ra chuyện gì đó, hơn nữa loại dự cảm này càng ngày càng mãnh liệt.

Tim cô đập thình thịch, bất giác nắm chặt tấm chăn trải trên ghế sofa.

Trì Diệu nhìn về phía cô, tầm mắt dừng ở một chỗ nào đó.

“Mặc dù nó có hơi nhỏ,” Anh nói, “…Nhưng không xem cảnh đó vẫn có thể làm.”

Lâm Chiết Hạ vừa xấu hổ vừa tức giận, thốt ra một câu: “Anh mới nhỏ ấy.”

Lời tuy rằng nói như vậy, nhưng sau khi cùng Trì Diệu yêu đương, cô cũng có đôi chút lo lắng.

Trên người cô không có nhiều thịt, Lâm Hà cũng luôn nói cô quá gầy.

Ba chữ này của cô giống như một công tắc nào đó, sau khi nói ra miệng, một trận trời đất quay cuồng xảy ra, chờ đến khi cô phản ứng lại, người đã bị Trì Diệu đè dưới thân, ngón tay anh gắt gao trói chặt cổ tay cô, sống mũi như gần đụng phải cô.

Giọng nói của anh thì thầm vào tai cô, không còn kiềm chế nữa: “Anh có nhỏ hay không, em phải nhìn mới biết được.”

Anh nói đến đây, còn khẽ ngừng lại.

Sau đó, một tay anh giam cầm cổ tay cô, mặt bất động thanh sắc dẫn tay cô đi xuống: “Hay là, sờ thử một chút cũng được.”

……

Đại não Lâm Chiết Hạ lập tức trở nên trống rỗng.

Tay Trì Diệu vừa rồi chạm qua đồ uống lạnh, đặt lên cổ tay cô, rất lạnh, nhưng cô bị ngón tay lạnh ấy của anh dẫn dắt, đụng phải một mảnh nóng

bỏng.

Hơn nữa mảnh nóng bỏng kia, kích cỡ hình như còn không ngừng tăng lên.

Thời gian bắt đầu chậm lại từ giây phút này.

Cô cảm giác được nụ hôn của Trì Diệu rơi trên vai cô…chiếc áo sơ mi không vừa trên người cô không biết từ lúc nào đã nới ra hai cúc, cổ áo mở rộng, lộn xộn lộ ra nửa mảnh vai, sau đó, nụ hôn tiếp tục đi xuống.

Đến một điểm nào đó, cô nhịn không được thoát khỏi bàn tay Trì Diệu, ngón tay mảnh khảnh mềm mại của cô gái không khống chế được mà luồn vào vào tóc anh.

Ngón tay của cô trắng bệch vì căng thẳng và cảm nhận được động tác của đối phương.

Hết lần này tới lần khác, người nào đó còn không chịu buông tha cho cô, thì thầm bên tai cô: “Nhỏ sao, hả?”

“…”

Không nhỏ.

Nhưng cô không thể nói ra.

Trước khi cô không chịu nổi, Trì Diệu bỗng nhiên buông cô ra.

Tay anh chống lên bên cổ cô, hai người rất chật vật chen chúc trên chiếc ghế sô pha.

Bộ quần áo trên người anh cũng bất giác bị cô kéo đến không ra hình dạng, sau đó anh đứng dậy, buông cô ra, định xoay người từ trên ghế sa lon đi xuống.

Lâm Chiết Hạ cho rằng anh sẽ buông tha cho cô như lần trước ở trong

khách sạn, sau đó một mình đi tắm rửa, nhưng chính cô cũng không nhận thức rõ được hành vi của mình, tay đã duỗi ra trước…nắm lấy vạt áo anh.

Rõ ràng một chữ cũng không nói, nhưng lại giống như đã nói ra tất cả vậy.

“Anh đi lấy một thứ,” Giọng nói của Trì Diệu vang lên,”… Không có định buông tha cho em.”

Rất nhanh, cô đã biết đồ mà anh lấy là cái gì.

Một gói gì đó mỏng đã được đưa vào tay cô.

“Giúp anh xé ra với.”

Không biết từ lúc nào hai người đã chuyển đổi trận địa chiến đầu từ sofa đến phòng ngủ, cô ngã vào trong chăn mềm mại, cảm giác cả người đều nóng lên. Trước khi mất đi lý trí và ngôn từ, cuối cùng cô đã nói một câu “Tắt đèn”.

“Cạch” một tiếng, đèn tắt đi.

Toàn bộ phòng ngủ tối đen, không thể nhìn thấy đối phương.

Nhưng điều này lại khiến các giác quan khác không ngừng phóng đại, ngón tay cô bám vào lưng Trì Diệu, bản thân giống như đang trôi dạt trên dòng nước cố gắng tìm thứ gì đó để nắm lấy.

Trì Diệu có đôi khi sẽ ghé vào bên tai cô nói chuyện, động tác cùng lực đạo không hề giảm, nói một đằng làm một nẻo: “Muốn anh nhẹ hơn một chút sao?”

Lâm Chiết Hạ cho rằng anh đang cho cô cơ hội để thở, cô hừ ra một tiếng “Ừm”giống như một chú mèo nhỏ.

Nhưng không.

Câu nói kia của anh giống như chỉ là tùy tiện hỏi một chút, bất luận câu trả lời của cô là gì, anh cũng không có ý định dùng sức nhẹ hơn.

Thanh âm cuối cùng của Lâm Chiết Hạ hòa vào tiếng khóc thổn thức: "… Anh mau đi ra ngoài đi."

"Cái gì?"

"……Mau ra ngoài."

"Làm sao bây giờ," Thanh âm của Trì Diệu đã trầm xuống, hơi thở gấp gáp, anh khẽ cắn lỗ tai cô nói, "Còn chưa ở đủ."

"……"

Lâm Chiết Hạ đã không còn sức lực để nói nữa, ngón tay cô để sau lưng anh không khống chế được, móng tay cào lên đó một chút, những thanh âm dồn dập khác cũng bị nuốt chửng trong bóng đêm dài dằng dặc.

- -----oOo------

Chương 74

Editor: Đá bào

Beta: Gió

—

Lâm Chiết Hạ không nhớ rõ tối hôm qua cô đã ngủ thiếp đi từ khi nào.

Trong trí nhớ, cuối cùng cô bật khóc và thiếp đi một lúc, sau đó tỉnh lại, cô mở mắt ra thì thấy Trì Diệu đang ôm cô đi vào phòng tắm.

"…" Trì Diệu thấy cô tỉnh lại, nói, "Cả người em đều là mồ hôi."

Lâm Chiết Hạ: "Em tự tắm."

"Chân em đã mềm nhũn rồi, bảo em vòng qua eo anh cũng không bám được, có thể đi được sao."

"…"

Trì Diệu ôm eo cô, cẩn thận đặt cô lên bồn rửa tay trong phòng tắm, sau đó đi điều chỉnh nhiệt độ nước.

Lâm Chiết Hạ chống tay lên mặt bàn đá cẩm thạch lạnh lẽo, vẫn cảm thấy cả người đang nóng bừng.

Cuối cùng cô nhắm mắt lại, trong lúc tắm đã ngủ mất, ngày hôm sau tỉnh lại người bên cạnh đã không thấy.

Cô cảm giác cả người như bị phân thân.

Đang mơ màng muốn xem Trì Diệu đã đi đâu, chợt nghe thấy bên ngoài phòng bếp có tiếng động.

Đêm qua chiếc áo sơ mi trắng kia đã nhăn đến không còn hình dạng, cô lấy từ trong tủ quần áo ra một chiếc áo len của mình rồi thay vào, sau đó đi dép lê ra khỏi phòng ngủ.

Trì Diệu đang ở trong bếp làm bữa sáng cho cô.

Trên người thiếu niên mặc một bộ quần áo ở nhà rộng rãi, ống quần buông xuống chân trần, cả người thoạt nhìn vẫn rất tùy ý, chỉ là động tác nấu cơm của anh làm cho anh ó thêm vài phần nhu hòa hiếm thấy.

Ánh mặt trời chiếu vào từ cửa sổ bên cạnh, anh lật trứng trong chảo, cũng không ngẩng đầu lên: “Tỉnh rồi à?”

Lâm Chiết Hạ: “Ừm.”

Trì Diệu: “Có chỗ nào không thoải mái hay không?”

Quả thật chỗ nào cũng không được thoải mái, nhưng cô xấu hổ không dám nói.

“Không,” Cô lấy lại tinh thần, “Em khỏe lắm.”

Trì Diệu tắt bếp, dùng đũa gắp trứng chiên, bày lên đĩa ở bên cạnh, nghe vậy, anh ẩn ý nói: “Phải không đấy?”

Lâm Chiết Hạ nhảy dựng.

Mơ hồ nhận ra được cái gì đó.

Quả nhiên, một giây sau, Trì Diệu lại nói: “Cho nên lần sau nếu em lại khóc

lóc nói không được, ý là muốn ra hiệu cho anh tiếp tục.”

Âm cuối của anh còn nhấn mạnh một chút, “Hoá ra cơ thể em cũng khá mạnh mẽ.”

“…”

Cô biết ngay mà.

“Em vừa rồi là cậy mạnh,” tay Lâm Chiết Hạ rụt trong áo len, tuyệt vọng tìm lý do bổ sung cho mình, “Thật ra em rất yếu đuối, nhưng lại muốn giữ chút mặt mũi.”

Trì Diệu biết tối hôm qua cô mệt mỏi, chỉ thuận miệng trêu chọc cô chút, rất nhanh đã bỏ qua đề tài này, gắp bánh mì nướng lên rồi bưng đĩa ăn lên bàn ăn: “Lại đây ăn cơm.”

Lâm Chiết Hạ ngoan ngoãn ngồi xuống: “Vâng.”

Lúc Lâm Chiết Hạ gặm bánh mì, không hiểu sao lại nghĩ: Bọn họ như vậy có tính là đang sống chung hay không?

Suy nghĩ này bỗng ùa đến, từ nhỏ cô đã ở cùng Trì Diệu, kinh nghiệm chung phòng cũng quá nhiều.

Cho nên ngay từ đầu không hề cảm thấy ở nhà anh có vấn đề gì, chỉ là nghĩ đến buổi tối nếu ngủ chung, bất giác lại lúng túng xấu hổ.

Cô uống một ngụm sữa, nhiệt độ sữa vừa vặn, không lạnh cũng không nóng.

Khi đặt ly xuống, cô nghĩ: Cảm giác sau này sống cùng với anh, hóa ra là như thế này.

Tất cả suy nghĩ của cô về tương lai, tại thời điểm này đều hiện lên, hình ảnh vô cùng cụ thể.

Nếu cuộc sống tương lai của cô là như vậy …

Có vẻ như cũng không tệ lắm.

“Ăn một bữa cơm, em cười cái gì.” Trì Diệu hỏi cô.

Lâm Chiết Hạ không muốn trả lời: “Luật pháp quy định ăn cơm không thể cười sao?”

Trì Diệu ăn nhanh hơn cô, hai người thỉnh thoảng lại không ai nhường ai giống trước đây mà đấu võ mồm: “Nhà em có quy định khách phải rửa bát, còn nhớ không?”

Lâm Chiết Hạ tăng tốc độ ăn, không để cho mình ăn quá chậm, không thì khó mà thoát khỏi số mệnh rửa bát.

Cô nhét phần bánh mì còn lại vào miệng và nói, “Em không phải là khách.”

Trì Diệu ý bảo cô nói tiếp.

Lâm Chiết Hạ có chút ngượng ngùng, giọng nói hàm hồ hơn một chút: “… Em là, nữ chủ nhân. Gia đình em không có quy định yêu cầu nữ chủ nhân phải rửa bát.”

“Chậc” Trì Diệu đưa tay cầm lấy chiếc đĩa trong tay cô, “Lý do này anh chấp nhận.”

Sau khi ăn sáng xong, Lâm Chiết Hạ nằm trên sô pha không chịu nhúc nhích.

Cô thật sự quá mệt mỏi.

Cô lười biếng nhìn điện thoại di động một lát, Hà Dương có gửi một tin nhắn cho cô.

[Vừa đến nhà tìm cậu, mẹ cậu nói cậu đã trở lại trường.]

Lâm Chiết Hạ thuần thục trả lời một dấu chấm:[.]

Đại Tráng: …

Đại Tráng: [Cậu trở lại trường học ma à, trường đâu có cho ở lại trong kì nghỉ.]

Đại Tráng: [Chẳng lẽ trường các cậu không giống bên sư phạm của tôi sao?]

Lâm Chiết Hạ cũng phải lừa gạt Hà Dương, bằng không sẽ dễ bị lộ tẩy mất, trả lời cậu ta: [Đương nhiên không giống, điểm số cũng không giống nhau.]

Đại Tráng quả nhiên kết thúc sau một giây nói chuyện: [Tạm biệt.]

Trì Diệu có đồ án chuyên ngành nên bận rộn ở trường học, Lâm Chiết Hạ cả ngày ở phòng khách xem TV.

Trong những ngày nghỉ, có hai bộ phim truyền hình phổ biến gần đây đang chiếu.

Cô xem một lúc thì chuông cửa reo.

Cô sợ ảnh hưởng đến Trì Diệu, vì thế không gọi điện thoại, nhắn tin nhắc anh trên điện thoại di động.

[Có người bấm chuông cửa.]

[Anh có mua gì không, hay bạn anh đến tìm anh?]

Trì Diệu chỉ trả lời: [Em ra mở cửa đi.]

Lâm Chiết Hạ đi tới cửa, xuyên qua mắt nhìn thấy nhân viên đưa cơm đang đợi ngoài cửa.

Nhân viên giao hàng đưa cho cô một túi đồ: “Xin chào, cô Lâm, cô gọi đồ ăn đúng không?”

Lâm Chiết Hạ sững sờ vươn tay ra: “… Ah, cảm ơn.”

Cô không có gọi đồ ăn.

Nhưng chờ cô nhận lấy đồ trong túi, lập tức phản ứng lại là ai gọi. Trong túi đầy đồ ăn vặt, còn đều là mấy thứ cô thích nhất.

Trước kia cô đến nhà Trì Diệu xem TV đều phải tự chuẩn bị đồ ăn vặt, sau đó thời gian dài, anh sẽ mua một chút để ở nhà, nhưng miệng lại không thừa nhận, nói là người khác tặng, nhưng Lâm Chiết Hạ không chỉ một lần ở trong lòng thầm nói rằng làm gì có ai đến tặng anh đồ ăn vặt chứ.

Lần này cô đến bất ngờ, có lẽ Trì Diệu không có thời gian chuẩn bị, lại đoán được cô sẽ ở nhà xem phim, cho nên vội vàng tranh thủ thời gian gọi đồ đến cho cô.

Cô chụp những thứ trong túi và gửi cho Trì Diệu.

[Anh mua sao?]

Bạn trai: [Ma mua đấy.]

Lâm Chiết Hạ không nhịn được cười, sau đó xách túi đồ ăn vặt tiếp tục cuộn mình trên sô pha: [Biểu hiện không tệ.]

Bạn trai: [Đợi lát nữa về có gì khen thưởng không?]

Lâm Chiết Hạ: [Em sẽ suy xét một chút.]

Sau khi cô gửi xong lập tức mở túi đồ ăn vặt tiếp tục xem phim, xem một

lúc, cô lại ngủ một giấc, gần như chạng vạng trước bữa tối Trì Diệu mới trở về.

Lúc Trì Diệu trở về, cô cũng vừa tỉnh ngủ.

Ánh mắt cũng chưa hoàn toàn mở ra, mơ hồ nhìn thấy có bóng người ngồi xổm trước mặt cô, rất nhẹ vỗ đầu cô, giống như cô là thú cưng nào đó gửi ở nhà anh: “Đói không?”

Ý thức Lâm Chiết Hạ tỉnh táo hơn một chút: “Không đói.”

Hồi chiều cô đã ăn rất nhiều đồ ăn vặt.

“Còn không thoải mái sao?”

“……Không có ”

Vừa dứt lời, Trì Diệu ngồi xổm trước mặt cô lại hỏi: “Phần thưởng của anh đâu?”

“Phần thưởng gì?”

Lâm Chiết Hạ phản ứng chậm nửa nhịp, cô đã quên sạch sẽ cuộc trò chuyện ban nãy của hai người.

Chờ cô khôi phục ý thức, mới chậm rãi ngồi dậy từ trên sô pha, khoanh chân lại, lấy hết dũng khí hướng về phía Trì Diệu ngoắc ngoắc ngón tay: “Vậy anh lại gần đây một chút.”

Giờ phút này Trì Diệu đang ngồi xổm, cổ tay đặt trên đầu gối, cho dù ngồi xổm, chân của người này vẫn rất dài. Nghe vậy, anh cúi người về phía trước, đến gần cô hơn một chút.

Lâm Chiết Hạ vươn tay vòng qua cổ anh, tiến lại gần hôn anh một cái.

“Chỉ vậy thôi à?”

“Đúng thế.” Lâm Chiết Hạ buông tay ra, “Anh đừng có được một tấc lại muốn tiến một thước.”

Trì Diệu cũng không tiếp tục đề tài, anh đứng dậy, đưa tay về phía cô, kéo cô từ sô pha lên: “Đi thôi, dẫn em ra ngoài ăn cơm, tiện đi siêu thị một chuyến.”

Lâm Chiết Hạ tới bất ngờ, tuy rằng lúc trước hai người cũng cùng nhau trang trí rất nhiều thứ, nhưng lúc đó không nghĩ cô sẽ ở đây, trong nhà vẫn thiếu rất nhiều đồ dùng hàng ngày của con gái.

Lâm Chiết Hạ ở nhà một ngày, vừa lúc cũng muốn đi ra ngoài một chút.

Vì thế hai người thay quần áo cùng nhau ra cửa, trước đó, Trì Diệu lấy khăn quàng cổ màu xám treo ở cửa chính quàng lên cho cô.

Nghiêm túc quấn vài vòng, khiến cô trông như một quả bóng.

“Bên ngoài rất lạnh, anh không quàng sao?” Thanh âm của Lâm Chiết Hạ xuyên qua lớp khăn quàng cổ, rầu rĩ truyền đến.

“À, anh muốn giữ hình tượng, ” Cuối cùng Trì Diệu còn nói với cô, “Ra ngoài một mình em mất mặt là được rồi.”

Lâm Chiết Hạ: “…Vậy thì trả lại cái khăn này cho anh đấy, em không muốn làm phông nền nổi bật cho vẻ đẹp trai của anh.”

Trì Diệu không muốn thương lượng với cô, nắm tay cô ra cửa.

Ăn cơm xong, hai người đi siêu thị.

Lúc đi ngang qua khu vực chuyên dùng cho phụ nữ, Lâm Chiết Hạ còn lúng túng hơn cả Trì Diệu.

Bởi vì trên kệ là băng vệ sinh đầy màu sắc.

Lâm Chiết Hạ kéo tay áo anh một chút: “Băng vệ sinh…Em có thể tự mua.”

Trì Diệu: “Anh không thể mua sao?”

Lâm Chiết Hạ hỏi ngược lại: “Anh không cảm thấy xấu hổ sao?”

Trì Diệu nghiên cứu kích thước và loại băng vệ sinh, rồi ném một vài gói vào xe đẩy: “Em cần sử dụng đến nó nên anh không thấy xấu hổ.”

Những gì còn lại cần phải mua là đồ ngủ, khăn tắm các thứ.

Lâm Chiết Hạ đi theo phía sau xe đẩy, đi rất chậm, lúc đi ngang qua tủ đông lạnh cô có dừng lại một chút, sau đó cẩn thận đưa tay lấy một hộp kem.

Trước đây ở nhà, mùa đông ăn kem sẽ bị Lâm Hà mắng nên trong tiềm thức, cô nghĩ rằng Trì Diệu có thể cũng sẽ không cho cô mua.

Cô tự cho là thần không biết quỷ không hay giấu kem dưới đáy xe đẩy, nghĩ là chắc không bị Trì Diệu phát hiện ra đâu.

Chẳng bao lâu đã mua xong, hai người xếp hàng thanh toán tại quầy thu ngân, đến lượt bọn họ, Trì Diệu lấy đồ trong xe đẩy ra.

“Xin hỏi hai người mua đồ ăn hay không?” Nhân viên thu ngân hỏi, “Chúng tôi đang có chương trình giảm giá thực phẩm cho ngày hôm nay, có thể quét thanh toán.”

Lâm Chiết Hạ chột dạ liếc mắt nhìn xe đẩy một cái, không biết có nên nói có hay không.

Trì Diệu mở miệng: “Có.”

Sau đó, bàn tay của anh đưa xuống dưới đống đồ dùng, giống như tìm món đồ ăn vặt mà đứa trẻ đang giấu, lấy ra hộp kem mà cô nghĩ anh không nhìn

thấy: “Cái này.”

Lâm Chiết Hạ nhỏ giọng nói: “Làm sao anh biết em đã lấy nó?”

Trì Diệu: “Khu đồ đông lạnh có gương phản chiếu, em không thấy sao?”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Trì Diệu lại nói: “Một ngày chỉ được ăn một cái.”

Lâm Chiết Hạ há miệng: “Ừm.”

Cuối cùng, trong khi nhân viên thu ngân đang quét mã những thứ khác, Trì Diệu nói: “Mua kem cho em rồi, có phải là rất cảm động hay không?”

Lâm Chiết Hạ mở miệng nói: “Vô cùng cảm động, hôm nay là một ngày đáng nhớ trong cuộc đời em, em sẽ vĩnh viễn ghi nhớ…”

“Vậy giúp bạn trai em lấy đồ đi.”

Giọng nói Trì Diệu hạ thấp, chỉ chỉ vào kệ bán lẻ phía sau, âm cuối thoáng kéo dài, cố ý dùng thanh âm mà chỉ hai người mới có thể nghe thấy, nói, “… Đi lấy giúp anh một hộp mà ngày hôm qua em đã xé đi, kích thước hẳn là em cũng biết rõ rồi.”

- -----oOo------

Chương 75

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Chỉ có khoảng ba người đang xếp hàng thanh toán, họ đều cúi đầu xem điện thoại.

Trong chốc lát vành tai Lâm Chiết Hạ đỏ ửng lên.

“Anh…”

Cô nói ‘Anh’ cả nửa ngày, cuối cùng định sẽ nhắm mắt nhắm mũi qua lấy. Nhưng đúng lúc này Trì Diệu lại kéo tay cô lại: “Lừa em đấy, sao có thể để em đi mua đồ này được chứ.”

Nhắc đến đây Lâm Chiết Hạ mới phát hiện bản thân đã luôn bỏ qua một chi tiết nhỏ: “Anh vậy mà đã chuẩn bị từ trước rồi.”

Trì Diệu không để ý nhiều.

Lâm Chiết Hạ: “Anh cái đồ không biết xấu hổ, lòng dạ xấu xa, thâm sâu khó lường, mưu mô xảo quyệt.”

Trì Diệu quét mã thanh toán, kéo cô ra ngoài, bày tỏ một sự công nhận nhất định đối với khả năng sử dụng từ ngữ của cô: “Dùng thành ngữ không tồi.”

–

Lâm Chiết Hạ ở nhà Trì Diệu gần nửa tháng.

Mọi ngóc ngách trong nhà đều có dấu vết của hai người, từ phòng ngủ đến sô pha, rồi đến nhà tắm, thậm chí…ngay cả cửa sổ sát đất mà khi xem phòng Lâm Chiết Hạ rất thích cũng không thoát khỏi được vận mệnh. Mặc dù buổi tối chiếc rèm được kéo lại kín mít, nhưng cô vẫn có cảm giác bị 'nhìn trộm', sợ rằng Trì Diệu sẽ cố ý kéo rèm ra để trêu chọc cô.

Cuối cùng bởi cô đứng không vững, cả người được anh bế lên, cả thân phát run.

Cô nghe thấy âm thanh thì thầm bên tai: "…Nhát gan vậy."

"Kéo kín rèm rồi, không có ai nhìn thấy được cả."

"Nhỡ, nhỡ đâu…"

"Ở đâu ra nhỡ đâu chứ."

Lâm Chiết Hạ run rung: "Chẳng may không cẩn thận mà đụng phải."

"Vậy chúng ta đổi chỗ khác," Trì Diệu cố tình dừng lại, "Em muốn đi đâu?"

"…" Cô không muốn đi đâu cả.

Cô muốn về trường.

Lâm Chiết Hạ gần như đếm từng ngày tháng, cô ở nhà Trì Diệu gần nửa tháng, cuối cùng cũng đợi đến được ngày về trường.

Nửa tháng này cô và Trì Diệu đã phân công nhiệm vụ gia đình một cách rõ ràng.

Hôm nay cô xuống bếp chuẩn bị đồ ăn sáng, đang định nướng bánh mì,

không biết Trì Diệu đã tiến vào phòng bếp từ khi nào, anh ôm cô từ phía sau: “Hôm nay về trường sao?”

Hôm qua Lâm Chiết Hạ không ngủ đủ, có chút mơ màng: “Vâng.”

Trì Diệu gọi cô: “Lâm Chiết Hạ.”

Lâm Chiết Hạ lời ít ý nhiều: “Nói đi.”

Trì Diệu: “Em làm đơn chuyển ra ngoài ở đi.”

“…”

Lâm Chiết Hạ thấy tức mà không biết phải làm gì: “Anh đừng ăn sáng nữa, để đói chết đi.”

Trong lúc ăn sáng, Trì Diệu vẫn muốn cô chuyển ra ngoài, nhắc cô: “Ở kí túc xá đến giờ phải tắt đèn.”

Lâm Chiết Hạ: “Cũng không phiền, như vậy mỗi ngày mười giờ em đều sẽ lên giường chuẩn bị ngủ, ngủ sớm dậy sớm, em thích quy định này.”

“Đột ngột có người đến kiểm tra cũng rất phiền.”

“Em thấy,” Lâm Chiết Hạ cắn một miếng bánh mì, “…Là học sinh thì nên tôn trọng quy định của trường, cảm nhận cuộc sống của sinh viên đại học.”

“….”

Đúng lúc này Lam Tiểu Tuyết gọi cho cô: “Hạ Hạ, khi nào cậu về trường vậy? Tớ quên mất đem theo chìa khoá, bên giờ đang bị nhốt ngoài kí túc, dì quản lý hung dữ lắm, tớ không dám tới mượn chìa khoá.”

Lâm Chiết Hạ nhìn Trì Diệu một cái, nhanh chóng đáp: “Tớ tới ngay đây, cậu đợi tớ một lát.”

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Chiết Hạ vẫn tay với Trì Diệu: “Em ăn xong rồi phải về trường đây, bạn cùng phòng rất nhớ em.”

Trì Diệu lạnh nhạt nói: “Vậy lúc anh nhớ em thì phải làm sao?”

Lâm Chiết Hạ ngẫm nghĩ: “Vậy em…miễn cưỡng cho phép anh nhớ em một chút.”

–

Sống chung một học kỳ, mấy người cùng phòng kí túc xá cũng trở nên thân thiết hơn.

“Có phải là cậu mập lên rồi không?” Tần Lôi hỏi Lam Tiểu Tuyết.

Lam Tiểu Tuyết soi gương: “Tết ở nhà ăn nhiều quá, tăng hai cân liền, trông rõ lắm sao.”

“Hai cân cũng bình thường, nhưng cậu lại không cao…”

“Cậu chê ai lùn thế, tớ nhắc lại một lần nữa, tớ cao 1 mét 6.”

Hai người cãi cọ qua lại.

Lam Tiểu Tuyết quay đầu nhìn Lâm Chiết Hạ: “Cậu vừa đến sao? Sao không nói sớm, không chừng chúng ta còn có thể cùng ngồi một chuyện tàu đấy.”

Lâm Chiết Hạ lẩn tránh ‘Ừm’ một tiếng, không nói rằng cô vừa từ nhà Trì Diệu qua đây: “Coi như là vừa tới.”

Rất nhanh chủ đề nói chuyện đã từ ngày tết chuyển sang chuyện khác.

“Hai ngày nữa là các cậu lạc bộ tuyển thành viên mới, hay là chúng ta cùng tham gia một câu lạc bộ đi.”

Lâm Chiết Hạ không có hứng thú với mấy thứ này lắm, nhưng cô cũng sẽ tham gia hoạt động tập thể, không muốn một mình một góc, vì vậy đã đồng ý.

Trước khi ngủ, cô gửi tin nhắn cho Trì Diệu: [Em sẽ tham gia buổi tuyển thành viên mới của các câu lạc bộ.]

[Câu lạc bộ nào vậy.]

Lâm Chiết Hạ cố tình trả lời anh: [Câu lạc bộ có nhiều soái ca.]

Có vẻ Trì Diệu đang bận việc, qua một lát anh trả lời lại một dấu hỏi: [?]

Nhưng Lâm Chiết Hạ đã buồn ngủ rồi, không tiếp tục nhắn tin với anh, tay buông lỏng, điện thoại rơi xuống bên gối.

–

Ngày tuyển thành viên mới của các câu lạc bộ, sân trường có dựng ô che nắng.

Cho dù là cuối đông nhưng ánh mặt trời vẫn rất gắt, những chiếc ô che nắng trông giống như những chiếc lều nhỏ, dưới tán mỗi chiếc ô đều bày một chiếc bàn dài và vài chiếc ghế, trên bàn có để những thông tin giới thiệu câu lạc bộ, vô cùng phong phú.

Lam Tiểu Tuyết dẫn đầu đưa họ đến câu lạc bộ trượt ván.

Tần Lôi hoài nghi: “Cậu xác định câu lạc bộ trượt ván có rất nhiều trai đẹp sao…”

Lam Tiểu Tuyết: “Chắc chắn, tớ lấy nhân cách ra để bảo đảm.”

Lời vừa buông, cô ấy lại bổ sung thêm một câu, “Nếu như muốn đẹp trai như anh trai của ai đó thì chắc là không thể rồi, dù sao như anh trai của cậu ấy, trường mình làm gì có người thứ hai…”

Mấy người vừa đi vừa nói.

Thực ra họ rất ít khi hỏi chuyện của Lâm Chiết Hạ và Trì Diệu, không giống như cấp ba, sinh viên đại học càng biết chừng mực hơn.

Đến lúc này Tần Lôi mới tìm được cơ hội hỏi cô: "Cậu và Trì Diệu lớn lên cùng nhau, từ nhỏ đã nhìn gương mặt đó là loại cảm nhận gì vậy?"

Lâm Chiết Hạ cảm thấy câu hỏi này có chút quen tai, hình như trước kia Trần Lâm có từng hỏi cô như vậy.

"Nói thật thì," Dù sao Trì Diệu cũng không có ở đây, cô cố ý nói, "Có chút chán rồi."

Lam Tiểu Tuyết: "Vậy đúng lúc có thể cùng bọn tớ đi xem."

Mặc dù cô nói như vậy nhưng bản thân không hề có hứng thú với người khác, đơn thuần chỉ là đến góp náo nhiệt.

Cô vẫn đang quàng chiếc khăn lấy từ nhà Trì Diệu đến, ở nhà anh nửa tháng, bất giác chiếc khăn này đã đổi chủ rồi. Cô sợ lạnh, vì vậy che nửa khuôn mặt mình lại, chỉ lộ ra đôi mắt.

Cả nhóm người đi đến trước quầy câu lạc bộ trượt ván, có chút ngẩn người.

Chưa nói đến nguyên nhân khác, vì mấy nam sinh của câu lạc bộ không ai là không có làn da màu lúa mạch, cơ bắp cuồn cuộn, mấy người họ ngồi ở đó, người khác đều không dám đến gần.

Tần Lôi là người dừng bước đầu tiên: "…"

Lâm Chiết Hạ cũng dừng bước.

Chỉ có Lam Tiểu Tuyết là vẫn hùng hổ tiến về phía trước, Tần Lôi kéo cô ấy lại: "Không phải chứ, cậu xác định?"

Lam Tiểu Tuyết: “Xác định cái gì?”

Tần Lôi: “Cậu xác định bạn cậu nói câu lạc bộ có rất nhiều trai đẹp, là câu lạc bộ trượt ván?”

Tần LôiL: “Không phải tấm biển kia đã viết rõ rồi sao, câu lạc bộ trượt ván, đúng mà.”

Nói xong cô ấy lại nghiêm túc nháy mắt, nhìn về phía bọn họ, “Không lẽ mấy người kia không đẹp trai sao? Tớ thích nhất con trai có làn da khoẻ mạnh và cơ bắp cuồn cuộn như thế kia.”

“….”

“Không phải là không đẹp trai,” Tần Lôi khó khăn nói: “…Chỉ là phương hướng đẹp trai hơi khác, là vấn đề của bọn tớ, trước khi ra khỏi cửa quên mất nghiên cứu gu thẩm mĩ của cậu.”

Một màn náo nhiệt.

Lâm Chiết Hạ nghe cuộc đối thoại của họ, cười rớt nước mắt.

Cô cảm nhận được điện thoại trong túi rung lên, vì vậy cúi đầu lấy điện thoại ra, là tin nhắn của Trì Diệu gửi đến.

[Em ở đâu vậy?]

Lâm Chiết Hạ gõ lên màhn hình: [Gần câu lạc bộ trượt ván, anh cũng đến tham gia sao?]

Trì Diệu trả lời rất nhanh.

Bạn trai: [Không có.]

Bạn trai: [Đến bắt bạn gái của anh.]

Bởi vì họ dừng lại ở gần khu câu lạc bộ trượt ván khá lâu, Tần Lôi bị một người có tướng tá khá giống chủ nhiệm lạc bộ tóm qua, anh ấy nói bằng giọng vô cùng chất phác: “Đàn em, có muốn điền đơn không?”

Tần Lôi bị doạ đến độ không dám mở lời, nhìn về phía họ bằng ánh mắt cầu cứ.

Trưởng câu lạc bộ ‘nam sinh cơ bắp’ tóm được ai là tóm luôn: “Mấy em đu cùng nhau sao? Vậy cùng điền đơn đi.”

Mỗi người họ được một nam sinh phụ trách, Lâm Chiết Hạ ở một góc điền đơn, phụ trách giới thiệu câu lạc bộ cho cô là một nam sinh có làn da màu lúa mạch.

Nhưng tính cách của nam sinh này lại khá khác với ngoại hình, khi đưa bút cho cô có nở nụ cười, vô cùng dịu dàng nói: “Thật ngại quá, vừa rồi chủ nhiệm doạ đến bọn em rồi.”

Lâm Chiết Hạ đang rũ mắt điền đơn, bờ mi khẽ động.

Lúc này cô mới phát hiện nam sinh kia đang nhìn mình, mặc dù chri thấy được nửa gương mặt, nhưng cô gái giấu nửa gương mặt trong chiếc khăn quàng trông rất đáng yêu, có một loại cảm giác rất mềm mại, đôi mắt lộ ra cũng rất long lanh sáng lạn.

Nam sinh kia lại nhìn lên tờ đơn, đọc tên cô: “Lâm…Lâm Chiết…”

Từ ‘Hạ’ mới viết được một nửa, chiếc bút trên tay Lâm Chiết Hạ đã bị người ta lấy mất.

Lâm Chiết Hạ gật mình, cô còn chưa kịp ngẩng đầu đã nghe thấy giọng điệu quen thuộc truyền đến: “Xin lỗi, tôi tìm bạn gái có chút việc.”

Sau đó trước lúc cô kịp phản ứng lại đã bị Trì Diệu kéo ra ngoài, sau khi rời khỏi nhóm người cô hỏi: “Sao anh lại đến đây vậy?”

“Đưa em đi ăn cớm.”

“Nhưng mà em vẫn chưa…”

Không biết vì sao mà giọng Trì Diệu có hơi lạnh đi: “Ăn cơm quan trọng hay là điền đơn quan trọng?”

Lâm Chiết Hạ bước một bước quay đầu lại ba lần, nhớ đến tờ đơn mình còn chưa điền xong: “Nhưng điền đơn rất nhanh, hơn nữa em đã đồng ý với mọi người là cùng tham gia…”

Cô nói đến đây, đột nhiên cảm nhận được tâm trạng của Trì Diệu không được tốt lắm.

Khi người này tâm trạng không tốt có thể dễ dàng nhận ra được, mi tâm khẽ nhím lại, tốc độ nói chuyện cũng nhanh hơn.

Quen biết nhiều năm như vậy, những chi tiết nhỏ này quá dễ để nhận ra, nhưng cô lại không hiểu tại sao Trì Diệu lại giận.

Lúc này nhà ăn không có nhiều người, đến khi cô và Trì Diệu cùng ngồi ăn cơm cô vẫn chưa nghĩ ra được nguyên nhân.

Lâm Chiết Hạ ăn cơm, nghĩ, chẳng lẽ là do tối qua cô gửi tin nhắn cho anh, nói rằng cô đến câu lạc bộ nhiều ‘soái ca’.

Nhưng vừa rồi chắc anh cũng thấy rồi mà…Câu lạc bộ kia, cũng không có giống như cô nói.

Sau khi loại bỏ nguyên nhân duy nhất này Lâm Chiết Hạ rơi vào ngõ cụt.

Cuối cùng đầu óc suy đi ngẫm lại, cuối cùng từ một góc độ kì lạ nhìn nhận: “Có phải là anh lo lắng trượt ván rất nguy hiểm hay không?”

Trì Diệu không nói gì.

Lâm Chiết Hạ: “Thực ra em thấy trượt ván cũng khá tốt, rèn luyện cơ thể, hơn nữa cũng rất ngầu, có lợi cho sự phát triển cơ thể.”

“Hay là anh muốn em và anh cùng tham gia một câu lạc bố? Nhưng vì mặt mũi mà lại ngại mở lời,” Lâm Chiết Hạ lại nghĩ đến một loại khả năng, cảm phục năng lực suy đoán của bản thân, “Anh muốn tham gia câu lạc bộ nào, nói đi, em sẽ suy nghĩ một chút.”

Cuối cùng Trì Diệu đặt đũa xuống, sau đó anh đổi bát canh của mình cho Lâm Chiết Hạ.

Sau khi đổi qua, Lâm Chiết Hạ phát hiện hành hoa trong bát mình đã được anh nhặt ra hết rồi.

“Em thấy nam sinh vừa rồi thế nào?” Trì Diệu đột nhiên hỏi.

Lâm Chiết Hạ đã hoàn toàn quên mất: “Nam sinh gì?”

Trì Diệu ‘Hừ’ một tiếng, ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn: “Nam sinh điền đơn.”

Lâm Chiết Hạ: “À, cũng được, cảm giác anh ấy khá thích tập luyện, hơn nữa lúc nói chuyện lại rất dịu dàng…”

Lâm Chiết Hạ nói đến đây mới phát hiện, thì ra điều mà Trì Diệu để tâm lại là nguyên nhân đầu tiên mà cô loại bỏ đi mất…

Nhưng không phải chứ, loại giấm này anh cũng ăn?

“Có phải cậu ta,” Trì Diệu chậm rãi nhắc đến, “Rất phù hợp với tiêu chuẩn chọn người yêu của em không?”

Lâm Chiết Hạ nghẹn họng: “Khi nào thì em có tiêu chuẩn chọn người yêu vậy?”

Nhìn Trì Diệu vừa lạnh nhạt vừa không được tự nhiên, anh giống như rất không muốn nhắc đến, nhưng vẫn liếc mắt qua, mô phỏng giọng điệu hồi nhỏ của cô, mở ra một mảnh kí ức nào đó: “Sau này tôi chọn bạn trai sẽ chọn kiểu con trai có làn da màu lúa mạch, có cơ bắp, tính tính ôn nhu nữa.”

“…”

Hình như có chuyện như vậy thật.

Khi đó Thẩm San San hỏi cô không biết Trì Diệu thích kiểu con gái như thế nào, phản ứng đầu tiên của cô là, cô không biết mẫu hình Trì Diệu thích ra sao, nhưng cô từng cố ý nói những tiêu chuẩn kì lạ này trước mặt Trì Diệu.

Nhưng cô không ngờ anh lại nhớ rõ đến vậy.

Trì Diệu lặp lại từng câu từng chữ mà khi đó cô dùng để cãi nhau với anh: “Dù sao phương diện nào cũng mạnh hơn cậu.”

“….”

- -----oOo------

Chương 76

Editor: Đá bào

Beta: Gió

—

Mặc dù hiện tại tâm tình Trì Diệu không được tốt cho lắm nhưng trong lòng Lâm Chiết Hạ ngược lại thấy không tệ.

“Anh ghen à?”

Đáy lòng Lâm Chiết Hạ có chút vui vẻ, cố ý nói, “Tuy rằng anh ấy rất phù hợp với…điều kiện chọn đối tượng yêu đương lúc trước của em…Nhưng em là một người vô cùng chung thủy, anh không cần phải lo lắng.”

Lúc đầu, cô không để trong lòng, trong bữa ăn có an ủi anh mấy lần.

“Anh cũng rất đẹp trai, phải có lòng tin vào chính mình chứ.”

“Em sẽ không di tình biệt luyến.”

**di tình biệt luyến: thay người yêu như thay áo*.

“…”

Nhưng cho đến khi ăn cơm xong, phản ứng của Trì Diệu vẫn có chút lạnh nhạt, cổ tay anh đeo sợi dây màu đe, cầm suất cơm trước mặt cô lên: “Ăn xong rồi, anh đi dọn.”

Trên đường trở về, Lâm Chiết Hạ còn cố gắng làm nóng bầu không khí.

Dù sao thời gian đăng ký câu lạc bộ vẫn còn hai ngày, cô cũng không vội trở về, vì vậy hỏi anh: “Anh dự định tham gia câu lạc bộ nào, em và anh đăng kí cùng một chỗ đi.”

Trì Diệu đút tay vào túi áo: “Anh không tham gia.”

“Vì sao vậy?”

“Không có thời gian.”

Lâm Chiết Hạ cẩn thận thăm dò: “Cái kia…em và bạn cùng phòng đã báo danh tham gia câu lạc bộ trượt ván?”

Trì Diệu liếc nhìn cô một cái, cả người thiếu chút nữa viết hai chữ “Đừng đăng kí”, nhưng anh thu hồi ánh mắt lại, vẫn không đành lòng can thiệp vào tự do của cô, nói: “Em muốn đăng kí thì cứ nộp đơn đi.”

“Nếu em đi thật,”

“…”

“Anh đảm bảo sẽ không tức giận chứ.” Lâm Chiết Hạ nói.

Trì Diệu cười lạnh một tiếng: “Anh còn phải vui vẻ, hoan nghênh đi tiễn em qua đó sao? ”

Lâm Chiết Hạ: “Không cần phải làm vậy.”

Hai người ăn cơm xong thì tách nhau ra, khoa của Trì Diệu ở bên kia còn có việc, buổi chiều cô cũng có lớp học.

Cô trở về ký túc xá lấy sách vở, ngồi trong lớp vừa chờ giảng viên vào lớp vừa nghĩ vì sao Trì Diệu lại ghen.

Lâm Chiết Hạ tự cho mình là người hiểu Trì Diệu nhất trên thế giới này, không một ai sánh bằng, nhưng cho dù là như vậy, cô vẫn không thể hiểu được.

Vì sao Trì Diệu lại để ý đến một câu nói đùa thuở nhỏ của cô như vậy?

Nghĩ thế nào cũng biết, đó chỉ là nói đùa.

Hay là anh tức giận, muốn tại thời điểm họ cãi nhau chiếm chút ưu thế địa vị.

“Vào học rồi.” Lâm Chiết Hạ đang thất thần nghĩ, bạn học ngồi bên cạnh đã nhắc nhở cô, “Cậu đang suy nghĩ cái gì vậy, thầy giáo vào lớp nhìn cậu nửa ngày rồi đó.”

Lâm Chiết Hạ lấy lại tinh thần, tạm thời đặt vấn đề vừa rồi qua một bên.

–

Ở phía bên kia, Liên Đại có một tòa nhà giảng dạy dành riêng cho lớp chuyên ngành.

“Tiến độ dự án của chúng ta, trước mắt có hơi chậm một chút…”

Giáo sư chuyên ngành đang đứng trước bảng đen giảng giải về nhiệm vụ trong giai đoạn tiếp theo, sau đó tổng kết qua giờ học, “Giai đoạn tiếp theo của chúng ta vẫn như trước, Trì Diệu, dự án sẽ do em phụ trách.”

Người được giáo sư điểm danh đang ngồi ở hàng ghế sau của lớp học.

Phòng học là phòng máy tính, anh giống như người vừa mới tỉnh ngủ, mũ chụp sau đầu, không lạnh không nhạt đáp một tiếng.

Sau khi tiến vào dự án, không giống như các lớp học bình thường khác sẽ có giảng viên trong lớp giải thích toàn bộ quá trình, ở đây bọn họ cần phải

tự hoàn thành nhiệm vụ thực tiễn trong tay. Giáo sư chuyên ngành nói xong rồi rời khỏi phòng học, người phụ trách lớp học đổi thành Trì Diệu.

Nhưng anh lại không giống như một người lớp trưởng, mà giống "lão đại" của lớp này hơn.

"Anh Diệu" có mấy người vây quanh anh hỏi vấn đề, "Giảng một chút đi, câu này tôi suy nghĩ nửa ngày rồi."

Thái độ ngày thường của Trì Diệu khi giảng bài cho bọn họ cũng không tốt lắm, nhưng hôm nay càng đặc biệt không tốt: "Ra cửa, đi thẳng rẽ phải, văn phòng giảng viên. Tự đi mà hỏi."

"Không dám hỏi," Một trong số họ nói, "Lần trước đi hỏi bị thầy nói một hồi, nói rằng tôi không có tinh thần nghiên cứu độc lập, không muốn gửi đến cửa để được đào tạo."

Trì Diệu bẻ khớp ngón tay, sau đó nhận lấy bút trong tay người bên cạnh.

Người nọ ngầm hiểu, mở giấy nháp ra, đè một cuốn sách lên trên: "Xin chỉ giáo."

Trì Diệu tiện tay viết một vài bước lên tờ giấy.

Vào lúc anh đặt bút xuống, hiếm khi thấy anh hỏi một câu: "Có ai mang thuốc lá không?"

Nhà trường không cho phép hút thuốc trong tòa nhà giảng dạy, một số người ngay lập tức tự chứng minh mình vô tội: "Tôi không mang."

"Tôi cũng không có, con người của tôi bình thường rất chú ý đến sức khỏe, không bao giờ hút thuốc."

"Đúng vậy anh Diệu, lớp chúng ta không có người hút thuốc, cậu yên tâm đi, chúng tôi cực kì tuân thủ pháp luật."

“Cậu có lục soát toàn bộ phòng học cũng không tìm ra được điếu nào đâu.”

“…” Trì Diệu day day thái dương, bị nhóm người vây quanh có chút đau đầu, hiếm khi nói bậy, “Mẹ nó ai muốn các cậu tuân thủ nội quy vậy.”

“Ý tôi là ai có thì cho tôi một điếu. Hiểu chưa?”

Toàn bộ lớp học im lặng trong vài giây.

Sau đó đám người vừa rồi nói không có thuốc lá, nhao nhao lấy từ trong túi ra mấy hộp thuốc lá, mấy hộp thuốc lá này màu sắc không giống nhau, muôn hình muôn vẻ, loại gì cũng có.

Bọn họ giống như đang nộp bài tập về nhà, đứng thành một hàng, cầm hộp thuốc lá chủ động nói: “Cậu muốn hút thương hiệu nào? Chỗ này có tất cả mọi hãng, cậu xem, muốn loại sản xuất trong nước hay ở nước ngoài?”

Trì Diệu giơ tay lên, nhận lấy bật lửa từ trong tay một người, sau đó tùy tiện lấy một hộp thuốc lá gần anh nhất.

Có người nhắc nhở: “Nhớ đến góc cuối hành lang mà hút, ở đó không có camera, sẽ không bị bắt. Nếu cậu cảm thấy chỗ đó không tốt, có thể đi tới hoa viên dưới lầu, vừa thưởng thức phong cảnh, vừa…”

Cậu ta còn chưa nói hết lời, Trì Diệu đã đi ra ngoài.

Sau khi Trì Diệu đi, mấy người xì xào bàn tán.

“……Hôm nay tính tình anh Diệu…”

“Không phải bình thường cậu ấy không hút thuốc sao, sao bỗng nhiên hôm nay lại hút.”

“Chẳng lẽ là thất tình? Không, không thể nào.”

Có người nói, “Người như vậy có bảy bạn gái, một tuần bảy ngày mỗi ngày

đổi một cô còn có thể, lấy đâu ra thất tình, nếu cậu ta mà thất tình thì mấy người chúng ta còn sống thế nào.”

” …”

Trong lúc mọi người “nghi ngờ thất tình” thì Trì Diệu đã đi đến cuối hành lang.

Chỗ rẽ là một góc trống bị cây xanh chặn lại, anh dựa vào tường, lấy bật lửa trong túi ra.

Tầng này có rất nhiều lớp học, thỉnh thoảng truyền ra âm thanh của giảng viên ở trong lớp.

Mặc dù đã một thời gian không hút thuốc, nhưng tư thế cầm điếu thuốc của anh vẫn rất thành thạo, giữa ngón tay kẹp điếu thuốc, cúi đầu kề sát vào miệng cắn một cái, trước khi chuẩn bị ấn bật lửa, anh nghĩ đến cái gì đó, lại buông tay xuống.

Điếu thuốc chưa châm lửa lẳng lặng kẹp giữa ngón tay anh.

Trì Diệu rũ mắt xuống.

Anh đột nhiên nghĩ đến ánh mắt của Lâm Chiết Hạ, đôi mắt kia lúc buổi tối, dưới ánh đèn đường nghiêm túc nói với anh “hút thuốc không tốt”.

Thôi bỏ đi…

Dù sao ban nãy đi dọc theo hành lang, bởi vì phiền não mà nổi lên cơn nghiện thuốc lá, giờ cũng đã dịu đi không ít.

Anh ném điếu thuốc trong tay vào thùng rác, sau đó nhấn bật lửa một cách nhàm chán.

Ánh sáng yếu ớt của bật lửa bật lên.

Sau khi ấn xong lần cuối cùng, anh cất bật lửa đi, gọi điện thoại cho Hà Dương.

Hà Dương đang học thể dục, lúc nghe điện thoại là vừa thay người trên sân bóng, thở hổn hển hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Đang chơi bóng?”

“Hiệp 1 vừa kết thúc”, Hà Dương nói, “Sao?”

Hà Dương đi đến chỗ nghỉ ngơi, uống một ngụm nước, “Có việc gì, nói đi.”

Trì Diệu lời nói đến bên miệng, không biết có nên nói hay không, cuối cùng chỉ thốt một câu: “Tìm cậu ôn chuyện.”

Hà Dương rất hiểu anh: “Cái rắm, từ khi nào cậu nghĩ đến việc tìm tôi ôn chuyện thế, không quên tôi đã là tốt rồi.”

Trì Diệu trầm mặc ở đầu dây bên kia một lát. Sau đó anh đột nhiên nói: “Tôi và Lâm Chiết Hạ hẹn hò, là theo tôi đuổi cô ấy.”

Hà Dương: “Tôi biết, chuyện tình yêu của hai người đã được trình chiếu trước mặt tôi vô số lần, không cần cố ý gọi điện thoại kể lại cho tôi nghe một lần nữa.”

Tuy nhiên, lần này hoàn toàn khác với những gì cậu ta nghĩ.

Trì Diệu không phải đến khoe khoang, cũng không phải đến nhắc lại chuyện cũ, anh chuyển đề tài, giọng nói rất thấp: “…Cậu nói xem, có phải tôi không nên theo đuổi cô ấy hay không?”

Hà Dương: “?”

Hà Dương có chút trợn ngạc nhiên: “Không phải chứ, tình huống gì đây, tình cảm hai người thay đổi rồi sao?”

“Lúc trước không phải vẫn còn tốt hay sao, trước kia cậu thích cô ấy, vất vả lắm mới được ở bên nhau, chẳng lẽ cậu là loại đàn ông đã chiếm được rồi thì không còn quý trọng nữa?” Hà Dương nói rõ lập trường, “Người anh em, chuyện thế thì không được ổn lắm, tất cả mọi người đều là bạn bè thân thiết như vậy, cậu cũng không thể làm kẻ bội tình bạc nghĩa được, tôi khuyên cậu nên sớm bỏ ý niệm này trong đầu đi.”

“…”

Trì Diệu bị đoạn này của cậu ta làm cho đau đầu, cắt ngang nói: “Nói xong chưa?”

Hà Dương: “Còn câu cuối cùng.”

Trì Diệu: “Nín.”

Hà Dương: “Nhưng nếu không nói thì tôi thật sự rất khó chịu, tôi muốn mắng cậu là tên cặn bã.”

“…”

Hà Dương nói xong, chờ rồi lại chờ: “Diệu Diệu, sao cậu không nói lời nào?”

Giọng nói của Trì Diệu rất lạnh: “Tôi đang gọi xe.”

“Cậu gọi xe làm gì, tầm này, không phải cậu nên ở trong lớp sao?”

“Gọi xe đến trường sư phạm Liên Vân,” Trì Diệu nói, “Sau đó đến sân bóng rổ.”

“Chơi bóng rổ?”

“Đánh người.”

Hà Dương sờ sờ mũi: “…Có vẻ như tôi đã đoán sai, mà chuyện quái gì đang xảy ra vậy?”

Bên Trì Diệu lại trầm mặc một lát.

Cuối cùng anh cọ xát lòng bàn tay khô ráo, nửa ngày mới nói ra một câu khó hiểu: “Cô ấy vốn sẽ gặp được rất nhiều người.”

Hà Dương căn bản nghe không hiểu: “Cái gì rất nhiều người?”

“Không có gì,” Lời nói trong lòng luôn rất khó mở miệng, Trì Diệu vốn cũng không phải kiểu người dễ dàng tâm sự, cuối cùng anh đem lời muốn nói nuốt xuống, “Cúp máy đây.”

Hà Dương nâng cao âm lượng: “Không phải chứ…cậu mới nói một nửa.”

Đáp lại cậu ta là thông báo nhắc nhở: Cuộc gọi đã kết thúc.

Sau khi cúp điện thoại, Trì Diệu lại dựa vào tường, nhìn chằm chằm hành lang dài trước mặt, bổ sung thêm lời vừa rồi ở trong lòng.

…Cô vốn sẽ gặp rất nhiều người khác sau mười tám tuổi, sau khi học đại học, cuộc sống của cô mới vừa mới bắt đầu, trước khi ở cùng anh, thế giới của cô rất nhỏ, cũng không gặp nhiều người.

Cho nên có lẽ cô cũng không hiểu rõ thế nào là thích, cô đồng ý để anh theo đuổi mình, có lẽ vì cảm thấy anh cũng không tệ.

Có lẽ cô vẫn chưa gặp được ai mà cô thấy thực sự thích.

Người đó, có thể là thành viên câu lạc bộ trượt ván đáp ứng tiêu chuẩn chọn chồng của cô hôm nay, cũng có thể là người khác.

Nói tóm lại, cô có thể sẽ tiếp xúc với nhiều người hơn và có thể thích những người phù hợp hơn với tiêu chuẩn của cô.

Trì Diệu nghĩ tới đây, bất đắc dĩ phát hiện, thì ra anh cũng sẽ có cảm giác không an toàn.

Hai người rõ ràng đang ở bên nhau, tình cảm cũng rất ổn định. Thế nhưng bởi vì quá để ý, nên cho dù đã hẹn hò cũng vẫn rất để ý.

Để ý phần thích của cô, không biết có thể tiếp tục duy trì hay không.

–

“Reng reng”.

Chuông reo sau giờ học.

Buổi chiều có hai tiết học lớn liên tiếp, Lâm Chiết Hạ thu dọn sách vở xong, vừa mới đi ra khỏi phòng học đã gửi tin nhắn cho Trì Diệu.

[Em tan học rồi.]

[Khi nào anh xong, em đến tìm anh ăn tối nhé?]

Trước đây hai người đều hẹn nhau ăn cơm nhưng hôm nay, hiếm khi Trì Diệu từ chối cô.

Bạn trai: [Sẽ rất muộn.]

Bạn trai: [Em ăn trước đi.]

Lâm Chiết Hạ trả lời lại một [Ồ.]

Tuy rằng chỉ là ngôn ngữ nói chuyện phiếm, không nghe ra thái độ gì, cũng không phát hiện ra giọng điệu, nhưng xuất phát từ cảm giác liên kết giữa cô và Trì Diệu, cô mơ hồ cảm thấy người này hình như còn chưa hết giận.

Giống như để chứng thực cho suy đoán của cô.

Tin nhắn của Hà Dương vừa vặn gửi tới: [Cậu và anh Diệu cãi nhau sao?]

Lâm Chiết Hạ: [?]

Hà Dương vốn không biết có nên nói hay không, dù sao có thân thiết đến đâu thì đây cũng là chuyện riêng giữa hai người họ, nhưng dựa theo sự hiểu biết của cậu ta đối với Trì Diệu, cậu ta nghĩ cuộc điện thoại này không chừng sẽ rất quan trọng, vẫn nên thành thật báo cáo: [Buổi chiều không hiểu sao cậu ta gọi điện thoại cho tôi, nói mấy lời khó hiểu.]

Lâm Chiết Hạ: […]

Lâm Chiết Hạ có chút hoảng hốt, anh ăn dấm thật rồi.

Hơn nữa còn là giấm ngâm trăm năm, đến bây giờ vẫn còn chua.

Cuối cùng cô trả lời Hà Dương: [Có một chút mâu thuẫn nhỏ, không có gì, cậu không cần bận tâm.]

Đại Tráng: [Được rồi, dù sao tôi cũng nói với cậu một tiếng.]

Lâm Chiết Hạ vừa cúi đầu đi theo mọi người trong lớp ra ngoài vừa trả lời tin nhắn của Hà Dương, Lam Tiểu Tuyết đang học cùng tòa nhà vừa lúc cũng đi đến đầu cầu thang, Lam Tiểu Tuyết vỗ cô một cái: “Trùng hợp ghê.”

Lâm Chiết Hạ ngẩng đầu lên: “Tiểu Tuyết, tớ có thể nhờ cậu một chuyện được không.”

Lam Tiểu Tuyết: “Hả?”

Lâm Chiết Hạ nhét sách trong tay đưa cho cô: “Giúp tớ mang về ký túc xá, thuận tiện xin nghỉ cho tớ với, buổi tối có thể tớ sẽ có chút việc, không kịp trở về.”

Sau khi Lâm Chiết Hạ nhét sách cho cô, trong tay chỉ còn lại một chuỗi chìa

khóa.

Trên móc khóa hoạt hình treo ba chiếc chìa khóa, nhà họ Lâm, ký túc xá, còn có một cái cuối cùng, là căn phòng bên ngoài trường mà Trì Diệu thuê.

Lâu vậy rồi, cô cũng sắp quên mất cảm giác dùng chìa khóa tự mình xông vào nhà anh.

Sau khi cô đến nhà Trì Diệu, nhìn quanh một vòng, phát hiện đồ trang trí so với thời điểm cô đi không khác biệt lắm.

Cô vốn định nhân lúc Trì Diệu chưa về giúp anh thu dọn một chút, nhưng lại phát hiện không có gì để dọn, vì thế chỉ có thể ngồi trên sô pha, vừa ăn vặt vừa chờ anh trở về.

“Khối lượng công việc” của Trì Diệu tối nay quả thật rất nhiều, sau mười giờ còn ở trong lớp học chưa rời đi được.

Anh dành thời gian gửi cho Lâm Chiết Hạ hai tin nhắn.

[Em về phòng ngủ chưa?]

[Tắt đèn đi ngủ sớm một chút.]

Lâm Chiết Hạ trả lời bằng một icon gật đầu.

Bạn gái: [Vâng.]

Hơn mười một giờ anh mới trở về.

Lúc này ở đại sảnh căn hộ trống không, không có bóng người.

Anh ấn nút thang máy đi lên lầu như thường lệ, sau khi mở cửa, giơ tay ấn công tắc mở đèn phòng khách, trong nháy mắt khi đèn sáng lên, trên sô pha có bóng người cử động.

Lâm Chiết Hạ vốn đang ngủ trong chăn bị động tĩnh mở cửa cùng với ánh đèn quấy rầy.

Trì Diệu nhìn thấy cô gái trên sô pha xõa tóc, nheo mắt, cả người đều rụt lại trong chăn, mơ mơ màng màng ngồi dậy từ trên ghế sa lon, nói với anh: “Sao anh về muộn như vậy?”

Anh không nghĩ sẽ có người ở trong nhà, càng không nghĩ tới Lâm Chiết Hạ sẽ ở nhà chờ anh.

“…” Trì Diệu đặt chìa khóa lên kệ ở cửa chính, cả người vẫn còn hơi lạnh ở bên ngoài, “Sao em lại tới đây?”

Cơn buồn ngủ của Lâm Chiết Hạ rất nhanh đã tiêu tán, cô vây quấn chăn nói: “Cũng không có gì, chỉ là em cảm thấy hình như bạn trai em có chút không vui, cho nên tới đây dỗ dành anh ấy một chút.”

- -----oOo------

Chương 77

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Bầu không khó ngưng trệ trong giây lát.

Có một thứ gì đó trong bầu không khí lành lạnh chậm rãi tan chảy, sau đó Trì Diệu nói: “Anh không có không vui.

“Anh biết bây giờ anh giống gì không,” Lâm Chiết Hạ nhìn anh nói, “Giống một người uống say vẫn một hai nói rằng mình không có uống nhiều.”

“…” Trì Diệu không nói gì, một hồi sau anh ngẩng lên: “Em có từng nghĩ qua rằng thực ra người này thực sự không hề uống nhiều.”

Anh lại nói: “Không phải tửu lượng của ai cũng tệ như em.”

Lâm Chiết Hạ: “Vậy anh cười một cái đi.”

Trì Diệu: “…”

Cô bổ sungg, “Không phải là mặt cười trong lòng không cười, là kiểu cười xuất phát từ nội tâm ấy, có bản lĩnh thì anh cười một cái cho em xem nào.”

Trì Diệu bước qua cô đi vào phòng bếp: “Anh không cười.”

“Anh đang giận.”

“Anh không giận.”

Lâm Chiết Hạ đừng dậy từ sô pha, cùng anh đi vào phòng bếp: “Vậy anh còn không dám cười.”

“Ngại quá,” Trì Diệu đóng cửa tủ lạnh lại, giống vô số lần đấu võ mồm với cô như trước kia, “Con người anh ấy, lúc vui không thích bày tỏ lên mặt.”

“…” Không thích bày tỏ ra ngoài cơ à.

Lâm Chiết Hạ không nói lại được anh.

Cánh cửa tủ lạnh vừa được đóng vào, tay Trì Diệu vẫn chưa thu lại, cô nhân thời cơ này cúi người xuống, chủ động chen vào không gian giữa anh và tủ lạnh, sau khi cô đứng thẳng người, tư thế của hai người giống như Trì Diệu cố ý đẩy cô sát gần cảnh cửa tủ vậy.

Hai người ở rất gần nhau.

Lâm Chiết Hạ dũng cảm chen vào xong, nhất thời không biết bước tiếp theo nên làm gì, đại não cô bỗng trống rỗng.

Sau đó cô nhớ đến trên mạng thường nói, giữa các cặp đôi không có gì là hôn môi không thể giải quyết được.

Vì vậy cô trộm nhón chân lên sát lại gần anh, lấy dũng cảm hôn anh một cái.

Cho dù đã ở bên nhau lâu vậy rồi nhưng cô vẫn rất là tay mơ trong khoản hôn môn này, hoặc cũng có thể là do người trước mặt là Trì Diệu, vì vậy cô mới cảm thấy ngại ngùng.

Trì Diệu không ngờ cô sẽ hôn lên, sững người một lát.

Lâm Chiết Hạ hôn xong lùi về sau, đụng phải đôi đồng tử màu nhạt của anh, nghiêm túc nói: “Em không thích người ở câu lạc bộ trượt ván kia.”

“Không chỉ có anh ấy, tuýp người như vậy em đều không thích. Trước kia nói đến tiêu chuẩn chọn bạn trai anh đừng coi là thật, đấy đã là chuyện từ khi nào rồi, em cũng đã sớm quên từ lâu.”

Lâm Chiết Hạ giải thích, bỗng nói sang chuyện khác: “…Hồi nhỏ em còn nói hy vọng anh quỳ xuống lạy ba cái, sao không thấy anh nghe lời như thế này?”

“…”

Bầu không khí bởi vì câu ‘lạy ba cái’ của cô mà trở nên yên tĩnh một cách quỷ dị.

Khi Lâm Chiết Hạ đang định nói gì đó, Trì Diệu đưa tay lên, chiếc áo khoác nhuốm hơi lạnh đã ấm lên không ít, sau khi cởi áo khoác ra, bên trong anh chỉ mặc một chiếc áo len mỏi.

Trì Diệu vốn muốn nói, anh nghĩ mình không nên nói ra loại cảm xúc kì lạ kia, nhưng Lâm Chiết Hạ quá nghiêm túc, cô vô cùng để ý đến cảm xúc của anh, vì vậy anh không thể tiếp tục trầm mặc

Bàn tay nắm chai nước của anh càng chặt hơn, tránh khỏi ánh mắt của cô: “Không hoàn toàn là vì cái này.”

“Không chỉ có anh ta,” Cuối cùng Trì Diệu nói, “Còn có người khác, sau này em sẽ gặp nhiều người hơn nữa.”

–

Chủ đề nói chuyện của bọn họ đến đây là kết thúc, kim đồng hồ chỉ vào con số mười hai

Giờ này kí túc đã đóng cửa, không cho học sinh ra vào nên Lâm Chiết Hạ

cũng không thể trở về, chỉ có thể ở nhà Trì Diệu một đêm.

May là kì nghỉ có ở đây một thời gian, vì vậy đồ dùng cần thiết vẫn rất đầy đủ.

Tối nay không xảy ra gì cả, ngày mai cô còn có tiết sớm, chỉ là trước khi cô thu mình vào lòng Trì Diệu chìm vào giấc ngủ, mơ mơ màng màng nghĩ về câu cuối cùng anh nói, nhưng quả thực đã rất muộn, ý thức của cô càng trở nên mơ hồ, đến khi ngủ rồi vẫn chưa hiểu.

Ngày hôm sau, cô về kí túc từ sớm để lấy sách.

Lam Tiểu Tuyết vừa ngủ dậy, cô ấy vừa đánh răng vừa chào hỏi: “Về rồi đấy à.”

“Ừm,” Lâm Chiết Hạ đáp một tiếng, “Hôm qua cảm ơn cậu giúp tớ đem sách về.”

“Có gì đâu, chuyện nhỏ thôi mà.”

Lam Tiểu Tuyết cũng không hỏi tối qua cô đi đây, chỉ nói: “Tối qua kiểm tra phòng, Tần Lôi diễn hai vai liền, giúp cậu giấu được, nếu không hôm nay dì quản lý lại tìm cậu, rất phiền.”

Kí túc xá của Liên Đại rất nghiêm khắc, vì để bảo đảm vấn đề an toàn của học sinh nên đặt ra rất nhiều quy định.

Tuy nhiên có quy định thì ắt sẽ có đối sách, bọn họ đầu tiên sẽ tìm người diễn vai người không ở trong phòng, đợi sau khi kiểm tra xong tự mình sẽ xuống tìm dì báo cáo, tuy nhiên cách này cũng có độ nguy hiểm nhất định.

Lâm Chiết Hạ lo lắng hỏi: “Cậu ấy không bị dì nhận ra sao?”

Lam Tiểu Tuyết chỉ về mái tóc giả ở phía bên kia, màu nâu đen, rất dài, có chút cáu mà nói: “Hôm qua họ đều thay đổi quyết định đi tham gia câu lạc bộ khác rồi. Tần Lôi tham gia nhóm cosplay, vào câu lạc bộ ngay trong

ngày sẽ được tặng một mái tóc giả, tối qua có dịp dùng đến luôn.”

“…”

Còn có thể như vậy à.

“Vậy tối nay tớ mời bọn cậu ăn cơm,” Lâm Chiết Hạ nghĩ, khách sáo nói, “Các cậu muốn ăn gì thì nói mau.”

Lam Tiểu Tuyết đồng ý luôn: “Được, trong nhà ăn của trường có mở một tiệm cá nướng, tối nay chúng ta qua đó ăn đi.”

Đến tối Lâm Chiết Hạ nói với Trì Diệu một tiếng rồi cùng mọi người đi ăn.

Nhân viên đem cá nướng lên rất nhanh, trong giây lát bàn ăn đã rất phong phú.

Mấy người họ vừa ăn cá nướng vừa nói chuyện về câu lạc bộ hôm qua.

“Mái tóc giả ấy rất hữu dụng đấy.”

“Sớm biết tớ cũng tham gia câu lạc bộ cosplay rồi, câu lạc bộ của tớ không có tặng gì cả.”

“…”

Bọn họ trò chuyện, Lâm Chiết Hạ ở bên không lên tiếng, lúc cô ăn cơm lòng không tập trung, gắp một sợi gừng bỏ vào miệng.

Lam Tiểu Tuyết nhắc cô: “Thứ cậu gắp là gừng đấy.”

Lâm Chiết Hạ: “…À, trộn vào bên trong, tớ không nhìn rõ.”

“Sao vậy,” Lam Tiểu Tuyết hỏi, “Chuyện tình cảm không thuận lợi sao?”

Lâm Chiết Hạ đặt đũa xuống, quả thực cần một người để có thể tâm sự, vì

vậy nói thật lòng: “Có một chút.”

Những người khác cũng lắng nghe.

Lâm Chiết Hạ đơn giản kể chuyện giữa mình và Trì Diệu ra, cuối cùng tổng kết: “Tớ không hiểu là vì sao, đây không phải là lời trước kia tớ tuỳ tiện nói ra trong lúc tức giận hay sao, hơn nữa anh ấy nói sau này tớ sẽ gặp nhiều người hơn nữa là có ý gì?”

Lời cô không nói ra thêm là: Chẳng lẽ anh ấy hối hận vì đã hẹn hò với tớ rồi sao?

Muốn để cô đi chọn người khác?

Nhưng rất nhanh cô đã cảm thấy không phải là nguyên nhân này, Trì Diệu không phải là người như vậy.

Cô nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nghĩ ra được nguyên nhân thực sự.

Lam Tiểu Tuyết và Tần Lôi là người ở bên cạnh nên luôn sáng suốt: “Có gì mà không hiểu chứ, không phải rất rõ ràng hay sao?”

Lâm Chiết Hạ: “Rõ ràng?”

Lam Tiểu Tuyết: “ĐÚng thế, cậu ấy sợ cậu thích người khác, cũng lo rằng cậu không thực sự thích cậu ấy.”

Lâm Chiết Hạ không hiểu.

Bởi vì trong thâm tâm cô, Trì Diệu là người cô đã thích từ lâu, không dễ gì mới được ở bên nhau, cô căn bản chưa từng nghĩ anh lại sẽ vì lời nói kia mà lo lắng rằng cô sẽ thích người khác.

Trong lòng cô Trì Diệu luôn là người được chú ý đến, giống như thiếu niên kiêu ngạo toả sáng, anh không nên lo lắng như vậy mới đúng.

“Cậu ấy để tâm không phải là tiêu chuẩn chọn bạn trai của cậu mà để tâm rằng có thể cậu sẽ tìm được một người nào đó phù hợp tiêu chuẩn của mình trong câu lạc bộ trượt ván, cậu có thể thích người khác mà không phải thực lòng thích cậu ấy.”

Lam Tiểu Tuyết lại giải thích một lần nữa, sau đó nghi hoặc hỏi, “Khi ấy hai người ở bên nhau như thế nào vậy, tớ tưởng rằng thanh mai trúc mã như bọn cậu sau khi hẹn hò tình cảm sẽ rất vững vàng. Chính là kiểu biết rõ đối phương thích mình ấy, sao cậu ấy lại không có cảm giác an toàn, giống như không chắc chắn lắm việc cậu thích cậu ấy vậy?”

Bọn họ ở bên nhau thế nào?

Theo lời Lam Tiểu Tuyết nói, Lâm Chiết Hạ nghĩ: Bởi vì anh theo đuổi cô, sau đó cô đồng ý…

Nghĩ đến đây, cô mới chậm chạp phản ứng lại.

Trì Diệu vẫn chưa biết chuyện cô đã thích anh từ hồi cấp ba, vậy nên anh tưởng rằng vì anh theo đuổi nên cô mới thích anh.

Vì vậy anh mới sợ, sợ cô sẽ gặp được người phù hợp ‘tiêu chuẩn chọn bạn trai’. Người này có thể không phải là chủ nhiệm câu lạc bộ trượt ván thì cũng có thể là người khác.

Vì vậy anh mới nói “Sau này em sẽ gặp rất nhiều người khác.”

Lâm Chiết Hạ thanh toán trước, vội vã ăn nốt cơm, sau đó đặt đũa xuống: “Các cậu cứ ăn tiếp đi, tớ có vài lời muốn tìm anh ất nói, đi trước đây.”

Lam Tiểu Tuyết vẫy tay với cô: “Đi đi, có gì cứ nói rõ với anh trai cậu.”

Lâm Chiết Hạ có thời khoá biểu của anh, biết được tối nay anh có môn, vì vậy cô đi thẳng đến phòng học, đến đó đợi anh.

Cô dựa vào tường, vừa học từ vựng vừa đợi.

Rất nhanh tiếng chuông tan học đã vang lên, vài người cùng khoác vai nhau bước ra, cô vừa nhìn đã thấy được người đi ở sau cùng kia.

Thiếu niên cao ráo, một tay đút túi, xung quanh có người giống như kính trọng đại ca mà đưa thuốc lá cho anh, anh nhìn hộp thuốc đó không có đưa tay nhận, lúc đang định nói 'Đem đi chỗ khác' thì đã có người đứng ở trước mặt từ chối giúp anh: "Anh ấy không hút thuốc."

Trì Diệu ngẩng lên nhìn cô gái bất ngờ xuất hiện.

Bộ dáng Lâm Chiết Hạ vô cùng nghiêm túc, thậm chí có chút tức giânh: "Lần sau các cậu mà còn đưa thuốc cho anh ấy nữa tôi sẽ tố cáo các cậu."

Những người khác: "…"

"Chị dâu, cậu hiểu lầm rồi, bọn tôi không có hút thuốc," Có người ra mặt vội vàng giải thích, "Chính bởi vì không hút thuốc, vì vậy mới mua hộp thuốc này về ngắm, nghĩ xem hút thuốc sẽ trông như thế nào."

"…" Lâm Chiết Hạ muốn trợn tròn mămts.

Nhưng lần này qua đây còn có chuyện quan trọng hơn nên cô không tiếp tục chủ đề này.

Cô và Trì Diệu đi về phía chung cư.

"Anh về nhà luôn sao?" Lâm Chiết Hạ hỏi, "Không ghé nhà ăn à?"

Trì Diệu nói: "Về gọi đồ ăn sau."

Lâm Chiết Hạ 'Ồ' một tiếng.

Đi đến gần chung cư Trì Diệu mới phát hiện cô vẫn đi cùng mình: "Em không về kí túc sao?"

“Không về,” Lâm Chiết Hạ đan tay anh, nắm chặt, “Em về cùng anh.”

Trì Diệu vẫn chưa hiểu rõ được cảm xúc của mình, muốn tạm thời bình tĩnh một chút, vì vậy tuỳ tiện doạ cô: “Nếu ở chỗ anh có thể ngày mai em sẽ không dậy nổi để kịp tiết học sớm.”

Không ngờ lần này Lâm Chiết Hạ lại không hề sợ.

Vành tai cô đỏ ửng, nhưng miệng vẫn nói: “Vậy thì đi muộn.”

“Dù sao,” Giọng cô ngày càng nhỏ, “Đi muộn một lần không sao, muộn ba lần mới bị trừ điểm.”

Yết hầu Trì Diệu căng lên.

Một hồi sau, anh nói: “Em biết mình đang nói gì không?”

Lâm Chiết Hạ cùng anh đi vào thang máy: “Đương nhiên là biết rồi, hơn nữa em còn có chuyện muốn nói với anh.”

Trì Diệu không nghĩ ra được cô sẽ nói gì với mình.

Lúc đẩy mở cửa phòng, anh muốn bật đèn nhưng lại bị Lâm Chiết Hạ ngăn lại.

“Có thể đừng bật đèn không,” Cô căng thẳng nói, “Em sợ em sẽ ngại.”

Bàn tay Trì Diệu khựng lại trong không khí, cuối cùng không nhấn bật đèn.

Thực ra cho dù có không bật đèn thì trong phòng cũng mờ mờ sáng, ánh sáng từ ngoài cửa sổ phản chiếu vào, tô nên hình bóng các nội thất trong nhà.

Rất nhiều lời không biết nên bắt đầu từ đâu, Lâm Chiết Hạ mở miệng, trước mắt bỗng vụt qua ký ức thời cấp ba. Không phải cô cố tình không nói, chỉ là ban đầu khi Trì Diệu nói đã thích mình từ lâu, cô không biết nên nói thế

nào, vậy nên đã bỏ lỡ thời tốt nhất để bày tỏ. Sau đó muốn nói cũng vẫn chưa tìm được dịp thích hợp.

Cuối cùng cô khẽ nói: “Thực ra lúc anh theo đuổi em, em rất vui.”

“Em không ngờ anh sẽ thích em, em tưởng rằng mình chỉ có thể tiếp tục thầm thích anh mà thôi.”

Rất ít khi Trì Diệu phản ứng chậm chạp như vậy.

Môi anh căng lên, bắt được trọng điểm trong lời cô: “Cái gì mà là…tiếp tục thích anh?”

Qua màn tối Lâm Chiết Hạ đi tìm đôi mắt anh, vào giây phút xuyên qua bóng tối, cô nói: “Bởi vì em đã thích anh từ hồi cấp ba rồi.”

“Ban đầu em vẫn chưa biết đó là thích, chỉ là cảm thấy mỗi ghi anh sát gần em đều cảm thấy rất kì lạ, sau đó…” Lâm Chiết Hạ bỏ qua những tình tiết thật dài sau chữ ‘sau đó’, chỉ nói, “Nhưng anh là bạn tốt nhất của em, em không thể thích anh, càng không thể để anh phát hiện ra điều đó được.”

“Vì vậy lúc anh theo đuổi em, em đã rất vui.”

Cô tỉ mỉ đếm những việc đã từng xảy ra mà chỉ có mình cô biết: “Lúc cùng anh chụp ảnh đôi em rất căng thẳng. Vào ngày Valentine có anh ngồi cạnh em đã có chút muốn cảm ơn Hà Dương.”

“Lúc anh đồng ý biểu diễn, khi ở nhà xem anh chơi đàn em đã rất muốn bảo anh đừng đi nữa, bởi vì em không muốn người khác nhìn thấy anh.”

Trước giờ cô chưa từng nghĩ bản thân sẽ nghiêm túc tỏ tình với Trì Diệu trong tình huống như lúc này.

Cảm giác tỏ tình rất kì diệu.

Bây giờ người đứng trước mặt Trì Diệu là cô, nhưng lại hình như không

phải.

Giống cô của năm tháng cấp ba hơn.

‘Cô’ của năm tháng ấy đã từng cẩn thận giấu diếm tình cảm với Trì Diệu, cuối cùng cũng không dám nói.

“Em cũng, thích anh từ rất lâu rồi.”

Lâm Chiết Hạ nói đến đây, cả căn phòng trở nên vô cùng tĩnh lặng.

“Vì vậy em sẽ không,” Cuối cùng cô giống như tuyên thệ mà nói, “Cho dù sau này em có gặp thêm nhiều người hơn nữa, em cũng chỉ thích mình anh.”

Cô nói xong, yên lặng đợi Trì Diệu đáp lời.

Bởi căng thẳng nên cô có hơi thất thần đi đoán xem Trì Diệu sẽ đáp thế nào, là kiểu rất tự luyện như ‘Thích anh cũng rất bình thường’, hay là đã bị cô làm cho cảm động không thôi…

Nhưng Trì Diệu lại không nói lời nào.

Anh mạnh mẽ đưa tay giữ lấy gáy cô, kéo cô sát lại gần mình, anh như đã quen với bóng tối, vô cùng chuẩn xác tìm được vị trí của cô, ở trước mặt anh cô không hề có chút sức phản kháng nào.

Sau đó, nụ hôn của anh rơi xuống.

Nụ hôn này khác với những nụ hôn trước kia, anh chưa từng bất chấp tất cả mà hôn cô như vậy, hai người giống như chú cá trên mặt nước điên cuồng truyền không khí cho nhau.

Không ai nhớ được khi nào thì nụ hôn ấy kết thúc, mãi cho đến khi Trì Diệu nói với cô, anh ập lên người cô, ở bên tai cô hỏi, “Được không em?”

Ba chữ ‘Được không em’ này mang theo ý nghĩa rất rõ ràng.

Lâm Chiết Hạ không đáp, chủ động ngồi dậy đưa tay nhận lấy thứ đồ hình vuông quen thuộc.

Sau khi xé ra, cô chỉ có chút dũng khí giành chiến thắng.

Trì Diệu hướng dẫn cô đổi tư thế, không ập lên người cô nữa mà đổi vị trí của mình cho cô, nhắc cô “Em ngồi lên trên đi”, sau đó cánh tay có đeo chiếc dây buộc tóc màu đen đỡ lấy eo cô.

Eo cô vô cùng mẫn cảm, muốn trốn nhưng lại không trốn được.

Cuối cùng chỉ đành mất khí thế cảnh cáo anh: “…Đừng chạm vào eo em.”

Một giây sau Trì Diệu buông tay cô ra, nhưng lại cầm lấy cổ tay cô: “Được, vậy em sờ anh.”

“…”

Cả người Lâm Chiết Hạ như muốn bốc khói: “Em không muốn sờ.”

“Em không sờ thì để ai sờ?” Trì Diệu nói, “…Vốn dĩ cũng là vì em mà tập luyện.”

Vốn dĩ Lâm Chiết Hạ ngồi ở bên trên, chỉ cần rũ mắt đã nhìn thấy cơ bụng của anh, người anh rất rắn chắc, toát ra hơi thở thiếu niên, cơ bắp chỉ hơi lộ ra, không quácuồn cuộn, nhưng khi bị anh kéo tay đặt lên nơi ấy, cô vẫn cảm thấy sự mạnh mẽ từ đó.

Lâm Chiết Hạ không dám nhìn nữa, cô rời mắt đi, nhìn chiếc khuyên bạc trên vành tai anh, ánh sáng kim loại đem theo cảm giác mờ ảo.

Trong lúc làm, Trì Diệu đột nhiên dừng lại vài giây: “Em nói lại lần nữa đi.”

Giọng Lâm Chiết Hạ có hơi nghẹn ngào, bị anh làm cho không lên xuống được, uỷ khuất hỏi: “Nói…nói gì chứ?”

“Nói em thích anh từ lâu rồi.”

Có lẽ là bởi tư thế, trước kia khi cô xấu hổ đều sẽ núp mình vào trong chăn, vì vậy trước giờ cô chưa từng phát hiện người phía dưới thân mình lúc này, tất cả những dấu vết trên người anh đều thuộc về cô.

Dây buộc tóc màu đen trên cổ tay, khuyên tai, thậm chí là cơ thể.

Trong ngày rộng tháng dài dần dần trôi qua, những thứ ấy vì cô mà tồn tại.

Lâm Chiết Hạ cố gắng khống chế âm thanh nghẹn ngào của mình, nỗ lực nói rõ: “Em thích anh…từ rất lâu rồi.”

- -----oOo------

Chương 78

Editor: Đá bào

Beta: Gió

—

Ngày hôm sau Lâm Chiết Hạ dựa vào nghị lực kinh người thành công dậy sớm, đến lớp ngay sát giờ học.

Kết quả hôm nay giảng viên môn chuyên ngành lại đến trễ, các bạn khác trong lớp đều đang thảo luận xem có phải chiếc xe màu vàng lại không may nổ lốp giữa đường hay không.

Cô ngồi trong giảng đường hình bậc thang, vừa chờ giáo viên vào lớp vừa gửi tin nhắn cho Trì Diệu.

[Anh có tin không?]

[Em không bị đến trễ.]

[Lâm thiếu em quá là lợi hại.]

[Vừa rồi dáng vẻ em bước vào lớp đặc biệt “soái”.]

Điểm chú ý của Trì Diệu không đặt ở trên đó.

Bạn trai: [Em vẫn chưa ăn sáng?]

Lâm Chiết Hạ gõ chữ: [Trước khi đi đã lấy một túi bánh mì trong tủ lạnh của anh rồi.]

Lần này Trì Diệu nhắn lại chỉ có một chữ: [Ngoan.]

Lâm Chiết Hạ tự động hình dung thêm gương mặt của Trì Diệu, giọng nói của anh, chính là bởi vì không hợp với mấy chữ này, cho nên càng có một loại hấp dẫn kì lạ.

Cô trả lời bằng một cái biểu tượng cảm xúc, sau đó cất điện thoại di động đi, bắt đầu chăm chú nghe giảng.

Sau giờ học, cô theo dòng người tan học đi ra ngoài, liếc mắt một cái đã nhìn thấy có người đang chờ ở đầu cầu thang.

Trì Diệu dựa vào tường, đang cúi đầu xem điện thoại di động. Gần đây thời tiết đã ấm trở lại, nhưng anh không sợ lạnh, ăn mặc vẫn ít hơn những người khác, bên ngoài chỉ khoác một chiếc áo khoác màu đen, mặc quần jean mỏng, làm nổi bật dáng người vừa cao vừa gầy.

Thấy dáng vẻ anh tối hôm qua, lại nhìn thấy bộ dáng ban ngày của anh lại Lâm Chiết Hạ càng cảm thấy càng xấu hổ.

“Sao anh lại tới đây?” Cô ôm cuốn sách đi đến chỗ anh.

Trì Diệu cất điện thoại di động, ngẩng đầu lên: “Tìm em ăn cơm.”

Lúc Lâm Chiết Hạ đi chỉ cầm theo túi bánh mì, buổi sáng lại có hai tiết học liên tiếp, bây giờ quả thật đã rất đói, cô đã len lén xoa bụng hai lần trong lớp, cảm thấy Trì Diệu rất giống con giun trong bụng mình.

Trì Diệu đưa tay về phía cô: “Đưa sách cho anh.”

Lâm Chiết Hạ đang định nói “Em tự cầm được”, nhưng Trì Diệu đã giơ tay giành lấy sách trong tay cô.

Sau khi rút ra, bất ngờ trong tay cô được nhét vào một cây kẹo mút, bao bì màu vàng nhạt rất quen thuộc, vị chanh giống như trước đây.

“Sợ em hạ đường huyết.” Trì Diệu thuận miệng nói.

Lâm Chiết Hạ bóc vỏ: “Em đâu có yếu ớt như vậy. ”

“Bình thường thì không đến mức đó,” Trì Diệu mang theo xấp sách kia, đi về phía lối ra cầu thang, “…Nhưng có người đêm qua ‘vận động’ đến nửa đêm, cũng khó nói.”

“…”

Lâm Chiết Hạ thiếu chút nữa cắn nát cục kẹo vừa nhét vào miệng.

Đến căng tin, cô phụ trách tìm vị chỗ, Trì Diệu đi lấy cơm.

Cùng người này ăn cơm quả thật rất nhàn rỗi, không cần mỗi ngày suy nghĩ nên chọn ăn món nào, dù cô ăn hay không ăn cái gì, anh còn hiểu rõ hơn cô.

Lâm Chiết Hạ cắn kẹo, giữa đường có nhóm Lam Tiểu Tuyết cũng tới ăn cơm: “Cậu và anh trai đã hòa giải chưa?”

Lâm Chiết Hạ gật gật đầu: “Xong rồi, với lại cũng không tính là cãi nhau.”

Lam Tiểu Tuyết kéo Tần Lôi đi tìm vị trí: “Vậy là được rồi, chúng tớ lên lầu trước.”

Sau khi ăn cơm với Trì Diệu xong, nhớ ra buổi chiều hai người đều không có lớp học.

Lâm Chiết Hạ hỏi anh: “Anh có về nhà không?”

Trì Diệu: “Không.”

“Vậy…Đến lớp học sao?”

“Cũng không.”

“Vậy buổi chiều anh định làm gì?”

“Định dẫn bạn gái ra ngoài hẹn hò.”

Lâm Chiết Hạ lắc lắc tay anh: “Đi đâu hẹn hò, anh đã tìm được chỗ nào rồi sao?”

Trì Diệu không nhiều lời, chỉ nói: “Đến sẽ biết.”

Trên đường đi, chủ đề giữa hai người chuyển từ ven con đường sang “thầm thương trộm nhớ”.

Trì Diệu bất giác mà bắt đầu tự luyến.

Anh nắm lấy cô, nhìn như tùy ý mà nói: “Lúc trước em thích anh cũng là chuyện rất bình thường, chứng tỏ mặc dù em đang trong quá trình trưởng thành, rất nhiều chỗ có vấn đề, nhưng ít nhất mắt nhìn không có vấn đề gì.”

Lâm Chiết Hạ: “…”

Đối mặt với sự công kích bất thình lình của Trì Diệu, cô không cam lòng yếu thế: “Vẫn là anh thích em sớm hơn, lúc còn học cấp hai em chỉ muốn đè nát đầu anh mà anh đã bắt đầu luyện cơ bụng vì em rồi.”

Trì Diệu nhìn cô một cái, ngữ điệu hơi thay đổi: “Ngẫm lại thì, mấy điều kiện chọn người yêu hồi cấp hai của em…hình như là cố ý dựa theo anh mà nói ngược lại.”

“…”

Lúc trước còn vì cái này mà ghen tuông, bây giờ cả người lại quá mức tự tin.

“Em không có lấy anh làm tiêu chuẩn,” Cô rầu rĩ giải thích, “Để cố ý nói ngược lại.”

Trì Diệu “Ồ” một tiếng: “Em chắc chứ?”

“Chắc cái gì?”

“Lúc còn học cấp 2, không bị anh hấp dẫn.”

“…”

Cô xem như đã nhìn ra, anh đang muốn biến cô thành người thích đối phương trước.

Lâm Chiết Hạ sẽ không dễ dàng nhường vị trí có lợi này: “Không có, anh đừng suy nghĩ quá nhiều, dù sao vẫn là anh thích em trước.”

Trì Diệu có vẻ hơi thất vọng, nhưng anh nhanh chóng điều chỉnh suy nghĩ, hỏi cô: “Vậy nói cụ thể hơn, sao em lại thích anh?”

Cô không muốn để ý đến này nữa.

Thật phiền.

Phiền thì phiền, cô suy nghĩ một chút xem có nên cho anh xem qua thứ kia hay không.

Vì thế Lâm Chiết Hạ đi được nửa đường, bỗng nhiên dừng lại ở ven đường, cô cúi đầu mở mở vòng tròn bạn bè lên, lướt xuống một lúc lâu, lướt tới thời trung học, là bức ảnh cô đã lén chụp anh dưới sân khấu.

“Này.”

Trì Diệu nhìn ảnh chậm phản ứng nửa nhịp, phát hiện đây bài đăng ở chế độ ‘chỉ mình tôi’ nhìn thấy, người trong ảnh là anh, ngày đó là lần hiếm hoi anh đồng ý lên sân khấu biểu diễn, mang theo cây đàn guitar ngồi ở giữa

sân khấu. Ảnh chụp thật ra rất mờ, bởi vì ánh sáng trên đỉnh đầu quá chói mắt, chiếu vào người anh, nửa khuôn mặt đều hư ảo không rõ.

Ngoài lý do ánh sáng, còn có tâm trạng dè dặt của người chụp ảnh.

“Có hơi mờ,” Lâm Chiết Hạ giải thích, “Bởi vì lúc ấy em hơi căng thẳng, không dám chụp. Mặc dù tất cả mọi người đều đang chụp ảnh anh, không ai chú ý đến em.”

Nhưng cô vẫn không dám.

Khi lén lút làm những điều “Đuối lý”, luôn luôn cảm thấy rằng mọi người trên toàn thế giới dường như đang nhìn chằm chằm vào mình.

Cô căn bản không dám quang minh chính đại chụp anh, chỉ có thể lấy hết dũng khí lấy điện thoại di động ra, sau đó bấm nút chụp vội.

Trì Diệu không nói gì, nhìn lướt qua dòng trạng thái về bức ảnh.

Nguyên văn bài đăng riêng tư này là: [Ngọn gió đêm hạ]

Đó là lời bài hát mà anh đã chọn.

Anh tự cho đó là phương thức âm thầm thổ lộ, thì ra vào lúc đó đã nhận được phản hồi.

Lâm Chiết Hạ tiến lại gần, lại đưa tay thao tác vài cái trên màn hình điện thoại di động, cho anh xem một tấm ảnh khác. Bức ảnh ba người họ cầm vé xem phim Valentine.

Tuy rằng đêm qua cô đã cùng Trì Diệu nói chuyện thẳng thắn, nhưng khi đem những thứ vốn chỉ có cô biết lấy ra cho anh xem, vẫn có chút ngượng ngùng.

Trì Diệu dùng một câu nói phá vỡ phần ngượng ngùng này của cô: “Sao không cắt tay Hà Dương đi.”

“…”

Cảm giác đem bí mật riêng tư đi khai báo của Lâm Chiết Hạ nhất thời tan thành mây khói.

Về mặt lý trí, cô nên nói “Sao anh có thể đối xử với cậu ấy như vậy, nói thế nào thì Hà Dương cũng là bạn tốt chung của chúng ta, hơn nữa có thể xem phim cùng nhau vào ngày Valentine cũng là nhờ có cậu ấy”.

Nhưng về mặt tình cảm, cô suy nghĩ theo lời Trì Diệu một chút, sau đó có chút đồng ý gật đầu: “Đúng là nên vậy.”

“Lúc ấy hẳn là nên cắt ảnh cậu ta ra.”

……

Nửa tiếng sau, hai người đến địa điểm hẹn hò.

Nơi Trì Diệu đưa cô đến là một con phố thương mại. Tuy rằng cô chưa từng tới, nhưng cũng biết nơi này rất náo nhiệt, Lam Tiểu Tuyết và Tần Lôi trước đó đã tới dạo quanh đây.

Chỉ là phố thương mại kinh doanh rộng rãi, cửa hàng rực rỡ muôn màu, trong lúc nhất thời cô cũng đoán không được Trì Diệu rốt cuộc sẽ dẫn cô đi đâu.

Mùa đông đã trôi qua, cây cối trên đường trông không còn ảm đạm tiêu điều như hồi nghỉ đông nữa.

Phong cách của thành phố Liên Vân không tệ, con phố này rất giống với rất nhiều nơi cô đã từng đi ở khu Thành An.

Có gạch đá xanh. Có nước. Có một cây cầu.

Cây liễu bên cầu dần dần xuất hiện những cành cây mới, người đến người

đi xung quanh, một khung cảnh huyên náo.

Cô đi theo Trì Diệu vào sâu trong phố thương mại, sau đó đẩy cửa của một cửa hàng nào đó, đi vào.

Trước khi đi vào, cô không chú ý đến tên cửa hàng, sau đó cô thấy trên tường treo rất nhiều ảnh, những bức ảnh này tạo thành một bức tường sống động. Trong ảnh phần lớn đều là ảnh dành cho cặp đôi, lúc chụp ảnh động tác thân mật, rất gần gũi.

Mặc dù không biết tên cửa hàng, nhưng trong đầu Lâm Chiết Hạ hiện ra năm chữ quen thuộc, năm chữ này là từ trong trí nhớ lật ra.

Cô do dự hỏi: "…Tiệm chụp ảnh cặp đôi?"

Trong lúc Lâm Chiết Hạ dò hỏi, ông chủ đã cười tủm tỉm mở miệng giới thiệu: "Đúng vậy, nơi này của chúng tôi là một tiệm chụp ảnh tự động dành cho các cặp tình nhân, sau khi quét mã trả phí, vào phòng nhỏ tự mình điều chỉnh máy móc camera là có thể chụp được ảnh đôi đẹp mắt."

Trì Diêm quét mã trả tiền, sau đó hai người đi vào chụp ảnh.

Nói là tự chụp, kỳ thật cũng giống như mấy loại máy "chụp ảnh thẻ" có thể tự vận hành ven đường.

Phòng rất nhỏ, được ngăn cách bằng cửa kính và rèm cửa.

Bên trong có hai cái ghế tròn, Lâm Chiết Hạ ngồi ở trên, tò mò đùa nghịch với màn hình máy: "Anh nghĩ sao mà lại muốn dẫn em đi chụp ảnh vậy?"

Trên màn hình máy có nhãn dán có thể lựa chọn, mặt hai người chỉ cần cùng nhau xuất hiện trong ống kính, nhãn dán sẽ tự động gắn trên mặt hai người.

Trì Diệu đứng bên cạnh cô, giơ tay lên trên màn hình bấm một cái, tiện tay chọn một cái tai thỏ.

Giây tiếp theo, tai thỏ xuất hiện trên đầu cô.

Lâm Chiết Hạ cố ý lắc trái lắc phải trước ống kính, tai thỏ kia cũng lắc theo cô.

“Bởi vì lúc trước chụp,” Trì Diệu buông tay xuống nói, “…Chúng ta không phải cặp đôi.”

Lần trước họ chụp “ảnh tình nhân”, cũng không là thật.

Nghĩ lại, sau khi ở bên nhau, đúng là hai người chưa từng chụp ảnh tình nhân đúng nghĩa.

Lâm Chiết Hạ thu hồi tâm tư chơi đùa, ngồi thẳng trước khi chính thức bắt đầu chụp: “Vậy… Anh cũng ngồi xuống, em cũng sẽ gần anh hơn.

Sau đó, sau đó.

Cô cũng không biết, căn bản cũng chưa có kinh nghiệm.

Con người cô có một tật xấu, chính là mỗi lần làm việc càng nghiêm túc, liền có vẻ thoạt nhìn càng ngốc nghếch. Ví dụ như bây giờ, cô rất muốn chụp ảnh cặp đôi với Trì Diệu đẹp hơn một chút, nhưng ánh mắt không khống chế được đến mức bắt đầu ngây ngốc.

Trì Diệu so với cô thì thản nhiên hơn một chút, sau khi anh ngồi xuống, cao hơn cô một đoạn, hai người ở trong khung ngắm một cao một thấp.

Sau đó, anh nói, “Em đang lo lắng cái gì vậy?”

Lâm Chiết Hạ mạnh miệng: “Em không có lo lắng, không phải chỉ là chụp ảnh thôi sao, có gì mà phải căng thẳng chứ, chỉ là bình thường em không chụp ảnh nhiều…Không quen lắm.”

Trì Diệu lại điều chỉnh góc máy một lúc, Lâm Chiết Hạ như ngồi trên đống

lửa, lúc cô gần như sắp ngây ngốc đến cực hạn, Trì Diệu nhắc nhở cô…

“Nhìn ống kính.”

Lâm Chiết Hạ cố gắng tập trung ánh mắt lại, trước khi Trì Diệu ấn nút chụp, cô cảm thấy dựa vào tư thế của cô hôm nay, có lẽ bức ảnh này sẽ phải chụp lại.

Nhưng vào thời điểm nhấn chụp.

Trì Diệu nghiêng đầu, chuẩn xác hôn lên má cô.

Ánh mắt Lâm Chiết Hạ hơi mở to một chút.

Tất cả sự kiềm chế và bất an đều bị động tác bất ngờ này của anh phá vỡ, cô bị hôn một giây này, quên mất ống kính, cũng quên hai người bọn họ hiện tại đang chụp ảnh.

“Tách”.

Màn hình máy hiển thị cảnh chụp.

Hình ảnh được lưu lại.

Hai người sau đó lại chụp thêm vài tấm, trên mấy tấm ảnh khác, có một tấm là cô không cam lòng yếu thế đưa tay kéo mặt Trì Diệu, tấm còn lại là Trì Diệu trở đưa tay ấn l3n đỉnh đầu cô, muốn đè cô lại, giống như cảnh đùa giỡn thời thơ ấu.

Sau khi chụp ảnh xong, Lâm Chiết Hạ cầm ảnh in ra hỏi anh: “Chúng ta có nên cùng nhau đăng một cái lên vòng bạn bè không?”

Có lẽ là bởi vì trên đường tới đây, cô cho Trì Diệu xem hai nội dung lúc trước chỉ có mình cô mới có thể thấy được, vì vậy cô rất muốn đăng một tấm công khai lên vòng bạn bè với anh.

Nhưng cô cũng từng nghe Tiểu Tuyết nói, con trai hình như không nhiệt tình với mấy cái này.

Cô đang cố gắng định nói, “Nếu anh không muốn thì thôi” thì Trì Diệu đã lên tiếng: “Lần sau không cần hỏi anh.”

Lâm Chiết Hạ không hiểu ý tứ của những lời này.

“Bạn gái,” Anh đứng dậy lấy chiếc áo khoác màu đen treo bên cạnh xuống, nhìn cô, vẫn là bộ dáng tùy ý mà lãnh đạm kia, nhưng bởi vì người đối diện với anh là cô nên những lời nói ra cũng trở nên dịu dàng hơn, “Em có quyền lợi ra lệnh cho anh.”

- -----oOo------

Chương 79

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Hai người cùng sửa ảnh và trạng thái cảm xúc, cùng đăng lên vòng bạn bè.

Sau khi tải lại, hai bài viết mới một trước một sau xuất hiện.

Đầu mèo: Bạn gái bảo tôi đăng /Hình ảnh.

Chiếc đầu mèo còn lại: Bạn trai bảo tôi đăng /Hình ảnh

Lâm Chiết Hạ nhấn thích bài viết của anh, cô đang định nói ‘Như vậy em chính là người đầu tiên nhấn thích rồi’, kết quả khi quay đầu sang nhìn màn hình điện thoại của Trì Diệu, phát hiện hai người vô cùng ăn ý, anh cũng nhấn thích bài viết của cô.

Trên đường về trường, điện thoại cô không ngừng rung lên.

Sau khi hẹn hò với Trì Diệu, đây là lần đầu tiên họ công khai trên vòng bạn bè. Trước kia hai người đều không đặc biệt đăng gì, chủ yếu là vì quá thân quen, hơn nữa những người nên biết đều cũng đã biết, cũng không nhất thiết phải đăng bài.

Lâm Chiết Hạ mở thông báo, vào phần bình luận.

Người bình luận đầu tiên là Hà Dương: [Cảm ơn, no rồi.]

Sau đó là những người bạn thân khác, còn có cả nhóm Từ Đình.

Từ Đình: [???]

Từ Đình: [Đệch, có phải là mạng của tôi chậm quá rồi không…]

Đường Thư Huyên: [Wowww, chúc mừng hai cậu!]

…

Trong rất nhiều bình luận, có bốn dòng đến từ phụ huynh.

Lâm Hà: [Lần sau đừng chụp nữa, đã không đẹp được như bạn trai rồi, lúc chụp trông càng xấu hơn.]

Nguỵ Bình trả lời Lâm Hà: [Con gái chúng ta cũng rất xinh mà, trông hệt như trai tài gái sắc.]

Trì Hàn Sơn trả lời Lâm Hà: [Chị nói gì vậy, Trì Diệu mới xấu, cả ngày bày cái mặt thối kia ra, nhìn đã thấy chán rồi.]

Bạch Cầm trả lời Trì Hàn Sơn: [Mặc dù quả thật là nhìn đã thấy chán nhưng cũng đừng nói thẳng ra như vậy chứ, cho con trai anh chút mặt mũi đi.]

Lâm Hà trả lời Bạch Cầm: […..]

Lâm Chiết Hạ đọc những dòng bình luận, về đến kí túc, cô nằm trên giường cười nửa ngày.

–

Sau kì nghỉ đông thời gian trôi qua rất nhanh, giống như khoảnh khắc giao mùa vậy, nhanh đến mức khiến người ta không nắm bắt được. Mùa xuân ngắn ngủi qua đi, mặc dù làn gió khô khan vẫn thổi đến, nhưng những tiếng

ve đầu tiên cũng đã vang lên.

Chớp mắt, mùa hạ lại đến.

Mọi người đã cởi bỏ lớp áo khoác dày, trong cái nóng nực, khuôn viên trường như trở nên tràn ngập sức sống hơn.

Hôm nay sau khi tan học, Lâm Chiết Hạ đến sân bóng xem Trì Diệu chơi bóng.

Cuối cùng Trì Diệu bị bạn cùng phòng trước kia kéo vào câu lạc bộ bóng rổ, ngược lại là cô chọn tới chọn lui, không biết chọn câu lạc bộ nào nên cũng đành thôi.

“Thôi bỏ đi,” Lúc đó cô khổ não nói với Trì Diệu, “Năm nay em không tham gia đâu, để sang năm rồi tính.”

Trì Diệu không bày tỏ ý kiến.

Cô lại nói: “Đúng lúc em càng có nhiều thời gian hơn dành cho việc học tập.”

“Có đạo lý,” Giọng điệu của Trì Diệu rất thiếu đánh. “Dù sao thì chim ngốc phải học bay trước.”

“…” Nói như kiểu cô giống như hồi cấp ba, cố ý lập một kế hoạch cho riêng mình vậy.

Mùa đông bởi vì tiết trời lạnh mà ít người để ý đến việc sân bóng rổ đã được tu sửa lại, lúc này rất nhiều thiếu niên mặc áo thể thao xuất hiện tại đây.

“Anh Diệu, bóng hay…”

Có người nói lớn, sau đó thiếu niên được vô số ánh mắt chú ý đến kéo kéo cổ áo, đứng dưới ánh mặt trời, ngay cả mái tóc cũng bị ánh nắng chiếu

sáng, đôi đồng tử màu nhạt của anh càng nổi bật hơn.

Lâm Chiết Hạ cầm một chai nước, chỗ cô ngồi có bóng cây che, không nắng lắm.

Rất nhanh hiệp một đã kết thúc, Trì Diệu xuống sân, giây phút anh đi qua đám đông tiến về phía cô, cô luôn cảm thấy hình ảnh này rất quen thuộc.

Trì Diệu ngồi xuống trước mặt cô, sợi tóc có nhuốm mồ hôi, anh rất tự nhiên nhận lấy chai nước trên tay cô.

Lâm Chiết Hạ ngẩng đầu nhìn yết hầu của anh cử động, đột nhiên nói: "Trước kia hình như cũng là em đưa nước cho anh."

"Lúc đấy tính tình anh tệ thật," Cô nhớ đến hồi cấp ba, không nhịn được mà tố cáo, "Còn nói dị ứng với nước người khác đưa, bị người ta đưa lên diễn đàn bàn luận."

Trì Diệu căn bản chưa lên diễn đàn bao giờ, nhân vật luôn là trung tâm của chủ đề nói chuyện như vậy lại không hề để ý đến những thứ này.

Anh hỏi: "Nói anh thế nào?"

Lâm Chiết Hạ vẫn nhớ rất rõ: "Mắng anh không xứng được uống nước."

"…."

Cô lại nói: "Nhưng mà lúc ấy anh hơi quá đáng thật."

Trì Diệu vặn nắp chai lại, hỏi ngược cô: "Anh quá đáng?"

"Chẳng lẽ không quá đáng sao?"

Hiệp hai sắp bắt đầu, có người ở giữa sân gọi tên Trì Diệu.

Trong lúc đứng lên Trì Diệu nhét chai nước vào lòng cô: "Anh chỉ muốn

uống nước của người anh thích đưa, quá đáng ở điểm nào?”

Lâm Chiết Hạ theo bản năng dùng hai tay đỡ lấy chai nước, ôm vào lòng, sau đó cô ngẩn người, đến khi anh vào sân rồi mới phản ứng lại.

Cô nhớ ra rằng khi ấy anh đã thích cô rồi, vì vậy…anh chỉ thích uống nước cô đem tới mà thôi, nhưng lại không có cách nào để mở miệng, cũng không biết làm sao để bày tỏ nguyện vọng.

Tình cảm mà anh dành cho cô luôn nằm trong những tình tiết nhỏ mà cô không để ý tới.

–

Nhiệt độ không ngừng tăng cao, tiếng ve cũng ngày càng dữ dội.

Sau khi vào trường gần một năm, hầu hết mọi người đã thích ứng được cuộc sống trong trước, rời xa sự quản thúc của phụ huynh thầy cô, tiếp tục cuộc sống học tập ở Liên Đại.

Sau khi không bị quản thúc nữa, mọi người bắt đầu có thể tự do yêu đương, không ít người thành công ‘thoát ế’.

Người ‘thoát ế’ thứ hai trong phòng Lâm Chiết Hạ là Lam Tiểu Tuyết, vốn dĩ tính cách cô ấy khá hướng ngoại, thường tới lui nhiều nơi, muốn đi đâu thì đi đó, sau khi tham gia câu lạc bộ trượt ván được một tháng, cô về đến phòng ký túc nói lớn: “Các bạn thân yêu, nói cho các cậu nghe một tin, tớ thoát ế rồi.”

Lâm Chiết Hạ hỏi: “Ai vậy.”

Lam Tiểu Tuyết: “Chủ nhiệm câu lạc bộ trượt ván, trước đây các cậu cũng từng gặp qua.”

“Gu thẩm mĩ của cậu, tớ đã không muốn bàn luận gì thêm rồi,” Trần Lôi kéo mở rèm giường, thò đầu ra nói, “Tớ chỉ hy vọng anh ấy là người tốt, dù

sao nếu sau này anh ta làm tổn thương cậu, bọn tớ đều sẽ thay cậu ra mặt.”

Lam Tiểu Tuyết phất tay: “Anh ấy không phải người như vậy.”

Trần Lôi: “Tốt nhất là vậy.”

Kết quả chuyện tình cảm của Lam Tiểu Tuyết giống như dự đoán của tất cả mọi người.

Hai tháng sau, cô ấy tuyên bố chia tay: “Các bạn của tớ ơi, nói cho các cậu nghe một tin, tớ lại độc thân rồi.”

“…”

Lâm Chiết Hạ ngồi trước bàn học, từ một đống bài tập ngẩng đầu lên, lại hỏi một câu: “Nguyên nhân là gì thế?”

Lam Tiểu Tuyết cảm thán một câu: “Tình cảm phai nhạt quá nhanh.”

“…”

Trần Lôi: “Phiền cậu nói tiếng người.”

“Thời kỳ lạnh nhạt,” Lam Tiểu Tuyết nói, “Tớ thấy chán chết nên chia tay rồi.”

Lâm Chiết Hạ đặt bút xuống: “Thời kì lạnh nhạt?”

Mấy chữ ấy quá lạ lẫm với cô, cô và Trì Diệu hẹn hò lâu như vậy rồi, trước giờ chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Cô tính toán thời gian, lại nói: “Nhưng các cậu mới…hẹn hò hai tháng mà.”

Lam Tiểu Tuyết hoàn toàn không có bộ dạng thất tình, ngược lại lại cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng, nằm lên giường: “Hai tháng đã là rất lâu rồi! Cả hai tháng, tổng cộng sáu mươi ngày liền, đủ để nảy sinh những sự thay

đổi.”

“…”

Lam Tiểu Tuyết không thấy có vấn đề gì cả: “Đây không phải rất bình thường sao, hai người mới quen nhau sẽ có rất nhiều lời để nói, chuyện gì cũng rất mới mẻ, ngay cả việc đối phương gọi gì về ăn cũng có thể nói một tràng. Nhưng thời gian qua lâu rồi, cảm giác mới mẻ cũng phai đi, bước vào thời kỳ lạnh nhạt thì không còn gì muốn nói nữa.”

“Từ tuần trước tớ và anh ấy đã rất ít nhắn tin cho nhau rồi,” Lam Tiểu Tuyết nhớ lại, “Tớ cũng cố gắng tìm chủ đề nói chuyện, sau đó phát hiện ngoài câu lạc bộ ra thì bọn tớ không có điểm chung nào khác. Hơn nữa cho dù là cùng chơi trượt ván, câu lạc bộ cũng không phải ngày nào cũng có hoạt động, thời gian rảnh rất nhiều. Tớ cảm thấy không còn thú vị nữa nên đề nghị chia tay.”

“Anh ta cũng không có níu kéo gì tớ, mọi người đều biết rõ lòng nhau nên chia tay rồi.”

Lâm Chiết Hạ ‘Ồ’ một tiếng, sau đó buổi tối trước khi đi ngủ cô không nhịn được mà nghĩ, không biết giữa cô và Trì Diệu sẽ có thời kỳ lạnh nhạt hay không.

Cô và Trì Diệu ở bên nhau một khoảng thời gian dài rồi, hơn nữa cũng đã rất hiểu nhau, liệu trong một giây phút nào đó anh sẽ cảm thấy ‘nhàm chán’ hay không?…

Lâm Chiết Hạ suy nghĩ vớ vẩn rồi ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau là cuối tuần, cô đến nhà Trì Diệu ngồi.

“Em có muốn ra ngoài không?” Trì Diệu hỏi cô.

Lâm Chiết Hạ lắc đầu: “Trời nóng lắm, em đi được đến đây đã là điều không dễ dàng gì rồi.”

Hai người bàn bạc một lát rồi quyết định ở nhà xem phim.

Cô chọn một bộ phim cũ được đánh giá rất cao mà trước kia chưa có cơ hội xem, sau đó tắt đèn trong phòng khác đi.

Điều hòa trong phòng rất lạnh, trên đùi cô có đắp một tấm thảm.

Bộ phim vừa bắt đầu, theo ánh sáng từ màn ảnh phản chiếu tới, Trì Diệu nắm lấy tay cô theo thói quen.

Anh dựa vào phía sau, nhìn có vẻ đang xem phim, nhưng động tác tay lại không hề ngừng lại, anh đan tay vào tay cô, có lúc nắm chặt, có lúc vân vê ngón tay, giống như tay cô còn thú vị hơn bộ phim đang chiếu vậy.

Chơi một lát, anh cúi đầu nhìn bàn tay đặt trong lòng bàn tay mình.

Lâm Chiết Hạ không có thói quen sơn móng tay, móng tay cô vô cùng sạch sẽ gọn gàng, móng tay thon dài, lúc cầm nắm còn thấy mềm mềm.

Lâm Chiết Hạ đang xem phim, đầu óc đột nhiên hiện lên lời Lam Tiểu Tuyết nói, vì vậy cô mang theo cảm xúc mà mình cũng không hiểu được, rút tay ra khỏi tay anh.

Qua một lát, lại bị Trì Diệu nắm lấy.

Cô lại rút ra.

Sau đó anh đưa tay ra, bàn tay nắm lấy tay cô càng chặt hơn.

Lâm Chiết Hạ dãy dụa một lát, lúc muốn rút tay ra nhưng lại không rút được.

Cô ngẩng đầu nhìn Trì Diệu, phát hiện Trì Diệu cũng đang nhìn cô.

Sau khi kéo rèm cửa lại phòng khách trở nên rất tối, khiến ánh mắt anh càng

sâu hơn.

Một hồi sau anh mở miệng: “Em tăng động đấy à?”

“….”

“Không phải.”

Cô thành thật: “Nghe nói các cặp đôi ở bên nhau lâu rồi sẽ rơi vào thời kỳ lạnh nhạt, em muốn xem xem anh có lạnh nhạt với em không?”

So với nói là ‘muốn xem xem’, cô càng muốn nói rằng mình sợ rằng Trì Diệu sẽ có thời kì lạnh nhạt.

Trì Diệu rời ánh mắt đi: “Anh thu lại câu nói vừa rồi, em không phải tăng động.”

Lâm Chiết Hạ gật đầu, muốn nói “Đương nhiên em không phải tăng động rồi”.

Ngay sau đó.

Câu tiếp theo của Trì Diệu là: “Là đầu óc của em có vấn đề.”

“…”

Còn không cả bằng nói cô tăng động.

Trì Diệu thực sự muốn vạch đầu cô ra xem bên trong có chứa cái gì.

Lâm Chiết Hạ cảm thấy vừa rồi mình thăm dò rất ngốc, muốn giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, lờ chủ đề này đi, vì vậy chỉ vào màn hình chiếu phim: “Nam chính đánh nhau với người ra rồi, đoạn phim này rất quan trọng, em thấy chúng ta không nên bỏ lỡ.”

Nhưng lời cô vừa buông xuống, ‘cạch’ một tiếng, Trì Diệu trực tiếp tắt TV

đi.

Sau khi màn hình TV vụt tắt, cả căn phòng càng trở nên tối hơn, trong căn phòng với vài tia sáng mờ mờ, có một loại áp lực vô hình bỗng hiện lên.

Trì Diệu nắm tay cô đi về phía dưới, dừng lại ở một nơi nào đó, ánh mắt khoá chặt cô: “Không phải muốn xem xem anh có lạnh nhạt hay không sao?”

Lòng bàn tay Lâm Chiết Hạ nóng bỏng, cô muốn rụt tay lại nhưng không động được.

Khác với ngày đông, quần áo mùa hè rất mỏng, lớp vải mỏng không thể che được cái nóng bỏng ở nơi nào kia, ngay cả xúc cảm nơi lòng bàn tay cũng trở nên rõ rệt hơn. Cho dù nhiệt độ điều hoà có hạ thấp hơn nữa, nhiệt độ cơ thể vẫn không ngừng tăng lên.

“Em thử xem có lạnh nhạt hay không.”

Lâm Chiết Hạ cố gắng dịch người sang bên cạnh, nhỏ giọng nói: “…Em không muốn thử nữa rồi.”

“…”

Cho dù cô có nói rằng mình không muốn ‘thử’ ra sao thì vẫn bị anh d3 xuống sô pha ‘thử’ một lần.

Ấn tượng của cô vào ngày hôm đó là Trì Diệu dừng lại ở giây phút quan trọng, ở bên tai cô hỏi một câu: “Anh có ‘lạnh nhạt’ không?”

Không,

Không lạnh nhạt một chút nào.

Đôi mắt Lâm Chiết Hạ ửng lên, bàn tay không chút sức lực đặt lên vai anh, chỉ ngấp ngứ được vài tiếng, không thốt lên được lời nào.

Sau khi kết thúc, Trì Diệu ôm cô vào lòng, ở dưới sô pha là vài nắm giấy đã nhàu nát, trong bầu không khí vẫn còn vương vấn hơi thở của hai người, anh không tiếp tục làm cô nữa mà cúi đầu hôn l3n đỉnh đầu, hỏi cô: “Tại sao em lại cảm thấy anh sẽ lạnh nhạt với em?”

“Bởi vì,” Lời cô có hơi nghèn nghẹn, “Chúng ta quen nhau đã lâu, ở bên nhau cũng lâu vậy rồi…”

“Người ta nói, có rất nhiều người sau khi ở bên nhau sẽ có thời kỳ lạnh nhạt, vì vậy em sợ có một ngày anh cũng sẽ không giống như thời điểm mình mới hẹn hò, có thể vào một ngày nào đó cũng cảm thấy nhàm chán.”

Trì Diệu không trực tiếp trả lời, anh hỏi ngược lại cô: “Chúng ta quen nhau bao lâu rồi.”

Lâm Chiết Hạ thầm đếm, bắt đầu từ năm bảy tuổi.

“Mười hai năm.” Bọn họ đã quen nhau mười hai năm rồi.

Cả mười hai năm thật dài.

“Mười hai năm này anh chưa từng cảm thấy chán khi ở bên cạnh em, vậy nên cho dù là mười hai năm nữa,” Giọng Trì Diệu truyền đến bên tai cô, “Mười hai năm lại mười hai năm nữa, cũng sẽ không bao giờ nhàm chán.”

“Hoặc có lẽ anh cảm thấy trên thế giới này có rất nhiều chuyện sẽ dần dần trở nên nhàm chán, nhưng ngoại trừ em ra, sẽ không bao giờ.”

Lâm Chiết Hạ sững người, ngẩng đầu nhìn Trì Diệu.

Cô quên mất rồi, bọn họ khác với tất cả những người khác.

Bộ phim hồi nhỏ cô thích xem bây giờ đã không còn xem nữa, trò chơi từng mê mẩn một thời, còn khổ sở năn nỉ Trì Diệu nhận vật phẩm giúp, cũng bất giác mà bỏ quên trong một góc, chưa từng đăng nhập lại thêm lần nào.

Ở cửa tiểu khu có một tiệm đồ ngọt, khi ấy cô thích nhất bánh mì khoai môn, tưởng rằng bản thân ăn mãi cũng không chán, kết quả ngày thứ bảy kéo Trì Diệu đi ăn đã tuyên bố đời này không muốn nhìn thấy nó nữa rồi.

Cô cũng nhớ hồi nhỏ Trì Diệu thích chơi rubik, sau đó cũng không động đến nữa.

Có một thời gian anh vô cùng thích việc cải tạo lại đồ đạc, nhiệt huyết kéo dài chưa được ba tháng…

Còn có vô số câu chuyện nhỏ khác nữa.

Trong quá trình trưởng thành, quả thực bọn họ đều cảm thấy có rất nhiều thứ ‘không còn thú vị nữa’.

Ngoại lệ duy nhất đó là, trừ đối phương ra.

Giống như Trì Diệu nói vậy, hai người đã cùng nhau đi qua những tháng năm dài, vậy nên cho dù là mười hai năm hay lâu hơn nữa, cũng vĩnh viễn sẽ không có ngày ‘lạnh nhạt’.

- -----oOo------

Chương 80

Editor: Đá bào

Beta: Gió

—

Sau khi vào hạ, Lâm Chiết Hạ và Trì Diệu nhanh chóng đón sinh nhật lần thứ 20.

Thật ra sinh nhật của Trì Diệu đã qua rồi nhưng năm nay anh dự định sẽ đón sinh nhật cùng cô.

Chủ yếu là vì sinh nhật của hai người rất gần nhau, nếu như tách ra, sẽ phải "lăn lộn" đến hai lần.

"Nói thật, em đã lâm vào cảnh bế tắc ý tưởng rồi." Trước sinh nhật anh, Lâm Chiết Hạ đã thành thật, "Từ nhỏ đến lớn em đã tổ chức nhiều sinh nhật cho anh như vậy rồi, năm nay em vò đầu bứt tai suy nghĩ mấy ngày, cũng không nghĩ ra kế hoạch tổ chức sinh nhật mới mẻ nào."

Mà bản thân Trì Diệu cũng không có quan tâm nhiều về sinh nhật mình, vì thế hai người vô cùng ăn ý, dự định sẽ tổ chức cùng nhau.

Lâm Chiết Hạ thử thăm dò hỏi: "Hay là năm nay chúng ta lược bỏ phần quà tặng đi."

Trì Diệu nhướng mày: "Tại sao?"

Lâm Chiết Hạ: “…Em bị bí ý tưởng rồi.”

Cô cho rằng Trì Diệu sẽ đồng ý, tuy nhiên ngoài dự đoán của cô, Trì Diệu nói ra hai chữ: “Không được.”

“Vì sao không được?” Cô nói một cách mạnh mẽ, “Sao anh lại muốn nhận quà tặng như vậy, với tình cảm giữa chúng ta, trên thực tế không nhất thiết phải thể hiện qua món quà.”

Trì Diệu nhìn cô một cái: “Bởi vì anh muốn tặng cho em.”

Vì thế trong khoảng thời gian trước sinh nhật, Lâm Chiết Hạ vừa hờ mong Trì Diệu sẽ tặng mình món quà sinh nhật gì, vừa tiếp tục đau đầu nghĩ xem bản thân mình nên tặng gì cho anh.

–

Thật khó để nói ra sự khác biệt giữa “tuổi hai mươi” và “tuổi mười tám”.

Hình như cũng có.

Mấy năm nay, hình như cô vô tình cách ba chữ “người lớn” gần hơn một chút.

Tối hôm đó Lâm Chiết Hạ ở trong phòng ngủ lướt điện thoại, đang lên mạng tìm cảm hứng mua quà thì nghe Lam Tiểu Tuyết gọi điện thoại cho người nhà cô ấy.

Lam Tiểu Tuyết không phải người ở thành phố này, lúc gọi điện thoại có dùng giọng địa phương, đều là người phương Nam, Lâm Chiết Hạ đại khái có thể hiểu được nội dung cuộc nói chuyện của cô ấy: “Mẹ, mẹ không cần gửi cho con, phòng của con chỉ có chút chỗ như vậy, gửi qua cũng không dùng được.”

“Bạn cùng phòng của con cũng không ăn, mẹ đừng lo, hơn nữa cho dù các cậu ấy có ăn, phải ăn một thùng hoa quả lớn như vậy cũng no vỡ bụng

mất.”

“Được rồi, con biết rồi, con sẽ chăm sóc tốt cho bản thân.”

“…”

Mấy ngày nay Lam Tiểu Tuyết rất bận rộn, thực ra cũng không ăn uống ngủ nghỉ đúng giờ.

Khoa nghệ thuật của cô ấy gần đây đang tổ chức một triển lãm về thạch cao, mỗi ngày đều đem theo hai quầng mắt thâm đen trở về phòng ngủ, trên quần áo cũng bị vấy bẩn đến lộn xộn, cả người thoạt nhìn vô cùng tiều tuỵ. Có lần trở về, cô ấy còn không nhịn được mà phàn nàn về thầy giáo: “Chủ yếu là muốn bọn tớ làm lao động không công…Rõ ràng không phải là thứ bọn tớ phải phụ trách, lại nhất quyết bắt bọn tớ làm, cuối cùng lúc giao tác phẩm lên cũng không được nêu lên chút công lao nào.”

Lúc đó những người khác trong ký túc xá cũng bất bình thay cô: “Sao lại như vậy, có thể khiếu nại không?”

“Thôi bỏ đi,” Lam Tiểu Tuyết nói, “Cũng chỉ là giúp sức làm một số công việc. Xong cả rồi.”

–

Âm thanh bên kia của Lam Tiểu Tuyết nghe có chút lớn, mẹ Lam nói chuyện cũng lớn, Lâm Chiết Hạ nghe rõ được bà hỏi một câu: “Triển lãm thạch cao của các con thế nào rồi…”

Bàn tay lướt điện thoại di động của Lâm Chiết Hạ dừng lại một chút, tiếp theo đó, giọng Lam Tiểu Tuyết tỏ thoải mái: “Rất tốt ạ. Triển lãm rất lớn, đến lúc đó con sẽ quay video cho mẹ xem.”

Vận đen giống như căn bệnh truyền nhiễm vậy.

Rất nhanh chuyên ngành của Lâm Chiết Hạ cũng có động tĩnh, khoa cô có

tổ chức một cuộc thi hùng biện tiếng anh.

Giảng viên chuyên ngành không biết nghe tin từ đâu, gọi cô đến văn phòng, hỏi cô: “Nghe nói em từng tham gia cuộc thi hùng biện ở trường trước đây đúng không?”

“…”

Lâm Chiết Hạ nghĩ đến lịch sử huy hoàng của cô khi còn ở cấp ba, đã từng dũng cảm rồi đạt được giải nhất, không thể không thừa nhận: “Trước đây em có từng tham gia ạ.”

Giảng viên chuyên ngành dùng một giọng điệu lừa gạt mà nói: “Vừa lúc cuộc thi hùng biện lần này của chúng ta còn thiếu một người, em có muốn thử không?”

Lâm Chiết Hạ cũng không phải là sợ hãi, đơn giản chỉ vì cô lo lắng năng lực chuyên ngành của mình sẽ kéo chân đồng đội: “Em nghĩ, hay là cô trao lại cơ hội quý giá này cho người khác được không ạ?”

Giảng viên chuyên ngành đột nhiên cao giọng gọi tên của cô: “Lâm Chiết Hạ!”

“Cho em một cơ hội khác, em trả lời cô một lần nữa, em có muốn thử không?”

“…”

Nhìn thái độ này.

Nghe chừng là trốn cũng không thoát được rồi.

Cuối cùng Lâm Chiết Hạ vẫn gật đầu: “Vậy để em thử xem ạ.”

Các cuộc thi hùng biện ở trường đại học khác với ở cấp ba, tự do hơn, không có chủ đề cụ thể, tất cả mọi thứ đều có thể tự do thể hiện, phong cách

không có giới hạn, yêu cầu duy nhất là sử dụng tiếng anh.

Các giảng viên chuyên ngành tìm cách kéo tất cả những người tham gia vào cùng một nhóm.

Vì thế Lâm Chiết Hạ cũng bắt đầu bận rộn, vừa bận tổ chức sinh nhật, vừa chuẩn bị cho bài hùng biện, hiện tại cô đang viết tạm bản thảo.

Một tuần trước sinh nhật, một chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Buổi tối bọn họ có tập trung nộp bản thảo lần một, nửa ngày trước khi nộp bản thảo, ở trong lớp Lâm Chiết Hạ có gặp một người bạn dự thi cùng lớp, là một nữ sinh tóc ngắn, cô bạn kia có vẻ rất vui vẻ, chủ động nói: “Buổi tối tiện thể để tôi nộp giúp cậu bản thảo luôn nhé? Như vậy cậu cũng không cần tốn công chạy đi nộp nữa.”

Buổi tối Lâm Chiết Hạ còn có việc khác cũng đang vội làm, vì thế nói: “Vậy làm phiền cậu rồi.”

Trong lúc giao bản thảo, Lâm Chiết Hạ thoáng nhìn thấy bản thảo trong tay cô ấy, chủ đề bài diễn thuyết của nữ sinh tóc ngắn là “Ước mơ”.

Tuy nhiên, vào buổi tối, giáo viên lại tag cô trong nhóm.

@Lâm Chiết Hạ

[Đề tài của em giống với một bạn khác cùng lớp, em hãy đổi đề tài khác rồi nộp lại nhé.]

Lâm Chiết Hạ nhìn thấy tin nhắn thì rất ngạc nhiên.

Cô không hỏi trong nhóm mà nhắn riêng cho giảng viên chuyên ngành: [Thưa cô, cho em hỏi một chút, đề tài của em trùng với bạn nào ạ?]

Giảng viên chuyên ngành: [Là Chu Đồng, không phải bản thảo của hai em cùng nộp một lúc sao, cô vừa nhìn, hai em chọn đề tài giống nhau.]

……

Trong đầu Lâm Chiết Hạ xuất hiện khuôn mặt của nữ sinh tóc ngắn kia.

Cô vô thức gõ một loạt các dòng chữ để biện minh: [Em có vô tình nhìn thấy chủ đề của bạn ấy, chủ đề ấy rõ ràng không giống với của em…]

Nhưng gõ được một nửa, cô lại xóa đi những lời giải thích này.

Chuyện này có lẽ sẽ không có bất kỳ kết quả gì, cô không có cách nào để giải thích, cũng không có bằng chứng thực tế. Giống như việc sau khi trưởng thành, vô hình chung sẽ có rất nhiều chuyện "không thể nói rõ" như vậy.

Lâm Chiết Hạ nghĩ thầm, thay vì dành thời gian để tranh luận, không bằng viết lại lần nữa, dù sao cũng chỉ là bản thảo sơ bộ, viết lại cái mới là được.

Buổi tối, cô tìm Trì Diệu ăn cơm.

Cô động được mấy đũa, vội vã trở lại ký túc xá để viết một chủ đề mới, nhanh chóng nói: "Em ăn no rồi."

Trì Diệu ngạc nhiên trước lượng cơm hôm nay của cô: "Hôm nay em chỉ ăn có một chút như vậy thôi sao?"

Lâm Chiết Hạ: "Có vấn đề gì sao?"

Trì Diệu nhìn chén cơm của cô, không nói gì.

Lâm Chiết Hạ tiếp tục nói: "Con gái bọn em dạ dày nhỏ, ăn ít cũng là chuyện rất bình thường mà."

Trì Diệu khẽ cười lạnh: "Bình thường em còn hận không thể ăn thêm hai chén cơm, bây giờ còn nói cái gì mà dạ dày nhỏ."

“…”

“Dù sao em cũng đã ăn no rồi.” Lâm Chiết Hạ buông đũa xuống, “Nếu anh thấy không quen cứ tự mình ăn thêm một chén đi.”

Biểu hiện của cô vẫn như bình thường, nhưng với Trì Diệu, anh vẫn luôn có một loại thần giao cách cảm nào đó với cô.

Trì Diệu dời ánh mắt ra khỏi bát cơm trước mặt cô, hỏi: “Tâm tình của em hôm nay không tốt sao?”

Lâm Chiết Hạ: “…Vẫn rất ổn.”

Trì Diệu lại hỏi: “Em đã viết xong bài hùng biện chưa?”

Lâm Chiết Hạ do dự một giây.

Thật ra cô hoàn toàn có thể nói chuyện mình và người khác chọn đề tài “giống nhau”, nhưng tuổi hai mươi và mười tám không giống nhau ở chỗ, cô cũng biết mình nên trưởng thành hơn.

Từ nhỏ đến lớn, Trì Diệu luôn là người mà cô có thể dựa dẫm vô điều kiện, dù là bất cứ điều gì xảy ra, cô luôn có thể nói với anh.

Không thể nói cho Lâm Hà biết thì vẫn có thể nói cho anh biết, thậm chí không cần quan tâm rốt cuộc chuyện đó cô làm là đúng hay sai.

Nếu là cô của trước kia, chắc sẽ chửi bới cô gái tóc ngắn tên Chu Đồng kia, nhưng trong nháy mắt khi lời vừa nói ra miệng, cô không khỏi nghĩ đến bộ dáng Lam Tiểu Tuyết hôm đó khi gọi điện thoại cho người nhà.

Rõ ràng là rất mệt mỏi, nhưng cũng chỉ nói rằng mình “rất ổn”.

Có lẽ là do mang tâm trạng giống Lam Tiểu Tuyết, trong giây phút ngắn ngủi này, cô đã chọn một lựa chọn khác.

Cuối cùng Lâm Chiết Hạ nói: “Em vừa mới nộp bản thảo đầu tiên xong, lát còn phải tiếp tục viết tiếp, không có vấn đề gì lớn cả. Anh cứ ăn tiếp đi, em về trước đây.”

Bởi vì Lâm Chiết Hạ phải chọn đề tài mới nên lại bận rộn thêm mấy ngày đêm nữa.

Mấy ngày nay, Trì Diệu hẹn cô gặp mặt mấy lần, cô đều nói không rảnh.

Nhắn tin cho cô, cô cũng chỉ trả lời cho có lệ.

Bạn trai: [Bạn đang viết bài hùng biện à?]

Lâm Chiết Hạ: [Vâng.]

Bạn trai: [Lát nữa đợi anh tan học.]

Lâm Chiết Hạ: [Ừm ừm]

Chỉ là mấy từ “ừm ừm”.

Trì Diệu rất nhanh đã nhận ra cái gì đó.

Một lát sau, anh lại gửi tới một câu.

Bạn trai: [Lâm Chiết Hạ là đồ ngốc.]

Lâm Chiết Hạ viết bản thảo đến độ đầu óc mơ hồ, ngay cả Trì Diệu nhắn cái gì cô cũng không nhìn kỹ, lại thuận tay gửi qua mấy chữ “Ừm”.

[……]

Chờ cô phản ứng lại, đã qua hơn mười phút, cuộc trò chuyện nằm lặng lẽ trong hộp thoại.

Cô đang nghĩ xem nên gửi một cái gì đó để cứu vãn, hộp thoại lại nhảy ra

hai từ: [Xuống dưới.]

Hai từ này rất quen thuộc, dường như cô đã nhận được vô số lần.

Lâm Chiết Hạ biết là không giấu được, cô lục đục thay áo ngủ, sau đó cầm chìa khóa chạy xuống lầu.

Thời điểm này đang là giờ cao điểm của lớp học buổi tối, trước khu kí túc của nữ sinh có rất nhiều người.

Cô chen ra khỏi dòng người, nhìn thấy người thiếu niên đang chờ ở ngã tư.

Trì Diệu đứng dưới ánh đèn đường, đưa cho cô một túi trái cây vừa mua ban nãy, lại lạnh lùng nói: “Giải thích một chút đi.”

“Để em giải thích” Lâm Chiết Hạ nhận lấy túi hoa quả kia, “Vừa rồi trầm mê vào việc học tập nên không nhìn rõ.”

“Em nghĩ anh sẽ tin sao?”

“…”

Chắc là sẽ không tin, người này còn khó lừa gạt hơn so với Lâm Hà.

Lâm Chiết Hạ cẩn thận nói: “…Em cảm thấy cái cớ này của em coi như có sách mách có chứng, anh không tin một chút sao?”

Một lát sau, Lâm Chiết Hạ chủ động đầu hàng: “Được rồi, em nói thật cho anh biết.”

Dù sao cũng không phải chuyện lớn gì, không có gì không thể nói.

“Chuyện là bản thảo đầu tiên mà em nộp lên bị trùng với người khác, cô bạn đó là người giúp em nộp bản thảo, hơn nữa lúc đưa cho cậu ta rõ ràng em thấy đề tài của cậu ta không giống em.”

Lâm Chiết Hạ tóm tắt lại mọi chuyện, “Cho nên gần đây em phải vội vàng viết lại.”

Khi cô nói chuyện, không tự giác được mà ôm chặt túi trái cây trong tay: “Em nghĩ rằng tất cả mọi người đều đã là người lớn, với lại gần đây anh cũng tương đối bận rộn, em có thể tự giải quyết được.”

Trì Diệu nhìn cô, nửa ngày sau vẫn không nói gì.

Ngay khi Lâm Chiết Hạ nghĩ có phải anh tức giận rồi không thì khuôn mặt Trì Diệu khẽ trùng xuống, anh giơ tay lên, ngón trỏ rất nhẹ chọc lên trán cô một cái, lại mắng cô một câu “Đồ ngốc”.

Lâm Chiết Hạ nhỏ giọng phản kháng: “Em không có ngốc, hơn nữa hôm nay anh đã mắng em hai lần rồi.”

“Em thật là…”

Trì Diệu “chậc” một tiếng, giọng nói của anh cùng tiếng ve sầu xung quanh hoà lẫn vào nhau, trong đêm hè oi bức thổi tới một trận gió, “…Chuyện gì cũng muốn tự giải quyết thì còn cần bạn trai là anh để làm gì?”

- -----oOo------

Chương 81

Editor: Đá bào

Beta: Gió

—

Sau khi vào hạ, Lâm Chiết Hạ và Trì Diệu nhanh chóng đón sinh nhật lần thứ 20.

Thật ra sinh nhật của Trì Diệu đã qua rồi nhưng năm nay anh dự định sẽ đón sinh nhật cùng cô.

Chủ yếu là vì sinh nhật của hai người rất gần nhau, nếu như tách ra, sẽ phải "lăn lộn" đến hai lần.

"Nói thật, em đã lâm vào cảnh bế tắc ý tưởng rồi." Trước sinh nhật anh, Lâm Chiết Hạ đã thành thật, "Từ nhỏ đến lớn em đã tổ chức nhiều sinh nhật cho anh như vậy rồi, năm nay em vò đầu bứt tai suy nghĩ mấy ngày, cũng không nghĩ ra kế hoạch tổ chức sinh nhật mới mẻ nào."

Mà bản thân Trì Diệu cũng không có quan tâm nhiều về sinh nhật mình, vì thế hai người vô cùng ăn ý, dự định sẽ tổ chức cùng nhau.

Lâm Chiết Hạ thử thăm dò hỏi: "Hay là năm nay chúng ta lược bỏ phần quà tặng đi."

Trì Diệu nhướng mày: "Tại sao?"

Lâm Chiết Hạ: “…Em bị bí ý tưởng rồi.”

Cô cho rằng Trì Diệu sẽ đồng ý, tuy nhiên ngoài dự đoán của cô, Trì Diệu nói ra hai chữ: “Không được.”

“Vì sao không được?” Cô nói một cách mạnh mẽ, “Sao anh lại muốn nhận quà tặng như vậy, với tình cảm giữa chúng ta, trên thực tế không nhất thiết phải thể hiện qua món quà.”

Trì Diệu nhìn cô một cái: “Bởi vì anh muốn tặng cho em.”

Vì thế trong khoảng thời gian trước sinh nhật, Lâm Chiết Hạ vừa hờ mong Trì Diệu sẽ tặng mình món quà sinh nhật gì, vừa tiếp tục đau đầu nghĩ xem bản thân mình nên tặng gì cho anh.

–

Thật khó để nói ra sự khác biệt giữa “tuổi hai mươi” và “tuổi mười tám”.

Hình như cũng có.

Mấy năm nay, hình như cô vô tình cách ba chữ “người lớn” gần hơn một chút.

Tối hôm đó Lâm Chiết Hạ ở trong phòng ngủ lướt điện thoại, đang lên mạng tìm cảm hứng mua quà thì nghe Lam Tiểu Tuyết gọi điện thoại cho người nhà cô ấy.

Lam Tiểu Tuyết không phải người ở thành phố này, lúc gọi điện thoại có dùng giọng địa phương, đều là người phương Nam, Lâm Chiết Hạ đại khái có thể hiểu được nội dung cuộc nói chuyện của cô ấy: “Mẹ, mẹ không cần gửi cho con, phòng của con chỉ có chút chỗ như vậy, gửi qua cũng không dùng được.”

“Bạn cùng phòng của con cũng không ăn, mẹ đừng lo, hơn nữa cho dù các cậu ấy có ăn, phải ăn một thùng hoa quả lớn như vậy cũng no vỡ bụng

mất.”

“Được rồi, con biết rồi, con sẽ chăm sóc tốt cho bản thân.”

“…”

Mấy ngày nay Lam Tiểu Tuyết rất bận rộn, thực ra cũng không ăn uống ngủ nghỉ đúng giờ.

Khoa nghệ thuật của cô ấy gần đây đang tổ chức một triển lãm về thạch cao, mỗi ngày đều đem theo hai quầng mắt thâm đen trở về phòng ngủ, trên quần áo cũng bị vấy bẩn đến lộn xộn, cả người thoạt nhìn vô cùng tiều tuỵ. Có lần trở về, cô ấy còn không nhịn được mà phàn nàn về thầy giáo: “Chủ yếu là muốn bọn tớ làm lao động không công…Rõ ràng không phải là thứ bọn tớ phải phụ trách, lại nhất quyết bắt bọn tớ làm, cuối cùng lúc giao tác phẩm lên cũng không được nêu lên chút công lao nào.”

Lúc đó những người khác trong ký túc xá cũng bất bình thay cô: “Sao lại như vậy, có thể khiếu nại không?”

“Thôi bỏ đi,” Lam Tiểu Tuyết nói, “Cũng chỉ là giúp sức làm một số công việc. Xong cả rồi.”

–

Âm thanh bên kia của Lam Tiểu Tuyết nghe có chút lớn, mẹ Lam nói chuyện cũng lớn, Lâm Chiết Hạ nghe rõ được bà hỏi một câu: “Triển lãm thạch cao của các con thế nào rồi…”

Bàn tay lướt điện thoại di động của Lâm Chiết Hạ dừng lại một chút, tiếp theo đó, giọng Lam Tiểu Tuyết tỏ thoải mái: “Rất tốt ạ. Triển lãm rất lớn, đến lúc đó con sẽ quay video cho mẹ xem.”

Vận đen giống như căn bệnh truyền nhiễm vậy.

Rất nhanh chuyên ngành của Lâm Chiết Hạ cũng có động tĩnh, khoa cô có

tổ chức một cuộc thi hùng biện tiếng anh.

Giảng viên chuyên ngành không biết nghe tin từ đâu, gọi cô đến văn phòng, hỏi cô: “Nghe nói em từng tham gia cuộc thi hùng biện ở trường trước đây đúng không?”

“…”

Lâm Chiết Hạ nghĩ đến lịch sử huy hoàng của cô khi còn ở cấp ba, đã từng dũng cảm rồi đạt được giải nhất, không thể không thừa nhận: “Trước đây em có từng tham gia ạ.”

Giảng viên chuyên ngành dùng một giọng điệu lừa gạt mà nói: “Vừa lúc cuộc thi hùng biện lần này của chúng ta còn thiếu một người, em có muốn thử không?”

Lâm Chiết Hạ cũng không phải là sợ hãi, đơn giản chỉ vì cô lo lắng năng lực chuyên ngành của mình sẽ kéo chân đồng đội: “Em nghĩ, hay là cô trao lại cơ hội quý giá này cho người khác được không ạ?”

Giảng viên chuyên ngành đột nhiên cao giọng gọi tên của cô: “Lâm Chiết Hạ!”

“Cho em một cơ hội khác, em trả lời cô một lần nữa, em có muốn thử không?”

“…”

Nhìn thái độ này.

Nghe chừng là trốn cũng không thoát được rồi.

Cuối cùng Lâm Chiết Hạ vẫn gật đầu: “Vậy để em thử xem ạ.”

Các cuộc thi hùng biện ở trường đại học khác với ở cấp ba, tự do hơn, không có chủ đề cụ thể, tất cả mọi thứ đều có thể tự do thể hiện, phong cách

không có giới hạn, yêu cầu duy nhất là sử dụng tiếng anh.

Các giảng viên chuyên ngành tìm cách kéo tất cả những người tham gia vào cùng một nhóm.

Vì thế Lâm Chiết Hạ cũng bắt đầu bận rộn, vừa bận tổ chức sinh nhật, vừa chuẩn bị cho bài hùng biện, hiện tại cô đang viết tạm bản thảo.

Một tuần trước sinh nhật, một chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Buổi tối bọn họ có tập trung nộp bản thảo lần một, nửa ngày trước khi nộp bản thảo, ở trong lớp Lâm Chiết Hạ có gặp một người bạn dự thi cùng lớp, là một nữ sinh tóc ngắn, cô bạn kia có vẻ rất vui vẻ, chủ động nói: “Buổi tối tiện thể để tôi nộp giúp cậu bản thảo luôn nhé? Như vậy cậu cũng không cần tốn công chạy đi nộp nữa.”

Buổi tối Lâm Chiết Hạ còn có việc khác cũng đang vội làm, vì thế nói: “Vậy làm phiền cậu rồi.”

Trong lúc giao bản thảo, Lâm Chiết Hạ thoáng nhìn thấy bản thảo trong tay cô ấy, chủ đề bài diễn thuyết của nữ sinh tóc ngắn là “Ước mơ”.

Tuy nhiên, vào buổi tối, giáo viên lại tag cô trong nhóm.

@Lâm Chiết Hạ

[Đề tài của em giống với một bạn khác cùng lớp, em hãy đổi đề tài khác rồi nộp lại nhé.]

Lâm Chiết Hạ nhìn thấy tin nhắn thì rất ngạc nhiên.

Cô không hỏi trong nhóm mà nhắn riêng cho giảng viên chuyên ngành: [Thưa cô, cho em hỏi một chút, đề tài của em trùng với bạn nào ạ?]

Giảng viên chuyên ngành: [Là Chu Đồng, không phải bản thảo của hai em cùng nộp một lúc sao, cô vừa nhìn, hai em chọn đề tài giống nhau.]

……

Trong đầu Lâm Chiết Hạ xuất hiện khuôn mặt của nữ sinh tóc ngắn kia.

Cô vô thức gõ một loạt các dòng chữ để biện minh: [Em có vô tình nhìn thấy chủ đề của bạn ấy, chủ đề ấy rõ ràng không giống với của em…]

Nhưng gõ được một nửa, cô lại xóa đi những lời giải thích này.

Chuyện này có lẽ sẽ không có bất kỳ kết quả gì, cô không có cách nào để giải thích, cũng không có bằng chứng thực tế. Giống như việc sau khi trưởng thành, vô hình chung sẽ có rất nhiều chuyện "không thể nói rõ" như vậy.

Lâm Chiết Hạ nghĩ thầm, thay vì dành thời gian để tranh luận, không bằng viết lại lần nữa, dù sao cũng chỉ là bản thảo sơ bộ, viết lại cái mới là được.

Buổi tối, cô tìm Trì Diệu ăn cơm.

Cô động được mấy đũa, vội vã trở lại ký túc xá để viết một chủ đề mới, nhanh chóng nói: "Em ăn no rồi."

Trì Diệu ngạc nhiên trước lượng cơm hôm nay của cô: "Hôm nay em chỉ ăn có một chút như vậy thôi sao?"

Lâm Chiết Hạ: "Có vấn đề gì sao?"

Trì Diệu nhìn chén cơm của cô, không nói gì.

Lâm Chiết Hạ tiếp tục nói: "Con gái bọn em dạ dày nhỏ, ăn ít cũng là chuyện rất bình thường mà."

Trì Diệu khẽ cười lạnh: "Bình thường em còn hận không thể ăn thêm hai chén cơm, bây giờ còn nói cái gì mà dạ dày nhỏ."

“…”

“Dù sao em cũng đã ăn no rồi.” Lâm Chiết Hạ buông đũa xuống, “Nếu anh thấy không quen cứ tự mình ăn thêm một chén đi.”

Biểu hiện của cô vẫn như bình thường, nhưng với Trì Diệu, anh vẫn luôn có một loại thần giao cách cảm nào đó với cô.

Trì Diệu dời ánh mắt ra khỏi bát cơm trước mặt cô, hỏi: “Tâm tình của em hôm nay không tốt sao?”

Lâm Chiết Hạ: “…Vẫn rất ổn.”

Trì Diệu lại hỏi: “Em đã viết xong bài hùng biện chưa?”

Lâm Chiết Hạ do dự một giây.

Thật ra cô hoàn toàn có thể nói chuyện mình và người khác chọn đề tài “giống nhau”, nhưng tuổi hai mươi và mười tám không giống nhau ở chỗ, cô cũng biết mình nên trưởng thành hơn.

Từ nhỏ đến lớn, Trì Diệu luôn là người mà cô có thể dựa dẫm vô điều kiện, dù là bất cứ điều gì xảy ra, cô luôn có thể nói với anh.

Không thể nói cho Lâm Hà biết thì vẫn có thể nói cho anh biết, thậm chí không cần quan tâm rốt cuộc chuyện đó cô làm là đúng hay sai.

Nếu là cô của trước kia, chắc sẽ chửi bới cô gái tóc ngắn tên Chu Đồng kia, nhưng trong nháy mắt khi lời vừa nói ra miệng, cô không khỏi nghĩ đến bộ dáng Lam Tiểu Tuyết hôm đó khi gọi điện thoại cho người nhà.

Rõ ràng là rất mệt mỏi, nhưng cũng chỉ nói rằng mình “rất ổn”.

Có lẽ là do mang tâm trạng giống Lam Tiểu Tuyết, trong giây phút ngắn ngủi này, cô đã chọn một lựa chọn khác.

Cuối cùng Lâm Chiết Hạ nói: “Em vừa mới nộp bản thảo đầu tiên xong, lát còn phải tiếp tục viết tiếp, không có vấn đề gì lớn cả. Anh cứ ăn tiếp đi, em về trước đây.”

Bởi vì Lâm Chiết Hạ phải chọn đề tài mới nên lại bận rộn thêm mấy ngày đêm nữa.

Mấy ngày nay, Trì Diệu hẹn cô gặp mặt mấy lần, cô đều nói không rảnh.

Nhắn tin cho cô, cô cũng chỉ trả lời cho có lệ.

Bạn trai: [Bạn đang viết bài hùng biện à?]

Lâm Chiết Hạ: [Vâng.]

Bạn trai: [Lát nữa đợi anh tan học.]

Lâm Chiết Hạ: [Ừm ừm]

Chỉ là mấy từ “ừm ừm”.

Trì Diệu rất nhanh đã nhận ra cái gì đó.

Một lát sau, anh lại gửi tới một câu.

Bạn trai: [Lâm Chiết Hạ là đồ ngốc.]

Lâm Chiết Hạ viết bản thảo đến độ đầu óc mơ hồ, ngay cả Trì Diệu nhắn cái gì cô cũng không nhìn kỹ, lại thuận tay gửi qua mấy chữ “Ừm”.

[……]

Chờ cô phản ứng lại, đã qua hơn mười phút, cuộc trò chuyện nằm lặng lẽ trong hộp thoại.

Cô đang nghĩ xem nên gửi một cái gì đó để cứu vãn, hộp thoại lại nhảy ra

hai từ: [Xuống dưới.]

Hai từ này rất quen thuộc, dường như cô đã nhận được vô số lần.

Lâm Chiết Hạ biết là không giấu được, cô lục đục thay áo ngủ, sau đó cầm chìa khóa chạy xuống lầu.

Thời điểm này đang là giờ cao điểm của lớp học buổi tối, trước khu kí túc của nữ sinh có rất nhiều người.

Cô chen ra khỏi dòng người, nhìn thấy người thiếu niên đang chờ ở ngã tư.

Trì Diệu đứng dưới ánh đèn đường, đưa cho cô một túi trái cây vừa mua ban nãy, lại lạnh lùng nói: “Giải thích một chút đi.”

“Để em giải thích” Lâm Chiết Hạ nhận lấy túi hoa quả kia, “Vừa rồi trầm mê vào việc học tập nên không nhìn rõ.”

“Em nghĩ anh sẽ tin sao?”

“…”

Chắc là sẽ không tin, người này còn khó lừa gạt hơn so với Lâm Hà.

Lâm Chiết Hạ cẩn thận nói: “…Em cảm thấy cái cớ này của em coi như có sách mách có chứng, anh không tin một chút sao?”

Một lát sau, Lâm Chiết Hạ chủ động đầu hàng: “Được rồi, em nói thật cho anh biết.”

Dù sao cũng không phải chuyện lớn gì, không có gì không thể nói.

“Chuyện là bản thảo đầu tiên mà em nộp lên bị trùng với người khác, cô bạn đó là người giúp em nộp bản thảo, hơn nữa lúc đưa cho cậu ta rõ ràng em thấy đề tài của cậu ta không giống em.”

Lâm Chiết Hạ tóm tắt lại mọi chuyện, “Cho nên gần đây em phải vội vàng viết lại.”

Khi cô nói chuyện, không tự giác được mà ôm chặt túi trái cây trong tay: “Em nghĩ rằng tất cả mọi người đều đã là người lớn, với lại gần đây anh cũng tương đối bận rộn, em có thể tự giải quyết được.”

Trì Diệu nhìn cô, nửa ngày sau vẫn không nói gì.

Ngay khi Lâm Chiết Hạ nghĩ có phải anh tức giận rồi không thì khuôn mặt Trì Diệu khẽ trùng xuống, anh giơ tay lên, ngón trỏ rất nhẹ chọc lên trán cô một cái, lại mắng cô một câu “Đồ ngốc”.

Lâm Chiết Hạ nhỏ giọng phản kháng: “Em không có ngốc, hơn nữa hôm nay anh đã mắng em hai lần rồi.”

“Em thật là…”

Trì Diệu “chậc” một tiếng, giọng nói của anh cùng tiếng ve sầu xung quanh hoà lẫn vào nhau, trong đêm hè oi bức thổi tới một trận gió, “…Chuyện gì cũng muốn tự giải quyết thì còn cần bạn trai là anh để làm gì?”

- -----oOo------

Chương 82

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

Tháng bảy giữa hạ.

Khu toà nhà dạy học được cây cối bao quanh, ánh mắt trời chiếu xuống cả khuôn viên đại học, sinh viên đội nắng đạp xe đi qua trường.

Hoa viên của Liên đại có một con đường ngập tràn hoa cẩm tú cầu, lúc này tất cả đều đang nở rộ.

Đến cuối kì, Lâm Chiết Hạ bận rộn cho kì thi.

Giảng viên đã chỉ ra trọng điểm ôn tập cho mọi người, vào khoảng thời gian ôn thi học kì, cô và Trì Diệu đều ở phòng tự học làm đề.

“Khó quá đi mất,” Cô viết được một nữa đã bò lên bàn, “…Em không muốn thi nữa.”

Nói rồi cô lại hỏi: “Cuối kì bọn anh thi có khó không?”

Thực ra cô muốn để Trì Diệu an ủi mình một chút: “Dù sao cũng là chuyên ngành trọng điểm, điểm đầu vào cao như vậy, thi cuối kì nhất định cũng rất khó.”

Tuy nhiên cô đã quên Trì Diệu không phải là người đến từ trái đất này: “Tuỳ tiện đọc qua là được.”

“…”

“Anh không được trả lời như vậy,” Lâm Chiết Hạ dùng đặc quyền thân phận của mình, “Em là bạn gái anh, anh phải theo em.”

Trì Diệu kẹp bút ở giữa ngón tay, chiếc bút màu đen trên tay anh vòng nửa vòng: “Rất khó.”

Lâm Chiết Hạ: “Khó đến mức nào?”

Trì Diệu dựa vào phía sau: “Anh sợ sẽ không qua môn.”

Lâm Chiết Hạ nói: “Đừng lo, mặc dù anh không được thông minh như em, nhưng chắc vẫn qua môn được.”

Trì Diệu hất cằm: “Cảm ơn lời động viên của em.”

Lâm Chiết Hạ: “Không cần khách sáo.”

“Diễn kịch xong rồi,” Trì Diệu buông bút ra, đưa tay đến trước mặt cô, ngón tay kẹp hai trang giấy, nhẹ nhàng lật đến trang vừa rồi cô đã dừng lại ôn nửa tiếng đồng hồ, “Diễn xong rồi thì tiếp tục học.”

“…”

–

Học kỳ này đã xảy ra một chuyện.

Sau khi Trì Hàn Sơn xử lý được vòng vốn, ông lên kế hoạch mua lại căn nhà ở phố Ngõ Nam.

“Bố và mẹ con nghĩ rồi, nếu con đã định ở lại Liên Vân để phát triển thì vẫn

cần phải có chỗ để ở.”

Vào một ngày nào đó, Trì Hàn Sơn gọi cho Trì Diệu bàn học: “Bố và mẹ con đều ở Kinh Thị, một mình con ở Liên Vân bố mẹ cũng yên tâm hơn một chút.”

“Chỉ là vừa mới mua được hai năm người ta không chịu bán lại, nhưng bố và mẹ con có tìm nhà khác ở tiểu khu…”

Trì Diệu chỉ nói: “Không cần miễn cưỡng, chuyện nhà sau này con sẽ tìm được cách.”

Trì Hàn Sơn nói trong điện thoại: “Không miễn cưỡng không miễn cưỡng, nguồn tiền trên tay bố và mẹ vẫn rất dư giả.”

Trùng hợp là chủ nhà đúng lúc bị điều công tác, cả nhà định chuyển qua bên đó, vì vậy thủ tục cũng rất nhanh.

Sau khi Trì Diệu nói với Lâm Chiết Hạ chuyện này, cô còn vui vẻ hơn cả anh.

Cô không ngờ lại có thể mua lại được căn nhà này, cô và Trì Diệu lại có thể ghé thăm nhà nhau như trước kia rồi: “Thật sao? Vậy khi nào mẹ em cằn nhằn em lại có thể đến chỗ anh trốn rồi.”

“Không phải là chỗ anh.” Trì Diệu sửa lại, “Bây giờ đó cũng là nhà em.”

Lâm Chiết Hạ ‘Ồ’ một tiếng, sau đó chậm chạp hỏi: “Vậy anh nói sau này anh có thể nghĩ cách là sao, vốn dĩ anh cũng định mua lại căn nhà đó hay sao?”

“Vốn anh định rằng sau này đi làm tích tiền sẽ mua lại,” Trì Diệu nói, “Chỉ là nếu như vậy thì lại phải để bạn gái anh vất vả đợi vài năm rồi.”

Ấn tượng vốn có của Lâm Chiết Hạ quá sâu, trước kia cô và Trì Diệu ai ở nhà nấy, nhất thời cô khó mà nghĩ ra nguyên nhân anh bảo phải để cô đợi

vài năm là gì.

Mặc dù không mở miệng hỏi nhưng đối với sự hiểu biết của Trì Diệu về cô, không cần nghĩ cũng biết cô không kịp phản ứng: “Em biết từ bạn gái đồng nghĩa với gì hay không?”

“Hả?”

“Bà xã tương lai.”

Hai người đi về phía trước, con đường không ngừng kéo dài này dường như không có hồi kết, nhưng hai bên đường cây xanh vẫn nối tiếp nhau, ánh nắng mùa hạ xuyên qua những nhành cây kẽ lá chiếu xuống, Trì Diệu nắm tay cô tiếp tục nói: “Sau này khả năng lớn là chúng ta đều ở lại Liên Vân làm việc, dì Hà chắc cũng không hy vọng em sẽ chuyển đi quá xa, vì vậy phải chuẩn bị cho nhà cưới.”

Lâm Chiết Hạ ngẩn người một hồi lâu, cô không biết Trì Diệu còn có dự định như vậy. Thì ra cô đã sớm được anh vô cùng trân trọng đặt vào tương lai của mình.

Đợi khi cô phản ứng lại, có chút ngượng ngùng, nhỏ giọng nói: “Anh còn chưa cầu hôn, em cũng chưa đồng ý sẽ cả cho anh, sao mà đã có nhà cưới rồi.”

Trì Diệu nhướng mày: “Em muốn bỏ rơi anh?”

Lâm Chiết Hạ: “…Cũng không phải có ý đó.

–

Ngày chính thức được nghỉ hè, cô, Trì Diệu, còn có cả Hà Dương cùng nhau bắt xe về phố Ngõ Nam.

Ba người hẹn gặp ở trạm xe của cổng khu đại học.

Ban đầu Hà Dương ở trong điện thoại ‘Hừ’ một tiếng, cố ý nói: “Tôi không muốn làm bóng đèn, tôi sẽ tự mình về.”

Lúc đó Lâm Chiết Hạ đã thu dọn hành lý xong, kéo hành lý đến nhà Trì Diệu thuê đợi cậu ta.

Điện thoại mở loa ngoài, vì vậy Hà Dương nghe thấy tiếng của hai người vô tình kia.

Trì Diệu và Lâm Chiết Hạ cùng mở miệng một lúc: “Ồ.”

Hà Dương: “Không phải chứ…không phải hai cậu nên níu kéo tôi một chút hay sao! Dỗ tôi, an ủi tôi mau, nói cho tôi biết trong lòng hai người vẫn còn có vị trí của tôi, hai người rất cần người bạn như tôi…”

Lâm Chiết Hạ nghĩ ngợi: “Thực ra thì cũng không cần lắm.”

Trì Diệu còn không cả nghĩ: “Cậu rất quan trọng sao?”

Hà Dương: “…”

Lâm Chiết Hạ: “Vậy cậu tự bắt xe nhé, bọn tôi đã thu dọn xong đồ đạc rồi, lát nữa từ chung cư đi luôn, không đến trạm xe nữa.”

Hà Dương kéo hành lý, vội vàng ra ngoài trường: “Đợi tôi với, tôi nói đùa thôi, các cậu định gọi xe thật sao? Có phải là anh em không vậy, nếu phải thì đợi tôi với! Không dỗ tôi thì thôi! Các cậu phải đợi tôi!!!”

Cuối cùng Trì Diệu gọi một chiếc taxi.

Hà Dương tức giận ngồi ở hàng ghế trước, Lâm Chiết Hạ và Trì Diệu ngồi ở phía sau.

Lâm Chiết Hạ giảng hoà: “Đại Tráng, đừng tức giận nữa.”

Hà Dương: “Đừng có mà gọi tôi, tôi cũng chỉ là người ngoài mà thôi.”

“…”

Tuy nhiên mấy người thân thiết từ lâu, chưa qua mười phút Hà Dương đã hồi phục lại trạng thái: “Đã mua lại nhà rồi sao? Đồ đạc trong nhà đã được thu dọn xong chưa, vậy sau này ngày nghĩ tôi có thể ở chỗ cậu rồi.”

Trì Diệu chỉ ném cho cậu ba chứ: “Không tiện lắm.”

Hà Dương: “Có gì không tiện chứ.”

Trì Diệu: “Có bạn gái rồi, không tiện lắm.”

“…” Chú tài xế dừng lại ở bên đường đi, cậu ta muốn xuống xe.

Lâm Chiết Hạ ngồi ở hàng ghế xong, vừa nghe họ cãi nhau vừa gửi tin nhắn cho Lâm Hà: [Mẹ, con lên xe rồi.]

Lâm Hà trả lời tin nhắn rất nhanh: [Có đem theo chìa khoá không?]

[Có ạ.]

[Mẹ và chú Ngụy không ở nhà hay sao?]

Lâm Hà: [Quên mất nói với quen, mẹ và chú ra ngoài du lịch rồi, vẫn chưa về.]

[Tiểu Hà, con thấy mẹ quên mất đứa con gái này rồi.

Lâm Hà: [Con cũng không có ở nhà.]

Lâm Hà: [Quả thực có hơi quên rồi.]

Lâm Chiết Hạ: […]

Lâm Hà: [Đừng nói vậy, hồi con mới lên đại học quả thực mẹ không ngủ

được, lúc con không ở nhà cảm thấy không quen. Nhưng năng lực thích ứng của con người thường rất mạnh mẽ, bây giờ mẹ thấy con không ở nhà nhà càng yên tĩnh.]

Trì Diệu ở bên cạnh thấy sắc mặt cô không ngừng thay đổi, hỏi cô: “Sao vậy em?”

“Mẹ em và chú Ngụy không ở nhà,” Lâm Chiết Hạ trần thuật lại, “Bọn họ đã quên em rồi.”

Trì Diệu đưa tay xoa đầu cô: “Anh ở cạnh em.”

Ban đầu Lâm Chiết Hạ không thấy có gì là không đúng, dù sao câu ‘anh ở cạnh em’ là câu tình cảm giản đơn vô cùng.

Tuy nhiên sau khi họ xuống xe về nhà, Lâm Chiết Hạ thu dọn phòng một lát, Lâm Hà không ở nhà, cô chỉ có thể tự mình thay ga giường. Bận rộn nửa ngày xong cô đi tắm giặt, đang chuẩn bị tắt đèn đi ngủ thì chuông cửa vang lên.

Lâm Chiết Hạ mặc áo ngủ ra mở cửa: “Sao anh lại qua đây vậy?”

Trì Diệu: “Ở cạnh em.”

Trên người Lâm Chiết Hạ là chiếc áo ngủ giản đơn, màu trắng, chất cotton. Trì Diệu có ấn tượng sâu sắc với bộ đồ này, trước kia cô thường hay mặc vào màu hè.

“Em sắp ngủ rồi.” Cô để Trì Diệu vào phòng nói.

Trì Diệu quen đường quen lối đi đến phòng cô: “Ngủ cùng em cũng vậy.”

Bầu không khí vốn trong sáng bởi vì lời này mà trở nên ái muội.

Trì Diệu cũng đã tắm ở nhà, tóc anh còn chưa khô hẳn, thiếu niên gần như cao hơn cô một cái đầu, Lâm Chiết Hạ chỉ đành ngẩng đầu nhìn anh, cô

nhìn rõ trong ánh mắt tối đi, chiếc khuyên bạc có phảng phất chút ánh sáng.

Thiếu niên mặc áo phông màu đen càng làm nổi bật lên làn da trắng, hoặc có thể là bởi vì cùng nhìn nhau, Lâm Chiết Hạ chuyển ánh mắt xuống dưới, khi ánh mắt rời đến vị trí eo anh, nhìn thấy có gì đó nổi lên, đầu óc lại không tự chủ được mà nghĩ đến đường cơ bắp quen thuộc kia.

Lúc này hai người đang đứng đối diện nhau ở trong phòng ngủ của cô.

Đối với cô mà nói nơi này là không gian riêng tư hơn bất kỳ đâu, bởi vì phòng ngủ này là nơi cô quen thuộc nhất từ nhỏ đến lớn. Có quá nhiều hình ảnh và kí ức trong quá trình trưởng thành, bàn học là nơi trước kia mỗi ngày cô đều dùng, trong giá sách có giấu thẻ ước nguyện, giấu cả tấm ‘ảnh tình nhân’ chụp hồi cấp ba, ở bên cạnh là tủ quần áo, bên trong có cất chiếc khăn anh đan cho cô.

Cũng có lẽ là bởi vậy, vì thế khi nụ hôn của Trì Diệu rơi xuống, trái tim cô đập nhanh hơn bao giờ hết.

Tiếng ve rả rích truyền đến từ bên ngoài ô cửa sổ.

Nụ hôn nồng nhiệt giống như cái nắng ngày hè, lúc lúc môi cô lại bị anh cắn lấy, kéo ra một tia ái muội. Cả người Lâm Chiết Hạ run lên, giống như không chống đỡ được, để mặc nụ hôn ngày càng sâu hơn của anh.

Điểm tựa duy nhất của cô là chiếc bàn sau lưng, Trì Diệu như cũng cảm nhận được cô sắp không chống đỡ được, vì vậy ôm lấy eo cô, nhẹ nhàng bế cô lên.

Nụ hôn này tiếp tục thật lâu, từ bên cạnh bàn học, đến thẳng chiếc giường quen thuộc của cô.

“Thật trùng hợp.”

Một tay Trì Diệu chống ở bên giường, lúc nói đầu hơi ngẩng lên, tách ra một khoảng cách nhỏ giữa hai người.

Đầu óc Lâm Chiết Hạ mơ hồ, giống như thiếu ôxy, chỉ có thể ngơ ngẩn hỏi anh: "…Cái gì trùng hợp vậy?"

"Ga giường và chăn," Trì Diệu nói, "Giống với hôm anh hôn trộm em."

Lâm Chiết Hạ rũ mắt xuống.

Cô chỉ có hai bộ chăn ga mùa hè, hôm nay đổi bộ này chính là bộ trước kia cô hay dùng.

Bị anh nói như vậy, cô nằm trên giường như đang nhớ về ngày hôm Trì Diệu rời đi, cô phát sốt nằm ở đây.

Điều kì diệu là, bây giờ họ lại thực sự hôn môi ở đây.

Chỉ là hôn môi cũng rất dễ 'bốc lửa', cơ thể dần mất khống chế, Lâm Chiết Hạ không nhịn được mà đẩy anh, nhắc: "Ở nhà không có…cái kia."

Tất nhiên Trì Diệu biết rõ, vốn dĩ anh cũng không định làm đến bước cuối cùng, vì vậy dừng lại động tác, ôm cô để bình tĩnh lại.

Cuối cùng thiếu niên ôm cô vào lòng, đặt lên trán cô một nụ hôn.

Lâm Chiết Hạ cảm nhận được nụ hôn nhẹ như lông vũ này trong bóng tối, cô hỏi: "Khi đó anh cũng hôn em như vậy sao, ngày anh rời đi ấy."

Nói xong cô cảm nhận được l0ng nguc của người trước mắt khẽ rung động, anh 'Ừm' một tiếng.

Sau đó Trì Diệu lại cúi xuống bên tai cô: "Ngủ ngon."

–

Trong kì nghỉ này Trì Diệu chỉ ở lại nhà cô một ngày.

Ngày hôm sau Lâm Hà và Nguỵ Bình kết thúc chuyến du lịch, chiều tối về đến nhà.

Trên đầu Nguỵ Bình có đội một chiếc mũ đi biển hoa hoè, vừa nhìn đã biết hai người vừa đi biển về: “Hạ Hạ, con có muốn uống nước dừa không? Chú bổ một quả cho con.”

“Hai người đi biển sao,” Lâm Chiết Hạ ra cửa đón họ, “…Dừa nặng như vậy, cũng không cần phải đem tận ba quả về chứ ạ.”

Nguỵ Bình mở hành lý lấy ra ba quả dừa nặng, ông lấy từng quả ra: “Con một quả, Trì Diệu một quả, Hà Dương một quả.”

“…”

Lâm Hà vào nhà trước Nguỵ Bình, bà mặc một chiếc váy dài, vừa đi vào đã không nhịn được mà càu nhàu: “Con xem, con làm phòng khách thành cái gì rồi, lúc mẹ đi vẫn gọn gàng ngăn nắp, con có mau thu dọn đống đồ ăn vặt này đi không?”

Bà vừa nói vừa đi đến phòng bếp: “Nấu mì xong cũng không rửa nồi, phải để mẹ nói bao nhiêu lần mới được thế.”

Nếu như là trước kia Lâm Chiết Hạ nhất định sẽ cảm thấy Lâm Hà rất phiền, nhưng xa nhà đã lâu, ngay cả những lời cằn nhằn ấy cũng lại trở nên ấm áp lạ thường.

Ở trường học làm một sinh viên đại học, về đến nhà thì vẫn là ‘đứa trẻ’ như trước kia.

Lâm Chiết Hạ cầm trái dừa vừa được mở nắp xong giải thích: “Con đang định rửa thì mẹ về.”

Lâm Hà nhìn đồng hồ, bà quá hiểu cô: “Bây giờ đã là bảy rưỡi.”

“Đồng chí Lâm Chiết Hạ, con nói cho mẹ nghe, chuẩn bị của con là bao lâu

vậy?”

Lâm Chiết Hạ thành thật đáp: “Hơn một tiếng ạ.”

“…”

Sau khi Lâm Chiết Hạ về, ngày tháng ở nhà của cô trở nên khổ sở hơn.

Bên ngoài thời tiết ngày càng nóng, tháng tám, nắng gắt đến độ không dám ra ngoài.

Giống như vô số kì nghỉ trước kia, cô lười biếng ngồi trên sô pha nhà Trì Diệu, ôm trái dưa hấu dùng thìa ăn, đồng thời xem bộ phim dài tập phát sóng vào mùa hè.

Trì Diệu ở bên cạnh cô, những người khác ở đầu sô pha bên kia, có người đang chơi game, có người đang nói chuyện, cả phòng khách trở nên vô cùng náo nhiệt.

“Anh Diệu, anh Hạ…Chơi bài không?” Có người lên tiếng hỏi.

Lâm Chiết Hạ múc dưa ăn, cũng không ngẩng đầu lên: “Không chơi.”

Trì Diệu: “Vợ sao chồng vậy.”

“…”

Phim dài tập vẫn là những tình tiết máu chó cũ rích, Lâm Chiết Hạ vừa cằn nhằn về tình tiết phim với anh vừa múc dưa ăn.

Trì Diệu hỏi cô: “Có ngọt không?”

Lâm Chiết Hạ gật đầu, thuận tiện đút cho anh một thìa.

Rất nhanh sau đó TV đã chiếu quảng cáo, trong lúc này Trì Diệu bị nhóm người kéo qua chơi hai ván bài.

Lâm Chiết Hạ ngẩng đầu nhìn xung quanh, lúc này cách bố trí trong nhà Trì Diệu đã được khôi phục lại như lúc ban đầu, một đám bạn thân ngồi cùng nhau, thiếu niên ngồi đó bình tĩnh ra bài, thỉnh thoảng có ai nói gì đó, khoé miệng anh khẽ cong lên.

Âm thanh quảng cáo vang lên hòa vào cùng với giọng điệu của mấy người họ…

Tay cầm dưa hấu của cô rất lạnh, giữa cái nóng nực oi bức của mùa hạ, hiện lên cảm giác của sự chữa lành.

Giống như vô số mùa hè trước kia.

Giống như tất cả vẫn luôn như vậy, chưa từng thay đổi.

–

Trong kỳ nghỉ Lâm Chiết Hạ gặp lại người bạn trước kia.

Trần Lâm và Đường Thư Huyên đã đổi kiểu tóc, càng toát lên vẻ thanh xuân rạng rỡ.

Mấy người họ nói chuyện trước kia, giống như có thể đem ra để trêu đùa, cùng nhau cười nhạo: “Trước kia tớ lại còn xin cậu phương thức liên lạc của Trì Diệu, buổi tối bị từ chối một cách tuyệt tình ấy tâm trạng của tớ rất phức tạp.”

“Trước đây cậu còn yêu thầm đàn anh kia.”

“Trước đây cậu còn nhập cuộc trong tường tỏ tình, người ở trường bên cạnh cho người chặn cậu.”

“…”

Vào ngày cô hẹn gặp Trần Lâm và Đường Thư Huyên, Trì Diệu cũng có

hẹn với Từ Đình, Từ Đình học pháp y, tuy nhiên trông vẫn giống như trước kia, nhìn ‘không đáng tin cho lắm’.

Lâm Chiết Hạ ngồi trong nhà hàng, đang nói chuyện với họ thì điện thoại rung lên, là Trì Diệu gửi ảnh đến.

Bạn trai: [Hình ảnh.]

Trong bức ảnh Từ Đình giơ ngón tay hình chữ V.

Bạn trai: [Cậu ấy muốn chào em.]

Lâm Chiết Hạ cười đáp: [Cảm ơn, em nhận được rồi.]

Hôm nay về nhà, Lâm Hà hỏi chuyện hẹn các bạn hôm nay, Lâm Chiết Hạ nói: “Rất tốt ạ, Đường Thư Huyên hè này có đi làm thêm, Trần Lâm cũng đi dạy thêm, đúng rồi, Đường Thư Huyên cũng hẹn hò rồi đấy ạ, bạn trai cậu ấy là người cùng khoa, tình cảm của hai người không tồi.”

Lâm Hà: “Nhìn các bạn rồi nhìn lại bản thân con đi.”

Lâm Chiết Hạ biết được ý của bà là người ta rất thích cực tìm việc kiếm tiền, cô thừa nhận kỳ nghỉ này cô có hơi lười, vì vậy nói: “Vốn dĩ con cũng định tìm nhưng không tìm được việc thích hợp, để con tìm tiếp xem.”

“Hơn nữa,” Cô lại chậm rãi nói, “Con cũng có bạn trai mà, ít nhất không có thua ở phương diện này.”

Lâm Hà: “…”

Nói muốn tìm ‘việc làm hè’, Lâm Chiết Hạ tìm vài ngày nhưng tạm thời chưa tìm được, nhóm bạn thân lại tổ chức hoạt động mới.

[Tiểu đội nhỏ phố Ngõ Nam]

Đại Tráng: [Ngày mai có tới khu chợ phiên chơi bắn súng không.]

Đại Tráng: [Giải nhất là một máy chơi game, giải nhì là một bộ tai nghe bluetooth, giải ba không có tác dụng gì cả, một con búp bê, nhưng con búp bê không có tác dụng gì này có thể để cho anh Hạ chơi.]

Lâm Chiết Hạ: […..?]

Không có tác dụng gì thì cho cô.

Bọn họ thường xuyên tổ chức các loại hoạt động trong nhóm, có những ý kiến vô cùng nhàm chán và ấu trĩ được đưa ra, nhưng lại nhận được phản hồi tích cực.

[111]

[Cho tôi một suất.]

[Tôi cũng muốn đi.]

[Cho các cậu xem xem thế nào là thần súng.]

Vì vậy mọi người quyết định chiều mai tới chợ phiên chơi bắn súng.

Đại Tráng: [@Lâm Chiết Hạ, anh Hạ có đi không?]

Lâm Chiết Hạ gõ chữ: [Bắn súng có phải có chút ấu trĩ hay không?]

Một giây sau cô lại nhanh chóng đổi thành: [Mấy giờ vậy?]

Trưa ngày hôm sau, Lâm Chiết Hạ ăn cơm xong muốn trộm một cây kem trong tủ lạnh thì bị Lâm Hà ra lệnh cấm: “Hôm qua con ăn nhiều rồi, hôm nay không ăn nữa.”

Lâm Chiết Hạ không tình nguyện đóng cửa tủ lạnh lại: “Vâng.”

Nhưng cô vẫn không bỏ cuộc, vừa đứng đợi thang máy vừa gửi tin nhắn

cho Trì Diệu.

[Nhà anh có kem không?]

[Nếu có lúc ra ngoài trộm đem cho em một cây với.]

[Thôi vậy, em ra tiệm tạp hoá tự mua cũng được, đừng nói cho mẹ em biết, anh có muốn ăn gì không?]

Có lẽ Trì Diệu đang bận, nhân lúc rảnh một chút trả lời cô: [Mua nước giúp anh.]

Gần một giờ chiều, Lâm Chiết Hạ đứng trước cửa toà nhà Trì Diệu ở đợi anh.

Thời tiết thực sự rất nóng, nóng đến độ ngay cả ngọn gió thổi đến cũng mang theo cái nóng nực, giống như lần đầu cô đến phố Ngõ Nam vậy, ngồi trước cửa khu nhà anh, một tay cầm chai nước có ga lạnh, một tay cầm kem que.

Đợi khoảng năm, sáu phút, cánh cửa phía sau đột nhiên ‘cạch’ một tiếng. Giong một giây phút nào đó, Lâm Chiết Hạ còn tưởng rằng tiếng ‘cạch’ ấy đến từ nhiều năm về trước.

Cũng là âm thanh ấy, đi theo tháng năm, vào lúc này hoà lại làm một.

Cô chậm chạp quay đầu lại, thiếu niên đứng ngược nắng, vẻ ngoài rất bắt mắt, chiếc cằm gầy toát ra vẻ kiêu ngạo, cứ vậy mà lọt vào mắt cô.

Anh nhận lấy chai nước lạnh trên tay cô, tiện tay mở nắp chai: “Đi thôi, bạn gái.”

Lâm Chiết Hạ chậm chạp một nhịp mới đi theo anh.

Cây kem trên miệng rất lạnh, mặt trời trên đầu rất chói chang.

Tấm biển phố Ngõ Nam vẫn nằm ở vị trí không xa.

Trong đầu Lâm Chiết Hạ hiện lên rất nhiều mảnh kí ức, nội dung câu chuyện thường luôn xảy ra vào mùa hạ này, cuối cùng cô nhớ đến tình cảm và sự rung động của riêng hai người.

Trong mỗi giây phút anh theo đuổi cô, cô cũng theo đuổi mùa hạ ấy.

Mùa hạ có sự tồn tại của đối phương.

Mãi mãi nồng nhiệt, mãi mãi không phai.

- Chính văn hoàn-

- -----oOo------

Chương 83

Editor: Đá bào

Beta: Gió

—

Bốn năm đại học, nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Chớp mắt đã đến mùa tốt nghiệp.

Các công ty vận chuyển trong trường tổ chức các hoạt động ký gửi hành lý quy mô lớn trong mùa tốt nghiệp này.

Mới sáng sớm Lam Tiểu Tuyết đã ở trong phòng ngủ kêu lên: “Hôm nay giá gửi hình như lại rẻ hơn một chút, đồ đạc của các cậu đã đóng gói xong hết chưa?”

“Tớ vừa hỏi mượn phòng bên cạnh một chiếc xe kéo, có thể giúp các cậu chuyển đi.”

Tần Lôi đang thu dọn giường chiếu, chiếc giường ngày thường lộn xộn giờ đã trống không, chỉ còn lại ván giường: “Tớ vừa dọn dẹp xong, xe kéo cậu mượn đâu rồi?”

Lam Tiểu Tuyết: “Ngoài cửa.”

Cô nói xong, lại nhìn về phía Lâm Chiết Hạ, thuận miệng nói: “Đồ đạc của cậu ít thật.”

Lâm Chiết Hạ nhìn thùng carton mình vừa thu dọn, so với các bạn, quả thật đồ của cô ít hơn một nửa.

Nhưng đó là bởi vì bốn năm nay, có rất nhiều thứ cô đã bất giác chuyển đến nhà Trì Diệu.

Giống như thời trung học, cô và Trì Diệu cùng nhau trải qua một giai đoạn mới trong cuộc sống.

“Sắp tốt nghiệp rồi.” Buổi chiều, Lâm Chiết Hạ và Trì Diệu sánh vai bên nhau đi trong sân trường, khó tránh khỏi có chút nuối tiếc, “Gần đây bạn cùng phòng của em đều đã gửi đồ về nhà.”

Bốn năm trôi qua, thời gian ở trên người Trì Diệu dường như không lưu lại quá nhiều dấu vết.

Anh vẫn giống như lúc mới nhập học, dáng người cao gầy, mặc một chiếc áo thun, cả người thoạt nhìn rất tùy hứng, lúc này anh đang nắm tay cô, trên cổ tay vẫn đeo chiếc dây cột tóc màu đen.

Nhưng chiếc dây này không phải cái trước kia, chiếc cũ đã đeo lâu nên rất cũ. Lâm Chiết Hạ bèn thay cho anh một cái mới.

Ngày đổi dây, người này còn không tình nguyện: “Vẫn còn đeo được mà.”

Lâm Chiết Hạ: “Nhưng nó đã rất cũ rồi…Dù sao cũng là dây buộc tóc của em, đổi một cái khác cũng vậy thôi.”

Bốn năm trôi qua, anh vẫn thích cầm tay cô khi đi đường, giống như nếu không nắm tay thì không thể đi được vậy.

Nghe cô nói chút nuối tiếc, anh bèn trả lời: “Mấy ngày này đến chỗ anh ở đi.”

Lâm Chiết Hạ: “…Đến chỗ anh làm gì?”

Trì Diệu: “Mắt không thấy thì tim không đau. Trong lúc họ chuyển đồ, em không thấy thì sẽ không buồn nữa.”

“Anh vẫn còn nói như vậy được sao?” Lâm Chiết Hạ thật lòng nói, “Bốn năm có thể thay đổi rất nhiều thứ, nhưng không thể thay đổi được cái miệng này của anh.”

Trong lúc nói chuyện, hai người đi ra ngoài một đoạn, trùng hợp đi ngang qua con đường lúc trước hai người xác nhận mối quan hệ.

Đèn đường bị hỏng ngày hôm đó lặng lẽ dựng ở hai bên đường.

Trì Diệu đột nhiên nói: “Nói đùa thôi.”

“Họ đi rồi,” Anh nói, “Không phải vẫn còn có anh ở đây sao?”

Lâm Chiết Hạ vốn đang đắm chìm trong nỗi buồn của sự chia ly.

Nhìn ký túc xá đang dần dần được dọn sạch, những người sớm chiều ở chung với nhau giờ đã đi nộp CV cho các công ty ở khắp nơi, rất nhanh sẽ đường ai nấy đi.

Nhưng những lời của Trì Diệu đã kéo cô ra khỏi nỗi buồn đó, dẫu cho thế giới này có thay đổi như thế nào, vẫn sẽ có một thứ không bao giờ thay đổi.

Trì Diệu nắm chặt tay cô và nói: “Anh sẽ mãi mãi ở đây.”

–

Trước khi tốt nghiệp Trì Diệu đã gia nhập một nhóm dự án của một công ty trước một năm, mỗi tháng đều được trả lương.

Lâm Chiết Hạ có hỏi qua một lần, nhận được câu trả lời là: “Tiền lương khá cao.”

“…”

“Thật không ngờ.”

Trì Diệu một tay nhét vào trong túi quần: “Không ngờ tới cái gì?”

Cô từ từ nói, “Em không ngờ anh lại là một người thực tế như vậy.”

Sau khi đi làm, Trì Diệu bắt đầu trở nên bận rộn, thời gian dành cho hai người giảm đi rất nhiều.

Bản thân Lâm Chiết Hạ cũng phải vội vàng tìm việc làm và chuẩn bị thực tập, nhưng cô rất may mắn, Lâm Hà và Ngụy Bình chưa từng gây áp lực gì cho cô.

“Không cần phải suy nghĩ quá nhiều, tìm công việc bản thân con thích là được, biết không?”

“Mẹ và chú Ngụy cũng không cần con phải nuôi, con tự nuôi sống lấy bản thân là mẹ đã cảm thấy mỹ mãn rồi.”

Lâm Chiết Hạ phát sầu vì sơ yếu lý lịch: “Tự nuôi sống bản thân cũng rất khó khăn.”

Cô thở dài, nói đùa: “Tiểu Hà, tiền gửi tiết kiệm trong nhà có bao nhiêu, mẹ có thể tiêu đến già sao?”

–

Lâm Hà trực tiếp cúp máy.

Cuối cùng cô tìm một công việc dịch thuật cho một nhà xuất bản, môi trường làm việc đơn giản, cũng khá chuyên nghiệp, cô dự định sẽ thực tập trước.

Ngày phỏng vấn, Trì Diệu lùi công việc lại đi cùng cô.

Trước khi đi vào, Lâm Chiết Hạ rất lo lắng: “Lỡ như em phỏng vấn thất bại thì phải làm sao đây?”

Trì Diệu: “Sẽ không.”

Lâm Chiết Hạ: “Làm sao anh biết là sẽ không chứ?”

“Anh không biết,” Anhthản nhiên nói, “Chỉ có thể nói như vậy để an ủi em.”

“…”

Người này, rất giỏi dùng phương thức chọc giận cô để dập tắt sự căng thẳng trong cô. Lòng hiếu thắng của Lâm Chiết Hạ bị k1ch thích triệt để: “Sơ yếu lý lịch này của em đã được giảng viên chuyên ngành khen ngợi, đợi lát nữa người phỏng vấn nhất định sẽ khen ngợi em không dứt lời, anh cứ chờ mà xem.”

Khóe miệng Trì Diệu khẽ cong lên: “Ừm, anh sẽ chờ.”

Cuộc phỏng vấn cuối cùng đã thành công, Lâm Chiết Hạ bảo anh mời mình một ly trà sữa để chúc mừng.

Cô nghĩ đến biểu hiện nghiêm túc của người phỏng vấn vừa rồi, có chút sợ: “Vừa rồi nếu em trượt phỏng vấn thì sao đây?”

Cô nghĩ Trì Diệu sẽ nói, “Anh sẽ cười nhạo em.”

Nhưng Trì Diệu lại bảo: “Không phải còn có anh sao?”

” …”

Anh vỗ nhẹ đầu cô như trước đây, “Anh sẽ làm việc để nuôi em.”

Mặc dù rất xúc động, nhưng Lâm Chiết Hạ vẫn nói: “Em cũng có thể làm

việc chăm chỉ, sau này nuôi anh, nếu một ngày nào đó anh cảm thấy mệt mỏi muốn nghỉ ngơi, anh cứ nghỉ ngơi nhé.”

So với sự ngượng ngùng của cô, Trì Diệu lại rất không biết xấu hổ: “Bao nuôi anh à?”

Lâm Chiết Hạ gật đầu.

Trì Diệu: “Anh đắt lắm đấy, người bình thường không thể nuôi nổi.”

Lâm Chiết Hạ không gật đầu nữa, định trợn mắt.

Trì Diệu liền chuyển chủ đề: “Nhưng nếu người đó là em, anh se cho không.”

“Cho không,” Cô không thể tính rõ được khoản nợ này, “Vậy rốt cuộc là ai nuôi ai?”

“Cứ coi như em bao nuôi anh đi.”

Anh nói, “Anh trả tiền để em bao nuôi anh.”

“Vậy thì không thể tính là bao nuôi được.”

“Tính.”

“Không tính.”

“Anh nói tính là tính.”

“…”

Đoạn đối thoại ấu trĩ này rất nhanh đã chấm dứt, nhưng nó cũng dập tắt được tất cả nỗi sợ hãi của Lâm Chiết Hạ về tương lai.

Hai, ba tháng trước khi tốt nghiệp, cô cũng bắt đầu thực tập sớm.

Nhà xuất bản xắp sếp cho cô nơi làm việc rất gần trường học, mỗi ngày cô có thể trở về trường sau khi hoàn thành công việc.

Thời gian thực tập không có gì trắc trở cả.

Có nhiều điều để học hỏi và phải dành nhiều thời gian hơn để làm quen với quy trình công việc.

Sau khi cô gần như đã thích nghi được với nhịp điệu này, đến ngày tốt nghiệp, bọn họ đã tổ chức một buổi lễ tốt nghiệp rất long trọng cho sinh viên năm cuối.

“Lát nữa hình như còn có sinh viên ưu tú tốt nghiệp lên sân khấu phát biểu đấy.” Lam Tiểu Tuyết kéo cô cùng đến hội trường, “Có phải anh trai cậu sẽ lên sân khấu không?”

Lâm Chiết Hạ: “Anh ấy không nói gì với tớ cả, chắc là không đâu, anh ấy không thích mấy kiểu phát biểu này.”

Nếu Trì Diệu lên sân khấu, nhất định sẽ nói trước với cô, nhưng mấy ngày nay hành tung của người này cũng rất bí ẩn.Hơn nữa, anh cũng không thích lên sân khấu để phát biểu.

Cho nên suốt quá trình cô ngồi dưới khán đài, vừa thất thần vừa nghe lãnh đạo nhà trường phát biểu, thỉnh thoảng lại lén lấy điện thoại di động ra, gửi mấy tin nhắn cho Trì Diệu.

Nhưng rất nhanh, cô đã phát hiện ra có gì đó không đúng.

[Sao anh không trả lời em?]

[Lẽ nào tình yêu của chúng ta đã phai nhạt rồi sao?]

[Có phải anh chê em phiền không?]

[Rốt cuộc]

[Em và anh cũng đã đi đến bước đường này.]

[……]

Lâm Chiết Hạ gửi xong câu cuối cùng, người dẫn chương trình trên sân khấu bắt đầu nói: “Tại đây chúng tôi có mời một sinh viên tốt nghiệp xuất sắc của trường chúng ta lên sân khấu…”

Lâm Chiết Hạ ngẩng đầu, liếc mắt một cái đã nhìn thấy bóng người xuất hiện ở giữa sân khấu.

Trông anh vẫn giống như hồi vừa mới nhập học, vừa xuất hiện đã thu hút ánh mắt của vô số người. Ánh đèn trên sân khấu thẳng tắp chiếu xuống, chiếu sáng cả người anh, khiến cả người đều phát sáng.

Vị trí của Lâm Chiết Hạ có hơi xa, cô nhìn Trì Diệu đang giơ tay chỉnh micro, một tay chống ở mép bục phát biểu, anh còn chưa nói gì nhưng ánh mắt đã quét một vòng xuống phía dưới khán đài: “Trước tiên là mấy lời có chút khách sáo, mấy năm nay được học tập tại Đại học Liên Đại, tôi đã thu hoạch được rất nhiều kiến thức cũng như kinh nghiệm thực hành.”

Ban đầu, bài phát biểu của anh không có khác biệt gì mấy so với những người khác, nhưng vài phút sau, anh không còn liếc nhìn bản thảo trong tay nữa, mà nhìn xuống dưới đài.

“…Ngoài ra, tôi cũng muốn mượn một vài phút của mọi người để làm một chuyện có ý nghĩa rất quan trọng đối với tôi. Đó là cầu hôn bạn gái mình.”

Lâm Chiết Hạ bị bất ngờ.

Sau đó cô giống như đang xem một bộ phim quay chậm được phát lại, nhìn Trì Diệu lấy ra một cái hộp nhẫn bằng nhung màu đen, anh mở hộp ra, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương.

Một loại thần giao cách cảm nào đó đã nói cho cô biết, chiếc nhẫn này hẳn là được mua bằng tiền lương tiết kiệm hơn một năm qua của anh.

“Nhẫn đính hôn,” Trì Diệu nói trong sự ồn ào, “Trước tiên em hãy đeo tạm, sau này anh sẽ đổi cho em một cái tốt hơn. Vậy nên, em có nguyện ý gả cho anh không, bạn học Lâm Chiết Hạ.”

Dưới khán đài rõ ràng có rất nhiều người.

Nhưng mọi người và những âm thanh ồn ào đang mờ nhạt dần.

Nhịp tim không ngừng tăng nhanh, cô nhớ lại lúc trước khi đi làm, bọn họ có một cuộc đối thoại.

“Tại sao anh lại đi làm sớm như vậy?”

“Để kiếm được nhiều tiền hơn.”

Hóa ra kể từ lúc đó, anh đã lên kế hoạch cho chuyện này.

Cô cũng nghĩ về rất nhiều điều không liên quan đến chuyện “cầu hôn”.

Ví dụ như họ đã tham dự hai buổi lễ tốt nghiệp cùng nhau.

Lúc còn học tiểu học, Trì Diệu ở trong lớp giống như một “người ngoài cuộc”, bởi vì không thường xuyên đến lớp nên anh cũng không quen biết các bạn khác trong lớp, còn không bằng một học sinh mới chuyển đến là cô. Ngày tốt nghiệp, cô sợ một mình Trì Diệu quá cô đơn, không có cảm giác là người được tham gia nên cô đã lấy tiền tiêu vặt của mình ra, đến cửa hàng hoa mua một bó hoa nhỏ.

Cô ôm bó hoa đến và đưa cho anh: “Tốt nghiệp vui vẻ!”

Lên đến cấp hai, cô trở thành người “lẻ loi một mình”, bởi vì ở trường nữ sinh không có bạn bè thân thiết ngày tốt nghiệp, cô có chút không vui.

Nhưng hôm đó Trì Diệu đã gọi cô đến cổng trường.

“Ra ngoài một chuyến.”

Lúc đó giáo viên chủ nhiệm của họ đang tổ chức chụp ảnh cho các bạn cùng lớp, cô cầm điện thoại di động, ngơ ngác nhìn xung quanh: “Ra ngoài, ở đâu vậy?”

“Cổng trường.”

Nhân lúc còn chưa bắt đầu chụp ảnh, cô chạy thẳng đến cổng trường, nhìn thấy qua lớp cổng sắt đóng chặt có một người đang đứng đợi ở đó.

Thiếu niên đưa cho cô một món quà tốt nghiệp qua hàng rào sắt cao hơn nửa người.

“Hôm nay trường học của các cậu cũng tổ chức lễ tốt nghiệp mà?” Lâm Chiết Hạ cầm lấy quà, hỏi cậu, “Cậu không phải đi sao?”

Lúc đó Trì Diệu nói dối cô: “Lớp chọn có đặc quyền.”

“…”

Những mảnh vỡ ký ức này được tích hợp lại, vượt qua dòng thời gian dài, bay thẳng đến đây.

“Em đồng ý,” Micro được mọi người truyền từ trên bục xuống dưới, truyền một lát đã đến tay cô, cô nghe thấy giọng nói của mình vang vọng trong thính phòng, lại bổ sung một câu, “Đương nhiên là đồng ý rồi.”

- -----oOo------

Chương 84: TOÀN VĂN HOÀN

Editor: Gió

Beta: Đá bào

–

“Lại xin nghỉ à?” Cô giáo trẻ cầm đơn xin nghỉ ốm, trước khi ký tên có nói.

Trong văn phòng có rất nhiều học sinh, học sinh khối nhỏ đều rất thấp, gương mặt ngây thơ hồn nhiên.

Nhưng cậu bé yên lặng đứng trước bàn cô giáo đợi ký tên lại không giống vậy, giữa trời hè nóng nực cậu mặc một chiếc áo khoác dày, làn da trắng bệnh nhợt nhạt, cả người được bọc bởi chiếc áo khoác màu đen, nhìn vô cùng khó gần.

Cô giáo ký tên lên tờ đơn xin nghỉ học, lúc đưa cho cậu có hỏi: “Sao luôn là em đến xin nghỉ ốm vậy, bố mẹ em đâu?”

Bàn tay cậu bé từ trong ống tay đưa ra, ngón tay thon dài nhận lấy tờ giấy, vào giây phút nữ giáo viên tưởng rằng cậu sẽ không trả lời thì cậu đáp: “Bọn họ đi công tác rồi.”

Sau khi ra khỏi văn phòng giáo viên, cậu cúi đầu nhìn tờ giấy trên tay.

Đơn xin nghỉ bệnh.

Tên học sinh: Trì Diệu.

Trán cậu nóng bỏng, nhưng vừa rồi vẫn cố gắng để bản thân đứng thật thẳng.

Cậu cố gắng chống đỡ, thu dọn đồ đạc xong rồi ra cổng trường gọi xe, sau đó taxi dừng lại ở bệnh viện. Y tá bệnh viện vẫn nhớ cậu, ít nhiều cũng biết được tình hình, vì vậy đặc biệt ngồi xổm xuống, đưa cho cậu một viên kẹo: "Đây là món quà dành cho bạn nhỏ dũng cảm."

Trì Diệu nghĩ, cậu đã không còn nhỏ nữa rồi, cũng không thích nghe mấy lời gạt con nít này, cậu chưa từng nhận được bất kỳ món quà gì.

Nhưng đối với ý tốt của nữ y tá, cậu vẫn nói một tiếng "Cảm ơn".

Cậu ngồi ở đại sảnh của bệnh viện, đợi y tá Trì Hàn Sơn đã mời đến, sau đó dưới y tá giúp cậu làm thủ tuch nhập viện, truyền nước xong, lúc này mới không chịu được nữa mà thiếp đi.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, cậu mơ hồ nghe thấy có bác sĩ nói: "Sốt cao như vậy rồi…Sao lại không để tâm vậy …nên đưa đến bệnh viện sớm hơn chứ."

Giống như thường lệ, sau khi truyền hai túi dịch, cậu về nhà.

Bật đèn lên, trong nhà vô cùng trống trải.

Cậu đã sớm quen với sự trống trải ấy, một mình tự dọn dẹp đồ trong nhà, nhớ ra điều khiển TV đã hết pin nên cầm theo tiền ra ngoài.

Nhưng hôm nay lại khác với những ngày đã qua, bởi vì khi mở cánh cửa của toà nhà ra nhìn thấy có người ngồi đó.

Trông chạc tuổi cậu, rất gầy, ánh mắt sắc bén, nghe giọng nói có vẻ là con gái nhưng trên người lại mang theo khí chất của con trai.

Sau đó cậu đã làm một chuyện ấu trĩ nhất cuộc đời, đó là cãi nhau với cô

gái lạ mặt này.

“Đánh nhau đi.” Cuối cùng cô gái đó nói.

“Mười hai giờ trưa mai, tôi đợi cậu ở đây, ai không đến làm cún.”

Đồ điên.

Cậu đi qua cô, bước ra khỏi toà nhà, không hề để hai câu nói ấy vào lòng.

Sau này cậu mới biết cô mới chuyển đến đây, ở toà nhà đối diện.

Chỉ là có vẻ không liên quan đến cậu lắm, cậu chưa khỏi ốm hẳn, ra ngoài gặp gió lại nhập viện, kết quả lời hẹn vô cùng hoàng đường kia đã bị vứt hẳn ra sau đầu.

Song, giống như bánh xe định mệnh đã an bài, cô gái vốn dĩ không có liên quan gì đến cậu, sau một lần đỡ giúp cậu một trái bóng ở sân bóng, đột ngột bước vào cuộc đời cậu.

Cô thường xuất hiện trong phòng bệnh, ngồi ở chiếc ghế bên giường bệnh của cậu, miệng nói không ngừng.

“Trì Diệu, cậu không đi học, hôm nay cô giảng đến chương ba rồi, có hơi khó, cậu đã đọc, chuẩn bị bài trước hay chưa, nếu như không hiểu tôi có thể giảng lại cho cậu một lần.”

“Nhưng mà không có chuyện miễn phí đâu đấy, phí là cậu phải gọi tôi ba tiếng ‘đại ca’.”

“Tôi chuẩn bị xong rồi, cậu mau gọi đi.”

“….”

Trong nhà cậu cũng dần xuất hiện bóng dáng của người thứ hai.

Cô gái nhỏ khoanh chân ngồi trên sô pha: “Cậu mua chút đồ ăn vặt đi.”

Cậu lạnh nhạt đáp: “Tôi không ăn đồ ăn vặt.”

“Tôi biết,” Cô nói, “Là tôi muốn ăn, đồ lần trước cậu mua tôi ăn hết rồi, khuyên cậu nên mua thêm một chút.”

“…”

Cậu và Lâm Chiết Hạ thời tiểu học, ấu trĩ đến cực điểm.

Mỗi ngày đều hận không thể cãi nhau đến tám trăm lần, hễ gặp mặt là lại bắt đầu đấu võ mồm, chỉ có vấn đề liên quan đến Hà Dương, hai người đã có thể nói qua nói lại một hồi lâu.

Lên cấp hai, ý thức về nam và nữ cũng bắt đầu nảy sinh.

Vào một ngày nọ, cậu đột nhiên phát hiện tất cả vẫn giống như ngày thường, nhưng hình như lại không phải vậy.

Mặc dù Lâm Chiết Hạ vẫn luôn rất gầy, sau khi lên cấp hai cũng bắt đầu bước vào thời kì dậy thì. Cuối tuần cô vẫn thường đến nhà cậu ngồi, chỉ là trong một lần vì cãi nhau để xem kênh nào mà tranh giành điều khiển, cô đưa tay về phía cậu: “Chương trình cậu muốn xem chán chết đi được.”

Trì Diệu cũng giơ cao tay lên, không đưa điều khiển cho cô, lúc này chênh lệch chiều cao của hai người đã rất rõ ràng: “Cậu tưởng phim hoạt hình của cậu rất thú vị sao?”

Cuối cùng Lâm Chiết Hạ có hơi gấp gáp, không cướp được điều khiển, cả người nhào vào lòng cậu.

Cậu đột nhiên ngây người.

Cảm nhận được một thứ, trước nay chưa từng có, có vẻ rất mềm mại.

Trên người Lâm Chiết Hạ mặc bộ đồng phục màu hồng hồi mới vào học cô thường luôn chê bai.

Đồ trên tay cậu đã bị lấy đi, nhưng cậu nào có tâm tư nghĩ về điều khiển gì đó kia, ngón tay cậu vô thức siết lại, rũ mắt xuống, nhìn chiếc cằm tựa như chú hồ ly nhỏ của thiếu nữ, còn có…phần trước ngực áo đồng phục có hơi nhô lên.

Cấp hai, cậu cũng không còn là tên 'bệnh tật' suốt ngày phải xin nghỉ bệnh nữa, khai giảng chưa được hai ngày đã có những cô gái từ lớp khác đến cửa lớp cậu thăm dò.

Hà Dương thường nói thẳng: "Lại đến ngắm cậu rồi."

"Ây," Giọng cậu ta truyền đến: "Nhiều cô gái như vậy mà cậu không thích ai cả sao? Trong số đó còn có cả hoa khôi lớp bên cạnh nữa đấy, thật không hiểu nổi cậu, rốt cuộc cậu thích kiểu người như thế nào thế?"

Trì Diệu khẽ nghĩ thầm về từ 'thích' này, nhưng lúc đó cậu không thể nghĩ sâu hơn, bởi khi ấy khái niệm 'thích' của cậu vẫn chưa hề rõ ràng.

Cậu bận thu dọn đồ đạc, sau đó đeo balo lên rồi vòng qua phía cửa sau.

Hà Dương: "Cậu đi luôn sao? Còn chưa đến thời gian tan học mà, lát nữa thầy mà điểm danh tôi không có giúp cậu đâu đấy."

Trì Diệu chỉ nói: "Xe sắp đến trạm rồi, đợi lát nữa tan học mới qua thì không kịp mất."

Hà Dương không hiểu gì cả: "Xe gì cơ?"

Xe bus đến trường nữ sinh.

Lâm Chiết Hạ trước khi khai giảng vẫn còn khóc lóc kia, nếu lúc tan học một mình cô đơn đi về, chắc lại khóc nữa mất.

Cậu ngồi xe qua đó trước, khi đến nơi cũng vừa lúc đến giờ tan học, ngôi trường lạ lẫm cũng đã mở cổng trường.

Cậu vô thức kéo dây balo, tỏ vẻ rất tự nhiên, giống như trùng hợp đi ngang qua đây vậy.

–

Lại một cuối tuần nữa.

Nhóm người trong phố Ngõ Nam tụ tập ở nhà cậu.

Hà Dương đề nghị: “Có chơi bài không? Có một bộ bài gần đây hot lắm, kiểu như mỗi người sẽ được chia cho một con số, sau đó người có số tương ứng sẽ phải làm nhiệm vụ theo như lá bài ra.”

Ván đầu tiên, cậu bốc được số 5.

Hà Dương đọc nhiệm vụ của lá bài: “Số 5 và số 7…ừm…nắm tay một phút.”

“Cái này đơn giản mà,” Cậu ta cầm lá bài, nói lớn: “Ai số 5, ai số 7 vậy?”

Cậu số 5.

Còn về số 7, cậu thấy Lâm Chiết Hạ ở bên cạnh chậm chạp giơ thay.

Cô giơ lá bài trên tay ra: “Tôi số 7.”

Trong giây phút biết được lá bài của cô là số 7, trái tim cậu bỗng loạn nhịm, lúc giống như nhẹ nhàng trên mây bay, lúc lại mạnh mẽ rơi xuống mặt đất.

Nhiệt độ lòng bàn tay vốn khô khô bỗng không ngừng tay lên, cậu có một loại kiềm chế và xúc động khó nói thành lời.

Đối với cậu mà nói nhiệm vụ này không đơn giản chút nào.

Hiển nhiên Lâm Chiết Hạ không có nghĩ nhiều như vậy, cô chủ động đưa tay ra: “Đến đi, nắm lấy tay đại ca đây.”

Cậu chậm chạp không đưa tay qua.

Lâm Chiết Hạ còn chê cậu lề mề: “…Mau lên, có một phút thôi mà.”

Giây phút nắm lấy tay cô, dường như có một dòng điện dẫn thẳng vào tim.

Bàn tay thiếu nữ nhỏ nhắn ở trong lòng bàn tay cậu, ngón tay thon thon, thịt dưới ngón tay mềm như bông.

Cậu ngẩng đầu lên, bỗng bắt được đôi mắt thật sáng của Lâm Chiết Hạ, lúc này lời của Trì Diệu bỗng hiện lên “Rốt cuộc cậu thích kiểu người như thế nào thế?”

Kiểu người mà cậu ‘thích’, trong giây phút này đã có đáp án rồi.

Cậu thích Lâm Chiết Hạ.

Có lẽ, đã thích từ rất lâu rồi.

–

Bởi sợ cô bị bắt nạt, cậu bắt đầu tập luyện.

Sợ cô một mình cô đơn đến trường, cậu chọn ở lại Thành An.

Sợ cô trời sấm không ngủ được, cậu luôn để tâm đến ngày mưa.

Sợ cô sẽ cảm thấy ngượng ngùng, cũng sợ sẽ mất đi cô, cậu đã giấu đi phần tình cảm này.

Nhưng không ai ngờ được rằng, cuộc sống tưởng rằng sẽ mãi thế lại bị vỡ tan.

–

Kinh Thị là một thành phố lạ lẫm, không khí ở đây vừa lạnh vừa khô, khác xa với thời tiết ẩm ướt ở Liên Vân.

Cảm giác công việc nhộn nhịp bao vây lấy cả thành phố này.

Cậu chuyển đến một trường trọng điểm của thành phố, ngày đầu tiên đến trường tên cậu đã truyền đi khắp nơi. Có nữ sinh lấy dũng khí gọi cậu lại, nhưng lời bên miệng còn chưa nói ra đã bị cậu chặn ngang: “Tôi đã có người mình thích, thích rất lâu rồi, đời này không thể thích ai khác nữa.”

Ưu điểm duy nhất của Kinh Thị là cậu có thể nói ra những lời mà trước kia ở Thành An không thể.

So với việc bận chuyện bài vở, cậu dành nhiều thời gian hơn để đến bệnh viện, những cuộc trò chuyện với Lâm Chiết Hạ ngày càng ít đi đã sắp nhấn chìm cọng cỏ cứu mạng cuối cùng của cậu.

Hôm nay vẫn giống như mọi ngày, hai người nói vài lời đơn giản vớ vẩn, sau đó cậu ngồi trong hành lang dài của bệnh viện, nhìn thấy ba chữ ‘Đồ nhát gan’ có hiện lên dòng chữ [Đối phương đang nhập văn bản].

Mấy chữ [Đối phương đang nhập văn bản] này cứ thoắt ẩn thoắt hiện, xuất hiện rồi lại biến mất, cứ như vậy thật lâu.

Nhìn có vẻ đối phương như đang gõ một đoạn chữ rất dài, nhưng một loại dự cảm nào đó trong lòng Trì Diệu nói cho cậu biết không phải là như vậy.

Quả nhiên.

Cuối cùng chỉ có một chữ duy nhất xuất hiện: [Ừm.]

Cho dù có thân thiết ra sao, giữa bọn họ cũng sẽ có lúc không biết nói gì.

Ngón tay cậu nắm chặt hơn một chút, sau đó nhắm mắt lại, chậm rãi thời dài. Cậu đi ra ngoài bệnh viện, lấy một bao thuốc lá từ trong túi ra, cúi đầu dùng bật lửa châm thuốc.

Mùi khói thuốc chậm rãi lan ra trong không khí, nhưng cậu lại không hề cảm thấy dễ chịu hơn.

Bởi vì cậu vẫn đang nhớ cô đến phát điên.

Trước tết, cậu mua vé tàu về Liên Vân, nhưng rất nhiều chuyện liên tục bủa vây, cậu chỉ có thể trơ mắt nhìn tấm vé hết hạn.

Có lúc cậu sẽ gọi cho Hà Dương, muốn mượn góc độ của cậu ấy để nghe ngóng xem gần đây cô sao rồi.

So với nói chuyện trực tiếp với Lâm Chiết Hạ, nghe đừ phía Hà Dương có vẻ dễ dàng hơn một chút.

“Gần đây thành tích của cậu ấy tăng lên bất ngờ.”

“Vốn tưởng rằng cậu đi rồi mẹ tôi sẽ không có đối tượng so sánh để mắng tôi nữa, không ngờ anh Hạ lại tiến công…”

“Cậu có biết là cậu ấy đem đến bao nhiêu khổ đau cho tôi không, mẹ tôi ngày ngày vừa xử lí tôi vừa nói ‘Con nhìn Lâm Chiết Hạ đi’.”

“Cậu nói xem có phải anh Hạ trộm giấu bí kíp học tập gì không, sao lại giống như đổi não vậy…”

“….”

Ngoài việc học tập ra còn có cả những chuyện vặt vãnh đời thường.

“Đối diện tiểu khu có mở một tiệm trà sữa, anh Hạ một ngày có thể làm ba ly liền.”

“Vị gì vậy?” Cậu hỏi.

“Sữa yến mạch,” Hà Dương nghĩ, “50% đường, thêm một phần hạt yến mạch, tôi cũng thuộc luôn rồi.”

Cậu khẽ rung điếu thuốc trên tay, thầm ghi nhớ lại trong lòng, dù cho cậu không có cơ hội để đưa cô đi.

Hút xong một điếu thuốc, đợi mùi thuốc trên người nhạt đi, lúc chuẩn bị quay vào bệnh viện thì Hà Dương lại nói một câu: “Còn nữa, anh Hạ có người tỏ tình đấy.”

Cậu ngẩn người tại chỗ….

Hình như giữa cậu và Lâm Chiết Hạ, cách nhau ngày càng xa tồi….

Nhưng vào trong giây phút sắp ngạt thở, cậu lại như bắt được một tia không khí…Cậu vô ý sờ thấy thứ mình luôn đeo bên người, là chiếc ‘bùa may mắn’ Lâm Chiết Hạ đã tặng, tay cậu giấu vào trong túi áo, giữ chặt lấy nó, chút không khí này dường như đã khiến cậu thoát khỏi sự tuyệt vọng.

Cậu muốn gặp lại cô.

Cậu nhất định phải gặp lại cô.

Hơn nữa sau lần gặp lại sắp tới, vĩnh viễn sẽ không rời xa cô thêm một lần nào nữa.

Mang theo suy nghĩ này, cậu về lại Liên Vân, sau khi làm thủ tục nhập học cho sinh viên xong, cậu hỏi cô ở đâu, sau đó đẩy mở cánh cửa quán bar.

Dưới ánh đèn đầy màu sắc, cậu nhìn thấy gương mặt đang ngẩn người của Lâm Chiết Hạ.

Hôm nay cô gái ăn mặc rất dịu dàng, khác với hồi cấp ba với mái tóc buộc đuôi ngựa, cô dần dần có ‘dáng vẻ của sinh viên đại học’ rồi.

Cậu mang theo sự căng thẳng tột độ không ai biết, có ngàn vạn lời muốn nói, nhưng sau đó chỉ gọi cô một tiếng “Đồ nhát gan”.

Vào giây phút đó, cậu nghĩ đến một hình ảnh thật xa vời.

Hình ảnh nữ y tá ngồi xuống đưa cho cậu viên kẹo ấy.

Lúc đó cậu nghĩ sai rồi.

Cuộc đời của cậu, cũng đã nhận được quà.

Sự xuất hiện Lâm Chiết Hạ chính là món quà của cuộc đời này.

- TOÀN VĂN HOÀN-

Nội dung từ **Chương 1** đến **Chương 84: TOÀN VĂN HOÀN**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh